

Giới thiệu Dã Thú Ngủ Tường Vi

Mở ra câu chuyện online hay, truyện Dã Thú Ngủ Tường Vi của tác giả Nguyệt Hạ Kim Hồ thuộc thể loại dị giới hay nhất nói về núi có ngọc mà cỏ cây nhuần, người có ngọc thì vạn sự hưng,

Từ Trường Thanh đòi trước làm khát cái nuốt làm một viên đá nhỏ ngon tình, sau khi trùng sinh, lại có một tòa Ngọc Sơn tùy thân.

Trong núi sản mĩ ngọc, thịnh ngọc nhũ, khắp nơi là bảo vật, khi nhân trông đủ loại tường vi, nuôi ong mật, dùng trái cây nường chút rượu ngon, lặng yên thay đổi câu truyện hay về cuộc sống của mình.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngủ Tường Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Trùng Sinh

Từ Trường Thanh chỉ cảm thấy yết hầu khát khô lợi hại, mở mắt ra liền nhìn thấy trần nhà cũ nát đầy mạng nhện, nhìn đặc biệt quen mắt, nhưng hắn không rảnh mà nghĩ, bởi vì lúc này trên mặt ngựa ngáy vô cùng, giống như bị ngàn vạn sâu nhỏ cắn lầy, hắn đang nhin không được định đưa lên gãi, lại bị người khác đè tay lại.

“Thanh Nhi ngoan, nhẫn nhịn thêm chút nữa, đừng lấy tay gãi sẽ lưu sẹo .” Trong thanh âm mang theo nồng đậm thương tiếc và thân thiết.

Từ Trường Thanh nghe được trong lòng chấn động, ánh mắt không dám tin hướng người nọ nhìn lại, đáy mắt lại sớm đã uon ướn .

“Vân di.” Hắn như đang ở trong mộng thì thảo nói, ánh mắt không thôi nhìn nàng, sợ nàng sẽ biến mất.

Lưu Nhược Vân ánh mắt hồng hồng nhìn Từ Trường Thanh, chỉ nói:“ Thanh Nhi đáng thương”

Lúc này mặt Vân di thoát nhìn rất chân thật, vẫn là bộ dáng khi còn trẻ, đáy lòng Từ Trường Thanh ảm ảm cảm giác hết thảy giống như về tới trước đây.

Tuy rằng, ý tưởng này có chút vớ vẩn, nhưng hắn khát vọng tin tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngủ Tường Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Không Gian

Hóa ra đây hết thảy đều không phải nằm mơ, Từ Trường Thanh yên lặng nhìn chăm chăm phía trên, rốt cục nhớ tới vì cái gì trần nhà trước mắt nhìn quen mắt như vậy, bởi vì hắn từng ngày ngày đêm đêm đối với cái mạng nhện kia oán hận không biết bao nhiêu lần.

Ngoài cửa truyền đến tiếng Vân di cúi đầu nói chuyện,“..... Chỗ tiền này ngươi đã thu, chớ để hải tử gãi mặt, ba bữa cũng chăm lo tốt một chút.....”

Lão phụ lấy bạc khúm núm đáp ứng .

Từ Trường Thanh trầm mặc nghe, hắn trong lòng biết Vân di thương tiếc hắn, chỉ liên tính cho lão phụ kia thêm nhiều tiền, cũng không thể thay đổi cái gì, dù sao có tiền cũng không giúp người tiêu tai tránh họa, mà bệnh hắn mắc lại đúng là thiên họa người người sợ hãi, gặp phải đều sẽ hoảng sợ tránh đi như trốn ôn dịch, ai còn muốn đến chịu chết.

Lão phụ kia nếu không phải trong nhà bần cùng đến mức sắp chết đói, cũng sẽ không đem phòng cho hắn ở.

Nghe tiếng bước chân rời đi của Vân di, Từ Trường Thanh thể này mới nhin lại trần ngựa khó chịu giật giật chân, dưới thân giường lập tức phát ra tiếng “Chi dất chi dất” liên tiếp, thân thể hắn lúc này cũng mới hơn mười một tuổi một chút, sau khi bệnh nặng càng là gầy như tượng gỗ, tuyệt không thể coi là nặng, dưới thân rõ ràng là một chiếc giường cũ không thể ngủ, nhưng hắn không có bất cứ bất năn gì, đối với hắn mà nói có thể có một chiếc giường để nằm đã thực không tệ.

Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa của lão phụ, hoàn toàn không có chút ý đi vào, chỉ là đứng ở cửa mở miệng: “..... Tiểu thiếu gia, a di của ngươi nói, bảo ngươi đừng gãi mặt, đến lúc đó phá tướng liền khó coi.....”

Lão phụ là một nông dân thành thật, cảm của nhân gia nhiều ngân lượng như vậy lại không làm việc trong lòng có quý, cho nên nửa ngày mới chạy đến cửa nhắc nhở, cũng là hết tâm, nếu không phải thấy Từ gia thiếu gia này bệnh tình tốt sống qua thiên họa, nàng vốn ngay cả cạnh cửa cũng không dám trạm vào.

Từ Trường Thanh thần nhiên “Àn” một tiếng xem như trả lời, nhưng trong lòng lại sáng như gương, không ảo não cũng không u oán, bởi vì lúc này hắn đã không phải tiểu thiếu gia chỉ biết khóc nháo không hiểu chuyện trước kia.

Hắn nâng tay theo bản năng sờ sờ nốt nhọt trên mặt, vừa sờ vào càng thêm ngứa ngáy khó nhịn, như kim đâm giống nhau, không chỉ trên mặt, toàn bộ cánh tay, sau lưng, trước ngực và dưới chân tất cả đều là nốt nhọt có mùi, vô luận hán gãi hay không gãi, kết quả đều là giống nhau, sau khi tróc ra sẽ ở trên người lưu lại rậm rạp sẹo gồ lớn như móng tay, giống như giò bọ ở cùng với hắn, không ai thuê dùng, cũng không tìm được đồ ăn, cuối cùng y phục không thể che cả người tanh tưởi đối chết ở góc tường, kết cục thê thảm cỡ nào.

Nhưng, chết như vậy cũng không khiến hắn giải thoát, ngược lại lại về thời gian trước, vẫn thiên họa, vẫn không thể thoát khỏi bất hạnh.

Nghe người ta nói người có thể sống qua thiên họa là kẻ có phúc khí, mà Từ Trường Thanh sống qua một trận so với ai đều rõ hơn vận mệnh những ngày sau, dù loại xót xa nay nhớ tới tất cả đều là bi phần và chua xót khó nén, nhưng rất nhanh lại bình tĩnh trở lại, khoe miệng mang theo một tia kiên nhẫn, nếu hắn mang theo một thân mặt rỗ thì thế nào?

Hắn muốn sống, vì Vân di cũng vì chính mình, hắn biết rõ chuyện phát sinh trên người, có lẽ có thể tránh hung tìm cát, giúp mình và Vân di sống tốt hơn một ít, cũng không thể uống một lần sống lại.

Còn có những người Từ gia đó..... Vô luận thế nào, hắn muốn sống, chỉ cần sống hết thầy đều còn chưa kết thúc.

Từ Trường Thanh nặng nề nhắm mắt lại, trên người ngứa muốn điên căn bản không thể đi vào giấc ngủ, chỉ có thể nhắm mắt dưỡng thần, tâm thần trầm xuống, đột nhiên cảm thấy trước mặt sáng lên, ý thức tựa hồ tiến nhập một không gian, trong nháy mắt không thích hợp trên người giảm bớt không ít.

Nơi này là..... Nó cư nhiên vẫn còn, Từ Trường Thanh có chút kinh ngạc.

Nhớ rõ lúc trước có nạn hạn hán, bởi vì không có cái gì ăn, hắn chỉ có thể cùng người cùng lên núi tìm cỏ dại, trong lúc lang thôn hồ yết từng nuốt nhầm một hòn đá nhỏ, từ đó về sau, trong thức hải liền thường xuyên xuất hiện một vật khó hiểu, ngay từ đầu chỉ có thể ần ần cảm giác được nó tồn tại, sau lại chậm rãi có thể cố ý tiến vào nơi đó, nhưng là chỉ có thể mơ hồ nhìn đến một tòa núi nhỏ nổi giữa không trung.

Bởi vì lúc ấy mỗi ngày đối khổ lạnh lẽo, vất óc tìm kiếm đều là nghĩ làm sao có thể đem bụng lấp đầy, căn bản không có tâm tình để ý nó, một mực yên lặng mặc kệ tồn tại của nó, có khi ngẫu nhiên có thể dừng ý thức chạm vào nó, nhớ rõ một lần cuối cùng tiến vào hắn đã cách núi nhỏ này rất gần rất gần, tựa hồ tiếp theo có thể xuyên qua tầng sương mù dày đặc kia thấy rõ chân diện mục của nó.

Nay ý niệm này trong đầu quả nhiên thành thật, hắn đã tới trên núi nhỏ, thấy nó rõ ràng, cho dù cách sương mù dày đặc cũng chút không có cảm giác cách trở, tâm niệm vừa chuyển, ý thức đi tới trên núi nhỏ, cảm giác như cách một tầng sương mơ hồ trước kia đã không còn sót lại, thậm chí càng tiến thêm một bước, tâm thần có thể rõ ràng không chế nó, ư như là nó đã là vật mình sở hữu.

Trong núi nhỏ không khí rất tốt, Từ Trường Thanh chạm vào núi đá cảm giác thanh lương thoải mái dị thường, có thể tạm thời đã quên đi ngứa ngáy trên người, vì thế hắn do dự nhất lên một khối đá để nhìn kỹ, đột nhiên “Bành” một thanh âm vang lên, đưa ý thức của hắn rời khỏi không gian, hắn lập tức mở mắt ra, tầm mắt nhìn về phía cửa.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân chạy chậm, “Ai nha, tiểu tử tông của ta, ngươi làm sao chạy đến đây? nơi này không thể ở a, ngươi không muốn mạng nhỏ có phải hay không, sao còn cầm đá, muốn chết à.....”

“Cụ bà, nương nói bên trong có lão hồ, ta muốn đi vào đánh lão hồ.....”

Lão phụ nhân nhất thời quá sợ hãi, giữ chặt tôn nhi liền đi, vừa đi còn vừa thấp giọng hù dọa: “Đứng, bên trong có một đại lão hồ chờ ăn thịt ngươi, ngươi con nghe con chết tiệt, nếu còn không nghe lời vụng trộm chạy đến, xem ta bảo cha ngươi đánh nát móng của ngươi.....”

Âm thanh hù dọa và khóc nháo dần dần nghe không được, bốn phía lại khôi phục yên tĩnh, Từ Trường Thanh ánh mắt hẹp lại, đáy lòng né tránh một tia hâm mộ cùng chua xót, tay dưới chân bỗng cũng không ý thức nắm chặt, nắm chặt rồi mới phát hiện trong tay tựa hồ có vật cứng.

Mất nửa ngày mới nâng tay ra khỏi chân, khi thấy rõ thứ trong tay, Từ Trường Thanh không khỏi kinh ngạc.

Đây là..... hòn đá vừa rời cầm lấy ở trên núi nhỏ kia? còn mang theo lương ý nhẹ nhẹ, nắm ở trong tay nhưng lại thoải mái khó nói nên lời, thật sự có chút khó có thể tin, gì đó bên trong núi nhỏ kia cư nhiên có thể biến thành thật.

Từ Trường Thanh nhìn chằm chằm hòn đá trong tay mắt không chớp, nửa ngày khê thả đá trong tay xuống, phát ra âm thanh va chạm thanh thúy, hắn đem thanh âm nghe rõ rành mạch, rốt cục xác định này khối đá là thật, cũng không phải do mình ảo tưởng.

Hắn không ngại mệt lặp đi lặp lại mười lần từ trong núi nhỏ lục tục lấy đá ra mới nhận rõ sự thật này, núi nhỏ này giống như là vật hắn sở hữu có thể tùy ý

bỏ vào hoặc xuất ra, quá trình đơn giản chỉ cần hần có một tia ý niệm trong đầu là có thể, điều này làm cho Từ Trường Thanh hơi có chút kinh sợ.

Kinh là núi nhỏ quý dị này đến tột cùng có thể gây cho hần cái gì, sợ là nếu là bị người khác biết được tồn tại của nó, kết cục sẽ như thế nào.

Hần nuốt nước miếng, cơ hồ có thể nghe được tiếng tim đập bất an trong ngực mình, nhưng rất nhanh liền tỉnh táo lại, lúc này sợ hãi và khủng hoảng là vô dụng, suy tư một lát hần quyết định tiếp tục nhìn toà núi nhỏ kia, xem nó rốt cuộc có chỗ ngạc nhiên gì, dù sao nó làm bạn với mình thời gian không ngắn, trong lòng đối với nó kỳ thật cũng không có nhiều mâu thuẫn lắm.

Huống hồ bí mật này chỉ cần hần không nói, ai có thể biết, cho nên sau khi quyết định, hần lại không hiểu sao có chút cảm giác hưng phấn.

Hần ần ần cảm giác ra núi nhỏ kia hần là kiện bảo vật thế gian hiếm thấy, hơn nữa đối với mình có ích vô hại, nơi đó mật hơi thở tràn ngập sinh khí, hít một ngum liền cảm thấy toàn thân sáng khoái, tuyệt đối không phải phẩm vật.

Vì thế hần nhắm mắt, ý thức trầm xuống, lại đi tới bên trong núi nhỏ, tuy rằng hần gọi là núi, nhưng trên thực tế chỉ là hình dạng giống núi, lớn nhỏ cũng không thể đánh đồng cùng núi chân chính.

Chỉ có thể xem như một góc đỉnh núi mà thôi, dài nhất cũng chỉ khoảng mười trượng, thượng khoan hạ trách nổi giữa không trung hư vô, chung quanh có mây mù lượn lờ, ần ần lộ ra bất phẩm, lại gần nhìn màu sắc núi đá bình thường, không có dị trạng gì.

Trên núi nhỏ này có rất nhiều khối đá, mặt đất cao thấp bất đồng, nơi cao khó có được một chỗ san bằng, nhưng lại có chút bùn đất, nói là bùn đất lại có chút giống bùn cát, bởi vì bên trong còn có chút đá bán trong suốt nhỏ vun, Từ Trường Thanh cầm trong tay bóp vun, hòn đá kia tựa như bã đậu bóp vào liền vỡ, thấp phần tơi xốp.

Nơi thấp ngoại trừ đá liền chỉ có một sơn động, Từ Trường Thanh có chút chần chờ, nếu không phải hần thật sự có cảm giác cả ngọn núi ở trong tầm không khí, chỉ sợ sẽ không tùy tiện đi vào.

Thạch động thiên nhiên hình thành, không có trải qua bất luận dấu vết xây dựng nào, thạch bích gập ghềnh, loang lổ tạp sắc, đi vào bên trong dò xét vài trượng liền thấy được điểm cuối.

Nguyên bản là không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng hần lại ngửi được mùi thơm ngát cực kỳ mê người, tuy rằng không nồng đậm, lại khiến người vừa ngửi muốn ngửi nữa.

Rất nhanh Từ Trường Thanh liền tìm được nơi phát ra kia mùi hương rồi, là một nhũ thạch, bên trên không dây đặc tiểu thạch nhũ, giống không trung vũ vân treo ngược, gần bó một mảnh càng nhìn càng cảm thấy bạch lăng thao thao, ba dừng mấy ngày liền.

Mà ở giữa đã có một nhũ thạch cực lớn, từ đỉnh cơ hồ đâm xuống mặt đất, mà nơi phát ra hương khí kia đúng là chỗ thạch nhũ kia, chỉ thấy ở chớp nhũ lúc này tích lặc một giọt chất lỏng xanh biếc sắc, rơi xuống phía dưới chỗ một hòn đá trong hang.

Lục dịch kia rơi xuống chạm vào bề đá lại lập tức bị hút đi hơn phân nửa, Từ Trường Thanh chậm rãi tới gần, lúc đầu mùi thơm ngát đập vào mặt, sau chỉ cảm thấy dư vị lâu dài, hấp thu xong cả người lập tức trở nên thần thanh khí爽.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Trường Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Không Chịu Nổi

Đương Từ Trường Thanh từ trong núi nhỏ đi ra, sắc trời không ngờ đã chạng vạng, trong bụng không có cảm giác đói khát, ngứa ngáy trên người cũng tốt hơn một ít, hần hơi hơi giật giật tứ chi cứng ngắc, lúc này ở cửa truyền đến tiếng bước chân, Từ Trường Thanh nghe ra là Vân di, đáy lòng hần có chút vui mừng, không khỏi chờ mong nhìn lại.

Cửa bị nhẹ nhàng kéo ra, Vân di cẩn thận dần nâng váy nghiêng người tiến vào, trong tay còn cầm hộp gỗ, đóng cửa lại quay đầu liền thấy Từ Trường Thanh nằm ở trên giường, ánh mắt sáng ngời trong suốt nhìn nàng.

Vân di có chút hồ nghi, đứa nhỏ này sao lại im lặng như vậy, nhưng vẫn quan tâm hỏi:“Thanh Nhi có đói bụng không? thân mình còn ngứa không? có phải không nghe lời giải mật hay không?” Một câu cuối cùng mới là trọng điểm, cũng là điều nàng quan tâm nhất.

Bởi vì triều đại hiện tại dân phong là cực kì chú trọng bề ngoài, dung mạo hồng rồi cho dù là nam nhân cũng sẽ bị người ghét bỏ, cho nên hần mới luôn mãi dặn dò hần không cần giải mật, hy vọng hết bệnh rồi đừng lưu lại sẹo mới tốt.

Từ Trường Thanh tự nhiên biết nàng lo lắng, thần sắc có chút ảm đạm, nhưng vẫn cười hi hi trả lời:“Thanh Nhi vừa mới tỉnh ngủ, không đói bụng, thân mình cũng không ngứa, cũng không giải mật, không tin ngươi xem.” Trước kia hần ở trước mặt Vân di luôn có chút tùy hứng, mỗi lần nàng tới đều sẽ kêu

ca, hấp dẫn sự chú ý của nàng, nay hẳn đã không còn là Từ Trường Thanh trước, tự nhiên sẽ không đùa giỡn trò xấu của trẻ con này.

Vân di nghe xong âm thầm nói, thường nàng lui tới hỏi như vậy, đứa nhỏ này cuối cùng sẽ lớn tiếng ồn ào nơi này đau nơi kia cũng đau, bắt nàng trấn an nửa ngày mới thỏa mãn, nhưng hôm nay lại nhu thuận nghe lời một cách thần kỳ, câu hỏi cũng đều đáp rõ ràng, giống như hiểu chuyện hơn không ít.

Bất quá nàng vẫn tiến lên nhìn, ân, trên mặt xác thực không có dấu vết gãi ngứa, vì thế cười cười trấn an, tùy tay đặt thực hạp trong tay đưa tới trên bàn, sau đó thuận thực mờ ra: “Vân di buổi chiều mua điểm tâm người thích nhất, nhưng phải uống xong rồi thuốc mới có thể ăn, không thể đem thuốc nhỏ ra, nếu không sẽ không cho người ăn, nghe không?”

Từ Trường Thanh ngẩng đầu nhìn vào trong chiếc hộp, là bánh quy xốp, bánh kia vừa mềm lại vừa tan trong miệng, không khỏi chảy ra nước miếng, hẳn quả nhiên là đã lâu không có ăn, hung hăng nuốt nước miếng: “Thanh Nhi đã biết.”

Vân di nhìn bộ dạng đó của hắn, nhìn không được nở nụ cười, lập tức cầm lấy được chung còn ấm đem nước thuốc màu đen rót vào trong bát, thuốc này mỗi gói tốn không ít bạc, nàng mỗi lần đều phải cẩn thận đun hai canh giờ, nấu qua bốn lần nước mới ra hết được hiệu, nhưng Thanh Nhi không thể chịu đựng, mỗi lần đều uống một nửa phun một nửa, khiến nàng lo lắng không thôi, để hắn chịu uống thuốc nàng cũng coi như hao hết tâm tư, hôm nay còn cố ý đi xa mua mứt hoa quả về, dù thế cũng không thể để hắn lại phun ra.

Nàng đem mứt hoa quả xảy ra bên cạnh bàn, dùng thìa giã giã được nước, cảm thấy không năng liên đứng dậy yếu uy hắn.

Ái ngờ Từ Trường Thanh nhưng lại chỉ đứng dậy tiếp nhận chén thuốc kia, lưu loát mấy ngụm đã đem một chén nước thuốc uống hết, đối với hắn mà nói, cái đắng hiện tại so với cái đắng ngày sau phải chịu, quả thực là so với mặt còn ngọt hơn.

Vân di thấy thế kinh hi nửa nọ nửa kia, đứa nhỏ này là lần đầu tiên chủ động uống thuốc, trước kia lần nào không phải bắt nàng dỗ nửa ngày, lập tức đưa mứt hoa quả cho hắn, Từ Trường Thanh lại nuốt xuống miệng nước đắng, buông bát nhỏ giọng nói: “Ta muốn ăn bánh quy xốp.”

Vân di tự nhiên đáp ứng, cao hứng lấy bánh hầu hạ hắn ăn, trong thực hạp còn có cháo, Từ Trường Thanh cũng nhất ăn hết, Vân di tất nhiên là đại hi, Thanh Nhi có thể ăn thuyết minh bệnh tật sắp đi.

Ăn cơm xong, cho Từ Trường Thanh dịch đậm chán cho tốt, Vân di đứng dậy thu thập thực hạp, nhân tiện nhìn điểm tâm trên bàn nàng buổi sáng lưu lại, mở khăn ra phát hiện một khối cũng không nhúc nhích, không khỏi thờ dãi, trách không được buổi tối chịu ăn, đây là giữa trưa bị đói.

Nàng quả thật không trông cậy vào lão phụ kia có thể chăm sóc Thanh Nhi, bất quá là đưa chút bạc để nàng trông chừng, đừng để cho những thứ như mèo hoang đã câu tiến vào dọa sợ hải tử, thuận tiện nhắc nhở ăn cơm mà thôi, nhưng cũng không thể ép nhân gia.

Trong lúc suy nghĩ đã đem điểm tâm một lần nữa bao lại đặt ở đầu giường của Từ Trường Thanh, đau lòng nói: “Lưu lại để Thanh Nhi ban đêm đói bụng thì ăn.”

Thấy hắn gạt đầu, Vân di lại dặn thêm hai câu sau mới mang theo thực hạp vội vàng ly khai, thẳng đến ngoài cửa nghe không được tiếng bước chân, Từ Trường Thanh mới một lần nữa đem ánh mắt đặt ở trên mạng nhện.

Vân di và mẫu thân hắn là thân sinh tỷ muội, Lưu gia từ nhỏ cũng là quan lại thế gia, chỉ là sau này gia đạo sa sút, từ khi mẫu thân qua đời, hắn bên này cũng chỉ còn lại một người thân là Vân di, nay cuộc sống của nàng cũng không tốt, năm nay gần hai mươi lăm lại không có con, gả cho nam nhân cả ngày bệnh tật, tính tình không tốt lại ngại nàng không sinh con, một bộ lo cho bản thân kéo dài một vài năm, gần đây bệnh nặng, về sau mình lại bị thiên họa bị Từ gia ném ra, một Vân di hai mặt chịu tội.

Bất quá, điều này hết thấy rất nhanh sẽ kết thúc, Từ Trường Thanh nhìn chằm chằm mạng nhện kia, hắn nhớ rõ nam nhân kia năm bệnh không đến lập hạ, sau khi hắn mắc thiên họa không lâu liền tắt thở, tuy rằng Vân di thành quả phụ, nhưng cuối cùng cũng giải thoát rồi.

Đào mắt qua vài ngày, nhọt mủ trên người Từ Trường Thanh nùng páo bóc ra hơn phân nửa, đã có thể xuống giường đi lại, không cần lại ở trên giường nằm như từ thi.

Nhưng hắn vẫn đợi trong phòng không đi ra ngoài, trong phòng không có gương hắn cũng biết hiện tại bộ dáng này dọa người cỡ nào, sờ trên mặt một phen tất cả đều là sẹo đỏ, thịt mới cùng làn da vốn có hoàn toàn là hai màu khác nhau, cái dạng này đi ra ngoài chỉ lọt vào bạch nhãn của người khác, biết như vậy hắn tự nhiên sẽ không tự đi rước lấy nhục.

Bất quá tôn tử của lão phụ kia đối với hắn ngược lại rất hiếu kì, thường thường từ cửa ném vài thứ, khối đá, da gà, phân gà, hôm nay lại là cái gì?

Từ Trường Thanh hí mắt nhìn thứ kia, một con chuột chết, không, còn chưa chết, phỏng chừng bị chà đạp thật lâu, trên người không da không lông.

Đợi đã, chuột không có da? tới vừa đúng lúc, lục dịch trong thạch động hắn vẫn không biết có thể dùng làm cái gì, có độc hay là không có độc, cho con chuột này thử xem.

Hắn mấy ngày nay quan sát, lục dịch kia cực kỳ ít, mỗi ngày chỉ có hai giọt, giờ Dần một giọt, giờ Tuất một giọt, lúc này chính là sắp có, nhưng lục dịch này không biết vì sao, tiếp xúc vào đá sẽ bị hút vào, Từ Trường Thanh ở trong phòng tìm tới tìm lui tìm được mấy sợi lông gà, thứ này không thấm nước, không biết có thể tiếp được lục dịch kia hay không, chỉ có thể thử xem.

Từ Trường Thanh đem mấy sợi lông gộp chung tiến vào núi nhỏ, không cần nói, thật sự khiến hắn nhận ra, trước kia thấy lục dịch này bị khối đá hấp nhanh như vậy, hẳn tưởng là nước, nhưng khi hắn đem lục dịch lấy ra phát hiện thứ này kỳ thật dịch đậm, Từ Trường Thanh ngồi xổm, dùng lông gà cần

thận đem lục dịch bôi lên thân chuột, lúc bôi chuột huynh vẫn không nhúc nhích, tựa hồ đã chết, nhưng một lát sau, lại có chút tinh thần bắt đầu giãy dụa tại chỗ, đợi đến buổi tối đã có thể chạy tán loạn, trên người cũng mọc ra một tầng da mỏng hồng hồng, giống như chuột con vừa sinh, ngày thứ hai liền tìm động nghênh ngang mà đi.

Lục dịch kia là vô hại, bôi lên có thể mọc ra da mới, điều này không thể nghi ngờ đưa đến cho Từ Trường Thanh mặc đại kinh hãi, nếu hắn có thể thoát khỏi cái mặt rắn này, hắn có thể sống được tốt hơn, không cần lại nhìn sắc mặt người ta, bị người ta khinh thường, cũng không cần sống vất vả như trước kia.

Cả một đêm hắn mới đề ép toàn bộ vui sướng này xuống, không hành động thiếu suy nghĩ, hắn phải đợi, đợi Từ gia chủ động buông mình ra, như vậy hắn mới có thể tiếp tục lưu lại bên người Vân di mà không bị mang về Từ gia.

Quả nhiên vài ngày sau từ sơn trang có hai nha hoàn đến đây, nói là đến xem Từ gia tiểu thiếu gia, thời tiết sắp nhập hạ có chút oi bức, khi các nàng tiến vào trên thân Từ Trường Thanh gầy da bọc xương, chỉ mặc khó ngồi ở trên giường.

Hai cô nương mười lăm sáu tuổi vừa thấy trên người và trên mặt hắn rậm rạp sẹo rắn, một người trong đó đương trường sợ tới mức thét chói tai ra tiếng, một người khác tuy rằng không nhúc nhích nhưng sắc mặt tái nhợt, ánh mắt không dám nhìn loạn.

Từ Trường Thanh đối với điều này không chút nào để ý, chỉ lạnh lùng nói:“Là mẫu thân cho các ngươi tới?”

Nha hoàn sắc mặt tái nhợt tuy rằng bị dọa, nhưng đáp lời vẫn thực cẩn thận, cúi đầu nói:“Hồi thiếu gia, đúng vậy.”

Từ Trường Thanh hừ một tiếng, thanh âm thanh thúy hỏi:“Lần này các ngươi đến, mẫu thân cho bao nhiêu ngân lượng?”

Nha hoàn kia nghe xong, suy tư một phen cắn răng nói:“Thiếu gia, ngân lượng phu nhân cũng không có.....”

Từ Trường Thanh không kiên nhẫn ngắt lời nàng nói:“Không cho sao?”

Nha hoàn bị hắn át trùng có chút sợ hãi:“Không không, chi phí thiếu gia ăn mặc phu nhân cho.”

Từ Trường Thanh sắc mặt vừa chậm:“Ngươi lại nói, đợi mấy ngày sau ta trở về chắc chắn hưởng mẫu thân cáo tạ một phen.” Nha hoàn tư nuốt chút tiền bạc ở nhà giàu cũng không phải không có, nhất là loại công việc béo bở trời cao hoàng đế xa này, nhưng, nếu về sau Từ Trường Thanh nói ra không giống, các nàng sẽ chịu không nổi.

“Hồi thiếu gia, phu cho ba mươi lượng.....”

Ba mươi lượng..... Từ Trường Thanh cười lạnh, nguyệt ngân của thiếu gia trong phủ đều là sáu mươi lượng, huống chi là sinh bệnh, hắn đến nơi này lại chỉ có ba mươi hai lượng, nhưng sắc mặt hắn không thay đổi, bình tĩnh nói:“Đem ba mươi lượng lưu lại, các ngươi có thể trở về.”

Nha hoàn kia vừa nghe vội gấp giọng nói:“Thiếu gia, tiền này phu nhân giao cho để ta cho lão phụ ở nhà này.....”

Từ Trường Thanh không vui:“Tiền là của ta, tự nhiên do ta bảo quản, toàn cho ngoại nhân, sẽ chỉ làm người ta cất xén chi phí của ta, chẳng lẽ các ngươi không nhìn phòng ở này? đây là nơi cho người ở sao?”

Nha hoàn kia vẫn đang không chịu, giãy dụa nói:“Đây là phu nhân phân phó, phu nhân nói chúng ta không dám không.....”

Từ Trường Thanh đột nhiên giận dữ ném tới một thứ trên bàn:“Sao nào, ta mắc bệnh một trận, các ngươi liền không đem ta để vào mắt? một khi đã như vậy, ta hiện tại sẽ theo các ngươi hồi phủ, đến lúc đó ta muốn giáp mặt thỉnh giáo mẫu thân, Từ phủ này rốt cuộc ai mới là chủ từ ai là nô tỳ!” Nói xong một phen xóc chân lên.

Nha hoàn quá sợ hãi, lập tức quỳ rạp xuống đất:“Thiếu gia, này vạn vạn không thể a, dọc đường đi lẫn lộn đường xa đừng để bị thương thân mình, chúng ta đem tiền lưu lại.” Nói xong liền từ trong túi bao lấy bạc để lên bàn.

Ai ngờ Từ Trường Thanh nhưng lại như điên rồi cuồng tạp này nọ, còn mắng các nàng cút, hai nha hoàn kinh hoàng chạy ra khỏi cửa.

Sau khi ra khỏi thôn trang, một người có chút không phục nói:“Vừa rồi ngươi vì sao đem bạc đưa hết cho hắn? hắn bắt quá là một thiếu gia thứ xuất mà thôi, hiện tại mặt rắn rồi, Từ gia sao có thể dung hắn, chúng ta đem bạc lấy đi cũng không sao.”

Một người khác lại hơi trầm, nửa ngày mới chậm rãi nói:“Chúng ta bắt quá là kẻ hèn, tứ thiếu gia không đặc biệt cũng là thiếu gia, hắn nếu lúc này cũng rắn theo chúng ta hồi phủ chắc chắn, dù phu nhân không muốn thấy hắn, chúng ta cũng sẽ không có kết cục tốt, chẳng bằng đem bạc đều đưa hết cho hắn, như vậy chúng ta cũng miễn một hồi tai họa.....”

Nha hoàn kia vẫn chưa hết giận, bị bệnh dày tới nơi xa xôi này ai chẳng biết, đợi trở về nàng nhất định phải đem tứ thiếu gia thêm mắm thêm muối nói với phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Tường Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Hưởng Thụ

Từ Trường Thanh trong tay cầm mấy thỏi bạc từ cân nhắc, nửa ngày trong lỗ mũi khẽ hừ một tiếng, mẹ cả Từ gia kia biết hẳn thành mặt rỗ, liền sẽ không cho hẳn nửa đồng, cũng tuyệt đối sẽ không phái người lại đây tiếp hẳn hồi phủ, nay có thể lấy đến cũng chỉ có ba mươi lượng bạc này, lập tức xoay người dùng vải gói tốt để vào dưới gối.

Xuân sau đã tới tháng sáu, trạng phủ ẩm sắc thuốc của Vân di quả nhiên không nằm bao lâu, một hơi liền tắt thở, Vân di trong lòng đau buồn, lại nhìn Thanh Nhi kia trên mặt mang sẹo, lại càng buồn hơn, nhin không được ôm hẳn khóc một hồi.

Từ Trường Thanh hiểu được sâu và khổ trong lòng Vân di, hẳn hiện tại có thể làm cũng chỉ có thể là vòng cánh tay gầy nhỏ ôm Vân di một cái, giọng điệu kiên định an ủi nói:“Vân di đừng thương tâm, Thanh Nhi sẽ ngoan, về sau Vân di chính là nương của Thanh Nhi, trưởng thành Thanh Nhi làm chỗ dựa cho ngài.” Kết quả lời này nói xong Vân di lại khóc lợi hại hơn, nhưng cánh tay ôm Từ Trường Thanh lại càng chặt.

Sau đó tinh thần của nàng liền tốt hơn một ít, gắng gượng qua hậu sự của trạng phủ.

Bởi vì gần đây trời nóng, mỗi ngày vào đêm Từ Trường Thanh đều sẽ dùng một chậu nước sạch lau người, trong chậu nước tự nhiên sẽ nhỏ một giọt lục dịch, nếu có dục dưng tắm một cái có lẽ sẽ càng tốt, nhưng điều kiện hữu hạn, chỉ có thể tự mình dùng vải bông sắp nước chà lau, tuy rằng lau xong toàn thân rất là thoải mái, nhưng là có thể là do chỉ có một giọt lục dịch, hơn nữa sẹo trên người lại nhiều lắm, cho nên cảm giác làn da biến hóa không rõ ràng, chỉ là sờ tay vào cảm giác không thô ráp, màu sắc cũng phai nhạt một ít.

Nhưng Từ Trường Thanh lại một chút cũng không nản lòng, ngược lại càng tắm kỹ, thẳng đến lau đỏ toàn thân nóng lên mới thôi, mấy ngày này Vân di cũng nhờ người mua thuốc dán sẹo cho hẳn bôi, ở nông thôn tiểu địa phương, cũng không có thuốc gì hay, dùng bí phương bắt quả là an ủi trong lòng mà thôi.

Lau mấy ngày sau, Vân di tinh tế ngắm nghía hẳn nửa ngày, lại lôi kéo cánh tay nhỏ của Từ Trường Thanh đến phía trước cửa sổ nhìn nhìn, lập tức kinh hi nói:“Thuốc dán kia dùng thật tốt, da của Thanh Nhi rõ ràng so phía trước tốt lên rất nhiều, sẹo trên mặt cũng không khó coi nữa.”

Từ Trường Thanh không có gương, tự nhiên là thấy không rõ mặt, nhưng sẹo trên người phai nhạt hai ba phần hẳn biết, nơi có sẹo còn mọc một tầng nộn da tinh tế, nhưng sẹo lớn vẫn còn, nếu muốn biến mất toàn bộ chỉ sợ phải tắm một đoạn thời gian mới được, nhưng công lao này cùng thuốc dán kia nửa đêm không liên quan.

“Hộp thuốc kia sắp dùng hết rồi đi? ần, ngày mai ta lại nhờ người mua thêm.” Vân di trầm tư nói.

Từ Trường Thanh môi nhin không được giật giật, muốn nói lại thôi, bắt quả nghĩ vậy là có sẵn cơ che đây lục dịch, cũng liền một mắt nhắm một mắt mở cam chịu.

Vân di đã nhiều ngày đã dọn phòng trong nhà, đón Từ Trường Thanh trở về ở, Từ Trường Thanh tự nhiên cầu còn không được, hẳn ở nơi này đợi đến sắp mọc meo.

Tiểu tôn nhi nhà lão phủ mới vài tuổi đầu, cư nhiên lại cao hơn Từ Trường Thanh, thấy lão hồ trong phòng đi ra là một tiểu hài tử so với hẳn còn nhỏ hơn, nhất thời trừng mắt mắt to có chút không tin.

Từ Trường Thanh cười cười với hẳn, thầm cảm tạ hẳn ném con chuột kia, bắt quả chính mình nói thế nào cũng hơn mười tuổi, thế nhưng không lớn bằng hài tử tám tuổi, chân chân là bạch trướng nhân gia hai ba tuổi, bắt quả hẳn là sinh non, vốn so với hài tử cùng tuổi nhỏ hơn, sau khi bị bệnh lại càng nhỏ gầy, bàn tay và khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ còn lại có một đôi mắt vừa đen vừa sáng, làm người ta cao hứng là, sẹo rỗ trên mặt hẳn trong khoảng thời gian này dùng lục dịch lau lên đã đem da trở thành một màu, không giống dữ tợn xấu xí như vốn có, cách xa một chút không nhìn kỹ, cũng nhìn không ra cái gì không ổn.

Dọc theo đường đi Từ Trường Thanh cúi đầu, Vân di tựa hồ nhận thấy hẳn bất an, liền nắm tay của hẳn, người qua đường phần lớn đều cách thật xa liếc mắt một cái, tuy rằng cảm thấy hài tử kia trên mặt tựa hồ có cái gì, nhưng là không rõ ràng, bình thường cũng không để ý.

Từ Trường Thanh âm thầm nhẹ nhàng thở ra, một quả phụ mang theo hài tử mặt rỗ, sẽ làm mọi người tránh xa nàng, hẳn không nghĩ là bởi vì quan hệ với mình, lại để Vân di giống kiếp trước bị người coi thường.

Một đường này rất dài, cuối cùng cũng đến nơi, Từ Trường Thanh lập tức buông tay Vân di ra, không chút xa lạ xuyên qua thính viện chạy đến phòng ngủ, tìm chiếc gương trên tủ gỗ, soi gương nửa ngày mới thờ dài, trên mặt vẫn rỗ.

Chẳng qua trải qua hơn mười ngày chà lau lục dịch, màu da đã từ trong tối ngoài một màu, cho nên thoát nhìn mới không dọa người, kỳ thật sắc mặt cũng dễ nhìn hơn nhiều, dùng lục dịch kia để tắm vẫn có lợi, tuy rằng khôi phục chậm, nhưng chậm rãi điều trị như vậy mới là thỏa đáng.

Vào ban đêm, Vân di nấu cho hẳn chút nước, Từ Trường Thanh ngồi ở trong dục dưng so với hẳn còn cao hơn chút, ngâm nước ấm thư thư phục phục tắm rửa, lục dịch kia tan trong nước, hòa vào một lát, trong dục dưng liền tản mát ra mùi thơm ngát thần nhiên, bình thường khi dùng nước lục dịch lau người hẳn liền cảm thấy cả người dị thường thoải mái, nay ngâm mình ở trong nước lục dịch này, càng cảm thấy làn da thoải mái, như có vô số cá nhỏ ở trong đó du đãng, thoải mái cơ hồ buồn ngủ.

Lần ngâm mình này thế nhưng ngâm hơn một giờ, thẳng đến Vân di thúc giục mới miễn cưỡng lấy vải bông, đi ra khỏi đục dừng, khi mặc quần áo thuận tiện sờ qua nơi có nhiều sẹo, cảm giác thực mềm mại, tựa hồ không có cứng rắn như trước, không khỏi cảm thấy vui vẻ.

Vân di cảm điểm tâm tiến vào, thấy Từ Trường Thanh mặc áo trắng chỉnh tề, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa tắm rửa xong có vẻ đỏ bừng, không khỏi ôm hân hân một cái, làm Từ Trường Thanh đỏ mặt một phen, bất quá ngẫm lại bị thân a di của mình hôn cũng không có gì đáng thẹn thùng, cũng liền thôi.

Hôn xong Vân di đem hân ôm trên đùi, vừa cẩn thận nhìn mặt Từ Trường Thanh, sau đó mang theo tiểu ý nói:“ Thanh Nhi của chúng ta khẳng định là một đứa nhỏ có phúc khí, xem mới vài ngày công phu, sẹo trên mặt đã phai nhạt không ít, trong chốc lát Vân di sẽ giúp ngươi đem thuốc mỡ bôi một lần.....”

Từ Trường Thanh nghe vậy lập tức lắc đầu như trống bỏi, nói:“Không cần Vân di, Thanh Nhi đã trưởng thành, có thể tự mình bôi thuốc.” Thử thuốc kia bôi lên người dính dính nhót nhót, nào nhẹ nhàng khoan khoái như lục dịch, hân tất nhiên là có thể không dùng sẽ không dùng.

Vân di lấy ngón tay điểm nhẹ đầu hân cười nói:“Ngươi tiểu gia hỏa này mới có tí tuổi như vậy, muốn lớn lên còn sớm, đừng lười bôi thuốc mỡ tốt.”

Từ Trường Thanh lập tức ôm cánh tay nàng cười hi hi trả lời:“Sẽ không, Vân di tốt nhất.” ánh mắt Vân di lập tức mềm mại, cười cầm lấy vải bông bên cạnh làm dây buộc tóc cho hân.

Từ Trường Thanh vốn định nương không khí này nói rõ mọi chuyện, nhưng liếc biểu tình của Vân di liền đem lời nói nuốt trở vào, Vân di trong khoảng thời gian này quả thật quá mệt mỏi, vừa tang phu không vài ngày, trong nhà lại là một đống chuyện, thời gian dư dả, hân cũng không thể nóng lòng nhất thời, nghĩ thông suốt, mấy liên giã ra, còn nói nói mấy câu, liền theo Vân di an trí đi ngủ.

Những ngày kế tiếp Từ Trường Thanh quả thực thích ý, có Vân di lúc nào cũng bồi bên người, hỏi han ân cần, còn tự tay làm quần áo làm giày cho hân, tư vị được người quan tâm này đặc biệt ấm áp, Từ Trường Thanh gần như tham lam hưởng thụ, Vân di vốn là dưới gối vô từ, Từ Trường Thanh lại là hải tử duy nhất của thân tỷ ty nàng, cơ hồ là nửa nhit từ của nàng, tự nhiên coi hân yêu thương như tâm can bảo bối, yêu thương phát ra từ nội tâm này không phải Từ phủ sinh hoạt xa hoa kia có thể so sánh, dù cho hân ngàn vàng cũng không đổi.

Đáng nhắc tới là, hân ở trong phòng Vân di tìm được một chung rượu có thể đựng lục dịch, xem như có chút kinh hi nhỏ nhỏ, rốt cục không cần mỗi ngày dùng lông gà hứng lục dịch, chung rượu tuy rằng là bạc thuần, nhưng chỉ là một chung rất nhỏ, cũng không tính là quý trọng, thấy hân thích, Vân di liền cho hân chơi đùa.

Dùng chung rượu này đựng lục dịch thật sự là tốt, lục tích đựng trong chung rượu giống như giọt sương trên lá sen, lăn qua lăn lại nhiễm màu xanh của lá sen chơi rất vui.

Cứ như vậy thời gian nháo nhảng một cái đã qua nửa tháng, Vân di cũng một lần nữa vực dậy, lại nói tiếp nàng gả vào Lý gia vốn là của cái giàu có, bất quá từ khi Lý gia lão gia phu nhân lui xuống liền ngày càng lụn bại, hơn nữa trạng phu đoán mệnh của Vân di bị bệnh nhiều năm như vậy, ba ngày thì hai ngày bốc thuốc thịnh y, của cái lụn bại, gia sản cũng chỉ còn lại một ít ruộng đồng và cửa hàng tạp hóa, ruộng đồng thu vào cũng không nhiều, cửa hàng ngược lại là có thể kiếm chút tiền bạc miễn cưỡng sinh hoạt, nhưng gần đây Vân di lại mặt co mày cau, Từ Trường Thanh trong lòng biết sinh ý không tốt.

Phía trước mặc dù có trạng phu bị bệnh bất mãn, nhưng nhìn mặt Lý gia cũng không có người dám ngoài mặt khi dễ, nay người Lý gia chết, thấy quả phụ không có nơi dựa vào, chống đỡ không nổi, liền khắp nơi làm khó nàng, Vân di ăn một cũng chỉ có thể cắn răng nuốt vào trong bụng, khổ nói không nên lời.

Từ Trường Thanh gặp thời cơ đến, liền đem ba mươi lượng bạc kia ra.

Vân di thấy chỗ bạc kia liền cả kinh, vội hỏi nguồn gốc, Từ Trường Thanh chỉ nói:“Đây là Từ gia cho ta, ta vẫn giữ lại chưa nói cho Vân di.”

Vân di nghe vậy tay run lên, nắm chặt khăn, nhìn Từ Trường Thanh nửa ngày, mới cẩn thận thử thăm dò hỏi:“Thanh Nhi nhớ nhà?”

Từ Trường Thanh lắc đầu, cúi đầu nghịch bạc nói:“Nơi có Vân di mới là nhà ta, nơi khác không phải.”

Nhìn tiểu chất nhi trên giường tắm thơm nước sạch sẽ, tuổi còn nhỏ trong miệng có thể nói ra những lời ấm lòng người như vậy, Vân di nước mắt ở đây mắt đạo qua một vòng.

Lập tức nghĩ đến cái gì, vẫn âm thầm nói:“Thanh Nhi, ngươi rốt cuộc vẫn nên về Từ gia hưởng phúc, đi theo a di chỉ có thể chịu khổ.”

Từ Trường Thanh nghe vậy ném bạc đi nói:“Vân di, Thanh Nhi không ngốc, trong lòng biết ai tốt với ta, Thanh Nhi hết bệnh lâu như vậy, nhưng vẫn không ai tới đón ta về, Thanh Nhi trong lòng rõ ràng, bọn họ căn bản là không cần ta, ghét bỏ ta mặt rỗ, bọn họ không cần ta, ta cũng không hiếm lạ bọn họ, mẹ cả Từ gia vốn chương mất nương của ta, bình thường còn muốn rút bớt của tiền hàng tháng của ta, thường xuyên trước mặt người ngoài trách phạt ta, khi dễ ta là hải tử không có nương yêu, Thanh Nhi không muốn trở về, Thanh Nhi thậm chí đi theo Vân di.....”

Lời còn chưa dứt liền bị Vân di ôm cổ, không ngừng ở bên tai hân thấp giọng khóc nói:“Đáng thương, mấy năm nay khiến Thanh Nhi chịu khổ, do a di, đều là a di không tốt.....”

Chương 5: Chuẩn Bị

Từ Trường Thanh thành thật ở trong lòng Vân di đợi nửa ngày, thấy nàng rốt cục bình phục tâm tình, liền làm nũng yêu cầu nói: “Vân di, chúng ta rồi đi nơi nào đi kinh thành đi.”

Vân di sững sốt, cúi đầu nhìn về phía hắn.

Nguyên bản nàng là tiểu thư khuê các, lo liệu trong nhà còn được, nhưng làm kinh thương lại không am hiểu cũng không kinh nghiệm, cho nên mấy ngày này phiền não, cảm thấy ngày ngày kiến trong bát, muốn mà phá không ra, nay Từ Trường Thanh nói một câu vô tâm, nhưng lại lọt thẳng vào tâm, khiến nàng nhất thời buồn lòng.

Từ Trường Thanh trong lòng nôn nóng, hắn phát hiện gần đây thời tiết có chút khô, đã lâu trời chưa mưa, không có ai so với hắn rõ ràng hơn những chuyện sắp sửa phát sinh, có lẽ hiện tại cũng đã bắt đầu, đại hạn, nạn châu châu, sau đó hoa màu chỉ có trấu không có lương, ruộng tốt đều biến thành ruộng cạn, nạn dân khắp nơi, người chết đói đầy đường, bạch cốt doanh dã, bóc vỏ cây đào cỏ đại ăn, Từ Trường Thanh không chỗ nào không tự mình trải qua, hiện tại nhớ tới vẫn cảm thấy run rẩy.

Mà Từ gia từ lần trước biết được hắn mất rồi liền triệt để buông hắn, thẳng đến khi Vân di chết Từ Trường Thanh mới rốt cục tuyệt vọng với Từ gia, sinh thời không bước vào Từ gia một bước, đây là nói sau.

Lần này đưa ra chủ ý đi kinh thành, là hắn trăm nghĩ ngàn lo, bởi vì nơi đó là hoàng thành sẽ không chịu tai nạn lần này lan đến, hơn nữa hắn từng ở nơi đó ăn xin nhiều năm, đối với hết thảy tất nhiên là rất tinh tường.

Hắn biết Vân di từ nhỏ khi chưa lấy chồng từng cùng một Giang Nam lão sư học về găm Tô Châu, có một tay nghề tốt, tú phẩm khi xuất giá tất cả đều là nàng tự tay làm ra, nghe nói là cực kì kinh điển.

Mà kinh thành nơi nơi đều là hoàng thân phú giáp, mỹ phụ có nhu cầu rất nhiều, lớn có bình phong trang trí phòng, nhỏ có quần áo trang sức trên người đều phải cầu kiện kiện hoa mỹ, găm Tô Châu sinh động sáng rõ càng được rất nhiều nữ quyến theo đuổi, lấy tay nghề của Vân di ở nơi đó kiếm chén cơm là hắn là không khó.

Vân di đối với kinh thành hơi có chút hướng tới, nhưng sau khi nghĩ lại lại cảm thấy không ổn, tuy nói nàng làm ruộng kinh thương có chút đau đầu, nhưng ít ra ăn mặc không lo có thể duy trì sinh kế, nếu đi như vậy một nơi an thân cũng không có, kinh thành đường xá xa xôi, nàng một phụ nhân mang theo hài tử thật không tiện, dù có đi nàng sẽ dùng cái gì mà sống nuôi sống Thanh Nhi, tiền đồ này một mảnh mê mang, nàng không dám dễ dàng bước ra một bước.

Từ Trường Thanh nhìn ra nàng nội tâm giãy dụa, lập tức nhẹ giọng nói: “Vân di, người biết tú hà bao, đến kinh thành không lo không có cơm ăn, ta ăn lại nhỏ, nuôi ta khá ổn định dư dật, hơn nữa, ta còn muốn đọc sách.”

Nếu nói hai câu trước là trấn an bất an của nàng, một câu cuối cùng mới là có tính quyết định, bởi vì hắn biết Vân di tuyệt đối sẽ lấy tiền đồ của hắn làm trọng.

Quả nhiên lòng của nàng lập tức lại lắc lư không chừng, cũng bắt đầu thực sự suy xét, Từ gia cố nhiên phú giáp một phương, nhưng Thanh Nhi bị bệnh lại ngay cả chiếu cố người cũng không có, càng miễn bàn tiền bạc, nay đã qua gần hai tháng vẫn chẳng quan tâm, có thể thấy được Thanh Nhi ở Từ gia chịu ủy khuất đều là thật, nếu là như vậy nàng là sẽ không lại đem Thanh Nhi cho Từ gia, nhưng nếu đi theo mình, tại đây nông thôn heo lánh cũng không tiền đồ gì đáng nói.

Nơi này đừng nói là thư thực, ngay cả tiền sinh dạy học cũng ít ỏi không có mấy, kinh thành mặc dù xa, dạy học nhất định so với nông thôn tốt hơn nhiều, Thanh Nhi trí tuệ như vậy tới đó đọc sách, tương lai cơ hội thành tài cũng lớn hơn.

Hơn nữa chính như lời nói vừa rồi của Thanh Nhi, nàng còn có chút tay nghề, tuy nói mấy năm nay không thường thêu thùa, nhưng hắn là không khó, đi kinh thành có lẽ thật là một cửa sinh kế, để cho nàng tâm động là, kinh thành cùng Từ gia một nam một bắc, cách xa như vậy sẽ không sợ người Từ gia tới đòi Thanh Nhi.

Vân di càng nghĩ càng rộng mở, thật sự có tính toán đi kinh thành, đây lòng cũng bắt đầu tính toán gom góp tiền bạc, may mắn Lý gia mấy năm nay còn lại chút của cải, một cửa hàng cộng thêm vài mẫu ruộng tốt, Ban đi coi như là một món tiền, lộ phí và sinh hoạt phí trong thời gian ngắn cũng đủ rồi, đến kinh thành sẽ tìm việc làm, tiết kiệm duy trì sinh kế hắn là không khó.

Từ Trường Thanh thấy Vân di nửa ngày không lên tiếng, biết nàng đã động lòng, liền lập tức rên rỉ khi còn nóng đem ba mươi lượng bạc đưa tới trước mặt nàng, Vân di vừa thấy ba mươi lượng bạc kia, chân mày liền mở ra.

Ba mươi lượng này đối với Từ gia mà nói có thể chỉ là tiền hàng tháng, nhưng đối tiểu hộ nhân gia mà nói tiết kiệm có thể dùng hai năm, có số tiền này, tiền trên tay càng nhiều, vừa nghĩ như vậy hết thấy liền đều như mây gặp sương.

Vân di cao hứng hôn hai má Từ Trường Thanh một ngụm, nói: “A đi đều nghe lời người, chúng ta đi kinh thành, Thanh Nhi đã đi qua chưa?”

Từ Trường Thanh thấy đạt được mục đích, tự nhiên cao hứng, liền lớn tiếng trả lời: “Thanh Nhi đã đi qua, người trong kinh thành nhiều hơn, Thanh Nhi đối với nơi đó rất quen thuộc.”

Vân di chỉ cho là Người Từ gia dần dần đi, cũng không nghĩ nhiều cười cười, Từ Trường Thanh vội từ trong lòng Vân di chui ra, ánh mắt trong suốt sáng ngời nói: “Chúng ta ngày mai liền xuất phát đi?”

Vân di “Xì” cười một tiếng, nói với hắn: “Nơi này còn có rất nhiều chuyện, a đi phải xử lý xong mới có thể đi.....”

“Ta đây nghe lời, a đi có thể mau chút mang ta đi không?” Từ Trường Thanh nghiêng đầu như hải tử thiên chân hỏi.

Vân di tạm dừng, cười gật gật đầu.

Từ Trường Thanh lập tức kích động nắm chặt tay, rốt cục, giờ khắc này, hắn đã cùng vận mệnh vừa đáng ghét vừa đáng sợ kia vai kề vai, về sau đối với hắn mà nói chính là một nhân sinh khác, như thế sao không làm hắn mừng như điên.

Đêm đó Vân di ngủ không tốt, cơ hồ suy nghĩ một đêm, sớm ngày thứ hai liền đến, hầu hạ Từ Trường Thanh ăn sáng, liền đem địa khê trong nhà lấy ra nhìn nửa ngày, buổi chiều lại vội vàng ra cửa.

Vân di tuy rằng kinh thương không tốt, nhưng là tâm tư cẩn thận, làm việc cũng không lỗ mẫn, cũng rất thông minh, nàng không bán ruộng trước, mà bán cửa hàng trước, lúc này bán cửa hàng, ngoại nhân sẽ không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng nàng không thu được bạc nhất thời tức giận mới bán đi, mà không phải bởi vì cần bán mới bán, như vậy người khác sẽ không chèn ép nàng về giá cả.

Cửa hàng địa điểm không tệ, ngày thường sinh ý cũng tốt lắm, vừa nghe nói muốn bán người muốn mua thật không ít, Vân di bán cho người ra giá cáo nhất, người nọ mua được cũng đắc chí, dù sao cửa hàng có địa điểm tốt người bình thường đều là cho thuê rất ít bán đi.

Sau đó Vân di lại lục tục đem vật đáng giá trong nhà sửa sang lại, chia ra vài lần mang đến trên huyện đi cầm đổi thành tiền bạc, cuối cùng còn lại vài mẫu ruộng tốt, bởi vì đầu xuân đã thuê người trồng hoa màu, tự nhiên càng dễ ra tay.

Bất tri bất giác, thứ có thể bán trong tay đều lặng lẽ bán ra, chỉ còn lại tòa tổ trạch Lý gia này, tòa nhà niên đại có chút lớn, bán đi cũng không được nhiều lắm, ở lâu cũng ít nhiều có chút cảm tình, hơn nữa, vạn sự lưu đường lui, nếu ở kinh thành không nổi nữa, tòa nhà này ít nhất là một nơi lưu thân đi.

Suy nghĩ của Vân di là bình thường, nhưng Từ Trường Thanh lại biết tòa nhà này giữ hay không đều giống nhau, vài năm sau cái gì cũng đều không còn, đến lúc đó nạn dân rung chuyển cường đạo khắp nơi, tùy tiện một đám lửa có thể thiêu sạch sẽ.

Nhưng điều đó Từ Trường Thanh sẽ không nói ra, sợ nàng sẽ lo lắng, hơn nữa cũng không chắc sẽ tin.

Đem một ít thủ sức đáng giá cuối cùng cầm đi, Vân di và Từ Trường Thanh ngồi ở trong phòng ngủ đếm mấy tấm ngân phiếu và bạc vụn, bốn mẫu ruộng tốt bán ba mươi ba lượng bạc, cửa hàng tạp hoá tổng cộng là bốn mươi tám lượng, thêm một ít tiền cầm đồ có giá trị, có hơn hai mươi lượng, hợp cùng một chỗ có hơn một trăm lượng, Vân di ban đầu trong tay còn có một ít tích lũy, hơn nữa Từ Trường Thanh cho ba mươi lượng, cuối cùng trong lòng có cơ sở.

Từ Trường Thanh luôn ở bên cạnh yên lặng nhìn, thấy Vân di đếm tiền xong trên trán chớp mũi đều ra mồ hôi, liền lấy khăn tay qua xoa xoa mặt cho nàng, Vân di nhẹ nhàng thở ra, liền cười ôm hắn, vô cùng thân thiết cọ cọ trán hắn, ánh mắt ôn nhu mà kiên định, vì hải tử dù về sau có khổ có mệt nàng cũng không hối hận.

Lần này đi kinh thành đường xá xa xôi, các mặt đều phải chuẩn bị tốt, Vân di bận rộn xoay quanh.

Từ Trường Thanh ngược lại thoải mái, mấy ngày này ăn ngon ngủ ngon tâm tình tốt, mỗi ngày buổi tối lại cần cù dùng lược dịch chà tắm, trên mặt lại mọc lên da non, cũng không còn xanh xao vàng vọt, làn da còn trắng hơn một ít, sẹo rõ nhìn cũng càng ngày càng mờ, chỉ là lấy tay sờ lên còn có chút cao thấp không mịn, bất quá tin tưởng tiếp tục tắm một đoạn thời gian sẽ khôi phục tốt hơn.

Lúc này, Từ Trường Thanh ngồi ở trên giường đang chuẩn bị uống một giọt lược dịch thử xem, hắn có thể cảm giác lược dịch kia là đối với mình là thứ cực tốt, chỉ là rất ít, mỗi ngày chỉ có hai giọt, hắn dùng một giọt để tắm, còn thừa một giọt, hai ngày trước nhân hoàng liền cho một con vịt bệnh ăn, kết quả hôm nay nhìn thấy con vịt kia đang ở trong viện ngăn đầu mà tản bộ, kêu cạc cạc cực kì vang dội, lông chim trên người thoát nhìn cũng rất sáng bóng, nổi bật trong cả đàn vịt, cho nên hôm nay hắn tính toán chính mình cũng thử một lần.

Tay Từ Trường Thanh điểm lên cái trán, trong tay xuất hiện được chung, sau đó chậm rãi đổ một giọt vào miệng, mới vừa vào miệng một cổ khí tươi mát tràn đầy lấp đầy cổ họng, kế tiếp lược dịch ở trên đầu lười lười lan ra, lạnh còn có chút chất, hắn vội nuốt nước miếng, nuốt xuống không lâu liền cảm thấy bụng hơi hơi nóng lên, tiếp đó là tứ chi bách hải tay chân hai má, toàn thân ẩm ướt lại thoải mái nói không nên lời, nửa ngày không thấy có bất cứ không thích hợp nào, hắn mới yên lòng.

Trong chung rượu còn tích góp hơn mười giọt lược dịch, Từ Trường Thanh biết tham lam sẽ gặp họa, cũng không có vội vã uống hết, chỉ giữ lại trong chung rượu.

Ngày đó rạng sáng trời còn tối mờ mờ, Vân đi lặng lẽ kêu Từ Trường Thanh dậy, sau đó xuất ra một bộ quần áo vải thô cho Từ Trường Thanh thay, quần áo này vừa dày vừa thô, thủ công cực kém, không phải thâm lam chính là màu đất, mặc ở trên người chỗ tốt chính là thả vào trong đám người tìm không ra, không dẫn người chú ý.

Vân đi thay một thân áo vải, nhìn không chớp mắt, tháo khuyên tai lại đeo khăn trùm đầu rách nát lên, lập tức liền từ một thiếu phụ biến thành nông gia đại thẩm, Từ Trường Thanh không khỏi cảm khái, quả nhiên là người dựa vào ăn mặc dựa vào chân a.

Cắt ngăn phiếu thật kĩ vào trong người, Vân đi lại đem bạc vụn cùng tiền đồng lấy tay khăn bọc lại bỏ vào bó trong bao, thế này mới có chút khăn trương kéo tay Từ Trường Thanh ra ngoài cửa, bởi vì gần gần nàng chuyển bán tài sản lộ ra chút tiếng gió, trong lòng sợ người có tâm tính kẻ, dù sao lòng người cách cái bụng, nàng lại có hơn một trăm lượng bạc, lại là nữ nhân, cho nên không thể không lưu tâm cẩn thận một chút, huống hồ còn mang theo Thanh Nhi.

Thấy trái phải không người, Vân đi vội vàng khóa kỹ tướng môn, không biết cho nhà ai lại kêu, nàng hoảng hốt kéo Từ Trường Thanh một đường chạy, ngày hôm qua nàng cố ý chạy đến mấy chục dặm ngoài Xương huyện mướn mã phu và xe ngựa tin cậy, hiện tại ở lộ khẩu phía trước chờ các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Người Trùng Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Gặp Nhau

Lão hán làm mã phu hơn sáu mươi đã ở lộ khẩu chờ lâu, hướng bên này nhìn xung quanh, nhìn thấy Vân đi mang theo hài tử chạy tới, liền ngoắc các nàng, Vân đi sợ hán lộ ra vội vàng đẩy nhanh cước bộ, đến bên cạnh xe thờ cũng không dám thở mạnh, một phen ôm lấy Từ Trường Thanh đưa lên mã xa, sau đó tự mình cầm hành lý cũng nhanh chóng ngồi lên.

Xe ngựa của lão hán là loại ở nông thôn thường dùng, không mang theo thùng xe, bình thường dùng xe này giúp người ta trở chút thóc hay hàng hóa, có thể ngày trước còn kéo qua phân, tuy rằng phía dưới chèn đệm cỏ rất dày vẫn lộ ra một mùi tanh tươi, nhưng lúc này Vân đi và Từ Trường Thanh cũng không tâm tình để ý chuyện này.

Trời rất tối, đường không dễ đi, xe ngựa xóc nảy lợi hại, dịch vị trong dạ dày bốc lên, hơn nữa lo lắng hãi hùng, ban đêm còn có chút âm lạnh, Vân đi mặt trắng bạch, mỗi lập cập gặt gao ôm Từ Trường Thanh sợ hán bị lạnh, Từ Trường Thanh cũng can rằng không nói một tiếng.

Đi đến quan đạo, đường mới trở nên bằng phẳng, lúc này đã rời thôn trang mấy chục dặm đường, sắc trời đã gần đến giữa trưa, lão hán tìm chỗ nhiều có ngừng lại cho ngựa ăn, Vân đi cũng từ trong bao quần áo lấy ra can nướng tự mình làm, phân cho lão hán một ít, còn lại cùng Từ Trường Thanh hai người vừa uống nước vừa ăn.

Từ Trường Thanh thấy Vân đi mấy ngày nay mặt nhợt nhạt, một đường hoảng hốt giật mình, liền âm thầm hành động vào nước uống, vụng trộm đưa lục dịch vào trong túi nước.

Trước đó hán một ngụm uống vào một giọt lục dịch, trong bụng có nhiệt cảm rất mạnh, bất quá nước trong túi rất nhiều, nhỏ vào một giọt, cảm giác nóng bỏng sẽ không cường liệt, nhiều lần uống mấy ngụm thân thể có chút ấm áp, cho nên Vân đi cũng không phát hiện khác thường, tuy rằng chỉ là mấy ngụm nước, nhưng buổi chiều tinh thần lại tốt hơn không ít, sắc mặt cũng không tái nhợt như buổi sáng, môi cũng có huyết sắc.

Lão hán đánh xe chỉ có thể đưa các nàng đến cửa giao giới Xương huyện, Vân đi đại khái hỏi thăm qua, đến kinh thành phải một đoạn đường thủy, từ nơi này ngồi thuyền đi, lúc này cửa huyện người đến người đi, có rất nhiều người lưng gánh đồ nặng, Vân đi vội vàng đem lộ phí còn lại cho lão hán, kéo Từ Trường Thanh đi đến chỗ có thuyền.

Cũng may người kinh thành giống các nàng không ít, sau khi giao tiền liền theo đám người cùng nhau vào khoang thuyền, trong khoang thuyền người đến người đi, nam nữ lão ấu đều có, nàng kéo Từ Trường Thanh tìm một góc nhất ít người ngồi xuống, nhân giống nhau đi độ khẩu

Thuyền này đến mỗi bên đều sẽ cập bờ, thuận tiện bổ sung vật tư, đi một chút lại dừng phải hơn hai mươi ngày mới đến.

Hạ thuyền Vân đi cũng không dám dừng lại, vội vàng mướn xe ngựa, xe ngựa này so phía xe trước kia không biết hơn bao nhiêu, còn có thùng xe, tự nhiên giá cũng là cực cao.

Như vậy đến mỗi một chỗ đều phải dừng chân mướn xe, mỗi lần đều ở tiểu điểm giá rẻ, ăn cũng cực kì đơn giản, một đường phong trần mệt mỏi hơn một tháng, mới rốt cục đến được kinh thành.

Lẽ ra lặn lội đường xa một đường xóc nảy, người dù không lột da cũng phải gầy đi một vòng, nhưng Vân đi và Từ Trường Thanh vẫn thần thái sáng láng, hoàn toàn không giống như bộ dáng bị ép buộc hai tháng.

Vân đi cũng hiểu được khí sắc so với trước kia tốt hơn nhiều, cũng không nghĩ nhiều, chỉ có Từ Trường Thanh biết tất cả đều là công lao của lục dịch, nước uống dọc đường đi đều bị hán nhỏ lục dịch, bất tri bất giác một ít không thích hợp trong thân thể đều điều chỉnh tốt, khẩu vị cũng thực không tệ,

người tự nhiên liền sẽ không gầy, chỉ là xuất môn bên ngoài tắm rửa không thể mỗi ngày đều có, Từ Trường Thanh chỉ có thể trước khi ngủ dùng vải bố dính lực dịch lau người, tuy rằng không thoải mái bằng ngâm tắm, nhưng trên người trên mặt sọc rỗ vẫn từng chút biến mất, hiện tại cơ hồ ở cùng thường nhân, không còn bị người nhìn mặt nửa ngày hoặc là lộ ra khinh thường.

Đương nhiên ngoại trừ những người ngoài mặt bất hình dong.

Cách kinh thành càng gần, khách điểm lại càng nhiều, cũng càng khí phái, phụ nhân thương khách và tiểu phiến trên đường mặc lăng la tơ lụa nổi liền không dứt, ăn uống vui đùa cái gì cần có đều có, đa dạng phong phú.

Vân di và Từ Trường Thanh mặc quần áo nông thôn so với bọn họ, cơ hồ không khác khát cái lắm, rất nhiều người thấy đều đi vòng quanh.

Đối với thị hiếu ngai bần yêu phú ở kinh thành Từ Trường Thanh vốn cực kì chán ghét, nhưng lại không thể đặt mình bên ngoài, chỉ có thể vỗ nhẹ tay Vân di thanh nói:“Vân di, Thanh Nhi có chút đói bụng, chúng ta tìm khách điểm trước đi.”

Vân di vốn cũng là xuất thân tiểu thư nhà giàu, bị người cho là khát cái trong lòng cũng cực kì xấu hổ và giận dữ, vừa nghe Từ Trường Thanh nói như vậy liền lập tức gạt đầu nói:“Àn, trước hết đi khách điểm phía trước nghỉ chân một chút.”

“Được.” Từ Trường Thanh mím môi có chút khô sấp, bụng lại hơi réo, nghĩ nhất định phải ăn canh hồn đồn.

Trên đường đi hần và Vân di ở qua không ít khách điểm, có chỗ chỉ tám văn tiền, tốt một chút cũng nhiều nhất không vượt quá hai mươi văn, còn cung cấp nước ấm và com canh, ai ngờ đi vào kinh thành, hỏi một khách điểm giá cả tiện nghi ở một ngày ít nhất cũng phải năm mươi văn tiền, còn không cung cấp nước ấm, nếu muốn nước ấm tắm rửa phải thêm mười văn.

Tuy rằng năm mươi văn tiền Vân di có thể lấy ra, nhưng một đường ngồi thuyền mướn xe, ở trọ ăn com mọi thứ đều cần tiền, đã tốn không ít hơn hai mươi lượng, về sau còn muốn đặt chân ở kinh thành, chỗ cần dùng tiền sẽ càng nhiều, phàm là có thể tiết kiệm một chút liền tiết kiệm một chút.

Nhưng đi bộ cả ngày, nàng cảm thấy hai chân mệt mỏi, mình còn như thế huống chi là Thanh Nhi, cuối cùng khê cần môi lấy ra một trăm văn tiền cho chường quây, nếu nay đã đến kinh thành, liền ở nơi này hảo hảo nghỉ ngơi hai ngày nói sau.

Thấy cách ăn mặc của các nàng, chường quây khách điểm có chút hồ hững, loại người nghèo này hần gặp không ít, bình thường không ở nổi khách điểm, thấy nàng thật từ trong ống tay áo lấy ra một trăm văn tiền, thế này mới tươi cười nói,“Bồn điểm cung cấp nước ấm tắm rửa, chỉ cần thêm mười văn.”

Vân di vội nói:“Không cần, hiện tại trời nóng, dùng chút nước lạnh gột rửa là được.”

Chường quây nghe vậy cũng không nói thêm, trực tiếp thu tiền gọi tiểu nhị tới mang các nàng lên lầu, khách điểm kinh thành rốt cuộc là so với ở nông thôn mạnh hơn nhiều, phòng ở lớn không nói, bên trong thu thập sạch sẽ sáng trưng, nước trà cung ứng cả ngày, tiểu nhị tùy kêu tùy đến, mười phần tiện lợi.

Đội khi đóng cửa lại, Vân di đầu tiên là mở hành lý đem tiền, lúc trước đổi ba tám ngàn phiếu năm mươi lượng giữ bên người, tiền trong bao là bạc vụn và tiền đồng nàng lúc trước bán trang sức, hiện tại đã chẳng còn là bao.

Vân di lấy tay khăn đem tiền dư bọc lại thở dài, Từ Trường Thanh ở giường bên cạnh nhìn, mở miệng nói:“Vân di, chúng ta tìm phòng ở đi, Thanh Nhi không thích ở khách điểm.” Ba tám ngàn phiếu trên người Vân di nhìn như không ít, nhưng ở kinh thành lại không tính là cái gì, nếu không sớm ổn định, ngay cả việc cũng khó tìm, tiền cũng chỉ càng tiêu càng ít, chỉ có ra không có vào.

Vân di cũng nghĩ như vậy, khê gạt đầu, thu thập cảm xúc, đứng dậy đi đến chỗ chậu nước dùng khăn sạch cẩn thận sắp nước, vắt khô đưa cho Từ Trường Thanh:“Trước lau mặt một cái, a di mang người đi ăn com.” Vốn nàng vẫn lo cho mặt của Thanh Nhi, nay cuối cùng thả tâm, hiện tại khuôn mặt này nhỏ nhắn trắng nõn, không nói cần bản không có người tin hần từng mắc thiên họa.

Từ Trường Thanh nhận khăn nghiêm trang nói:“Cám ơn Vân di.” Sau đó chậm rãi lau mặt, bởi vì từng xấu xí, cho nên hần so với ai khác đều quý trọng gương mặt không dễ có được này.

Vân di xoa người mở hành lý, mau mắn cầm hai bộ quần áo trong nhà, không cần tiền mua, bộ đồ mới làm cho Thanh Nhi cũng mang theo, ở nơi cũ vẫn coi là tốt, nhưng ở kinh thành không đáng nhắc tới, nhưng vẫn hơn vài thô trên người.

Đội Từ Trường Thanh lau xong mặt, liền cho hần thay, chính mình cũng tìm kiện y phục cũ mặc vào, búi tóc của phụ nhân tắm thường, cũng không mang trang sức, chỉ cầm một thoa bình thường.

Đem tiền dư thu hồi, liền kéo Từ Trường Thanh đi xuống lầu, dưới lầu tự nhiên có có sẵn đồ ăn, nhưng giá không tiện nghi, cho nên không dám dừng lại.

Một ít đồ ăn bên đường ngược lại là vật mỹ giới liêm, liền chọn một quán ngồi xuống, Vân di cùng chủ quán gọi hai chén hồn đồn, tuy rằng nước canh không có gì ngon, nhưng cũng may số lượng nhiều có thể điền đầy bụng, thấy Từ Trường Thanh chôn mặt trong bát sủi thôn hồ yết ăn, Vân di ánh mắt có chút ướt át, hải từ trước kia ở Từ gia ăn ngon mặc đẹp nào chịu qua những chuyện này, hiện tại đi theo mình, nàng chịu chút vất vả không tính là gì, chính là khổ cho Thanh Nhi, cũng khó có được Thanh Nhi nghe lời, một đường không khóc không nháo, không biết giảm đi bao nhiêu tâm tư cho nàng.

Vân di thấy Từ Trường Thanh ăn đến sáng khoái, liền đem thức ăn trong bát mình phân cho hần một ít, Từ Trường Thanh vội ngừng đầu sáng lạn cười nói:“Vân di, ta đã ăn no, ngươi cũng mau ăn chút đi.....”

Thấy hấn vỗ bụng nói, Vân di thể này mới buông bát cúi đầu hé miệng ăn.

Từ Trường Thanh ăn xong hồn đồn bụng đũa, liền bắt đầu nhìn chung quanh đánh giá hoàn cảnh, hấn nhớ là mình là ba năm sau đến kinh thành, hiện tại ngã tư đường này cùng khi đó có một chút bất đồng, giống cửa hàng hồn đồn này ba năm sau vốn không còn .

Đang đánh giá, từ xa truyền đến âm thanh lạ, có người tha một con chó, con chó kia toàn thân mao sắc ngân lượng, thân hình cực kì khoẻ mạnh, chỉ là bụng có lỗ máu, rõ máu ra bên ngoài, một hồi liền nhiễm đỏ mặt đất, nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

“Vượng Đức, người đây là từ chỗ nào làm chết một con chó a ?” Có người cười nói.

“Nhìn không ra tiểu thân thể của người còn có thể đánh chết chó.” Trong đám người truyền đến một trận cười vang.

Người kêu Vượng Đức tức giận đến giờ chân:“Phi phi, là ai miệng chó l phun không ra ngà voi, ta hôm nay liền đánh một con cho các người nhìn xem.”

“Vết thương này cũng không phải là vết thương bình thường, di ? đây là chó sao ?” Người nọ đến gần nhìn,“Đây là sói đi, chó nào có khí thể như vậy?”

Từ Trường Thanh từ lúc nhìn thấy con chó kia đã rời bàn chạy qua, bởi vì bộ dạng nhỏ cũng không bị người chú ý, rất nhanh liền tiến đến trước mặt con chó kia.

Kiếp trước hấn đẩy người mang sẹo, ngay cả cùng nhau xin cơm cũng bài xích không làm cùng hấn, cả đời cơ khổ thể lương, giao hảo duy nhất là chó hoang, không biết được chó cứu bao nhiêu lần, nay vừa thấy chó thụ thương liền cực kì đau lòng.

Nghe được người nọ nói đây là sói, Từ Trường Thanh mới cảm thấy rung mình, nhất thời tỉnh té đánh giá, bộ lông toàn thân màu bạc cực kì hiếm thấy, thân hình kia cường kiện hữu lực, xác thực không phải chó bình thường có thể bằng được , chỉ thấy hai tai nó dựng đứng, vĩ không hơn cuốn, lông đuôi xoắn tung, trong màu xám có màu đen, đặt ở trong bầy sói cũng vô cùng có khả năng là Sói Vương, chỉ tiếc thân sói không lớn, tựa hồ vừa trưởng thành không lâu, chết như vậy thật sự là đáng tiếc

Từ Trường Thanh đang ngồi xổm ngắm nghía, con sói kia đột nhiên mở mắt, Từ Trường Thanh chống lại tầm mắt nhất thời kinh xuất mồ hôi lạnh, thiếu chút nữa không ngồi vững

Sói trên người bị thương, bụng bị xuyên thủng, ai cũng cho rằng nó hấn phải chết không thể nghi ngờ, không nghĩ vẫn có thể sống .

Làm hấn càng kinh ngạc là, ánh mắt nó chỉ cô đơn nhìn chăm chăm mình, trừ bỏ khi vừa mở mắt né tránh một tia ngoan lệ, giống như trên người hấn có cái gì hấp dẫn nó, đúng là cực có tính người lộ ra khát cầu, Từ Trường Thanh cảm thấy mềm nhũn.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Tương Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Nghề Cũ

Từ Trường Thanh từng cùng chó hoang sống cùng nhau nhiều năm, đối tập tính của chó rất tinh tường , chó trời sinh đối với mùi mẫn cảm, dù rời chủ nhân nhiều năm, dung mạo chủ nhân cái biến, nó vẫn có thể từ mùi nhận ra.

Chó còn như thế, sói lại càng sâu, Từ Trường Thanh tự kiểm trên người cũng không có cái gì có thể khiến nó cảm thấy hứng thú , trừ bỏ mỗi ngày dùng lục dịch, bất quá lục dịch rất ít, chính hấn dùng còn không đủ, tự nhiên sẽ không tùy ý lãng phí, nếu trước mắt là chó thì ngoại lệ, đáng tiếc lại là sói.

Hấn mặc dù chưa bao giờ tiếp xúc với sói, nhưng chạy nạn nhiều năm tự nhiên cũng từ trong miệng người khác nghe qua một việc, sói là lạnh lùng hung tàn nhất, nó tuyệt sẽ không bởi vì người cứu hấn mà cảm ơn người, tương phản, đợi thời cơ giết chết người lấy oán trả ơn mới là thiên tính của nó, vẫn nhân thường nói lòng muông dạ thú cũng là từ đó mà ra.

Nghĩ vậy, sợi mềm lòng Từ Trường Thanh vừa mới toát ra cũng chậm chậm phục hồi, giống như hiểu ý nghĩ của hấn, ánh mắt con sói cũng lập tức lạnh nhạt, không giống chó lộ ra cầu xin, cũng không giống chó vẫy đuôi mừng chủ, lại biết vô vọng yên lặng nhắm mắt lại.

Sói có khuyết điểm tự nhiên cũng có ưu điểm, Từ Trường Thanh nghe người ta nói qua, chúng nó mặc dù hung tàn, nhưng tự tôn rất mạnh , cho dù chết cũng tuyệt không cầu xin, điểm ấy cùng chó một trời một vực.

Hôm nay chính mắt chứng kiến Từ Trường Thanh cảm thấy khâm phục, cảm giác hấn lại cực kì bất phàm, chỉ thầm nghĩ một câu mà thôi, lục dịch kia vốn là vật hấn ngoài ý muốn có được, cho nó một chút thì làm sao, chính mình cũng không tổn thất gì, huống chi về sau cố định đều có hai giọt để dùng

“..... Ta nói Vượng Đức a, con sói này cũng không giống người đánh, người có thể có khí lực này? không phải là từ nơi nào trộm lấy đi ? ha ha.....”

Không biết có phải dẫm đúng chân đau của Vượng Đức hay không, hấn lập tức thẹn quá thành giận nói:“Này đương nhiên là ta đánh , còn có thể giả,

nếu không con sói này sao không ở trong tay các người ? lại ở trong tay của ta? hừ, xem ta một hồi lột da sói ăn thịt sói, làm cho các người nhìn mà thèm.” Nói xong kéo dây thừng muốn đi.

Từ Trường Thanh thấy thế không ổn, lập tức đau lòng lấy lực dịch ra, lúc này trong chung rượu còn lại chừng bảy, tám giọt, hắn cắn răng một cái theo lực đứng lên, đem lực dịch toàn bộ hất vào miệng vết thương trên người sói, mình đã tận lực, nó có thể sống hay không liền xem tạo hóa của chính nó.

Lực dịch kia tiếp xúc trong nháy mắt, con sói kia đột nhiên mở to mắt, đáy mắt có tia kinh hãi, cơ nhục chung quanh miệng vết thương hơi hơi co rút lại, đem lực dịch hút lấy không dư thừa hút vào, Từ Trường Thanh nhìn thấy âm thầm đi một tiếng, đang muốn nhìn cho kỹ, thân mình lại bị người ôm cổ, lọt vào trong tầm mắt là Vân di đầy mặt nôn nóng và ánh mắt như thả lỏng, “Thanh Nhi, người hù chết a đi

“Vân di, con chó kia thật đáng thương

Thấy hắn đỏ mắt, Vân di quả nhiên liền nửa câu trách cứ cũng không có, vội vàng nhìn con chó kia, máu me nhầy nhụa khiến nàng có chút hết hồn, vội vàng kéo tay Từ Trường Thanh đi ra ngoài, vừa đi vừa nhìn không được thì thầm: “Thanh Nhi nhớ kỹ, về sau không thể tùy tiện chạy loạn, đi đâu trước hết phải nói cho a đi, vừa rồi may là chết rồi, nếu sống mà cắn người thì sao.”

Từ Trường Thanh thấy Vân di lo lắng, liền lập tức ôm chân của nàng lấy lòng nói: “Thanh Nhi lần sau không dám, a đi đừng giận Thanh Nhi được không ? Thanh Nhi thích a đi nhất

Vân di nghe thế mới bình tĩnh, lộ ra khuôn mặt tươi cười điểm nhẹ trán Từ Trường Thanh sáng giọng: “Cái miệng nhỏ này chỉ giỏi nịnh.” Thấy nàng không còn lo lắng, Từ Trường Thanh mới nhẹ nhàng thở ra, nắm tay Vân di vô cùng cao hứng đi theo, hoàn toàn đã quên chuyện vừa rồi, tự nhiên cũng không phát hiện con sói phía sau kia đang hip mắt lại nhìn chăm chăm vào hướng hắn ly khai

Ngày đầu tiên đến kinh thành thật sự là quá mệt mỏi, Vân di và Từ Trường Thanh liền sớm trở về khách điểm nghỉ ngơi, cũng may giường ở khách điểm rộng rãi, Vân di vốc người tỉnh tã, Từ Trường Thanh bộ dạng cũng nhỏ, hai người ngủ ở trên giường cũng không chật, một đêm ngủ cực kì say, ngày thứ hai tỉnh lại cũng là thần thái rạng rỡ, rửa mặt ăn cơm xong, Vân di mang theo hắn đi chung quanh nhìn xem, hắn tuy rằng đến đây sớm ba năm, nhưng đường phố vẫn giống trước kia, rất dễ nhớ, Từ Trường Thanh vỗ ngực nói với Vân di trước kia hắn đã tới rất nhiều lần, mỗi lần đến đều sẽ đi chơi vài ngày, đối nơi này rất quen thuộc vân vân, nghĩ rằng dù sao Vân di không có khả năng đi tìm Từ gia giảng co, đương nhiên hắn nói thế nào cũng được, Vân di cứ việc có chút nghi ngờ, nhưng Từ Trường Thanh biết đường lại không giả, còn có thể nói ra không ít thứ, có thể thấy nếu không phải Từ gia từng dẫn hắn tới, hắn sẽ không quen thuộc như vậy, chậm rãi cũng dần tin, để hắn kéo chính mình đi chung quanh.

Đi khắp kinh thành so sánh với nơi hắn quen thuộc, phát hiện có vài chỗ thật đúng là không giống, hơi lạ mắt, bất quá phần lớn vẫn là vẫn duy trì nguyên dạng.

Vân di trước có hỏi người bán hồn đồ, ở gần đó có mấy hộ nhân gia tựa hồ muốn bán nhà, thuê phòng dù sao cũng không phải kẻ lâu dài, đã có tâm muốn đặt chân ở kinh thành, nàng muốn thừa dịp hiện tại trong tay còn có chút tiền, tốt nhất có thể mua phòng ở, ít nhất không cần lo lắng bị người đuổi đi.

Kết quả hỏi thăm mấy chỗ, nhà hoặc là quá đắt đỏ, hoặc là rất heo lách không thích cho hợp nữ nhân và hài tử ở.

Từ Trường Thanh hiểu biết suy nghĩ của Vân di, nhưng mua phòng mua ốc cần chậm rãi tìm, không gấp được, huống hồ bọn họ còn mới đến, nhân sinh không quen, tùy tiện mua như vậy, khẳng định giá cả sẽ ăn mất, liền nhẹ giọng nói: “Vân di, không bằng chúng ta trước thuê phòng ở đi.”

Vân di cũng biết chuyện phòng ốc khả năng nhất thời giải quyết không được, cảm thấy không khỏi nôn nóng, khách điểm ở một hai ngày còn đi, ở về lâu về dài thì không nổi, buổi tối về khách điểm Vân di thần sắc có chút mệt mỏi, ngơ ngác nhìn chăm chăm hành lý một hồi lâu.

Sáng sớm ngày thứ hai liền xuất môn, khi trở về sắc mặt dễ nhìn không ít, vừa dọn hành lý vừa nói với Từ Trường Thanh: “Thanh Nhi, a đi vừa tìm được một hộ nhân gia, nhà nàng có phòng ở để đó không dùng, mỗi ngày mười hai văn tiền, chúng ta trước hết đến ở mấy ngày rồi nói sau.”

Từ Trường Thanh tự nhiên không dị nghị, cũng may tức phụ hộ nhân gia Vân di tìm được rất là nhiệt tâm, thấy các nàng cô nhi quả phụ xuất môn không dễ, liền chiếu cố vài phần, bát đĩa cũng cho mượn hai bộ, phòng bếp củi lửa có thể tùy tiện dùng.

Vào ban đêm, Vân di liền nấu nước ấm, Từ Trường Thanh rót cực được ngâm nước ấm, nhỏ một giọt lực dịch thoải mái không thôi.

Sau vài ngày Vân di cũng không nhàn rồi, mỗi ngày dừng chân ăn cơm đều cần tiền, không thể cái gì cũng không làm miệng ăn núi lở, nàng ở chợ mua kim khâu và mười loại chỉ màu khác nhau, ngoan tâm xả vài thước tơ lụa dùng làm hà bao, còn mua chút vải dệt bình thường và mấy miếng vải làm khăn tay, mang về có thể trực tiếp ở trên thêu hoa điều cảm bán.

trong kinh thành không hề thiếu cửa hàng thu tú phẩm, Vân di đem khăn và hà bao thêu tốt cho kia chương quầy phụ nhân xem, phụ nhân kia thường niên tiếp xúc tú phẩm, tự nhiên ánh mắt không giống bình thường, liếc mắt một cái liền nhận ra đây là kiểu thêu Tô Châu, trong kinh thành người biết kiểu thêu Tô Châu không ít, nhưng có thể thêu thủy lĩnh như vậy cũng không nhiều lắm, lúc này không nói hai lời, xuất tiền cho Vân di, cũng bàn bạc giá cả, mỗi hà bao thêu tốt mười tám văn, khăn tay mười lăm văn. Vân di tất nhiên là thiên ăn vạn tạ, giá này không thấp, nhưng cũng không cao, Vân di đã thấy đủ, ít nhất tiền ăn cơm về sau không cần lo lắng.

Chuyện nhà ở không gấp được chỉ có thể tạm thời gác lại, nàng liền toàn tâm toàn ý đặt vào chuyện thêu thùa, Vân di thêu thùa tốt, tốc độ cũng nhanh, mỗi ngày trừ bỏ tiền thuê nhà và ăn cơm, còn có thể kiếm ra hơn mười văn tiền, có như vậy đây lòng Vân di mới thoáng thả lỏng.

Trong kinh thành đại đa số người trừ bỏ chú trọng dáng vẻ, đối chỗ ở mỹ quan sạch sẽ cũng rất để ý, nhà người bình thường cho dù là nhà vệ sinh cũng

muốn dọn dẹp sạch sẽ, càng miễn bàn nhà phú quý, cho dù có khôn cùng cũng sẽ trồng chút hoa cỏ màu sắc tiên điểm trang điểm sân nhà, người thích chưng diện đều có, không phân lão ấu quý tiện.

Trong sân hộ nhân gia ở nhờ này có trồng vài cây tường vi, lúc này bùng nở, hương khí ở trong sân thật lâu không tiêu tan, thật là dễ ngửi, Vân di thập phần yêu thích, ánh mắt luôn đặt trên đó không dời, nếu không phải hoa này là của nhà người khác, Từ Trường Thanh thật muốn ngắt xuống hai đóa đến chỗ Vân di vui vẻ.

Tức phụ cho thuê nhà cùng Vân di từ từ quen thuộc, thập phần hâm mộ tay nghề của Vân di, không có việc gì thường xuyên lại đây ngồi xem nàng thêu hoa như thế nào, hôm nay Vân di thêu xong một chiếc khăn, tức phụ kia nhìn thấy sắc hoa, lập tức miễn cưỡng kinh diễm, cầm ở trong tay nói: “Nhìn thật quen mắt, không phải hoa tường vi trong viện nhà ta sao?”

Vân di cất kim chỉ mỉm cười nói: “Mấy ngày nay ta và Thanh Nhi không được người chăm sóc không ít, ta cũng không có gì đáng giá đưa người, liền thêu một chiếc khăn, người nếu thích liền giữ làm kỉ niệm……”

Tức phụ kia há miệng thờ đốc, nửa ngày mới giật mình vui vẻ nói: “thật sự là tặng cho ta? đây chính là khăn tay người thêu mất hai ngày, người thật sự muốn tặng cho ta?” Chất liệu của chiếc khăn chỉ bình thường, nhưng bông hoa nay thêu cực có sức sống, cùng thật sự giống, chỉ liếc mắt một cái liền yêu thích không buông tay, thêu thừa là nhất đẳng, nàng cũng biết nữ nhân này mang theo hải tử không dễ dàng, phải dựa vào này tay nghề kiếm chút tiền, nhận khăn thật đúng là có chút ngưng ngưng, nhưng lại không nỡ buông tay, cuối cùng dưới sự kiên trì của Vân, vẫn là nhận.

Nhưng khăn tay này cũng không có tặng không, qua hai ngày, sáng sớm tức phụ kia liền hôn hờ chạy tới nói cùng Vân di, biết một hộ nhân gia cần dùng tiền gấp muốn bán nhà, Vân di nghe vậy nhất thời đại hỉ, vội buông việc trong tay, Từ Trường Thanh nghe vậy cũng từ trên giường nhảy xuống đi theo.

Đến nơi nhìn tòa nhà kia, Vân di có chút thất vọng, không nói phòng ở nhỏ, chỉ thấy căn phòng nát bươm đập vào mắt, đã được tu bổ nhiều lần, nếu tu chỉnh một lần nữa phải hao phí một món tiền, Vân di vốn là muốn ở kinh thành định cư, yêu cầu cũng không cao, vững chắc người có thể ở là được, nhưng nơi này lại thật sự không thích hợp, lúc này nàng thêu thừa duy trì sinh kế thì được, nhưng muốn tích cóp sửa nhà không biết cần bao nhiêu thời gian, không nói đến phòng ở này phá, giá tiện nghi một chút cũng thể, phòng chủ kia cần dùng tiền gấp, cũng không một trăm năm mươi lượng bạc không bán.

Phòng này ở nông thôn nhiều nhất chỉ mười lượng bạc, nhưng kinh thành muốn bán một trăm năm mươi lượng, tức phụ kia cũng nói giá này không đắt, nhưng một trăm năm mươi lượng bạc là toàn bộ gia sản trên người nàng, không hải lòng sao dễ dàng đem ra.

Mà Từ Trường Thanh ở bên cạnh nhìn tòa nhà kia nửa ngày, ban đầu nhủ mảy, kế tiếp liền giống như nhặt được đại tiện nghi sắc mặt vui mừng, hẳn đương nhiên biết một trăm năm mươi lượng không tiện nghi, khả năng tức phụ cho thuê phòng kia cũng muốn ở giữa lấy một ít ưu việt, nhưng nơi này hẳn phải làm cho Vân di mua xuống, cho dù tốn toàn bộ gia sản cũng phải mua, hơn nữa phải nhanh, tuyệt đối không thể lờ ra.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngừi Tường Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Địa Khế

Vân di trong lòng không vui, nhưng ngại mặt mũi tức phụ kia, cũng không lập tức cự tuyệt, chỉ là lấy cớ nói còn muốn trở về suy nghĩ thêm.

Tức phụ kia cũng nhận thấy Vân di miễn cưỡng, không ngại hạ mặt mũi, chỉ thị thăm: “Tẩu tử, ta vốn cũng không phải người thích nhúng mũi vào chuyện người khác, chỉ là mấy ngày nay thấy người hòa khí, lại mang theo hải tử không dễ dàng, mới ra mặt, nếu không phải bà bà nhà mẹ đẻ cùng bọn họ tổ thượng nhà bọn họ có chút giao tình, phòng này sẽ không chịu bán giá thấp như vậy, tuy nói phòng có chút cũ, tốt xấu cũng là một nơi che thân, nếu muốn tìm một nơi tốt, độc môn độc viện thật sự không dễ, nếu không phải người ta đến tìm ta trước, không đến sớm đã có người giành mất, trong kinh thành hiện tại đều có người muốn tìm phòng, nơi tốt khó cầu a……”

Vân di tự nhiên cũng không phải người không biết tốt xấu, vô luận phòng ở này thế nào, này cũng quả thật là một mảnh hảo tâm của người ta, dù mua không được phòng ở nhưng tình ý vẫn còn, liền lập tức nói vài câu ấm lòng, chỉ nói nàng là một phụ nữ không thể ngay lập tức đưa ra chủ ý, sau khi cân nhắc sẽ cho câu trả lời thuyết phục.

Tức phụ kia nghe vậy cũng tỏ vẻ lý giải, đôi là nàng cũng không thể vừa xem liền mua, tự nhiên cho nhân gia thời gian suy xét rõ ràng, liền nói: “Thời gian tốt nhất đừng quá dài, lão nhân hộ nhân gia kia bị bệnh, quả thật là cần dùng tiền gấp, nếu người không chịu mua, các nàng vẫn muốn tìm người khác bán.”

Vân di gật gật đầu, xoay người nhìn không được lại đánh giá lại căn phòng, tuy rằng nói miễn cưỡng có thể ở, nhưng tốn nhiều tiền như vậy lại chỉ có thể ở phòng như vậy, trong lòng khó có chút không thoải mái, nàng nghĩ mình hiện tại có thể kiếm chút tiền dùng hằng ngày, không lo lắng chuyện chỉ có ra không có vào, nói như vậy, sao không giữ lại bạc, ngày sau có lẽ có thể gặp được nơi tốt hơn……

Nhưng, nhà tốt chỉ có thể ngộ không thể cầu, không biết khi nào mới có, như bây giờ ở trọ nhà người ta, bất tiện không nói, cũng không phải kể lâu dài, hơn nữa mấy ngày nay nàng cũng lần lượt nhìn mấy chỗ, có chút kinh nghiệm, biết nhà ở kinh thành đều là đất đỏ, tốt một chút đều cần hơn hai trăm lượng bạc, khó gặp được phòng ở không tệ mà giá cũng tiện nghi một ít, nhưng địa điểm không thích hợp, nàng một phụ nhân mang theo hải tử tự nhiên

là an toàn quan trọng nhất, ở nơi hẻo lánh khó tránh khỏi lo lắng đề phòng.

Vừa nghĩ như vậy, lại nhìn phòng ở này, địa điểm vừa lúc ở bên trong phố xá sầm uất, cửa chợ người đến người đi nối liền không dứt, mua cái gì đều rất tiện, vị trí thật là tốt lắm, mà phòng giới cũng ở trong phạm vi nàang có thể thừa nhận, chỉ là phòng ở rất nát, thật sự là không đáng giá một trăm năm mươi lượng.....

Vân di trong lòng rối rắm, không biết nên quyết định như thế nào, Từ Trường Thanh tại một bên dựng thẳng tai nghe không xen mồm nửa câu, xem xong liền về mặt bình tĩnh đi theo Vân di trở về.

Trở lại chỗ ở, Vân di không nói một lời ở bên cạnh bàn gỗ ngồi, nhúu mày, Từ Trường Thanh theo sát đi vào, thấy ngoài phòng không có người liền đóng cửa đi vào trong phòng, nghe được Vân di thở dài, không khỏi cong mắt nở nụ cười, lập tức đi đến trước mặt Vân di chu miệng nhẹ giọng nói:“Vân di, Thanh Nhi có chuyện muốn nói cho người.....”

Vân di cúi đầu nhìn Từ Trường Thanh muốn nói lại thôi, có chút ngoài ý muốn, không biết hẳn muốn nói gì, thuận miệng hỏi:“Vân di đang nghe, Thanh Nhi muốn nói cái gì?”

Từ Trường Thanh đến sát Vân di nhỏ giọng nói:“Vân di, vừa rồi khi người đang nhìn phòng ở, ta nhìn thấy bên cạnh phòng ở có tửu quán.....”

“Tửu quán?” Vân di cũng không tự kiềm chế phóng thấ thanh âm theo hắ, nhớ lại, bên phải tòa nhà hình như thật là có tửu quán nhỏ, nhưng không quá lớn, lúc ấy nàang chỉ lo xem phòng ở không chú ý, hơn nữa hai bên đường đều là như vậy, cửa hàng và nhà ở kề bên cũng không kỳ quái.

Xác thực, chuyện này nếu đặt ở trong mắt người khác, tự nhiên là bình thường căn bản không đáng đề ý, nhưng là đối với Từ Trường Thanh mà nói cũng là niềm vui ngoài ý muốn, là vì bằng hiệu của tửu quán kia.

Hắn mất một lúc phân biệt, xác định Túy Tiên Cư tửu quán kia xác thực chính là Túy Tiên lâu ba năm sau, người khác không biết, hẳn lại rành mạch, Túy Tiên lâu này vài năm sau là quán thượng đẳng, ở kinh thành danh hào coi như là số một số hai, cũng may mà Từ Trường Thanh sống lại một lần, nếu không ai sẽ tin một tửu quán nhỏ như vậy sẽ là đại tửu lâu danh chấn kinh sư ngày sau?

Mà nay tửu quán nhỏ này vẫn là tửu quán nhỏ, nó muốn đổi thành tửu lâu sẽ phải cải biến, muốn xây dựng thêm trước sẽ phải mua đất, tửu quán một bên là nhà giàu, muốn mua lại phòng ở đại giới tuyệt đối không thấp, đối phương cũng không khẳng định sẽ bán, như vậy chỉ còn lại bên kia.....

Tòa nhà nát bươm của bọn họ cơ hồ là lựa chọn duy nhất của tửu quán.

Tính theo thời gian, ba năm sau Túy Tiên lâu sớm đã cải biến xong, lúc ấy đã hơi có danh khí, thời gian xây tửu lâu, còn thừa một năm rưỡi đến rất nhanh, cơ hội khó có được, cho nên hẳn mới muốn mau chóng lấy đến địa khế tòa nhà kia.

Thừa dịp lão bản tửu quán kia còn chưa tính toán đến điểm này, người bán phòng càng không nhận thấy được thương cơ này, hẳn và Vân di hiện tại chỉ cần tốn một trăm năm mươi lượng mua phòng ở này, nhiều nhất một năm sau có thể bán cho tửu quán, chỉ chênh lệch giá liền có thể lời một khoản một trăm năm mươi lượng, ba trăm lượng bạc đối với thương nhân mở tửu lâu mà nói, cũng không đáng nói, nhưng đối với hẳn và Vân di mà nói là cơ hội vô cùng tốt, có thể an an ổn ổn cắm rễ ở kinh thành, sống tốt hơn trước.

Suy nghĩ này chỉ là trong đầu Từ Trường Thanh, hẳn mở miệng nói:“..... Thanh Nhi nghe được người đi ra từ tửu quán kia nói, bên trong đều đầy người không có chỗ ngồi, còn nói tửu quán kia nếu lớn hơn một chút thì tốt rồi.....” Từ Trường Thanh ngừng lại, sau đó gương mặt có chút khàn trương hỏi:“Vân di, bọn họ sinh ý tốt như vậy, có thể đoạt mua nhà cùng chúng ta hay không a.....”

Nghe xong lời này Vân di ngẩn ra, đột nhiên đứng bật dậy, sau một lúc lâu, sắc mặt kỳ quái mở miệng hỏi:“Bọn họ thật là nói như vậy? người không nghe sai chứ?”

Từ Trường Thanh lập tức lắc đầu:“Thanh Nhi nghe không sai.”

Người nói vô tâm người nghe có ý, lời này Từ Trường Thanh nói tựa như tiểu hài tử hộ thực, nhưng Vân di lại mơ hồ suy nghĩ, nhưng nàang còn không thể xác định, nghĩ nghĩ liền ngồi không yên, dặn Thanh Nhi ở nhà đợi, còn mình vội vàng đi ra ngoài.

Từ Trường Thanh thấy Vân di ra sân, khoe miệng cong lên, Vân di không ngốc, hơn nữa cũng đủ thận trọng, hẳn hiện tại lo lắng chỉ là Vân di không buông được tiền, một khi kéo dài thời cơ, phòng chủ không bán hoặc bị người khác mua mất sẽ hối hận.

Nhưng Vân di cũng không khiến hẳn thất vọng, nàang không chỉ có lại đi tòa nhà đó nhìn, còn có ý vào tửu quán kia, gọi một phần đồ ăn rẻ nhất bên trong sau đó âm thầm quan sát thật lâu, đầu bếp của tửu quán nấu ăn cực kì ngon, hẳn là có bí phương độc nhất vô nhị, mà rượu Vân di tuy rằng không hiểu, nhưng là có thể nhìn ra bán cực nhanh, tiểu nhị cũng là người người chịu khó thông minh biết ăn nói, chường quầy đứng ở quầy vẫn thu tiền không ngừng, không thể không thừa nhận, lão bản tửu quán này thực biết buôn bán, cứ náo nhiệt như vậy, phát triển lên chính là tửu lâu.

Hôm nay nếu không có Thanh Nhi nói việc này cùng nàang, nàang hoàn toàn sẽ không quan tâm sinh ý tửu quán này tốt hay không tốt, cũng sẽ không nghĩ đến tốt thì có liên quan gì đến mình.

Vân di trên đường trở về đã muốn đem mọi phương diện suy xét, nàang thậm chí nghĩ đến dù tửu quán không thu tòa nhà nàang muốn mua, kia cũng không vội, đến lúc đó tửu lâu xây lên, lượng khách nhất định nhiều, tòa nhà kia cũng tự nhiên nước lên thuyền lên, nhà nàang kinh doanh cửa hàng tự nhiên biết nơi bán phải có nhiều người mới tốt, tòa nhà kia tùy tiện mở một cửa hàng dựa vào tửu lâu cũng có thể mượn ba phần ánh sáng, đến lúc đó giá phòng ở sẽ không chỉ là một trăm năm mươi lượng, hai trăm năm mươi lượng cũng không tính nhiều, vô luận tính thế nào cũng là một vụ buôn bán có lời.

Lúc này Vân di đã không chút nào để ý phòng ở kia cũ nát hay không, bởi vì nàng biết, giá trị tòa nhà kia căn bản không phải ở chỗ căn phòng mà là vị trí.

Vân di sau khi trở về không có trực tiếp về phòng, trước đi tìm tức phụ giới thiệu phòng ở cách vách, tức phụ kia vừa nghe Vân di đồng ý, lập tức sắc mặt vui mừng, nhiệt tình mang theo nàng đi tìm phòng chủ, sau đó hết thảy liền thuận lý thành chương. Vân di giao tiền lấy địa khế, để bảo đảm còn muốn phòng chủ viết một bản giao dịch.

Đem địa chỉ, giá, cũ mới, diện tích của phòng đều chi tiết viết trên giấy, cũng muốn viết rõ, tiền là giao hết, không thiếu một lượng. Phòng ở không có giao dịch khác, cũng không có tranh chấp với người khác, vân vân, từ khi giao địa khế, nhà cũng chủ cũ không còn liên quan. Lập văn khế này làm chứng vân vân.

Cuối cùng, phía dưới viết tên phòng chủ, cùng nhân chứng là tức phụ bà bà và tức phụ, ghi rõ ngày tháng, Vân di và chủ bán mỗi người một bản, phòng ở mới chân chính mua vào tay.

Vân di cầm địa khế cước bộ nhẹ nhàng trở về, Từ Trường Thanh ghé vào trên bàn, thấy Vân di trở về lập tức nhảy dựng lên, thúy sinh sinh hỏi: “Vân di, chúng ta có phòng ở ư?” Vân di nghe vậy cười, từ trong tay áo lấy ra hai tấm văn khế và địa khế, đặt lên bàn, miệng dặn dò: “Phải nhìn cẩn thận chút, chớ lát ta sẽ lấy lại.”

Từ Trường Thanh hơn hờ cầm lấy hai tờ giấy tả khán hữu khán, liền giống như thấy vàng thật bạc thật,

sau khi ăn xong, Vân di liền không ngừng dọn dẹp các thứ dọn đến trong nhà kia, dù sao ở đây thêm một ngày sẽ tốn thêm mười hai văn tiền, nếu hiện tại có chỗ ở, liền nhanh chóng dọn qua, không cần tốn thêm tiền, mười hai văn đối người nghèo mà nói đã muốn là hai bữa tiền cơm.

Tòa nhà kia bên ngoài nhìn không xong, nhưng trong phòng coi như không tệ, giường và một ít dụng cụ nhật dụng đều có, chỉ là đều là cũ, dù sao cũng bán không được bao nhiêu tiền, dọn đến dọn đi còn phiền toái, phòng chủ đơn giản cho các nàng, Vân di tự nhiên cầu còn không được, xuất ra kia một trăm năm mươi lượng, nàng đã không còn dư bao nhiêu tiền, này nợ mặc dù cũ nhưng gạt rửa vẫn có thể sử dụng, cũng đỡ phải tiêu tiền đi mua, phòng chủ nói đã tìm người sửa nóc nhà, cũng không sợ dột.

Từ Trường Thanh trước hết chạy vào nhà nhìn mọi nơi, tuy nhỏ, nhưng còn vững, ở một năm hai năm vẫn là có thể, đáng cao hứng là hẳn rất cục có phòng của chính mình, không cần cùng Vân di chia giường, về sau tắm rửa cũng tiện, hơn nữa Vân di cũng không cần mỗi ngày làm tú sống đến khuya, kiếm mười hai văn tiền thuê nhà kia.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Người Tường Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Ngọc Sơn

Trong phòng thu thập sau hai ngày đã rực rỡ hẳn lên, nhất là phòng bếp được Vân di chà lau sạch sẽ, Từ Trường Thanh thích nhất ngâm mình, Vân di liền tìm đục dùng củi rửa ba lần đặt ở trong viện, màn cũ cũng bị Vân tháo xuống, nấu một nồi nước xả phòng, ở trong sân không ngừng đánh rửa, rốt cục đem màn giặt ra màu gốc, vốn nhìn xám xịt trở lại màu sắc lam nhạt vốn có.

Vân di lại đi cửa hàng bán vải đối diện mua chút vải bông mềm mại giá rẻ, cầm đến làm hai cái đệm giường, thước, dây, chỉ cũng đều mua một ít trở về, vì thế trong tay Vân di lại tưng quăn, buổi tối lại bắt đầu thức đêm thêu thùa.

Từ Trường Thanh thật sự thấy Vân di quá mệt mỏi, liền yêu cầu làm trợ thủ cho Vân di, Vân di lại căn bản không để hấn dính nửa điểm, chỉ nói: “Giặt quần áo nấu cơm đây đều là việc của nữ nhân, người đi theo làm cái gì? nhanh vào trong phòng nghỉ ngơi đi.” Nói xong liền từ trong bao lấy quần áo ra sửa sang lại, quần áo này đặt trong một tấm khăn, khăn bọc quần áo Vân di mang theo từ trong nhà rất mềm mại, khăn không biết mở từ khi nào, run lên từ trong quần áo rớt xuống một cây ngọc trầm.

Vân di lập tức “A” một tiếng, vội vàng xoay người nhặt lên, cây trầm này là bạch ngọc tốt nhất, trên đầu còn thấm hồng, cực kì xinh đẹp, là của hồi môn tốt nhất của nàng năm đó, bởi vì không nỡ bán liền vẫn tùy thân mang theo, nghĩ về sau nếu cần dùng tiền gấp còn có thể đổi chút tiền dùng, thấy vô tình làm rơi thì thật khấn trương, đừng có rơi hồng mới tốt.

Cũng là cây trầm này mảnh nhẹ, điêu khắc tinh xảo, vừa rơi xuống nhưng lại xuất hiện một vết rạn, Vân di không khỏi đau lòng.

Người Đại Uyển thích xinh đẹp, cảnh đẹp ý vui, nữ ngọc chính là một trong số đó, từ Hoàng đế đến bình dân đều cực kì thích ngọc, bởi vậy trong kinh thành các loại kỉ thạch ngọc kiện cực kì thịnh hành, không thua vàng kim, dân gian cũng có người không thích hoàng kim thích đeo ngọc, hoàng kim có thể cầu nữ ngọc là vô giá, quân tử như ngọc, cho nên, vô luận trên người nam nữ từ đều thường niên đeo ngọc, ngay cả trong tay tiểu hộ nhân gia cũng sẽ tích góp mấy khối ngọc tốt.

Cây trầm trong tay Vân di chính là bạch ngọc phẩm chất thượng đẳng vô cùng tốt, nguyên bản đáng giá năm lượng bạc, có vết rạn này giá trị liền đại suy giảm, cơ hồ có thể nói không đáng giá, bởi vì theo tín ngưỡng người Đại Uyển, ngọc chính là vật trừ tà, thiên địa tinh hoa, nát là không cát, bình thường đều sẽ ném đi.

Từ Trường Thanh sinh ở Từ gia phú giáp một phương, Từ gia cũng làm một ít sinh ý về ngọc thạch, hẳn tự nhiên so thường nhân có chút kiến thức, hơn nữa sống nhiều năm hơn, tự nhiên có nhãn lực, biết giá trị cây trầm này, sợ Vân di khó chịu liền lập tức nói: “Toái toái bình an, Vân di, cây trầm này giúp chúng ta chấn tai.”

Mắt thấy năm lượng bạc vừa rơi liền mất, trong lòng Vân di tất nhiên không dễ chịu, không nói nó đi theo mình nhiều năm, vốn còn muốn lấy nó đổi chút tiền dùng, hiện tại ngay cả bán một văn tiền cũng không đáng giá, nhưng nghe Thanh Nhi nói như vậy, khó chịu trong lòng cũng hòa hoãn lại, ngẫm lại ngọc kiện kia thật sự là vì năng và Thanh Nhi cần tai, vậy cũng tốt.

Kế tiếp lại vội vàng kiểm tra vòng tay trong khăn, vòng tay may mắn không có việc gì, Vân di lại cẩn thận dùng khăn tử bao lấy, sắc mặt đã bình tĩnh hơn, đem kia cây trầm vội vàng thu dọn, ngồi lại trước cửa sổ, cầm lấy kim chỉ tiếp tục thêu hà bao tới hôm qua thêu được một nửa.

Từ Trường Thanh lúc này nghĩ tới một chuyện, hẳn nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy lục dịch, lục dịch rơi xuống trên tảng đá, liền lập tức ngấm vào khối đá.

Việc này kỳ thật cực kì khác thường, nhưng hẳn lúc ấy vừa mới biết núi nhỏ không lâu, tồn tại của đôi núi nhỏ vốn đã khó có thể tin, đối với khối đá hút lục dịch giảm đi hiểu kỳ, sau cũng liền quên việc này, nhưng ngọc trầm này lại gợi lên trí nhớ của hắn, ngọc cũng là đá, không biết có giống khối đá trên núi nhỏ thấm hút lục dịch hay không, nếu là hút được lục dịch sẽ có biến hóa gì.

Vừa nghĩ vậy, Từ Trường Thanh liền cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, quả muốn lấy lục dịch ra thử một phen, liền ra về đòi Vân di mở miệng cho hắn chơi ngọc trầm kia.

Vân di vốn không đồng ý, cuối cùng thật sự chịu không được cái miệng ngọt ngào của hắn.

Từ Trường Thanh cầm cây trầm thượng thức, vừa cẩn thận nhìn chỗ rạn, đúng là rạn vào rất sâu, bên trong kéo dài tầng tầng có chút nhỏ vụn, Từ Trường Thanh lo cảm lâu nó sẽ rớt thành bột phấn, liền vội đem nó để vào không gian, bởi vì lục dịch buổi tối mới có một giọt, cho nên, chỉ có thể đợi buổi tối đi thử.

Kết quả đêm đó hắn nhưng lại quên mất việc này, tắm xong liền thoải mái đi ngủ, thẳng đến buổi sáng tỉnh lại mới nhớ đến, may mắn, lục dịch buổi sáng cũng có một giọt, mang cây trầm đem ra, vừa tập trung nhìn lại thấy, di ?

Từ Trường Thanh ngẩn ra, gần như không tin, lại vội vàng xuống giường đi đến trước cửa sổ nhìn kỹ, ngày hôm qua ngọc rạn do đánh rơi hẳn lúc ấy thấy rõ ràng, rõ ràng là một vết rất sâu, nay nhưng lại chỉ còn lại một đạo nhợt nhạt, không chỉ có như thế, ngọc trầm này tính chất so với hôm qua thoát nhìn lại hẳn nhụy ôn nhuận hơn nhiều, dưới ánh sáng, bạch ngọc có chút hài hòa vụn vụn, đã gần tiếp cận dương chi bạch ngọc, sao không khiến người giật mình.

Từ Trường Thanh ý niệm trong đầu vừa động, lập tức nghĩ tới thức hải trong núi nhỏ, ngọc trầm này chính là hôm qua bỏ vào trong núi nhỏ cho tới bây giờ, cho nên biến hóa này nhất định cùng núi nhỏ có liên quan.

Đến nay, hiểu biết của hắn đối với núi nhỏ còn chỉ giới hạn trong lục dịch thần kỳ nhũ thạch nhỏ xuống có thể cải thiện thể chất, tiêu trừ vết sẹo, thậm chí còn chữa khỏi miệng vết thương, mà cái khác lại một mực không biết, hôm nay ngoài ý muốn không ngờ phát hiện một chỗ bất phạm khác của nó.

Đều nói ngọc tập trung thiên địa tinh khí, cho nên chỗ có tinh khí mới có thể dưỡng ngọc, chẳng lẽ núi nhỏ này bên trong ẩn chứa tinh khí nồng đậm?

Ngẫm lại cũng thấy đúng, như lục dịch có thể là tinh khí tụ lại, nếu không sao lại kỳ diệu như vậy.

Từ Trường Thanh cầm ngọc trầm thượng thức thật lâu, lập tức kiểm chế lấy ra lục dịch vừa nhỏ, lấy chén nước trên bàn rót nước vào rồi đem lục dịch nhỏ vào, cũng không cần lay động, lục dịch mặc dù ngưng trệ nhưng vào nước lập tức tan ra, lập tức lấy ra chậu gỗ đựng nước, sau đó đem nước trộn lục dịch trong chén đổ vào một nửa.

Làm như vậy Từ Trường Thanh có chút bất đắc dĩ, lục dịch này thật sự quá ít, có thể tiết kiệm một chút thì nên tiết kiệm, lập tức đem một nửa còn lại uống hết, rồi đem ngọc trầm để vào trong chậu nước, sau liền ra ngoài múc nước giếng rửa mặt, cùng Vân di dùng cơm.

Lại trở lại trong phòng, liền trực tiếp đi đến trước chậu gỗ lấy ngọc trầm ra, dùng vải bông nhẹ nhàng lau khô mặt ngoài, lấy đến trước cửa sổ đánh giá, chỉ cảm thấy cây trầm lọt vào trong mắt rực rỡ hẳn lên, toàn bộ một khối óng ánh tinh thuần nỏ nỏ, mặt ngoài càng giống như bao một tầng dầu thật dày, có cảm giác vào lửa liền cháy, mà nơi bị rạn kia ngay cả dấu cũng không thấy, bóng loáng tìm không thấy nửa điểm dấu vết rạn nứt.

Từ Trường Thanh có chút khiếp sợ, bạch ngọc thượng đẳng trước đó hiện tại lại thành dương chi bạch ngọc !

Có thể thấy lục dịch quả nhiên là đựng rất nhiều tinh khí, nếu không sẽ không trong thời gian ngắn đem ngọc trầm nứt dưỡng thành dương chi bạch ngọc.

Do đó Từ Trường Thanh nghĩ đến, tức tinh khí nồng đậm trong núi nhỏ đến tột cùng là từ đâu mà đến, chẳng lẽ đó là một tòa ngọc sơn ?

Ý tưởng này không chỉ có khiến Từ Trường Thanh trước mắt sáng lên, đem cây trầm đặt trong lòng, có chút khăn đắp lên giường ngồi xếp bằng, sau đó nhắm mắt lại.

Núi nhỏ trong thức hải vẫn giống như thường, bốn phía mây mù lượn lờ, núi vẫn là núi bình thường, đá rải rác trên đó cũng vẫn là đá bình thường, nhưng Từ Trường Thanh dùng ý thức cố ý mở ra lớp vỏ phong hoá của một khối đá xấu xí, bên trong lộ ra ngọc chất nhẵn nhụi như sữa dê, Từ Trường Thanh nhất thời chỉ cảm thấy lòng mừng như điên.

Hưng phấn lập tức thử mọi nơi, thẳng đến nửa ngày sau mới bắt đắc dĩ dừng lại.

Bởi vì hắn có thể đi vào núi nhỏ chỉ là ý thức, có thể khống chế núi nhỏ là ý niệm của mình, muốn làm cái gì chỉ cần hắn có một ý niệm trong đầu là có thể làm được, nhưng ý niệm sẽ không ngừng bị hao tổn, trước đó hắn không biết là vì hắn chỉ là đang trong núi nhỏ du đãng, mà cũng không động tới đá trên núi, nhưng lần này lột vỏ đá mấy khối mới phát hiện ý niệm của hắn nhưng lại dần dần lực bất tòng tâm.

Bất quá có thể xác định, núi nhỏ này thật là một tòa ngọc sơn, hơn nữa này ngọc sơn cũng không chỉ có một loại ngọc, dương chi bạch ngọc ở đây chỉ là ngọc thạch bình thường nhất.

Nếu đổi là người tham tài, có được một tòa ngọc sơn như vậy, phỏng chừng nghĩ đến bán đi ngọc sơn sẽ có được vô cùng tài phú đếm không hết dùng không xong.

Từ Trường Thanh cũng không ngoại lệ, hắn ái tài, bởi vì tài phú có thể cho người sống có tôn nghiêm.

Nhưng hắn biết giá trị ngọc sơn này cũng không đơn giản là tiền bạc có thể trao đổi, hắn sống lại một lần, đã làm thiếu gia nhà có tiền, cũng làm qua khát cái nữa vẫn tiền cũng không có, không ai có thể vào lúc này lý trí hơn so với hắn, hắn rõ ràng tham lam trong lòng mình, nhưng hắn cũng biết, vàng bạc có thể kiếm ra, nhưng lục dịch ngàn vàng khó mua, vạn kim khó cầu.

Lục dịch sở dĩ có hiệu quả thần kỳ, chính là bởi vì nó là tinh hoa sở tại của tòa ngọc sơn này.

Cho nên, ngọc sơn còn thì lục dịch còn.

Huống hồ dù hắn hiện tại muốn động đến ngọc sơn, cũng là không thể, bởi vì ý niệm của hắn quá yếu, yếu cắt lấy một khối ngọc nhỏ trong núi cũng là ngàn khó vạn khó, huống chi là cả tòa ngọc sơn.

Từ Trường Thanh tham lam trước đó đến giờ đã hoàn toàn tỉnh táo lại, cũng triệt để đánh mất ý niệm dùng ngọc sơn đổi lấy vàng bạc trong đầu, núi nhỏ đối với mình chỗ tốt cũng không phải tiền có thể bằng được, che chở còn không kịp, sao có thể làm ra loại hành động mổ gà lấy trứng này.

Lập tức từ trong lòng lấy ra ngọc trầm nhìn nhìn, cây trầm trả lại cho Vân di là vạn vạn không được, bởi vì hắn không thể cùng Vân di giải thích cây trầm vì sao biến hóa thành như vậy.

Nhưng, hắn lại muốn kiếm chút tiền mua một cây cây trầm cho Vân di khiến nàng vui vẻ, không nghĩ khiến Vân di chịu khổ, hơn nữa mấy ngày trước hắn trong lúc vô ý nghe tức phụ kia cùng bà của nàng nói, tú sống nếu là làm nhiều, ánh mắt sẽ có hại.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Tuồng Vi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Đồ Ngọc

Sân được Vân di trồng vài khóm hoa tường vi, là giống nhà tức phụ cho thuê phòng kia, mỗi ngày buổi sáng Từ Trường Thanh đều sẽ chủ động tưới nước cho tường vi, bởi vì hắn nghĩ khiến hoa này lớn nhanh một chút, tốt nhất là nở giống nhà kia, cả sân tràn ngập hương hoa khiến Vân di vui vẻ.

Vì thế mỗi ngày hắn đều múc nước từ chum đựng nước phòng trong, trong chum đã bị Từ Trường Thanh nhỏ lục dịch, vô luận là xào rau hay nấu cơm hương vị đều cực kì ngọt ngào, uống thượng mấy ngụm rất giải tỏa, một ngày cũng không thấy mệt mỏi, Vân di trước kia ngồi một ngày tật xấu đau lưng eo cũng không thấy.

Nàng chỉ nói là nước kinh thành có thể nuôi người, cho nên cũng không có quá đề ý.

Hoa tường vi bởi vì có lục dịch tinh khí, bộ dạng phá lệ xinh đẹp, hiện tại đã muốn mọc ra nụ hoa, đợi vài ngày phỏng chừng có thể nở, từ nụ hoa hắn là tường vi hồng phấn, Từ Trường Thanh không khỏi sáng tỏ, Vân di quả nhiên là thích nhất màu hồng nhạt a.

Khiến Vân di cao hứng là, Từ Trường Thanh mấy ngày này lớn thêm một ít, bàn tay khuôn mặt cũng đầy đặn hơn, nàng này hai ngày khi rảnh liền không ngừng ngắm nghía hắn, Thanh Nhi đúng là mỹ nhân bại hoại, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết, non mịn thật muốn cắn một ngụm, một chút cũng không thấy vết sẹo rõ sau khi mắc bệnh ở quê.

Nay mi mắt cũng chậm rãi mở dài, một đôi ánh mắt ngập nước cực kì hấp dẫn người ta, nhất là khi làm nũng hơi hơi híp tựa như hai nửa vành trăng, cười còn lộ ra một đôi nướm đồng tiền, bộ dáng lấy lòng thật sự khiến Vân di không đành lòng cự tuyệt.

Vân di nhìn Thanh Nhi vừa cao hứng vừa xót xa, cao hứng là Thanh Nhi tướng mạo bộ dạng vô cùng tốt, bộ dáng lại có bảy tám phần giống tỷ tỷ, tỷ tỷ

dung mạo từ nhỏ cực kì xuất chúng, nếu không cũng sẽ không bị lão gia Từ phủ liếc mắt một cái nhìn trúng thú vào cửa, xót xa là tỷ tỷ bạc mệnh, sinh hạ Thanh Nhi không vài năm liền đã qua đời, nếu không cũng sẽ không đẻ Thanh Nhi một người chịu khổ.

Đã nhiều ngày, Vân di khi nhàn hạ hỏi thăm mấy nhà thư thực phụ cận, phí dụng một quỹ đều vào khoảng mười lượng bạc, khoản tiền này đối Vân di hiện tại mà nói thật sự là trúng chọi đá, cho dù bán vòng tay cũng không đủ, liền nghĩ hoãn nửa năm đợi tích cóp đủ bạc nói sau, hơn nữa Thanh Nhi bệnh nặng mới khỏi không lâu, so với hải tử cùng tuổi vừa gây vừa nhỏ, thừa dịp nửa năm thời gian cho hẩn hảo hảo dưỡng thân mình, đợi tích cóp đủ học phí, sang năm để hẩn nhập thư thực đọc sách.

Vì thế, đã nhiều ngày Vân di lại làm nhận thêm đồ thuê về làm, trước đó đã nhiều lần giao hàng, phu nhân chương quây đối tay nghề của nàng cực kì vừa lòng, liền đem một ít mặt quạt, cái yếm bên người nữ quyến và bao gối cho Vân di, bởi vì Vân di hiện tại có chỗ ở của mình, tay nghề cũng tinh anh, phu nhân chương quây liền đem bán thành phẩm đã may xong phái người đưa cho nàng, cũng tiết kiệm thời gian Vân di tự mình may đồ, chỉ cần về lên trực tiếp có thể thuê.

Vân di mỗi ngày vội vàng thuê thừa, Từ Trường Thanh cũng là vô sự để làm nhàn đến đời mạng, thường xuyên qua lại liền cùng vài tiểu hải tử hàng xóm làm quen.

Vì thế liền năn nỉ Vân di cùng bọn họ đi chơi, Vân di ngay từ đầu không đồng ý, bởi vì Thanh Nhi về sau muốn đi đọc sách, một khi cùng bọn họ chơi đùa tâm tính sẽ rất khó vẫn hồi, nhưng thấy Thanh nhi thật sự nhu thuận, chưa bao giờ chọc người sinh khí, không để hẩn ra ngoài liền ngoan ngoãn đợi ở nhà, chỉ là mỗi ngày ngồi ở cửa hăm mộ nhìn người đến người đi ngoài cửa, Vân di cảm thấy không đành lòng, dù sao không phải nữ hải tử, mỗi ngày ở trong sân như vậy cũng thật không ổn, liền căn dặn hẩn một phen, mới để hẩn buổi chiều có thể đi ra ngoài chơi trong chốc lát. cùng vân vân

Từ Trường Thanh tất nhiên là đại hi, không uống công hẩn liên tục diễn vài ngày, mộng đều ngồi đau, chính là vì thời khắc Vân di mềm lòng này, đối với yêu cầu Vân di đưa ra không điều kiện toàn bộ đáp ứng, sau đó Từ Trường Thanh nghiêm khắc dựa theo yêu cầu, làm được quần áo không đo, không cùng người đùa giỡn, không roi đan hơn nữa đứng giờ về nhà, bởi vậy thuận lợi chiếm được tín nhiệm của Vân di, không hạn chế hẩn ra ngoài chơi đùa.

Kỳ thật chơi đùa bất quá là tầm mộc bài của hẩn mà thôi, nơi Từ Trường Thanh chân chính muốn đi là một sông bạc cách đó không xa.

Đại Uyển dân phú quốc cường, mặc dù biên quan lúc nào cũng có kẻ thù bên ngoài mơ ước, nhưng có Chiến lão tướng quân trấn tọa trấn, liền ngăn địch vô ưu, kẻ thù bên ngoài đều là không đủ để gây cho sợ hãi.

Cho nên những năm gần đây dân chúng sinh hoạt cực kì an dật, người ta nói giữ ẩm tư sinh dân dục, vì thế các loại đánh bạc liền lần lượt quật khởi, đồ phùng càng như nắng mùa xuân sau mưa, riêng cuộc bài còn có hơn mười loại, cái gì lục bác, cờ vây, mã điếu, mặt chược.....

Đồ động vật chọi gà, đấu chim cút, đấu họa mi, đấu dê mền, đa dạng phong phú, nhiều đếm không xuể.

Mấy thứ này tuy rằng nhiều người tham gia, nhưng khó đăng nơi thanh nhã, nói ra chỉ bị người ta lên án.

Nhưng, có một loại đánh bạc được đặt ở bên ngoài, không chỉ không bị người chỉ trích nông cạn, con bạc, còn cực kì phong nhã, từ hoàng đế triều thần, cho tới dân chúng bình dân không ai không thích, thì phải là đồ ngọc, trong nghề gọi là đồ thạch.

Đồ ngọc tồn tại vốn là do người Đại Uyển ái mỹ ngọc, cái gọi là có cầu liền có cung, vì thế rất nhiều thương nhân liền tranh giành khai thác ngọc thạch, phát triển đến nay vô luận khai thác hay gia công ngọc thạch ở Đại Uyển đều đã cực kì thành thực.

Nhưng từ khâu lấy quặng đến khâu buôn bán, hao tổn trung gian tiêu phí cao, còn phải chịu phiếu lưu gia công vận chuyển, cho nên liền có thương nhân đánh chủ ý vào nguyên thạch, là đồ ngọc.

Cái gọi là đồ ngọc, chính là dùng nguyên thạch khai thác được mang đến đồ, cách đồ này vừa công bình lại vừa rất không công bình, bởi vì bên ngoài ngọc thạch bình thường đều sẽ có lớp vỏ phóng hóa, không mở ra ai cũng không biết bên trong nguyên thạch đến tốt cùng là mỹ ngọc hay là tao thạch, nhưng nếu là đồ, tự nhiên là có tính phiếu lưu, có người có thể tiêu rất ít tiền mua được một khối đá không ai thèm nhìn, mở ra là thượng đẳng mỹ ngọc sau đó một đêm đại phú, từ khất cái đào mắt thành người giàu có, cũng có người lấy giá cao tiền mua đá mở ra lại là không đáng một đồng, trong khoảnh khắc táng gia bại sản, từ phú thương biến thành kẻ nghèo hèn.

Nhưng loại cảm giác kích thích và thần bí này, cùng lạc thú mua đá mở thạch, vẫn làm cho rất nhiều người bị xua như xua vịt, cơ hồ đã thành trò đánh bạc được hoan nghênh nhất Đại Uyển.

Nơi Từ Trường Thanh muốn đi chính là đồ thạch tràng, thường xuyên nhìn đồ thạch còn có vài tiểu hải tử của tiểu thương, Từ Trường Thanh ngay từ đầu có ý tiếp cận bọn họ, cùng hẩn lẫn lộn hai ngày làm quen, này chủ yếu quy công Từ Trường Thanh ra tay hào phóng.

Hẩn đem ngọc trầm lặng lẽ đi cầm, lấy về hai mươi lượng bạc, Từ Trường Thanh đem bạc cầm vào tay về mặt cười khổ, đương chỉ bạch ngọc trầm có thể bán hai trăm lượng bạc không có gì bất ngờ, nhưng vào hiệu cầm đồ là hai mươi lượng, cho dù biết rõ như thế, hẩn cũng chỉ có thể lấy đến nơi này bán, bởi vì nếu bán cho những người khác khó tránh khỏi sẽ làm người khả nghi, nếu là bởi vậy mang đến phiền toái cho mình và Vân di thì được không bằng mất.

Hẩn đem tiền giấu ở một cái bình trên giường, tuy rằng rất muốn cho Vân di thu, nhưng là tìm không thấy cái có nào, cũng không thể nói ở trên đường cái nhặt được đi, Vân di cực có khả năng bắt hẩn đem bạc đưa về, cho nên đành phải trước cất đi đã, sau đó cầm một lượng bạc trong đó đổi thành tiền đồng, mua chút đồ ăn vặt mượn sức vài tiểu tử thường đi đồ thạch tràng.

Sau khi làm quen liền thuận lý thành chương đi theo bọn họ nhìn những nơi náo nhiệt, đồ thạch tràng rất lớn, nguyên thạch cũng chia ra làm cao trung hạ

tràng.

Nhất tràng tại lầu hai, tất cả đều là nguyên thạch cỡ lớn cùng một ít ngọc chủng hiếm thấy, giá tự nhiên đắt đỏ, nhị tràng ở lầu một, chứa những khối đá lớn, nhất tràng và nhị tràng là nơi chỉ có người phú quý có tiền có thể đi vào, bình dân đồ thạch đều trực tiếp ở trong viện giao dịch.

Cho nên đồ thạch tràng, trong viện là náo nhiệt nhất, các khối đá từ lớn đến nhỏ đều đã yết giá minh bạch.

Từ Trường Thanh khi đến lần thứ ba, trực tiếp chạy đến bên cạnh đồng đá cạnh cửa, bởi vì đồng đá kia rẻ nhất, lớn thì bằng miệng bát, nhỏ thì bằng quả trứng gà, mỗi khối mười văn tiền, rất là rẻ, cho nên người hơi có chút tiền đều chường mắt, chỉ có một ít người không có tiền còn muốn thử vận ở nơi đó chọn lựa.

Vài tiểu hải tử cùng đi vài lần thấy Từ Trường Thanh mua rất nhiều khối đá thật hăm mộ, lần này trong túi đều mang theo tiền cũng muốn đồ một phen đã nghiền, mười văn tiền không nhiều lắm, bọn họ hơi tiết kiệm tiền ăn vật là có.

Vài người đều tự tìm chỗ ngồi bắt đầu chọn lựa, nguyên thạch có đủ các loại hình dạng, hoặc có góc cạnh, hoặc cực kì trơn bóng, màu sắc cũng có nhiều chủng đa dạng, hồng bì, hoàng bì, hắc bì, bán hắc bán hoàng, bán bạch bán hắc vân vân, muốn từ bên trong lấy ra ngọc có thể làm ra một món ngọc tốt, trừ bỏ có một chút nhân lực, đa số là dựa vào vận khí, người hơi có đầu óc đều biết, trong đồng đá này phần lớn là phế liệu không đáng tiền, có đáng giá, cũng chỉ là ít ỏi không có mấy, nếu không sẽ không rẻ như vậy.

Tâm tư của Từ Trường Thanh kỳ thật cũng không ở trên đồ thạch, hắn đến đồ thạch tràng chỉ là muốn chọn một ít ngọc liệu bình thường bỏ vào trong núi nhỏ, dùng tinh khí nồng đậm trong núi nhỏ để dưỡng ngọc, để qua một đoạn thời gian lại đem lấy ra ngọc liệu bình thường sẽ biến thành ngọc liệu tốt, như vậy kiếm chút tiền sẽ không trương dương cũng không khiến người chú ý, người khác sẽ chỉ cho rằng hắn vận khí tốt đồ được khối đá tốt, sẽ không nghĩ đến cái khác, mà đối Văn di giải thích về lai lịch của tiền bạc cũng có cái cớ để nói

Có lẽ là hắn uống lục dịch trên ngọc sơn, hoặc là do núi nhỏ ảnh hưởng, ý thức của hắn đối với tinh khí lại có một chút cảm ứng, nếu trong đá có ngọc hắn có thể mơ hồ cảm ứng được, tinh chất càng tốt cảm ứng lại càng rõ ràng, đến nay, hắn tìm ra tinh khí nhiều nhất là một khối hắc bì lớn bằng bàn tay lần trước ở đây tìm được, thoát nhìn chẳng có gì đáng nói, phỏng chừng dù có ý chọn lựa trong đồng đá cũng không có người có thể chọn trúng nó, nhưng lại không biết khối đá đen này cư nhiên có tinh khí cực nồng đậm, có thể thấy được đồ thạch thật sự là hai phần dựa vào nhân lực, tám phần dựa vào thiên ý.

Từ Trường Thanh chọn đến bây giờ chỉ nhặt được hai khối ngọc phôi bình thường, lại nhìn những người khác đều là cau mày nhìn thạch da thạch vân do dự không thôi, đều không có chọn được khối vừa lòng, lập tức xoa xoa cổ, tiếp tục vui đùa trong đó.

Lúc này cửa truyền đến tiếng xôn xao, có người lớn tiếng nói: “Ai nha, kia không phải tôn tử của Chiến lão tướng quân Chiến Vô Dã sao.....”

“Là hắn đúng vậy, đã sớm nghe nói Chiến lão tướng quân bình sinh đam mê đồ thạch, không nghĩ tới tôn tử của hắn cũng có khẩu vị này.”

“..... Mới mười lăm tuổi, chắc chắn, nhìn xem khí thể này chính là khó sánh được, hồn tiểu tử nhà ta so với người ta, chính là rác rưởi a.....”

“Đó là tự nhiên, nhân gia nhưng là tôn tử của Chiến lão tướng quân, mười tuổi liền đi theo lão tướng quân lên ngựa giết địch, vài năm nay mang binh đánh lui bao nhiêu kẻ thù bên ngoài mới giữ được giang sơn Đại Uyên của chúng ta.”

“Bất quá nghe nói, lần trước Chiến Vô Dã hình như thụ trọng thương, bụng bị chọc một lỗ, lão tướng quân ngày đó còn phát hỏa một trận, thiếu chút nữa đem tướng quân phủ phá tan, không nghĩ tới nhanh như vậy đã tốt rồi.”

“Tám phần là tung tin vịt, thật thụ trọng thương như vậy đã sớm chết, làm sao tốt nhanh như vậy.....”

Từ Trường Thanh chọn lựa nguyên thạch, nghe xong tay đột nhiên khựng lại, lập tức ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy nam tử đi vào trong viện một thân hắc bào, eo đeo ngọc đai, mây kiếm như họa, tiến vào một lát liền có một cỗ lệ khí khiến người ta hít thở không thông, làm người trong viện không khỏi cúi đầu có chút sợ hãi, thanh âm cũng tĩnh xuống.

Nam tử không vui không giận cất bước đi được một nửa, giống như đã nhận ra có gì dưới chân, lập tức thu liễm hơi thở nhìn lại phía sau, ánh mắt ở trong đám người tìm tòi một phen, cuối cùng chậm rãi dừng ở trên mặt Từ Trường Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Tương Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Đối Dịch

Chiến Vô Dã ? khó trách quen tai như vậy

Từ Trường Thanh khoe miệng không tự kìm hãm được vận vẹo, đáy mắt có chút tự giễu, hắn còn nhớ khi mình ở kinh thành làm khát cái, những người

khắc nhắc tới tên Chiến Vô Dã này đều là khâm phục hoặc ca ngợi, chỉ có hấn lui vào góc tựa đầu chôn ở đầu gối mang theo trần ngập tự ti và nhục nhã.

Theo dõi hấn, Từ Trường Thanh trong lòng lúc này ngang dọc nói không rõ tư vị nói không rõ, cảm giác tuyệt đối không phải tốt.

nam nhân kia năm nay mười lăm tuổi, tiếp qua năm năm, sẽ cưới Vũ Dao..... Từ Trường Thanh vẽ mặt phức tạp.

Vũ Dao, Lâm Vũ Dao, là mẫu thân của hấn khi chưa mất vì hấn đính ước một cửa hôn nhân, chỉ đợi hấn đầy mười sáu là có thể đem nàng thú vào cửa.

Lâm Vũ Dao đó là thê tử chưa qua cửa của hấn, một khắc dính thân kia, cũng đã là nửa người Từ gia.

ánh mắt Từ Trường Thanh trong nháy mắt hoảng hốt, hấn vẫn còn có thể nhớ lại bộ dáng Vũ Dao mới trước đây, vóc dáng nho nhỏ, mỗi lần đến Từ phủ, đều sẽ bắt an vận tay, ngưng ngừng nhìn hấn, dùng thanh âm như mèo nhẹ nhàng gọi hấn ca ca, sau đó lớn hơn một chút học theo, liền thường xuyên theo cho hấn hương nang, tuy rằng theo không tốt, nhưng Từ Trường Thanh chưa từng cười nhạo nàng, mỗi lần đều bảo nha hoàn cất đi.

Nhưng, từ sau khi hấn mắc thiên họa bị mẹ cả đưa đến nông thôn, vẫn không gặp được nàng, dung mạo hủy diệt lại phát sinh chuyện, cửa hôn nhân này liền thành trắng trong nước hoa trong gương, nhưng hấn chưa từng quên nàng, vẫn chặt chẽ ghi tạc đáy lòng, cũng từng muốn đi tìm, nhưng nạn hạn hấn phát sinh, Lâm gia liền lặng lẽ chuyển đi, không biết chuyển đến chỗ nào, dù sau lại hấn lưu lạc làm khất cái, dưới đáy lòng vẫn đem nàng cho là thê tử của mình mà đối đãi.

Nhưng mà, tại thời điểm nhân sinh của hấn ở dưới đáy vực, biết được Vũ Dao gả vào kinh thành, trở thành tướng quân phu nhân.

Trong nháy mắt trong lòng đón đau, không cam lòng và tự ti cơ hồ khiến hấn xấu hổ vô cùng, hấn từng không ngừng khuyên bảo chính mình, đây là phúc phận của Vũ Dao, mình không thể cho nàng thì nên hy vọng nàng có thể sống tốt hơn.

Nhưng, thê tử chưa qua cửa thành tân nương của người khác, đây là chuyện bất cứ một người nam nhân đều không thể chịu được, đây là nhục nhã cực độ đối với hấn, khi đó Từ Trường Thanh chỉ cảm thấy một chút tự tôn trong lòng bị đá dập nát, từ đó về sau mất hết can đảm.

Tư vị trong đó, không ai so với Từ Trường Thanh rõ ràng hơn.

Mà người cưới Vũ Dao, tướng quân cho nàng địa vị và vinh quang, chính là Chiến Vô Dã trước mắt này!

Tuy rằng lúc này Chiến Vô Dã thua năm đó một thân hùng hồn khí phách, nhưng ánh mắt lẫm liệt và khí thế đã là nhân tài kiệt xuất trong bề người, nhưng, thì tính sao, Từ Trường Thanh có chút lãnh ý cười nhạo.

Cũng bất quá là nhất giới vũ phu mà thôi !

Cho dù là sống lại một hồi, hấn vẫn đối người đoạt thê này hoàn toàn không có hảo cảm.

Thấy Chiến Vô Dã ánh mắt nhìn về phía mình, Từ Trường Thanh cũng chút không che dấu chán ghét nơi đáy mắt, lạnh nhạt liếc mắt một cái, liền không coi ai ra gì dời tầm mắt, tiếp tục động tác tìm kiếm trong tay.

Chiến Vô Dã hơi sững sốt, mình có nơi nào đắc tội hấn sao ? ánh mắt trần ngập đối địch kia

Lúc này lão bản và chương quầy đồ ngọc tràng vội vàng đi ra đón, đầy mặt tươi cười lớn tiếng nói:“Phi Kỵ tướng quân đến thạch tràng của chúng ta nhưng là về vang cho kẻ hèn này a, bên trong có nhã gian, Chiến tướng quân mời vào bên trong, mời vào bên trong”

Ở Đại Uyên này đắc tội ai cũng không thể đắc tội Chiến gia, không nói đến Chiến lão tướng quân gần một trăm sáu mươi tuổi phụ tá ba đời đế vương, nhưng sinh chiến công hiển hách, trong tay lại có hai kim bài miễn tử, liền có thể khiến người ta không dám xem thường một phân, huống hồ Chiến Vô Dã mười lăm tuổi đoạt được danh hiệu Đại Uyên đệ nhất võ tướng, mọi người không dám vô lễ.

Chiến Vô Dã hơi thu hồi ánh mắt, lập tức hướng tràng chủ gật đầu, cũng thấp giọng nói:“Thỉnh.” Liền theo hai người tiến vào đồ thạch nhất tràng.

Thạch tràng mỗi lần có vật liệu đá mới, đều sẽ chuyên môn phái người thông tri đến quý phủ, đương nhiên có thể được đãi ngộ đến vậy đều là khách quen của thạch tràng, thân phận tự nhiên là không phú thì quý, trong đó mua vào nhiều nhất là Chiến tướng quân phủ, chính là chủ nhân rất chịu bỏ tiền, khi đồ thạch ra tay hào phóng, đối với thần tài của mình, tràng chủ tất nhiên là phải mọi cách khen tặng không dám có chút chậm trễ.

Vài tiểu hài tử cùng Từ Trường Thanh đến, vừa rồi bị Chiến Vô Dã nhìn ngay cả thờ cũng không dám, lúc này mới đều thả ra một ngụm khí.

“Tướng quân thật là uy phong a, tương lai nếu ta cũng có thể làm tướng quân thì tốt rồi”

Một người khác cười nhạo nói:“Gia hỏa mỗi ngày đãi dâm còn muốn làm tướng quân.” Nói xong làm một đám người cười lên.

Cái đùa đãi dâm da mặt mỏng, thật quá đẩy người cười hấn một phen, hai người đại chiến ném đá, bị người kéo ra sau mới yên tĩnh một lát.

“Các ngươi có cảm thấy tướng quân vừa rồi nhìn về hướng chúng ta hay không a ?” một người bên cạnh cảm thấy thực nghi hoặc, nhin không được hỏi.

“Đúng vậy, giống như đang nhìn ta, sợ tới mức ta không dám nhúc nhích.”

“Có phải chúng ta quá ồn hay không?”

“Sẽ không, vừa rồi rõ ràng không có nói chuyện.”

“..... Chẳng lẽ, trong chúng ta có người hần biết?”

“.....”

“Tướng quân làm sao biết người trong số chúng ta.....”

“.....”

“.....”

Mọi người trầm mặc một trận, người giống bọn họ làm sao có thể kết bạn với tướng quân cao cao tại thượng như vậy, mấy người nhất thời không có hứng thú nói chuyện phiếm, đều ngậm miệng chọn thạch.

Từ Trường Thanh lúc này tâm tình phi thường không xong, buồn đầu một hơi lấy ra bốn năm khối liên đứng dậy giao tiền, sau đó giống như khi bị đốt một khắc cũng chờ, không quay đầu liền đi.

Trên đường vẫn cúi đầu tăng tăng tâm sự, vào sân thấy Vân di đang phơi quần áo, mới miễn cưỡng nén xuống cười đi đến, Vân di thấy hần trở về sớm có hơi ngoài ý muốn:“Hôm nay sao về sớm như vậy?”

“Bọn họ nói phải về nhà ăn cơm, cho nên sớm tan.” Lại sợ Vân di tiếp tục truy vấn vội nói:“Ta đi rửa tay.....” Sau đó xoay người vào phòng.

Hần có chút tâm phiền ý loạn đẩy cửa ra, đặt mông ngồi trên ghế, mày càng nhíu càng chặt, lập tức đột nhiên giống như đuổi muỗi phẩy tay trước mặt vài cái, đứng dậy lên giường, sau đó miễn cưỡng tỉnh táo lại vào không gian.

Mấy ngày nay, hần ở đồ thạch tràng mỗi lần chỉ mua bốn, năm tảng đá, trên núi nhỏ lúc này đã muốn hơn mười khối phiêu ngọc lớn nhỏ.

Mấy khối đá đều nhỏ, dù bên trong có ngọc cũng không đáng tiền, nhưng nếu bỏ vào trong không gian dưỡng vài ngày thì không giống, ngọc bình thường và ngọc thường đẳng giá trị bất đồng, nhỏ cũng có thể bán được một món tiền.

Nếu không ngại thân thể này còn nhỏ, chuyện gì cũng làm không được, nếu không tiền bạc là tuyệt sẽ không thiếu.

Từ Trường Thanh nghĩ, hiện tại hần có núi nhỏ thần kì, cùng lục dịch hộ thân, bên người lại có Vân di yêu thương hần, một hồi chết đi sống lại, trên mặt không có rỗ, thân thể cũng thực khỏe mạnh.

Hần hỏi lại bản thân, vì sao còn tự ti?

Đúng vậy, hần không còn là Từ Trường Thanh trước đây, hần đã cải biến vận mệnh, vì cái gì còn sợ hãi Chiến Vô Dã?

Chiến Vô Dã hiện tại bất quá cũng mới mười lăm tuổi, có gì đáng sợ? huống hồ hần còn chưa thú Vũ Dao, Từ Trường Thanh trong tâm dần dần thanh minh.

Lúc này Vũ Dao mới mười tuổi, ít nhất còn năm năm mới có thể cầu hôn luận gả, cho nên, mình còn có thời gian năm năm để chuẩn bị, hần hoàn toàn có thể dùng khoảng thời gian này kiếm tiền, sau đó đọc sách trở nên nổi bật, tranh thủ công danh.

Đến lúc đó danh lợi song thu, cưới Vũ Dao là thuận lý thành chương.

Lúc này đây hần sẽ không lại trở mắt nhìn thê tử gả cho người khác.

Từ Trường Thanh nghĩ thông suốt hết thảy, liền lập tức thoát ra không gian, chỉ cảm thấy trở ngại trước mặt hết thảy tiêu trừ, cảm thấy rộng mở trong sáng, lập tức lấy gương trên bàn soi lên, mắt hần cười, người kia là tướng quân thì sao, Lâm gia thích tiểu sinh tuấn tú có tài học, khinh thường võ tướng lỗ mãng, điều này hần vẫn cực tin tưởng.

Lập tức xuống giường cước bộ thoải mái đẩy cửa đi ra ngoài, Vân di vừa lúc cầm tú phẩm từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Từ Trường Thanh liền nói:“Thanh Nhi có phải đói bụng hay không, đợi Vân di đem đồ đưa đến cửa hàng, sẽ trở lại làm cho ngươi chút cơm canh.”

Từ Trường Thanh nhìn quả, đều là bao gói được thêu tốt, nhân tiện nói:“Vân di, đó là đưa đến cửa hàng tú phẩm sao? ta giúp ngươi đi đưa đi?”

Trước đây Từ Trường Thanh cũng tùy Vân di đi vài lần cho quen đường, Vân di nghĩ đến tức phụ kia nói tiểu hài tử chạy nhiều mới khỏe mạnh, do dự một chút rồi cũng đáp ứng, thuận tiện dặn vài câu.

Từ Trường Thanh liên tục gật đầu nói:“Vân di ngươi yên tâm đi.” Nói xong liền đi ra ngoài.

Phu nhân chương quầy của cửa hàng tú phẩm biết Từ Trường Thanh, thấy hần cầm tú phẩm đến, không nói hai lời đếm số lượng liền đem tiền lanh lệ thanh toán, Từ Trường Thanh cất hơn một trăm văn tiền vào trong người chậm rì rì tiêu sái rồi đi.

Từ rất xa đã ngửi được một cổ mùi hoa vị nhân, nhà phía trước không biết từ nơi nào tìm ra một gốc dã tường vi, đang dùng xe ngựa kéo về, chung quanh còn có không ít người vây xem, Vân đi thích tường vi, cho nên Từ Trường Thanh dưới chân vừa chuyển, liền quay đầu tìm hiểu náo nhiệt.

Chủ nhân của gốc hoa họ Hứa, trong nhà làm sinh ý về tơ lụa, trước đó vài ngày trong lúc đi ngoại địa vô tình nhìn thấy có người bán dã tường vi, nói là từ thâm sơn, là một gốc cây trước mắt này.

Chung dã hoa tường vi này lá dày rộng, gốc thô cành cao, đại đoá tường vi càng là hiếm thấy, từng đoá từng đoá cánh hoa chông chéo, trong phần có hồng, trong hồng có tía, khi nở hết là một màu tím cực kì xinh đẹp, họ Hứa lúc ấy cảm thấy kinh diễm, lập tức mua vào sau đó dùng xe ngựa chạy ba ngày hai đêm mới mang về đây.

Thậm chí có mấy phụ nhân đã muốn mở miệng ngày sau có thể xin chút mầm móng trở về trồng.

Từ Trường Thanh nhìn một lát, chỉ cảm thấy gốc tường vi kia nhìn rất là nhút nhát, nếu không sao lá cũng cuốn vào, có lẽ là thiếu hơi nước, nghĩ đến trong người còn giữ tiền, Từ Trường Thanh sợ Vân đi sốt ruột liền không có tâm trạng ở lại nhìn, vội vàng rời khỏi đám người.

Sau khi trở về liền đem tiền đưa cho Vân đi, sau đó thuận miệng còn nói về chuyện hoa kia, Vân đi nghe xong nửa ngày chỉ thờ dài nói: “Hoa đại kia vốn sinh trưởng ở thâm sơn, không biết đã bao nhiêu năm bị đem nhổ tận gốc, khí hậu kinh thành cùng thâm sơn kia tất nhiên bất đồng, chỉ sợ sống không lâu.”

Từ Trường Thanh vốn định nói cho Vân đi nghe, nếu thích thì đi nhà kia xin mầm móng trở về trồng, lại không nghĩ rằng khiến Vân đi thờ dài, tự nhiên cảm thấy không thú vị, liền cúi đầu yên lặng và com.

Sáng sớm ngày thứ hai, thần thanh khí sảng, hán đem ba tảng đá bỏ vào trong không gian sớm nhất đem ra, Từ Trường Thanh sờ sờ, cảm giác tinh khí bên trong so trước kia nồng đậm hơn không ít, lập tức dùng chiếc túi to đựng vào.

Com nước xong đi ra ngoài liền mang theo, trên đường lại lấy vài khối đá bình thường xen lẫn với ba khối kia, như vậy mới không chọc người hoài nghi.

Vài tiểu hài tử cùng đi đồ thạch trảng ngày hôm qua đang ở góc tường cảm thạch ở nơi đó tả khán hữu khán, thấy Từ Trường Thanh tới, có một đứa liền hô: “Từ Trường Thanh, chúng ta hôm nay muốn đi giải thạch, ngươi đi không?”

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngủ Tường Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Giải Ngọc

Từ Trường Thanh hôm nay vốn là mang theo nguyên thạch đi giải, tự nhiên sẽ không cự tuyệt đề nghị của bọn họ, có tiểu hài tử trong nhà bán thịt heo thấy Từ Trường Thanh mang theo gói to, bên trong tựa hồ có không ít đá liền hỏi: “Từ Trường Thanh, đây đều là đá ngươi mua sao?”

Nói xong liền tiến lên kéo gói to ra nhìn bên trong, a, có sáu bảy khối, Từ Trường Thanh thật có tiền, lập tức thần sắc liền có chút không cho là đúng, bữu môi nói: “Nhưng, thứ ngươi chọn xấu như vậy, bên trong sẽ có ngọc sao? ngươi xem khối ta chọn ngày hôm qua này thật tốt.” Sau đó lung lay khối hoàng bì trong tay hân hoan ra.

Hai đứa ngày hôm qua không mua ngọc liệu lộ ra hân mộ, mấy đứa khác đều mua, nhưng đều không mua nhiều bằng Từ Trường Thanh, vì thế liền đều đi qua nhìn, thất chú ý bất thiết lên, tự nhiên đều nói đá xấu như vậy sẽ không có ngọc.

Có ngọc hay không Từ Trường Thanh so với bọn hắn biết rõ hơn, bên trong trừ bỏ ba khối buổi sáng từ trên núi nhỏ lấy ra, khối khác đều là hán nửa đường lấy đến góp cho đủ số, bộ dáng xác thực không ra gì, bất quá, ba khối có ngọc kia so với mấy khối đá lại càng không thấy có gì đáng nói.

Từ Trường Thanh không cãi lại cũng không phản bác, chỉ là bực mình lấy lại gói to cực kì không vui, đám tiểu hài tử thế này mới thu liễm, Từ Trường Thanh trong lòng thâm nghĩ, bọn nó biết cái gì, nếu thật có thể từ bề ngoài nhìn ra trong đá có ngọc không, kia còn gì là cuộc thạch, khối đá đều là trời sinh, không cho mở ra ai cũng nhìn không thấy bên trong, có khi khối xấu nhất khó có thể có nhất bên trong mới có thật sự mỹ ngọc.

Vì thế vài người vừa nói vừa nháo, tin tưởng tràn đầy nắm chặt thạch đầu, chậm rãi đi phổ ngọc thạch.

Tại Đại Uyển một hàng làm ngọc khí người rất nhiều, từ cắt ngọc đến đánh bóng thành phẩm trong đó có đủ cao thủ, cũng bởi vì đồ ngọc hưng thịnh, chung quanh thạch trảng chuyên cửa hàng môn giải thạch cũng là một nhà kề bên một nhà.

Đám tiểu hài tử thường xuyên đi cửa hàng giải thạch xem giải thạch, cho nên quen thuộc, nhưng đi cửa hàng cũng không cố định, thật muốn đến phiên chính mình cắt thạch, muốn đi đâu thật là có không chừng ít chủ ý, Từ Trường Thanh nhìn trái nhìn phải, chọn một gian cửa hàng cách thạch trảng xa nhất, không bắt mắt nhất đi vào, tiểu hài tử giống bọn họ, người trong cửa hàng lớn khinh thường tiếp, mấy văn tiền cũng không đủ bọn họ nhét kẻ rãng.

Nhìn Từ Trường Thanh vào cửa hàng nhà, đám tiểu hài tử người xem ta ta xem người, cuối cùng cũng đi theo vào.

Cửa hàng nhà này không lớn, chung quanh chất đầy phế liệu nguyên thạch, thoạt nhìn có điểm keo kiệt, trong cửa hàng chỉ thấy có ba người, một lão nhân, hai tiểu nhị, tiểu nhị bộ dạng đều có chút khỏe mạnh, cũng khó trách, giải thạch bán chính là khí lực.

Một tiểu nhị làn da ngăm đen đang ngồi nghỉ ngơi, nhìn thấy bọn họ, mí mắt cũng không chớp, nghĩ bọn họ đến xem náo nhiệt, liền thô thanh hù dọa nói:“Này, các ngươi nhìn cái gì, đây là cửa hàng đá, nơi này là đá, cẩn thận đến rơi vào chân, nhanh đi ra ngoài đi ra ngoài.”

Đám tiểu hài tử thấy tiểu nhị bộ dạng tráng kiện, vẻ mặt hung ác đều co rúm lại, Từ Trường Thanh sợ hãi thật sẽ đuổi người, vội nói:“Chúng ta tới giải thạch, không phải đến chơi đùa.” Nói xong đứng đắn đem đá trong gói đặt lên trên bàn.

Lão nhân không xa và một tiểu nhị khác nghe tiếng đã đi tới, thấy là mấy khối đá lớn bằng bàn tay chẳng có mấy nhiệt tình, bất quá cửa hàng địa điểm không tốt, rất ít có người đến, đã vài ngày không có sinh ý, thịt muối trên dù ít cũng là thịt, nếu đã đến nào có đạo lý đuổi đi.

Lão nhân lay lay, thấy có sáu khối nhân tiện nói:“Thấp nhất ba văn tiền một khối, ít hơn thì không được.....”

Từ Trường Thanh vội gật đầu nói,“Bọn họ trong tay còn có bốn năm khối, đến lúc đó cùng nhau cắt.”

Lão nhân “Ân” một tiếng, thuận miệng phân phó:“Lôi tử, ngươi lấy hai cái cưa đến, đem đá của tiểu ca này cắt trước.”

Lôi Tử chính là người vừa rồi rồi rống bọn họ, nghe vậy xoay người liền đi cầm công cụ và nước, cắt thạch hoàn toàn dựa vào cưa, nhìn như một chết người, nhưng làm lâu tìm được bí quyết liền dễ dàng hơn, tỷ như trước đó đem khối đá lau nước một hồi trước, sau đó cưa theo thạch văn, không hề lực đạo tốt tuyệt đối vài cái liền mở.

Lôi Tử hiển nhiên từng cưa không ít, động tác phi thường thuần thục, lão nhân cầm một khối nhìn nhìn, đầu tiên là dùng cát thô mài vỏ bên ngoài, thật lâu sau không thấy ngọc, liền tùy tay chỉ chỗ, ý là để Lôi Tử từ nơi này bắt đầu cưa, cắt thạch cũng là rất có môn đạo, không thể cắt loạn, không hiểu một khối ngọc tốt cũng có thể bị cắt hỏng, nhất là loại tiểu liệu này.

Lôi tử khí lực lớn, cố định khối đá cưa vài cái liền mở.

Đám hài tử đến trước xem xét, bên ngoài là cái dạng gì bên trong vẫn là cái dạng đó, chẳng nơi nào là ngọc, chính là khối đá sục, phảng phất như sớm đoán được, lão nhân nhìn cũng không nhìn, trực tiếp ném sang một bên lại cầm khối khác ra.

Vài phen công phu đã giải xong ba khối, cũng không thấy nửa vụn ngọc, đám tiểu hài tử đều có chút khản trương, tuy rằng không phải khối đá của bọn họ, nhưng cũng có chút cảm động lây, Từ Trường Thanh sắc mặt cực kì bình tĩnh, khối đá lấy ở ven đường muốn có ngọc mới là thấy quý.

Lão nhân kia tùy tay lại lấy ra một khối, lấy tay hơi hơi ước lượng, ánh mắt chớp động, sau đó cầm cát mịn chuyên chú mài vỏ ngoài, một hồi không lâu sát ra một chút gì đó trong suốt, lập tức dùng động tác lại.

Không thể nghi ngờ, thạch liệu này có ngọc, tinh thần lão nhân rung lên, đem khối đá xoay quanh nhìn kỹ, cuối cùng chỉ chỗ cho Lôi Tử cẩn thận cắt.

Lôi tử sắp nước dùng cưa kéo qua hơn mười cái, mở.

Lão nhân nhặt lên vừa thấy, khối màu xám có góc cạnh bên trong lại thật sự là một khối ngọc, chỉ là ngọc tâm không có màu sắc, như khối thủy tinh, khó được là không rạn không vỡ cũng không có tạp chất, một khối cực kì thông thấu, tuy rằng vô sắc có chút không thú vị, nhưng ngọc chất nhẫn nại, mang chút huỳnh quang, nếu vừa rồi không cắt một nhát kia, miễn cưỡng đủ làm một chiếc vòng tay, đáng tiếc đã không còn cơ hội, bất quá điều khác một ít vật trang sức ngọc trụ, lại phối hợp với ngọc châu màu sắc khác vẫn là thảo hỉ.

Lão nhân nhìn Từ Trường Thanh liếc mắt một cái, cảm thấy tiểu tử này không cả kinh giống mấy đứa đang sợ, thực trầm tĩnh, tiểu hài tử trầm ổn như vậy không nhiều lắm a, hẳn càng nhìn càng thuận mắt, liền đem khối ngọc thô đưa cho hắn nói:“Giá trị hai lượng bạc, ít hơn thì đừng bán.”

Từ Trường Thanh tiếp nhận bỏ vào trong gói, nghe được lão dặn biệt là hảo ý, liền tươi cười nói:“Cám ơn đại bá.”

Miệng còn thật ngọt, lão nhân liếc hắn một cái, lại từ trong chậu nước lấy ra một khối ngăm ngăm.

Lần này lại cắt ra khối ngọc màu tím, nhắc tới ngọc chủng, màu tím không thấy nhiều, có cũng đều là thiên tử, bạch tử, khó được màu tím nồng đậm thế này, cùng khối trong suốt vừa rồi giống nhau, không rạn không vỡ không tạp chất, dễ cũng tốt, còn mang theo điểm sáng, thật sự là khối ngọc thượng đẳng, chỉ tiếc còn nhỏ hơn bàn tay, không thể làm thành vòng tay, nếu không thật có thể bán giá tốt.

Bất quá làm ngọc bội vẫn đủ, góc cạnh còn thừa mài thành mấy viên ngọc châu cùng ngọc bội ghép thành một bộ, nữ tử nếu mang trên người, cực kỳ ôn nhu, lão nhân vừa nghĩ như vậy lại động tâm tư, thời gian vuốt ngọc cũng dài hơn một chút.

Cuối cùng vẫn là đem đưa cho Từ Trường Thanh, lại có vài phần kính trọng:“Tiểu tử, vận khí không tệ.” đồ thạch đồ chính là vận khí, người có vận khí luôn làm người ta hâm mộ.

Lão nhân cuối cùng lấy ra một khối cuối cùng trong chậu nước, đó là một khối nga đàn hắc bì thạch, lão nhân nhe răng, loại đá này thường rất khó ra ngọc, nếu ra, tuyệt đối là mã ngọc khiến người trạc tâm oa tử.

Lão nhân lần này thời gian mài cát mịn càng dài hơn, có thể vỏ quá dày, mấy tiểu tử đang bắt đầu nhìn không được, trong tay đều cầm đá để vào bên

cạnh.

“Được hay không được a.....”

“Kế tiếp cắt của ta đi.”

“Cắt của ta trước.....”

Lôi từ nghe phiền, trực tiếp rống lên một câu mới làm cho bọn nó cảm miệng, một lát sau, lão nhân lau ra, nhìn nửa ngày, lại lau bên cạnh vài cái, cuối cùng lại tỉnh tề ngẫm nghĩ, sau đó khẽ hít vào một hơi, khụ thanh, ngẩng đầu nhìn Từ Trường Thanh.

“Tiểu ca nhi, người mang ba khối đá có ngọc cùng bán cho ta, ta trả mười lượng bạc, bán chứ ?”

Này nếu là đứa trẻ tuổi còn nhỏ khác, nghe được mười lượng bạc chỉ sợ miệng không ngậm lại được, tuyệt đối vui vẻ giơ hai tay đồng ý, mười lượng bạc a, kia nhưng là một năm chi tiêu của tiểu hộ nhân gia, nhưng đáng tiếc Từ Trường Thanh không phải hài tử, tự nhiên không giống mấy người đằng sau.

Hắn trầm ngâm, sau đó nói:“Đại bá, ta muốn nhìn khối ngọc kia.” hắc bì thạch trong tay lão nhân là một khối tinh khí nồng đậm nhất hắn hai lần đi đồ thạch tràng chọn được, đặt ở trong núi nhỏ đã vài ngày, ngọc tốt là ngọc tốt, nhưng hắn rất ngạc nhiên hành động của lão nhân này, suy nghĩ bên trong không biết là thứ ngọc gì khiến hắn hạ vốn gốc lớn như vậy.

Trên núi nhỏ tinh khí mặc dù nồng đậm, nhưng là cũng không phải loại đá gì đều có thể dưỡng thành ngọc, cũng có một hạn độ, nếu là khối mao lưu bình thường, không một tia tinh khí, dù đặt ở trong núi nhỏ, quá trình hình thành ngọc tốt cũng sẽ cực kì thông thả, vài năm vài thập niên đều có thể.

Nhưng nếu lấy mao lưu có ngọc, có thể dễ dàng hấp thu tinh khí nồng đậm thuần khiết trong núi nhỏ, cải thiện ngọc chất, nói cách khác, ngọc tinh khí càng thật biến hóa trong núi nhỏ lại càng nhanh càng rõ ràng, một hai ngày công phu có thể đem một ít tí vết và vết rạn nứt ngoài chất ngọc thượng đẳng nhất nhất chữa trị, Từ Trường Thanh cảm thấy đây là linh tính của bản thân ngọc thạch.

Lão nhân thấy hắn không lập tức đáp ứng liền biết thời cơ đã mất một nửa, nhưng đáy mắt lại né tránh một tia khen ngợi, người đồ ngọc trừ bỏ có đủ vận khí, còn cần tính tình trầm ổn, không nên dễ dàng thụ động với lời nói bên ngoài, tiểu ca trước mắt hiển nhiên đã có chuẩn bị, nhưng dù sao tuổi còn nhỏ, nhìn tuy sạch sẽ nhưng không hẳn là nhân đệ nhà giàu, thời gian chơi thạch cũng không lâu lắm, cho hắn xem cũng không nhất định có thể nhìn ra cái gì, vì thế liền đưa qua.

Từ Trường Thanh đưa tay lật xem chỗ lão nhân vừa rồi mài, nơi đó lộ ra sắc vàng, Từ Trường Thanh sững sờ, thế mà là phi thúy kê du hoàng, cẩn thận nhìn qua ánh sáng, tuy rằng sắc minh hoàng còn hơi nhạt, nhưng đã đủ đã động lòng người.

Chính hoàng ngọc tại Đại Uyên là cực kì hiếm thấy, bởi vì đây là đế vương sắc, cũng là tượng trưng cho thân phận và địa vị, cho nên hoàng ngọc càng được tôn sùng.

Khối chính tông kê du hoàng trong tay Từ Trường Thanh tuy rằng hơi nhỏ, nhưng ngọc chất sáng bóng rất là hữu hảo, hơn nữa minh hoàng đã ít, minh hoàng thượng đẳng cần tuyệt đối sạch sẽ không tạp sắc, như vậy đã thiếu lại càng thiếu hơn, hắn bởi vì cảm giác tinh khí ở núi nhỏ không tạp chất, cho nên mới xác định ngọc này là khối thuần chủng kê du hoàng hiếm thấy.

Nhưng lão nhân này chỉ nhìn qua điểm này đã có thể xác định khối ngọc này có giá trị, Từ Trường Thanh trong lòng cực kì khâm phục, nếu mở ra bên trong có tạp sắc cho dù là minh hoàng thì giá trị cũng sẽ không cao, cho nên ánh mắt bức này khẳng định là lẫn lộn ở giới ngọc thạch vài thập niên mới có thể có được.

Bất quá, ngay cả như vậy, hắn cũng sẽ không đem khối thịt mỡ chủ động dâng vào tay lão, hắn cũng không tính bán, muốn để vào không gian dưỡng, thời gian qua đi màu vàng sẽ càng ngày càng đậm, hàng ngọc thạch chính là sắc sai nhất đẳng giảm giá mười lần, khối kê du hoàng này vẫn rất có không gian tăng giá trị.

Vì thế hắn mi mục giương lên, nở nụ cười, lộ ra hai răng nanh trắng bóng chỉnh tề,“Khối đá này ta muốn cảm về nhà trước cho nương của ta xem qua, nếu nương đồng ý, ta lại đến bán cho đại bá mười lượng bạc, không biết có thể hay không?”

Lời này nói có lý có từ, lão nhân ngẩn ra, nâng tay giật giật mấy sợi râu ngắn mọc ở cằm, trong lòng gấp ra lửa nhưng cũng không thể nê hà, lại thấy Từ Trường Thanh giống như sáng tỏ lại mang theo ánh mắt hàm ẩn ý, phảng phất như nhìn thấu tâm tư của lão, nét mặt già nua đỏ lên, ho khan vài tiếng.

Hắn đòi này mặc dù yêu mê ngọc, nhưng thủ đoạn dụ dỗ bức này không phải tính cách của hắn, nếu không cửa hàng cũng sẽ không hời hợt như thế, mà thôi mà thôi, vạn sự chú ý duyên phận, ngọc lại càng vậy, nếu đã là vô duyên ta liền bỏ, lập tức xoay mặt nhìn đám tiểu hài tử nói:“Có ai còn muốn cắt thạch, đều đem lấy ra đi.” thảm thán lại h khi được đang

Đám tiểu hài tử nghe đến mười lượng bạc đã muốn choáng váng, thấy Từ Trường Thanh cự tuyệt liền càng choáng váng, nghe lão nhân muốn cắt thạch, người người trên mặt đều mang theo hâm mộ và mong chờ, sau phía nhao nhao giơ đá đến:“Ta đến.....”“Ta đến trước.....”

Kê Du Hoàng Phi Thúy: Phi thúy màu vàng mỡ gà

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngồi Tường Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Vạch Rõ Ngọn Ngành

Trên đường trở về, đám tiểu hài tử đều yên đầu đáp nảo, trừ bỏ một đứa cất ra chút ngọc, đứa khác đều là phế thạch, nửa văn tiền cũng không đáng. Khối đá kia cắt ra ngọc ngọc chất cũng không phải tốt lắm, bán nhiều lắm có thể kiếm mấy văn tiền.

Tiểu hài tử nhà mổ heo ngấm gói bọc đá của Từ Trường Thanh, về mặt hâm mộ, lập tức đến trước mặt hắn hỏi: “Từ Trường Thanh, lão nhân kia cho người mười lượng bạc người sao không bán a.”

Từ Trường Thanh không yên lòng trả lời: “Ta còn muốn cầm về cho nương nhìn xem, có lẽ có thể được càng nhiều tiền”

Mười lượng bạc đã rất nhiều, còn có thể được càng nhiều tiền sao ? Đám tiểu hài tử nhận tình sáng lên, có một đứa liếm liếm môi nói: “Cái kia, Từ Trường Thanh vận khí của người thật tốt, chúng ta góp vào chỉ có một khối ngọc, người một người có ba khối ngọc đâu.”

Từ Trường Thanh tà mục nhìn bọn họ liếc mắt một cái nói: “Các người mới mua mấy khối, ta mua hơn mười khối”

Hơn mười khối, nhưng là hơn một trăm văn tiền, đối tiểu hài tử bọn họ cũng coi như một khoản tiền, vì thế có người hỏi: “Người từ đâu có nhiều như vậy tiền a.”

Từ Trường Thanh đương nhiên sẽ không nói là trộm bán trâm, chỉ thuận miệng nói: “Đương nhiên là tích cóp tiền tiêu vật nương cho”

Đám tiểu hài tử vừa nghe: “Vậy phải tích cóp bao lâu a, người có thể nhịn không tiêu ?” Giống bọn họ được cho mấy văn tiền liền lập tức đi mua đồ ăn vặt, lưu lại trong túi không được một ngày.

Bất quá nghĩ nghĩ, bọn họ nếu không ăn vặt, đến bây giờ cũng có thể tích cóp nhiều tiền như vậy.

Lập tức có tiểu hài tử nói : “Về sau ta không mua đồ ăn vặt, tích cóp mua đá.”

Bên cạnh mấy đứa cũng gật đầu, mua đá giống Từ Trường Thanh, trong tay có ngọc có thể kiếm được càng nhiều tiền, về sau mua càng nhiều đồ ăn vặt, chỉ có đứa nhà mổ heo nhìn trái nhìn phải, cuối cùng đành phải nhỏ giọng bỏ sung: “Cùng lắm thì ta mua ít một chút.”

Có người đưa ra muốn xem ba khối đá của Từ Trường Thanh, Từ Trường Thanh lập tức che gói, ra vẻ khó xử, cuối cùng làm như buồn lắm đem ra trước mặt bọn họ, này đó nhưng giá trị mười lượng bạc a, mấy đứa đều không chớp mắt nhìn chăm chăm vào ngoài của mấy khối đá, nghĩ lần sau liền chiếu hình dáng này mà chọn, nói không chừng bên trong sẽ có ngọc.

Cho bọn hắn xem xong Từ Trường Thanh liền thu gói về nhà ăn cơm, cùng đám trẻ này quen đã lâu, không thể thân cận với bọn họ, cũng không thể keo kiệt, thân cận nói không chừng liền đoạt đá chạy, keo kiệt cũng sẽ bị bọn họ xem thường, về sau không mang theo hắn ra ngoài, hắn lại không có cơ đi ra .

Bất quá đó đều là việc nhỏ, hắn hiện tại phiền não là chuyện đồ thạch phải làm sao nói với Vân di mới thỏa đáng, không nói, nhìn Vân di vì học phí của hắn ngày ngày mệt nhọc, hắn thật sự có chút đứng ngồi không yên, nếu nói, hậu quả rất có khả năng bị cấm túc, tuy rằng đồ thạch tại Đại Uyên không tính là gì, nhưng rất cuộc dính chữ đồ, hơn nữa hắn còn nhỏ, nghĩ tới một cửa Vân di thật sự là có điểm huyên.

Từ Trường Thanh một đường lựa chọn từ ngữ, trở về Vân di đang nấu cơm, nhìn thấy Từ Trường Thanh trở về, nhân tiện nói: “Thanh Nhi, đi rửa tay, một hồi là có thể dùng cơm.”

Từ Trường Thanh lên tiếng, chăm chú múc chậu nước lau người, sau đó thuận tay tưới vài gốc tường vi.

Một hồi công phu trên bàn nhỏ liền bày bát đĩa, trừ bỏ rau xanh, còn có thịt ngũ vị trám tương, thịt heo giống như vừa mới ra khỏi nồi còn tỏa nhiệt khí, sáng bóng, Từ Trường Thanh vừa thấy đã biết là từ cửa hàng thịt heo nhà đối diện, một bàn này đại khái cần bốn mươi văn tiền.

Vân di trước gấp một miếng vào trong bát Từ Trường Thanh, Từ Trường Thanh cắn một ngụm, thịt nấu thực mềm, có thể là lâu rồi không ăn, cảm thấy hương vị thật tốt.

“Vân di, nếu mỗi ngày có thể ăn thịt thì tốt rồi.” Từ Trường Thanh vừa nói vừa vụng trộm đánh giá biểu tình của nàng.

Quả nhiên Vân di nghe được có chút chậm lại, sắc mặt không tự nhiên, hôm nay nấu thịt vẫn là miễn cưỡng làm cho Từ Trường Thanh bỏ thân mình, dù sao hài tử còn nhỏ, ngày ngày không thấy thức ăn mặn thì không được, nàng hiện tại mỗi ngày làm tú sống kiếm tiền, chỉ có thể duy trì sinh kế bình thường, dù sao một người năng lực hữu hạn, cách cuộc sống mỗi ngày ăn thịt còn kém quá xa.

Nhưng Thanh Nhi mong muốn ăn thịt cũng không quá mức, mới mười một tuổi, vẫn là hài tử, lại là lúc đang lớn, trước kia ở Từ gia nhất định là cơm com thịt cá, hiện tại đi theo mình, ngày cả thịt cũng không có ăn.

Từ Trường Thanh nói xong có chút hối hận, tội gì nói lời này làm thương tâm Vân di, đời trước đời này người hiểu mình rõ nhất cũng chỉ có một người trước mắt.

Liên lập tức nói:“Vân di, Thanh Nhi có thể kiếm tiền, chúng ta về sau có thể mỗi ngày ăn thịt, học phí Thanh Nhi cũng sẽ có.”

Vân di chỉ cho là hấn đang an ủi mình, liền miễn cưỡng cười nói:“Người còn nhỏ, có thể kiếm tiền gì, a di đáp ứng người, sang năm nhất định cho người đọc sách là được……”

Từ Trường Thanh vốn định phản bác, nhưng thấy đang ăn cơm, sợ lấy đá ra làm Vân di mất hứng, liền không lên tiếng, đợi ăn xong lập tức nói:“Thanh Nhi muốn cùng a di nói chuyện này, nhưng nói lại sợ a di sẽ giận……”

Vân di dọn dẹp xong bát đĩa, thấy thế liền ngồi trở lại trước bàn hỏi:“Chuyện gì sợ làm ta giận.”

Từ Trường Thanh điều chỉnh biểu tình, giả bộ cẩn thận sợ bị mắng, sau đó nửa ngày lấy ra trang gói đựng đá đặt lên trên bàn, thành thành thật thật nói:“tiền tiêu vật Vân di cho ta Thanh Nhi không tiêu một văn……”

“Sao không mua đồ ăn vật? giữ làm cái gì?” hài tử khác đều ăn quà vặt, cho nên nàng cũng luôn cho Từ Trường Thanh mấy văn tiền, để hấn cũng mua ăn, cũng không thể bắt Thanh Nhi nhìn nhân gia hài tử ăn, nhưng, thứ đựng trong gói căng phồng cũng không tiền.

Vân di vừa mở ra liền thấy, tất cả đều là đá, lớn nhất thì bằng miệng bát, nhỏ nhất bằng trứng ngỗng, đại khái có hơn mười khối, Vân di cũng không phải người vô tri, vừa nghĩ đến lời Từ Trường Thanh nói liền hiểu, đây là đang nói với nàng, đây là dùng tiền tiêu vật nàng cho đến đồ thạch tràng mua, may vừa nhủ, Từ Trường Thanh liền trắng lá gan nói:“Vân di, trong đó có hai khối đã cắt, bọn họ nói có thể trị giá năm lượng bạc.”

Năm lượng? Vân di muốn răn dạy hoãn lại, nhưng mặt vẫn ngưng trọng hỏi:“Thanh Nhi, người cầm tiền tiêu vật đi đồ thạch, vì sao không nói cho a di?”

Từ Trường Thanh thấy thế không ổn, liền chủ động giả vờ ngoan ngoãn nói:“Thanh Nhi nghe người ta nói mua đá có thể kiếm tiền, Thanh Nhi tưởng nếu kiếm tiền có thể giúp Vân di trợ cấp gia dụng, cho nên liền…… a di đừng giận Thanh Nhi.”

Vân di thật là muốn phát hỏa, nhưng nghe Thanh Nhi nhận sai, hỏa khí giảm xuống một nửa, Thanh Nhi là hảo hài tử, nhưng việc này dù sao cũng không thể so với chuyện khác, hài tử nhỏ như vậy cuộc tuyệt đối không được dính vào nữa điểm, dân cờ bạc ở Đại Uyên còn không phải từ nhỏ thành lớn, thói quen này có lần một liền có lần hai, vừa mặc kệ sẽ như lửa cháy lan tràn.

Vân di bẽ mặt cảnh liểu nhỏ, cố ý nghiêm mặt nói:“Thanh Nhi người phải nhớ kỹ, làm sai chính là làm sai, biện giải là vô dụng, lần này chịu phạt về sau sẽ nhớ kỹ không thể tái phạm, nếu không lần sau sẽ không chỉ cần chỉ là vọt tay, có biết không?”

Nói xong liền bảo Từ Trường Thanh đem tay trái vươn đến.

Từ Trường Thanh miệng thầm kêu khổ a, hấn đã nghĩ Vân di sẽ giận, nhưng không đoán được mình cứ nhiên phải chịu nỗi đau da thịt, nghĩ đến da đầu liền run lên

Bất quá cũng cảm thấy có chút mỉa mai, bởi vì hấn hiểu Vân di sợ mình đi sai đường, lúc này đánh hấn chính là thương hấn, vừa nghĩ như vậy chịu vài cái cũng đáng giá.

Vì thế hấn hít vào một hơi cắn răng chịu vài cái, cắn mặt phồng mặt như bánh bao, thiếu chút nữa là khóc, chỉ cảm thấy nhất thời vô cùng đau đớn, nhưng hấn biết roi liễu đánh vào trên tay hấn, nhưng cũng đau lòng Vân di, xem đi, Vân di đánh xong liền kéo tay hấn thổi khí thoa được, Từ Trường Thanh ở một bên vui sướng hài lòng, cảm thấy trong lòng bàn tay hình như cũng không quá đau, cảm giác được người phùng ở lòng bàn tay đau lòng thật tốt.

Giáo huấn cũng đã giáo huấn, đánh cũng đã đánh, nhưng đá đã mua về cũng không thể bỏ đi, tuy rằng Vân di không tin thật có thể trị giá năm lượng bạc, nhưng cũng đem đá thu thập, có thể đổi lại một văn liền đổi một văn, buổi chiều xem xét thời gian liền đi cửa hàng làm tranh đính ngọc, nơi đó cũng có thể giải thạch, thuận tiện cũng thu ngọc thạch, giá coi như công đạo.

Đợi buổi chiều khi Vân di trở về, nhìn về phía Từ Trường Thanh ánh mắt còn có chút thay đổi, có thể là ngại không muốn nói về chuyện đồ thạch, liền cái gì cũng không nói, buổi tối làm thêm đồ ăn, hai cái móng heo và một đĩa tại ho thái sợi thơm ngào ngạt, Từ Trường Thanh cầm chỉ trư đề cắn miệng đầy lưu du.

Từ Trường Thanh đương nhiên biết nguyên nhân thêm đồ ăn, khối đá tuy nhỏ, nhưng đều ở trên núi nhỏ một đoạn thời gian, nói không chừng đều là ngọc thượng đẳng, thấp nhất bán được mười lăm mười sáu lượng bạc.

Nếu cắt ra mấy khối ngọc tốt, bán hai mươi lượng cũng không tính nhiều.

Vân di bán ngọc xong khi xuất môn, chủ quán còn vẫn bên cạnh ép sát hỏi, hỏi thăm đá là ai mua, cứ nhiên mỗi khối đều không có không, toàn bộ đều có ngọc, thật sự là kì lạ.

Vân di hàm hàm hồ hồ ứng phó, không khỏi nói thầm, nàng cũng thường nghe người ta nói đồ ngọc ba phần dựa vào nhãn lực, bảy phần dựa vào vận khí, chẳng lẽ Thanh Nhi thật sự là người có vận đồ thạch sao?

Bất quá, mặc dù có đồ thạch vận, Vân di cũng không tính để hấn đi đồ thạch, cho nên việc này ngấm lại cũng liền thôi.

Lúc này, Vân đi mới từ đáy lòng nhẹ nhàng thở ra, trong tay hiện tại tiền bạc sung túc, hơn nửa năm học phí sang năm của Thanh Nhi hẳn là đủ.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngủ Trường Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Ngõ Hẹp

Vân đi gần đây tìm được việc mới, phu nhân chưởng quầy của cửa hàng tú phẩm giới thiệu cho, dạy một tiểu thư nhà tham quân thêu Tô Châu, mỗi tháng ba lượng bạc, bình thường làm tú phẩm Vân đi một tháng nhiều nhất có thể kiếm được hơn một lượng, dạy người ta thêu ngân lượng gấp ba so với, cho nên Vân đi làm cực kì dụng tâm, mỗi ngày buổi sáng ở nhà làm tú sống, cơm trưa xong liền đi đến nhà tham tướng, mãi cho đến buổi tối mới trở về.

Cho nên trong khoảng thời gian Vân đi không ở nhà, Từ Trường Thanh sẽ ở trong nhà trông cửa, thuận tiện luyện chữ vài giờ, hẳn trước kia ở bên ngoài ăn xin nhiều năm, vài chữ học được ở Từ gia sớm đã quên gần hết, hiện tại lại cầm sách, chữ có thể nhận ra ít ỏi đến đáng thương.

Cũng may Vân đi cũng biết chút chữ, bình thường Từ Trường Thanh không hiểu cũng sẽ chỉ điểm, Từ Trường Thanh học rất chăm, không cần Vân đi dạy, mỗi ngày ít nhất đều viết hai canh giờ, mười ngày nửa tháng, chữ nghĩa cũng có chút tiến bộ.

Hôm nay đã viết một mội, Từ Trường Thanh nghĩ ra sân đi dạo, mới vừa đi tới cửa liền nhìn thấy tiểu tử cửa hàng giết heo gia đối diện cùng hắn chào hỏi, miệng còn ăn này nọ, nói chuyện hăm hăm hồ hồ.

“Từ Trường Thanh, người mấy ngày nay sao không đi ra ngoài a?” Hắn hỏi.

“Nương của ta đi làm, cho nên ta phải ở nhà trông cửa, người nhiều ngày nay đi mua đá ?” Từ Trường Thanh hỏi.

“Ngô, mua hai khối, nhưng không có ngọc, làm ta mất hai mươi sáu văn tiền, có thể mua bao nhiêu đồ ăn ngon a. Tóm lại, ta về sau không bao giờ đi thạch tràng nữa.”

Từ Trường Thanh nghe cũng không trọc phá hắn, tiểu tử này tai mềm, quá hai ngày người khác vừa tìm hắn liền lại vui vẻ đi.

“Từ Trường Thanh, người biết ta vừa rồi đi đâu không ?” tiểu tử nhà mổ heo trái phải nhìn quanh, đột nhiên thần bí hề hề nói.

“Mua đồ ăn ?” Từ Trường Thanh ngồi trên bãi đá ở cửa, có chút nao núng đáp.

“Không có.” Thấy Từ Trường Thanh không đoán được, có chút đắc ý, “Ta vừa rồi đi nhà Hứa gia, nhìn nhà hắn cưới vợ, thật náo nhiệt, Hứa gia cho ta một khối bánh hi, nột, ta ăn nó, vừa vào miệng liền vừa thơm vừa mềm ngon đến nỗi đầu lưỡi suýt nuốt mất, hiện tại miệng vẫn còn vị thơm tho kia.”

Hứa gia ? Từ Trường Thanh đối với cái nhà kia không quá quen, chỉ đi qua vài lần có chút nhớ không rõ, nhân tiện nói: “Ăn ngon như vậy sao không lấy thêm hai khối ?” Chỉ lấy một khối bánh hi tuyệt đối không phải tính cách của tiểu tử này.

Tiểu tử tiệm mổ heo nói: “Người cho là mỗi người đều được cho sao, đó là điểm tâm của tiệm hi phụng, ta giúp bọn hắn làm việc mới cho ta ăn.” Nói xong hắc hắc cười, “Ta vừa đi hỏi thăm, một khối kia trị giá một trăm văn tiền.”

Từ Trường Thanh nghe xong có chút hứng thú, vội hỏi: “Hứa gia bảo người làm gì? còn có điểm tâm ăn ?”

“Nhỏ hoa.”

“Nhỏ hoa ?” Từ Trường Thanh nghe vậy ngẩn ra, sắc mặt có chút quái dị, vừa nói như vậy hắn liền nhớ ra, lẩm bẩm nói: “Nga, nguyên lai là Hứa gia bán tơ lụa.”

“Đúng vậy, nhà hắn trước đó tìm giá cao tiền mua chu hoa đại, kết quả hoa kia không quá vài ngày liền héo, hi bà nói hoa chết là điềm xấu, cho nên nha hoàn Hứa gia bảo cho ta lạng lẽ đem hoa vứt đi, ném xong liền thưởng ta một khối bánh hi ăn.”

Từ Trường Thanh còn có thể nhớ lại bộ dáng dã tràng vì kia khi vừa vận đến.

Nụ hoa dục phóng, cánh hoa di động.

Đóa hoa màu tím cực kì kinh điển.

Từ Trường Thanh giật mình, lập tức tươi cười với tiểu tử kia, ánh mắt cũng sửa lại lười nhác trước đó, giọng điệu thân thiện hỏi: “Hồ tử, người đem hoa ném tới nơi nào ? bây giờ còn nhớ không ?”

“Nhớ, ném tại cuối hẻm thổ cầu.”

Từ Trường Thanh gật gù đầu: “Vậy ngươi còn có thể tìm được sao ?”

“Đương nhiên có thể. Nhưng ngươi tìm hoa kia làm gì ?” Tiểu tử nhà mổ heo nghi hoặc hỏi, hoa kia sau khi nở đều sẽ chết héo, nhóm lửa còn ngại nó không đủ.

Từ Trường Thanh vội giải thích: “Ngươi không biết, hoa kia khi vận đến ta đã thấy, màu sắc rất được, nương của ta thích dã tràng vi trong núi, cho nên ta nghĩ có thể trồng trong viện nhà ta hay không, vận khí tốt có lẽ có thể nuôi sống.”

Tiểu tử nhà mổ heo vừa nghe lập tức quyết miệng, không có lợi hần mới mặc kệ, nhân tiện nói: “Ta không đi, phải đi rất xa a, ít nhất cũng hai con phố, hơn nữa gốc cây có đất rất nặng, kéo đi có thể mệt chết người. . .”

Từ Trường Thanh biểu tình lập tức có chút thần nhiên: “Như vậy a, nếu ngươi có thể đem hoa kia tìm đến, ta mời ngươi ăn hai khối bánh mềm tiệm hi phụng.”

Tiểu tử nhà mổ heo nghe vậy ánh mắt nhất thời sáng lên: “Ngươi nói là thật ?”

“Ba khối.” tiểu tử tham lam nói, hẳn biết tiểu tử Từ Trường Thanh này có tiền.

Từ Trường Thanh đã sớm nhìn thấu hần, không nói hai lời trực tiếp xoay người, tiểu tử kia lập tức ở sau người về mặt cười nịnh nói: “Hai khối thì hai khối, ngươi ở đây chờ, ta đi lấy cho ngươi.” Nói xong xoay người chạy như bay.

Từ Trường Thanh thấy hần đi, thế này mới lộ ra thần sắc vừa lòng, cười hi hi về phòng từ chân giường lấy ra ống tiết kiệm.

Có vốn riêng ngân chính là tốt a, sau đó từ bên trong đào đào, đếm ra năm trăm văn dùng vải gói lại.

Quả nhiên, một lát sau, tiểu tử nhà mổ heo liền đầu đầy mồ hôi đem hoa tha đến, Từ Trường Thanh xem xét, có thể cảm giác được hoa này miễn cưỡng còn treo một hơi, tiếp tục như vậy trong chốc lát sợ là sẽ triệt để khô .

Từ Trường Thanh nhìn nhìn, lúc này thân hoa so với khi vận đến cơ hồ một trời một vực, khi đó hoa nở chính thịnh thật là xinh đẹp, phàm là người coi trọng liếc mắt một cái đều không thể rời tầm mắt.

Nhưng hiện tại. Chỉ có thể nói là một đồng tàn hoa bại liễu,

Hơn nữa bị tiểu tử nhà mổ heo một đường không nhẹ không nặng kéo, trong lúc vô ý lại vấp vào đá, chạc cây đứt vài căn, có chút thê thảm không đành lòng, ai cũng biết hoa này không thể sống, tiểu tử kia tự nhiên cũng đã nhìn ra, sợ Từ Trường Thanh đổi ý, trực tiếp đưa thù cùng Từ Trường Thanh đòi tiền.

Từ Trường Thanh cố ý chậm chậm xem hoa, không đề cập tới chữ tiền, thẳng đến tiểu tử kia ghen đến mức sắp nội thương không ngừng đi theo hần mới đáp ứng, nhưng không trả thù lao, chỉ nói hai canh giờ sau đi qua, đến lúc đó cùng đi tiệm điểm tâm hi phụng mua bánh, tiểu tử nhà mổ heo vừa nghe thế mới thôi, nói ba lần, “Đến lúc đó ta lại đây tìm ngươi a.” mới không tha rồi đi.

Hai khối bánh mềm là hai trăm văn tiền, Từ Trường Thanh có chút đau lòng, Văn đi còn không có ăn, lại tiểu tử này giải tham trước.

Từ Trường Thanh đem hoa kéo vào trong viện, đóng cửa lại, vốn hần ham hoa này nở ra màu sắc xinh đẹp. Muốn dùng lục dịch cứu sống nó đưa vào trong viện làm Văn đi vui vẻ.

Nhưng cũng phải đến buổi tối mới có thể có một giọt lục dịch để dùng, nhưng hoa này nhìn qua lại sắp không được, Từ Trường Thanh tại chỗ vừa chuyển liền nghĩ tới núi nhỏ, trong núi nhỏ tinh khí cực kỳ nồng hậu, đôi ngọc như thế, không biết đối với hoa cỏ như thế nào, ý niệm vừa động liền lập tức vùng tay lên, hoa đột nhiên không thấy, này nếu như bị người thấy phỏng chừng sẽ bị dọa cho hết hồn, nghĩ là gặp quý, cũng may đang ở trong viện nhà mình, không có ngoại nhân.

Vào buổi trong, Từ Trường Thanh lập tức ngồi xếp bằng, ý thức tiến vào núi nhỏ, liền thấy dã tràng vi hần vừa chuyển vào.

Từ Trường Thanh ở trong núi nhỏ nhìn quanh một vòng, nhìn đến khối đất bằng phẳng có bùn trên đỉnh núi, núi nhỏ nơi nơi là đá, nơi đó xem như là nơi duy nhất có đất, diện tích cũng không quá lớn, vừa lúc dùng nó trồng hoa.

Vì thế liền dùng ý niệm đào hồ đem dã tràng vi cẩn thận chuyển vào lại lấp đất lên, trên núi nhỏ không có nước, chỉ có thể chờ buổi tối có lục dịch tưới cho nó,

Văn đi hôm nay trở về sớm, trên đường còn thịt heo và cải trắng, đầy mặt tươi cười nói với hần buổi tối hấp bánh bao thịt heo cho hần ăn, Từ Trường Thanh nhìn khí sắc Văn đi, mấy ngày này dưỡng vô cùng tốt, làn da so với lúc trước vừa mới tiến kinh thành mịn màng nhẵn nhụi hơn nhiều, cũng càng thêm trẻ ra, nếu nói là hai mươi cũng không đủ, này cũng là do Từ Trường Thanh thường xuyên nhỏ lục dịch vào trong bát Văn đi, nữ tử làm tú sống thường dùng mất nhiều, ánh mắt dễ mờ, nhưng Văn đi mâu trung đầy nước, cực kỳ tròn bóng, so trước kia lại thêm vài phần thanh nhu.

Văn đi chân trước vào nhà, tiểu tử nhà mổ heo sau lưng liền theo tới, vẫn đứng ở ngoài cửa hướng vào trong nhìn thường hư thanh hô tên Từ Trường Thanh vài tiếng.

Vân đi nghe được, thấy Thanh Nhi cũng gấp gáp, mà trời còn sớm, nhân tiện nói: “Hỗ từ gọi người đấy, người cùng hấn đi ra ngoài chơi một hồi đi, đến lúc nhớ trở về ăn cơm.”

Từ Trường Thanh thế này mới ứng thanh.

Thấy Từ Trường Thanh đi ra, Hỗ từ mừng rỡ vùng vẫy tay: “Chúng ta đi nhanh lên, nếu không một hồi hàng điểm tâm sẽ đóng cửa.”

“Còn sớm mà.” Từ Trường Thanh có chút không chút để ý, lại vẫn đi theo.

Cửa hàng điểm tâm hi phụng vị trí tốt chiều bài lớn, các loại điểm tâm đều dùng giấy gạo nếp tốt nhất gói lại, đặt ở trong hộp gỗ sơn mài, không chỉ khiến người ngon trở đại động, còn có vẻ cực kì quý giá, tiệm điểm tâm hi phụng có tiếng, tuy rằng ăn ngon thì ngon, nhưng người nghèo thường mua không nổi.

Từ Trường Thanh và Hỗ từ đi vào, tiểu nhị đang nhân rồi, thấy hai tiểu hải tử choai choai tiến vào, tuy rằng không lộ ra biểu tình không mong đợi, nhưng không quá nhiệt tình, chỉ nói: “Hai vị muốn mua điểm tâm?”

Hỗ từ lập tức nhìn về phía Từ Trường Thanh, Từ Trường Thanh hướng trên quầy quét vài lần, sau đó chỉ vào gạo nếp táo đỏ cao trên bàn yết giá rẻ nhất, năm mươi văn tiền một khối.

Cũng thật đủ quý, hai cái một trăm văn, Từ Trường Thanh có chút đau lòng, nhưng vẫn lấy ra một trăm văn, tiểu nhị lưu loát dùng giấy dầu bao lấy.

Từ Trường Thanh nhận lấy cũng không quay đầu, trực tiếp đưa cho Hỗ từ, Hỗ từ thấy không phải gạo nếp cao hấn ăn tại Hứa gia trước đó, cũng không bất mãn, nói thế nào cũng là tiệm hi phụng, đều là điểm tâm ngon, vì thế đem bao giấy gói gạo ôm vào trong ngực, nếu không phải lúc này là đang trong quán nhà người ta, có chút e dè, hấn thật muốn đương trường lấy ra ăn luôn, nhìn xem bên trong rốt cuộc có táo đỏ hay không.

Từ Trường Thanh không vội đi, mà là lại nhìn điểm tâm khác, cuối cùng chỉ vào một loại trong đó hỏi: “Điểm tâm ấy gọi là gì?”

Tiểu nhị lập tức trả lời: “Đó là hạnh nhân mật cuốn, hương vị vô cùng tốt, bên trong quét một tầng mật thật dày, còn mang theo nho khô chua ngọt, giá hơi đắt, nhưng đã ăn liền biết đây là thứ tốt, một khối hai trăm văn, chỉ còn lại hai khối cuối cùng……”

Từ Trường Thanh suy nghĩ, Vân đi là hấn là thích khẩu vị này, nhất là mật, tại nhà cũ khi nghe có người tìm được mật rừng, đều sẽ mở miệng mua một ít trở về.

Lúc này Từ Trường Thanh chẳng còn đau lòng như vừa rồi, không để ý giá cả một khối hai trăm văn tiền, mở miệng định bảo tiểu nhị đem hai khối gói lại, tay cũng bỏ vào trong lòng chuẩn bị bỏ tiền.

Lúc này, ở cửa có người cao giọng nói: “Tiểu nhị, đem hai khối hạnh nhân mật cuốn gói lại, gia muốn mang đi……”

Từ Trường Thanh nghe tiếng ngẩn ra, lập tức quy đầu nhìn, liền gặp một công tử đầu mang ngọc quan, tay cầm quạt xếp, cùng Chiến Vô Dã một thân hắc bào, eo đai lưng thêu viền vàng đi vào.

Chiến Vô Dã tựa hồ tâm tình không tệ, đáy mắt còn mang theo tia tiếu ý.

Nhưng Từ Trường Thanh lúc này lại cùng hấn tương phản, vừa thấy thấy hấn khoe mắt liền ần ần giận gắt, nghĩ sao cũng không rõ, tướng quân phủ cách xa như vậy mà cũng có thể gặp?

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Tựa Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Không Cần

Tiểu nhị thấy đối phương một thân hoa y cẩm缎, lập tức ứng tiếng nói: “Được rồi, thỉnh hai vị gia chờ, tiểu nhân lập tức gói lại cho ngài.” Lúc này hấn đã tự động bỏ qua Từ Trường Thanh, xoay người lấy ra nhất một tấm giấy gạo nếp cẩn thận đem điểm tâm chỉnh tề gói vào, lại lấy giấy túi bộ dáng tinh mỹ, nhanh nhẹn bỏ vào, nhanh chóng đưa đến trên tay cầm y công tử, thái độ đương nhiên khác hẳn khi Từ Trường Thanh mua điểm tâm.

Từ Trường Thanh mím môi nhìn, đáy mắt né tránh một tia chán ghét, không có người so với hấn rõ ràng hơn thói quen ngại bần yêu phú ở Đại Uyển, mỗi người đều lấy của cải nhiều hay ít để định giá trị tốt xấu, dân chúng có bạc là người, không có bạc liền heo chó không bằng.

Hấn hơi nắm chặt quyền đầu dưới tay áo, trên mặt cũng chết lặng, dưới chân hơi lui, dù hạnh nhân mật cuốn là hấn muốn trước, dù trong lòng có kêu gào có bất mãn, giờ này khắc này hấn cũng tuyệt không dám hoài nghi một câu.

Từ Trường Thanh không phải không có ánh mắt, tương phản, nhiều năm ăn xin kinh nghiệm nhìn mặt người khiến hắn nghĩ lại, cảm y công tử kia là người hẳn đặc tội không nổi.

Ở kinh thành bình dân như hắn bắt quá là con kiến thấp hèn, dù cho gan lớn như trời cũng tuyệt đối không dám đắc tội quyền quý kinh thành, nếu hiện tại hắn đem khó chịu trong ngực nói ra, ngày sau chỉ sợ chết thể nào cũng không tra ra.

Hắn và Vân di hiện tại thật vất vả mới đặt chân ở kinh thành, tự nhiên sẽ không vì việc nhỏ chủ động đi trêu chọc người, lưu lại phiền toái về sau cho mình, muốn mua hạnh nhân mặt cuốn luôn có cơ hội, không nhất định phải là hai khối hôm nay, chỉ là mất đi cái cơ Hứa gia đại hôn.

Từ Trường Thanh trong lúc suy nghĩ gian lại không biết về mặt hi ác của mình đang bị một người khác thu vào đáy mắt, cảm y công tử nhận điểm tâm đang muốn xoay người, Chiến Vô Dã bên cạnh đột nhiên mở miệng, chỉ vào điểm tâm bên cạnh hạnh nhân mặt cuốn nói: “Đem hai khối này cũng gói lại.”

Tiểu nhị vừa nghe tất nhiên là nhanh tay lẹ mắt, vừa gói vừa nói: “Tướng quân gia hảo ánh mắt, đường chung tô lạc này cũng cực kỳ ngon miệng, vừa vặn cũng còn lại hai khối.”

Vị tướng quân trả tiền đem điểm tâm nhận trong tay, xoay người đưa cho Từ Trường Thanh, nhìn hắn nói: “Bồi thường cho người, cầm đi.”

Không chỉ có tiểu nhị và Hồ tử, ngay cả cảm y công tử cũng sững sốt, lập tức sắc mặt có chút quái dị.

Đối với những người khác có thể được tướng quân tặng điểm tâm, xem như một chuyện tràn đầy vui mừng mà cực kì vinh quang, nhưng đối lại là Từ Trường Thanh, ngay cả nửa điểm sắc mặt vui mừng cũng không có, mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm bàn tay đưa đến trước mặt hắn, không biết qua bao lâu mới miễn cưỡng ở khóe miệng tươi cười, sau đó trấn định nâng lên hai tay cung kính tiếp nhận, yết hầu giống bị người ách, có điểm phát run, hắn nghe được chính mình đang nói: “Cám ơn. Tướng quân.”

Ý niệm trong đầu Từ Trường Thanh trong đầu xoay chuyển cực nhanh, cực tuyệt hoặc không kết quả giống nhau, đều trực tiếp làm Chiến Vô Dã nan kham, tuy rằng hắn cực muốn làm như vậy, nhưng hắn biết mình hiện tại căn bản không có khả năng phản kháng.

Chỉ có thể lựa chọn nhận ban cho, một khắc nhận lấy điểm tâm kia, Từ Trường Thanh cảm thấy mình giống như lại về tới thời điểm lần đầu tiên ăn xin, được người khác đem thức ăn đặt ở trong tay hắn, cảm thấy bản thân yếm khí khuất nhục, phảng phất cảm trong tay không phải đồ ăn, mà là một cục phân trâu.

Chiến Vô Dã thấy hắn đã nhận, đáy mắt né tránh một tia dị sắc, sau đó ánh mắt dừng lại trên mái tóc đến bóng chính tề của hắn nhìn trong chốc lát, mới đưa tay về.

Từ Trường Thanh khóe mắt thoáng nhìn hai người đi ra cửa hàng, liền lập tức đứng thẳng dậy, ngay cả xem cũng không xem liếc mắt một cái, liền nâng tay cầm vật trong tay yếm khí ném cho Hồ tử bên cạnh, “Cho người.” Cũng không quản Hồ tử có nhận hay không, tuy rằng Hồ tử ngăn người thật lâu, nhưng đối với điểm tâm phản ứng vẫn tuyệt hảo, nhanh tay lẹ mắt một phen cất vào trong ngực, trên mặt còn mang theo sợ hãi lẫn vui mừng.

Một màn vừa lúc bị Chiến Vô Dã đột nhiên quay đầu thấy được, ánh mắt nhất thời mị lên, cảm y công tử bên cạnh vốn lưu ý, thấy thế lập tức xoát một tiếng mở quạt xếp ra quạt cho hắn, sau đó trêu ghẹo nói mát: “Chiến huynh, thiên can vật tảo, cẩn thận dễ cháy a.”

Chiến Vô Dã lấy tay ngăn phiền từ chướng mắt trước mặt, sắc mặt cũng không để ý, cảm y công tử ngược lại về mặt kinh ngạc, khẩu khí vừa chuyển xung phong nhận việc nói: “Chiến huynh, người dù sao cũng là Đại Uyên nhị phẩm tướng quân, sao đến bây giờ, ngay cả bình dân cũng có thể chậm trễ người như thế, này nói nhỏ là làm nhục, nói lớn nhưng là tổn hại uy danh tướng quân Đại Uyên quốc chúng ta nha, việc này nếu hôm nay để ta thấy được, tự nhiên phải giúp Chiến huynh thả ra ngục khẩu khí này, người xem là đem tiểu tử này đánh gãy chân, hay là đoạt mệnh?”

Cảm y công tử bốn ý là muốn thử một chút, dù sao quen biết lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Chiến Vô Dã đối với bình dân khách khí như vậy, thật sự có chút quái dị.

Chiến Vô Dã nghe xong sắc mặt không khác, chỉ là khóe miệng nhú nhú trả lời: “Gãy chân đoạt mệnh bất quá chỉ giải giận nhất thời, lại có ý nghĩa gì ? để người từ đáy lòng khuất phục mới là lạc thú lớn nhất.”

“Nga ? làm thế nào ?” Cảm y công tử lập tức nghiêng tai lắng nghe.

“Tiếp cận hắn, tìm hiểu biết yêu thích của hắn, đợi một khắc hắn thả lỏng cảnh giác, bắt lấy mệnh mạch của hắn, khiến hắn giãy không được, chỉ có thể cam nguyện thân phục dưới chân người, đến lúc đó người nọ tựa như cục bột trong tay có thể tùy người nhu niết.”

Chiến Vô Dã thanh âm có chút lạnh, nói xong còn nhìn hắn một cái, cảm y công tử nhìn không được sợ run cả người, có một ảo giác bị sói theo dõi, nếu không phải Chiến gia thế đại không để ý tới triều sự, hắn thậm chí muốn nghiền ngẫm họ Chiến này có đem lạc thú này dùng trên người hắn hay không, cả kinh nhất dọa như vậy khiến hắn mất hứng thú đối với tiểu hài tử mua điểm tâm vừa rồi, lập tức nói sang chuyện khác: “Tốt lắm tốt lắm, tiểu chất nữ của ta còn chờ điểm tâm trong tay ta, để lâu sẽ trách ta, Chiến huynh, chúng ta đi mau thôi.”

Từ Trường Thanh cuối cùng lấy hai trăm văn tiền mua hai khối hoa quế mật cao trong cửa hàng điểm tâm, bảo tiểu nhị gói lại liền không nói một tiếng trở về.

Hồ tử đồng hành ở bên cạnh một tay gao nếp tảo đỏ, một tay đường chung tô lạc, trái một ngum phải một ngum, vừa ăn vừa nói: “Ăn ngon, đường chung tô lạc này ăn quá ngon.” Cuối cùng còn thêm một câu: “Từ Trường Thanh, có người làm bằng hữu thật không tệ.”

Nhìn tướng ăn của hắn lại nghe hắn nói, Từ Trường Thanh chỉ cảm thấy tâm tình càng kém, thẳng đến về nhà nhìn thấy Vân di và nồi bánh bao thịt heo nóng hôi hổi mới tốt lên.

Từ Trường Thanh đem bao giấy hoa quế mật cao ném đi, dùng hai tay cầm vào phòng bếp, lấy cái đĩa đặt vào, Vân di hỏi từ đâu đến, Từ Trường Thanh sớm có đáp án sẵn trong đầu, nói là Hứa gia cưới vợ đi xem nào nhiệt được cho, Vân di không có khả năng đi Hứa gia hỏi.

Vân di cũng không hoài nghi, Hứa gia là nhà giàu, điểm tâm này được là phải, ăn một khối còn nói hương vị không tệ.

Đội com nước xong rồi tắm rửa, Từ Trường Thanh trở lại trong phòng tâm tình đã tốt hơn nhiều, hắn ngồi ở bên cạnh bàn ánh mắt có chút trầm tĩnh, đáy lòng cũng an yên ý thức được, mình nếu thật sự muốn bắt đầu cuộc sống mới, nên quên đi đời trước gặp phải sỉ nhục, nếu không nó sẽ mãi quẩn quít lấy hắn, nếu ngày nào đó lơ đãng xúc động, sẽ thỉnh thoảng nhẩy ra khiến hắn lại thống khổ một lần.

Thống khổ kiếp trước hắn nhận được đã quá nhiều, cả đời này hắn thậm chí muốn sống tốt một đời.

Từ Trường Thanh ngồi chán, mới đèn đăng chuẩn bị nghỉ ngơi, thói quen trước khi ngủ tiến vào núi nhỏ, ánh mắt lập tức bị mảng tím hồng trên đỉnh núi làm cho ngây người, chỉ thấy gốc hoa cắm trong đất, cành lá phủ kín hơn phân nửa thạch bích, nhìn từ xa có một loại ảo giác như lọt vào biển hoa.

Từ Trường Thanh thế này mới nhớ lại đây là khóm dã tường vi mình chuyển vào buổi chiều, hiển nhiên đã sống lại, vì thế cảm thấy vui vẻ lập tức đi đến, Từ Trường Thanh đến gần không khỏi lắp bắp kinh hãi, là hoa hoa mắt sao ? ở dưới giàn hoa thế nhưng có một bé gái ba bốn tuổi.

Trên người chỉ có một cái yếm màu tím, nhìn trắng trắng mềm mềm, vốn đang ở dưới giàn hoa khoái hoạt đu dây, đột nhiên thấy Từ Trường Thanh liền vội chạy, lập tức biến thành một đạo ánh sáng màu tím nhập vào gốc hoa.

Từ Trường Thanh có chút không thể tin vào hai mắt của mình, cũng có chút dờ khóc dờ cười, bé gái vừa rồi là cái gì ? chẳng lẽ là hoa tinh biến thành ?

Núi nhỏ này ở bên trong thức hải của hắn, lâu như vậy cũng vẫn chỉ có hắn một người, nay đột nhiên có ngoại vật xông tới, Từ Trường Thanh đương nhiên muốn hỏi rõ ràng, bé gái này rốt cuộc có lai lịch gì.

Vì thế liền lớn tiếng nói:“Vừa rồi là ai ? ta đã thấy người, nhanh xuất hiện đi.” Nói xong nửa ngày không có động tĩnh.

Không được phải không ? Từ Trường Thanh khụ một tiếng nói:“Được a, khẳng định là hoa này giờ trò quỷ, nếu không ra, ta liền đem người nhỏ tận gốc, phơi khô cắt đoạn lưu trữ ngày sau nhóm lửa dùng.....”

Còn chưa nói xong, liền thấy một đạo ánh sáng màu tím từ gốc hoa chui ra, trong nháy mắt, bé gái khắc băng ngọc mài trước đó lại chạy ra, lập tức chui vào phía sau đóa hoa, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt nhỏ nhắn, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Từ Trường Thanh.

Từ Trường Thanh thấy thế cảm thấy thật là thú vị, vừa rồi dùng ý niệm đã ở trong núi nhỏ thăm hỏi một phen, hắn có thể tùy ý không chế hết thảy trong núi nhỏ, tự nhiên cũng bao gồm khóa dã tường vi ngoại lai, mà tường vi ở trong núi nhỏ cũng chịu hắn khống chế, không thể sinh ra bất cứ uy hiếp nào đối với hắn, cho nên tự nhiên cũng không cần sợ nó.

Thấy tiểu hoa tinh tránh ở sau hoa nhìn lên, Từ Trường Thanh liền nổi lên tính trêu đùa, giận tái mặt hù dọa nói:“Hoa này chiếm nhiều chỗ như vậy, vừa khó coi vừa chướng mắt, vẫn là nhổ đi mới tốt.....”

“Đừng.” Tiểu hoa tinh rốt cục nhìn không được mở miệng, thanh âm nhu nhu .

“Đừng? ta đây đem người chuyển ra ngoài còn có thể bán mấy lượng bạc.”

“Đừng.” Tiểu hoa tinh lắc lắc cành hoa , tỏ vẻ phản kháng.

“Nga, người không muốn bị ta ném đi, lại không muốn đi ra ngoài, muốn lại ở trong này bao lâu ?” Nói xong Từ Trường Thanh đưa tay kéo cành hoa.

Khi kéo, tiểu hoa tinh vẻ mặt lo lắng, thấy hắn muốn kéo lập tức đem cành hoa kia giấu đi, thấy hắn không kéo nữa, mới nhúc nhúc nói:“Người là chủ nhân nơi này sao ? nơi này linh khí thật nhiều, Từ Từ muốn ở trong này tu luyện, Từ Từ biết làm trà lái, Từ Từ còn có thể giúp làm vườn, Từ Từ biết làm rất chuyện, cũng rất ngoan.”

Thấy Từ Trường Thanh dài mặt, tiểu hoa tinh rất sợ hãi, nhìn không được dùng tay nhỏ dụi mắt, Từ Trường Thanh lập tức hù nói:“Không cho khóc, khóc sẽ không cho người ở đây tu luyện.”

Tiểu hoa tinh lập tức hồng hồng ánh mắt nói:“Từ từ không khóc, đừng đuổi Từ Từ đi.....”

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Tường Vi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chồi Hoa

Từ Trường Thanh chỉ là đứa nàng mà thôi, cũng không phải thật muốn dọa khóc nàng, vì thế liền thu hồi vẻ mặt nghiêm túc, cười hì hì nói: “Núi nhỏ này là địa bàn của ta, Từ Từ nếu muốn ở tại chỗ này phải ngoan ngoãn nghe ta nói, biết không.”

Từ từ nghe xong, nghiêng đầu nhìn Từ Trường Thanh, thấy hắn không dọa người giống vừa rồi, mới nhỏ giọng nói: “Từ từ nghe lời, có phải sẽ không ngắt hoa của Từ Từ tìm hay không, ngắt hoa Từ Từ rất đau.”

Từ Trường Thanh kiên định đáp ứng: “Ừ, Từ Từ nếu nghe lời, sẽ không có người ngắt hoa của Từ Từ.”

Từ từ nghe xong tựa hồ có chút không tin, lại nhu nhu lặp lại nói: “Vậy Từ Từ nghe lời, cũng không thể dùng chân giẫm lên Từ Từ, Từ Từ rất đau rất đau.”

Từ Trường Thanh tự nhiên gật đầu: “Từ từ nghe lời, ta để Từ Từ ở lại chỗ này, như vậy sẽ không có người dẫm lên Từ Từ, cũng không có người ngắt hoa của Từ Từ.” Xong rồi lại bỏ thêm một câu: “Ta cũng sẽ không ngắt Từ Từ.”

Từ từ tuy rằng đơn thuần, nhưng là rốt cuộc vẫn là hoa tinh hút tinh khí của trời đất tu luyện, cảm thụ tốt xấu cơ hồ là bản năng, biết hẳn quả thật sẽ không bẻ cành hoa của nàng, nhất thời vui vẻ.

Từ Trường Thanh đơn giản ngồi ở trên tảng đá hiếu kì hỏi: “Từ từ nếu là hoa tinh, sao chỉ có ba, bốn tuổi.”

Từ từ nghe xong Từ Trường Thanh nói nghĩ nghĩ, nhu thanh nói: “Từ từ không biết, Từ Từ chỉ biết rất ít rất ít sự tình.”

Từ Trường Thanh khựng lại, khi ấy xin hắn không ít nghe người ta nói qua các loại chuyện ngạc nhiên, nhớ có lần khát cái chuyên môn thích nói một ít chuyện điều thú đặc đạo thành tinh linh tinh, hắn còn nhớ lần khát cái nói qua cỏ cây thành tinh điều kiện rất hà khắc, dù là thiên thời địa lợi thành tinh, tâm trí cũng mở ra rất muộn, xem ra lời này là thật.

Lại đùa với tiểu hoa tinh nói nói mấy câu, Từ Trường Thanh mới có chút cao hứng rồi núi nhỏ, nặng nề ngủ.

Từ Trường Thanh thực thích Từ Từ, ngày thường có cái gì chơi vui đều sẽ vào núi nhỏ, đối với nàng cũng vô cùng tốt, nàng thích chăm hoa cỏ, Từ Trường Thanh liền tìm tường vì ở chung quanh, vừa hay hậu viện nhà Hồ tử có hai gốc, không quá lớn, một gốc cây vàng nhạt, một gốc cây thiên phần, màu sắc vô cùng dễ nhìn, vì thế liền vụng trộm cho Hồ tử một trăm văn tiền đem hai gốc lấy đi, chuyển vào trong núi nhỏ, Từ Từ đương nhiên cao hứng đem hai khóa hoa chiếu cố thỏa đáng. như

Đào mất qua một tháng, Túy Tiên cư bên cạnh rốt cục có động tĩnh.

Túy Tiên cư lão bản là một nam nhân năm gần bốn mươi tuổi, thoát nhìn trẻ hơn so với tuổi thực một ít, tuy rằng không tính là mỹ nam tử, nhưng bộ dạng cũng có chút anh tuấn, hắn đầu tiên là nhờ danh mua tú phẩm cùng Vân di làm quen, lại lấy đáp tạ chi lễ đến đưa vài món đặc chưng của Túy Tiên cư, không quá vài ngày liền dần dần quen thuộc, trong lời nói lại có ý muốn kết hôn với Vân di.

Nếu không phải Từ Trường Thanh rõ ràng hắn đang tính toán cái gì, chỉ sợ cũng sẽ cảm thấy người này vô cùng tốt, đối nhân xử thế thực chân thành, Vân di nếu gả cho người này, nhất định là đoạn hảo nhân duyên.

Bất quá, điều kiện tiên quyết là Từ Trường Thanh vẫn là Từ Trường Thanh ngày trước, hắn thật sự không nghĩ tới Túy Tiên lâu lão bản này lại là một người ti tiện như thế, vì một ngôi nhà nát cư nhiên đối với cô nhi quả phụ sử dụng thủ đoạn bất lưu dư.

Hắn đã sớm hỏi thăm, Túy Tiên lâu lão bản chỉ có nghiêm thể, không tiểu thiếp, xem ra không phải một người háo sắc, cho nên vì cái gì đột nhiên đối với Vân di quá phụ mang theo hài tử lễ ngộ như vậy, đáp án cơ hồ khá sinh động, hắn tâm tư chỉ sợ là muốn không mất đồng nào mà được căn nhà này.

Nếu Từ Trường Thanh không sống lại một hồi, chỉ sợ cũng không thể liếc mắt một cái nhìn thấu Túy Tiên lâu lão bản về mặt lương thiện hạ tâm tư xấu xa, Vân di lại càng không chút nào nghĩ ra, nếu là bởi vậy đối với người này sinh ra cảm tình, bị người này tính toán, mình cùng Vân di về sau có thể vạn kiếp bất phục.

Thử hỏi một thương nhân ngay cả căn nhà nát cũng tính toán, làm sao chịu bỏ tiền nuôi Vân di, nói không chừng qua tay sẽ bán đi, lại càng không dùng để nuôi hài tử khác họ cùng hắn người dung nước lũ.

Có thể đoán được đến lúc đó Vân di và mình đều sẽ lâm vào vào nước sôi lửa bỏng.

Từ Trường Thanh không khỏi càng chán ghét Túy Tiên cư lão bản, cũng may Vân di đối với hắn cũng không đặt trong lòng, bởi vì từ khi mua nhà, một câu vô tình của Từ Trường Thanh, khiến trong lòng Vân di vẫn có ngạnh, nay thấy Túy Tiên lâu lão bản vô sự hiền ân cần, trong lòng đã ảm ảm sáng tỏ

Nếu đã biết mục tiêu của Túy Tiên cư lão bản, vô luận hắn làm cái gì, hảo cảm lại càng suy giảm, Vân di nhìn trong mắt là vì đoạt được địa thế mà dùng là thủ đoạn.

Mấy ngày gần đây hắn càng đến thường xuyên, mỗi lần đều ở lại trong chốc lát mới rời đi, Vân di mặt ngoài thực khách khí, nhưng đáy lòng đối với hắn đã âm thầm từ chối, dù sao cũng là nơi ở của cô nhi quả phụ, người này ba phiên bốn lần dâng môn cũng không nói đến chuyện Túy Tiên cư xây dựng thêm, nếu có người làm mồi, đương nhiên đối với thanh danh của Vân di không tốt.

Cố tình lão bản kia cứ như chưa thấy, cứ việc để người để ý, cũng không liên quan với hán, không nói hán nói chuyện làm việc có chừng mực, ngay cả bình thường đến cũng chỉ ở trong sân, tuyệt không vào buồng trong một bước, tựa hồ cẩn thủ quân tử chi lễ.

Đưa tay không đánh mặt cười, huống chi còn muốn từ tài thần đòi bạc, Từ Trường Thanh hận ngựa răng ngựa lợi, cũng không thể vô duyên vô cớ đuổi người hay trở mặt.

Đúng lúc Từ Trường Thanh hết đường xoay xở, một ngày có hai hán tử nâng thùng gỗ lớn đến gõ cửa, thấy chỉ có Từ Trường Thanh một người ở nhà, hán tử kia liền nhếch miệng nói:“Tiểu ca, người lớn nhà ngươi đâu?”

“Nương của ta không ở nhà, có chuyện gì sao?” Từ Trường Thanh hỏi.

Đại hán vội nói:“Là có chuyện như vậy, mấy ngày trước mưa lớn, hậu viện của xưởng bị ngập, nước bị bẩn, người xem, có thể mượn chút nước nhà người dùng hay không?”

Hóa ra nhà bọn họ là xưởng rượu mới mở bên cạnh, Từ Trường Thanh nhìn bọn hán chăm chăm khiêng đại thùng gỗ, thầm nghĩ những rượu dùng lượng nước cũng không ít, biến thành cả sân lầy lội hán cực kỳ không vui, nhưng tâm tư vừa chuyển nghĩ đến cái gì, trên mặt lập tức treo lên nụ cười, nhiệt tình đưa bọn họ vào trong viện, hai hán tử thấy nhà này quả thật chỉ có một nam hài trong nhà, đem thùng gỗ trực tiếp nâng đến bên cạnh giếng, Từ Trường Thanh xoay người thừa dịp bọn họ không chú ý, liền đem một giọt lục dịch ngày thường tích góp từng tí một lặng lẽ nhỏ vào trong giếng, hai hán tử lấy thùng gỗ tới nói cảm ơn, liền bắt đầu múc nước, tới tới lui lui tổng cộng gánh bốn thùng gỗ lớn mới rời đi, ép buộc cả buổi trưa.

Vân di buổi tối trở về liền thấy mặt đất trong viện có vệt nước ẩm ướt, gọi Từ Trường Thanh tới hỏi, Từ Trường Thanh tự nhiên nói cho chi tiết Vân di, Vân di cũng không phải người nhỏ mọn, hàng xóm mượn chút nước cũng không có gì, năng nếu ở nhà cũng nhất định sẽ cho mượn, không nói gì thêm, chỉ thoáng đem sân dọn dẹp lại.

Từ Trường Thanh thấy trán Vân di có mồ hôi, sắc mặt cũng có chút mệt mỏi, lập tức xoay người về phòng, lôi ra hộp gỗ vuông trong ngăn tủ, vừa mở nắp liền có một cỗ hương thơm thấm nhập đập vào mặt mà đến, không khỏi khiến người trong lòng rung lên, hương vị nồng mà không chán, tươi mát tự nhiên.

Lúc này năm, sáu chồi hoa tường vi tím khô đang nằm trong hạp, mỗi màu sắc, một độ lớn, từng chồi đều mềm mại như hình giọt nước, ở chóp còn mang theo tầng tầng lớp lớp hoa văn.

Từ Trường Thanh lấy hai nụ hoa khô trong đó, sau đó pha một ly trà hoa tường vi, để nguội liền mang sang cho Vân di.

Nụ hoa ngâm nước, chóp nụ hơi hơi mở ra, giống như sắp nở, cực kỳ vui mắt, cả chén nước một màu tím nhạt, từ xa kia một cỗ hương khí di nhân lọt vào trong lỗ mũi, Vân di tiếp nhận uống một ngụm, liền thấy trong miệng chất nước trơn mềm, kẻ rằng lưu hương, đúng là hương vị kéo dài, cả người lập tức nhẹ nhàng khoan khoái hơn, mỗi ngày nếu uống thượng một ngụm như vậy, sẽ gặp cảm thấy cả ngày trong miệng đều mang theo hương khí, thậm chí cả mồ hôi cũng mang theo mùi hoa.

Trong lòng Vân di cực kỳ thích, cũng học đem nụ hoa tường vi trong viện ngắt một ít xuống phơi khô chế thành trà hoa, tuy rằng cũng không tệ, nhưng không có khiến người tâm thanh khí爽 như vậy, trước kia Vân di hỏi qua Từ Trường Thanh, nụ hoa này là ngắt ở đâu, Từ Trường Thanh thuận miệng nói là mua ở chỗ tiểu phiến trên chợ, mấy văn tiền một hộp nhỏ.

Lại không biết Vân di đi vài cái chợ gần đó, cũng chưa từng nhìn thấy có tiểu phiến bán nụ hoa tường vi, về sau liền bắt đầu đi từ bỏ.

Vân di đương nhiên tìm không thấy tiểu phiến mà Từ Trường Thanh nói, bởi vì trong kinh thành căn bản không có bất cứ một tiểu phiến nào bán loại nụ hoa tường vi khô này, lại càng không thể chỉ cần mấy văn tiền là mua được một hộp nhỏ, nếu nói cho Từ Từ nghe, Từ Từ nhất định sẽ trừng lớn mắt khóc cho hán xem.

Nụ hoa này đừng nói chỉ có mấy văn tiền, chính là ngàn vàng cũng không thể mua.

Nụ hoa Từ từ cho cực kỳ trân quý, nó lấy từ một cành hoa gần với gốc hoa nhất, cành hoa kia nở hoa rất chậm, nụ hoa hàm chứa tinh hoa, là cành hoa hấp thu chất dinh dưỡng cùng linh khí nhiều nhất.

Mỗi một lần chỉ có thể ngắt năm, sáu nụ hoa, một tháng chỉ có hơn hai nụ, cực kỳ ít ỏi, có thể nói là vật báu vô giá, Từ Trường Thanh ngày thường chỉ lấy ra một nụ để pha trà, dùng hai nụ là cực kỳ xa xỉ.

Trà hoa Vân di qua lại uống ba lần, đợi tư vị phai nhạt liền đặt lên bàn, đứng dậy đi bận việc nấu cơm, Từ Trường Thanh dùng nước giếng đem nụ hoa tưới vào vào gốc phấn tường vi trong viện, dù là còn không nhiều tinh khí lắm, tin tưởng đối hoa cũng vô cùng tốt.

Buổi tối Vân di nấu nước ấm, Từ Trường Thanh trước khi tắm từ trong ngăn tủ lấy ra một cái hộp gỗ khác lấy hơn mười nụ hoa hồng nhạt ném vào trong đục dùng, tường vi hồng này là Từ Trường Thanh về sau lại chuyển hai khóa tường vi vào núi nhỏ, mặc dù không bằng tử tường vi, nhưng trải qua tẩy lễ tinh khí trên núi nhỏ, nay đã là thoát thai vãn cốt.

Nụ hoa hồng nhạt Từ Từ cho rất ít, Từ Trường Thanh chỉ lấy một chút, còn lại đều giữ trong thạch động, chuẩn bị khi dùng mới mang ra, hán vừa thoải mái ngâm, vừa vốc nước lên mặt, nụ hoa hồng nhạt hương vị đúng là cùng tường vi trong viện bất đồng, Từ Trường Thanh còn chưa bao giờ ngửi qua mùi hoa thân nhiên lại rất lâu không tiêu tan bạc này, Từ Từ nói kia gốc tường vi hồng kia là chủng biến dị, không phải tường vi thuần chủng, nhưng Từ Trường Thanh lại nửa điểm không chê thậm chí cực kỳ thích hương khí của nó, cảm thấy phi thường thanh nhã, thực thích hợp cho nam tử dùng.

So với lực dịch như tiểu ngư ở trên da tạo cảm giác ngứa ngứa, nụ hoa đem ngâm lại càng thêm thoải mái, càng thêm nhu hòa, đó là một loại toàn thân ôn ôn ấm áp, chất nước dán lên da cực kì trơn mềm, độ ẩm thật lâu không tiêu tan, Từ Trường Thanh vừa từ từ nhắm hai mắt ngâm mình, vừa nghĩ trên núi nhỏ kia tràn đầy một biển hoa tím, hồng nhạt, đậm hoàng, bộ dạng thông xanh um úc, nghênh tư pháp phối, còn có nụ hoa Từ Từ cho, càng thêm cảm thấy lúc trước lưu lại Từ Từ ở trên núi nhỏ thật sự là rất đúng .

Từ từ nói qua, nụ hoa nếu có thể liên tục dùng, tuy rằng không thể trường sinh bất lão, nhưng cũng có thể kéo dài thọ mệnh, hơn nữa dung mạo so sánh với thường nhân không dễ già.

Điều này đối với người Đại Uyển thích chưng diện không thể nghi ngờ là thiên đại dụ hoặc, Từ Trường Thanh cũng không ngoại lệ, kiếp trước xấu xí, đời này liền so người khác càng quý trọng, tất nhiên là theo lời Từ Từ, ngày ngày đều dùng.

Đại Uyển cũng không phải chỉ có nữ nhân mới có thể dùng hương tắm rửa, nam nhân cũng thường xuyên dùng hương liệu ngâm mình, ban đầu là che đậy hôi nách, chân thối và dị vị, sau dần dần hình thành một loại thói quen đặc hữu ở Đại Uyển.

Nhất là nhà quan to hiển quý, hương liệu dùng lại càng chú ý, nam nhân tắm rửa phần lớn là mùi hương thoang thoảng lưu vi chủ, không nồng đậm như hương liệu của nữ nhân, Từ Trường Thanh từ nhỏ ở Từ gia cũng thường dùng, hương liệu phần lớn là một ít danh hoa hương thảo chế thành, tuy rằng không giống như bây giờ trực tiếp dùng nụ hoa, trên bản chất cũng không sai biệt lắm.

Mà với hắn, vừa lòng nhất là về sau có thể tiết kiệm một giọt lực dịch dùng để tắm rửa, nghĩa là có thể có cho Vân di dùng thêm một ít, thật sự là không thể tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Người Tàng Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Bán Đất

Qua một trận, sinh ý của xưởng rượu bên cạnh đột nhiên tốt lên, phụ cận không ít người nổi tiếng đến xưởng rượu mua rượu, ngay cả Túy Tiên cư bên cạnh cũng đặt vài hũ, phẩm là người uống qua rượu của xưởng rượu kia, cơ hồ mỗi người đều dựng ngón tay khen ngợi, rất nhanh lô rượu kia liền bán hết, xưởng rượu bán lời một khoản.

Nhưng là rượu nhường sau này lại làm sao cũng vô pháp so với hương vị nhường một lần kia, người mua đều thất vọng, thậm chí có người ác ý nói xưởng rượu thấy sinh ý hảo, kiếm tiền đồ mất, trộn nước vào trong rượu.

Này quả thật là đại đại oan uổng cho xưởng rượu, việc buôn bán kiêng kị nhất chính là lấy bát com của mình tự đập chân mình, trừ phi là đầu óc bị nước vào, nếu không chuyện trộn nước vào trong rượu làm hỏng thanh danh người bình thường sẽ không làm .

Chủ xưởng rượu bởi vì chuyện này, vài ngày không ngủ được, trần trọc, trầm tư không thể giải, rõ ràng mỗi lần nhường rượu nguyên liệu đều là giống nhau, ngay cả dụng cụ đựng thóc cũng không khác, vị sao lại kém nhiều như vậy.

Hắn càng nghĩ, trong giây lát nhớ lại một sự kiện, có một lần trong viện xưởng rượu tỉnh bị mưa ngập hai ngày, nước giếng đều đục, bắt đắc dĩ liền sai tiểu nhị đến nhà cách vách đi mượn nước, chẳng lẽ, rượu hai lần khác nhau như thế, là bởi vì nước giếng sao ?

Ngày thứ hai, chủ xưởng rượu lại tìm có, đến nhà Từ Trường Thanh xin nước, Từ Trường Thanh lại nhỏ một giọt lực dịch vào trong nước giếng.

Sau khi nâng nước về, chủ xưởng để tâm, dùng nước trong xưởng cùng nước giếng nhà kia, mà nguyên liệu giống nhau nhường hai lô rượu, cũng đánh dấu lại.

Đợi ba ngày sau chường quầy mở lô rượu ra, trước mức ra một chút rượu dùng nước giếng hậu viện xưởng rượu nhường ra, hương vị có hơi nhạt, nhưng cũng không tệ bất quá, sau đó lại mở ra một lô khác, vừa mở ra liền nức mũi hương rượu, vội vàng mức ra một chút đến phẩm, miệng đầy mùi thơm ngào ngạt, cứ như rượu gạo mười năm tốt nhất, chường quầy nhịn không được lại uống thêm mấy ngụm, cuối cùng rốt cục thừa nhận nước này nhường ra rượu so nước giếng hậu viện xưởng rượu nhường ra rượu tốt hơn không chỉ mười lần.

Nước tốt đối với người nhường rượu là ngàn vàng khó mua, có thể ngộ không thể cầu, điều này không thể nghi ngờ khiến chủ xưởng rượu mừng rỡ như điên, cũng liền trực tiếp xem nhẹ vấn đề vì sao hai nhà cách nhau gần như vậy, chất nước lại cách biệt một trời.

Sáng sớm ngày thứ hai, chường quầy sớm đi vào tiểu viện nhà Từ Trường Thanh, Vân di đang mức nước giếng giặt quần áo, Từ Trường Thanh thì ở một bên giúp đỡ nước, chủ xưởng trước đó không biết nước giếng kia trân quý, nay đã biết thấy dùng nó giặt quần áo, không khỏi có chút đau lòng, vội vàng dòi tằm mắt, cùng Vân di khách sáo hai câu, không bao lâu liền nói ý đồ đến đây.

Hắn đương nhiên sẽ không ngốc nói ra bí mật về nước giếng, chỉ lấy có xưởng rượu gần đây sinh ý không tệ, rượu nhường ra nhiều hơn, nhưng diện tích xưởng rượu có hạn, muốn mua cái sản này của Vân di cất rượu vân vân.

Vân di hơi ngoài ý muốn, không nghĩ tới muốn xây dựng thêm trước lại là xưởng rượu mà không phải Túy Tiên cư, nhưng vô luận là ai cũng tốt, Vân di đều rất muốn sớm bán đi căn nhà này, lấy tiền tìm căn nhà càng thích hợp ở lại, bởi vì hiện tại thời tiết đã nhập thu, nhiệt độ không khí sáng sớm và đêm có chút lạnh, căn phòng này vào mùa hè có thể ở, nhưng mùa đông nếu không tu bổ chỉ sợ sẽ làm hài tử bị tội, dù sao nhiều năm không tu sửa, rất nhiều nơi ván gỗ đều cực kì đơn bạc, không giữ ấm lắm.

Trong lòng Vân di nghĩ là một chuyện, trên mặt đương nhiên sẽ không biểu lộ ra, lời nói không vội vàng, ngược lại còn uyển chuyển cự tuyệt yêu cầu của chủ xưởng rượu.

Chủ xưởng rượu đương nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ, vẫn không ngừng khuyên bảo, cuối cùng đem bạc tăng đến hai trăm năm mươi lượng, Vân di vốn định bán hai trăm năm mươi lượng đến ba trăm lượng bạc, hiện tại đạt được giá đích khiến nàng có chút ý động.

Từ Trường Thanh ở bên cạnh nhìn chây ra mồ hôi, sợ Vân di sẽ nhả ra đáp ứng, hai trăm năm mươi lượng tuy rằng đến giá máu chó, nhưng tuyệt đối còn có không gian tăng giá, không nói đến chủ xưởng rượu còn có thể thêm ngân lượng, Túy Tiên lâu nay còn không có lộ ra tiếng gió, hết thấy vẫn còn đường lên xuống.

Quả nhiên Vân di cũng suy xét đến điểm ấy, không dễ dàng đáp ứng, uyển chuyển nói, mình là cô nhi quả phụ tìm nơi ở không dễ, việc này còn cần cân nhắc suy nghĩ lại.

Chủ xưởng rượu thấy thế liền biết nói thêm gì đi nữa chỉ sợ sẽ làm quá thành hỏng, liền nói trở về đợi tin tức tốt từ Vân di, trước khi rời đi ánh mắt còn dừng lại trên giếng nước một cái, đáy mắt ảm ảm tham lam.

Dừng ở trong mắt Từ Trường Thanh, không khỏi đối với chủ xưởng này suy giảm ấn tượng, tia áy náy trước đó lợi dụng xưởng rượu lập tức không còn, vốn tính toán căn nhà này không bán cho xưởng rượu, đỡ phải để nhà người ta tiền mất tật mang, nhưng hiện tại cũng quên đi vương mắc ấy.

Hết thấy đều là nguyện giả mắc câu, giới cao giả đắc.*

*Người người nguyện mắc câu, người ra giá cao hơn thì được

Chuyện này cơ hồ chưa đến đêm liền truyền vào trong tai Túy Tiên cư lão bản, ngày đó buổi chiều liền về mặt hỗn hển, vội vàng lại đây, thấy chỉ có Từ Trường Thanh ở nhà, giọng điệu không khỏi có chút nôn nóng, cũng không thấy nho nhã lễ độ ngày thường, trực tiếp liền hỏi hắn có phải nương hân muốn nhà hay không.

Từ Trường Thanh sớm đoán được hắn sẽ đến, bất quá không nghĩ tới đến nhanh như vậy, vừa nghĩ thoáng qua liền đem chuyện buổi sáng chủ xưởng rượu muốn mua nhà hai năm rồi mười nói ra, không giấu diếm cũng không thêm thắt gì.

Rõ ràng Túy Tiên cư lão bản đã từ miệng tiểu nhị nghe chuyện từ đầu đến cuối, đến đây chỉ là muốn hỏi rõ ràng mà thôi, nghe Từ Trường Thanh nói cùng tiểu nhị không sai chút nào, lúc này liền cảm tức đứng lên, sắc mặt cũng không che lấp.

Hung tợn nói:“Gi ỏi lắm người Triệu tửu tao, ta không để yên cho người!” Nói xong liền nổi giận đùng đùng bỏ đi.

Vân di chạng vạng mới về, Từ Trường Thanh liền đem chuyện buổi chiều Túy Tiên cư lão bản tới nói cho nàng, Vân di nghe xong trong lòng có tính toán.

Ngày thứ hai Túy Tiên cư lão bản vào sân, về mặt lại như thường, chỉ là trong lời nói không ngừng quanh co vòng vèo hỏi Vân di có ý bán nhà hay không.

Vân di vẫn khuôn mặt tươi cười ứng phó, cũng thoải mái nói nàng không định bán nhà, Túy Tiên cư lão bản nghe xong là vừa vui lại buồn, vui là tạm thời không cần lo lắng rơi vào tay Triệu tửu tao, buồn là chính mình đồng dạng cũng không lấy được.

Kế hoạch vốn có của hắn là trước cùng quả phụ này giao hảo, về sau nạp nàng làm thiếp, căn nhà này đến lúc đó tính làm đồ cưới, cũng trở thành vật trong tay hắn, nhưng một cục sinh ý tốt đẹp lại nửa đường bị Triệu tửu tao làm hỏng, trước đó không có người đánh chủ ý với khối đất này, hắn cũng không vội, nhưng lúc này, có người ở bên như hổ rình mồi, chỉ e đêm dài lắm mộng, hắn nhất định phải sớm đem căn nhà lấy đến, nếu thật rơi vào tay người khác, chỉ sợ về sau sẽ tốn hơn hiện tại mấy lần để mua về, vậy mất nhiều hơn được.

Túy Tiên cư lão bản khách sáo trong chốc lát, liền hậu nghiêm mặt cùng Vân di thảo nhân tình, nói là xem phân thượng giao hảo hai nhà, có thể lấy ba trăm lượng bạc mua căn nhà này hay không.

Ba trăm lượng đủ để ở kinh thành mua một căn nhà tốt, Vân di cực kì động tâm, nhưng lập tức liền khó xử nói mình là một nữ tử nhân gia, loại chuyện này nhất thời cũng không có chủ ý, có thể cho nàng thời gian suy nghĩ một chút hay không.

Túy Tiên cư lão bản tuy rằng bất mãn, cũng là không thể cưỡng bức người ta đem địa khế lấy ra, cũng liền từ bỏ, nói ngày mai lại đến.

Sáng sớm ngày thứ hai, chủ xưởng rượu đột nhiên đến bãi phóng, mở miệng liền trực tiếp muốn dùng bốn trăm lượng mua vào căn nhà này, giọng điệu tràn ngập khi thế không được tới tay tuyệt không bỏ qua, khiến Vân di có chút không biết nói gì.....

Tối hôm qua Vân di tuy rằng không lập tức trả lời thuyết phục Túy Tiên cư, nhưng kỳ thật cũng đã tính toán đem căn nhà bán cho Túy Tiên cư lấy ba trăm lượng, không nghĩ tới xưởng rượu cư nhiên nhất quyết không tha, muốn nói Túy Tiên cư xây dựng thêm mua đất là lừa sém lông mày, nhưng xưởng rượu đâu phải không mua căn nhà này là không được, dù không có chỗ cất rượu cũng có thể làm hầm ủ, huống chi căn nhà nát này cũng cần bản không đáng giá bốn trăm lượng, đặt ở trong mắt người khác nhất định sẽ nghĩ người này điên rồi, trừ bỏ Từ Trường Thanh không có người có thể đoán

được chủ xưởng rượu nghĩ thế nào .

Bất quá Vân di lúc này nhìn ra manh mối, nếu hai nhà đều tranh mua, đơn giản liền ai cũng không bán. là điểm

Cứ như vậy, Túy Tiên cư cùng xưởng rượu đơn phương tranh giành, nửa tháng sau một ngày giữa trưa, Túy Tiên cư lão bản lại đây, một câu không nói, rào bước tiến đến cửa liền từ trong lòng lấy ra một xấp ngân phiếu chụp ở trên bàn, đáy mắt tràn ngập tơ máu, nói:“Sáu trăm lượng mua lại khối đất này, nếu được lập tức trao đổi địa khế, không được Lý mỗ lập tức rời đi, ngày sau cũng tuyệt không đến đại môn các ngươi, Lý mỗ nói được thì làm được !”

Có thể thấy được Túy Tiên cư lão bản đã bị bức đến cực điểm, nếu không đáp ứng liền thật sự trở mặt, Vân di cũng không hàm hồ, xoay người vào buồng trong lấy ra địa khế và phòng khế giao cho hắn nói:“Không nghĩ tới nơi che thân này của tiểu muội đối Lý huynh trọng yếu như vậy, vốn tiểu muội là muốn thà rằng không bán cũng không tổn thương hòa khí nấy nhà, nhưng tốt xấu gì cũng cùng Lý huynh quen biết một hồi, lần này dù là thật sự đắc tội xưởng rượu Triệu gia, tiểu muội tự mình cũng biết, địa khế phòng khế đều ở đây, Lý ca ngươi lấy đi.”

Một bên Từ Trường Thanh sớm đem sáu tấm ngân phiếu một trăm lượng trên bàn nhìn cẩn thận, tùy tay nhét vào trong lòng.

Túy Tiên cư lão bản nghe được lời này của Vân di, lại thấy địa khế, sắc mặt mới dịu đi, điểm đầu tay lên giấy, trong lòng miễn bàn cỡ nào hối hận, sớm biết như thế còn không bằng lúc trước dùng động tâm tư kia, nhiều lắm ra hơn hai trăm lượng, tội gì hiện tại lấy giá đại trạch mua nơi chật hẹp nhỏ bé này, ăn một trận đắng thái độ cũng không tốt mãi được, nếu hiện tại đã lấy được địa khế, mục đích đạt tới, liền trực tiếp vạch mặt ôn hòa, đầu tiên là mình ám chế ngạo Từ Trường Thanh và Vân di vài câu, sau đó mở miệng đuổi người, muốn các nàng trước buổi chiều lập tức tìm nơi cút đi.

Từ Trường Thanh và Vân di được sáu trăm lượng đại tiện nghi, trong lòng đã sớm vui như nở hoa, tự nhiên không lọt tai vài câu vô lễ, đừng nói đuổi người, dù muốn lưu bọn họ ở đây, bọn họ cũng không ở, ai biết Túy Tiên lâu lão bản có thể nuốt không trôi ngum khẩu khí này, sẽ tìm người cướp ngân phiếu về hay không.

Chờ hắn đi rồi, Từ Trường Thanh lập tức nói:“Vân di, chúng ta lập tức đi mua nhà đi.”

Vân di cũng thần bí cười, điểm trán Từ Trường Thanh nói:“A di đã sớm nhắm trúng một chỗ, bốn trăm lượng bạc, sản tuy rằng không lớn, nhưng cực kì tinh xảo, còn có núi giả hòa một tiểu hoa viên, đợi đến trưa chúng ta chuyển qua nơi có thể thấy được.”

Tầng đá lớn trong lòng Từ Trường Thanh cuối cùng đã hạ xuống, cùng Vân di đem thứ thể sử dụng trong nhà đơn giản thu thập qua, hai gốc tường vi trong viện cũng đào ra, Vân di đi mượn xe ngựa, đem này nọ đều chuyển đi, ngồi xe ngựa một đường xuyên qua bảy tám con phố mới dừng lại.

Trên đường này u tĩnh hơn, rất thích hợp để ở, tòa nhà cũng xây cực kì cẩn thận, Vân di xuống xe chỉ vào một đại môn nói:“Thanh Nhi, chính là nơi này .” Sau đó đẩy cửa ra.

Từ Trường Thanh thiếu chút nữa muốn dụi mắt, bốn trăm lượng quả thật không phí phạm, đá cuội trên lối đi chỉ có hai màu vàng trắng, mặt phải núi giả, mặt trái hoa viên, tòa nhà không lớn, cũng xây thập phần tinh xảo, một trận gió thổi qua, màn rèm hồng nhạt bên lầu lan song các liễn đồn gió tung bay, thật là một bức họa xinh đẹp.

Vân di thấy hắn xem ngây người, nhìn không được cười nói:“Được chứ? nơi về sau sẽ ngụ ở trong phòng bên phải, trong chốc lát ta sẽ mang người qua nhìn xem, không chỉ nhà này tốt, hơn nữa vị trí cũng không tệ, người có biết đối diện nhà của chúng ta là phủ nhà ai không ?”

“Nhà ai ?” Từ Trường Thanh hoàn toàn bị sự tinh mỹ của tòa nhà hấp dẫn, thuận miệng hỏi.

“Đại Uyển Chiến gia tướng quân phủ.” Vân di nhìn không được nở nụ cười, cực kì vừa lòng nói:“Ồ nơi này, mượn ánh sáng của quý nhân, ta và Thanh Nhi cũng có thể ngủ an ổn.”

Từ Trường Thanh vừa nghe đến ba chữ tướng quân phủ, khuôn mặt vốn cao hứng phấn chấn đột nhiên bị kiềm hãm, nhất thời thu lại cước bộ muốn đi tham quan nhà, quay đầu nhìn về phía đối diện liếc mắt một cái, trước kia khi hắn ăn xin rất ít cơ hội có thể đến con đường này, hơn nữa còn là ba năm trước đây, kết cấu đương nhiên có chút bất đồng, nhất thì không có nhận ra, Vân di vừa nói như vậy, hắn mới phản ứng lại, kia quả nhiên là tướng quân phủ, Từ Trường Thanh đôi mắt tối sầm lại, trong lòng lập tức trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Tường Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Công Việc Béo Bở

Tòa nhà này xây vô cùng tốt, khiến Vân di cực kì vừa lòng.

“Nơi này vốn là một biệt uyển của một thương nhân nhất phú ở kinh thành, vừa xây không quá hai năm, gần đây hình như có mua một tòa nhà lớn, nơi này liền có vẻ hơi nhỏ, muốn qua tay bán đi, Thanh Nhi, người xem kia bài trí đều có bảy tám phần mới, có phải tốt lắm hay không.”

Từ Trường Thanh gián lược nhìn vài lần, vui sướng trước đó cũng đã mất đi vài phần, lại thấy tòa nhà này trong trong ngoài ngoài dùng nguyên vật liệu rất

kỹ càng, trong lòng dâng lên một đoàn nghi hoặc.

Nhịn không được hỏi: “Vân di, đồ trong nhà cũng bán cho chúng ta sao ?”

Vân di nói: “Một ít vật phẩm quý trọng chủ nhà đã sớm chuyển đi, còn lại chỗ này khi mua nhà nhất tịnh tặng cho ta, ta xem qua đều thực không tệ, có bảy tám phần mới, như vậy bốn trăm lượng đã rất rẻ .”

Từ Trường Thanh vẫn là cảm thấy có điểm không ổn, “Tòa nhà này nếu chỉ bán bốn trăm lượng, làm sao đến phiên chúng ta ? hơn nữa còn chưa đưa tiền, nói không chừng chủ nhà đã bán cho người khác .”

Vân di do dự rồi lập tức cười nói: “Tòa nhà này là ta nhờ người tìm, người nợ cùng chủ nhà có chút giao tình, sẽ không bán cho người khác”

Từ Trường Thanh thần sắc khẽ nhúc nhích, hiếu kì hỏi: “Vậy, giúp chúng ta tìm nhà là ai a ?”

Vân di biểu tình ngoài ý muốn có chút co quắp, bất an nhìn Từ Trường Thanh liếc mắt một cái, nửa ngày mới nói: “Chính là tham quân đại nhân Vân di đến làm, Vụ Hồ Vụ tham quân.”

Vụ Hồ? Từ Trường Thanh không biết, vì thế không khỏi nhẹ nhàng thờ ra, nhưng lại hồ nghi, Vụ tham quân này sao lại hảo tâm như vậy, giúp một phụ nhân dạy nữ nhi của mình thiếu Tô Châu tìm nhà ? hẳn không khỏi ngẩng đầu nhìn sắc mặt Vân di, không khỏi thấy kỳ quái.

Vân di xoa người ra sân, nhờ hán tử đánh xe bên ngoài thuận tiện đem đồ trên xe chuyển xuống, đồ không nhiều lắm, đều là chút đồ phòng bếp, cần nhẹ tay, nhiều lần dọn đi dọn lại vẫn đánh vỡ mấy cái bát, Vân di cũng không so đo, cho hán tử xe rồi để hán tử.

Hai người đem một ít quần áo hành lý lấy vào trong nhà, cũng không thu thập, đơn giản dọn Từ Trường Thanh hai câu, Vân di liền cầm bốn trăm lượng ngân phiếu vội vàng đi tìm Vụ tham quân kia.

Từ Trường Thanh lưu lại trong phòng, cảm thấy chuyện này không thích hợp, tuy nói bốn trăm lượng không ít, nhưng muốn mua tòa nhà tốt như trước mắt thật là miễn cưỡng, không nói đến xây tòa nhà này phải hao tốn phí nguyên liệu và tiền công, riêng bố trí chi tiết bên trong cũng rất hao phí, phòng kia một bộ bàn gỗ hoa lệ, không biết chủ nhà vì sao không lấy đi, cơ hồ nhìn còn mới, hẳn giá trị không ít ngân lượng, còn có màn rèm đừng nói là bảy tám phần mới, nói mới bố trí cũng vô cùng có khả năng, xem như kia phú giáp có tiền quả thật từ bỏ, nhưng là sẽ có một ít hạ nhân thu đi thôi, sao lại tiện nghi ngoại nhân như vậy?

Hơn nữa đến đây lâu như vậy, trong nhà cũng không gặp nửa người, nhà giàu trong nhà chẳng lẽ không cần lưu người trông giữ sao, hoa hoa thảo thảo trong vườn cũng cần chăm sóc, nhưng nay không người trông giữ lại là sao? hay là nói phụ cận tướng quân phủ không có trộm, từng nhà đều có thể đêm không cần đóng cửa ?

Dù sao Từ Trường Thanh cũng không tin .

Qua chốc lát, Vân di đã trở lại, hai tay trống trơn, hẳn không khỏi cảm thấy rung mình, sợ Vân di sẽ chịu thiệt, vội nhìn trái nhìn phải.

Vân di cười nói với hắn, địa khế ngày mai mới có thể lấy, Từ Trường Thanh lại truy vấn bốn trăm lượng kia, Vân di chỉ nói, tiền đã giao cho Vụ tham quân.

Tòa nhà này không phải nông gia tiểu viện, ở quan nha có lập hồ sơ, khi bán giao khế đến quan nha sang tên cho bên mua, lưu lại chứng minh, bình thường đều thật lâu mới có thể xong, nếu muốn mau chút sẽ tốn tiền chuẩn bị, dân chúng tiểu hộ bình thường ngại phiền toái, đều cầm địa khế trực tiếp giao dịch, chỉ là nếu về sau địa khế bị mất, quan nha lại không lập hồ sơ, liền không thể chứng minh phòng ở thuộc về mình, mà Vụ tham quân cùng phú giáp kia quen thuộc, trong quan nha cũng có người quen, chắc chắn đem việc này làm thỏa đáng.

Từ Trường Thanh nghe xong đầy bụng nghi hoặc, Vân di luôn cực kì chi ly cẩn thận, lần này không biết vì sao lại tin tưởng Vụ tham quân kia như vậy.

Vân di thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Trường Thanh tỏ vẻ không vui, nghĩ đến hắn ở nơi này cô đơn, không có Hồ từ cùng nhau chơi đùa, liền xoa người ôm Từ Trường Thanh kiên nhẫn nói: “Thanh Nhi ngoan, Thanh Nhi sang năm sẽ đọc sách, đến lúc đó còn có thể nhận thức càng nhiều bằng hữu, có thể cùng nhau chơi đùa, Vân di còn có thể mua rất nhiều đồ ăn ngon cho Thanh Nhi, được không ?”

Từ Trường Thanh bị kiềm hãm, nghĩ đến cái gì ánh mắt lại vui vẻ, lập tức lâm bầm nói: “Đọc sách rất đắt, cần rất nhiều tiền.” Học phí thật đúng là đắt, nhưng phụ tử vô cùng tốt, tuy rằng Vân di trong tay còn dư hai trăm lượng bạc, nhưng ở nơi này, về sau còn nhiều nơi phải tiêu tiền, đặt mua dụng cụ, mùa đông mua than sưởi ấm, đi đọc sách cần mua đồng phục mới, giữa trưa còn cần tiền cơm trưa, sau này đều liên tục cần dùng sách vở giấy mực, nghĩ đã biết chính là một khoản chi tiêu hạng nhất, nếu lúc này khiến Vân di dao động, có lẽ có thể đổi nhà không chừng, bởi vậy có thể thấy được Từ Trường Thanh trong lòng có bao nhiêu bài xích vị trí đối diện tướng quân phủ này.

Vân di thấy thế ngược lại càng yêu thương, hải từ nhà khác đều chỉ biết nháo, Thanh Nhi nhà nàng sẽ thay mình nhọc lòng, an ủi nói: “Vân di vừa mới tìm được việc mới, quan gia tướng quân phủ đã đồng ý để ta vào trong phủ làm tú nương, một tháng cấp mười lượng bạc, tiền này cũng đủ chúng ta dùng, cho nên, Thanh Nhi về sau chỉ cần viết chữ đọc sách cho tốt là được”

Từ Trường Thanh thiếu chút nữa bị Vân di làm cho hôn mê, “Cái gì ? không phải dạy tiểu thư nhà tham quân thêu Tô Châu sao ?”

Vân di nghĩ đến cái gì, ánh mắt thoáng ôn nhu, “Vụ gia tiểu thư đã học được thêu Tô Châu, Vụ tham quân mới đề cử ta đi tướng quân phủ, trong phủ chỉ có Chiến lão tướng quân và Chiến tướng quân hai chủ tử, người khác đều là hạ nhân, thứ cần thêu không nhiều lắm, cũng không phiền hà, là việc vô

cùng tốt”

.....

Tuy rằng đã biết đôi nhà vô vọng, Từ Trường Thanh trong lòng vẫn có chút không cam lòng, nhưng đôi góc độ suy nghĩ, công việc béo bở một tháng mười lượng bạc, không kiếm mới là đồ ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Tương Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Mật Tương

Buổi tối khi tắm rửa, Từ Trường Thanh có chút kinh hi, đáng nói là trong nhà lại có một gian, vách tường toàn bộ dùng đá thật dày, khe hở bôi nhựa cây ghép thành, bên trong có một thủy trì ẩm áp bằng ngọc, tuy rằng không lớn chỉ đủ một người sử dụng, nhưng đá là cực kì xa xỉ, bên trên vách đá được khảm ngọc, ngọc chất tuy rằng bình thường, so với thùng gỗ mạnh hơn gấp trăm lần.

Từ Trường Thanh đôi thủy trì này thật sự yêu thích, nhớ rõ Từ gia tổ trạch đại khái cũng có cùng loại ngọc trì, bất quá lấy thân phận thứ tử không được sủng của hắn, cũng chỉ có thể nghe nói mà thôi.

Vân di biết hắn thích tắm rửa, lúc nhóm lửa nấu cơm, liền sớm nấu nước nóng đổ vào ao cho hắn, đợi cơm nước xong nghỉ ngơi trong chốc lát lại tiến vào, bên trong đã bị hơi nước nóng xông đến ẩm áp như xuân, Từ Trường Thanh đóng cửa, thoát quần áo tiến vào trong thủy trì, cả người ngâm vào, lập tức vô cùng thư sướng, ngọc thạch dưới thân cực kì bóng láng, bị nước ấm kích thích hơi hơi có chút ngứa, cũng là ngứa đi đến ưu việt.

Từ Trường Thanh khép hờ mắt, từ không gian tùy tay lấy ra nụ hoa khô, lung tung ném một nụ tới đáy ao, trong chốc lát, nước ao trong suốt liền nhiễm một tầng hồng nhạt, tinh khí nồng đậm bốc lên, Từ Trường Thanh sờ sờ ngọc chất trì duyên, ngọc phiến cũng không thể xem như ngọc tốt, chỉ là ngọc hạ đẳng bình thường cắt thành khối lớn nhỏ được khảm vào trong thủy trì, thậm chí có vết rạn, bất quá có thể tìm được nhiều khối màu sắc giống nhau như vậy cũng giá trị không ít tiền, Từ Trường Thanh lại cảm thấy tòa nhà này mua thật sự là quá tiện nghi, giống như trên trời rớt xuống đôi kim nguyên bảo, đột nhiên nện ở trên đầu hắn.

Bất quá, sau khi thử chỗ tốt của ngọc trì này, không bằng lòng trước đó của Từ Trường Thanh đã sớm tan thành mây khói, hiện tại muốn cấp tốc muốn chiếm ngọc trì này, ngày mai nhất định phải khiến Vân di cảm địa kẻ mới tốt.

Lập tức, Từ Trường Thanh nín thở chìm vào trong nước, nửa ngày mới từ trong nước chui ra, chỉ cảm thấy trên mặt hơi nóng lên, lỗ chân lông cả người nở ra, rồi lấy ra ngân bình đựng lực dịch, Từ Trường Thanh vì tiện mang theo, đã sớm ở tiệm ngọc mua mấy cái ngân bình nhỏ tùy thân lưu dụng, mỗi một cái chỉ đại khái lớn bằng ngón út, đựng một hai giọt lực dịch thủ dùng cũng phương tiện, cái khác đều tích góp tại chung rọ ly tòn. phương cái thạch hơi đầu

Sau đó, từ trong ngân bình nhỏ ra một giọt vào tron nước, hắn hiện tại có nụ hoa ngâm mình đã rất ít dùng lực dịch, lần này dùng tới một giọt chỉ là muốn dưỡng này ngọc bích rạn trong ao, ngọc thạch không phải vật chết, tương phản có linh tính, người được lợi từ nó đồng thời, nó cũng cần người tỉ mỉ bảo dưỡng, nếu không qua vài năm, này ngọc liền “Chết”, như một đồng đá không có linh khí, làm sao có thể khiến người thích, lúc này đối với nó tốt cũng là vì về sau có thể dài lâu hưởng thụ nó. gian đến nổi lên một ầng ờng chiếm đa số quân ít lý hơi thượng chút đ hơi của hơi ạm nước là

Còn nữa, ngọc bích nếu hấp thu lực dịch, ngọc chất sẽ tăng cấp, ở trong chứa tinh khí, Vân di tắm rửa cũng có thể được lợi, như thế thật sự là một công ba việc a, Từ Trường Thanh ngâm đến thư thái, vừa nghĩ như vậy liền nhin không được cười ha ha, tâm tình vốn buồn bực cũng trở thành hưng không.

Từ Trường Thanh mỗi lần ít nhất cũng phải ngâm nửa canh giờ, vì thế liền dùng vài bông sấp nước đặt trên mặt, ngửa đầu dựa vào bên cạnh ao, thần thức lập tức tiến nhập trong núi nhỏ.

Lúc núi nhỏ này cùng lúc trước đã cách biệt một trời, khắp nơi tràn ngập sinh cơ, muôn hồng nghìn tía, xuân cơ dạt dào.

Ở dưới giàn từ tường vị, Từ Từ đáp tiểu hoa cái, đoạn thời gian trước nàng để Từ Trường Thanh bàn ghế đá cho nàng, còn có một giường đá nhỏ đặt ở nơi này, hiện tại nơi này đã muốn thành tiểu nhạc viên tư nhân của nàng.

Nói là giường đá, núi nhỏ này nơi nào cũng có đá, tùy tiện tìm một khối mờ ra đều là ngọc, Từ Trường Thanh tìm cả núi nhỏ, mới rốt cục tại lưng núi tìm được một khối cực phẩm từ ngọc lớn, dùng ý niệm cùng ba thiên thời gian cắt thành hình, ngọc này đối với Từ Từ rất có ưu việt, bàn ghế đá cũng là dùng từ ngọc còn lại làm.

Từ Trường Thanh đến, nàng đang ngồi ở trước bàn từ ngọc, chân nhỏ vung vẩy được bàn, trong tay bưng một bát ngọc trong suốt, cẩn thận dùng ngón tay nhỏ quẹt lấy thứ gì đó bỏ vào trong miệng, kế tiếp liền nhắm mắt lại, cái miệng nhỏ nhắn hưởng thụ xoạch một tiếng, giống như ăn mỹ vị gì đó.

Từ Trường Thanh đi đến cười hi hi hỏi: “Này, tiểu tham miêu, đang ăn vụng cái gì thế ?”

Từ từ thấy hần đến, lập tức hoan hô một tiếng nhảy xuống khỏi ghế, giống như con bướm nhỏ bỏ nhào vào trên người Từ Trường Thanh, ôm chân hắn, mắt to ngập nước nhìn hắn, nhu nhu ngọt ngào nói: “Từ từ đang ăn mật đường, ăn rất ngon.”

Từ Trường Thanh kéo Từ Tử đi đến bên cạnh bàn nhìn, chỉ thấy trong bát ngọc có nửa bát hồ phách quỳnh tương, lập tức ngạc nhiên: “Nga ? mật này từ đâu mà đến?”

Từ từ nói: “Trùng trùng là ngòi mang vào a, ngay từ đầu chỉ có mấy con, hiện tại đã có rất nhiều đâu, chúng nó mỗi ngày đều thực ngoan thực cần lao lấy phấn từ Từ Từ, làm ra mật hoa vàng vàng, còn tặng cho ta một ít, rất thơm, ngòi ăn a.” Nói xong Từ Từ vui thích đem bát ong mật cao cao bung cho Từ Trường Thanh.

Trùng trùng ? Từ Trường Thanh nghĩ hoặc nhìn mấy con ong mật cách đó không xa, đang bận rộn xuyên qua bụi hoa lấy phấn, đầu còn rất lớn, nga, đại khái là lần trước tại nhà Hồ từ gia lấy tương vị, thuận tiện mang vào trong núi nhỏ .

Từ Trường Thanh tầm mắt lại rơi xuống quỳnh tương màu hồ phách kia, ánh mắt bỗng nhiên có chút vui sướng, đây đều là mật hoa tường vi, nếu có thể thật muốn mang ra một ít cho Vân di ăn.

“Tử tử, mật này còn không?” Từ Trường Thanh tiếp nhận hỏi.

Từ từ ngửa đầu nhìn hấn, về mặt hưng phấn nói: “Có, trùng trùng thực cần lao, chúng nó làm ra rất nhiều mật.....” Nói xong kéo Từ Trường Thanh ngồi xổm xuống chỉ vào hai tổ ong trong khe đá cho hấn xem.

Từ Trường Thanh cúi đầu cẩn thận xem xét, không nghĩ tới lúc trước chỉ là hai ba con côn trùng, hiện tại thế nhưng có nhiều như vậy, chẳng lẽ hẳn không cẩn thận đem ong chúa vào ?

Vừa rồi Từ Từ nói rất nhiều, kỳ thật cũng chỉ có hai tổ mật mà thôi, nhìn vào khoảng sáu cân, thật sự không đành lòng cướp đoạt thành quả lao động của chúng.

Bắt quả, ông mất thái mất là vì trừ lương thực qua mùa đông cho mình ăn, nhưng bên trong núi nhỏ này không chia mùa đông hạ, hoa tường vi vẫn nở rộ, chúng nó tự nhiên không cần chịu đói, nếu vậy thái mất xuống, về sau tổ ông có mất thế này còn rất nhiều.

Cho nên, Từ Trường Thanh cũng không gấp gáp nhất thời, Từ Từ thấy hắn nhìn lâu, liền nhìn không được kéo tay Từ Trường Thanh nói: “Tù tử còn muốn làm đồ, mau làm đồ cho Từ Từ” Nói xong kéo Từ Trường Thanh đến bên một khối đá.

“Làm vò đưng.” Tử tử mềm mềm nói.

“Vô dụng? dụng màt đường?” Từ Trường Thanh tinh thần rung lên, lập tức xắn tay áo, có chút nhiệt tình.

“Đựng hoa và mật, làm mật tương.....” Tử tử đắc ý nói.

“Tương?” Từ Trường Thanh ngân ra, “Đó là cái gì vậy?”

“Chính là dùng mật đường và hoa làm tương..... Tử tử làm ăn rất được.” Tử tử vỗ vỗ ngực.

“Nga, vậy phải làm bao nhiêu vò ?” Nghe giọng điềm tâm, Từ Trường Thanh không di nghi, mặc kệ nó là cái gì, đến lúc đó đi theo ăn là được.

“Trước làm ba cái đi, về sau không đủ lai để cho người làm!” Tử tử thuận thực chỉ huy.

Núi nhỏ này là vật sở hữu của Từ Trường Thanh, chỉ có Từ Trường Thanh có thể cắt đá, Từ Từ cắt không được, cho nên mỗi lần đều phải nhờ Từ Trường Thanh hỗ trợ, Từ Trường Thanh không một câu oán hận, mỗi ngày uống trà hoa của Từ Từ, vẫn nên có hồi báo, hướng hồ, có thứ tốt, Từ Từ cũng sẽ giữ cho hắn, vì thế ra sức làm việc.

Đợi làm ra hai cái “vò”, đột nhiên nhớ tới chuyện này, liền hỏi Tử Tử ở bên cạnh ngồi xem nói: “Tuồng vì có trái cây không?”

Tử tử nghe xong vui vẻ nói: “Có a, Tử Tử, phần phần, hoàng hoàng đều có Quả Quả.”

“Vây trái cây đâu?”

Từ từ hi hi cười từ trong yếm nhỏ đảo nửa ngày, lấy ra hai quả nhỏ màu đỏ đưa tới bên miệng Từ Trường Thanh nói: “Cho nè, Từ Từ ăn ngon nhất đây.”

Từ Trường Thanh có chút dờ khóc dờ cười, đành phải vẽ mặt trịnh trọng nhận lấy, nhìn nửa ngày nói: “Kỳ thật, cũng có thể nhường rượu trái cây.” Bởi vì chuyện bán nhà, chủ xưởng rượu lấy lòng Vân di, cho người tặng hai vò đến, Từ Trường Thanh uống cảm thấy không tệ, cho nên vừa rồi làm vò đựng liền đột nhiên nghĩ tới.

“Rượu trái cây?” Tử tử oai đầu hiếu kì hỏi: “Đó là cái gì nha?”

“Đó là..... thứ có thể uống.” Từ Trường Thanh không biết giải thích với Từ Tử như thế nào, liền đành phải nói: “Ê ấm ngọt ngào, ngày nào đó cho người

ném thứ.” Từ từ là hoa tình, uống chút rượu hân là không có chuyện gì, Từ Trường Thanh nghĩ.

Từ từ vừa nghe Từ Trường Thanh cho đồ uống ề ảm ngọt ngào, lập tức lấy lòng ôm lấy chân Từ Trường Thanh, khoe miệng nhin không được chảy ra sương sớm, về mặt chờ mong.

Từ Trường Thanh nhìn bộ dáng tham lam từ miệng nàng, thật sự là dở khóc dở cười, dù là hoa tình, cũng là bé gái Từ Từ a.

Thật tìm chút công phu mới đem ba cái vỏ làm tốt, tuy rằng thủ công không tinh xảo nhưng thừa để đựng đồ, huống hồ Từ Từ chọn tảng đá này, là bằng chứng mỹ ngọc trong suốt. Dù thô ráp, vẫn cực kì xinh đẹp, bên trong nếu đựng gì đó, bên ngoài sẽ thấy nhất thanh nhị sở, thật sự là không tệ.

Đội từ trong núi nhỏ đi ra, cũng đã ngâm không sai biệt lắm, Từ Trường Thanh luôn ngủ sớm, về phòng liền ngủ, cũng không bởi vì đôi chỗ ngủ không được, ngược lại ngủ càng say.

Ngày thứ hai Vân di quả thực cảm địa khế và phòng khế, buổi chiều liền trực tiếp đi tướng quân phủ.

Từ Trường Thanh hai ngày này, mỗi khi luyện tự một lát, lại chạy đến cạnh cửa lớn hé ra, quan sát tướng quân phủ, trước kia khi ăn xin nghe nói qua, Chiến Vô Dã mười tuổi lên chiến trường, dùng mãnh thiện chiến, tính cách tàn bạo, giết người không chớp mắt, một lời không hợp sẽ ra tay Tuy rằng hiện tại nhìn bề ngoài coi như có khuôn có dạng, nhưng ai biết bên trong có phải không dễ hầu hạ hay không.

..... Cũng không biết có ngược đãi hạ nhân hay không?

Từ Trường Thanh đang lo lắng, thì nghe từ trong phủ tướng quân đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thê lương thâm thiết, khủng bố đến cực điểm, Từ Trường Thanh sợ tới mức run lên, thiếu chút nữa té ngã.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Tướng Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Tội Lớn

Tiếng kêu thâm thiết một tiếng nói một tiếng, có chút phân không rõ nam nữ, hình như không phải Vân di, lại hình như phải, Từ Trường Thanh trong lòng cực độ bất an.

Quan tâm sẽ bị loạn, Từ Trường Thanh lo cho Vân di, cũng không kịp do dự, trực tiếp liền mở cửa vọt qua tướng quân phủ.

Người trong con phố này có lẽ đã quen, trong phủ tướng quân phát ra tiếng kêu thâm thiết lớn như vậy nhưng lại không có người đi ra xem, lúc này chỉ có Từ Trường Thanh một người gõ cánh cửa to dùng cửa tướng quân phủ, chỉ là khí lực nhỏ không gõ ra âm thanh lớn, làm xương tay ầm ầm đau, đành phải cố nén tiến đến trước cửa hít thở từ khe cửa nhìn vào bên trong.

Mơ mơ hồ hồ nhìn thấy trong viện giống như có người bị trôi trên ghế, đang bị người không ngừng dùng roi quất, đánh vào trên người người nọ làm Từ Trường Thanh nhìn lên cũng nhin không được run rẩy.

Nhận ra người bị đánh nọ không phải Vân di, hẳn là nam, tuổi không lớn trong thanh âm còn mang theo sắc bén, hơn nữa bị đau nên có chút âm nhu, cho nên thỉnh thoảng nghe giọng ngọt ngào, đem Từ Trường Thanh hù ra một thân mồ hôi lạnh.

Ngay lúc Từ Trường Thanh thả lỏng hai chân nhún ra lui hai bước, đại môn tướng quân phủ đột nhiên bị người mở ra, người mở cửa thủ kinh thật lớn, hơn nữa đẩy cửa mạnh như vậy, khiến Từ Trường Thanh phía sau cửa không có phòng bị vừa vịn bị đập vào, mặt xám mày tro bị đẩy tới phía sau cửa, ngân bình nhỏ cũng từ trong lòng lăn ra.

“Xú tiểu tử, ta thấy ngươi đã nửa ngày, không hiểu quy củ, ban ngày ban mặt lên lút đứng ở trước đại môn tướng quân phủ, ngươi muốn làm cái gì?” Một tráng hán bộ mặt dữ tợn cầm trong tay một cái gậy lớn, một bước đem Từ Trường Thanh kéo lên, khẩu khí hung ác lớn tiếng chất vấn.

Từ Trường Thanh nhất thời có chút phát mộng, nhưng biết lúc này không thể nói vì Vân di mà đến, sẽ mang đến phiền toái cho nàng, liền đành phải hướng đại hán kia xoay người cúi đầu, tư thái cực thấp, không ngừng nhận sai với hắn.

Lấy thái độ khiêm tốn cung kính như vậy, người bình thường sẽ không so đo cùng hắn.

Đại hán quả nhiên từng tay, vừa lúc Từ Trường Thanh nhẹ nhàng thở ra, nghĩ đến tráng hán sẽ đuổi hắn đi, đột nhiên thấy tráng hán xoay người về phía sau nói:“Chiến tướng quân, đại môn bên này không có chuyện gì, chỉ là có tiểu hài tử quấy rối, một hồi ta liền đem hắn đuổi đi.”

Chiến Vô Dã vẫn chưa nói chuyện, ánh mắt dạo qua một vòng trên người Từ Trường Thanh về mặt uể oải người đầy bụi, cũng nâng tay ngăn dục hành động đuổi người,

Cư nhiên là Chiến Vô Dã.

Từ Trường Thanh lập tức lớn đầu, tuy rằng hai người không phải lần đầu tiên gặp mặt, nhưng mỗi lần gặp hân, đối Từ Trường Thanh không phải chuyện gì đáng cao hứng, hai lần trước bắt quả là ngẫu ngộ, nhưng lúc này không giống, nhìn coi tướng quân phủ, tội danh này có thể lớn có thể nhỏ, có thể coi hân là tiểu hài tử không hiểu quy, mắng vài câu đã hai cái đuổi đi, cũng có thể nói hân đi hạ phạm thượng, đại bất kính, nhất là bình dân như hân, hoàn toàn có thể loạn côn đánh chết bên đường để khiển trách.

Từ Trường Thanh cúi đầu, lúc này bắt đầu vô cùng hối hận vừa rồi lỗ mãng đến, không để hân nghĩ nhiều, một đôi giày màu đen rất nhanh đứng ở trước mặt hân, Chiến Vô Dã tựa hồ đang đánh giá hân.

Mà Từ Trường Thanh vẫn cung eo cúi đầu, không phải hân không muốn ngẩng đầu, mà là không thể ngẩng đầu, ở Đại Uyển tôn ti có khác, huống chi hân chỉ là một bình dân, là không có tư cách ngẩng đầu cùng tướng quân đối diện.

Người nọ ở trước mặt hân ngừng một lát mũi chân vừa chuyển, đi đến phía sau cửa, Từ Trường Thanh nhất thời trong lòng máy động, cực nhanh nhìn lướt qua bên kia, nhìn thấy ngân bình đựng lục dịch không biết làm sao đánh rơi, nhũ này, sau đó thấy Chiến Vô Dã xoay người nhặt lên, mở nút ra, đành phải thu hồi tầm mắt.

“Đây là của ngươi?” Chiến Vô Dã nghe thấy lục dịch kia thật lâu sau mới xoay người hỏi hân, Từ Trường Thanh ngẩng đầu liếc nhìn cái chai, lập tức cung kính cúi đầu trả lời: “Hồi tướng quân, quả thật là của tiểu nhân.” Hân vẫn chưa phủ nhận, lục dịch trong mắt người bắt quả là một giọt nước mà thôi, không có gì kỳ quái, hân cũng không cho rằng Chiến Vô Dã có thể nhìn ra cái gì, bắt quả, bởi vì hân vẫn cúi đầu, cho nên cũng không thấy được trong mắt Chiến Vô Dã né tránh một tia dị sắc.

Chiến Vô Dã chậm rãi đóng miệng bình, sau đó để vào trong lòng, dùng ánh mắt ra lệnh cho đại hán kia: “Đem hân mang về phủ.” Nói xong liền đi vào bên trong phủ.

Từ Trường Thanh cảm thấy căng thẳng, nghĩ đến tiếng kêu thảm thiết kia, lập tức cắn răng quỳ rạp xuống đất, phủ phục nói: “Còn thỉnh tướng quân tha mạng.....”

Chiến Vô Dã ngừng cước bộ.

“Tiểu nhân vừa rồi chỉ là nghe được có người kêu to, cho nên nhất thời hiếu kì mới có thể làm ra chuyện ỗ mãng bực này, tuyệt không có ý mạo phạm tướng quân, còn thỉnh tướng quân có thể tha cho tiểu nhân một mạng!”

Chiến Vô Dã nhìn chăm chú vào Từ Trường Thanh quỳ rạp trên mặt đất cực kì cung kính trước mặt này, đáy mắt có một tia phần nộ, lập tức lạnh lùng nói: “Tùy thân mạng theo độc, ý đồ dò hỏi tướng quân phủ, đây là tội lớn!”

Từ Trường Thanh ở trên mặt đất, nghe xong đại chán, trên người mồ hôi lạnh lập tức không chịu không chế toát ra, hai hạng tội danh này nếu làm thật hân sẽ chết không nơi táng thân, Vân di chỉ sợ cũng sẽ gặp ngập đầu tai ương, hân thật sự không biết mình là nơi nào đắc tội Chiến Vô Dã, khiến hân nghĩ như vậy muốn đẩy mình vào chỗ chết.

Từ Trường Thanh đầu óc một trận ông ông, hân dùng nhanh thanh âm đã run lên khản cầu Chiến Vô Dã: “Thỉnh tướng quân minh tra, tiểu nhân tuyệt đối không có ý dò hỏi tướng quân phủ, lại càng không mang độc, nếu tướng quân không tin, tiểu nhân nguyện ý chính mồm uống hết vật trong bình, lấy lại trong sạch, còn thỉnh tướng quân thành toàn tiểu nhân, nếu thật sự là độc, tiểu nhân nguyện ý lấy chết tạ tội.”

“Nói như vậy, ngươi là không phục?”

“Tiểu nhân không dám.”

Chiến Vô Dã theo dõi hân, lấy ra ngân bình, sau đó ngồi xổm xuống dùng thanh âm chỉ có hân và Từ Trường Thanh hai người mới có thể nghe được chậm rãi nói: “Từ Trường Thanh, ngươi hân là biết, a di của ngươi còn ở trong phủ, nếu ngươi thật sự không phục, liền nói cho ta biết bên trong ngân bình này rốt cuộc đựng cái gì, là từ đâu mà đến? nếu không.....” Chiến Vô Dã không tiếp tục nói, nhưng ai cũng có thể nghe ra ý tứ của hân.

Nghe vậy đồng tử của Từ Trường Thanh vội vàng co rút lại, Vân di là điểm yếu lớn nhất đời này của hân, sợ hãi chưa từng có từ xương sống bắt đầu lan tràn toàn thân, Chiến Vô Dã có thể gọi ra tên bản thân, thậm chí ngay cả chuyện Vân di cũng biết nhất thanh nhị sở, thì phải nói, hân đã sớm biết quan hệ của mình và Vân di, hết thảy chỉ sợ là hân cố ý bày ra.

Ngay cả trước đó nói hân mang độc vào tướng quân phủ cũng chỉ là lấy cớ, mục đích cuối cùng của Chiến Vô Dã, là lục dịch.....

Từ Trường Thanh trong đầu nồn nóng nghĩ lại, mình vào lúc nào bị hân phát hiện bí mật, nghĩ tới nghĩ lui cũng không thu hoạch được gì, hân tự nhận luôn luôn cẩn thận, cũng không tùy ý ở người khác trước mặt lấy lục dịch ra, ngay cả Vân di cũng giữ bí mật huống chi là người khác, nhưng người thường sẽ không biết bí mật về lục dịch, Chiến Vô Dã làm sao biết được? chẳng lẽ hân biết lục dịch? hoặc là tình khí? ý thức được điểm ấy, trái tim Từ Trường Thanh lập tức kịch liệt nhảy lên.

Thấy Từ Trường Thanh sắc mặt lúc trắng lúc xanh, Chiến Vô Dã có chút không vui híp mắt lại, đưa tay muốn chế trụ cái ót của Từ Trường Thanh, ai ngờ vừa sờ tay vào phát hiện tóc đen dưới tay mượt như tơ lụa.

Từ Trường Thanh bị hân dùng tay đè nặng đầu, nhất thời tỉnh táo lại, lập tức vội nói: “Kia là tiểu nhân khi ở nông thôn, ngẫu nhiên ở trong một sơn động tìm được, thấy nó có mùi thơm ngát liền giữ lại.”

“Son động ? ở nơi nào ?”

Từ Trường Thanh cắn răng nói: “Hoài châu Xương huyện.”

Đối với hắn nhanh chóng trả lời tựa hồ thực vừa lòng, lực đạo trên ót giảm nhẹ.

Chiến Vô Dã có chút hưởng thụ nhu nhu sợi tóc mềm nhẵn dưới tay, thế nhưng có chút yêu thích không buông tay, bắt quá đối với Từ Trường Thanh lại là một phiên tâm tình khác, nghĩ hắn nhìn thấu lời nói dối của mình, không khỏi chột dạ vẫn không nhúc nhích mặc hắn nhu niết không dám phản kháng.

“Kia son động nhìn ra sao?” Chiến Vô Dã đột nhiên mở miệng hỏi.

“Có chút đen, bên trong có nhũ thạch.” Từ Trường Thanh lập tức bổ sung: “Thứ bên trong ngân bình chính là nhũ thạch nhỏ ra.”

“Ngươi còn nhớ được vị trí kia son động kia không?”

Từ Trường Thanh sớm nghĩ đến hắn sẽ hỏi như thế, lập tức nói: “Tiểu nhân khi đó chỉ là trong lúc vô tình tiến vào trong động, sau cũng từng còn muốn đi vào chơi đùa, nhưng sao cũng tìm không thấy” trả lời thỏa đáng, chết không đối chứng, sẽ

“Không bằng không có, nói đến cùng, hết thấy cũng có thể là ngươi bịa ra .” Chiến Vô Dã quyết không để hồ lộng như vậy.

Từ Trường Thanh trong lòng thầm mắng, lại chỉ có thể kiên trì yếu thế nói: “Dù cho tiểu nhân mười lá gan, tiểu nhân cũng không dám lừa gạt tướng quân, tiểu nhân chẳng qua là một hương dân lỗ năng, thạch dịch trong ngân bình thật là tiểu nhân ở trong động ngẫu nhiên có được, chỉ là tiểu nhân thật sự không biết tướng quân đối với thạch dịch này cảm thấy hứng thú, nếu là như thế, tiểu nhân trong tay còn có vài giọt, nhất định hiến cho tướng quân, còn thỉnh tướng quân có thể tha cho tiểu nhân và a di một mạng, tiểu nhân nhất định vô cùng cảm kích.”

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Tuồng Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Mê

Nhận thấy tầm mắt lạnh liệt trên đầu, trán Từ Trường Thanh một mảnh mồ hôi lạnh, vẫn không nhúc nhích, cũng không biết qua bao lâu, mới nghe được Chiến Vô Dã ý tứ không rõ “Hừ” một tiếng, sau đó vươn tay kéo hắn lên.

Lấy lực cánh tay của Chiến Vô Dã, dẫn theo hắn liền giống như dẫn theo một con dê, Từ Trường Thanh nói không sợ hãi là giả, thậm chí trong nháy mắt nghĩ đến Chiến Vô Dã sẽ dùng quyền cước đối với hắn.

Từ Trường Thanh theo bản năng cúi đầu, nao núng trước lấy tay bảo vệ mặt, lại nghe Chiến Vô Dã châm chọc mở miệng nói: “Sao ? sợ ta đánh ngươi ?” suy nghĩ Trong lòng bị nhìn thấu, động tác của Từ Trường Thanh cứng đờ.

Chiến Vô Dã cười lạnh liếc mắt, nhìn về phía khác, bỏ lại một câu: “Ta chưa bao giờ đánh ngươi”

.....

“Ta chỉ biết giết người !”

Lời này nghe vào trong lỗ tai Từ Trường Thanh lại thay đổi, nghĩ đến Chiến Vô Dã giết người diệt khẩu, sắc mặt đại biến, lúc này thấy Vân di vội vàng từ cửa chạy tới.

Nàng ở bên trong phủ thì nghe có tỳ nữ nói, ở cửa có tiểu hài tử bị bắt ở đại môn tướng quân phủ, lúc ấy Vân di lập tức đã nghĩ đến Thanh Nhi, lập tức buông việc trong tay chạy đến xem, vừa thấy, quả nhiên là Thanh Nhi, làm nàng lo lắng là, bên cạnh còn có Chiến thiếu tướng quân.

Vân di cẩn thận nhìn xem, thấy trên áo choàng trắng Thanh Nhi mặc buổi sáng có bụi, tựa hồ là bị người đẩy ngã, nhất thời sắc mặt tái nhợt, nghĩ đến Thanh Nhi đắc tội Chiến thiếu tướng quân, không nói hai lời đã chạy tới kéo Từ Trường Thanh quỳ rạp xuống đất.

Nhưng nửa đường lại bị Chiến Vô Dã lấy tay đỡ.

“Thảm nương sao lại làm đại lễ như vậy ?” Chiến Vô Dã giả bộ khó hiểu hỏi.

Vân di ai ai cầu xin nói: “Chiến tướng quân, đứa nhỏ này là cháu của nô tỳ, là nô tỳ quản giáo không chu toàn, hẳn nếu đắc tội tướng quân, nô tỳ nguyện ý thay hắn chịu phạt.”

“Nga, nguyên lai là cháu của thảm nương, bắt quá.” Chiến Vô Dã nhìn thoáng qua Từ Trường Thanh, nói với Vân di: “Hắn có tội gì ?”

Vân di sùng sốt, không khỏi nhìn Từ Trường Thanh bên cạnh, thấy trên người hắn chỉ dính đất, cũng không giống như bị đánh.

“Là quân sự bên trong phủ khi mở cửa không cẩn thận đụng vào hắn, người đến nhìn giúp hắn, nếu trên người có ú thương, đi tới chỗ quân gia lĩnh một hộp thuốc trị thương cho hắn.” Chiến Vô Dã khẩu khí cực kì âm áp, mặt mang tiểu ý, cùng vừa rồi quả thực là hai người.

Vân di kích động lập tức kéo Từ Trường Thanh nói: “Cám ơn tướng quân.”

Từ Trường Thanh ở bên cạnh nghe được thì ngây người, Chiến Vô Dã rõ ràng một giây trước còn hung ác nói với hắn, ta chỉ biết giết người, giây tiếp theo lại ôn hòa với Vân di, không chỉ có không đề cập tới tội danh hắn mang độc vào tướng quân phủ, còn thưởng thuốc ?

Người này bất quá là muốn thách dịch mà thôi, đến lúc đó cho hắn cũng được, cần gì phí công hoảng hốt như vậy ? Từ Trường Thanh càng nghĩ càng không đúng, lại có chút kinh sợ.

Ánh mắt liên tiếp nhìn về phía Vân di, Vân di tuy rằng mặc quần áo vải dệt bình thường, màu sắc cũng là thâm sắc, nhưng là trải qua một đoạn thời gian rất dài dùng lực dịch bảo dưỡng, sớm đã dung tư toả sáng, dung mạo vốn đã dễ coi, lúc này càng là làn da bạch tế, khí sắc đều giai, một chút cũng không giống phụ nhân sắp ba mươi.

Chẳng lẽ.....

Từ Trường Thanh lập tức lắc đầu, sẽ không, Chiến Vô Dã qua năm vừa mới mới mười sáu, tuy rằng bộ dạng cao lớn, nhưng dù sao chênh lệch tuổi nhiều như vậy, làm sao sẽ đối với Vân di.....

Nhưng rất nhiều nhà quyền quý đều có đủ loại chuyện không thể lý giải.....

Đội Từ Trường Thanh không yên lấy lại tinh thần, Vân di đã kéo hắn trở về nhà, đóng cửa lại, sắc mặt khẩn trương xem xét thân thể cho Từ Trường Thanh, nhìn đầu, lại xóc lên lưng áo phía sau, lọt vào tầm mắt một mảnh ôn nhuận màu ngọc bạch, cũng không có vết thương, Vân di nhẹ nhàng thở ra, ngay sau đó kéo quần hắn, muốn nhìn một chút mông hắn có té bị thương hay không.

Từ Trường Thanh đỏ bừng mặt che quần, vội vàng nói: “Đừng, Vân di, ta không cần đâu.”

“Còn nói không cần, người nhìn mông mình này.....” Vốn là tựa như ngọc tốt nhất, lúc này phủ đầy một mảnh tím bầm, thoát nhìn hơi dọa người.

Vân di kéo quần lên cho Từ Trường Thanh, vẻ mặt đau lòng, Thanh Nhi từ nhỏ không chịu khổ, một thân làn da dường vừa mềm vừa trắng, ai ngờ vừa bị ngã lại tím thành như vậy, đáng thương cư nhiên cũng không kêu đau, thật sự là khiến người đau lòng muốn chết

Vân di thở dài, vỗ vỗ bụi đất trên người cho hắn, trong lòng vội vã chạy về phủ, dù sao đã nhận tiền công, không nên rời đi lâu.

Từ Trường Thanh ôm cổ Vân di cầu nói: “A di, người đừng đi tướng quân phủ được không, bọn họ đánh người đều dùng roi quất, thực đáng sợ.....”

Vân di nghe xong nghĩ đến cái gì, xoay người hỏi: “Người buổi sáng có phải đi tướng quân phủ nhìn lên hay không?”

Từ Trường Thanh tạm dừng, thành thật gật đầu.

Vân di nói: “Bị đánh là vì người kia phạm lỗi, phạm lỗi sẽ chịu trừng phạt, tướng quân phủ Chiến lão tướng quân và thiếu tướng quân làm người đều vô cùng tốt, nếu Vân di không làm sai sẽ không bị đánh, cho nên Thanh Nhi không phải sợ.”

Từ Trường Thanh nghe Vân di nói đến thiếu tướng quân làm người vô cùng tốt, khỏe miệng không khỏi co giật, cũng không buông nói: “A di, không bằng chúng ta mua gian cửa hàng làm chút sinh ý đi, cũng có thể kiếm ăn a, cũng không cần đi hầu hạ người ta.....”

Vân di sờ sờ mái tóc có chút hỗn loạn của Từ Trường Thanh nói: “Thanh Nhi tuổi còn nhỏ, không hiểu, a di chỉ là một nữ tử nhân gia, ở kinh thành lại không quen không chỗ dựa, việc buôn bán xuất đầu lộ diện đâu dễ dàng như vậy.” Nói xong liền miễn cưỡng cười cười, vội vàng trở về.

Từ Trường Thanh nhìn chằm chằm cửa sân, nửa ngày, lấy tay đề cổ hơi toan trướng, cười khổ, trưa nay không biết chảy ra bao nhiêu mồ hôi lạnh, hừ chết bao nhiêu hồi, hiện tại trừ bỏ mông đau, sau gáy chỉ sợ cũng ứ thành một mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngừi Tường Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Bất An

Từ Trường Thanh biết đối với Vân di có chút lỗi mẫn, nhưng trong khoảng thời gian ngắn hắn tìm không thấy có gì có thể khiến Vân di rời tướng quân phủ, dù sao một tháng mười lượng bạc đối bình dân là rất dày, chỉ có một ít lão quân gia nhà lớn mới có thể kiếm được, cho nên nếu không đủ lý do, Vân di sẽ không dễ dàng rời tướng quân phủ, bởi vì lúc này rời đi, nếu muốn tìm được nơi có thể kiếm được mười lượng bạc, sẽ rất khó.

Nhưng Từ Trường Thanh bị Chiến Vô Dã uy hiếp, sao còn có thể để Vân di đặt mình trong đó lấy thân mạo hiểm, muốn nghĩ biện pháp có thể khiến Vân di chủ động rời tướng quân phủ, suy nghĩ nửa ngày, cũng không có đầu mối.

Từ Trường Thanh đành phải chờ đợi, xoay người cời đồ bần trên người, tính toán trước lau đi mồ hôi dính nị trên người rồi nói sau, lúc lau cũng không dám dùng lực dịch, sợ làm tiêu ứ thanh buổi tối Vân di trở về nhìn, khó mà nói cho rõ.

Bởi vì không dám ngồi, liền sửa ghé vào bên cạnh ao, nhắm mắt từ trong không gian lấy ra một chung rượu bạc, thạch động nội nhũ trên núi nhỏ, cho tới nay mỗi ngày đều sẽ đứng giờ nhỏ hai giọt, trong đó một giọt hần sẽ cho vào nước trà uống hết, mà một giọt khác thì tích lại, luôn lặng lẽ cho Vân di dùng một ít.

Cho nên, mấy ngày nay tích góp từng tí một, chung rượu đã được ước chừng non nửa chung, nhìn một đoàn lực dịch bích oánh oánh, Từ Trường Thanh có chút không nề, lấy tay hơi hơi lung lay chung rượu, nhoáng lên một cái lực dịch kia tựa như một khối mỡ đông ở bên trong rung lắc.

Đối với chuyện hôm nay phát sinh, Từ Trường Thanh nghĩ đến cực kì hối hận, việc này hiện tại nghĩ đến, Chiến Vô Dã có thể sớm đã có chuẩn bị, dù mình lúc ấy không có làm rơi ngân bình, hần cũng sẽ không từ bỏ ý đồ. Hần thậm chí suy đoán, Vân di có thể đi vào tướng quân phủ chỉ sợ cũng là Chiến Vô Dã cố ý an bài, mục đích có thể là vì lực dịch trong tay mình, tuy rằng hần không biết Chiến Vô Dã làm sao biết được thứ này ở trong tay mình, bất quá, Tái ông mất ngựa là phúc hay là họa, bại ở lực dịch thành cũng ở lực dịch.

Nếu mục tiêu của hần chỉ là lực dịch, vậy liền cho hần một ít, để hần sớm có được vào tay, tự nhiên sẽ đối với sự tình bên ngoài lực dịch không hứng thú, đến lúc đó, mình và Vân di mới có thể an thân trở ra.

Đây là biện pháp Từ Trường Thanh cảm thấy đáng tin nhất, cũng là lựa chọn duy nhất.

Buổi tối Vân di không chỉ có cầm thuốc trở về, còn mang theo một cuộn tơ lụa màu lam trầm, nhìn thấy Từ Trường Thanh liền lấy một tay hần kéo vào trong phòng.

Mặt mang tươi cười từ trong ống tay áo lấy ra một hộp thuốc mỡ, nói:“Thanh Nhi, ngươi xem, đây là thuốc thiếu tướng quân đưa cho ngươi, nghe phụ nhân giặt quần áo nói đây là thuốc cho tướng quân chính mình dùng, trong hiệu thuốc mua không được đâu, đến đây, a di bôi cho ngươi thử xem, sáng tối bôi một lần, qua hai ngày ứ thương sẽ tốt lên.” Từ Trường Thanh nơi nào còn dám để Vân di bôi cho, lấy đến tự mình bôi.

Bôi thuốc xong, bỗng ngay lúc đầu hơi lạnh, qua một hồi chỗ được bôi thuốc bắt đầu đau rát, Từ Trường Thanh có điểm hoài nghi bên trong có phải bị trộn bột hạt tiêu hay không, đành phải ngâm đem được cọ đi, xoay người thấy Vân di mở cuộn tơ lụa kia ra, lần bấm đếm thước tắc.

Hần nghi hoặc nhìn qua, cảm thấy màu sắc này rất nghiêm túc, không thích hợp cho nữ nhân, mà như là màu sắc cho quần áo của nam tử trường thành, vì thế trộm ngắm Vân di một cái, thấy nàng tập trung đo, liền nhịn không được hỏi:“Vân di, ngươi muốn ở nhà làm quần áo cho tướng quân?”

Vân di vừa đo vừa trả lời:“Không phải, quần áo của tướng quân làm ở trong phủ, đây là cho Vu tham quân.”

Vu tham quân ? Từ Trường Thanh sửng sốt, khẩu khí vừa chuyển nói:“ quần áo của Vu tham quân sao lại do Vân di làm, hần không phải có phụ nhân sao ?”

“phụ nhân của hần đã sớm đã qua đời.”

Nghe xong Từ Trường Thanh trong lòng máy động, lập tức nói:“ không phải còn có nữ nhi biết thêm sao ?”

Vân di dùng cây kéo nhanh chóng cắt vải:“Nữ nhi của hần trước đó đã đính thân, qua hai ngày sẽ xuất giá, làm sao có thời giờ làm quần áo cho hần, dù sao a di buổi tối cũng nhàn, liền làm giúp, cũng không phải thực khó khăn.”

Từ Trường Thanh cau mày suy nghĩ, Vu tham quân không có phụ nhân, nữ nhi vừa muốn xuất giá, hiện tại cô gia quả nhân, ở phía sau để Vân di giúp hần làm quần áo, hành động này nghĩa là gì.

Hần nhịn không được lại nhìn Vân di, tuy rằng lòng tràn đầy nghi hoặc, nhưng chỉ có thể đặt ở đáy lòng, ngầm lại cũng bất quá là hỗ trợ mà thôi, mình tựa hồ quá chuyện bé xé ra to, lui một bước nói, dù Vu tham quân cố ý, Vân di cũng sẽ không đáp ứng, Từ Trường Thanh vừa nghĩ như vậy, nhất thời lại cảm thấy trong lòng kiên định hơn.

Sáng sớm ngày thứ hai, Vân di vội vàng dùng cơm đi tướng quân phủ, Từ Trường Thanh đợi ở bên ngoài tướng quân phủ, thủy chung cũng không thấy Chiến Vô Dã xuất môn, ngày hôm qua hần tuy rằng không có nói rõ muốn lực dịch còn thừa trong tay Từ Trường Thanh, cũng không cho thấy hần không muốn, lực dịch này một ngày không có giao cho hần, chỉ sợ uy hiếp hôm qua hần liền vẫn hữu hiệu như cũ.

Từ Trường Thanh roi vào đường cùng, chỉ có thể lại đi vào tướng quân phủ, lần này mở cửa không phải đại hán ngày hôm qua, mà là một trung niên nam tử cao gầy, nhìn thấy Từ Trường Thanh liền cao thấp đánh giá liếc mắt một cái hỏi:“Nơi này tướng quân phủ, ngươi tìm ai ?”

Từ Trường Thanh bận rộn nói:“Ta tìm Chiến tướng quân.”

“Ngươi tìm lão tướng quân hay thiếu tướng quân ?”

“Tìm thiếu tướng quân.”

nam nhân cao gầy lại hai mắt cao thấp đánh giá, “Người là Từ Trường Thanh ?”

Từ Trường Thanh sững sốt, không biết hần sao lại biết tên mình, nhưng vẫn là gật đầu nói: “Phải.”

“Đi theo ta.” nam nhân cao gầy mở cửa ra.

Tướng quân phủ Từ Trường Thanh vẫn là lần đầu tiên tiến vào, vốn tưởng rằng sẽ kiến tạo cực kì hoa quý, cũng không nghĩ là cổ phác đại khí, nam nhân cao gầy dẫn Từ Trường Thanh xuyên qua chính đường, đi vào một biệt viện.

“Tướng quân, Từ Trường Thanh đến.”

phòng trong truyền ra một tiếng thần nhiên: “Đề hần tiến vào.”

nam nhân cao gầy lui sang bên một bước, đối với Từ Trường Thanh đưa tay không tiếng động làm một động tác thỉnh.

Cũng không biết là tại địa bàn của người ta, hay là tướng quân phủ này có khí thế nhiếp nhân, khiến Từ Trường Thanh cảm giác đầy lòng sợ hãi, vì thế đành phải hít một hơi thật sâu, sau đó kiên trì đẩy cửa ra tiến lên.

Phòng trong tựa hồ là một thư phòng, Từ Trường Thanh nhìn lướt qua, bài trí không thể nói rõ có bao nhiêu sao hoa quý, nhưng đều là cổ vật niên đại xa xăm,

Chiến Vô Dã lúc này đang ngồi bên trong thư phòng, chuyên chú lâu một cây kiếm có vẻ sắc bén, Từ Trường Thanh vừa thấy tâm thần rung động lập tức cổ nuốt xuống, kiếm kia lộ ra một cổ hơi thở khiến tâm can lạnh toát, trước kia có nghe nói, chỉ có chém giết vạn người, mới có thể hình thành đoạt hồn chi kiếm, chẳng lẽ cái chuôi trước mặt này chính là đoạt hồn ?

Từ Trường Thanh không dám nhìn lâu, chỉ đi hai bước liền ngừng lại, không phải hần không muốn đi, mà là bản năng thân thể khiến hần đứng ngoài giới hạn nguy hiểm.

Cửa phía sau đã bị người cao gầy đóng lại, khi đóng cửa người cao gầy còn đồng tình nhìn Từ Trường Thanh liếc mắt một cái.

Tuy rằng đây là tướng quân phủ, nhưng ở trong thư phòng lau bảo kiếm, thấy thế nào cũng quái dị, Từ Trường Thanh cup mi, ấn cấp bậc lễ nghĩa đợi nửa ngày, nhưng Chiến Vô Dã không có chút dấu hiệu mở miệng, dường như đã quên mất hần, một lòng chỉ đặt trên kiếm, nôn nóng hần đành phải mở miệng nói trước: “Tiểu nhân gặp qua tướng quân, hôm nay tiểu nhân đã đem thạch dịch toàn bộ mang đến, còn thỉnh tướng quân vui lòng nhận cho.”

Chiến Vô Dã nghe vậy, động tác sát thí trong tay mới thoáng ngừng, ánh mắt nhìn về phía Từ Trường Thanh cúi đầu phía dưới, có chút tiêm gầy, thấy động tác của hần không hề thất lễ, nói chuyện cũng có tiến có lui, chỉ là..... Quá mức cẩn thận, đứng ở cửa, không đi đến trước thêm một bước. sau hạ cái kia xin thế này chỗ đứng là cũng

Chiến Vô Dã sắc mặt thần nhiên buông xuống bảo kiếm trong tay, “Cũng là thức thời, nếu mang đến, vậy lấy lại đây nhìn xem đi.”

Bên người tướng quân thế nhưng không người hầu hạ, Từ Trường Thanh không khỏi có chút kỳ quái, cũng khiến hần rất là phức tạp, hơn nữa chuôi kiếm này tà khí mùi phẫn, chờ hần do dự mà đi đến án tiền, mồ hôi lạnh sau lưng đã làm ướt quần áo.

Chiến Vô Dã theo dõi hần, thấy hần đi tới trước mặt mình, ánh mắt không khỏi chột lóc.

Từ Trường Thanh cúi đầu, đem lục dịch cung kính đặt lên trên bàn.

ánh mắt Chiến Vô Dã theo mặt hần chuyển qua ngân bình, dừng hạ, sau đó vươn tay lấy qua, tùy tay mở ra che, một trận linh khí nồng đậm lập tức trút xuống mà ra, bên trong là tràn đầy một lọ lục dịch, Chiến Vô Dã chỉ cúi đầu nhìn thoáng qua, liền lập tức nâng tay đem kia che che lên.

Từ Trường Thanh vẫn âm thầm lưu ý, thấy sắc mặt hần tốt hơn không ít, cảm thấy buồn lòng, nghĩ đến Vân di cố gắng tươi cười nói: “Tướng quân, thạch dịch có thể trừ thương đối phu, dùng rất là tốt, nhất là ở trên chiến trường, trọng thương nếu có thể dùng lục dịch này bôi lên nhất định có thể bảo mệnh, tiểu nhân năm đó không biết tác dụng của nó, cho nên lấy ra không nhiều lắm, đây đã là toàn bộ, hiện tại tiểu nhân nguyện ý đem nó toàn bộ hiến cho tướng quân.....”

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Người Tường Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Trở Mặt

Từ Trường Thanh thấy Chiến Vô Dã mặt không chút thay đổi theo dõi hần, không khỏi cảm thấy cảm thấy một trận buồn bực, nhưng việc đã đến nước này, liền tuyệt không quay đầu, nếu không lần này chẳng phải đến không một chuyến.

Vì thế liền nhẫn nại, khiêm tốn nói:“Tiểu nhân chỉ có một thỉnh cầu, hy vọng tướng quân có thể thành toàn tiểu nhân.”

Chiến Vô Dã nghe xong ánh mắt như thường, phảng phất sớm nhìn thấu Từ Trường Thanh sẽ nói như thế, đem lục dịch thả lại trên bàn, nâng mi nói:“Hãy nói nghe một chút.”

Từ Trường Thanh vội nói:“ A di của tiểu nhân ánh mắt nhiều năm thù thù có chút gây trở ngại, chỉ sợ không thể tiếp tục làm tú nương trong phủ, cho nên thỉnh tướng quân ân chuẩn a di của tiểu nhân rời tướng quân phủ.” Chỉ cần Vân di từ tướng quân phủ nhiều thêm một ngày, Từ Trường Thanh liền một ngày trong lòng bất an, dù tiền công cao tới đâu, hắn cũng không muốn cho Vân di tiếp tục làm.

Chiến Vô Dã nói:“Nga ? ánh mắt có trở ngại ?”

“Phải.” Từ Trường Thanh giải thích nói “Thêu hao tâm tổn sức, gần đây mắt nàng thường xuyên sưng đỏ.....”

Chiến Vô Dã nghe xong gật gật đầu:“Tất nhiên như thế, đương nhiên là có thể.”

Từ Trường Thanh nghe vậy cảm thấy nhất thời buông lỏng, không nghĩ tới Chiến Vô Dã hội đáp ứng nhanh như vậy, xem ra mình lần này thành công, cũng không uổng ngày hôm qua suy nghĩ một đêm.

Nếu không thể khiến Vân di chủ động rời tướng quân phủ, vậy chỉ có khiến tướng quân phủ từ Vân di, sa thải một tú nương bất quá là việc nhỏ, nhưng hẳn biết Chiến Vô Dã khẳng định sẽ làm khó dễ, cho nên sớm đã nghĩ có, nhưng hôm nay thuận lợi như vậy, có hơi ngoài dự liệu.

Chiến Vô Dã khoe miệng bao hàm tiểu ý lạnh nhạt, đem biểu tình trên mặt Từ Trường Thanh nhất nhất thu ở đáy mắt, sau đó thân nhiên nói:“A di của người sắp gả cho thúc phụ ta làm kẻ thất, tiếp tục lưu lại tướng quân phủ làm tú nương cũng quả thật không thích hợp, như vậy, để cho nàng về trước tính đường.....”

Từ Trường Thanh vừa hoàn khẩu khí, liền nghe thế, giống như kinh lôi nổ vang, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Chiến Vô Dã, thanh âm không khỏi lên cao hỏi:“Tướng quân mới vừa nói cái gì ? là ai gả cho thúc phụ người?”

Chiến Vô Dã nói:“Đương nhiên là a di của người, nga, người có lẽ còn không biết, thúc phụ của ta chính là Vu tham quân, họ Vu là họ mẹ của hắn, chuyện này người biết đến không nhiều lắm, nếu về sau đều là người một nhà, như vậy sớm cho người biết cũng tốt.”

Từ Trường Thanh trên mặt nhất thời huyết sắc thu hết, ánh mắt nhìn chằm chằm Chiến Vô Dã, miễn cưỡng nói:“A di của ta dựa vào cái gì phải gả cho thúc phụ người?”

Ánh mắt Chiến Vô Dã lạnh nhạt, nhìn về phía Từ Trường Thanh lại có chút tựa tiểu phi tiểu, trong miệng càng thêm châm chọc nói:“Như thế hỏi lại, là chi người Chiến gia ta trèo cao không dậy nổi a di của người sao ?”

Từ Trường Thanh lúc này ánh mắt đã nhuốm tức giận, hắn không chút nghĩ ngợi phun ra một chữ:“Phải.” Không nói phải, chẳng lẽ muốn nói không phải sao ? như vậy hẳn trước kia khúm núm như khắt cái, giống như chó ườn khuôn mặt tươi cười lắc đuôi với người ta, là vì cái gì ?

Hắn từng phát thệ, hắn sẽ cho Vân di cuộc sống tốt hơn kiếp trước, không để nàng lại chịu khổ, vì điểm này, hắn vẫn nỗ lực, làm chuyện gì cũng không dám có một tia sơ xuất, bởi vì có bản khoản, hắn cần thận trọng sợ hãi đặc tội quyền quý như Chiến gia, sợ hãi mất đi Vân di, mất đi cuộc sống yên bình không dễ có được, cho nên, hắn nhẫn nại, hắn hướng người khác cúi đầu, hắn không cam lòng dâng ra lục dịch, nghĩ một đằng nói một nẻo.

Nhưng cuối cùng, vẫn là tránh không được kết quả hắn e ngại, Vu tham quân tuy rằng chưa gặp qua, nhưng là thúc phụ của Chiến Vô Dã có thể là người tốt sao ? này cùng hồ lừa có gì khác nhau, hắn làm sao có thể để Vân di khiêu hồ lừa này?

Việc đã đến nước này, hắn còn có kỳ cái gì, còn có cái gì đáng sợ, ý niệm vừa nảy ra, hỏa khí mấy ngày áp chế bùng lên, đi về phía trước hai bước, một tay đoạt ngân bình vào tay, không khách khí đối với Chiến Vô Dã lộ ra vẻ mặt người quả thực không phải nhân.

Chiến Vô Dã thấy thế thế nhưng ngăn ra, khẽ cười .

Người cười cái mông a ? Từ Trường Thanh đem lục dịch chặt chẽ nắm trong tay, nói với Chiến Vô Dã:“Chiến tướng quân, người đừng khinh người quá đáng, giả thiết người nói nửa điểm khả năng đều không có, nếu là người có ý như thế, ta hiện tại đã đem bình thạch dịch này đổ hết, cùng lắm thì không cần tánh mạng, cũng muốn cho người người và của cái gì cũng không được.”

Chiến Vô Dã im lặng nhìn hắn nửa ngày, ánh mắt lóe ra, dùng một tay chống bàn đứng lên, hơi hơi khuynh thân nói:“Người có biết hay không có bao nhiêu người muốn cửa hôn nhân này của tướng quân phủ, thúc phụ của ta làm người vô cùng tốt, dưới gối cũng chỉ có nhất nữ, ít ngày nữa sẽ xuất giá, a di của người nhập phủ chính là chính thất, người xác định a di của người tương lai có thể tìm được nam nhân tốt hơn?”

Từ Trường Thanh lập tức nói:“A di của ta không cần leo lên nam nhân.”

“Người xác định sao ?” Chiến Vô Dã vòng qua bàn đi tới nói:“Theo ta được biết, bọn họ hai người là lưỡng tình tương duyệt, a di của người hình như thực thích thúc phụ ta.”

Từ Trường Thanh đột nhiên nhớ tới tối tắm rửa lam trâm hôm qua, Vân di đối với Vu tham quân nếu thật không có hảo cảm, làm sao lại tận tâm vì hắn làm quần áo ? một nữ nhân vì nam nhân làm quần áo, nhất định là có hảo cảm, Từ Trường Thanh lúc này mới ý thức được điểm này, không khỏi cảm

thấy buồn bực.

Mà Chiến Vô Dã lúc này đã đi đến đối diện hắn, Từ Trường Thanh vừa nhấc đầu, tầm mắt cùng hắn tương đối, không có khúm núm nhẩn nại, chỉ có chán ghét không chút nào che giấu, Chiến Vô Dã không có đưa tay đoạt lục dịch, ngược lại là nhìn chăm chăm vào mắt Từ Trường Thanh chậm rãi nói: “Ta nhớ rõ, người lộ ra địch ý trước là ngươi.....”

Không đầu không đuôi nói, thiên tài mới biết hắn nói cái gì, Từ Trường Thanh thầm nghĩ, trong lòng lại sốt ruột chuyện Vân di, nào còn có tâm tư nói cái gì, liên tục danh đều giảm đi, nắm lục dịch vừa lui vừa nói: “Chiến Vô Dã, nếu a di của ta có việc, ngươi vĩnh viễn đừng nghĩ có được thạch dịch này, ta thà rằng cho chó ăn cũng sẽ không lưu cho ngươi một giọt.” Nếu đã muốn xé rách mặt, đơn giản liền xé đi, dù sao một bình dân như hắn, cùng lắm thì chết, cũng không phải chưa từng chết, vì thế đem bình hoa cạnh cửa một cước gạt ngã, kéo cửa ra liền chạy ra ngoài.

Chiến Vô Dã đứng ở trong phòng, nâng tay ngăn lại một đạo hắc ảnh từ cửa sổ nhảy vào.

“Chủ thượng, vì cái gì không đoạt lại ngàn năm linh nhũ trong tay kia tiểu tử?”

Chiến Vô Dã không đáp lại, cũng là hỏi: “Tra thế nào?”

Hắc ảnh kia lập tức nói: “Thuộc hạ đã đem Từ gia hướng năm đời toàn bộ tra qua, đều cùng đạo quan kia không hề liên quan, có thể bài trừ khả năng tiểu tử kia là mật thám, nhưng thuộc hạ không rõ là, hắn cùng Bạch Vân Quan không liên hệ, trong tay sao lại có ngàn năm linh nhũ? chẳng lẽ thật như lời hắn, là trong sơn động ngẫu nhiên có được? chỉ là thuộc hạ chạy đến Xương huyện, cũng không có phát hiện sơn động mang thạch nhũ, lại càng không phát hiện ngàn năm linh dịch.....”

“Kia không phải ngàn năm linh nhũ, mà là một loại linh dịch gần vạn năm linh nhũ.” Chiến Vô Dã trầm giọng nói.

Hắc ảnh rung lên: “Vạn năm linh nhũ? chủ thượng, kia chẳng phải là so với ngàn năm linh nhũ càng cao cấp?”

Chiến Vô Dã cũng xoay người ngồi trở lại chỗ: “Chỉ là quá ít, uống rượu độc giải khát mà thôi.” Dừng lại hỏi: “A di của Từ Trường Thanh có vấn đề gì không?”

Hắc ảnh nói: “Thuộc hạ tra qua, không có vấn đề gì.” do dự nửa ngày mới hỏi: “Thuộc hạ không rõ, chủ thượng bởi vì ngăn cản ngũ lôi thiên kiếp bị thương, sau lại bị tiểu nhân lỗ mũi trâu ở Bạch Vân Quan kia làm trọng thương, tiểu tử kia khi đó cứu chủ thượng, khẳng định sẽ không phải thủ hạ của tên lỗ mũi trâu này, sao thận trọng với hắn như vậy?” Ép buộc hơn nửa năm, cơ hồ đem tổ tông năm đời của tiểu tử kia tra xét đã ngoài ba lần, thật sự là phí công.

Chiến Vô Dã tà mục nhìn hắn một cái: “Đây là ngươi nên hỏi sao?”

Hắc ảnh lập tức khom người nói: “Là thuộc hạ lỗ mưng.” Thấy chủ thượng không phân phó, lại không dám tự tiện rời đi, chỉ có thể tại chỗ chờ đợi.

Nửa ngày, Chiến Vô Dã mới nhắm mắt trả lời: “Là ánh mắt hắn.”

“Ánh mắt?” Hắc ảnh không khỏi lặp lại nói.

“Đầu tiên là thân thiết, kế tiếp có chút cổ quái, sau đó là lạnh lùng.”

“Là ánh mắt khi cứu chủ thượng sao?”

.....

“Nói như vậy, hắn cũng không phải thật tâm muốn cứu chủ thượng, nếu thật tâm cứu giúp, là sẽ không lộ ra biểu tình lạnh lùng, cho dù cứu cũng chỉ sợ là địch phi hữu, cho nên chủ thượng cho rằng hắn rất khả nghi? sợ hắn là mật thám?”

.....

Hắc ảnh suy tư khổ tường, nửa ngày nói: “Chủ thượng, thuộc hạ đột nhiên nhớ lại, Từ Trường Thanh thực yêu thích chó, thuộc hạ từng tra qua, hắn ở tại hạ phố khi, thường xuyên mua màn thầu uy đã cắn, cho nên thuộc hạ nghĩ, hắn cực kì yêu thích chó.”

Chiến Vô Dã giống như nghĩ đến cái gì, mờ mắt ra nhìn về phía hắn: “Tiếp tục nói.”

“Vâng, thuộc hạ cho rằng, hắn khi nhìn thấy chủ thượng lộ ra ánh mắt thân thiết, hắn là biểu hiện của người yêu thích chó bình thường, kế tiếp biến thành lạnh lùng, có thể là hắn phát hiện chủ thượng không phải chó, mà là sói, có người nói loài sói hung tàn, đại đa số nhìn thấy đều sẽ kính nhi viễn chi, cho nên lạnh lùng một ít cũng là bình thường, về phần cuối cùng vẫn là cứu chủ thượng, thuộc hạ suy đoán, có thể là cảm thấy chủ thượng giống chó đi.”

Chiến Vô Dã mặt không chút thay đổi, nhưng tựa hồ cảm thấy hắn nói có chút đạo lý, lập tức nói: “Lần thứ hai gặp mặt, ta rõ ràng nhìn thấy hắn lộ ra địch ý đối với ta.”

Hắc ảnh nghĩ nghĩ trả lời: “Chủ thượng, bình thường dân chúng gặp người quyền quý, phần lớn là kính sợ, nhưng là cũng có một vài người, bọn họ đối với quyền quý căm hận, cho nên sẽ lộ ra địch ý, này kỳ thật cũng là thực bình thường.....”

“Phải không ?”

“Đúng vậy, chủ thượng.”

“Ân, người có thể đi.”

Hắc ảnh nhất thời như được đại xá, vừa muốn nhảy ra ngoài cửa sổ mà đi, Chiến Vô Dã ở phía sau đột nhiên lạnh lùng mở miệng nói:“..... Ngày mai tự đến hình đường lĩnh tám mươi côn, một côn cũng không thể thiếu.”

Hắc ảnh nghe được thiếu chút nữa rút ra ngoài cửa sổ, tuy rằng với hắn cũng chỉ như một bữa ăn sáng, nhưng vẫn phải chịu chút khô da thịt.

Quả nhiên, không thể tùy ý nói chủ thượng là chó.....

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Tường Vi* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Sính Lễ

Từ Trường Thanh chưa từng nghĩ sẽ ở loại tình huống này nhìn thấy Chiến gia lão tướng quân, hắn vừa ra tướng quân phủ liền nhìn thấy cửa nhà mình đứng không ít người, vừa đến đã thấy, chật đầy trong viện là sính lễ, sân không đủ, ở cửa kéo một hàng dài,

Từ Trường Thanh nhìn xem cảm thấy căng thẳng, vội vàng đi vào chính sảnh, đi vào liền nhìn thấy có người ngồi ở thượng thủ, mặt mũi hiền lành, hai tán tuy rằng bạc trắng, nhưng không có vẻ lớn tuổi, ngược lại cảm thấy trắng kiện, khí độ tiên phong đạo cốt.

Từ Trường Thanh trong lòng đã mơ hồ đoán ra thân phận của hắn, nhưng hắn nghĩ đến, Chiến lão tướng quân sắp một trăm sáu mươi tuổi, hắn là lão nhân tiêu tụy mới đứng, lúc này vừa thấy, cùng trong tương tượng chênh lệch quá lớn, lão tướng quân hiển nhiên so tuổi thực trẻ hơn rất nhiều, đã sớm nghe nói lão tướng quân cực thiện đường sinh chỉ đạo, ngay cả hoàng đế cũng phải kính nể ba phần, hôm nay vừa thấy quả thực không giả.

Chiến lão tướng quân đang theo Vân di vui vẻ thuận hòa nói chuyện, Từ Trường Thanh tiến vào ánh mắt lão tướng quân vừa vận dừng ở trên người hắn, sau đó trước mặt sáng lên, lập tức quay đầu hướng Vân di dò hỏi:“Đưa nhỏ này là.....”

Vân di nhìn thấy Từ Trường Thanh tiến vào, có chút khẩn trương kéo tay hắn đi đến trước mặt Chiến lão tướng quân, trả lời:“Hồi Chiến lão tướng quân, đây là hài tử của tỷ tỷ dân nữ, nữ danh Thanh Nhi, Thanh Nhi, đây là Chiến lão tướng quân, mau cấp lão tướng quân hành lễ.....”

Còn chưa đợi Từ Trường Thanh phản ứng, Chiến lão tướng quân liền cười ha hả nói:“Không cần đa lễ.” Sau đó liền không hề cái giá hướng Từ Trường Thanh hô, “Tiểu oa nhi tử, mau tới đây cho gia gia nhìn xem.....”

Từ Trường Thanh từ tướng quân phủ đi ra khi tâm tình đã tạo cực, thấy sính lễ càng nóng lòng hóa đại, nhưng kỳ quái là, hắn vừa thấy chiến lão thái gia, nôn nóng trong lòng hóa không, cảm xúc cũng dần dần tĩnh lại, hắn có thể rõ ràng cảm giác được, lúc này từ này trên người Chiến lão tướng quân đang tán phát ra một cỗ hòa khí.

Từ Trường Thanh không khỏi nhớ tới trước kia một lão khất cái từng nói qua hắn đang luyện đường tâm chi pháp, chẳng lẽ này chiến lão nhân cũng là am hiểu đường tâm chi pháp sao ?

Bởi vì ánh mắt Vân di nôn nóng, Từ Trường Thanh đành phải lên tiếng tiến lên hai bước trả lời,

Chiến lão tướng quân thật là bình dị gần gũi, luôn là mặt mang theo ôn hòa mỉm cười, hắn cực kì tự nhiên kéo tay Từ Trường Thanh qua, tình tứ đánh giá, vừa thấy đúng là càng xem càng thích, ánh mắt cũng càng ngày càng sáng, miệng không ngừng liên thanh khen:“Không sai không sai, thân thể huyết nhục phàm thai có thể sinh ra một tiểu oa nhi tử bằng tuyết tuấn tú như vậy, thật sự là hay lắm”

Lời này đại khái chỉ có vài người nghe thấy, Từ Trường Thanh khẳng định là nghe được, chỉ cảm thấy không được tự nhiên nói không nên lời, trên đời này có người không phải nhục thể phàm thai ?

Chiến lão tướng quân thân thiết kéo hắn gần lại vài phần, tình tứ nhìn, tựa như nhìn một khối cực phẩm mỹ ngọc, trên mặt yêu thích một lời khó nói hết, không khỏi nói với Vân di:“Lão phu lần này da mặt dày đến làm mai cho nhi tử, một là người cùng con ta hữu tình ý, cực có duyên phận, hai là lão phu cảm thấy người phẩm tính vô cùng tốt, nữ trung ít có, nếu có thể thú người làm vợ, là phúc khí của Chiến gia chúng ta, chỉ là không nghĩ tới lão phu đến lúc này liền đụng phải đình mệnh, nếu người đối con ta vô tình, lão phu cũng không miễn cưỡng được, bất quá, lão phu hiện tại cuối cùng đã biết người trong lòng cố kỵ, người không phải không thích con ta, mà là không nghĩ khiến tiểu oa nhi này chịu ủy khuất đi ?” Nói xong giương mắt lưu ý về mặt của Vân di.

Thấy nói trúng rồi, Chiến lão tướng quân đắc ý vuốt râu cười nói:“Chớ sợ chớ sợ, có lão phu, tuyệt đối sẽ không để tiểu oa nhi này chịu nửa điểm ủy

khuyết, kỳ thật lão phu vừa thấy tiểu oa nhi này liền cực kì thích, trong lòng nghĩ nhất định phải thu hắn làm tôn nhi, lão phu lúc này đáp ứng ngươi, ngày sau nếu có người dám khi dễ hắn, có lão phu xuất đầu làm chủ cho hắn, lão phu nói chuyện nhất ngôn cửu đỉnh, Lý gia tức phụ nhi, thế này đã đủ làm ngươi an tâm?”

Vân di nghe vậy có chút không dám tin, Chiến lão tướng quân ai không biết, làm tướng quân nhiều năm luôn luôn nói được làm được, ai dám không tin?

Có thể được Chiến lão tướng quân hứa hẹn, Vân di cảm thấy buồn lòng, đôi mắt đỏ lên, ngẩng đầu nhìn Thanh Nhi liếc mắt một cái, liền quỳ trên mặt đất: “Nhược Vân. Tạ lão tướng quân coi trọng.”

Từ Trường Thanh cảm thấy đau xót, liền biết việc này đã định, rốt cuộc vô lực hồi thiên, về mặt bất giác gian có chút uể oải, biết có vô luận nói cái gì đều không qua được một câu của lão nhân này, thần sắc không khỏi phức tạp.

Vân di từ lúc nào cùng Vu tham quân lưỡng tình tương duyệt? chẳng lẽ là từ khi đi dạy nữ nhi Vu gia thêu Tô Châu? đáng cười là hắn là người cuối cùng được biết, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Vân di, Vân di tuy rằng ánh mắt sung đỏ, nhưng về mặt nhu hòa, hiển nhiên nàng đối với việc hôn nhân này không có mâu thuẫn, là nguyện ý từ trong lòng, chỉ lo lắng nàng gả đi mình sẽ chịu ủy khuất, cho nên mới có điều cố kỵ, nay chiếm được cam đoan của lão tướng quân, lại không có lý do cự tuyệt đối phương.

Từ Trường Thanh đứng ở nơi đó, cúi đầu nhìn dưới mặt đất không nói được lời nào, đáy lòng cũng đã từ lo âu bất an trở nên dị thường bình tĩnh, sử dụng thời gian cực nhanh bắt đầu tiếp nhận sự thật này.

Có lẽ thật như lời Chiến Vô Dã, Vân di lần này bỏ qua, về sau chỉ sợ rốt cuộc tìm không thấy cửa nào tốt hơn, nữ nhi của Vu tham quân đã gả, Vân di vào cửa là chính thể, đây là vị trí bao nhiêu nữ nhân tha thiết ước mơ, người khác cầu cũng cầu không được, mà nay cơ hội đưa đến trước mặt Vân di, làm sao có thể cự tuyệt, làm sao dám cự tuyệt.

Từ Trường Thanh cảm thấy dù có đau đớn, nhưng cũng biết, nếu bỏ qua Chiến gia cùng Chiến Vô Dã, Vân di có thể gả cho Vu tham quân quả thật là một mối lương duyên vô cùng tốt, khó có được là hai người tình đầu ý hợp, lương mĩ giai duyên, chỉ có thể tác hợp, xác thực không nên ngăn cản.

Chiến lão tướng quân vẫn nắm tay Từ Trường Thanh, thần sắc thập phần cao hứng, vừa nói chuyện vừa không ngừng vuốt chòm râu bạc trắng, thấy Từ Trường Thanh không mở miệng cũng không miễn cưỡng, chỉ nói với Vân di, đợi định ngày lành sẽ cho người đưa tới, Vân di cái gì cũng không cần lo, hết thấy đều giao cho tướng quân xử lý, chỉ cần chờ làm tân gia nương.

Nói một hồi nói, thấy sắc trời cũng không còn sớm liền đứng dậy cáo từ, trước khi đi còn sờ sờ đầu Từ Trường Thanh vui tươi hơn hờ nói: “Lão phu còn có tôn tử, so ngươi lớn hơn mấy tuổi, bất quá không phải sợ, chờ ngươi theo a di vào phủ, hắn nếu dám khi dễ ngươi, lão phu nhất định đánh cho hắn không gặp được người, bất quá lão phu cảm thấy hắn nhìn thấy ngươi nhất định sẽ thực thích.”

Từ Trường Thanh uể oải tâm tình cuối cùng rung lên, trực tiếp xem nhẹ một câu cuối cùng, chỉ nhớ kỹ một câu đánh hắn không gặp được người, mới miễn cưỡng cười cười với lão nhân nói: “Cám ơn gia gia.” Nếu hắn là Chiến gia lão đại, mình cũng không nên đắc tội, huống hồ, Vân di nếu gả qua, nhất thời sẽ không sợ Chiến Vô Dã hội trả thù.

Người vừa đi, chỉ để lại đầy sân sình lầy, tướng quân phủ quả nhiên tài đại khí thô, đồ đáng giá tùy tay liền lấy ra, chỉ là Vân di đã không còn nhà mẹ đẻ, mấy thứ này kết quả cũng là hồi phụ gia, bất quá là đổi chỗ mà thôi.

Từ Trường Thanh nhìn sình lầy, đột nhiên cảm giác kỳ quái, này hết thấy không khỏi quá mức thuận lợi, hơn nữa thú một quả phụ bình dân làm sao có thể khiến Chiến lão tướng quân ra mặt? này không khỏi giống như dùng dao mổ trâu giết gà, chỉ sợ trong đó có nguyên do khác, bất quá cũng có khả năng là lão tướng quân tuổi tác đã cao, đối với một ít cấp bậc lễ nghĩa thế tục không quá để ý, hết thấy đều là tùy hứng mà làm,

Vân di tiễn người đóng cửa, xoay người liền ôm Từ Trường Thanh, đáy mắt có chút đỏ lên, trên mặt cũng tràn ngập xin lỗi: “Thanh Nhi, Vân di hắn sớm nên thương lượng với ngươi, chỉ là hôm nay việc này tới rất đột nhiên, Vân di không có chuẩn bị, lập tức lại là luống cuống tay chân.”

Từ Trường Thanh yên lặng nghe, nửa ngày mới nhẹ giọng hỏi: “A di, Vu tham quân kia Đối với ngươi được không?”

Vân di hồng mắt ôm Từ Trường Thanh ừ một tiếng, nàng đã có chút hối hận, đáp ứng rất qua loa, trong lòng lo lắng chuyện này có thể làm hài tử thương tâm hay không, cùng nàng có xa cách, ở trong lòng nàng, Thanh Nhi so với việc hôn nhân kia, nàng càng để ý Thanh Nhi, Thanh Nhi và nàng hợp tâm, hài tử sống không vui vẻ, trong lòng nàng cũng khó chịu.

Từ Trường Thanh nghĩ nghĩ, ở trong lòng nàng cực kì kiên định nói: “Nếu Vân di thích, vậy gả đi, Thanh Nhi sẽ đi theo ngươi, nếu về sau bị người khi dễ, cũng có Thanh Nhi bảo hộ ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Người Trùng Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Chợ

Ngày thành thân của Vân di rất nhanh liền định ra, trong khoảng thời gian trước khi xuất giá nàng vẫn chờ ở nhà thuê uyển ương chằm và chăn hi, giá y linh tinh đại bộ phận tướng quân phủ đã chuẩn bị tốt phải người đưa tới, Vân di chỉ cần ở mặt trên tùy ý thêm mấy châm là được.

Việc vui tới gần, tâm tình Từ Trường Thanh càng thêm phiền muộn, không yên lòng Vân di nên chạy tới cửa sau tướng quân phủ nhìn lên Vu tham quân kia, nghe nói hán gần bốn mươi tuổi, vừa thấy nhưng lại chỉ hơn ba mươi, trách không được Vân di ái mộ hán, quả thật là diện mạo đoan chính, nhìn không giống như tướng quân, mà như là đọc người đủ thứ văn thư .

Từ Trường Thanh không khỏi trầm nghĩ, người của tướng quân phủ thật cổ quái, già không giống già, nhỏ cũng không giống nhỏ, tướng quân lại không giống người dẫn quân, tuy nói con người không nhất định lộ bản chất ra bên ngoài, nhưng cũng thật sự khác đến quá xa .

Vu tham quân tuy rằng xa nhìn rất có khí lượng, nhưng đối với người dương xa lạ, Từ Trường Thanh cảm thấy không có hảo cảm, phỏng chừng Vu tham quân biết mình có thêm một cháu ngoại trai tiện nghi, cũng sẽ không hoà nhã gì.

Vừa nghĩ liền càng thêm khó chịu, liền gạt Vân di một người chạy đến hạ phố, nơi Từ Trường Thanh ở khi vừa tới kinh thành đã bị Túy Tiên cư hủy đi, Túy Tiên cư đổi thành Túy Tiên lâu cửa hàng phụ cận liên quan đến cũng tốt lên, nhà Hồ tử mở thịt heo đối diện cũng xưa đầu bằng nay, gặp lại Hồ tử, đúng là so với trước đó lại béo ra không ít.

Hồ tử đã nghe nói a di của Từ Trường Thanh sắp lập gia đình, vài lần đều muốn tìm Từ Trường Thanh, nay thấy hán đến mừng rỡ hồng rồi:“Từ Trường Thanh, ta còn nghĩ ngươi đã quên ta, nghe nói a di của ngươi phải lập gia đình, về sau ngươi đi theo a di của ngươi gả qua, thân phận có phải cũng nước lên thì thuyền lên hay không, coi như là thiếu gia nhà quan lại, ta nghe nói trong phủ tướng quân ăn mặc không lo, mỗi tháng còn có thể lĩnh rất nhiều tiền tiêu.....”

Từ Trường Thanh nghe xong mặt đều đen, Vân di tuy gả cho nhà người, nhưng không có nghĩa là hán sẽ ở trong phủ người ta cợ ăn cợ uống, người khác có tốt cũng không bằng mình, người khác cho tiền có nhiều cũng không bằng tự mình kiếm tiền.

Bất quá khi hán ở hạ phố giao hảo cũng chỉ có Hồ tử, Hồ tử tuy rằng tham ăn lạnh mồm lạnh miệng, nhưng tâm tư lại không có gì, đối với hán cũng không mất tiện ghen tị, lần này tới gặp Hồ tử, Từ Trường Thanh có ý mang hán đi cửa hàng điểm tâm hi phụng, mua không ít điểm tâm, tổng cộng hơn một lượng bạc, vừa đi vừa cùng Hồ tử ăn.

Ăn xong điểm tâm, Hồ tử lau miệng nói:“Gần đây nghe người ta nói phía nam có nạn hạn hán, có rất nhiều người vào kinh thành, bọn họ đều tụ ở ngõ song liễu phía bắc, mấy ngày nay còn có không ít thương nhân tiểu phiến ở đó bày sạp, ta và cha ta ngày hôm qua còn qua bên kia mua mấy khảm đao và đao mổ heo, cha ta về nhà thử còn nói mặc dù cũ nhưng dùng tốt, bên trong mấy thứ quái dị lạ lùng đều có bán, nếu không ta dẫn ngươi đi xem xem thế nào ?”

Từ Trường Thanh vừa nghe liền biết Xương châu bên kia tình hình tai nạn đã bắt đầu lan tràn, người trước hết sớm vào kinh xem như may mắn nhất

Từ Trường Thanh nghĩ qua, liền cùng Hồ tử đi qua nhìn xem.

Ngõ Song Liễu là ngõ người nghèo, vốn không ít người, hơn nữa đã nhiều ngày không ngừng có người từ bên ngoài đến thuê ở nơi này, càng có vẻ náo nhiệt phi phạm, nguyên lai nơi này còn có chợ nhỏ, ngày thường có một ít tiểu phiến buôn bán mần thầu bánh bao, còn có vài người bán hàng rong bán chút đồ phái nữ như khăn trùm đầu son phấn kim chỉ một ít vật rẻ tiền, bất quá từ khi có người bên ngoài đến chợ nhỏ bắt đầu náo nhiệt, hai bên cơ hồ đều bị chiếm đầy, chỉ cần muốn bán, trải tấm vải thô làm sạp, đem thứ muốn bán bày lên là được, người nhìn trúng tự nhiên sẽ hỏi giá, chỉ cần là giá không tệ liền ra tay.

Rất nhiều người ở đây mua được vật mỹ giới liền gì đó, trở về nói ra, một truyện mười, mười truyện trăm, dù cách khá xa, cũng sẽ có người kết nhóm lại đây tìm chút tiện nghi, chợ như vậy kẻ có tiền sẽ chóng mất, phần lớn là một ít tiểu hộ, hoặc nha hoàn tỳ nữ nhà giàu thường xuyên đến thăm, vận khí tốt có thể đảo được thứ mình thích.

Từ Trường Thanh và Hồ tử cùng đi, lọt vào trong tầm mắt đúng là một cảnh tượng phồn vinh, các sạp bán đồ ven đường lớn tiếng rao to, người mua đồ cũng nói liền không dứt, rục rờ muôn màu.

Hồ tử và Từ Trường Thanh dọc theo đường đi nhìn trái nhìn phải, ánh mắt đều tỏa sáng, có người bán đao thương côn bổng, cũng có người bán son phấn, tiểu quán bày các loại ngọc bội ngọc kiện chỗ nào cũng có, thậm chí còn có giấy cũ trân quý, cùng nửa thành quần áo giày thuê mới mọi thứ đều có, từ một văn tiền đến mấy lượng bạc mấy chục lượng bạc, giá không cố định, phần lớn đều là thuận miệng chào giá, nhưng cơ hồ đều so với ở trên chợ thấp hơn nhiều, trách không được có nhiều người đến như vậy, nếu tìm được thứ gì đó có thể tiết kiệm không ít tiền,

Tuy rằng nhiều người vật tạp, nhưng trong đó cũng có không ít đồ tốt, thậm chí còn có đồ gia truyền của tiểu gia hộ nào đó linh tinh, Hồ tử trừng to mắt đi thẳng đến chỗ có đồ ăn, Từ Trường Thanh cũng cẩn thận lưu ý, vừa đi vừa nhìn, đi ngang qua một tạp thư quán cước bộ đột nhiên ngừng lại, tạp thư quán kia bất quá chỉ dùng một kiện áo bào cũ bày trên mặt đất, mặt trên bày mấy bản sách cũ mà thôi, mà ngồi bên cạnh sạp là một thư sinh sắc mặt uest oái, bộ dáng ỉu xiu, chỉ sợ sách này bày đã nhiều ngày, không có thu hoạch.

Đến ngõ người nghèo này mua đồ phần lớn là một ít phụ nhân tỳ nữ linh tinh, nam cũng đều là dân quê mùa, dùng đầu ngón chân cũng tính ra, không có người tiêu tiền mua sách xem không hiểu lại không có tác dụng gì về.

Mà Từ Trường Thanh sở dĩ dừng lại là vì vừa rồi đi ngang qua thư quán, hán cảm giác được một tia linh khí mỏng manh, nếu nói ngọc khí có linh khí này không chút nào kỳ quái, ngọc vốn là vật ẩn chứa linh khí thiên địa, nếu không có mới lạ, nhưng trong sách có linh khí, chưa bao giờ gặp qua.

Từ Trường Thanh do dự ngồi xổm xuống, tùy ý lật xem mấy quyển sách, cuối cùng cầm lấy một cuốn không chút nào thu hút, ngay cả gáy sách cũng

không có, chỉ dùng chỉ xuyên qua vài đạo để cố định, đó là một bản viết tay đơn sơ, trang giấy có chút ố vàng, hiển nhiên bảo tồn không tốt lắm, bên cạnh có dấu vết mài mòn, Từ Trường Thanh mở ra trang đầu tiên, là một bộ nhân đồ, vẽ thủ công, nhưng vẽ cực kì cẩn thận, đáng chú ý nó lại là một bộ y lý kinh lạc đồ, nhưng so với kinh lạc đồ đơn giản hơn nhiều, hơn nữa dùng bút chu sa đem vài điểm vẽ ra mấy đường.

Hắn nhìn đại khái, sau đó lại lật qua, toàn bộ chỉ có sáu tờ giấy, mặt trên ghi chú rậm rạp, giải thích cực kì chi tiết, Từ Trường Thanh lật đến nhất trang giấy cuối cùng, ở dưới thấy được một hàng chữ, dường như thuật, dẫn linh nhập thể, trừ lấy hạ phúc, cứ thế mãi, sẽ thành đại đạo.

Từ Trường Thanh nheo mắt, lập tức đem sách khép lại, ánh mắt nhìn về phía thư sinh kia, thư sinh kia xanh xao vàng vọt, tựa hồ vài ngày không ngủ tốt, có người ở lật sách, mới ngẩng đầu, thấy Từ Trường Thanh xem xong liền thuận miệng nói: “Bản viết tay này vốn là năm đó ông cố ta từ trong sơn động ngẫu nhiên tìm được, đáng tiếc ta cùng đạo pháp này vô duyên, tiểu công tử nếu thấy hợp ý, liền cho một lượng bạc là được.”

Thấy Từ Trường Thanh nhìn quanh trái phải, nhất thời không nói, thư sinh kia biểu tình có chút suy sụp tinh thần nói: “Tiểu sinh vừa rồi nói là thật, sách này vừa thấy liền biết là niên đại xa xưa, nếu không phải tiểu sinh hiện tại trên người một xu cũng không có, cũng sẽ không muốn bán sách đổi tiền dùng.....”

Từ Trường Thanh vừa rồi chỉ là dò xét, thấy không có người chú ý hắn, mới không lên tiếng đem sách thu vào trong lòng, cũng không để ý tới thư sinh kia nói cái gì, chỉ từ trong tay áo lấy ra một lượng bạc nhét vào trong tay thư sinh kia, xoay người liền đi.

Thư sinh kia nhìn thấy bạc, sắc mặt đại hỉ, vừa rồi trong tay không có tiền trong bụng đói khát, hắn đã tính cho chút tiền liền bán, còn hơn đói chết đầu đường, lại không nghĩ rằng đối phương lại trực tiếp như vậy, ngay cả giá cũng không mặc cả.

Từ Trường Thanh cảm thấy thật sự kích động, hắn cũng không phải tin vào lời thư sinh kia, mà là hắn có thể xác thực cảm giác bản viết tay này trong chữ viết mang theo linh khí, có thể bởi vì niên đại đã xa, linh khí hiện tại đã tán không ít, nhưng vẫn có thể nhìn ra người viết dường như thuật này không phải người thường, có lẽ là bút tích thực của cao nhân đắc đạo nào đó lưu lại, đối người khác có thể không đáng một đồng, nhưng đối với hắn, giá trị không phải một lượng bạc có thể bằng được.

Hôm qua gặp được Chiến lão tướng quân, thần thái tiên phong đạo cốt hắn và thanh lương khí trên người trong lúc vô tình ở trong lòng Từ Trường Thanh gieo xuống mầm mống, hôm nay thấy dường như thuật này, mầm mống liền phá xác mà ra, không khỏi dưới đáy lòng nảy rễ, thế gian vạn vật đều có thể dưỡng linh khí, người cũng có thể, ngọc dưỡng linh thì trường tồn, người dưỡng linh thì thọ, không ai không muốn khi mình hơn trăm tuổi, vẫn tinh thần mười phần, thần thái sáng láng.

Trong lúc vô ý chiếm được một quyền trân quý như vậy, tâm tình buồn bực mấy ngày nay của Từ Trường Thanh cũng trở thành hư không, rất có tình thần đem đồ bày bán ở đây nhìn cho kỹ, lại không phát hiện thứ đồ nào có chứa linh khí, liền biết thứ này có thể ngộ mà không thể cầu, không phải nơi nơi đều có bán, vì thế định tâm cùng Hồ tử tiếp tục đi dạo.

Cuối hẻm có người bán mầm mống từ dã sơn, hạt giống các loại hoa dại và thực vật.

Từ Trường Thanh chọn một ít dã tường vi tạp sắc, lại thấy có mấy hạt giống nho dại, người nọ giới thiệu nói loại nho dại này nhỏ, sản lượng cực cao ăn và chua chua ngọt ngọt, vị thực không tệ.

Từ Trường Thanh không khỏi nhớ tới Từ Tử, nàng chính là đặc biệt thích đồ chua ngọt, nếu mang một ít đến trồng trong núi nhỏ, có thể cho Từ Tử đỡ thèm, còn có thể nhường rượu nho, nhất cử lưỡng tiện, vì thế lại lấy hơn mười văn tiền ra mua.

Nơi này không chỉ có bán hoa dại, còn có bán các loại dã vật, tỷ như mấy loại chim diêm lệ màu lông ít thấy, hoặc là hầu tử thuần dưỡng tốt, sóc, một vài con thú tiểu hài tử nhà giàu thích, dùng lồng sắt giam lại, mỗi ngày chơi đùa cũng cực kì thú vị.

Từ Trường Thanh đối với mấy thứ này có chút cố kỵ, dù sao núi nhỏ ở bên trong thức hải của hắn, nếu vật sống ở bên trong bay loạn chạy loạn, ngăn lại thật sự là mồ hôi lạnh.

Bất quá khi hắn nhìn thấy bên cạnh hàng bán khi có hộp ngọc, không khỏi đem tầm mắt dừng ở đó, hộp ngọc là thượng đẳng hàn ngọc, phẩm chất không tệ, nhưng khiến cho hắn chú ý cũng không phải hộp ngọc bên ngoài, mà là thứ bên trong hộp ngọc, hắn nhắm mắt lại, mơ hồ cảm thấy bên trong lập loè mấy điểm linh khí kỳ quái, giống như còn sống.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Người Tường Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Ngọc Tầm...

Từ Trường Thanh ngồi xuống, có chút tò mò bên trong hộp ngọc kia rốt cuộc là cái gì.

Hồ tử bên cạnh thấy hộp ngọc kia cũng thực thích, hắn biết ngọc này khẳng định là đắt, bất quá tiểu hài tử tâm chơi đùa lớn, không đầu không đuôi liền hỏi chủ hàng: “Đại thúc, chiếc hộp của người này văn tiền?”

Chủ hàng quay đầu thấy là một hài tử choai choai, nghĩ là quấy rối, vừa muốn quát lớn, đã thấy tiểu hài tử ngồi bên cạnh trên người quần áo không tề, bộ dạng mi thanh mục tú sợ là hài tử nhà giàu trong kinh thành, liền lập tức sửa lại mặt, cười:“Nói cái gì đâu, chiếc hộp này là thượng đẳng hàn ngọc làm theo yêu cầu, là ngọc tốt khó gặp, hơn nữa gia công cũng tinh tế, ở tiệm ngọc khí bán ít nhất cũng phải mười sáu lượng bạc, ta nơi này lại chỉ cần mười lượng bạc, bất quá hộp ngọc này không bán không, muốn mua thì phải mua cả thứ bên trong chiếc hộp”

“Mười lượng bạc ?” Hổ tử cố lấy quai hàm, hộp ngọc chỉ lớn một bàn tay như vậy thế nhưng muốn mười lượng bạc, này cũng quá đắt .

Từ Trường Thanh hỏi:“Không biết trong hộp này đựng cái gì ?”

Chủ hàng thấy lúc này hàng không có người, liền đem chiếc hộp cầm ở trong tay, nói:“Trong này là trứng ngọc tằm, tiểu gia hân là công tử nhà giàu đi ? khẳng định là không biết ngọc tằm, đây chính là thứ tốt, giá cũng công đạo, ta có thể cho người tiện nghĩ chút.”

Từ Trường Thanh cũng liền thuận theo hỏi:“Hộp ngọc nhìn thực không tề, người nói ngọc tằm ta chưa từng nghe qua, có thể nói qua không?”

Người bán không sợ có người hỏi, chủ hàng thấy Từ Trường Thanh có ý, cũng không ngại phiền, cẩn thận giảng giải cho hân:“Ngọc tằm là thứ tốt, phun ra tơ vừa nhẹ vừa bóng, làm xiêm y vừa mỏng vừa mềm, mặc vào liền thấy thư thái, hè chống nóng đông chống lạnh, so với tằm ti bình thường tốt hơn nhiều lần.”

Nhớ tới nhộng, Hổ tử ở bên cạnh nhìn không được chảy nước miếng chen vào nói:“Vay ngọc tằm có thể ăn không ?”

Chủ hàng nghe vậy sắc mặt lộ ra điểm khinh thường, vẫn nói:“Đương nhiên có thể ăn, nghe nói ăn có thể trị bách bệnh, nhưng rất ít người có thể ăn, bởi vì ngọc tằm khó nuôi, cực không dễ nuôi, hơn nữa số lượng rất ít ỏi, đừng nói ăn, bình thường cũng khó gặp.”

Từ Trường Thanh không khỏi hỏi:“Tằm không phải ăn lá dâu sao, sao lại không dễ nuôi?”

Chủ hàng vội nói:“Không không, ngọc tằm không giống tằm bình thường, nó không ăn lá dâu, sở dĩ kêu nó ngọc tằm, là vì nó chỉ sinh tại nơi có ngọc, ăn ngọc mà sống, càng ăn ngọc tốt nó lớn nhanh, tơ phun ra tính chất càng tốt, nếu muốn nuôi lấy mỡ ngọc uy nó, một con từ trứng đến trưởng thành có thể phun tơ ngọc ước chừng phải ăn hết một khối mỡ ngọc tốt nhất lớn bằng quyền đầu, tiểu hộ nhân gia bình thường nuôi không nổi, mà ngọc tằm đẻ trứng cực ít, nuôi là một khoản chi tiêu lớn, nuôi ba năm mới có thể phun tơ một lần, bất quá trứng ngọc tằm cũng thực trân quý, rất ít bán, gặp mua một hai con dùng ngọc nuôi cũng là rất có lộc thú.”

Tiểu hài tử nhà giàu trong tay đều có tiền tiêu vặt, nếu thấy hứng thú, cố gắng có thể mua về chơi, cho nên chủ hàng này cũng không chậm trễ, nói chuyện cẩn thận, lúc trước dùng sáu lượng bạc thu ngọc tằm này, cũng là vì loại tằm này rất ít ỏi trân quý, kết quả đến trong tay, bán không xong, ngọc tằm cũng không phụ danh khó chiều, khi mua hơn mười trứng tằm, hiện tại chỉ còn lại có ba năm trứng hoàn hảo, trứng ngọc tằm tốt là màu xanh nhạt, trứng tằm hồng trực tiếp biến thành màu đen, chủ hàng mất thấy liền biết vốn gốc không về, lại gặp năm mất mùa, mình hiện tại muốn nuôi cũng nuôi không nổi, quả thực là giữ cũng vô dụng, cho nên chỉ đành phải gộp với hộp ngọc tưởng bán đi.

Từ Trường Thanh nghe xong nhất thời có chút hứng thú, liền hỏi:“ ngọc tằm này trân quý như thế, đẻ trứng lại ít, nếu nuôi, lấy tơ sẽ không có tằm, để lại tằm sẽ không có tơ, này làm sao cho phải ?”

Chủ hàng đối với ngọc tằm hiểu biết rất nhiều, bởi vì hân trước đó cũng động ý niệm tự mình nuôi ngọc tằm bán tơ trong đầu, bất quá sau này lại nuôi không được, vì thế kiên nhẫn giải thích:“ ngọc tằm không giống tằm nuôi, không cần giết tằm lấy tơ, chỉ cần trước khi ngọc tằm sắp phun tơ, đem bên trong khối ngọc lớn bằng trứng gà nạo sạch, lưu một lỗ lớn bằng ngón tay, nó sẽ tự mình ở bên ngoài ngọc dần phun tơ, đem khối ngọc bao lấy, sau đó tự mình từ lỗ tiến vào, dùng tơ lấp lỗ, đợi phá kén sẽ trực tiếp từ trong lỗ chui ra, cho nên tơ vẫn đầy đủ, trực tiếp mang đi kéo tơ là được .”

Từ Trường Thanh nghe xong thật động tâm, ngọc tằm này nếu là người khác nuôi khẳng định phải cố hết sức, nhưng đối với hân mà nói lại là rất dễ, trên ngọc son ngọc thạch rất nhiều, tùy tiện lấy một khối lớn bằng bàn tay, mà tất cả đều là ngọc thượng đẳng , một con tằm chỉ cần một khối ngọc tốt nhất lớn bằng bàn tay nuôi nặng, một trăm con cũng chỉ là một trăm khối, một trăm khối ngọc còn chưa bằng một cái chân bàn dưới giàn trồng hoa của Từ Tử, chỉ là thời gian phun tơ quả thật là dài, nhưng tại ngọc son, linh khí dư thừa, có lẽ sẽ không lâu lắm.

Nếu là thật có thể dùng ngọc tằm phun tơ làm cho Vân đi một bộ quần áo, khẳng định cực mỹ.

Từ Trường Thanh lấy lại tinh thần, nghe chủ hàng đã bắt đầu trả giá ,“Tiểu công tử, hộp ngọc này bên trong có trứng ngọc tằm, chỉ cần mười hai lượng bạc là được, đây đã là bồi tiền vốn, thật sự là không thể ít hơn.”

Từ Trường Thanh sờ sờ ống tay áo, còn có hơn hai lượng bạc, nhân tiện nói:“Đại thúc, ta chỉ mua ngọc tằm của người, không mua hộp được không ?”

Chủ hàng sừng sốt, chính là bởi vì người kinh thành không mua ngọc tằm, bán không được cho nên mới dùng tới hộp hàn ngọc tốt cùng nhau mang bán, cũng không nghĩ tiểu công tử này chỉ mua ngọc tằm không cần hộp ngọc.

Ở Đại Uyển này ngọc căn bản không lo không bán được, hộp ngọc gia công tốt, tùy tiện đến tiệm ngọc khí, có thể bán được tám lượng đến mười lượng bạc, lập tức kinh hi nói:“Được được, liền hai lượng bạc bán cho tiểu công tử.” Tuy rằng bồi bốn lượng, nhưng cuối cùng lấy lại chút tiền vốn, không đến mức một xu không lấy lại.

Mở hộp ngọc ra, từ bên trong lấy ra một khối ngọc phiến, Từ Trường Thanh tiếp nhận, quả nhiên nhìn thấy trên ngọc có một loạt điểm nhỏ lớn bằng chi ma, phần lớn đều biến đen, chỉ có năm con trong đó là màu xanh, đúng là năm con có đôi chút linh khí.

Từ Trường Thanh không biết tằm này làm sao ăn được ngọc, có lẽ là dựa vào thân thể hấp thu, có lẽ là dựa vào nước bọt hòa tan, nhưng không hề nghi

ngờ, tằm có thể ăn ngọc phun tơ khẳng định là không giống bình thường, hẳn thật có chút chờ mong.

Hồ tử thấy hấn mua, âm thầm khó hiểu than thở nói:“Sao lại tốn tiền mua cái này, còn không bằng mua đồ ăn.”

“Mua chơi.” Từ Trường Thanh thuận miệng đáp, liền chạy đến sạp đồi diện chọn một hộp gỗ khéo léo, đem ngọc phiến cẩn thận bỏ vào trong hộp gỗ, hộp gỗ rất rẻ, chỉ cần ba văn tiền, hấn hiện tại cẩn thận hơn, nơi nhiều người tận lực không đưa đồ vào không gian.

Lại mua điểm ăn chặn miệng Hồ tử, hai người liền tan, lần này Từ Trường Thanh thu hoạch pha phong, nếu không có các môn các lộ thương nhân tiểu phiến đến từ ngũ hồ tứ hải, mấy thứ hiếm lạ hôm nay mua ngày thường căn bản không có chỗ mua.

Từ Trường Thanh trở về, Vân di đã làm cơm xong, đang ở cửa nhìn xung quanh, thấy hấn trở về mới lộ ra tươi cười, tuy rằng về muộn, cũng không răn dạy nhiều, nàng biết Thanh Nhi bình thường nói chuyện làm việc đều cực có chừng mực, cũng không cùng người đánh nhau sinh sự, cho nên vẫn yên tâm, sẽ không can thiệp.

Ăn xong cơm, Từ Trường Thanh pha trà hoa tử tường vi cho Vân di, thấy Vân di khí sắc so với vài ngày trước đó càng thêm tốt, cơ hồ không khác thiếu nữ, hiển nhiên là chỗ tốt của việc thường uống lục dịch và trà hoa tử tường vi hiển hiện ra, tân nương khí sắc tốt tinh thần tốt như vậy, sẽ không có người ở sau lưng nói tam đạo tứ đi ?

Từ Trường Thanh lấy cóng trà trở lại phòng trong, thay đổi ngoại sam cởi giày trên giường, sau đó ngồi xếp bằng nhắm mắt tiến vào không gian, trước đem mầm móng và ngọc tằm xử lý tốt.

Từ tử đang tu luyện, thấy Từ Trường Thanh tiến vào liền từ góc hoa chạy ra, ồn ào muốn đem một vò rượu trái cây tường vi hôm nay nàng vừa nhường cho hấn xem.

Trước đó Từ Trường Thanh mua chút rượu trái cây mang vào, Từ Tử uống một ngụm, bữu môi nói thật khó uống, sau đó tự mình dùng trái cây chế ra một vò.

Bởi vì tường vi giống khác nhau, thịt quả có loại có thể ăn, cũng có loại không thể ăn, thích hợp để nhường rượu liền càng ít, tìm tới tìm đi, chỉ có thịt quả chất của Từ Tử phong phú, tuy rằng khóa khóa tinh hoa nhưng đáng tiếc vẫn là quá ít, lâu như vậy mới chỉ tích góp đủ một vò nhỏ, Từ Tử coi như bảo bối ôm đồm tới đỗi lui.

Nhìn thấy Từ Trường Thanh cầm mầm móng đi ra, liền buông vò chạy tới.

“Đây là nho mất đen, rất hiếm có.” Từ tử đem mấy hạt nho đại cẩn thận chọn ra đặt ở trong lòng bàn tay nhìn nhìn, sau đó lấy ra trong đó vài hạt,“Mấy hạt này là hạt xấu, còn lại đều có thể lớn.” Nói xong còn đem mầm móng đưa Từ Trường Thanh,“Dùng thủy thủy ngâm sẽ tốt hơn.” Từ tử nói.

Từ Trường Thanh biết Từ Tử nói thủy thủy là chỉ lục dịch, đối với mấy thứ thực vật không có ai hiểu hơn Từ Tử, Từ Trường Thanh lập tức đi ra ngoài lấy chút nước lục dịch đến, dùng bát ngọc chứa, đem mầm móng ngâm vào trong đó.

Từ tử chỉ vào ngọc phiến trong hộp gỗ lý, thấp phần hiếu kỳ nói:“Đây là trùng trùng gì?”

Từ Trường Thanh ngâm mầm móng xong, xoay người đem ngọc phiến lấy ra,“Chưa thấy qua đi ? đây là ngọc tằm trứng.”

“Ngọc tằm ?” Lập tức lắc đầu, sau đó ngườg khuôn mặt nhỏ nhắn có chút lo lắng hỏi:“Nó có ăn phần phần và hoàng hoàng của Từ Tử không?”

Từ Trường Thanh tùy tay sờ sờ đầu nàng nói:“Sẽ không, nó chỉ ăn ngọc, không ăn hoa cỏ, ta trước làm ổ cho chúng nó.”

Nói xong liền đạo qua một vòng tại đỉnh núi, tùy tiện tìm tảng đá, sau đó dùng ý niệm cắt thành hình ao, sau đó đem trứng ngọc tằm trên ngọc phiến thả vào.

Hết thủy đều chuẩn bị cho tốt mới ra không gian, ngừng lại, liền đem bản viết tay kia đem ra.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Người Tường Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Thủ Trạch

Cũng may Từ Trường Thanh trong khoảng thời gian này cùng Vân di biết không ít chữ, nội dung viết trên bản viết tay phần lớn đều nhận ra được, hơn nữa giải thích cũng rất cụ thể, mỗi một bước đều ghi rõ nên làm như thế nào, tuy rằng không ít tên kinh lạc bên trong hấn xem không biết, bất quá, trên kinh lạc đồ ở trang đầu tiên đã ghi rõ vị trí, qua lại đối chiếu xem mấy lần, cũng cân nhắc ra chút môn đạo.

Từ Trường Thanh xem xong có chút nóng lòng muốn thử, liền buông sách, ngồi xếp bằng bắt đầu ngưng thần tĩnh khí, ban đầu không thể chuẩn xác nắm giữ vị trí kinh mạch xác thực trong cơ thể, cho nên qua vài vòng cảm giác không có đầu mối, lộn xộn.

Bất quá đến lần thứ ba cũng dần dần quy phạm lên, cũng dần dần cảm giác được một ít tĩnh khí trong cơ thể theo mũi tên vẽ trên kinh lạc đồ khi vận hành, cũng chậm rãi ngưng tụ cùng một chỗ.

Từ Trường Thanh lúc này thần sắc túc mục, hết sức chăm chú, thể xác và tinh thần đã hoàn toàn trầm tĩnh, Từ Trường Thanh không bao lâu liền đầy mồ hôi, càng thêm cẩn thận hơn.

Thăng đến đem cỗ tĩnh khí nhỏ kia chiếu theo họa tuyến trên kinh lạc đồ toàn bộ chuyển xong, cuối cùng lưu lại hạ phúc mới chậm rãi mở mắt ra.

Nhìn sắc trời, Từ Trường Thanh không khỏi lấp bắp kinh hãi, lúc này không ngờ là chạng vạng, rõ ràng vừa rồi ngồi xuống, thời gian còn chưa quá ngọ, sao lại nhanh như vậy liền đến chạng vạng? vì thế vội cầm bản viết tay cầm trong tay lật lật, nhìn thấy chú giải bên trong mới nhẹ nhàng thở ra, nguyên lai vừa rồi lộ tuyến vận hành là đại chu thiên, một đại chu thiên vận xong, bình thường cần hai canh giờ, mà hắn vừa mới vào cửa, tự nhiên càng chậm hơn, cơ hồ là hao tổn thời gian một buổi trưa.

Bất quá, mặt trên viết nếu muốn cảm nhận được dòng khí trong cơ thể, người bình thường ít nhất cũng cần hai, ba tháng, muốn khống chế tốt dòng khí lưu động trong cơ thể, cần hơn mười ngày.

Nhưng Từ Trường Thanh vừa quen bộ tuyến, liền có thể rõ ràng cảm giác được dòng khí trong cơ thể, cũng có thể lập tức khống chế được, tuy rằng chậm, nhưng có thể kiên trì một tuần, có chút sai biệt với bản chú giải viết tay nói.

Nhưng Từ Trường Thanh cảm thấy, sai biệt này khẳng định có liên quan tới mình ngày thường thường uống nước lục dịch.

Khống chế dòng khí cần ý thức, mình ở trong núi nhỏ thường xuyên cắt ngọc, trong lúc vô tình rèn luyện cường độ ý thức, cho nên mới có thể miễn cưỡng khống chế được một đại chu thiên, nếu không phải như thế, chỉ sợ thật cần đến mấy tháng hoặc càng lâu hơn mới có thể thể hội.

Đến lúc đó có thể kiên trì hay không vẫn là một vấn đề, nếu luyện không ra tĩnh khí, nhất định sẽ cho rằng bản viết tay là giả, thư sinh kia đem nó bán đi, phòng chừng trong lòng cũng không không đem dưỡng linh thuật này là thật, nếu không làm sao tiện nghi mình như vậy.

Từ Trường Thanh không khỏi có chút nóng lòng, lúc này hắn có thể cảm giác được hạ phúc tựa hồ có tĩnh khí như làn sương tồn tại trong đó, cũng tại đan điền chậm rãi lưu động, tự mà không tan,

Từ Trường Thanh cảm thấy hưng phấn, không ngừng xem xét linh khí mỏng lung tựa sương kia, cảm giác thành tựu vô cùng, hơn nữa vận hành xong một đại chu thiên, thân thể không chỉ có không hề mệt mỏi, càng cảm thấy thân thái sáng láng, so ngũ thật còn có tinh thần hơn.

Vì thế thu hồi bản viết tay, xuống giường gần gần cột, pha cho mình một ly trà hoa tử tường vi,

Ăn cơm chiều, ngâm mình rồi thay một thân trung y sạch sẽ, Từ Trường Thanh liền sớm lên giường nghỉ ngơi, nói là nghỉ ngơi, kỳ thật là ngồi xếp bằng trên giường, tiếp tục luyện tập dưỡng linh thuật.

Mà dưỡng linh thuật này có thể đem linh khí hấp thu vào trong cơ thể chặt chẽ khóa vào trong người, khiến thân thể như một kho hàng, cam đoan linh khí không chút nào tiết ra ngoài, vậy mới có thể không lãng phí dễ mà tự thân tu luyện hoặc sử dụng.

Mà Từ Trường Thanh lý giải chính là, đem linh khí nhiều hơn chứa đựng trong thân thể, linh khí càng nhiều, đối thân thể mới càng có lợi, luyện được ích thọ duyên niên tự nhiên không nói chơi.

Vì thế thời gian còn lại Từ Trường Thanh ngày nào cũng buổi sáng luyện chữ một canh giờ, buổi chiều và buổi tối dùng lục dịch, chuyên tâm luyện tập dưỡng linh thuật.

Mấy ngày sau, tốc độ vận hành đại chu thiên trong cơ thể Từ Trường Thanh đã là càng lúc càng nhanh, lực khống chế cũng tốt hơn,

Đang toàn thân ẩm áp mở mắt ra, trời đã sáng choang, nhìn vào trong, linh khí như sương trong đan điền đã so với lúc mới bắt đầu nồng hậu hơn.

Mà chỗ tốt cũng không ngôn mà dụ, cả người hắn cơ hồ thoát thai hoá cốt.

Từ Trường Thanh đứng dậy mặc quần áo vào, mấy ngày nay vẫn buồn ở trong phòng, hôm nay tính toán đi ra ngoài nhìn xem.

Vân di đang ở trong hoa viên thu thập vài gốc tường vi nàng thích, trời lạnh, rất nhiều hoa nhà khác đã tàn, chỉ có vài gốc tường vi trong viện nhà nàng còn nở đến diễm lệ.

Có thể không diễm lệ sao? Từ Trường Thanh uống xong trà hoa đều bón cho mấy gốc này.

Tuy rằng mỗi ngày đều thấy, nhưng khi Vân di xoay người nhìn thấy Từ Trường Thanh, vẫn phải ngây người, chỉ cảm thấy Thanh Nhi thay đổi rất nhiều, nhìn kỹ lại nói không ra là nơi nào có biến hóa, vì thế buông bầu nước, đi qua đi kéo Từ Trường Thanh nhìn cẩn thận, mới nói: "Đã nhiều ngày ở nhà, sắc mặt Thanh Nhi lại trắng ra." Nói xong cười đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt hắn, nhéo một cái cũng không sao, Vân di lại cứ không buông, sờ rồi nhéo.

Từ Trường Thanh chịu không nổi bùm mặt né tránh, ánh mắt là lạ nhìn Vân di, trong miệng không khỏi oán giận nói: “A di, ta qua năm sẽ đầy mười hai tuổi.”

Vân di nhìn hần nửa ngày, thế này mới “Phốc” một tiếng cười ra, nói: “Thanh Nhi dù là hai mươi tuổi, ở trong lòng Vân di cũng vẫn là tiểu hài tử.” Bất quá vẫn thu hồi tay, trong khoảng thời gian này hài tử quả thật cao lên không ít, gương mặt cũng có chút lộ hình, sắp thành người lớn, xác thực không thể đối đãi giống như tiểu hài tử.

Từ Trường Thanh vội đi ra ngoài đi dạo, cũng không chú ý điểm thất lạc này trên mặt Vân di, xoay người liền ra sân.

Đã nhiều ngày hần ở trong phòng luyện dưỡng linh thuật, thần thức mạnh lên không ít, có khi thoáng cảm giác được, lúc này căn nhà giống bị không ít người nhìn chăm chăm.

Tuy rằng chỉ ngẫu nhiên một cái chớp mắt, nhưng cảm giác này làm người ta phi thường không thoải mái, muốn ra ngoài đi dạo cũng chính bởi vì vậy.

đối diện tướng quân phủ luôn không người ra vào, nhưng đại hôn sắp tới, vài đồ treo trên cửa có vẻ náo nhiệt vui mừng, đem tia nghiêm túc kia hòa tan không ít.

Người trên đường cũng nhiều hơn, bất quá Từ Trường Thanh vẫn mất sắc nhìn thấy cửa nhà có mấy người trong phủ tướng quân đang chuyển động, ánh mắt thường thường nhìn tòa nhà.

Từ Trường Thanh mày căng thẳng, tiện đà đi ra mặt sau căn nhà, lục tục nhìn thấy không ít gia đình tướng quân phủ, nhìn ra cả chín người đều đứng ở vị trí bất đồng, cơ hồ là vây quanh căn nhà mình và Vân di đang ở, tuy rằng ánh mắt khiến người phản cảm cũng không phải từ chín người này, nhưng bị người giám thị như vậy cảm giác thật sự không thể nói là tốt.

Vân di lập tức sẽ qua phủ, người tướng quân phủ lại làm việc thừa thải như vậy? chẳng lẽ là sợ bọn họ chạy trốn sao?

Nghĩ vậy, Từ Trường Thanh vẻ mặt quái dị, trước đó sinh lễ của Vân di đã mang đến hết, lão nhân trong phủ đột nhiên lộ diện, làm người ta luống cuống tay chân, việc hôn nhân định xuống nhanh như vậy, nghi hoặc chậm rãi nảy lên trong lòng.

Trong phủ tướng quân ngay cả lễ phục cũng sớm chuẩn bị tốt, không để Vân di chạm vào là muốn tiết kiệm thời gian, giống như đặc biệt hy vọng Vân di sớm vào phủ.

Dù Vu tham quân là người có tình, nhưng thân phận củ Vân di bất quá là một bình dân, còn là quả phụ, có thể làm kẻ thất của hần đã là ngoại lệ, nay lại trọng tuyển chín người canh giữ căn nhà, không biết rốt cuộc là muốn làm cái gì?

Nói thế nào đều không thông, thật mâu thuẫn.

Nghĩ đến cái gì, Từ Trường Thanh cảm thấy rung mình, vội vàng trở về, vừa mới vào cửa viện, liền thấy Vân di ngã ngồi dưới hoa tường vi.

Hần không khỏi quá sợ hãi, vội vàng tiến lên nâng nâng dậy nói: “A di, vừa rồi còn tốt sao lại ngã?”

Vân di ngồi dưới đất vỗ cái trán suy yếu nói: “Đang nghịch hoa, ta hình như bị cái gì đốt một cái, cảm thấy đầu có chút choáng váng, nhất thời không đứng nổi.”

“Là cái gì cắn vậy?”

“Không thấy rõ, có thể là ong đi.”

Chẳng lẽ là ong vò vẽ? nhưng trời đã lạnh, ong vò vẽ từ đâu đến đốt người? thấy Vân di trong nháy mắt sắc mặt trắng như giấy, Từ Trường Thanh cảm giác thập phần không thích hợp, vội vàng mở tay Vân di ra, phát hiện trên tay trái ngón áp út có máu, đã dính sang váy của Vân di, nhìn miệng vết thương không lớn, như là chảy máu bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngồi Tường Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Ngộ Hại

Máu này chính là nhân thể tinh khí biến thành, mà máu ở ngón áp út là nơi ngưng máu toàn thân, mất nhiều thân thể sẽ tổn hao nhiều, cả đời bệnh tật quần thân, dưỡng tốt cũng sẽ cực kì gầy yếu, nhẹ thì lâu nằm trên giường, nặng thì không thể thuận lợi sinh dưỡng.

Từ Trường Thanh cảm giác được tinh khí trong cơ thể Vân di xói mòn cực nhanh, nếu không phải trong khoảng thời gian này thân thể Vân di dưỡng tốt, chỉ sợ lúc này đã hôn mê bất tỉnh.

Việc này thật sự kỳ quái, trời thu lạnh sẽ có côn trùng gì có thể cắn người máu chảy không ngừng như thế, nhưng hần không kịp nghĩ nhiều, xoay người liền chạy tới phòng bếp lấy chén nước đến, nhỏ một giọt lục dịch vào bên trong, để Vân di uống vào.

Vân di uống mấy ngụm, sắc mặt hoàn lại, Từ Trường Thanh lại đem một ít nước đem ngón tay chảy máu của Vân di ngâm vào trong đó, chỉ chốc lát chén nước liền nhuộm thành đỏ như máu.

Lục dịch tuy rằng tốt, nhưng lỗ hồng này lại khép lại thật chậm, chỉ sợ không đợi lục dịch chữa tốt miệng vết thương, máu liền chảy sạch, Từ Trường Thanh nóng vội, nghĩ đến mặt sau bản viết tay có đề cập qua, dùng tinh khí đang có trong cơ thể, có thể dùng tinh khí tồn trữ đến chữa khỏi miệng vết thương.

Tuy rằng hần còn chưa thử qua, nhưng thời khắc nguy hiểm trước mắt này, phải thử một lần, lập tức đứng dậy giúp đỡ Vân di đến bên cạnh mộc đăng ngồi xuống, Vân di có chút sợ hãi, nhìn thấy trong bát huyết thủy liền sợ hãi nhắm mắt, khi Từ Trường Thanh đôi nước, thừa dịp nàng không chú ý liền đem vài giọt niệm trù lục dịch bôi lên miệng vết thương trên ngón tay nàng.

Vân di cảm thấy đau đớn hơi giảm đi, Từ Trường Thanh âm thầm thử thăm dò điều động linh khí ở đan điền, đem linh khí chậm rãi chuyển đến bên trong bàn tay, tuy rằng quá trình chậm một chút, nhưng cực kỳ thuận lợi.

Bàn tay có chứa linh khí cố ý trong lúc vô tình khẽ đặt ở sau lưng Vân di, Vân di chỉ cảm thấy thân thể vốn rét run trở nên ấm áp, cảm giác tim đập nhanh cũng tán đi không ít.

Linh khí từ trái tim Vân di chậm rãi đi đến đầu ngón tay, hơn nữa có lục dịch chữa trị, một lát sau, máu cuối cùng đã chậm rãi ngưng .

Từ Trường Thanh thế này mới nhẹ nhàng thở ra, cái trán chớp mũi tất cả đều là mồ hôi, vội dùng ống tay áo lau đi, sau đó dùng vải bông sạch sẽ bọc lại ngón tay cho Vân di.

Vân di lúc này đã có thể đứng vững dậy, chỉ là thân thể còn có chút mệt mỏi, Từ Trường Thanh không dám để nàng lộn xộn, nhanh vội về nàng trở về nghỉ, đem Vân di đưa về phòng, hần nghĩ đến cái gì, vào không gian cùng Từ Từ yêu cầu một chén hoa tương nhỏ nàng nhường.

Hoa tương này hần trước đó có hưởng qua một ít, là Từ Từ thu thập hoa tường vi và mật để làm, hơn nữa dùng tới vỏ mã ngọc để ướp, bên trong còn thả vài quả tử tường vi.

Nước là dùng nước Từ Trường Thanh từ bên ngoài mang vào, hần thấy nhũ thạch trong động linh khí đầy đủ, liền ở bên trong đào một giếng ngọc không quá lớn, dùng để chứa nước, khi ở hạ phố, liền mỗi ngày mức nước giếng trữ vào trong không gian, giữ lại để Từ Từ giải khát.

Nước kia để lâu cũng thấm vào linh khí ngọc thạch, lúc này dùng để nhưỡng rượu, hoa tương không gì tốt hơn .

Hoa tương tất cả đều là tinh hoa trên người hoa tường vi, hương vị ngọt ngào ngon miệng, mùi vị nhân, có thể nói là đại bổ vật, đối thân thể cực kỳ tốt, chỉ là ong mật nhường mật hoa rất ít, chỉ đủ Từ Từ làm hai vỏ nhỏ, Từ Từ ngày thường cũng chỉ lấy mấy ngụm uống cho đỡ thèm, không nỡ một lần ăn hết, còn để lại một chút cho Từ Trường Thanh.

Cùng Từ Từ lấy một chén nhỏ hoa tương, liền đưa cho Vân di, Vân di sớm ngủ được hương vị tường vi, nhìn thấy bát kia mang theo màu tím hồng nhạt, mật tương trong suốt, miệng liền sinh tham ý, vội hỏi đây là từ đâu đến .

Từ Trường Thanh thuận miệng đáp là vừa rồi đi ra ngoài mua .

Vân di máu chảy mất không ít, thân mình lúc này may mà lợi hại, về sau phải đúng lúc ăn đồ bổ thân mới có thể không để lại bệnh căn.

Vân di không nghĩ ngờ hần, cầm lấy thìa liền múc một thìa, chỉ cảm thấy hoa vừa vào miệng liền tan, hương vị ngọt ngào di nhân, ăn ngon có thể khiến người đem đầu lưỡi nuốt vào, không khỏi một hơi ăn nửa bát, lập tức buong thìa, nghĩ đến cái gì xin lỗi nói:“Thanh Nhi còn chưa có ăn đi ? đều bị a di ăn sạch .”

Từ Trường Thanh vội hỏi:“Thanh Nhi không thích ngọt, mua đến chính là cho a di ăn, tương này còn mới, để lâu chỉ sợ mất hương vị, a di vẫn là đem nó ăn hết đi.” Vân di ngừng lại một chút, ngẫm lại cũng thấy đúng, liền lại cầm lấy thìa, thấy bát đã trống trơn mới ý do chưa hết lấy khăn tay lau lau khoe miệng, nàng còn chưa bao giờ nếm qua hoa ngon như vậy.

Nhịn không được hỏi:“Cái này gọi là gì ? Làm như thế nào ?”

Từ Trường Thanh cũng không giấu diếm, đem gia vị Từ Từ dùng và cách làm nói cho nàng.

Nguyên lai là dùng mật và hoa tường vi làm hoa tương, trách không được có mùi hoa, trong lòng Vân di yêu thích, nhắc tới sang năm chính mình cũng làm một ít.

Từ Trường Thanh ở trong ly trà hoa nhỏ vào hai giọt lục dịch, sau đó đem cho Vân di uống, không bao lâu, Vân di liền buồn ngủ, Từ Trường Thanh nhỏ giọng thu thập bát, xoay người đi đến chỗ vài gốc hoa tường vi ở sân xem xét.

Lại không thấy có côn trùng, chỉ nhìn thấy một nắm tro tàn, bị gió thổi liền tan.

Giữa trưa, có người vội vàng vào sân, trên mặt biểu tình nôn nóng, nhìn thấy Từ Trường Thanh hoàn cước bộ, đánh giá hỏi: “Là Trường Thanh đi?

Từ Trường Thanh trước đó nhìn coi qua, tự nhiên liếc mắt một cái liền nhận ra người nọ là Vu Hối, dừng một chút liền gật gật đầu.

Vu Hối là lần đầu tiên nhìn thấy đứa nhỏ này, môi hồng răng trắng, bộ dạng vô cùng tốt, trong mắt hơi có chút kinh ngạc.

Bất quá trong lòng đang lo lắng, vội hỏi:“A di của ngươi đâu ?”

Lẽ ra trước khi gặp vào tướng quân phủ, nam nữ song phương không nên gặp mặt, bất quá tướng quân phủ ở phương diện này không có quy củ gì đáng nói, nếu không sẽ không có chuyện ngay cả lão gia tử cũng xuất mã đòi tức phụ .

Nhân tiện nói:“A di không thoải mái, đang ở trong phòng nghỉ.”

Vu Hối vội hỏi:“Nơi nào không thoải mái ? hiện tại thế nào ?”

Từ Trường Thanh đánh giá Vu Hối, trên mặt lo lắng tựa hồ không phải giả, ít nhất thuyết minh Vu tham quân quả thật đối với Vân di có tình ý.

Hai người quen biết, đại khái bắt đầu từ khi Vân di nhận dạy Vu tiểu thư theo Tô Châu, từ đó đến giờ cũng là nửa năm có thừa, Vu Hối làm người như thế nào, Vân di hẳn là trong lòng rõ ràng, Vân di không phải cô nương gia chưa lấy chồng không hiểu tình hình, khẳng tái giá một lần đối với nhân phẩm của đôi phương nhất định là có vài phần nắm chắc.

Nay xem ra, không có chọn sai người.

“Ngón tay a di vừa rồi bị côn trùng cắn, vẫn đỏ máu không ngừng.” Từ Trường Thanh nói.

“Côn trùng?” Vu tham quân sắc mặt đại biến, vội la lên:“Có thể mạng ta đi xem a di của ngươi không?”

Từ Trường Thanh nhìn vào trong mắt, ngăn cản nói:“Vu thúc, ngươi không cần gấp, Vân di hiện tại máu đã ngừng chảy, đang nghỉ ngơi, chúng ta đừng nên quấy rầy.”

“Ngừng chảy ?” Vu Hối không khỏi nhẹ nhàng thở ra,“ là ta lỗ mãng, ân, nên để nàng hảo hảo nghỉ ngơi.” Nói xong quay đầu nhìn sân viện, thần sắc có chút ngưng trọng,“Không biết a di của ngươi ở nơi nào bị côn trùng cắn ?”

Từ Trường Thanh khựng lại, đưa mắt bên cạnh hoa tường vi.

Vu tham quân hiển nhiên không nghĩ tới bây giờ còn có hoa tường vi nở, bất quá chỉ sững sờ một chút, liền ở dưới hoa tìm kiếm.

Từ Trường Thanh ở bên cạnh nhìn nửa ngày, đột nhiên hỏi:“Vu thúc có phải tìm côn trùng hay không?”

Vu tham quân thuận miệng nói:“Ngã không, ta là đang tìm.....”

“..... Tro sao ?”

Hắn quay đầu kinh ngạc nhìn về phía Từ Trường Thanh.

“Ngươi nhìn thấy có tro.”

Từ Trường Thanh gật đầu:“Có.” Nói xong chỉ chỉ dưới hoa nói:“Ta nhìn thấy có một chút, vừa bị gió thổi qua liền tan.” Lập tức hỏi:“Đó là cái gì vậy ?”

Vu tham quân hiển nhiên không nghĩ tới một hài tử tâm tư cẩn thận như thế, một lần nữa đánh giá hắn nửa ngày, càng xem càng kì lạ, bất quá rất nhanh lấy lại tinh thần nhưng không trả lời, chỉ nói:“Trong phủ tất cả đều là nam đinh, thật sự không tiện để bọn hắn vào sân bảo hộ các ngươi, cho nên, a di của ngươi bị thương chỉ đành để ngươi chăm sóc nhiều hơn, ta trong chốc lát để người đi làm đồ bỏ đưa lại đây, ăn xong rồi để nàng hảo hảo nghỉ ngơi, đem thân mình dưỡng tốt, đừng tùy tiện ra khỏi phòng, hết thấy chờ vào cửa thì tốt rồi.....”

Lời này Từ Trường Thanh có thể nghe ra là thật tâm chân ý, chỉ nói một nửa để lại một nửa, hẳn nghe được có chút như lọt vào trong sương mù, kết hợp ánh mắt làm người ta phản cảm kia, hơn nữa vài người phủ tướng quân bên ngoài nhà, trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ còn sẽ có người muốn hại bọn họ?

Cũng không đợi Từ Trường Thanh hỏi lại, Vu tham quân liền vội vàng rời đi, không bao lâu, trong phủ liền phái người đưa tới không ít thuốc bổ, tất cả đều đã nấu tốt,

Đi theo còn có một lão trung y râu hoa bạch, đợi Vân di tỉnh lại, lão trung y mạch cho nàng, lại kiểm tra miệng vết thương, cuối cùng gật gật đầu giãn ra nếp nhăn trên mặt nói:“Thân thể không ngại, chỉ là có chút thiếu máu, hai ngày này ăn thêm đồ bổ huyết bổ khí là có thể khang phục.” Nói xong dặn thêm vài câu nghỉ ngơi linh tinh, liền vội vàng trở về phục mệnh .

Từ Trường Thanh thấy Vân di khí sắc tốt hơn, liền đem thuốc bổ Vu tham quân phái người đưa tới cầm vào, đây đều là thứ bọn họ ngày thường khó gặp, nếu đã đưa tới, không ăn cũng lãng phí.

Vân di nghe nói Vu tham quân khi nàng ngủ từng lại đây thăm, vẻ mặt không khỏi có chút vui sướng, sau lại cảm thấy không hợp lễ tiết, cũng may Từ Trường Thanh không đánh thức nàng, cũng miễn lời ra tiếng vô.

Bất quá tâm tình vẫn rất tốt, hơn nữa có lão trung y dặn, Vân di cho dù không đói bụng cũng muốn ăn một chút, dù sao qua hai ngày chính là ngày thành thân, thân thể nên dưỡng tốt.

Mấy thứ này nàng nhất thời cũng ăn không hết, liền kêu Từ Trường Thanh cùng ăn, Từ Trường Thanh lại không cần bỏ huyết, tự nhiên không chịu ăn.

Cuối cùng Vân di ăn chút cháo huyết yến, uống một chén nhỏ canh gà đen mới thôi, hương vị không tệ, đáng tiếc đều không bằng hương vị kinh diễm ngọt ngào của bát hoa trương trước đó.

Hai ngày kế tiếp, lão trung y thỉnh thoảng lại bắt mạch cho Vân di, Vân di vẫn đợi ở trong phòng tĩnh dưỡng, một ngày ba bữa đều từ tướng quân phủ phái người đưa tới, hơn nữa lục dịch và trà hoa của Từ Trường Thanh song hướng điều trị, thân thể Vân di rốt cục khôi phục không tệ.

Đến ngày xuất giá, mệnh phụ khi thấy Vân di, nhưng lại đều lộ vẻ mặt kinh ngạc, nghe đồn kể thất của Vu tham quân là một quả phụ, tuổi khá lớn, diện mạo xấu xí, lại không nghĩ rằng tuổi trẻ nữ mạo như vậy, sắc mặt như hoa sen nở nồn nà, nơi nào giống quả phụ gần ba mươi, cứ như thiếu nữ chưa lấy chồng.

Đám mệnh phụ hai mặt nhìn nhau, trong lòng nhất trí nói, bộ dáng tốt như vậy, trách không được Vu tham quân động tâm.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngủ Trong Vòi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Đại Hôn

Vân di hôm nay xuất giá, có thể nói là thời điểm xấu hổ nhất của Từ Trường Thanh, nếu hắn là nhi tử Vân di liền thôi, lại là nhi tử của tỷ tỷ Vân di, thân phận thật sự có chút vi diệu.

Khi hi bà dặn Vân di quy củ vào cửa, Vân di thừa dịp nàng không chú ý cầm chút điểm tâm vùng trộm đưa cho Từ Trường Thanh, đỡ phải trong chốc lát nhiều người, luống cuống tay chân để Thanh Nhi bị đói.

Từ Trường Thanh nhất thời trong lòng âm áp, rốt cuộc là a di của mình, trong lòng còn nhớ tới hắn, trên người mặc bộ quần áo này, vẫn là Vân di, tiết kiệm thời gian dùng vải dệt tốt nhất trong đồ cưới thêu đồ cho mình, mặt trên còn thêu đồ án tình mỹ, vừa thấy liền biết là rất mất công, có a di như thế, chịu chút vắng vẻ cũng không tính là gì.

Giờ lành, phủ tướng quân minh pháo tấu nhạc, nâng kiệu đón dâu, bà mới dẫn đường, tiếp tân lang, kiệu hoa, dàn nhạc, hạo hạo mệnh môn cuộn cuộn, nối đuôi nhau tới, người đón dâu tiến vào sân, buông kiệu hoa, Vân di đã một thân khăn voan được người đỡ đi ra, lên kiệu hoa.

Người xem náo nhiệt rất nhiều, Từ Trường Thanh ở trong đám người không thấy được, cũng may caches tướng quân phủ chỉ là vài bước khoảng cách, đi hai bước liền đến.

Từ Trường Thanh theo kiệu đi vào, một gia phó tướng quân phủ chạy đến trước mặt hắn cẩn thận nói:“Ngài là tiểu công tử cùng Vu phu nhân tới sao ?”

Còn chưa đợi Từ Trường Thanh đáp lời, gia phó kia liền giải thích nói:“Vu gia sớm đã bố trí tốt chỗ ở cho công tử, hắn nói ngày đại hôn nhiều người hỗn tạp, cấp bậc lễ nghĩa khó tránh khỏi không chu toàn, nghi thức kết hôn lại cực kì lờ mờ, sợ công tử bị làm phiền, không bằng trước đổi thân y phục hàng ngày, ném qua điểm tâm nghỉ ngơi một hồi rồi lại đi chính sảnh.”

Từ Trường Thanh nghe không khỏi trước mắt sáng lên, trong lòng không khỏi đối với dượng mới có vài phần hảo cảm, lập tức đáp ứng, này vừa trấn an Vân di, vừa giải xấu hổ của mình, thật sự là không thể tốt hơn.

Tướng quân phủ thật lớn, xuyên qua mấy trung môn, cuối cùng đi vào một tiểu viện, bên trong bố trí cực kì lịch sự tao nhã, trong viện trồng mấy khỏa tứ phẩm tây phù hải đường, dưới tàng cây lá rụng được thu thập sạch sẽ, hương vị diễm tĩnh nơi đây cùng đại khí dày trọng trong phủ tướng quân hơi bất đồng, có vài nơi giống như chuyên môn vì hân bố trí,

Chính phòng phụ phòng tất cả đều là cửa gỗ, bên cạnh còn có phòng bếp nhỏ, có người ở bên trong nấu đồ, toát ra từng trận hương khí, người hầu giải thích nói,“Đây là đầu bếp nữ Vu tham quân chọn cho công tử, tay nghề vô cùng tốt, phòng bếp trong phủ đều là một mình, nguyên liệu nấu ăn của các viện mỗi ngày đều có phân phối, công tử muốn ăn cái gì cứ việc phân năng làm là được.”

Từ Trường Thanh theo hân vừa đi vừa nhìn, thăm than tướng quân phủ quả nhiên hào phóng,

Người hầu kia đi về, Từ Trường Thanh liền vào phòng, thay đổi thường phục xanh nhạt sạch sẽ thoải mái, lại ảm một ly trà tử tử tường vi, mới tĩnh tâm xuống, bỏ qua nhiều thanh bên ngoài, ngồi ở trên giường nhắm mắt luyện dưỡng linh thuật.

Tiểu chu thiên vận chuyển so đại chu thiên thời gian chuyển xong một vòng không đến hai canh giờ, vừa mở cửa ra liền ngửi thấy mùi thức ăn, liền chuyển chân đi phòng bếp nhỏ, đầu bếp nữ xoay người đang ở trong nồi ngao gì đó, nhìn thấy Từ Trường Thanh tiến vào, lập tức cúi đầu đứng ở bên bếp lò.

Từ Trường Thanh nhìn vào trong nồi, nhin không được hỏi:“Đây là cái gì ?”

Đầu bếp nữ là một phụ nhân hơn năm mươi tuổi, nghe vậy khựng lại, rất có cấp bậc lễ nghĩa trả lời:“Đây là canh ngọc trúc chá cô sa sâm, ngủ dậy uống một ít, có thể giải khát nhuận phế, sinh tân bổ hư.”

Từ Trường Thanh nhìn đầu bếp nữ, quả nhiên là người trong phủ tướng quân, hiểu được rất nhiều, bất quá cũng quả thật gọi lên chút thêm ăn, nhin không được hỏi:“Có thể uống chưa ?”

“Cũng đã được rồi .” Nói xong dùng thìa gỗ múc ra một chén nhỏ.

Từ Trường Thanh vội nhận đến, buổi sáng chưa ăn gì, chỉ uống chút trà hoa, lúc này thật cảm thấy bụng đói kêu vang, múc một ngụm, hương vị đúng là không tệ,

Canh ngọc trúc chá cô trước mặt, hiển nhiên dùng là nguyên liệu cực kì quý giá, Từ Trường Thanh vừa suy nghĩ vừa uống hết bát canh, lại ăn khối điểm tâm, mới đi chính sảnh, tuy rằng không quen đường, nhưng theo hướng nào nhiệt từ từ tìm cũng tìm được.

Lúc này, sắc trời đã không còn sớm, trong đại sảnh tiếng người vẫn đang ồn ào, thượng thủ vị trí ngồi Chiến lão tướng quân,

Lúc Từ Trường Thanh đến, Vân di che khăn đỏ ở bên phải, Vu tham quân rất có tinh thần, mặt đeo tiểu ý ở bên trái, hai người đã bái xong thiên địa, đang làm phu thê bái lễ.

Ánh mắt Từ Trường Thanh ở trong đám người quét vài lần, nhìn thấy không ít người tướng quân phủ gác tại các cửa, ngay cả Chiến Vô Dã cũng mặt không chút thay đổi đứng ở phía sau, nhìn chăm chăm toàn bộ người trong đại sảnh.

Từ Trường Thanh quay đầu nhìn về phía thủ vị, chỉ thấy Chiến lão tướng quân tuy rằng vẻ mặt cười ha hả, nhưng một đôi mắt tinh tường cũng không ngừng quét qua người chung quanh, có vẻ cảnh giác. sau

Mắt thấy lễ làm được không sai biệt lắm, chuẩn bị đem tân nương đưa vào động phòng, lão tướng quân trên mặt mới nhẹ nhàng thở ra, bên cạnh một tiểu ty lập tức đưa lên một ly trà nhỏ, hẩn vuốt râu tùy tay tiếp nhận, sau đó thổi lá trà ở trên nước, thu ánh mắt cúi đầu uống một ngụm.

Còn chưa nuốt xuống sắc mặt liền biến đổi, ngón tay run lên, tách trà thiếu chút nữa đánh nghiêng , nhưng lúc này tựa hồ không ai chú ý tới, chỉ trừ bỏ Từ Trường Thanh.

Hắn nghi hoặc nhìn Chiến lão tướng quân liếc mắt một cái, lão tướng quân trên mặt vẫn đang tươi cười, chỉ là tách trà cầm trong tay đặt lên trên bàn, sau đó nhận lấy khăn tơ trong tay tiểu ty nhẹ nhàng chấm miệng, tựa hồ vừa rồi đánh nghiêng tách trà chỉ là nhất thời không cầm chắc mà thôi.

rất nhiều người vây quanh tân nhân nhập động phòng.

Từ Trường Thanh cũng liếc tầm mắt, đi theo, muốn đợi khi không người nhìn Vân di một cái.

Nội thất, Chiến lão thái gia vừa ngồi vào chỗ của mình, liền một ngụm máu tươi phun tới.

Hai gã hộ vệ thấy thế kinh hãi, lập tức tiến lên,“Lão thái gia.”

Chiến lão tướng quân khoát tay áo, quân gia bên cạnh sớm từ trong ngọc hộp mang tới một dược hoàn tán ra mùi ô sắc thản nhiên.

Chiến lão tướng quân tiếp nhận, ném vào trong miệng, sau đó khoanh chân mà ngồi, thẳng đến đem dược hoàn toàn bộ ngậm tan mới mờ mắt ra.

Trong lúc quân gia luôn ở một bên chờ đợi, thấy hẩn tỉnh lại vội hỏi:“Tướng quân, ngươi cảm thấy thế nào ?”

Chiến lão tướng quân đánh một cái đem tay vịn bằng ngọc bên cạnh đánh cho nát nhừ, nộ không thể át nói:“Thật là buồn cười, lão phu còn chưa có chết liền dám can rờ như vậy, lão phu nếu chết, chẳng phải là bị người khi tới tận cửa ?”

Lão quân gia nói:“Tướng quân bớt giận, đạo trưởng Bạch Vân Quan, hiện tại là quốc sư Đại Uyên quốc, thanh thế như mặt trời ban trưa, chúng ta thật sự không nên mình mực tương đả đánh nhau cùng hẩn.”

Lão tướng quân nghe xong càng tức giận đến thổi râu trừng mắt, ai chẳng biết Bạch Vân Quan cùng tướng quân phủ bên ngoài không hề lui tới, ngầm cũng là từ địch, tướng quân phủ tại Đại Uyên ba trăm năm có thừa, phạm là nữ nhân gã nhập tướng quân phủ, không một có thể an an khang thái, không phải thân thể gây yếu không thể sinh dưỡng, đó là còn chưa qua cửa liên hương tiểu ngọc tần, hết thấy đều cùng lão đạo Bạch Vân Quan kia có liên quan.

Vốn Chiến gia là huyết mạch bộ tộc Tham Lang thượng cổ, rất khó dựng dục hậu đại, đối với nữ nhân dựng dục từ tự yêu cầu lại cực cao, nhưng những năm gần đây bị đám tiểu nhân Bạch Vân Quan kia luân phiên ám toán, đã không chỉ người lớn rất thưa thớt, ngay cả có thể hóa thành nguyên hình cũng chỉ có tôn tử Chiến Vô Dã một người mà thôi, huyết mạch từ từ mỏng có thể hiểu.

Lần này thật vất vả tìm được một nữ tử cùng Hồi nhi xứng đôi, trải qua bảo hộ vẫn chịu ám toán của con lừa ngọc kia, may mà không có gì trở ngại, đại hôn hôm nay, hẩn vốn đã làm tốt vạn toàn chỉ sách, tất cả người tiến vào tướng quân phủ toàn bộ đều nghiêm tra, tuyệt không tạp vụ nhân đẳng, lại

không nghĩ rằng con lửa ngọc kia ám toán Chiến gia tức phụ bất thành, lại thành ở trong trà của hắc hạ độc, hao tổn nguyên khí của hắc.

May mà trong tay có mấy viên ngưng nguyên đan, có thể bảo đảm nguyên khí không tổn hại, nhưng vẫn bị thương nguyên khí, ít nhất muốn thời gian vài năm mới có thể bổ trở về, không khỏi nộ từ tâm đến.

Quần gia thấy thế lập tức ngốc, nhỏ giọng để người nâng đến một khối ngọc tinh lớn, ngọc tinh này chính là hậu sơn chi bảo, có hiệu quả bình tâm tĩnh khí, đối tinh thần nguyên khí cực kì bổ ích.

Chiến lão tướng quân cũng không hai lời, một bàn tay sáp nhập ngọc trung, không ngừng hấp thụ tinh khí trong ngọc, một lát sau mới rút tay ra, tức giận hoàn không ít, màu sắc ngọc tinh cũng hơi chút ảm ảm.

Người Chiến gia có huyết thống Tham Lang kỳ thú thượng cổ, tính tình phần lớn dữ dằn, tức giận hết sức căng thẳng, cho nên mỗi thế hệ đều cần tu thân dưỡng tính, hoặc là giống lão tướng quân dùng ngoại vật tiên hành điều tiết, hoặc là trực tiếp đại sát một phen mới có thể giảm bớt.

Lão quần gia thấy Chiến lão tướng quân hỏa khí giảm bớt, nói:“Hải tử tân phu nhân mang đến, ta đã để người an trí thích đáng.”

Chiến lão tướng quân từ từ nhắm hai mắt, nửa ngày hừ một tiếng, cố ý dặn nói:“Nhắc người trong phủ chờ chậm trễ hải tử kia.”

Lão quần gia chỉ cho rằng lão tướng quân coi trọng tân phu nhân, liền lập tức nói:“Đương nhiên không thể chậm trễ.”

Chiến lão tướng quân cũng mở mắt ra nói:“Khi ta thấy hải tử kia liền cảm thấy tướng mạo kỳ quái, liền lấy bát tự tìm người giải pháp hiện hắc có chính phản hai loại mệnh cách, chính mệnh là đại suy chi chí, cả đời trôi giạt khắp nơi, ba bữa không no, thân nhân tương khí, bị người phi nhô cho đến phơi thây chết thảm, một mệnh cách âm khác là đại phú đại quý, mà mệnh tọa Tham Lang, cùng Chiến gia có thiên ti vạn lữ quan hệ, nếu có thể nhập đạo, đó là người chủ quý của Chiến gia, bất quá, có một chút người phê mệnh nói nhìn không thấu, nhưng không thể nghi ngờ không giống bình thường, cho nên, đối với người này chỉ có thể giao hảo, không thể khinh thị.”

“Vâng.” Lão quần gia trình trọng lên tiếng trả lời.

“Vô Dã đâu?”

“Thiếu tướng quân luôn tại đại sảnh.”

“Người đi, bảo hắc mang theo mười tên ám ảnh đánh úp Bạch Vân Quan, giết đủ mười lăm đồ tử đồ tôn của con lửa ngọc kia trở về.”

“Này.....” Lão quần gia nhất thời nghẹn lời, Bạch Vân Quan cùng tướng quân phủ giằng co bao nhiêu năm, song phương giữ lẫn nhau, tướng quân phủ không kém, nhưng Bạch Vân Quan cũng không phải đậu hũ mềm dễ nắn, vì thế do dự nói:“Đối phương chỉ sợ sớm có phòng bị, thiếu tướng quân có thể sẽ không dễ dàng đắc thủ như vậy.....”

Chiến lão tướng quân dựng thẳng mày trách mắng:“Thân có Tham Lang chi huyết, sẽ lấy chiến làm xương, Chiến gia dưới không có nhược tử, tự thân tu vi chiến tắc tiến, bất chiến tắc lui, đều giống người chiêm tiền cổ hậu, sợ chết như thế, há có thể làm con cháu Chiến gia, làm tôn tử Chiến Thiên Vũ ta?”

Lão quần gia chịu mắng mỗ, cũng không giận, chỉ cười nói:“Tướng quân nói phải, kia lão nô đi thông tri thiếu tướng quân.”

Chiến Vô Dã biết được, thần sắc như thường, không nói hai lời, sau lưng chấn động, áo choàng liền thành mảnh nhỏ, thay ảnh vệ hắc giáp, bó cổ tay hướng hắc ảnh nói:“Bạo thể hoàn.”

Hắc ảnh khựng lại, không đành lòng khuyên bảo:“Thiếu gia, người lần trước bị thiên lôi kiếp đánh trúng bụng, thương thế còn chưa tốt hoàn toàn, bạo thể hoàn được tính rất cương mãnh, thật sự là không nên dùng.....”

“Vô nghĩa ! lấy đến.....”

Hắc ảnh bất đắc dĩ, đành phải lấy ra một bình ngọc, đổ ra một chu sắc huyết hoàn.

Chiến Vô Dã tiếp nhận không chút do dự bóp nát, ném vào trong miệng, một lát, cương mãnh tinh khí liền tràn ngập toàn thân, phát ra những tiếng xương cốt đánh vào nhau, hắc ảnh nhìn nhìn không được run rẩy, bạo thể hoàn là một thứ linh đan có thể trong thời gian ngắn khiến linh khí phủ đầy toàn thân, thực lực tăng cường hai đến gấp ba, bất quá, trước khi thực lực tăng cường phải kháng được cái đau như xương vỡ thịt xé, được hiệu quả đi, còn phải chịu được linh khí phản phệ.

Người thường nếu ăn, nháy mắt sẽ nổ tan xác mà chết, ngay cả khôi thị cũng không còn thừa, ngay cả lão gia tử và Vưu gia cũng không dám dễ dùng, cũng chỉ có thể chất cường hãn của Chiến Vô Dã mới có thể chịu được, nếu không đã sớm chết mấy trăm lần.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Tường Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thuần Dưỡng

Từ Trường Thanh bồi Vân di nói chuyện, lại nhìn hi bà mang theo người náo động phòng, thấy Vu Hôi đối với Vân di rất là bảo hộ, nhìn về phía ánh mắt Vân di đều mang theo ám áp, Từ Trường Thanh ở cạnh cửa nhìn, không khỏi trong lòng đại định, mới an tâm lặng lẽ rời đi.

Trở về sân của mình, hơi dừng, đi đến bên cạnh bàn dùng ngọc hoa mai điều chế thành ngồi một hồi, hôm nay là ngày đại hi của Vân di, là ngày tốt, quả nhiên là một cái ngày lành, ban đêm thiên tĩnh không, ánh trăng hiện lên ngọn cây nhìn cực mỹ, nếu lúc này có một bầu rượu, ngồi ở dưới tàng cây hải đường, thích ý phẩm một chút.

Từ Trường Thanh nghĩ thế liền cảm thấy tâm dương khó nhịn, tuy nói hấn sống lại một hồi, nhưng đã từng đau khổ, nhìn ánh trăng giống nhau sẽ cảm thấy ánh trăng không có nửa phần ý tốt.

Lập tức đứng dậy, quyết định tắm rửa trước, sau đó lại đến trước bàn hoa mai này ngắm trăng, thuận tiện ném thử rượu quả tường vi của Từ Từ,

Đầu bếp nữ ngụ trong một thiên phòng ở sân, lúc này cũng không ngủ, đang ở phòng bếp thu thập nguyên liệu sáng mai cần làm, Từ Trường

Thấy Từ Trường Thanh muốn tắm rửa, liền đem nước đã đun nóng trong nồi múc vào ống trúc lớn, Từ Trường Thanh mới phát hiện nơi này cùng căn nhà trước lại có chỗ như nhau, chỉ là chỗ tắm rửa nơi này càng thêm giữ ấm, vách tường đều được khảm hoãn ngọc thật dày, mặt đất cũng vậy, thời điểm phòng bếp nhóm lửa, tường ngọc liền trực tiếp bị nóng, tính giữ ấm hoãn ngọc phi thường tốt, sau khi bị nóng, nhiệt độ sẽ thật lâu không tiêu tan, hơn nữa đổ nước ấm vào trong ao khiến cho độ ấm bên trong càng là cao hơn rất nhiều, đi vào liền ấm áp như xuân, không hề lạnh ý.

Từ Trường Thanh tâm cực tốt, lập tức đóng cửa, thoát quần áo, trước thử nhiệt độ nước, nước lạnh gặp nước ấm đã điều chỉnh thích hợp, sau đó bịt ống trúc, khuyh thân nhập trì.

Tường trong ao là một loại mỹ ngọc màu lam nhạt, ánh lên thân thể phụ bạch như tuyết, Từ Trường Thanh theo thói quen dùng khăn bông bao nộ hoa ném vào trong nước.

Chỉ chốc lát sau, hương khí thanh nhã liền tràn ngập trong mũi, Từ Trường Thanh lúc này ngồi ở trong nước, nhắm mắt từ không gian lấy ra ngân bình, đem một giọt lục dịch ngửa đầu ẩm hạ, lập tức đem ngân bình đưa về núi nhỏ, sau đó ngồi xếp bằng ở trong ao luyện dưỡng linh thuật.

Đang luyện dưỡng linh thuật, Từ Trường Thanh toàn thân huyết mạch lưu thông lấp đầy tinh khí, trong quá trình hấn cảm quan đối với tinh khí càng phát ra sâu sắc, thậm chí đã có thể nhận ra màu sắc của linh khí.

Ngọc bích trong thủy trì phát ra linh khí dạng sương màu lam nhạt, mà mặt nước bởi vì ngâm hoa tường vi, tràn ngập linh khí hồng nhạt, hai loại màu sắc linh khí bởi vì liên quan đến Từ Trường Thanh, đều hướng vào hấn, đi qua tai, mũi, làn da chậm rãi thấm vào, cùng tinh khí lục nhạt trong cơ thể lưu động xen lẫn cùng nhau.

Đợi Từ Trường Thanh nghỉ ngơi linh thuật vận hành xong một tuần, mới đứng dậy ra bể, nước ấm vừa vận nguội xuống, dùng vải mềm thấm nước trên người, đi cách gian cầm một bộ quần áo sạch sẽ để thay, tóc có hơi ẩm, Từ Trường Thanh tùy tay xả búi tóc, dùng một cành trúc nhỏ xanh biếc tạm thời cố định.

Ra cửa, mặc dù có chút lạnh, nhưng cũng toàn thân sáng khoái, cảm trong tay một vò rượu tường vi vừa lấy trong tay Từ Từ, cùng một bàn điểm tâm đầu bếp nữ lưu lại, lười biếng đi đến thạch bàn dưới tàng cây.

Chế phẩm ngọc bên trong phủ tướng quân cũng không ít, thượng có khối núi giả kì thạch, hạ có vài thiện phẩm, trong đó có đủ ngọc tốt thượng phẩm, cho nên Từ Trường Thanh cũng không che dấu, tùy tay đem bầu rượu bách hạc ngọc chứa rượu cùng đem ra.

Vì thế tùy tay lấy ra nhất khối bách hạc ngọc làm ly rượu, rót đầy, linh khí trong rượu vị ngọt nồng đậm, Từ Trường Thanh nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Vừa phẩm, tư vị thần kỳ hợp khẩu vị, quả nhiên là rượu quả cực phẩm, cũng khó trách, vật để sản xuất rượu quả đều là thể gian hấn hữu, nếu không cực phẩm mới là kỳ quái .

Uống ba ngụm, hai má liền có chút ửng đỏ, ánh mắt tỏa sáng, hấn buông ly rượu, trên người phiếm nhiệt, đứng dậy chậm rì rì đi về phía cửa để đổi gió. sẽ chút làm nhiều

Hôm nay là ngày đại hi của Vân di, hấn nên cao hứng, thay Vân di cao hứng, nữ nhân có nơi nương thân mới là hạnh phúc .

Nhưng ai biết hấn mặt ngoài ra vẻ trấn định, trong lòng cực kì thương cảm.

Lúc này gió thu thổi tới trên mặt có chút băng lãnh, Từ Trường Thanh sắc mặt thanh lãnh dựa vào cạnh cửa nhìn ánh trăng, không khỏi nghĩ, về sau chỉ sợ lại là một mình một người.

Không biết si ngốc ngây người như vậy bao lâu, mới bị mùi máu tươi xông đến tỉnh táo lại.

Hấn có chút nghi hoặc, nâng mắt nhìn mắt bốn phía thật lâu, mới nhìn thấy ngoài cửa cách đó không xa, dường như có gì đó, Từ Trường Thanh chân chờ, nâng rượu đi qua.

Thấy rõ, không khỏi có chút ngạc nhiên, đúng là một con chó bằng nửa người lông màu bạc hiếm thấy, trên người có nhiều miệng vết thương bị xé rách, mùi máu tươi trước đó chính là từ trên người nó phát ra .

Từ Trường Thanh nhìn không được ngồi xổm xuống xem xét, càng xem càng cảm thấy con chó này cực kì nhìn quen mắt, tựa hồ trước đó nhìn thấy qua, trong ấn tượng cũng là một thân màu bạc hiếm có, chẳng lẽ là cùng một con sao ?

Hắn không khỏi cười cười, nếu thật là cùng một con, ngược lại là có duyên phận, bất quá sói bình thường sẽ không đi vào chỗ người ở, hơn nữa, hắn nhớ rõ lúc ấy con sói kia trong bụng có lỗ máu lớn bằng nắm tay, dù cho chút lực dịch, chỉ sợ cũng chỉ kéo dài chút thời gian mà thôi, sau đó, nói không chừng sớm đã chết.

Nơi này nếu là người nằm, Từ Trường Thanh có lẽ chỉ bàng quan, sẽ không tùy tiện tiến lên xem, nhưng là cho hắn không sợ, trước kia buổi tối tại miếu đồ nát cùng chó hoang cùng ăn cùng ngủ, đã sớm đem bọn nó trở thành đồng bọn.

Chúng nó tuy là dã vật, nhưng có khi so với người còn trọng tình hơn.

Nó bị thương quá nặng, Từ Trường Thanh không lập tức lăm nhả thân thể nó, cũng không biết này nó còn sống hay không.

Chỉ là cúi đầu, trước nhẹ nhàng lấy tay phủ phủ đầu của nó, lòng bàn tay dẫn theo một chút linh khí, chỉ trong chớp lát, con chó kia liền giật giật lỗ tai, mở mắt ra nhìn Từ Trường Thanh một cái, cũng không biết là vô lực phản kháng, hay là hoàn toàn không muốn phản kháng, chỉ không nhúc nhích quỳ rạp trên mặt đất, để Từ Trường Thanh dùng linh lực nhẹ vỗ về, không chớp mắt theo dõi hắn.

Từ Trường Thanh càng xem nó càng cảm thấy quen thuộc, nói chung đánh không lại nghi hoặc trong lòng, nhìn không được hướng trên người nó xem xét, cuối cùng dừng tay, thử thăm dò xúc lên chân trước, thấy nó không hề chống cự, không khỏi lo lắng, con sói này bị thương quá nặng, nếu không há có thể để người xem xét như vậy, lập tức tay ở trên bụng sờ soạng, đến khi lần xuống bụng dưới mới rốt cục đụng đến một khối vết sẹo lớn bằng nắm tay.

Từ Trường Thanh không khỏi nhìn mắt sói, trong lòng có tia kinh ngạc, hóa ra thật đúng là cùng một con.

Ngưng một chút, cả cười, nhu nhu đầu của hắn nói nhỏ: “Chúng ta thật đúng là hữu duyên.” Hai lần thấy, nó đều thân mang trọng thương, thương tiếc sờ sờ móng vuốt hoàn hảo của nó,

Hắn nhớ rõ lần đầu tiên thấy con sói này, bị thương rất nặng, bị người một đường kéo đi, máu chảy nhiều lắm, cư nhiên có thể bảo trụ tánh mạng, thật sự là không dễ dàng, nó có bao nhiêu sinh mệnh lực a.

Nói như vậy, sau khi chạy trốn, sói lại bị người bắt lấy khả năng cực thấp, nó sẽ đi lại xuất hiện ở trong này, rất có thể là bị người thuần dưỡng .

Có lẽ có người thấy nó hiếm có, cho nên muốn đem nó thuần dưỡng thành chó mang đi ra ngoài khoe cũng không ngạc nhiên, chỉ là đem nó đánh thành như vậy, thật là quá mức, bất quá, sói là loại thù chết chứ không chịu khuất phục, muốn thu phục nó cũng quả thật không dễ.

Từ Trường Thanh trong đầu không ngừng suy đoán, trong lúc đó, đã vận chuyển dưỡng linh thuật, dùng tay mang theo linh khí, chậm rãi từ đầu của nó qua xương sống phủ đến đuôi, khi tay chạm đến đuôi ban đầu có chút cứng ngắc, sau lại mềm đi, Từ Trường Thanh có chút nghi hoặc.

Đuôi sói vĩnh viễn là cứng thẳng, tuyệt không giống chó vẫy đuôi với người, chẳng lẽ con sói này đã bị phục tùng ?

Sói bạc trước mắt vóc người sói tầm thường không thể sánh bằng, bộ lông trên người ngân bạch tron bóng, Từ Trường Thanh không ngừng cân nhắc, nếu thật có thể bị thuần thành chó, ngược lại có thể nuôi ở bên người, hơn nữa bộ lông này quả thật là vô cùng tốt, không phải chó hoang tầm thường có thể so sánh cùng.

Vì thế, tay nhìn không được ở trên người nó vuốt đến vuốt đi, vuốt đến phát ngien, cũng mượn linh khí bên trong bàn tay chậm rãi tẩm bổ miệng vết thương trên người nó.

Ánh mắt ngân sói vẫn theo dõi hắn, nhìn thấy tay hắn chuyển qua cái đuôi nó đầu tiên là thân thể cứng đờ, sau thấy hắn chỉ nhẹ nhàng lay động vài cái, liền lại thả lỏng xuống.

Từ Trường Thanh vỗ đầu hắn vài cái, biểu đạt thân mật với hắn, sau đó bàn tay lại chậm rãi vuốt ve thân thể, kiểm tra thương thế.

Có lẽ là Từ Trường Thanh thấy con sói này quá thảm, có lẽ là có duyên phận ở trong đó, có lẽ là Vân di đại hôn khiến hắn thả lỏng tâm tình , tóm lại lúc này, hắn quả thật đối con sói này động lòng trắc ẩn.

Chỉ là, hắn không biết con sói này bị ai thuần dưỡng, nếu có thể thật thuần thành chó, không biết là phù có thể dùng tiền mua không.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Tuồng Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Thân Cận

Ngân sói lần đầu tiên nhìn thấy Từ Trường Thanh liền cảm thấy thực không bình thường, lần này cảm giác vẫn như thế, hắn đem linh khí chậm rãi rót vào hai tay, đặt phía trên miệng vết thương, thân sói tự nhiên bắt đầu hấp thu linh khí của hắn, ban đầu cũng không rõ, chút bất tri bất giác, linh khí đã bị hút đi hơn phân nửa, đợi đem mấy chỗ trọng thương chữa tốt, linh khí trước đó vài ngày thật vất vả tích góp từng tí một trong đan điền của Từ Trường Thanh liền bị vét sạch toàn bộ.

Từ Trường Thanh không cảm thấy không nề, nếu ngay từ đầu có tâm muốn cứu, hắn sẽ không keo kiệt, cuối thu vào đêm cực lạnh, hắn biết dã vật như sói chịu rét được, bất quá trên người có thương tích, vẫn không nên bị lạnh, đứng dậy liền đi vào trong phòng lấy ra thảm mao, vừa rồi đi, thấy ngân sói còn quỳ rạp trên mặt đất chăm chú nhìn hắn, chờ hắn đi ra đã không thấy bóng dáng.

Từ Trường Thanh không khỏi có chút thất vọng, hắn vốn tưởng rằng ngân sói đã bị thuần phục, nhưng xem ra vẫn còn dã tính, không chịu cùng người thân cận, sói và chó bất đồng, sói là động vật khó thuần hóa nhất, bởi vì tâm cảnh giác của nó cao, muốn được nó chấp nhận phi thường khó khăn, càng lớn càng khó, cho dù không dễ dàng khiến nó chấp nhận người, nếu người trói buộc tự do của nó, nó cũng sẽ bỏ đi, tựa như như bây giờ.

Từ Trường Thanh đứng một hồi, liền mang theo thảm mao trở lại phòng trong, trong lòng cũng không uể oải, tương phản, cảm xúc tốt hơn nhiều, thấy một con sói lạc đàn, bị thương lại vẫn ương ngạnh đối mặt với tử vong, chưa từng sợ hãi, khiến hắn trong lòng sinh khâm phục, cảm giác cô độc này, cùng mình kiếp trước đồng bệnh tương liên.

Ngồi xếp bằng trên giường, hắn trước hết kiểm tra linh khí trong đan điền, trống trơn đáng đáng khiến hắn thực khó chịu, từ sau khi luyện dưỡng linh thuật, hắn đã quen trong cơ thể tràn đầy linh khí, vì thế lập tức từ trong núi nhỏ lấy lục dịch đổ một giọt vào trong miệng, sau đó liền nhắm mắt bắt đầu luyện dưỡng linh thuật.

Một đêm yên tĩnh, đợi sáng ngày thứ hai mở mắt ra, Từ Trường Thanh không khỏi thả ra một hơi, sắc mặt lộ ra kinh hãi, lập tức kiểm tra khỏi linh khí trong đan điền, hắn phát hiện lần này luyện dưỡng linh thuật cực kì nhanh chóng, không chỉ linh khí ngưng tụ mau, ngay cả linh khí dạng sương nơi đan điền cũng ngưng thật nhiều, nếu nói trước đó chỉ là hơi nước, vậy hiện tại như ngưng kết thành một đám giọt nước nhỏ nhỏ, Từ Trường Thanh không ngừng nhìn đi nhìn lại, trong lòng cực kì vui sướng, thầm nghĩ, chẳng lẽ mỗi lần đều phải đem tất cả linh khí hao tổn hết, linh khí trong đan điền mới có thể tiếp tục ngưng kết sao?

Sáng sớm, đầu bếp nữ chuẩn bị thức ăn sáng, thanh đạm lại ngon miệng, tư vị không tệ, Từ Trường Thanh uống hết một chén cháo liền sáng khoái, ăn xong bữa sáng, thuận tiện nhấp trà hoa, hắn biết hôm nay tân tước phụ phải kính trà cho công công, chỉ không biết mình có phải đi theo hay không.

Đang nghĩ, Vân di cùng Vu Hối liền tới, Từ Trường Thanh nhìn thấy không khỏi trước mắt sáng lên, Vân di mặt trắng phau tẻ, một thân cẩm sam thêu đoá hoa lớn cùng nụ hoa màu hồng nhạt, dáng người tiêm tiêm chỉ tí, dung mạo tú lệ vô cùng, mà Vu Hối cũng là một thân thâm áo lam sam, diện mạo đoan chính, có thể nói là trai tài gái sắc cực kì xứng.

Từ Trường Thanh nhìn xem có chút ngốc, bước lên phía trước kêu một tiếng a di, dựng, Vân di kéo Từ Trường Thanh nhìn nhìn, thấy hắn thần thái rạng rỡ không giống bộ dáng ngủ không tốt, mới thả tâm, lại hỏi đồ ăn buổi sáng, nghe xong mới cẩn thận để ý đến búi tóc trên đầu hắn, ôn nhu nói: "Trong chốc lát muốn đi thỉnh an lão thái gia, Thanh Nhi theo a di cùng đi đi....."

Cấp bậc lễ nghĩa phải như thế, Từ Trường Thanh cũng không có gì dị nghị, dọc theo đường đi vừa đi vừa đánh giá vẻ mặt hai người tân hôn, Vân di tất nhiên là khéo léo hào phóng, nhưng dù sao cũng là tân hôn, khóe mắt khó tránh khỏi ngưng ngưng, mà Vu Hối vẫn hộ bên người thê tử, ánh mắt thường dừng ở trên người Vân di, bên miệng mỉm cười, hiển nhiên đối Vân di cực kì vừa lòng.

Từ Trường Thanh thấy thế thu hồi ánh mắt, có chút an tâm,

Nhìn thấy lão thái gia, Từ Trường Thanh hiển nhiên nhìn ra hắn có chút không ổn, thần thái rõ ràng không bằng lần cầu hôn đó, nhưng xem như tiểu ý lằng lằng, cực kì hòa nham trau chuốt.

Từ Trường Thanh đối hắn có vài phần hảo cảm, đại khái là cỗ thanh lương khí trên người hắn đi, hơn nữa lúc này bên người hắn cũng không có Chiến Vô Dã, tâm tình liền càng thả lỏng.

Mà Chiến lão tướng quân ngày hôm qua tuy gặp ám toán, nhưng tôn tử mang về mười sáu đầu người, khiến hắn cực kì vừa lòng, tâm tình cũng đại duyệt, vừa nghĩ đến lão lừa ngốc lúc này tức đến giờ chết, nguyên khí cũng tốt hơn phân nửa, buổi sáng lại thấy nhi tử và con dâu ân ái ái ái, tự nhiên vừa lòng, cho nên tức giận ngày hôm qua đến lúc này cũng trở thành hư không.

Uống xong trà Vân di kính, vừa cười ha ha nói nói mấy câu, để người tặng Vân di vài món ngọc phẩm trân quý của Chiến gia, Từ Trường Thanh có thể rõ ràng cảm giác ra ngọc chất linh khí nồng đậm, nếu trường kỳ đặt ở phòng ngủ tầm bở, đối thân thể cực kì có lợi, lúc nào cũng có thể trừ bì giải lao, tinh lực trọc khí.

Đưa xong này nọ, Chiến lão tướng quân tiếp liền gọi Từ Trường Thanh một bên qua, Vân di có chút khẩn trương, Vu Hối vỗ nhẹ bả vai nàng an ủi nói: "Xem bộ dáng của cha hắn là thực thích Thanh Nhi....."

Chiến lão tướng quân vuốt râu cười tùm tùm cao thấp nhìn đến khi Từ Trường Thanh thẹn quá thành giận, mới mở miệng nói: "Người tiêu oa nhi tử này

quả nhiên không tệ.....”

Vân di nghe xong không khỏi lộ ra sắc mặt vui mừng, Thanh Nhi bộ dáng ngày thường tuấn tú, tính tình lại ôn hòa, sao có thể không khiến người thích.

Từ Trường Thanh nghĩ đến lão nhân một thân thanh lương khí, không khỏi hoài nghi hẳn giống mình cũng tu luyện pháp thuật đồng dạng.

Chiến lão tướng quân càng xem càng vừa lòng, cười không ngừng mặt mày hớn hớn, vẫy tay một cái để cho người lấy đến vài thứ tốt, tất cả đều là bút nghiên bằng ngọc, ống đựng bút và mực thơm quý giá, mặc dù không nhìn được giá, nhưng nhìn liền biết là giá trị xa xỉ.

“Có biết chữ không?”

“Có biết một ít.”

“Tuổi này hẳn nên nhập học đường, ăn, đi Thanh Tùng thư viện đi, nơi đó lão phu tử và ta có chút giao tình, sẽ chiếu cố một hai.”

Vân di vừa nghe đại hỉ, nàng đến kinh thành đã hỏi thăm qua, cũng biết tên tuổi Thanh Tùng thư viện, trong kinh thành có thể đi vào học đường này vài đệ tử quý tộc, hai từ nhà bình thường có tiền cũng vào không được, nhìn không được cảm tạ Chiến lão tướng quân, dù sao Thanh Nhi là người ngoài, mặc kệ cũng không có gì sai, người Chiến gia quả là lương thiện đạo nghĩa.

Chiến lão gia tử vuốt râu nói, “Không cần nhiều lễ như vậy, một hồi để người thông tri xuống, về sau tiểu oa nhi này ở trong phủ ăn mặc chi phí đều giống Vô Dã, không thể thiếu nửa phần.”

Giữa trưa sau khi trở về, Vân di tự mình đến trong tiểu viện của Từ Trường Thanh, quả thật là cái gì cũng không thiếu, sau đó đem vài món văn phòng tứ bảo Chiến lão tướng quân thưởng đặt lên trên bàn trong thư phòng, không thể nói về vang cho kẻ hèn này, nhưng cũng rất có bộ dáng thư hương môn đệ.

Cũng không biết vì sao, hạ nhân trong phủ tướng quân rất ít, có thể một mình phân cho Từ Trường Thanh một đầu bếp nữ, đã là phi thường khó có được, may mắn hạ nhân đều rất lưu loát, Từ Trường Thanh quần áo có người làm riêng, đồ ăn có người thu đi, giặt xong có người đưa tới, phòng thường xuyên sẽ có người sửa sang lại, ở đây, quả thật không chịu ủy khuất gì, Vân di mới an tâm, dặn Từ Trường Thanh vài câu rồi rời đi.

Từ Trường Thanh mấy ngày kế tiếp, mỗi ngày luyện tự, tu luyện dưỡng linh thuật, ở trong núi nhỏ đùa nghịch chút hoa cỏ, vì nhường thêm một ít rượu quả, lại trồng rất nhiều nho dại trong không gian, mới trồng mười ngày đã có thể nhường ra hơn mười vò linh rượu.

Hoa nguyên hơn, ong mật nhường mật cũng nhiều hơn, Từ Từ đều dùng vò nhỏ để đựng, lưu trữ về sau làm hoa trang ăn, mà ngọc tằm đã ấp trứng, tổng cộng ngũ con, màu xanh, rất nhỏ rất nhỏ nhất, Từ Trường Thanh cố ý chọn khối mỡ ngọc linh khí nồng đậm, cắt thành mấy khối đưa tới chỗ ngọc tằm, rất nhanh, ngũ con thanh trùng nhỏ nhỏ liền bò đến làm ổ trong những khối ngọc rải rác kia, hiển nhiên là đang hấp thu ngọc thạch, ngọc tằm người khác nuôi rất khó, bởi vì không đủ linh khí cung ứng, nhưng trong núi nhỏ nuôi giống như cá gặp nước, không cần chuyên môn chiếu khán, cho nhiều ngọc có linh khí là được.

Mà khiến Từ Trường Thanh cao hứng nhất là, con sói bạc kia sau đó không lâu lại xuất hiện, hẳn trước đó từng hỏi thăm qua người hầu trong tướng quân phủ, trong phủ cũng không thuần dưỡng bất cứ con sói hay chó nào, cũng không có súng vật.

Hắn không biết ngân sói làm sao vào tướng quân phủ, nhưng hiển nhiên không có để bắt luận kẻ nào trong phủ biết, mà người thuần dưỡng kia chỉ sợ cũng vào không được bên trong phủ, khiến Từ Trường Thanh an tâm rất nhiều.

Ngân sói lần thứ hai đến, vẫn một thân bị thương, nhưng so với hai lần trước tốt hơn một chút, chỉ ghé vào cửa viện ngoài nhìn hắn, không chịu bước vào trong viện một bước, Từ Trường Thanh sớm đem đầu bếp nữ an bài ở trong phòng, sợ nằng nệ động ngân sói.

Lúc này Từ Trường Thanh đối với nó có hứng thú, cũng dần dần đối với nó nổi lên thân cận, hẳn biết sói là thứ không nên thân cận, nó so với chó thông minh, cũng so với chó đa nghi, nếu muốn có được tín nhiệm của nó kỳ thật không dễ, không chỉ có cần tốt với nó, còn phải để nó biết người đối với nó không có ác ý.

Hơn nữa trong quá trình tiếp cận, người không thể hạn chế tự do của nó, càng không thể đánh nó, ngay cả động tay một lần cũng không được, bởi vì sói rất mang thù, nếu người đánh nó một lần, dù trước đó cảm tình các người có tốt, từ khi người đánh nó, nó liền coi người là địch nhân, hơn nữa không bao giờ tín nhiệm người nữa.

Từ Trường Thanh càng nghĩ càng tinh thần phấn chấn, trước đó hắn chỉ sợ thuần dưỡng rất phiền toái lại nguy hiểm, nhưng trước khác nay khác, hiện tại hẳn lại cho rằng chuyện này rất có tính khiêu chiến, thử nghĩ, nếu có thể khiến một con sói đối với người hoàn toàn tín nhiệm, chuyện này có bao nhiêu thành tựu.

Còn là một con ngân sói thuần sắc hiếm thấy như vậy, bộ lông kia sờ lên, khiến hắn nhớ tới đến liền yêu thích không buông tay.

Phạm là người yêu quý loài khuyển nhìn thấy nó khẳng định đều sẽ bị nó hấp dẫn, Từ Trường Thanh cũng không ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Người Trùng Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Xuống Bếp...

Đại khái là vì Từ Trường Thanh đã cứu nó hai lần, cũng có thể là linh khí trong lòng bàn tay của Từ Trường Thanh khiến miệng vết thương của nó thực thoải mái, cho nên ngân sói đối với Từ Trường Thanh đụng chạm không có gì mâu thuẫn, dù hần vài lần trộm đạo xúc cảm đau to xoa tung đặc biệt hảo, nó cũng chỉ hơi hơi nghiêng đầu liếc hần một cái, cũng không tỏ vẻ gì.

Từ Trường Thanh không thể nghỉ ngơi vui sướng, đây chính là một bước tiến nhanh, tuy rằng ngân sói còn không hoàn toàn tín nhiệm hần, nhưng cũng không có địch ý với hần, đối với hần vuốt ve cũng tựa hồ càng ngày càng hưởng thụ, đương nhiên, đây cũng là sách lược nhỏ của Từ Trường Thanh, vô luận nó có thương tích hay không, đều sẽ chứa đầy linh khí ở lòng bàn tay, lúc vuốt ve, linh khí sẽ phủ đầy mỗi một chỗ hần vuốt qua, tuy rằng hần không biết thế này có bao nhiêu thoải mái, nhưng chỉ xem ngân sói tựa đầu ghé vào trên trảo, khép hờ mắt hưởng thụ, đã biết khẳng định là thoải mái hỏng rồi.

Cũng bởi vậy ngân sói tới cũng càng thường xuyên, cơ hồ mỗi đêm màn đêm buông xuống đều sẽ ghé vào góc ngoài viện đợi Từ Trường Thanh, cũng không tùy ý nhập viện một bước, Từ Trường Thanh cho rằng đó là một hiện tượng tốt, thuyết minh ngân sói chủ động thân cận hần, mà tính tự hạn chế vô cùng tốt, hơn nữa nó tựa hồ cực thông nhân tính, cũng không tùy ý phát ra tiếng, cũng không tru lên, nếu Từ Trường Thanh ra muộn, cũng chỉ lẳng lẳng ghé vào dưới tàng cây không chớp mắt, Từ Trường Thanh đối với nó liền càng thêm thích.

Ý niệm muốn thuần dưỡng nó trong đầu cũng càng ngày càng đậm, thậm chí toát ra ý tưởng đem nó mua về tay, nhưng một là chỉ sợ tiền trong tay không đủ, hai là ngân sói tốc độ phi thường mau, nó nếu muốn đi, đào mắt công phu cũng đã không thấy, căn bản không thể theo phía sau tìm được người thuần sói.

Từ Trường Thanh cũng có chút nghi hoặc, nếu tốc độ nó nhanh như vậy, vì sao không ly khai kinh thành đi núi rừng tìm kiếm đồng bọn, lại ở chỗ này bị người đánh cho toàn thân là thương.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ sợ chỉ có một loại khả năng, là nó bị người khống chế, dùng thủ đoạn thập phần tàn nhẫn.

Nhưng trong kinh thành đến tốt cùng sẽ là người thế nào dám thuần dưỡng một con ngân sói hung mãnh như vậy.

Từ Trường Thanh nếu không phải trước kia hỏi người trong phủ, biết trong phủ tướng quân không nuôi bất cứ động vật nào, thậm chí ngay cả chó nhà cũng không, hần phải hoài nghi thuần ngân sói có thể là gia hỏa Chiến Vô Dã kia nuôi.

Ngân sói vài bị thương, cái người có được nó căn bản không phải người yêu chó, cũng không hiểu cách thuần sói, bất quá là đơn thuần muốn chinh phục dã vật, quất ngược đãi mà thôi.

Vừa nghĩ như vậy, Từ Trường Thanh không khỏi càng thêm thương tiếc ngân sói, bất quá đau lòng có thừa, vẫn có chút đề phòng, sói dù sao hung mãnh, tuy rằng không thể nói hi hỷ vô thường, nhưng cũng rất khó đoán, cũng may hần có linh khí bàng thân, mà ngân sói cực thích linh khí trên người hần, mỗi lần vuốt ve nó đều sẽ thực dụ ngoạn, gần đây mỗi đêm đều sẽ đến, hần là đối với hần có một chút ý lại, Từ Trường Thanh cảm thấy trong thời gian ngắn có thể có thành quả như vậy đã thực không tệ.

Bất quá nếu muốn ngăn chặn dã tính của nó, vẫn cần chậm rãi thuần dưỡng, tỷ như thói quen ẩm thực của nó.

Sói hoang cùng chó nhà bất đồng lớn nhất chính là sói hoang thích thịt tươi, chó nhà thích thực phẩm chín, muốn thay đổi điểm này, nhất định phải chậm rãi thay đổi con sói để nó quen ăn thực phẩm chín.

Cũng may gần đây phòng bếp có nhiều thịt hơn, Từ Trường Thanh luôn thích đồ chay, tuy rằng cũng ăn một ít thịt, nhưng bình thường không quá thích, khả năng là vì kiếp trước ăn nhiều thịt chuột, trong lòng đối với thịt sinh ra chán ghét.

Nhưng thịt nếu không ăn hết, sẽ hỏng mất, thật sự quá lãng phí, bất quá có ngân sói sẽ không lo nhiều thịt, đã nhiều ngày Từ Trường Thanh từ từ phòng thường lấy chút thịt tươi ra, phóng tới ngoài cửa.

Bất quá, ngân sói tựa hồ đối thịt tươi kia không chút nào hứng thú, mỗi lần buổi tối lại đây đều vòng quanh mà đi, cách khá xa, cũng không thèm liếc mắt một cái.

Từ Trường Thanh suy nghĩ, chẳng lẽ nó không thích thịt heo? không sao vậy đổi sinh thịt dê là được, đợi lần thứ hai đổi thành một khối thịt đùi dê, ngân sói như cũ không để ý tới thông thả đi qua, nhìn về phía thịt tươi ánh mắt khinh thường, Từ Trường Thanh hoài nghi mình nhìn lầm hay không, sói cũng sẽ lộ ra vẻ mặt khinh thường sao?

Lần thứ ba đổi thành thịt hươu, Chiến gia lão gia từ chối Từ Trường Thanh quả thật không coi như người ngoài, trong phủ có nguyên liệu nấu ăn mới mẻ đều không chút nào keo kiệt để quân gia an bài đưa đến chỗ hần, hôm nay đưa đến vừa lúc là hươu đực lão gia từ đi ra ngoài săn thú bắt được, đem một cái chân hươu trong đó phái người tặng đến, còn có một chén máu hươu, nhưng Từ Trường Thanh đối thứ này lại thật sự không thích nổi, bất quá đổi sói lại không giống, hần sớm cắt chút thịt hươu sống, vừa vào đêm liền đặt ở cửa, nghĩ nghĩ lại đem bát máu hươu tươi đặt ở bên cạnh.

Ngân sói đến, nhìn thấy thịt hươu thì dừng lại, sau đó liền nhìn chằm chằm bát máu hươu, nhìn nửa ngày, mới thử thăm dò liếm một ngụm, máu hươu

ngon, ở trong chứa một thân tinh khí của hươu đực, trong nháy mắt liền uống sạch sẽ, nhưng không ăn thịt hươu, chỉ nhìn, Từ Trường Thanh mới lại cân nhắc, chẳng lẽ ngân sói không ăn đồ sống? chỉ uống máu tươi? cảm thấy không quá khả năng.

Vì thế xoay người về phòng bếp cầm bát thịt hươu đã nấu tốt, ngân sói cũng thoáng ngửi ngửi, sau đó liền không có hứng thú quay đầu, cái đuôi có chút bất mãn ở trên mặt đất chup đến chup đi.

Nhìn xem Từ Trường Thanh bắt đầu đi bật cười, có phải cùng mình lâu rồi hay không, trước kia cái đuôi luôn cương cứng, cho dù mình ngẫu lay động, cũng sẽ dùng ánh mắt phòng bị theo dõi hắn, hắn lay xong liền đem cái đuôi hất sang một bên, không chịu để cho hắn động, nay đã biết dùng đuôi biểu đạt cảm xúc sao?

Từ Trường Thanh không khỏi vuốt cằm nghĩ lại, không ăn thịt tươi, không thịt chín, chỉ uống một chén máu, hơn nữa thích linh khí trong lòng bàn tay hắn, àn..... Từ Trường Thanh nghĩ nghĩ giống như hiểu được gì đó, không khỏi trước mắt sáng lên, lại ngắm nghía ngân sói.

Có thể là gần đây bị bàn tay mình có linh khí vuốt ve lâu, dưới ánh trăng bộ lông đúng là ngân quang long lánh, thật là trơn lạng.

Mà bốn móng vuốt cho dù nằm rạp trên mặt đất, cũng vẫn cường tráng hữu lực thiếp trào mặt đất, đây là một hư thế, nếu chung quanh có chút động tĩnh, không cần hoài nghi nó sẽ lập tức như bắn khỏi cung tên biến mất, lúc này, không có bất cứ thương thế hay chặt vật nào, nó thần thái cao ngạo, khí thế giống như vương giả tôn quý, tuy rằng nằm ở bên chân, lại không hề nhục thế so với Từ Trường Thanh đang đứng, ngược lại dùng nó cặp mắt lam dưới ánh trăng có chút bất mãn theo dõi hắn.

Từ Trường Thanh không khỏi phì ngách, đã nói đi, con sói này tuyệt đối không đơn giản, trước kia tiếp xúc với chó hoàng, có con nào biết dùng ánh mắt và cái đuôi biểu đạt bất mãn? hiểu nhân tính như vậy, giống như thật không có.....

Bất quá, cứ như vậy, liền có vẻ nó càng thêm trân quý, Từ Trường Thanh ngồi xuống cực kỳ thích sờ sờ đầu ngân sói, ngân sói tựa hồ biết hắn muốn vuốt ve mình, lập tức khép hờ mắt cho hắn vuốt, Từ Trường Thanh thấy thế buồn cười vỗ vỗ nó nói: “Thành thật ở đây chờ, ta đi làm đồ ngon cho ngươi.”

Hắn nếu đã biết con sói này không phải không ăn thịt, mà là muốn ăn mang thịt có tinh khí, vậy đơn giản hơn, Từ Trường Thanh xắn tay áo đi vào phòng bếp,

Từ Trường Thanh trước lưu loát đem một ít thịt hươu rửa sạch cắt thành miếng nhỏ, dùng nước sôi trần qua, tẩy đi mùi tanh tươi, lập tức từ trong núi nhỏ lấy ra một ly rượu trái cây ở trên thịt dùng đũa chấm, tiếp theo liền bắc nồi đồ dầu thịt và các loại đồ gia vị sào lên, đợi đến khi sào hơi chín là có thể thêm nước, nước này rất trọng yếu, Từ Trường Thanh không dùng nước trong phòng bếp, mà là từ không gian trong thạch động lấy chút nước trong đó đổ vào nồi, nước kia và ngọc thạch cùng nhau đã lâu, trong nước tự nhiên cũng mang theo linh khí, vô luận chỉ dùng để nhường rượu hay là ngao canh đều cực kỳ mỹ vị, kế tiếp liền đun sôi chậm rãi nấu, đợi linh khí toàn bộ thấm thấu vào thịt là có thể ăn.

Nhìn thấy bên cạnh còn dư mấy khối thịt sạch, liền tùy tay dùng bột nước trong núi nhỏ ngâm, cắt thành khối lớn dùng móc sắt xuyên qua, rắc chút gia vị đặt vào trong bếp nướng, phương pháp này vẫn là lão quái cái nói cho hắn, chỉ cần nắm giữ tốt hỏa hậu thì rất thơm, vừa nướng Từ Trường Thanh vừa ở trên thịt quét một tầng mật, mật là Từ Từ thu thập được, đun đầy ba vòng nhỏ ở trong sơn động, lúc cần dùng chỉ cần lấy một chút là được.

Trong mật cũng chứa không ít tinh khí, hơn nữa thịt hươu tươi mới, hỏa hậu nắm giữ tốt, hương vị nướng ra phá lệ mê người, lớp thịt bên ngoài nướng vàng óng, mặt trên sáng bóng không biết là mật hay là mỡ, ngửi thơm nức.

Hương vị đem đầu bếp nữ ở hậu viện kinh động, vừa mới vào phòng bếp, Từ Trường Thanh liền xua tay bảo nàng trở về nghỉ ngơi, cũng cùng nàng nói về sau muốn mượn dùng phòng bếp nhỏ ngẫu nhiên làm chút đồ ăn khuya, hy vọng nàng đừng để ý, kỳ thật mấy thứ này hoàn toàn có thể cho đầu bếp nữ đến làm, bất quá Từ Trường Thanh không quen phân phó người khác làm này làm kia, hơn nữa cũng không muốn cho người biết ngân sói tồn tại.

Đầu bếp nữ ngửi mùi liền về mặt kinh ngạc, bởi vì nàng vô luận thế nào cũng làm không ra loại mùi thịt nướng này, thấy Từ Trường Thanh xua tay, nghĩ là ghét bỏ tay nghề của nàng, đành phải yên lặng về, từ đó về sau đều rất ít làm thịt, chỉ làm chút đồ ăn mộc mạc Từ Trường Thanh thích,

Đem thịt hầm và thịt nướng phân biệt dùng đồ đựng, lấy đến trong viện, ngân sói cách thật xa theo dõi thức ăn trong tay hắn, Từ Trường Thanh không khỏi vui vẻ, động vật không giống nhân có thể đem thực vật làm chín để ăn, cho nên chỉ có thể ăn thịt tươi làm no bụng, chẳng phải biết thực phẩm chín nếu làm tốt, không biết so với thịt tươi ăn ngon hơn bao nhiêu lần.

Từ Trường Thanh thuận tiện kéo ghế đặt bên ngân sói ngồi xuống, sau đó cố ý cầm lấy một khối thịt nướng trong đĩa để vào trong miệng, không thể không nói, thịt quét thêm mật thật đúng là hương vị ngọt ngào ngon miệng.

Vốn bát ngân sói, đột nhiên đứng lên, sau đó hai chân trước lập tức đặt lên chân Từ Trường Thanh, ánh mắt nhìn chăm chăm thịt trong tay hắn.

Từ Trường Thanh hoảng sợ, chỉ cảm thấy khoát lên trên đùi là hai móng vuốt mạnh mẽ, khiến cho cơ bắp trên đùi hắn đều run rẩy, khiến người ta không chút nghi ngờ nó có năng lực cắn xé không chớp mắt của dã thú, khi hắn nắm trong tay khối thịt không biết phải làm phản ứng thế nào, ngân sói đem miệng tiến đến trong tay hắn, nhìn chăm chăm thịt kia, nghiêng đầu trái phải thử hai bên tìm phương hướng, sau đó xác nhận nơi thích hợp, hạ miệng.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngủ Trong Vực* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Học Đường

Thịt trong nháy mắt đã bị ngân sói liếm sạch sẽ, cuối cùng ngón tay lấy thịt Từ Trường Thanh cũng qua lại liếm vài cái, Từ Trường Thanh chỉ cảm thấy đầu lưỡi nó tiếp xúc đến làn da, có cảm giác thô ráp, ngón tay vừa đau vừa ngứa.

Từ Trường Thanh có trong nháy mắt hít thở không thông, bởi vì hắn không xác định ngân sói có thể một ngụm đem tay hắn toàn bộ ăn mất hay không, cho nên vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ, sau lưng không khỏi toát ra một thân mồ hôi lạnh, nhưng nhìn thấy nó không có địch ý dùng đầu lưỡi khẽ liếm ngón tay hắn, tâm lập tức vững lại.

Mấy ngày nay, ngân sói vẫn là lần đầu tiên chủ động cùng hắn tiếp cận, tuy rằng bởi vì thịt nướng, nhưng so với trước đó đã tiến bộ rất lớn, hắn không thể đem nó một phen đẩy ra hoặc lộ ra thái độ hoảng sợ, nếu hắn làm vậy, có lẽ về sau ngân sói cũng sẽ không chủ động lại đây thân cận với hắn.

Trong lúc Từ Trường Thanh suy tư, ngân sói đã bắt đầu không ngừng dùng răng nanh cắn ngón tay hắn, khống chế lực đạo cực nhẹ, sau đó ánh mắt giữa hắn và thịt qua lại di động.

Dù là nhẹ kia cũng là nanh sói, cắn vào cũng sẽ đau, Từ Trường Thanh rút ngón tay nhìn xem, làn da đã có chút đỏ, bất quá đối với nó loại hành động làm nũng này, hắn trong lòng hi lớn hơn oán, vội vàng lại cầm lấy một khối thịt nướng đến, ngân sói liền nửa ghé vào trên đùi hắn hưởng thụ hắn tự tay phục vụ, một lát liền đem thịt nướng và thịt hầm ăn không còn một mảnh, hiển nhiên còn không ăn đủ, dùng đầu lưỡi liếm xong đĩa, lại đem tay bốc thịt của Từ Trường Thanh tới tới lui lui liếm hai lần mới buông ra, thật sự liếm không ra hương vị mới hương bên người hắn, đem cái đuôi bảo bối màu bạc xoa tung để vào trong tay hắn, sau đó chờ Từ Trường Thanh giống như thường vuốt ve hầu hạ.

Từ Trường Thanh thấy thế không khỏi dở khóc dở cười, ngân sói ngày hôm qua còn đối với mình một bộ không lạnh không đậm, hôm nay vừa nấu thịt cho ăn thế nhưng đột nhiên bắt đầu cùng hắn thân cận, còn chủ động đem đuôi đưa đến trong tay hắn để hắn vuốt ve.....

Hiển nhiên nấu đồ ăn này thực thành công, cực hợp khẩu vị của nó, vì thế, khi nó không kiên nhẫn ve vầy đuôi, Từ Trường Thanh mới đưa linh khí chậm rãi đưa vào lòng bàn tay, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông sáng bóng của nó.

Đối với động tác mềm nhẹ trên tay và linh khí trong lòng bàn tay Từ Trường Thanh, ngân sói cảm giác thập phần thoải mái, ngay cả đuôi cũng không quét, vẫn không nhúc nhích ghé vào bên chân hắn, miễn cưỡng nhắm mắt lại chợp mắt, bộ dáng hưởng thụ này, nào còn có trước đó chật vật cả người là thương.

Đợi Từ Trường Thanh vuốt ve đủ, nó cảm thấy không sai biệt lắm, liền mở to mắt đứng lên, sau đó lưu loát rung rung bộ lông màu bạc trên người, bộ lông kia so với sói bình thường rung lên dưới ánh trắng phồng ra tầng tầng quang ảnh màu bạc, Từ Trường Thanh nhìn có chút lo lắng, bộ lông đẹp thì đẹp, bất quá rất thấy được bị người bắt lấy lột da thì không ổn, nó đi lên quay đầu nhìn mắt Từ Trường Thanh, sau đó quay đầu chỉ thấy một đạo ngân quang liền không thấy đâu.

Từ Trường Thanh thấy thế lại an tâm, nếu có tốc độ này, cũng là không sợ người ta bắt được, đào mệnh cũng đủ rồi.

Ngày thứ hai, Vân di cao hứng lại đây nói phụ tử Thanh Tùng thư viện đã đồng ý hắn vào học tập, Từ Trường Thanh nghe xong cũng thật cao hứng, mấy ngày nay đợi trong tướng quân phủ đã sắp buồn ra điệu, có thể đi ra ngoài đi dạo, còn có thể đọc sách tự nhiên là tốt.

Kỳ thật Từ Trường Thanh trong lòng thật mâu thuẫn về Thanh Tùng học viện, nghe nói bên trong không có binh dân, bất quá đây là Chiến lão gia tử chính mồm chọn, hắn nói không đi chính là không biết tốt xấu, tuy rằng nói qua sẽ cho người chiều cổ, Từ Trường Thanh nghe tới bất quá là một câu khách khí mà thôi, Chiến gia để mình vào học đường tốt đọc sách đã là không tệ, hắn cũng không phải tôn tử Chiến gia, tự nhiên sẽ không cần lo lắng.

Từ Trường Thanh rất rõ ràng thân phận của mình, dù là theo Vân di vào tướng quân phủ, vẫn là khách họ, ở trong mắt người khác hắn bất quá là một người đắc đạo, gạ chó lên trời mà thôi, trong phủ người hầu gọi hắn một tiếng thiếu gia là xem mặt mũi a di hắn là tân phu nhân trong phủ, liền lại càng không cần hỏi người bên ngoài thấy thế nào, cho nên, vô luận muốn làm cái gì nên điệu thấp chút mới phải.

Vân di trước đó vài ngày khi rảnh liền làm một bộ đồ mới cho Từ Trường Thanh, một đôi hài mới, dùng đặc có khiêu là thoải mái mềm liêu, quần áo may rất công phu, mặc vào thực ấm áp, màu sắc là lam nhạt Từ Trường Thanh thích, tức không thường mất lại rất được thể, còn may túi đựng sách màu lam, Từ Trường Thanh đem mấy thứ này cầm ở trong tay nhìn trái nhìn phải, chỉ cần Vân di may hắn thế nào đều cảm thấy thuận mắt, còn có hộp đựng giấy, Vân di cũng đều chuẩn bị tốt.

Từ Trường Thanh thu thập xong, ngày hôm sau liền mặc vào đồ mới, sớm ném qua điểm tâm, một tay mang theo túi sách chuẩn bị đi Thanh Tùng thư viện, vốn đi thư viện chỉ cần tìm tiêu tư đi theo là được, ai ngờ Chiến lão tướng quân đại thủ vung lên, đem Chiến Vô Dã kêu đến, bắt hắn đưa Từ Trường Thanh đi thư viện.

Từ Trường Thanh không khỏi đỏ mồ hôi, cảm giác hưng phấn đi học đường đọc sách cũng giảm đi hơn phân nửa, mấy ngày nay không thấy Chiến Vô Dã, thiếu chút nữa đã quên hắn, hóa ra luôn ở trong phủ.

Hắn không khỏi giương mắt nhìn nhìn người kia đứng ở cửa mặc một thân thường y thâm sắc, trước đó kị hắn, là vì Vân di ở tướng quân phủ làm công, nhưng hiện tại, không khỏi thần sắc lạnh nhạt.

Lại không hắn.....

Nghĩ đủ liền đi đến trước cửa.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Người Tường Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Nhập Học

Từ Trường Thanh đại khái có thể tưởng tượng được ánh mắt Chiến Vô Dã lúc này, nhất định là không kiên nhẫn.

Thực hiển nhiên, rõ ràng trước đó ở trước mặt hắn vẫn là một con kiến bình thường tùy ý nhu niết, hiện tại một bước lên trời vào ở tướng quân phủ, nếu dựa theo bối phận bình thường, hai người còn phải xưng huynh gọi đệ, ngay cả đi học đường cũng muốn hắn tự mình hộ tống, này đối với Chiến Vô Dã, trong lòng cỡ nào khó chịu, Từ Trường Thanh dùng ngón chân cũng có thể hiểu được.

Bất quá hắn cũng không sợ Chiến Vô Dã, khó chịu thì sao? là a di già đến trong phủ tướng quân, hắn mới theo đến, cũng không phải Từ Trường Thanh tự mình mong muốn, mệnh lệnh đi học đường cũng là lão tướng quân hạ, cùng hắn nửa điểm quan hệ cũng không có, nếu hắn có thể lựa chọn, hắn tuyệt đối không cần cũng không khiến hắn tiến đưa.

Đối với điểm ấy Từ Trường Thanh trong lòng so với hắn còn không thích, chuyện của mình không thể tự mình làm chủ, hắn có năng lực tìm ai lý luận?

Cứ việc trong lòng nghĩ các loại phương pháp ứng đối, nhưng thái độ Chiến Vô Dã lúc này lại cùng hắn tưởng tượng bất đồng rất lớn.

Nhìn thấy hắn không chỉ không lộ ra vẻ mặt không kiên nhẫn, sắc mặt còn hơi hơi mang theo tiểu ý, ánh mắt nửa híp đánh giá hắn, đem Từ Trường Thanh nhìn đến mao cốt tung nhiên, không biết hắn đánh chủ ý gì, bất quá không giống với khẩu khí và thái độ ác liệt trước đó.

Chiến Vô Dã thấy Từ Trường Thanh bên ngoài mặc quần áo may khéo léo màu lam nhạt, mặc ở trên người không có nếp nhăn, bên trong trung y bạch sắc, cổ áo gắt gao thúc khởi, có vẻ cả người không nhiễm một hạt bụi nhỏ, sạch sẽ lưu loát, một đầu tóc đen sáng bóng búi lại chỉnh tề, cùng làn da ngưng bạch tôn nhau lên, cả người đứng ở nơi đó ôn nhuận như ngọc, nhìn vào sẽ khiến người ta có một loại cảm giác muốn thân cận.

Chiến Vô Dã vẫn nhìn hắn từ xa xa đi tới, đợi hắn đến gần mới mở miệng nói với tiểu tư phía sau: “Qua cầm túi sách cho thiếu gia.” Tiểu tư nghe vậy cơ hồ lập tức lùi qua, bước nhanh ba bước tiêu sái đến trước mặt Từ Trường Thanh, rất là cung kính tiếp nhận túi sách trong tay Từ Trường Thanh.

Từ Trường Thanh vốn không nghĩ để người giúp, chút đồ ấy cũng không nặng, cầm không mệt chết người, hơn nữa hắn cũng không phải thiếu gia thật, làm cái việc này chỉ làm người khinh thường, bất quá cũng không muốn khó xử cho tiểu tư, do dự mới đưa túi sách qua.

Chiến Vô Dã chậm rãi đi đến trước mặt hắn nhìn nhìn, Từ Trường Thanh đầu ả, lúc này mới kham kham đến ngực hắn, hắn thấp giọng hỏi: “Buổi sáng có ăn cơm chưa?”

Nếu Chiến Vô Dã không lấy mặt lạnh cho hắn xem, Từ Trường Thanh cũng không mất cấp bậc lễ nghĩa, đành phải thuận miệng trả lời: “Đã dùng cơm.”

Chiến Vô Dã thấy hắn vẻ mặt bất hòa, nửa ngày, mới gật đầu nói: “Àn, đi thôi.”

Dọc đường đi hai người tuy là song song đi, nhưng trung gian lại cách một người khoảng cách, nhìn so với người xa lạ còn lạnh nhạt hơn, tiểu tư đi theo sau không dám suyễn một tiếng, chỉ cảm thấy càng tới gần càng lạnh, để tránh bị đông chết, đơn giản liền đứng ở xa phía sau, từ rất xa đi theo.

Chiến Vô Dã đi trong chốc lát, đột nhiên quay đầu nói với Từ Trường Thanh: “Người cách ta xa như vậy, sợ ta?”

Từ Trường Thanh thấy tiểu tư không ở trước mắt, không khỏi ngẩng đầu liếc nhìn hắn một cái hỏi lại: “Người có gì đáng sợ?” ý tứ là a di của ta đã già cho thúc phụ người, người còn có thể thế nào?

Nhưng hiển nhiên Chiến Vô Dã không để ý đến ý tứ của hắn, mà nhấc mi, nâng tay dễ dàng đưa hắn kéo lại, vào tay chỉ cảm thấy thân thể Từ Trường Thanh nhẹ kỳ cục, “Không sợ mà nói, vậy cách gần một ít.” Từ Trường Thanh bị kéo đến bên cạnh hắn, trong đầu lập tức toát ra các loại ý niệm trong đầu, cuối cùng đều ngưng kết thành một câu, hắn muốn làm gì?

Lúc này bên cạnh một chiếc xe ngựa chạy nhanh qua.

Đội xe ngựa đi xa, Chiến Vô Dã mới chậm rãi nói: “Trong kinh thành xa mã nhiều, đi ở giữa đường người không sợ bị ngựa đâm?”

Từ Trường Thanh lúc này cẩn thận đem dấu vết Chiến Vô Dã vừa rồi chộp vào quần áo đè phẳng, trước đó hắn không có quần áo tốt để mặc, hiện tại có tự nhiên quý trọng gấp đôi, không hề có một tia nếp nhăn.

Chiến Vô Dã thấy thể ánh mắt rõ ràng có chút bất mãn.

Từ Trường Thanh mới mặc kệ hán sắc mặt gì, âm thanh lạnh lùng nói: “Không dám làm phiền Chiến tướng quân phí tâm đưa tiễn, đường còn lại để tiểu tư mang ta đi là được.” Ý của hán là không muốn cùng hán dây dưa nhiều, hán muốn đi đâu thì đi.

Chiến Vô Dã nhìn hán, ôm ngực nói: “Nhưng ta muốn đưa ngươi đi.”

Từ Trường Thanh này không khỏi nhấc lên, người này rõ ràng là muốn tìm chuyện đi? hai người vốn gặp là thấy ghét, còn nói muốn đưa hán, không có mục đích, ai tin? một đôi ánh mắt không vui theo dõi hán, nửa ngày, trên mặt mới miễn cưỡng chỉ sáng tỏ nói: “Nga, vậy tùy thôi.” Chân mọc ở trên người hán, muốn đưa tiễn, sau đó quay đầu tránh ra, Thanh Tùng thư viện đương nên đi thế nào, hán so với tiểu tư còn rõ ràng hơn, đòi trước đều biết.

Chiến Vô Dã sắc mặt như thường nói: “A di của ngươi nếu gả cho thúc phụ của ta, cũng chính là thắm nương của ta, tuy rằng ngươi họ Từ không họ Chiến, nhưng có tang này quan hệ này với a di của ngươi, để ngươi gọi ta một tiếng huynh trưởng không sai đi?”

Từ Trường Thanh lập tức quay đầu nhìn hán, đáy mắt có tia kinh ngạc, bắt đầu cao thấp đánh giá hán.

Lấy lập trường của Chiến Vô Dã, hán hiện tại phải làm hán là khiến mình nhận rõ thân phận, không cần vọng tưởng treo cao Chiến gia, nhân tiện giáo huấn nhục nhã mình một lượt, để tự mình biết mình, mà không phải cùng hán huynh đệ tương xứng.

Tình huống hiện tại thật sự cùng hán tương tượng khác nhiều lắm, vừa rồi câu nói kia nhìn như khiêu khích, tình tế nghĩ đến lại là khẳng định thân phận của hán, cùng hán làm huynh đệ chính là thừa nhận hán cũng là một người nhà Chiến gia, này không khỏi khiến Từ Trường Thanh có chút kinh ngạc, Chiến Vô Dã..... Không bệnh đi?.

Từ Trường Thanh nhìn đi nhìn lại đều nhìn không thấu, rõ ràng trước đó luôn lấy một bộ trên cao nhìn xuống, còn dùng Vân di làm tin đối với hán cường bức lợi dụ, nhưng hiện tại lại về mặt đứng đắn muốn cùng hán xưng huynh gọi đệ.....

Chẳng lẽ thật bởi vì Vân di gả cho thúc phụ hán, cho nên đem hán trở thành người của mình sao?

Này đương nhiên không có khả năng, Từ Trường Thanh còn không có ngốc như vậy.

Có khác thường tức có quỷ, Từ Trường Thanh thấy tiểu tư còn cách thật xa, lập tức về mặt cẩn thận nhìn hán, rõ ràng hai người lần trước đã xé rách mặt, hiện tại cần gì giả mù sa mưa trang ca lương hảo? nghĩ nghĩ không khách khí mở miệng nói: “Chiến Vô Dã, ngươi là muốn dùng cái giá huynh trưởng khiến ta giao ra thạch dịch đi? đừng vọng tưởng, ta sẽ không đem thạch dịch đưa cho ngươi, một giọt cũng đừng nghĩ, lại càng sẽ không gọi ngươi huynh trưởng.....” Liền thừa dịp hiện tại nói với hán rõ ràng, dù sao da mặt cũng vạch ra, hán không ngại đau, so ngoài cười trong không cười lúc nào cũng khắc khắc đề phòng, kinh hải đảm chiến tốt hơn, nói xong lập tức lui về phía sau vài bước phòng bị theo dõi hán.

Ai ngờ Chiến Vô Dã đứng ở tại chỗ không ngừng nhìn hán, nửa ngày mới vô vị nói: “Bất quá là vài giọt nước mà thôi, chỉ có ngươi mới coi như bảo bối.” Nói xong kéo Từ Trường Thanh qua, vừa đi vừa gióng như thuận miệng nói: “không muốn gọi huynh trưởng, gọi tên cũng tốt, chỉ là đợi đến thư viện, cần phải nhớ rõ đối với ta thân thiết một chút, đối với ngươi không có chỗ bất lợi.....” Nói xong cũng không quản Từ Trường Thanh nguyện ý hay không, trực tiếp kéo hán qua đi đến Thanh Tùng thư viện.

Thanh tùng thư viện chiếm không lớn, nhưng lịch sự tao nhã, trong viện lầu các núi giả có một phen phong cảnh khác, hành lang truyền đến từng đợt âm thanh đọc sách lẳng lẳng, nghe không khỏi khiến người bình tâm tĩnh khí, tâm sinh hướng tới.

Chiến Vô Dã mang theo Từ Trường Thanh trở ra, không ít đệ tử xuyên qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài xem, phu tử cũng đi ra, Từ Trường Thanh đến Thanh Tùng học viện đọc sách chuyện này Chiến lão tướng quân sáng sớm liền thông tri qua, vốn phu tử đối với đối phương là hài tử lấy quan hệ với lão tướng quân để vào, cũng không thật để ở trong lòng, nhưng hôm nay thấy Chiến thiếu tướng quân tự mình đem người đưa tới, biết Chiến gia đối hài tử này coi trọng, không khỏi cũng chú ý.

Chiến Vô Dã không có khách sáo cùng phu tử, trực tiếp đem người dẫn vào, quét Từ Trường Thanh liếc mắt một cái, Từ Trường Thanh còn đang cúi đầu sờ sờ chỗ tay bị kéo đau, sau đó trầm mặc lấy ra túi sách trong tay tiểu tư đứng ở một bên, ánh mắt hướng bên cạnh nhất tã, cũng không thèm liếc hán một cái.

Đội Chiến Vô Dã đi rồi, phu tử khụ một tiếng, nhìn về phía Từ Trường Thanh, thấy đứa nhỏ này ngũ quan xuất sắc, tuy là yên lặng đứng ở một bên, trên người lại đều có một cỗ hơi thở khiến người ta không thể bỏ qua, khiến người thấy liền cảm thấy thoải mái.

Phu tử không khỏi nhẹ giọng nói: “Năm nay bao nhiêu tuổi.”

Từ Trường Thanh đáp: “Qua năm liền đầy mười hai tuổi.”

Phu tử nhéo nhéo chòm râu nói: “Gọi tên là gì? có từng có đọc qua sách vở? đọc được những sách gì?”

Từ Trường Thanh ngừng chút nói: “Đệ tử gọi Từ Trường Thanh, trước đó chỉ đọc sách nửa năm, đọc qua Tam Tự Kinh, Thiên Tự Văn và Bách Gia Tinh.....”

Phu tử nghe vậy không khỏi nhìn hán nói: “đó là trụ cột.” sau đó nói: “Đem Thiên Tự Văn từ đầu đọc một đoạn ta nghe.”

Kỳ thật mấy sách này Từ Trường Thanh vốn quên hết, nhưng Vân di có dạy qua hán, hơn nữa hán nhân đến vô sự cũng thường xuyên luyện tự, viết lâu cũng nhớ, nghe xong hít vào một hơi, liền lập tức mở miệng thanh thúy đọc từ đầu: “Thiên Địa Huyền Hoàng, vũ trụ Hồng Hoàng, nhật nguyệt doanh trắc,

thần tức liệt trương.”

Phu tử đang ngồi thượng vị vừa lòng gật đầu, không tệ, đọc một chữ cũng không sai, rất lưu loát, xem ra sách đã đọc thuộc, tiếp lại hỏi chút vấn đề trong Tam Tự Kinh và Bách Gia Tính, Từ Trường Thanh đều nhất nhất đáp ra.

Trừ bỏ nào đó từ ngữ giải thích có chút hàm hồ, cái khác cũng vững chắc, phu tử hiểu biết tiến trình học tập của hắn, liền trực tiếp mang theo hắn vào học đường.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Tương Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Chấp Nhận

Từ Trường Thanh theo phu tử tiến vào thư đường, dùng mắt nhìn lướt qua, trong học đường đại khái có hơn ba mươi đệ tử, tuổi so le không đồng đều, từ tám tuổi đến mười hai mười ba tuổi đều có.

Mỗi hai người dùng một cái bàn,

Phu tử đem Từ Trường Thanh đưa đến một chỗ không người ngồi bảo hắn ngồi xuống, Từ Trường Thanh đi một đường, trong học đường mấy chục ánh mắt liền theo một đường, đều hiếu kì nhìn chằm chằm Từ Trường Thanh, khiến hắn có chút ăn không tiêu, cúi đầu hai tay tiếp nhận sách phu tử đưa, nhẹ giọng nói: “Cám ơn phu tử.” Liền yên lặng ngồi xuống.

Phu tử đơn giản giới thiệu Từ Trường Thanh, liền bắt đầu giảng bài, đầu tiên là để bọn họ lấy ra tập tự thiếp ngày hôm qua, sau đó kiểm tra, ai chưa kiểm tra tiếp tục ngâm nga văn chương, trong chốc lát sẽ hỏi.

Phu tử cảm thước vừa đi vừa nhìn, nếu nhìn thấy viết qua loa không tốt cũng không nề mặt, trực tiếp dùng thước đánh tay, hiển nhiên phu tử thụ nghiệp nghiêm khắc, không ít đệ tử đều sợ hãi.

Từ Trường Thanh nương khe hở của sách, ánh mắt nhìn mọi nơi, phát hiện tám tuổi chín tuổi chiếm đa số, mười tuổi cũng không ít, mình hắn là tính bên trong nhóm lớn tuổi.

Ngồi bên cạnh hắn là một đại đệ tử cùng hắn không sai biệt lắm, mặc một thân trừu y màu tím, nhìn cực kì hoa quý, bộ dáng cũng thực tuấn lãng, bên hông đeo ngọc bội, Từ Trường Thanh theo bản năng nhìn lướt qua, là dương chi bạch ngọc tốt nhất, có thể thấy được gia cảnh của hắn tốt lắm, nói không chừng là công tử nhà quan viên nhất, nhị phẩm, quan lớn bình thường sẽ muốn tiên sinh tư thực chuyên môn dạy, đến học đường đọc sách cũng không nhiều lắm.

Hải tử kia thấy Từ Trường Thanh nhìn hắn, cũng đem Từ Trường Thanh từ đầu tới đuôi đánh giá một lần, thấy Từ Trường Thanh trên đầu không có điểm tuyết hay ngọc trầm, chỉ là búi đơn giản, không khỏi sùng sốt, bất quá cũng không có trọc cảm, có một loại khác trắng trong thuần khiết, nếu tùy tiện cảm ngọc trầm, ngược lại là không xứng với một đầu tóc đen kia.

Một thân quần áo thiên lam sạch sẽ, tuy rằng là vải miên, cũng là vải miên thượng đẳng, màu sắc cũng vừa vừa vặn, không giống đồ rẻ tiền bán trên chợ, làm công cũng thượng thừa, tối trọng yếu là ngũ quan cực kì thuận mắt, làn da ngọc bạch mà thông thấu, cả người đều có vẻ tinh điều ngọc mại, từ quần áo động tác liền biết là một chủ nhân thích sạch sẽ, một thiên hạ xinh đẹp như vậy, thật sự là đối với hắn không sinh ra nửa phần phản cảm.

Từ Trường Thanh đương nhiên thích sạch sẽ, cho dù làm khi khát cái cũng không ngoại lệ, cho nên mới vẫn không hợp quần thể.

Hải tử kia chuyển đầu còn đang không ngừng đánh giá Từ Trường Thanh, phu tử lại đột nhiên từ phía sau đi đến bên cạnh bàn hắn, dùng thước gõ vào cạnh bàn, “Giang Quyết, đem giấy luyện chữ hôm qua lấy ra cho vị sư nhìn xem.”

Giang Quyết vừa thấy mặt phu tử, liền lập tức rút cổ, đứng dậy thành thật từ trên bàn lấy qua một tá giấy, phu tử nhìn hắn một cái tiếp nhận, sau đó kiểm tra từng tờ, xem xong đem giấy đặt lên bàn, hỏi: “Đây đều là nguoi một người viết?”

Giang Quyết cúi đầu, trong lòng bàn tay thì ở dưới bàn kau tay vào quần áo, “Là, đệ tử viết”

“Đem trái tay đưa đến.”

Phu tử thái độ nghiêm khắc, Giang Quyết không dám vi phạm, nếu không chính là trừng phạt gấp bội, đành phải khiếp đảm vươn tay, sau đó thước liền ở mặt trên “Ba ba ba” Nhanh chóng mà không nương tay liền đánh sáu cái, Từ Trường Thanh nghe được cũng có chút ê răng.

“Trong đó có sáu tờ là nguoi khác thay nguoi viết, vị sư liệu có nói sai?”

Giang Quyết không dám rút tay về, đau đến mặt có rút, khóc nức nở nói: “Phải, phu tử, đệ tử biết sai rồi.”

Phu tử lại răn dạy hần vài câu, mới xa xăm xoay người đi thăm dò đệ tử khác.

Phu tử vừa đi, Giang Quyết liền lập tức hướng bóng dáng phu tử nhẩn mặt, vừa lúc bị Từ Trường Thanh nhìn thấy, không khỏi ngượng ngùng thu hồi đầu lưỡi, lập tức ngồi xuống, thối thối trong lòng bàn tay, quay đầu có chút tò mò nhỏ giọng hỏi hần nói: “Ngươi tên gì?”

Từ Trường Thanh dừng lại, nghĩ đến về sau mọi người đều cùng nhau đọc sách, hảo hảo ở chung đối với học tập cũng là rất tất yếu, vì thế liền nhìn phu tử không xa, thấy lực chú ý của hần không đặt ở nơi này, mới khẽ trả lời: “Ta gọi là Từ Trường Thanh.”

Giang Quyết nghe thanh âm của hần, tựa như gió nhẹ, đặc biệt thoải mái, lập tức hảo cảm, vội hỏi: “Ta gọi là Giang Quyết.”

Từ Trường Thanh gật đầu nói: “Ta biết.” Vừa rồi phu tử đã kêu lên tên của hần.

“Ngươi họ Từ, vậy ngươi sao lại tới từ tướng quân phủ của Chiến Vô Dã ?”

Từ Trường Thanh vừa nghe hần thẳng hô tục danh của Chiến Vô Dã, mơ hồ phát hiện thân phận của hần tựa hồ không ở dưới Chiến Vô Dã, nếu không không dám như vậy trước mặt người ta thẳng hô kỳ danh, bất quá nghĩ đến buổi sáng hần cũng kêu như vậy, đồ mờ mờ, trở lại: “Ta theo a di cùng nhau tới Chiến phủ.”

Chỉ một câu này liền đủ.

Giang Quyết lập tức bừng tỉnh đại ngộ: “Nguyên lai ngươi chính là kia. Nga.” Hần hiểu được, câu còn lại cũng không cần nói ra, lập tức ánh mắt qua lại nhìn hần: “Bọn họ đều nói a di của ngươi là thôn cô, bộ dạng vừa già vừa xấu, xem ra không đúng nha.”

Từ Trường Thanh quay đầu nhìn hần.

Giang Quyết nói: “Ngươi bộ dạng tốt như vậy, a di của ngươi sao có thể xấu, khẳng định là đám đồ phụ kia nói lung tung.”

Từ Trường Thanh tuy rằng không quá thích đệ tử nhà có tiền, bất quá Giang Quyết lại thực có thể nói chuyện, hần nghe trong lòng cực kì thoải mái, giọng điệu cũng sẽ không khỏi thân cận một ít, nói mấy câu liền cùng hần làm quen.

Giang Quyết nguyên lai là Tam công tử nhà đương triều Thái úy, khó trách một thân quý khí, chính nhất phẩm quan chức cực cao, không chỉ có thành danh lớn, còn có quyền, có tiền.

Công tử nhà như vậy, Từ Trường Thanh trước đó ngay cả nhìn cũng nhìn không tới, càng miễn bàn ở cùng một bàn đọc sách, nếu không phải a di gả nhập tướng quân phủ.

Lại nói tiếp, hiện tại hết thấy đều là bởi vì hần vào tướng quân phủ mới có thể có.

Từ Trường Thanh không khỏi nắm chặt sách trong tay, một ngày nào đó, hần sẽ chậm rãi thay đổi điều này, không cần lại dựa vào tướng quân phủ, không cần dựa vào bất luận kẻ nào, chỉ trông vào chính hần.

Phu tử khóa bình thường đều tập trung trước buổi trưa, buổi chiều lại theo tiên sinh chuyên môn dạy các loại lễ nghi, như y phục, chấp tay trước ngực, thờ dài, đi đường, nghe nhìn vân vân.

Từ Giang Quyết nói ngẫu nhiên còn có thể có tiên sinh dạy kỹ mã bắn tên đến, bất quá không thường có.

Học xong một khóa, giữa trưa có một đoạn thời gian nghỉ ngơi, học đường không quản cơm trưa, đệ tử đều phải tự chuẩn bị cơm, hoặc là tiểu tư từ gia phủ đưa cơm đến, không thể ở trong học đường ăn, phải tới phòng cơm ăn, ăn xong cũng có người dọn dẹp.

Đến giữa trưa, tiểu tư trong các phủ đều đã mang theo thực hạp tới, bên ngoài chờ, nghỉ ngơi xong, phu tử rời đi, trong phòng tiểu tư choai choai liền như ong vỡ tổ xông ra ngoài, tuy rằng nói đều là đệ tử nhà quyền quý, nhưng dù sao tuổi còn nhỏ, phần lớn vẫn là tính tình trẻ con.

Tuổi hơi lớn mười hai mười ba tuổi sẽ hơi chậm hơn một ít, nhưng đều là vươn cổ hướng ra phía ngoài xem, xem tiểu tư nhà mình đến đây chưa, chưa tới mà đi ra ngoài chỉ chọc người chê cười, mặt mặt mũi.

Từ Trường Thanh cơ hồ là người cuối cùng đi ra, hần không xác định có thể có người đưa cơm cho mình hay không, dù sao đây là ngày đầu tiên, hơn nữa nghĩ đến về mặt Chiến Vô Dã buổi sáng, tuy rằng không giống sinh khí, nhưng ai biết có thể tính toán số sách với hần hay không, hần sớm chuẩn bị đối bụng.

Kết quả vừa đi ra lại nhìn thấy tiểu tư buổi sáng cùng Chiến Vô Dã đến đang nôn nóng ở ngoài cửa nhìn xung quanh, thấy Từ Trường Thanh đi ra, mới yên tâm thở ra, lập tức cười tiến lên nói: “Thiếu gia, Chiến tướng quân để ta đến đây đưa cơm cho ngài.” Nói xong đưa thực hạp trong tay qua.

Từ Trường Thanh vừa nghe là Chiến Vô Dã gọi hần đến đưa cơm, không khỏi có chút hồ nghi, nhưng trong lòng cũng là nhẹ nhàng thở ra, không có người đến đưa cơm cũng không sao, nhưng không thể nghi ngờ sẽ bị người chú ý hoặc khinh thường, hần thầm nghĩ ở học đường hảo hảo đọc sách, cùng mọi người hòa hợp, không muốn sinh sự.

Tiếp nhận thực hạp, tiểu tư liền cùng với người khác cùng chờ tại ngoài viện, ăn xong, đi vào lấy thực hạp trống hồi phủ, Từ Trường Thanh thấy đệ tử khác đều đi vào một phòng ăn, hấn mang theo thực hạp cũng đi theo vào.

Bên trong bày rất nhiều bàn, xem ra là nơi chuyên môn dùng để ăn cơm, tìm một góc không người để ý đi qua, vừa ngồi vào chỗ của mình, Giang Quyết liền ngồi lại đây.

“Tiểu tư nhà ngươi mang thực hạp thật lớn, bên trong có đồ ngon gì?” Giang Quyết giật giây hấn để hấn mau mở ra nhìn xem.

Từ Trường Thanh thật sự không nghĩ tới Tam công tử nhà thái úy cư nhiên là như vậy một từ trước đến nay thực mà lòng hiếu kỳ thịnh nhân, hơi có chút bất đắc dĩ, đành phải theo lời mở thực hạp ra, hai người nhìn vào bên trong, nhất thời sắc mặt khác nhau.

Giang Quyết trừng lớn ánh mắt, thanh âm hơi lớn nói: “Hoặc, tướng quân phủ đồ ăn phong phú như vậy a?”

“Yêm áp, cá nướng, tương trư can, còn có rượu gạo thiêu thịt thỏ, đây là, hằm nhũ cấp canh.....” Vừa nói vừa quay đầu đánh giá Từ Trường Thanh, “Chiến phủ đối với ngươi cũng thật không tệ.....” Nay cũng thật xem như thịt cá, phú quý nhân gia cũng không khả năng mỗi bữa đều ăn, huống chi chỉ là cơm trưa tầm thường.

Từ Trường Thanh không nói gì, chỉ nhú mày, hấn ngay từ đầu hoài nghi thực hạp này có phải tiểu tư lấy lầm rồi hay không, bởi vì hấn nghĩ đến Chiến lão tướng quân lần trước nói qua Chiến Vô Dã mỗi bữa cơm đều có thịt, không thịt không vui, lập tức nhớ lại tiểu tư vừa nói là Chiến Vô Dã bảo hấn đưa tới, chẳng lẽ đây thật sự là Chiến Vô Dã phái người làm tốt đưa tới?

Hấn sao lại tốt như vậy? buổi sáng vừa xé rách mặt, còn kém không mắng hấn, cư nhiên giữa trưa còn để người đưa cơm đến.

..... Từ Trường Thanh nhìn phong phú sắc thái càng thêm không dám ăn, dù trong đồ ăn không có độc, hấn ăn vào miệng cũng sẽ như độc dược.

Giang Quyết nhìn đồ ăn của mình, sau đó lại nhìn của Từ Trường Thanh, cuối cùng lấy ra một đĩa không khoái hải bạch tôm đoàn cho Từ Trường Thanh nói: “Ta lấy cái này đổi ngươi nửa bát canh nhũ cấp thế nào? đã lâu không uống canh nhũ cấp, thật sự là nhớ, hắc, để ta cũng ném thử chút, ngươi sẽ không phải không nở đi?”

Từ Trường Thanh nghe xong không nói hai lời, lập tức đem canh nhũ cấp ra, đẩy đến trước mặt hấn: “Ta không quá thích canh này, ngươi giúp ta ăn đi.”

Giang Quyết nghe vậy lập tức mặt mày hớn hở, “Vậy sao không biết xấu hổ, ta dùng đồ ăn cùng ngươi đổi.” Nói xong đem tôm giao cho hấn: “tôm này đều cho ngươi.”

Ai ngờ Từ Trường Thanh lắc đầu đẩy trở về, sau đó nhìn nhìn thực hạp của hấn, lấy ngón tay chỉ màn thầu trong thực hạp của hấn nói: “Cho ta một màn thầu là được, ta thích nhất ăn màn thầu.”

Giang Quyết cúi đầu nhìn, không nghĩ tới Từ Trường Thanh mở miệng muốn thứ này, dừng lại, liền đem hai cái bánh bao đều đưa cho hấn: “Cho ngươi.”

Từ Trường Thanh tiếp nhận rồi thở ra, cuối cùng là không cần chịu đói, màn thầu không dễ nuốt, vừa lúc bụng trong có nước sôi để nguội, vì thế hấn đi qua lấy chén nước đến, kiểm tra bốn phía không có người, liền lại từ không gian lấy ra một bình ngọc nhỏ đựng mứt quả, mứt quả là từ tường vi quả và mật làm, vào miệng hương vị ngọt ngào, quét lên màn thầu tư vị thực không tệ.

Khi trở về bên cạnh bàn không ngờ ngồi vậy quanh ba bốn người, Giang Quyết đang tiếp đón cùng bọn họ trao đổi đồ ăn, Từ Trường Thanh có thể nhìn ra được, mấy đứa này là cùng Giang Quyết một hội.

Nơi có người còn có tranh đấu, còn có giang hồ, dù là tiểu hải tử cũng không ngoại lệ, hơn nữa còn là công tử nhà quan lại, phụ thân ở trong triều tạo dựng địch hữu, đối với bọn họ cũng rất có ảnh hưởng, trực tiếp làm cho bọn họ lựa chọn địch hữu.

Hiển nhiên khi Từ Trường Thanh còn không biết tình huống, hấn đã muốn bị gom đến nhóm của Giang Quyết, chỉ là nếu là nói như vậy, Thái úy cùng tướng quân phủ chính là hữu phi địch, nếu không Giang Quyết đối với mình cũng sẽ không thân thiện như vậy.

Từ Trường Thanh ngừng một lát, liền đi qua ngồi xuống, vài nam hài khác vừa ăn vừa đều hiếu kỳ đánh giá hấn, buổi sáng bọn họ đều nhìn thấy Chiến Vô Dã dẫn hấn vào học đường, hiển nhiên cùng Chiến gia quan hệ không tệ, hơn nữa nghe nói a di của hấn ở trong phủ cực kì thụ sủng, nhìn thực hạp giữa trưa của hấn sẽ biết, ngay cả bọn hấn từ nhà quan nhất phẩm lớn cũng không phong phú như vậy.

Nếu gia nhập nhóm Giang Quyết, Từ Trường Thanh tức đến chi tắc an chi, nhập gia tùy tục đem đồ ăn trong thực hạp cùng bọn hấn đổi ăn, khi Từ Trường Thanh phết mứt quả lên màn thầu, vài người khác nhìn xem ánh mắt đều thẳng, ngữ hương vị miễn bàn có bao nhiêu tham, đều hỏi hấn đây là cái gì.

Từ Trường Thanh thuận miệng ứng phó nói, đây là a di làm mứt quả cho hấn, Vân di quả thật làm mứt quả cho hấn, chẳng qua không phải bình trong tay hấn này.

Mấy đứa kia không nghi ngờ hấn, lập tức đều cùng Từ Trường Thanh hỏi xin, Từ Trường Thanh tự nhiên khó xử nói chỉ có một bình nhỏ trong tay này, nhưng cũng bất quá là làm bộ, lập tức liền mỗi người phân một ít phết lên màn thầu đưa cho hấn, kết quả người người buông tha thịt cá, ăn màn thầu có vị ngon, còn khen Từ Trường Thanh có a di tốt, làm được đồ ăn quá ngon.

Vì thế, Từ Trường Thanh chỉ dùng vài món thức ăn, và nửa bình mứt quả thành công lẫn vào bên trong bọn họ, chiếm được chấp nhận, cùng bọn họ trở

thành một mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Người Tường Vi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Long Gà

Học đường lớp buổi chiều ít hơn, cho nên sớm tan học, Từ Trường Thanh thu thập tốt đi ra ngoài, cửa viện đến không ít gia đình và tiểu tư các phủ, thậm chí còn đặc biệt dùng kiểu tới đón đưa, quả nhiên đều là chút đệ tử quan to hiển quý, ngay cả vài bước cũng đi không được.

Từ Trường Thanh không khỏi âm thầm phỉ nhổ trong bụng, bắt quá chờ hán ra cửa, phát hiện tiểu tư tướng quân phủ cũng sớm đến, Từ Trường Thanh mới sùng sốt, lập tức hỏi: “Người giữa trưa không có trở về sao ?”

Tiểu tư trả lời: “Thiếu gia, tiểu nhân giữa trưa trở về, mới vừa rồi vừa mới lại đây tiếp thiếu gia tan học.”

Từ Trường Thanh gật gù đầu nói: “Về sau không cần mỗi ngày đến tiễn ta, ta đã nhớ đường .”

Tiểu tư cẩn thận nói: “Đây là Chiến tướng quân phân phó, bảo ta mỗi ngày hộ tống thiếu gia, không thể có chút sơ xuất”

Từ Trường Thanh vừa nghe là Chiến Vô Dã phân phó, không khỏi nhớ tới thực hạp giữa trưa, đồ ăn hán tuy không vui, nhưng tốt xấu quả thật vì hán giải vây, cũng sẽ không nói gì, đưa qua túi sách liền yên lặng hồi phủ, dù sao tiểu tư là tiểu tư tướng quân phủ, chỉ biết nghe Chiến Vô Dã phân phó, hán có nói cũng vô dụng, huống hồ cũng không có người nghe.

Tướng quân phủ nam tử chiếm đa số, Chiến lão tướng quân và Chiến Vô Dã bình thường cực ít lộ diện, Vụ tham quân cũng cả ngày vội vàng chuyện trong ngoài lớn nhỏ trong phủ, còn lại đều là chút hạ nhân, người người thủ lễ không nhiều lắm, cho nên hơi lạnh lùng, Từ Trường Thanh vào phủ liền đến thẳng sân của mình.

Vân di sớm đã ở trong phòng chờ hán, nữ nhân trong tướng quân phủ không nhiều, vài vóc tính mỹ Hoàng đế thường xuống đều chồng chất như núi, từ khi nàng vào phủ, vài vóc này liền đều do nàng làm chủ, Vân di bình thường không có việc gì, xuất môn lại thực phiền toái, bởi vì Vụ Hồi sớm thiên đình vạn dặm nàng, không thể một mình ra ngoài, nhất định phải có hán đi theo, hoặc là ít nhất cùng hai tùy tùng mới được.

Mà Vân di ở kinh thành trong cũng không có bằng hữu gì, cho nên cũng sẽ không thường ra phủ, gần đây trời lạnh, liền luôn ở trong phủ cùng vài lão phụ dùng vài dệt và vài miễn tốt làm quần áo mới chuẩn bị mùa đông, còn có người trong phủ dùng là đệm chăn, dù sao ở bên ngoài tìm người làm không yên lòng hơn nữa cũng tốn tiền, đơn giản cũng liền cùng nhau làm, lại đổi thành làm chăn màn mới, trong lúc nhất thời tướng quân phủ nghiêm túc lạnh nhạt có chút nhân khí ấm áp.

Vừa lúc hôm nay vài phu nhân của thủ hạ tướng quân dâng môn bài phỏng, cùng Vân di nói chuyện phiếm, nói tới đồ dùng của hài tử đọc sách, Vân di mới nhớ tới chưa làm cho Từ Trường Thanh đệm ngồi, lúc này dùng khúc tổ cầm hồng nhạt làm bao gối còn lại làm đệm cho Từ Trường Thanh, còn tại một góc đệm thêm hai đóa hoa tường vi làm ký hiệu, bên trong nhồi bông thật dày, ấm áp lại thoải mái.

Từ Trường Thanh ngồi băng ghế cứng rắn một ngày, quả thật có chút đau mông, thấy Vân di làm cái đệm cho hán rất là cao hứng, vội giống mới trước đây lấy lòng nói: “Cảm ơn Vân di.” Sau đó vội vàng cầm lấy xem.

Cái đệm bốn phía thêm đường viền hoa, gia công vô cùng tốt, còn may dây lưng có thể trực tiếp cột vào trên ghế, không cần lo lắng điệu roi bản, Từ Trường Thanh sờ sờ, thực mềm, bông cũng rất dày, nơi nào cũng vừa lòng, chỉ là Màu sắc vì cái gì là hồng nhạt ?

Từ Trường Thanh ngẩng ngẩng Vân di, nhưng cũng không nói thẳng ra, thứ này tuy nhỏ, nhưng làm ra cũng không dễ dàng, dù màu sắc có hơi —, cũng không thể cô phụ một mảnh tâm ý của Vân di, vẫn hoan hoan hi hi nhận.

Vân di lại hỏi chuyện phu tử giảng bài, mới dặn vài câu rồi ly khai, Từ Trường Thanh đem cái đệm cẩn thận đặt bên giường, sau đó đứng dậy liền đi thư phòng, từ túi sách trong lấy ra giấy viết, chuyên tâm làm bài tập phu tử giao.

Thăng đến khi ăn cơm chiều mới ước chừng tràn ngập mười tờ chữ lớn, cầm lấy làm khô nét mực, nhẹ đặt tới bên cạnh bàn.

Lúc này đầu bếp nữ đã làm tốt cơm chiều, một đậu hũ hoàn tử, một tổ một ít muối sinh, còn có một tô cá trích, món chính là tân chung com và bánh bí đỏ.

Có lẽ là học tập mệt mỏi, Từ Trường Thanh khẩu vị vô cùng tốt, ăn chút đậu hũ hoàn tử và hoa sinh cùng hai khối bánh, mới ngừng khoái, đến trong viện đi một hồi, mới xoay người đi tắm rửa, tắm rửa dùng là nước đầu bếp nữ sớm đã chuẩn bị, hán trực tiếp đi vào, đóng cửa phía sau, trừ bỏ quần áo, tiến vào ngọc trì bên trong, bị nhiệt khí nhất kích, làn da không khỏi ấm áp lên, Từ Trường Thanh chậm rãi ngồi xuống, nhắm mắt đi vào không gian, lúc này Từ Trường Thanh cũng không quấy rầy, mà là đi vào son động, thứ Từ Trường Thanh thu thập được đều gửi ở trong son động, có hai vò đựng mật, một ít nụ hoa tường vi, nhường vài hũ rượu quả, còn có mật hoa tương, Từ Trường Thanh ở trong đó tìm tìm, cuối cùng mở ra một vò đựng nụ hoa khô.

Bên trong đặc là nụ hoa khô màu trắng, Từ Từ hai ngày trước nói với hắn, gốc phấn tường vi lại biến dị, nở ra một ít đoá hoa bạch sắc, so đoá hoa màu phấn hồng tốt hơn, chỉ là có hơi ít, để hắn tiết kiệm mà dùng.

Từ Trường Thanh rất thích mùi của hoa này, cho nên khi ngâm mình đã nhiều ngày đều dùng tới, dùng vải bông bao lại ném vào đáy ao, một hồi công phu, linh khí trong nụ hoa và hương khí thanh nhã liền tràn đầy, mùi này so hoa màu hồng phấn còn càng thêm nội liễm, hương vị lại rất dễ ngửi, thiếu một chút của nồng đậm tường vi, hơn chút mùi thơm ngát, thần nhiên, thanh mà không chán, nếu lấy ngón tay niết một nụ hoa, nước dính tại kẽ tay, kẽ tay một ngày đều sẽ mang theo mùi thơm ngát kia.

Từ Trường Thanh nhắm mắt lại ngồi xếp bằng ở trong ao dạo qua một vòng tiểu chu thiên, thẳng đến linh khí trong nước bị thân thể hắn hấp thu hết mới đứng dậy, bởi vì linh khí ở trong ngoài thân thể nguyên vẹn gột rửa, ít chà sát thân mình cũng đã sạch sẽ, đi ra khỏi thủy trì thuận tay lấy vải mềm lau khô nước trên người, mới đi nội thất lấy ra một bộ y phục hàng ngày hơi rộng thùng thình thay.

Từ Trường Thanh không quen xả tóc, điều này sẽ làm hắn nhớ lại kiếp trước mình suốt ngày thả tóc che mặt, cho nên cho dù là tóc ẩm cũng vẫn búi qua, dùng một cành trúc xanh không đặc biệt gì cố định.

Đã nhiều ngày thời tiết đột nhiên trở lạnh, gió đêm ầm ầm vào xương, Từ Trường Thanh do dự liền về thư phòng, ngồi ở trên ghế đem sách phủ từ đưa một tờ một tờ chuyên chú nhìn, cho dù xem không hiểu, cũng muốn tận lực nhớ xuống.

Lúc này chúc quang khê run lên, Từ Trường Thanh giống như cảm giác được cái gì, đột nhiên ngừng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, có lẽ là đường linh thuật luyện được đã nhiều ngày, có lẽ là ngân sói trên người có một cỗ linh khí sở tại, cho nên mỗi lần nó đến, Từ Trường Thanh đều sẽ phát giác.

Vì thế buông sách trong tay, khoác lên áo bông Vân di làm cho, liền vội đứng dậy đi đến sân, đã nhiều ngày mặc dù có gió lạnh, nhưng ánh trăng vẫn sáng tỏ như cũ, chiếu lên như rơi xuống một tầng bạch sương.

Từ Trường Thanh chuyển bước đi vào đại môn, quả nhiên nhìn thấy ngân sói đang tứ chi mạnh mẽ đứng ở cửa, thân hình cực kì cường tráng uy vũ, một đôi mắt lam nhạt nhìn chằm chằm Từ Trường Thanh, bất quá miệng tựa hồ cắn cái gì.

Từ Trường Thanh đến gần vừa thấy, không khỏi đỏ mặt hơi một phen, miệng nó Tựa hồ cắn một con gà.

Ngân sói thấy Từ Trường Thanh đi tới, liền đem gà ném xuống đất, nhưng Từ Trường Thanh lại đang tại chỗ đánh giá, nó đợi có chút không kiên nhẫn, bốn chân bắt đầu tại chỗ bắt mẫn đi lại, cuối cùng đơn giản cúi đầu dùng một móng vuốt đem gà nhắm thẳng hướng Từ Trường Thanh mà đá.

Từ Trường Thanh thấy động tác của nó, không khỏi thất thanh nở nụ cười, hắn đương nhiên biết ý tứ của ngân sói, đơn giản là muốn hắn làm cho mình ăn, nếu không sao lại cắn mà không ăn đưa đến trước mặt mình, ngân sói dùng móng vuốt cào vài cái liền càng thêm không kiên nhẫn đứng lên, cái đuôi cuộn bập chân Từ Trường Thanh kéo đến chỗ gà bên này.

Từ Trường Thanh mới theo nó đi đến trước mặt nhìn nhìn, lập tức lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, cẩn thận đánh giá gà trên đất, hiển nhiên không giống gà nhà bình thường nuôi trong nhà, tuy rằng đã nuốt khí, nhưng mào đỏ như lửa, và trên người lông vũ nhiều màu thật dài, ở dưới ánh trăng cực kì chói mắt, Từ Trường Thanh thậm chí có thể cảm giác ra mấy sợi đuôi gà nhiều màu đã hơi tụ linh khí.

Này rõ ràng là một con gà phượng nhiều màu hiếm thấy, không khỏi nhìn hai mắt ngân sói, không biết hắn ở đâu trong kinh thành bắt được đã cảm hiếm lạ bậc này, đây là trân phẩm có bạc cũng mua không được.

Ngân sói thấy hắn đang nhìn, liền ghé vào bên cạnh khép hờ mắt, cái đuôi ở chân Từ Trường Thanh vừa không nhẹ không nặng tào a tào a.

Từ Trường Thanh đành phải một tay nhấc gà lên, cảm thấy có chút hối hận nghĩ, mình lúc trước làm đồ chín cho nó đến tốt cùng là đúng hay là sai, bất quá, hiện tại muốn hối hận đã muộn.

Đành phải mang theo gà nhận mệnh đi phòng bếp, vừa đi vừa cân nhắc, ngân sói này không phải là quá thông minh ? hắn bất quá chỉ là làm một chút thịt cho nó ăn, hôm nay liền biết đi săn thứ nó thích mang lại đây cho hắn làm.

Chính là người. Cũng chỉ là như thế đi ?

Kỳ thật Từ Trường Thanh đối với làm đồ ăn cũng không phản cảm, ngược lại là rất thích, trước kia nếu có chút thức ăn để cho hắn nấu nướng, ít nhất không cần lại chịu đói, cho nên loại khoái trá này dần dần biến thành thói quen.

Khi xử lý gà, nhổ lông xuống Từ Trường Thanh không bỏ được, mà rửa sạch tìm một cái túi đựng lấy, bởi vì này lông gà phượng nhiều màu thật sự là rất đẹp, ném đi thì thật đáng tiếc,

Lông gà và nội tạng đều xử lý xong, hắn đem đầu gà, chân gà, móng gà, đuôi gà đều phân ra, nếu nướng cả con gà cần yếm chế ít nhất phải hai canh giờ, cho nên chỉ có thể tách ra nướng để tiết kiệm thời gian, dùng nước rửa kê huyết, lại lấy chút nước trong không gian hơi hơi ngâm một phen, cũng lập lại xoa nắn thịt gà, đợi linh khí trong nước chậm rãi thấm đến xương và thịt gà, lại lấy ra làm, bên ngoài lập lại bôi loạn mấy tầng mật tương, đồ gia vị và rượu quả, mà còn lại kê cái và nội tạng cũng không thể lãng phí, cùng ném vào trong nước ngâm, kê cái ngâm trong nước mang linh khí, phết chút quả và đồ gia vị nướng lên ăn ngon, nội tạng còn lại cắt ra xuyên lên móc sắt rắc đồ gia vị vừa nướng qua là có thể ăn.

Cứ như vậy, đợi Từ Trường Thanh làm xong đã là giờ Tuất, ngân sói khẩu vị lớn, một con gà chỉ sợ còn chưa đủ, thuận tiện hắn lại đem cá trích còn lại ở trù phòng trừ thứ dịch nhục, băm thành thịt cá băm, cùng phần và nước trong sơn động cùng đồ gia vị nặn thành một chén thịt cá viên, hương vị cực kì

ngon, Từ Trường Thanh ăn vài cái, một chút mùi cũng không có, vị thật tốt.

Nghĩ ngày nào đó làm một chút cho Vân đi ăn, nàng khẳng định sẽ thích, nhưng nghĩ đến Vân đi nếu biết hắn học xuống bếp, chỉ sợ lại sẽ nói đây là việc nữ nhân, muốn hắn không cần làm, như vậy sẽ nảy sinh nhiều chuyện, ngẫm lại cũng liền thôi.

Rửa tay và mặt, Từ Trường Thanh đem những thứ làm tốt ra, liếc mắt một cái liền thấy ngân sói đang lẳng lặng ghé vào cửa, hướng vào trong cửa, bữa này gà nướng tiên hương, Từ Trường Thanh làm thời gian không ngắn, đổi thành người bình thường ở ngoài cửa chỉ sợ đợi không kịp, huống chi là động vật.

Nhưng ngân sói không thể nghĩ ngờ là khiến người vài phần kính trọng, sói đối với thứ nó cảm thấy đáng giá, là có tính nhẫn nại nhất, cho dù thời gian có dài cũng sẽ kiên nhẫn chờ đợi.

Từ Trường Thanh vừa ra tới, hương vị liền nhẹ nhàng bay qua, ngân sói ngửi được lập tức ngẩng đầu, sau đó đứng lên rung rung ngân mao trên người, ánh mắt nhìn chằm chằm đồ trong tay Từ Trường Thanh.

Từ Trường Thanh đem đĩa đưa tới trên bàn ngọc hoa mai dưới tầng cây hải đường trong viện, dưới vách còn kẹp thăm lông trái trên ghế đá.

Ngân sói thấy Từ Trường Thanh ngồi xuống ghế, không có đi tới chỗ nó bên này, không khỏi sừng sốt, sau đó đi vào cửa trước hai bước rồi ngừng lại.

Từ Trường Thanh vẻ mặt tiêu ý, xoay người ngoắc nó: “Người không vào, gà nướng này không có phần a.” Nói xong cầm lấy một chân gà nướng hương phun sáng bóng cố ý vẩy vẩy về phía hắn.

Ngân sói hiển nhiên hiểu được ý tứ của hắn, ánh mắt nhìn chằm chằm chân gà, nửa ngày rốt cục rảo bước tiến bước đầu tiên vào trong viện, ban đầu là do dự, nhưng sau khi vào sân, bước chân liền nhanh lên, về sau lại cơ hồ lập tức vọt tới trước mặt Từ Trường Thanh, sau đó ngoào ô một ngụm. Cắn chân gà vừa rồi luôn ở trước mặt nó “Điều vô dương oai”.

Từ Trường Thanh tuy rằng trong lòng không yên, nhưng thấy nó hạ miệng rất chuẩn, không có cắn vào tay hắn, mới yên tâm, đem đĩa đưa ra, sau đó sờ sờ bộ lông màu bạc sáng bóng trên người ngân sói, yêu thích không cần phải nói, khổ sở thèm gà nướng trước kia, nhìn thấy ăn tương lang thôn hổ yết của nó, cũng liền tan thành mây khói, ngược lại có cảm giác thỏa mãn, giống như chiếm được hồi báo.

Ngân sói ăn xong chân gà, cũng không tự mình lấy thức ăn, hiển nhiên là muốn Từ Trường Thanh tiếp tục uy nó, dùng chân trước ôm lấy Từ Trường Thanh khóe giác, cào đến trên đùi hắn.

Nhưng nó thật sự là rất nặng, trên người nhìn như bộ lông xoà tung, trên thực tế cơ nhục so với người rắn chắc hơn nhiều lắm, khối khối như sắt đá, rơi vào đường cùng, Từ Trường Thanh đành phải ngồi dưới đất, thăm trái dưới thân, như vậy một người một sói đều thoải mái hơn, tựa vào nhau vừa uy nó, vừa vuốt ve bộ lông trên người nó.

Tuy rằng trời giá rét, nhưng ngân sói trên người ấm hờ hờ, như một cái hỏa lò, cũng không biết lạnh.

Một con gà rất nhanh đã bị nó ăn sạch sẽ, ngay cả xương cũng không thừa, một chén cá viên kia cũng vào bụng, ban đầu cho ăn Từ Trường Thanh trong lòng có chút khản trương, sau lại thấy nó hạ miệng thập phần có chừng mực, cũng không cắn tay hắn mới yên tâm.

Ngân sói ăn xong vẫn đang ý do chưa hết, dùng hai chân trước khấu tay hắn, sau đó lặp lại dùng đầu lưỡi liếm ngón tay hắn, khiến Từ Trường Thanh có chút dở khóc dở cười, tay hắn cũng không phải là móng gà, không thể dùng răng gặm a, gặm cũng gặm không ra hương vị móng gà.

Cuối cùng dưới sự thương lượng của Từ Trường Thanh, mới buông móng vuốt, chỉ là sửa liếm thành ngửi, chậm rãi dùng cái mũi đẩy lông bàn tay ấm áp của hắn, giống như đang lưu luyến hương vị thịt gà trong tay hắn, lại giống như đang hưởng hắn chơi đùa làm nũng.

Từ Trường Thanh ánh mắt nhất thời nhu hòa, cúi đầu nhìn nó, tay cũng không lập tức thu hồi, mà là mang theo thần nhiên tươi cười, nhẹ nhàng sờ lông mềm dưới cằm nó.

Ngân sói cũng cực kì hưởng thụ ngẩng đầu, khép hờ mắt cho phép hắn ở dưới miệng mình “Muốn làm gì thì làm”.

Qua mấy ngày, Từ Trường Thanh dùng lông nhiều màu của phượng kê và da tiền làm mấy quả cầu lông gà đem đến học đường, sau khi lấy ra lập tức cùng Giang Quyết cầm đầu vài tiểu tử thương thức, do đó ở trong học đường xảy ra một hồi chia cầu không nhỏ.

Đệ tử khác thấy lông gà trên quả cầu kia màu sắc diễm lệ lạ mắt, sau khi đá không ngừng tại không trung cực kì chói mắt, miễn bàn có bao nhiêu thèm thuồng, tự hồi phủ nhất thời một trận bắt gà vặt lông, gà bay chó sủa, sau đó mỗi người trong tay có một cái, chỉ là đều không có xinh đẹp dễ nhìn như quả cầu của mấy người Giang Quyết.

Đám người Giang Quyết tự nhiên là có cảm giác ưu việt, cũng biết Từ Trường Thanh cho bọn hắn là dùng lông gà tốt nhất làm, trong lòng đều lĩnh hắn một phần tình, cùng hắn cũng càng thêm thân cận, bắt đầu trở thành đồng bọn chân chính.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Tàng Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Son

Từ Trường Thanh từ khi đến học đường, mỗi ngày đại bộ phận thời gian đều dùng để đọc sách và học lễ nghi, ngày qua cực nhanh, trong nháy mắt liền vào đông, hạ mấy trăng đại tuyết, mùa đông khắc nghiệt bùng xuống.

Trong phủ tướng quân gần đây đã xảy ra hai chuyện, một là Chiến Vô Dã hai năm trước cùng Liễu gia đính hạ một cửa hôn nhân, nữ nhân thân thể vẫn có tật, trước đó vài ngày lại đột nhiên phong hàn, bệnh tình nhất thời hung mãnh không thể trị qua đời.

Chiến gia mấy đời chinh chiến sa trường, luôn luôn sát lục quả quyết, nhất là Chiến Vô Dã, tám tuổi tùy quân, mười tuổi vào chiến trường, tham gia hơn mười chiến dịch lớn nhỏ, nay vô luận Đại Uyển, hay địch quốc, đều đã thanh danh hạc lập, khí chất trầm ổn hơn nữa bề ngoài hiên ngang, hẳn là vị hôn phu các phủ danh khuê trong kinh thành tranh đoạt.

Có mệnh sư tính ra người này dương khí quá thịnh, trong mệnh mang sát, đối với nữ nhân bất lợi, khiến người có chút nhìn thấy mà sợ.

Đại Uyển triều thờ phụng lý học, hết thấy chú ý âm dương phối hợp, dương thịnh cực còn lại là âm suy, nữ tử nếu muốn gả vào Chiến phủ, nếu mệnh cách bất tự không cứng rắn thì hôn sự khó thành, nhìn Liễu tiểu thư chính là ví dụ tốt nhất, mới xuân xanh mười ba, này còn chưa có vào phủ liền hương tiêu ngọc vãn, cho nên, cho dù có người trong lòng ái mộ tướng quân, cũng chỉ có thể đặt ở trong lòng, tuyệt không dám dễ dàng hứa gả, mà càng nhiều là e sợ tránh không kịp, người người thấy Chiến Vô Dã liền như gặp sát tinh, chỉ kém đoạt cửa mà chạy.

Việc này Từ Trường Thanh là từ miệng đám người Giang Quyết nghe được, bình dân tuyệt không thể cũng không dám tùy tiện nghị luận quan viên nhất phẩm trong triều, nếu bị phát hiện, chính là trọng tội, cũng gián tiếp khiến Từ Trường Thanh hiểu được, vì sao Vu Hôi có tiểu thư nữ mạo kinh thành không cưới, lại muốn kết hôn một quả phụ chết chồng, quả phụ không phải là mệnh cứng rắn sao? Từ Trường Thanh vừa nghĩ như vậy, trong lòng có chút không thoải mái, nhưng quay đầu lại nghĩ lại, này trong kinh thành quả phụ rất nhiều, Vu tham quân không dễ dàng tùy tiện thú một người, có thể thấy được là thà thiếu không ầu, cuối cùng chọn Vân di, có thể thuyết minh đối Vân di là có tình ý.

Cho nên, chuyện thứ hai này, khiến cho Từ Trường Thanh hơi kinh hãi.

Không chỉ có Từ Trường Thanh, trong phủ từ Chiến lão tướng quân, cho tới tiểu tư nô bộc, đều là đồng dạng kinh hãi, Vân di trước đó vài ngày liền cảm thấy khẩu vị không tốt, luôn gặp chua là muốn ói, nói cho Vu Hôi nghe, Vu Hôi lập tức tìm đến đại phu bắt mạch, ai ngờ vừa tới, đại phu cư nhiên chẩn ra hi mạch.

Chiến lão tướng quân biết được không khỏi vỗ tay cười to, mừng rỡ râu trắng run lên, này thật đúng là việc vui lớn nhất Chiến phủ mười mấy năm qua.

Tham Lang huyết mạch thụ thai rất khó, vợ chồng hai người vài năm chung giường không có kết quả đều là bình thường, có thể hiểu muốn một hài tử có bao nhiêu khó, hẳn cũng hơn sáu mươi năm mới chỉ có hai nhi tử, giống Hôi nhi thú kế thất này nhanh như vậy có hi, thật đúng là phá lệ, thuyết minh phòng tức phụ này hẳn ra mặt giúp nhi tử thú về thật chính xác.

Lập tức Chiến lão tướng quân chính mình chọn dùng các loại trân phẩm đại bổ, tất cả đều như ném tiền xuống nước đưa đến trong viện Vân di.

Từ Trường Thanh mấy ngày nay cũng ngày ngày đi thăm, có thể nhìn ra đáy lòng Vân di cực kì vui sướng, trước đó vẫn không có hài tử, hiện tại có đối với nàng mà nói chính là hy vọng và kì duyên, mà Vu Hôi và Chiến lão tướng quân đối với nàng lại vô cùng tốt, Vu Hôi sợ nàng mệt bị thương mắt, ngay cả tú sống cũng không cho làm, trừ bỏ mỗi ngày ở trong sân đi một chút, chính là nằm trên giường dưỡng thai, bữa bữa thuốc bổ cũng là dựa theo đại phu dặn mà nấu, trước khi uống còn có phụ nhân chuyên thử thuốc.

Thấy Vân di được người chăm sóc tốt như vậy, Từ Trường Thanh yên tâm rất nhiều, không khỏi cảm khái, nữ nhân quả nhiên đều là mẫu bằng tử quý, từ hoàng tử cho tới bình dân dân chúng, tất cả đều giống nhau.

Đã nhiều ngày hắn mỗi lần đi qua, đều thấy trong phòng Vân di tràn đầy các vật, cái gì trân châu, hoàng kim, ngọc thạch rực rỡ muôn màu, các loại an thai dược liệu và thuốc bổ cũng là bày đầy bàn, chỉ cần là có thể khiến nàng tâm tình tốt, đồ tốt cho thân thể, Chiến lão tướng quân và Vu tham quân sẽ nghĩ toàn bộ biện pháp tìm đến, ngay cả Chiến Vô Dã cũng tặng Vân di một bộ trang sức kim ngọc cực kì trân quý và một hươu cái vừa săn đến cho nàng bổ thân.

So sánh ra, Từ Trường Thanh không khỏi có vẻ túng quẫn, bởi vì trong tay hắn không có bao nhiêu bạc, muốn đưa chút vật Vân di thích, cũng mua không nổi, dù miễn cưỡng mua một ít, cũng không thể so sánh với Chiến phủ, mua cũng là lãng phí.

Tuy nói Vân di sẽ không thật muốn hắn tặng cái gì, nhưng Từ Trường Thanh vẫn ần ần ý thức được, tiền bạc trong tay mình là quá ít, hẳn hiện tại ở tại trong phủ tướng quân, hết thấy chi phí ăn mặc đều không dùng tiền, nhưng đây dù sao cũng là nhà người ta.

Nếu một ngày kia Vân di không được sủng, bị đuổi ra phủ, đến lúc đó ngay cả nơi có thể đặt chân cũng không có.

Tuy rằng Chiến phủ hiện tại đối Vân di tốt lắm, nhưng không thể cam đoan về sau sẽ không thay đổi? nếu Vân di sinh nữ nhi, hoặc Vu Hôi thay lòng đổi dạ thú người khác, nữ nhân không thể so với nam nhân, Vân di lại là quả phụ, nếu lại bị hưu hoặc vứt bỏ, kết cục sẽ so với chồng chết còn thể thảm

hơn.

A di đã không có nhà mẹ đẻ, người thân với nàng nhất chính là mình, Từ Trường Thanh không khỏi từ góc độ của Vân di suy nghĩ, hậu thuẫn duy nhất của nàng, cũng chỉ còn lại mình, chỉ cần hắn có tiền đồ, Vân di mới có thể ở tướng quân phủ thẳng sống lưng, mới có thể chân chính có cơ sở dựa vào.

Từ Trường Thanh giật mình tỉnh ngộ, hiểu được công danh tuy rằng trọng yếu, nhưng không phải lập tức liền có thể thi đậu hoặc có được, chỉ có trong tay có tiền, có nguồn thu chính đáng, mới là bảo đảm tốt nhất đối với mình đối với Vân di.

Tại Đại Uyên ngại bản yêu phú, chỉ có tiền mới làm người lo lắng, có tiền có thể sử dụng thoải mái, trong kinh thành dù là khát cái, trong tay không có thừa tiền cũng sẽ bị khát cái khác khinh thường.

Bất quá chuyện kiếm tiền cũng là không vội, buổi chiều tan học, Từ Trường Thanh trực tiếp đi xuống phố dùng ba lượng bạc mua hai cái bạch ngọc hộp cỡ bàn tay, lớn không khác hộp đựng son lắm, nắp hộp còn khắc mấy đóa tường vi tinh xảo, tuy rằng ngọc chất bình thường, nhưng sự phởn phàng trong cửa hàng thực không tệ, ba lượng bạc cuối cùng không phí phạm.

chương quầy tiệm ngọc khí không khỏi nhìn Từ Trường Thanh một cái, rất ít có người xa xỉ làm hai hộp bạch ngọc đựng son như vậy, khẳng định là muốn lấy đến đồ tiêu thụ nhà nào, hiện tại công tử gia nhà giàu, từ nhỏ người người phong lưu thành tánh, mới nhỏ như vậy mà đã—

Từ Trường Thanh không chú ý tới ánh mắt chương quầy từ đã hiểu sai, cầm hộp ngọc xoay người liền đi, kỳ thật hắn cũng không muốn tiêu phí như vậy, chỉ là vài ngày trước Từ Trường Thanh dùng hoa của góc tường vi hồng phấn và trắng biến dị làm mặt tương, mở nắp lên hắn phát hiện mặt trên hai cái vỏ đều có một tầng cao thật dày, không biết làm sao mà ra đến.

Hắn thấy Từ Trường Thanh đào một ngụm ăn, lại nhem chút ở ngoài miệng, nhìn đặc biệt phấn nộn khả ái, không khỏi nghĩ đến có thể làm thành son hay không.

Từ Trường Thanh biết Vân di thích hồng nhạt, mà trong cửa hàng phần lớn bán son bột nước màu đỏ, rất ít có hồng nhạt, cho nên, hắn nhìn thấy liền ném thử tầng cao kia, có thể làm son bột nước đến dùng hay không, kết quả đem lấy ra, màu sắc liền trở nên hồng hơi đỏ, còn hơi bóng, dùng móng tay bôi lên tay, màu sắc vô cùng dễ nhìn, sẽ không quá mịn, thân nhiên mê người.

Mà bột nước tường vi màu trắng Từ Trường Thanh không làm thành son, mà nhỏ hai giọt lục dịch trong đó, bởi vì là màu trắng, lau mặt xong, có thể dùng để bôi lên mặt, bôi xong còn có mùi thơm ngát, Từ Trường Thanh thực thích, hắn cảm thấy Vân di cũng sẽ thích.

Từ Trường Thanh nói cao này bên trong có linh khí, cần dùng hộp ngọc chứa, nếu không linh khí chậm rãi tản mất, Từ Trường Thanh mới từ tiệm ngọc khí mua hai bạch ngọc hộp chuyên môn dùng để đựng son phấn hai loại.

Tuy rằng trong núi nhỏ tùy tiện lấy một khối đá đều so với khối bạch ngọc kia tốt hơn, nhưng Từ Trường Thanh không thể cùng Vân di giải thích nguồn gốc của nó, mà tiền trong tay hắn cũng mua không nổi hai khối dương chi bạch ngọc thượng đẳng, thật sự quá mức xa xỉ, vì thế đành phải cũng không sao.

Trở lại chỗ ở, hắn tiến vào núi nhỏ, đem hồng, trắng hai loại bột nước cẩn thận đựng đầy hai cái hộp ngọc, sau đó đẩy nắp lên, lại đem lông vũ phượng kê nhiều màu trước đó vài ngày dùng bột nước mang linh khí lấy ra, bởi vì ngâm linh thủy, lông gà càng có sắc thái diễm lệ, rất sáng bóng, vào tay mềm nhẹ ấm áp, Từ Trường Thanh đem lông gà mang đi tìm lão ma trong phủ, ngày hôm qua lão ma đã làm một vỏ đệm nhỏ tốt nhất màu hồng nhạt, hiện tại chỉ cần đem lông gà và một ít bông vun cát vào là được, lão ma tay nghề cực kỳ tinh xảo, chỉ một lát, một miếng đệm vừa mềm vừa ấm áp thành hình.

lông gà bên trong đã hấp thu linh khí trong nước, thường xuyên tiếp xúc không chỉ có thể hộ thân, hơn nữa đối với thai nhi cũng tốt lắm, linh khí cũng có thể an thai, cho Vân di dùng là thích hợp nhất.

Lập tức hắn liền mang theo cái đệm đi sân của Vân di, bên người Vân di có thêm hai phụ nhân hầu hạ, lúc này đang ngồi ở bên giường làm tú sống, người trong phủ cũng không bắt nàng thêu, nhưng nàng ngồi thật sự nhàm chán, cũng liền thêu mấy châm giết thời gian.

Từ Trường Thanh tới, Vân di lập tức đầy mặt tươi cười buông đồ trong tay tiếp đón Thanh Nhi mau tới ngồi, Từ Trường Thanh đem đệm màu hồng trước đưa qua cho Vân di dựa sau lưng. Vân di cười với tay cầm xem, chỉ cảm thấy vào tay thật thoải mái, vừa bông vừa mềm, cảm đưa tới sau lưng quả nhiên thực thoải mái, không khỏi khen ngợi Từ Trường Thanh càng ngày càng hiểu chuyện, biết thương a di.

Lập tức Từ Trường Thanh lấy ra hai hộp son, Vân di vừa mở ra, ánh mắt nhất thời sáng lên, từ xưa nữ nhân thích chưng diện, chẳng phân biệt trường ấu, vừa mở nắp ra thấy một mùi tường vi thơm ngát, khiến Vân di có chút vui sướng.

Nàng vội vàng hỏi cái này là ở nơi nào mua, son bột nước ở kinh thành phần lớn lấy đỏ làm chủ, càng đỏ càng trầm càng quý trọng, hồng nhạt tuy rằng cũng có, nhưng phần lớn không tốt, không có màu sắc tươi sáng như Từ Trường Thanh đưa.

Từ Trường Thanh liền nói là bằng hữu quen biết trong học đường, tỷ tỷ nhà hắn thích điều chế son bột nước các loại, vì thế liền xin một ít, sợ Vân di tiếp tục hỏi, liền giải thích kia son bột nước cách dùng.

Bạch sắc lau mặt xong có thể bôi lên một tầng, làn da sẽ thực mềm mại thực ướt át, nhưng lại có mùi hoa thân nhiên, còn có bột nước màu phấn hồng, có thể lấy làm son cũng có thể làm phấn, muốn màu sắc đậm thì bôi thêm một tầng, nhạt thì bôi ít đi.

Quả nhiên thành công chuyển hướng lực chú ý của Vân di, Vân di không ngừng ngửi mùi bột nước, hiển nhiên là thích cực kỳ.

Từ Trường Thanh thấy thế, biết Vân di là muốn thử một lần, nhưng cảm thấy mình ở đây có chút không, vì thế, liền nói phụ từ để lại việc học, phải đi về luyện chữ, cùng Vân di nói không cần.

Vân di ở trong phòng, sau đó để người mang tới gương, nhẹ nhàng mở ra hạp son hồng sắc, lấy ngón tay cẩn thận dính một ít, bôi ở trên môi, nhất thời toàn bộ cánh môi đều phấn nộn, sáng bóng như có nước, đặc biệt xinh đẹp, lại cảm thấy vui vẻ, mà son trắng cũng dùng chút bôi lên mu bàn tay, chỉ cảm thấy nơi bôi lên làn da quả thật thực ướt át, tuyệt không khô ráo, hương vị cũng cực kì đặc biệt, cao hứng lên nhiều, không khỏi nghi ngờ, nàng dùng son bột nước cũng không phải một ngày hai ngày, tốt xấu tự nhiên liếc mắt một cái có thể nhìn ra, nhưng hai bình này hiển nhiên không phải thứ gì nàng từng dùng qua, cũng không phải phấn trong cửa hàng có thể mua được, chẳng lẽ..... Đây là đồ trong hoàng cung dùng?

Vân di nghĩ vậy cũng có khả năng, cảm thấy không khỏi cả kinh, Thanh Nhi tuổi còn nhỏ, thứ quý giá như vậy sao có thể tùy ý hỏi xin người ta, lúc này muốn rút lại cũng không ổn, càng nghĩ, chỉ có thể mua chút đồ quý giá để Thanh Nhi hồi lễ mới tốt.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Người Tuồng* Vi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Trừ Tịch

Việc Vân di mang thai không tương dương, nhưng vẫn có không ít người từ các con đường nghe được một chút manh mối, cũng lục tục có gia quyến quan viên mạng theo quà tặng đến chúc mừng, trong phủ lấy phu nhân dưỡng thai ngăn trở, nhưng người tới vẫn nối liền không dứt, Chiến phủ mọi người cơ hồ đều tiến nhập trạng thái phòng vệ cao, chỗ Vân di ở ba tầng người gác, người đến chúc mừng mặc dù không thể người người tinh tế kiểm tra, cũng vẫn kiểm tra ngửi y và khí vị. Để tránh chỗ sơ sót.

Trong đám gia quyến có người lần đầu nhìn thấy Vân di, vừa thấy nhất thời lộ ra thần sắc kinh diễm, trước đó Vân di hơi gầy chút, gần đây có thể là vẫn nằm trên giường, ăn thuốc bổ, hơn nữa tâm tình thư sướng, người hơi hơi béo một ít, thân thể đầy đặn mỹ cảm, làn da trắng nõn, sắc mặt phấn hồng, thần sắc thản nhiên, cả người khí sắc tuyệt hảo, mỉm cười khiến cho người ta như tắm trong gió xuân.

Vài gia quyến quan viên đều tiến lên bắt tay hỏi bí phương bảo dưỡng, ai chẳng biết Chiến phủ tân phu nhân năm nay đã gần ba mươi, nhưng hiện tại lại như cô nương chưa gả, cùng bọn họ phu nhân vừa đầy ba mươi so ra, mặc dù không thể nói già trẻ hai thế hệ, nhưng là em gái chồng chưa lấy chồng cùng tuổi từ khác nhau.

Nay có hi, không chỉ không tiêu tụy, ngược lại là so với khi chưa hoài hài tử càng thêm xinh đẹp, điều này sao không khiến các nàng mấy ngày nay ngày tí mỉ ăn diện lại vẫn sắc mặt tiêu tụy hăm mộ ghen tị.

Vân di ngược lại không cảm thấy mình có ý bảo dưỡng, chỉ là gần đây ăn thuốc bổ hơn, khí huyết hảo một ít, quan trọng chính là Thanh Nhi cho hai hạp son, làn da quả thật tốt hơn nhiều, gần đây cũng rất có tinh thần, nhện không được nữ quyến năn nỉ, liền để người đem son lấy đến.

Mấy người phu nhân vây quanh, hoàn toàn không có ngạo thái phu nhân như trước, các nàng đều là vợ cả trong phủ quan viên, phu gia nương gia đều là thân phận danh vọng, vốn từ trong lòng xem thường Vân di son đã thôn phụ, hưởng chi còn là quả phụ, nếu không phải nàng gả vào tướng quân phủ có chút thụ sùng, hiện tại lại có bầu, xem như có chút địa vị, các nàng còn khinh thường theo trượng phu đến xã giao.

Nhưng lúc này phân kiều ngạo kia, thấy khuôn mặt Vân di như hoa sen mới nở, không thể nghi ngờ đều bại trận, khiêm tốn hướng Vân di thỉnh giáo cách dùng, sau đó một phu nhân tam phẩm thông nghị đại phu, da mặt dày hướng Vân di xin dùng thử một lần, được đáp ứng liền lau mặt, bôi một chút son trong hộp ngọc, nguyên bản bộ dáng hơn ba mươi tuổi, nhất thời trẻ tuổi lên, nhất là bột nước trong hạp màu trắng, dùng qua một ít nếp nhăn nhỏ trên mặt cơ hồ hoàn toàn không thấy, lại bôi son hồng, cả người lập tức trẻ lên rất nhiều, ít nhất trẻ ra năm tuổi.

Vân di lúc đầu chỉ ngồi ở trên giường thản nhiên cười, nhưng thấy các nàng mấy ánh mắt đều nhìn chăm chăm hai hạp son, liền biết việc này có chút không ổn.

Quả nhiên sau đó còn có người mở miệng hỏi nàng này son là từ nơi nào mua, các nàng muốn đi mua mấy hạp vân vân, nếu Vân di nói thật, chỉ sợ sẽ làm vị tỷ tỷ của bằng hữu Thanh Nhi không vui, cũng khiến Thanh Nhi ở trước mặt bằng hữu khó xử, chỉ phải ứng phó nói đây là đồ cưới Chiến phủ đưa, đồ cưới lúc trước là Chiến lão tướng quân một tay đặt mua, nơi nào mua đến chỉ có Chiến lão gia biết, đám nữ quyến cũng không thể đi theo Chiến lão tướng quân hỏi son này mua từ chỗ nào được.

Nghe vậy, mấy người phu nhân nhìn nhau, đều có chút thất vọng, phu nhân tam phẩm thông nghị đại phu nắm son thiếu chút nữa không chịu buông tay, bên miệng không ngừng chuyển ý muốn bỏ tiền đem son mua, nhưng hiển nhiên thứ tốt bậc này, không có ai sẽ bỏ thứ yêu thích cho người ta, huống chi đây là Chiến phủ phu nhân, trong tay cũng không thiếu tiền, nói ra cũng chỉ khiến người chê cười,

Mấy người phu nhân không yên lòng rời đi, Vân di lập tức để người đem son phần thu lại, nhà mẹ đẻ phu nhân tam phẩm thông nghị đại phu vừa rồi, gần đây mới có một quý phi, thế chính thịnh, ngày thường có son phấn gì chưa thấy qua, thế nhưng lại đối với hai hạp son này vài phần coi trọng như vậy, không khỏi khiến Vân di cẩn thận, hai hạp son Thanh Nhi đưa tới này chỉ sợ không phải mình tưởng son trong cung đơn giản như vậy, cũng may dùng tên tuổi của tướng quân cản trở về, việc này cũng chỉ đến đó mới thôi, dù là quý phi cũng không thể hỏi lão tướng quân một hạp son bột nước như vậy, nói ra chỉ có nhục danh tiếng quý phi của nàng, cũng dễ bị người cười chế.

Chuyện này cuối cùng ngược lại khiến Từ Trường Thanh kiếm ra một khoản tiền nhỏ, bởi vì Vân di sau đó đem hấn gọi đến, trịnh trọng trở về tỷ tỷ của bằng hữu hấn một phần "Bạc" Lễ, hộp gỗ Từ đàn khéo léo, mở ra bên trong là một đôi vòng tay kim tương ngọc.

vòng tay này là một trong số thù sức trong đồ cưới Chiến phủ cho Vân di, Từ Trường Thanh thu cũng không phải, không thu cũng không phải, khó xử, bất quá xem bộ dáng Vân di nếu mình không đem lễ này cho nhân gia, cực có thể muốn đích thân dâng môn báỉ phòng, mới cười khổ đáp ứng.

Nhưng hẳn nào có cái gì tỷ tỷ của bằng hữu, tất cả đều là thuận miệng nói lung tung, đem đôi vòng tay nhận được trong tay, nhìn, đôi nữ nhân cũng có chút lực hấp dẫn, đối với hẳn mà nói cũng là vô dụng, cũng không khả năng trả lại cho Vân di, Từ Trường Thanh ngắm nghía một lát, trong lòng đột nhiên có chút chủ ý, thu vào, cách vài ngày sau đem vòng tay lấy đến tiệm đại lý ngọc khí lớn trên phố bán.

Đến loại cửa hàng này để bán hàng hóa là chuyện thường ngày, chỉ cần bày ở trong cửa hàng, tân khách lui tới nhìn trúng là có thể cùng chương quầy giao dịch, cũng trả cửa hàng một khoản thù lao nhất định, nếu như không bán đi, giao một chút phí bảo quản là được.

Đại khái nửa tháng sau, vòng tay bán đi, giảm đi ba lượng bạc làm phí, tiền tới tay tổng cộng là sáu mươi tám lượng, hai vòng tay cùng nhau chừng hai lượng hoàng kim, mặt trên được khảm sáu khối tam sắc phi thủy hồng hoàng lục tinh xảo, Từ Trường Thanh dự tính có thể bán được năm mươi lượng bạc, lại không nghĩ vòng tay so với mình tưởng tượng hơn nhiều, chủ yếu là tam sắc phi thủy hẳn hữu, màu sắc cực chính, nếu không giá sẽ ít nhất giảm xuống một nửa.

Từ Trường Thanh đem tiền để vào trong núi nhỏ, tâm định xuống, tiền này cũng đã có tính toán, tuy rằng hơn sáu mươi lượng bạc đối với nhà nông dân là một khoản cực lớn, nhưng đối với công tử ca có tiền kinh thành này đó mà nói, bất quá là tiền tiêu vặt hơn một tháng mà thôi, hẳn trước đó ở tại Từ gia giàu có, tiền hàng tháng của mỗi vị thiếu gia là năm mươi đến sáu mươi lượng, mà công tử ca nhất phẩm quan kinh thành lại là bốn mươi đến năm mươi lượng không hơn.

Giang Quyết từng lộ ra, tiền hàng tháng của hẳn chính là năm mươi lượng bạc, mỗi ngày có gần hai lượng bạc tiền tiêu vặt, cho dù nhiều tiền như vậy, nhưng cũng ngày ngày khóc than, này Từ Trường Thanh cũng là có thể lý giải, người nghèo có vất vả của người nghèo, người giàu có cũng có khó xử của người giàu, bởi vì hoàn cảnh bất đồng, cho nên hai lượng bạc trong tay bọn họ cùng hai mươi văn tiền của người nghèo trên thực tế không mạnh hơn chỗ nào.

Bạc trong tay Từ Trường Thanh chợt xem thì rất nhiều, nhưng nếu không tiêu như đi trên lưỡi đao, lui tới vài hiệp là hết, cho nên, dựa vào người khác cho, hoặc chỉ tiêu không kiếm là không được, hẳn muốn dùng tiền này, kiếm được càng nhiều tiền, có đầy đủ tiền bạc tài sản, lại chậm rãi suy xét ở trong kinh thành làm chút sinh ý lấy cầu thăng bằng gót chân.

Hiện tại Đại Uyển địa vị thương nhân không thấp như trước đó, nay quốc thái dân an, kẻ có tiền là có thể mua chức quan, quan gặp kẻ có tiền cũng phải xem trọng nhìn một cái, tiền quyền chính là lòng bàn tay mu bàn tay, có một liên có hai.

Dù sao bổng lộc triều đình là có hạn, nhà giàu nân gia khắp nơi đều cần dùng tiền, chỉ trông vào lương bổng căn bản là không đủ dùng, phóng nhãn xem quan lại đó trong nhà ai không có mấy cái cửa hàng chống đỡ sinh kế, Từ Trường Thanh âm thầm cân nhắc mấy ngày nay, trong đầu cũng dần dần có chút ý tưởng, bất quá hết thầy còn muốn chờ đến năm sau từ từ sẽ đến.

Thời gian đã gần đến tết âm lịch, học đường nghỉ, Từ Trường Thanh trong khoảng thời gian này vẫn đợi tại thư phòng, đem bài tập phụ từ giao nhất nhất hoàn thành, trong phủ hạ nhân cũng cực kì bận rộn, cửa ải cuối năm gần, phủ đệ cần triệt để dọn dẹp một lần, tốn lên thời gian cố sức, còn muốn mua đồ làm các loại nguyên liệu nấu ăn, gần đây thức ăn quân gia đưa tới cũng bắt đầu phong phú.

Không chỉ là trong khoảng thời gian này, Từ Trường Thanh tinh tế nghĩ đến, từ khi hẳn xuống bếp bắt đầu làm ăn khuya cho ngân sói, thức ăn ở trừu phòng cũng chậm rãi nhiều hơn, vô luận là rau khô quả sơ hay là các loại thịt cá tươi phong phú, Từ Trường Thanh bắt đầu nghĩ, đại khái là vì đầu bếp nữ thấy mình buổi tối còn muốn ăn khuya, cho nên cùng quân gia báo cáo chi tiết, mới biến thành cái dạng hiện tại, không biết người thật đúng là nghĩ đến hẳn có thể ăn bao nhiêu, kỳ thật thịt này phần lớn đều vào trong bụng ngân sói, thậm thán, người này quả thật là có lộc ăn.

Trừ tịch ngày đó rất nhanh liền đến, bên ngoài pháo tề minh, từng nhà giăng đèn kết hoa, mổ heo giết gà, chuẩn bị tốt món ngon rượu ngon, náo nhiệt phi phàm, buổi tối người trong phủ còn tụ cùng một chỗ ăn bữa cơm đoàn viên.

Trước kia mấy ngày này đều là thời điểm Từ Trường Thanh khó chịu nhất, tuy rằng có thể lui tới góc tường không xem không nghĩ, nhưng không thể không nghe, bởi vì tiếng pháo một tiếng tiếp một tiếng, tựa như có ý hướng vào lỗ tai người mà nó, dù là bịt lại cũng vẫn có thể nghe được, làm hẳn phiền chán đến cực điểm.

Cho dù là hiện tại, cũng vẫn như cũ đối với nó không có hảo cảm, tuy nói nay đã khác xưa, nhưng thanh âm này lưu lại cho hẳn ấn tượng và cảm giác, chỉ sợ không phải trong khoảng thời gian ngắn có thể thay đổi được, cho nên trừ tịch hôm nay hẳn cơ hồ cũng chưa ra khỏi phòng, buổi sáng lưu lại thư phòng luyện tự, buổi chiều lại luyện dưỡng linh thuật đây hai canh giờ, đến khi tinh thần phong phú, mới miễn cưỡng dưới sự thúc giục của tiểu tư thay bộ đồ mới, đi đại sảnh ăn bữa cơm đoàn viên.

Đại sảnh ở trong phủ, đi vào liền cảm thấy từng trận nhiệt khí đập vào mặt mà đến, cùng rét lạnh bên ngoài khác hẳn.

Đại sảnh không gian lớn, lẽ ra sẽ không ẩm áp như vậy, nhưng hẳn không biết, trong phòng có tường nhiệt, trong phòng còn có lò sưởi lớn, ngay cả ở cửa cũng đặt hai bồn than lửa, Từ Trường Thanh nhìn lướt qua mới hiểu được, trách không được có sóng nhiệt đập vào mặt, bỏ được than củi mới có thể sưởi ấm, trong phủ tướng quân nguyên một ngày này tiền đốt than củi và than đá đại khái cũng muốn mấy chục lượng bạc, này không phải đốt than, đây là đang đốt tiền.

Từ Trường Thanh suy nghĩ thoáng qua, tại nhìn thấy người trong đại sảnh nhân, ý thức được mình là cuối cùng đến, cũng là ít nhất, vội thu hồi không yên trong lòng, dựa theo cấp bậc lễ nghi học đường tiên sinh sơ dạy dỗ khiêm tốn mà không kiêu ngạo không siểm nịnh hướng Chiến lão tướng quân, Vưu tham quân, Vân di nhất nhất ân cần thăm hỏi.

Cuối cùng mới đến phiên Chiến Vô Dã, bất quá hắn cùng với Chiến Vô Dã là ngang hàng, cũng không cần làm đại lễ, hơi hơi chấp tay tùy ý ân cần thăm hỏi là được.

trong lúc vô tình dùng khước mắt quét Chiến Vô Dã liếc mắt một cái, chỉ chưa thấy tướng quân hắn là xuyên từ bảo ngọc đài, chỉ một thân hắc y bình thường, cũng giống như ngày thường.

Thấy hắn đi qua, Chiến Vô Dã lập tức kéo ra chiếc ghế bên cạnh hắn, Từ Trường Thanh thấy thế cũng dời mắt, giả bộ không thấy được đem ánh mắt chuyển sang chỗ Vân di bên kia, xem có chỗ trống hay không.

Khiến hắn thất vọng là ghế dựa chỉ có năm cái, thủ vị là Chiến lão tướng quân, Chiến lão tướng quân mặt phải song song ngồi Vu tham quân và Vân di, mà mặt trái chính là Chiến Vô Dã, cùng vị trí bên cạnh Chiến Vô Dã, nhìn qua, tựa hồ trừ bỏ vị trí kia, mình không chỗ nào có thể ngồi, không khỏi hoàn chân, gương mặt nhìn Chiến Vô Dã.

Chiến Vô Dã tựa hồ phát giác tâm tư của hắn, chậm rãi thu hồi tay như cười như không nhìn hắn.

Vân di có thể có hai kết cục, Một là có được hạnh phúc, hai là vĩnh viễn biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Tương Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Vô Sĩ

Chiến lão tướng quân một bên vuốt râu, một bên ngắm nghía Từ Trường Thanh, lại liếc qua tôn tử, không khỏi cười đến ý vị thâm trường, sau đó nâng tay bảo Từ Trường Thanh mau ngồi xuống.

Lúc này trên bàn đã bày đầy đồ ăn nguội cùng đồ ăn nóng, và các loại điểm tâm huân tố ngọt mặn, giữa là bốn món đồ nguội, nướng toàn dương nhi, lư của chân, bạch trâm kê, tạc bài cốt, đồ ngọt là hạnh nhân nhĩ trà và đường chung xôi ngọt thập cẩm, điểm tâm là phù dung cao, du tạc hội tử, bên ngoài là tào phớ nhục, hồng giò, ôi thịt dê, tương thịt dê, ngũ vị hương thịt dê đăng.....

Thức ăn trên bàn mọi thứ tinh xảo, bày cũng thật là dễ nhìn, nồng nhạt xanh đỏ, sắc hương vị đều có.

Tiểu tư lại đưa lên hai bình rượu, rượu này là rượu ngon hoa mai hai mươi năm kinh thành tủy hương tửu phường, vốn không bán, chuyên môn đưa lão tướng quân nhắm nháp, thật là trân quý, bất quá Vân di cùng Từ Trường Thanh tạm thời không thể uống rượu, cũng liền cùng vô duyên.

Lão tướng quân cùng Vu tham quân cùng nâng ly, mà bên cạnh Chiến Vô Dã trực tiếp cầm lấy vò đồ một chén lớn, đồ có chút mạnh, rượu bắn đến mu bàn tay và trên mặt Từ Trường Thanh, hắn không khỏi hơi nhăn mi, nhưng rượu này ngửi mùi cũng thực không tệ, bởi vì từng ở cách vách xưởng rượu, cho nên cùng tiểu nhị nói chuyện phiếm khi đổi rượu bao nhiêu cũng hiểu biết một ít, nghe nói hoa mai rượu chỉ dùng hoa mai, hạt thông, hoa quế tam dạng và rượu gạo ủ thành, thích ngọt có thể thêm chút đường phen trong đó, vò của Chiến gia ngửi mùi nồng đậm, hẳn là thiên liệt, rượu gạo nhiều chút.

Từ Trường Thanh uống rượu quả Từ Từ nhường đã có chút thời gian, hiện tại quang ngửi sái hương vị có thể ngửi ra chút môn đạo, rượu hoa mai nhường hai mươi năm này tuy nói không tệ, nhưng trong đó ẩn chứa mức độ linh khí so với rượu quả của mình vẫn là xa xa không theo kịp.

Bởi vì bàn khá lớn, bày rất nhiều món, cho nên phía sau có tiểu tư chuyên môn gấp thức ăn, Vân di biết Từ Trường Thanh thích ăn thanh đạm, liền để người lấy chút măng cho hắn, vốn trước mặt Từ Trường Thanh bày là kỷ bàn thịt hươu và thịt dê, nhìn cực không tệ, nhưng ăn vào miệng đầy mỡ, ăn mấy ngụm sau đối với đồ ăn cũng không còn hứng thú, vừa lúc tiểu tư đưa măng tới, lại là hòa tan mùi thịt,

Thượng thủ Chiến lão tướng quân cười ha hả gấp đồ ăn vào mồm, cũng không ngừng khen ngợi hương vị không tệ, mà Chiến phủ lão quân gia bên cạnh, đang căn dặn tiểu tư chia thức ăn cho lão tướng quân nhắm nháp, cũng thường dâng rượu, cười ha hả giới thiệu đồ ăn cho lão tướng quân.

Từ Trường Thanh nhìn lão quân gia ở bên cạnh không hề oán hận tận tâm hết sức, cùng lão tướng quân về mặt đặc ý áo đưa đến tay, com đến há mồm, không khỏi nghĩ hầu hạ phô trương bức này, phỏng chừng chính hoàng đế cũng không quá như thế.

Lập tức ánh mắt nhìn về phía Vu tham quân và Vân di đối diện, Vân di có thai, thích nhất ăn trau trộn chua, Vu tham quân chính mình không ăn, tự tay đem đồ ăn nhất nhất gấp đến trong bát Vân di, Từ Trường Thanh cảm chiếc đĩa cẩn thận nhìn, thỉnh thoảng bên cạnh một đôi đứa gấp chút lò hao đến trong bát hắn.

Từ Trường Thanh thấy là lò hao sào đậu phụ khô, không khỏi trước mắt sáng lên, Vân di sao biết hắn thích ăn lò hao? vừa rồi còn đang mãi nhìn, chỉ là cách quá xa, không muốn đứng dậy gấp.

Lập tức quay đầu cười nhìn tiểu tư liếc mắt một cái, ai biết thoáng nhìn qua, phát hiện gấp đồ ăn là Chiến Vô Dã bên cạnh, có chút cứng lưỡi.

Chiến Vô Dã thu hồi đũa, sắc mặt như thường hỏi hần: “Người thích ăn thanh đạm ?”

Nụ cười của Từ Trường Thanh đọng lại trên mặt, lập tức “Nga” một tiếng, dời tầm mắt, đem đồ ăn đến miệng ăn tùy ý và, nghĩ một đằng nói một nẻo: “Ta không quá thích ăn lộ hao.”

Nghe vậy, tay gấp rau của Chiến Vô Dã dừng lại, quay đầu nhìn hần một cái, cổ ý thấp giọng hỏi: “Nga ? không thích vậy người vừa rồi nhìn chăm chăm lộ hao làm cái gì ?”

Chiến Vô Dã uống xong rượu hoa mai, tới gần Từ Trường Thanh mang theo chút mùi rượu, thấp nhiệt hô hấp không ngừng dừng ở trên mặt Từ Trường Thanh, hần không khỏi mặt đỏ lên, nhìn không được kéo ra chút khoảng cách, biểu tình có chút ác ngại nhìn về phía hần, lập tức giương mắt liếc Vân di và Chiến lão tướng quân đối diện mắt một cái, thấy bọn họ không chú ý bên này, liền lập tức không vui trừng Chiến Vô Dã, “Ta nhìn chăm chăm lộ hao liên quan gì tới người ?”

Chiến Vô Dã tựa hồ cực thích bộ dáng hần hiện tại trừng mắt dựng thẳng mày, không buồn bực, lại gấp một đũa gân hươu cho hần, “Nếu không thích thanh đạm, vậy ăn nhiều thịt chút, ngô, gân hươu này không tệ, ha ha.”

Từ Trường Thanh nhìn chăm chăm đũa gân hươu, đầu óc tưởng tượng đem nó triển đến trên cổ Chiến Vô Dã, sau đó thất cổ hần. Trong lòng nghĩ như vậy, ánh mắt cũng là làm như vậy .

Chiến Vô Dã theo dõi hần nóng nảy trừng mắt, cười đến càng sâu, thậm chí còn tiến thêm đến trước mặt hần nhẹ giọng cho thêm hai thành hóa nói: “Người không thích gân hươu, vậy thịt luộc thì thế nào ? hoặc là lư thịt ? đuôi hươu ? dồi ?”

Từ Trường Thanh nghe có chút không thể nhận được nữa, nếu ánh mắt có thể giết người, người trước mặt đã sớm vỡ nát, hần cầm chiếc đũa trạc bát, miễn cưỡng nhìn xuống nói: “Vân là. Không nhọc phiền tướng quân, ta có thể từ mình gấp !”

Chiến Vô Dã cũng không lưu tâm nướng rượu kinh, đưa tay một phen lay bả vai Từ Trường Thanh nói: “tướng quân cái gì? chúng ta nay là người một nhà, ta là huynh trưởng của người, người là hiền đệ của ta, cùng nhau ngồi cùng bàn ăn bữa cơm đoàn viên, huynh trưởng chăm sóc hiền đệ gấp đồ ăn, coi như là thiên kinh địa nghĩa, có phải hay không a ? Thanh hiền đệ.”

Chiến Vô Dã trên người hơi thở cực kì thuần hậu, nhiệt độ như than lửa, khiến cho Từ Trường Thanh sắc mặt cùng lỗ tai một mảnh thiêu hồng, có lẽ dừng ở trong mắt người khác, bọn họ đây là biểu hiện huynh hữu đệ cung, nhưng trên thực tế, Chiến Vô Dã cánh tay vòng quanh bả vai hần, khiến hần có chút hô hấp không thông, nghe được Chiến Vô Dã tùy ý nói càng khí không thuận.

Nhất là ba chữ Thanh hiền đệ này, Từ Trường Thanh làm sao nghe cũng thấy trêu tức, người khác có lẽ không biết, nhưng hần cùng Chiến Vô Dã hai người há có thể không rõ ràng ? hần họ Chiến, mình họ Từ, miệng nói là huynh đệ, nhưng trên thực tế là tám gánh không quan hệ, còn muốn cùng hần huynh trưởng hiền đệ tương xứng, chẳng phải là đang ám phúng thân phận của hần.

Từ Trường Thanh một tay cầm đũa, ánh mắt nhìn bát chăm chăm, sắc mặt nửa trắng nửa xanh, tay kia thì lại muốn không một tiếng động gỡ ra móng vuốt của Chiến Vô Dã trên vai, phụ tử từng dạy quân tử ứng thủ lễ mà không vọng động, hần cũng không phải lưu manh trên đường tham vui, tùy tiện bị người kẻ vai sát cánh, tính làm cái gì?

Tay trái vừa động, bị Chiến Vô Dã cầm, đúng lúc Từ Trường Thanh không thể nhận được nữa, lại nghe Chiến Vô Dã nghiêm trang hướng hần hỏi: “Thanh đệ, người muốn ăn món nào ? vì huynh gấp cho người.”

Từ Trường Thanh lập tức cảnh giác ngẩng đầu, chỉ thấy Chiến lão tướng quân, Vu tham quân, Vân di đều trông lại, Chiến lão tướng quân một tay vuốt râu, cười tủm tỉm nhìn hần cùng với Chiến Vô Dã, ánh mắt khiến Từ Trường Thanh không được tự nhiên nói không nên lời.

Mà Vu tham quân ở bên cạnh cũng hợp thời xen mồm cười nói: “Thật sự là hiếm thấy Vô Dã sẽ cùng người thân cận như vậy.”

Uy, lời này nghe thật sự rất kỳ quái a !

Vân di nhìn hai người cũng là vẻ mặt vui mừng, nàng từng một lần nghĩ đến Thanh Nhi cùng Vô Dã quan hệ không tốt lắm, nay gặp hai người ở chung hòa hợp, tự nhiên là vừa yên tâm vừa vui sướng.

Từ Trường Thanh có chút khóc không ra nước mắt, lúc này dưới ánh mắt vui mừng của mọi người và Vân di, hần có thể dùng sức tránh khai khỏi tay Chiến Vô Dã sao ? có thể gỡ ra móng vuốt của hần sao ? có thể phản nộ trừng mắt lớn tiếng quát: Người rốt cuộc muốn làm gì sao ?

Đáp: Không thể !

Vì thế dưới ánh mắt vui vẻ thuận hòa, hần vừa dùng sức cấu tay người nào đó ở dưới bàn đang nắm chặt, vừa hướng mọi người xấu hổ cười cười, vừa muốn nhứt chỉ tùy tiện nói một đồ ăn ứng phó, đột nhiên cảm giác được ngực buồn bực, linh khí trong đan điền một trận rung chuyển, lộn xộn đứng lên, giống như tùy thời có phá vỡ bốn phía, Từ Trường Thanh quá sợ hãi, chưa suy nghĩ gì lấy tay ở bụng nhanh chóng kết một thủ thế, thủ thế này là trên bàn viết tay ghi lại có thể ở trong khoảng thời gian ngắn ổn định linh khí trong cơ thể.

Cùng thời gian, không chỉ có Từ Trường Thanh sắc mặt thay đổi, Chiến Vô Dã cũng đồng dạng sắc mặt nhất ngưng, bàn tay nhất thời vỡ xuống, cả chiếc ghế dựa nháy mắt vỡ thành bột phấn, hần đứng lên cánh tay phát ngang, đoạt hồn chỉ kiếm bạch quang chợt lóe xuất hiện ở trong tay hần, lập tức kiếm khí như hồng thủy xẹt qua, nhất thời xé rách không khí, lên đỉnh đầu phát ra một tiếng nứt vỡ.

Hết thấy nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, nhất khí a thành, cơ hồ là trong nháy mắt hoàn thành, Từ Trường Thanh tuy nhắm mắt, nhưng rõ ràng cảm giác được kiếm khí xẹt qua, hơi thở quý dị quấy đàn điền liền yếu đi hơn phân nửa, lập tức hoàn khẩu khí, bên tai lại nghe Vân di đối diện một tiếng kêu thảm, tâm vừa mới dịu đi lại lập tức băng hàn, lập tức mờ to mắt nhìn về phía Vân di, chỉ thấy nàng đang dùng tay che bụng ngã vào trong lòng Vu tham quân, sắc mặt thống khổ không chịu nổi.

“A di.....” Từ Trường Thanh bất chấp linh khí trong đàn điền của mình vọt qua, Vu tham quân về mặt bối rối ôm Vân di, cũng rống to về phía tiểu tư phía sau: “Mau lấy an thai hoàn đến, mau!”

Tiểu tư thấy thế người người sắc mặt tái nhợt, mắt nhắm hướng ngoài cửa chạy, Vu tham quân nửa ôm Vân di, sắc mặt xám trắng, hần kè thừa huyết mạch Tham Lang không bằng đại ca, lại càng không như Vô Dã, không thể giống Vô Dã dùng đoạt hồn xé rách uy áp cứu người như vậy, mà Chiến gia công pháp lại quá mức cương mãnh, không thể độ cho thê tử, hơn nữa còn là thân có thai, cho nên lúc ấy hần chỉ tới kịp đem Vân di hộ vào trong ngực, toàn thân vận khởi huyết thuần, dùng thân thể thay nàng che, nhưng vẫn động thai khí trong bụng, lúc này thấy thê tử bộ dáng thống khổ, nội tâm hồi hận không chịu nổi, sắp ngửa mặt lên trời rít gào.

Mà ngồi tại thượng thủ Chiến lão tướng quân, chặn hơn phân nửa uy áp, nhìn thấy nhi tử thống khổ, thai nhi trong bụng con dâu khó bảo toàn, nét mặt già nua tím lên, râu phần nộ loạn đầu, một đầu bạch phát ở sau người không gió tự khởi, không thể nhìn được nữa trương dương mở ra.

“đạo nhân Vô sĩ, lão phu hôm nay nếu không đem nguoi chém thành tám khối đến tể chất trai ta, tên ta Chiến Hạo Thiên nhậm nguoi đi tiểu lên!” Nói xong tức sùi bọt mép vỗ bàn liền phóng lên cao.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Người Tàng Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Trả Thù

Nguyên bản chuyện này đến kỳ quái, Chiến Vô Dã và Chiến lão tướng quân hành động cũng là cực kì dị thường, nhưng Từ Trường Thanh một lòng sốt ruột Vân di, vẫn chưa nghĩ kĩ, mà Vân di đau đầu đầy mồ hôi, cả người vô lực, ánh mắt có chút tan rã.

Từ Trường Thanh thấy thế liền cảm thấy không ổn, đây là tình khí ở trong cơ thể nhanh chóng tiêu tán, mà Vu tham quân gắt gao ôm Vân di, không ngừng gọi tên của nàng, khiến nàng tận lực bảo trì thanh tỉnh.

Lúc này tiểu tư đã xem giữ thai hoàn cầm tới, Từ Trường Thanh lập tức xoay người đi mau vài bước tiếp nhận, thừa dịp xoay người dùng ống tay áo che, đồ ra được hoàn nhanh chóng hướng lên trên mặt đồ ba giọt lục dịch, sau đó xoay người vội vàng lấy tay uy Vân di ăn xuống.

Một lát sau cảm giác đau đớn của Vân di liền giảm bớt một chút, đây là do được bổ sung chút tinh khí, cũng chậm chậm có chút tinh thần, chỉ là toàn thân vẫn như cũ nặng nề vô lực, sắc mặt tái nhợt. Bụng dưới còn từng trận co rút đau đớn, Vu tham quân biết để lâu vô ích, đứng dậy đem Vân di một phen ôm lấy, vội vàng đi phòng cách đại sảnh gần nhất.

Đại khái là hiệu quả của lục dịch và giữ thai hoàn, Vân di nằm ở trên giường, đã cảm thấy đau bụng giảm bớt, che lên chăn bông mặc dù cảm thấy toàn thân rét run, cũng là so với vừa rồi tốt nhiều lắm, mà Vu tham quân trong lòng nóng, trong phòng không ngồi nổi, luôn luôn ở ngoài cửa tới tới lui lui, ở cửa nhìn xung quanh, chờ đại phu tiến đến, đại phu đã gần đến bảy mươi tuổi, cho dù có lòng mau chút, người lại đi đứng không tiện mau không được, nếu gặp bệnh cấp tính, thật có thể khiến người chết, nể hà trên đường này chỉ có hần y thuật cao minh nhất.

Lúc này trong phòng có mấy phụ nhân đang chăm sóc Vân di, Từ Trường Thanh rót trà hoa tường vi, nhỏ vào trong năm sáu giọt lục dịch, hần trong lòng lúc này cực hồi hận, bởi vì tham luyện dưỡng linh thuật, đem một lọ lục dịch lúc trước tích lại đều hết sạch, chỉ chừa vài giọt, tuy rằng tạm thời có thể cấp cứu, nhưng là chung quy không đủ, cũng không biết mới vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lúc ấy linh khí đàn điền phảng phất như bị hút đi, cơ hồ từ kinh mạch bốn phía tràn ra bên ngoài cơ thể, hần như thế, huống chi là Vân di và thai nhi trong bụng nàng.

Tình khí không có có thể luyện nữa, nhưng hài tử thì không thể, nếu thai này không bảo đảm, đối với Vân di đến tột cùng sẽ có bao nhiêu thương tổn, Từ Trường Thanh không dám tưởng tượng.

Nghĩ xong liền bất chấp, lập tức đi vào bên giường, liền ôn trà hoa đề Vân di uống mấy khẩu, Vân di trong cơ thể khuyết thiếu tinh khí, người được tinh khí tường vi thân thể tự nhiên sinh ra nhu cầu, uống nhiều một ít, sắc mặt cũng có chút tinh thần, một hơi uống hết mới buông chén ra.

Trong tay Từ Trường Thanh không còn lục dịch, mà thứ có linh khí khác là linh rượu Từ Từ nhường, tiếp chính là trà hoa tường vi, nhưng nước uống hơn không khỏi yếu đi, mà Vân di lúc này không nên lộn xộn, thật sự thực không tiện, vì thế hần ở son động trong núi nhỏ tìm kiếm một phen, cuối cùng đứng ở trước hoa tường, tuy rằng hoa tường linh khí không bằng trà hoa, nhưng thắng ở chỗ có dinh dưỡng, cực kì bổ thân, thích hợp nhất ăn lúc tinh khí không đủ, không khỏi xoay người đến phòng bếp lấy ra một cái bát không đến, Vân di ở trù phòng vốn còn có một vỏ hoa tường vi tương, bởi vì lần trước Vân di ném qua vẫn đối với thứ này nhớ mãi không quên, gả vào Chiến phủ không lâu, liền đem tường vi trong tiểu viện chuyển vào phủ, trước đó đem đóa hoa cẩn thận hái xuống, ăn theo phương pháp Từ Trường Thanh nói rửa sạch cùng mật làm một vỏ.

Từ Trường Thanh lấy có này, từ tiểu son lấy ra một chén hoa tương lớn, bởi vì để lâu, hoa đã bị mất thẩm thấu, toàn bộ thành màu tím, vào miệng liền tan, phi thường ngọt ngào, vừa đem ra mùi thơm nức mũi, Từ Trường Thanh không dám chần chừ, lập tức cầm thìa trở lại phòng ngủ, vài phụ nhân kia thấy Vân di dưới thân đã xuất huyết, người người sắc mặt tái nhợt, không biết làm thế nào cho phải, thấy Từ Trường Thanh lúc này không biết cầm cái gì đến, vốn định ngăn cản, nhưng việc này không phải là nhỏ, đều sợ bị giận chó đánh mèo cũng cũng không dám lên tiếng.

Từ Trường Thanh để người nâng dậy Vân di dậy, dùng cái đệm đựng phượng vũ nhiều màu để nàng ôm vào bụng, bát hoa tương đã được hãm hòa nước ấm, cũng không lạnh, Vân di lúc này tinh thần đã tốt hơn một ít, cũng cảm thấy cực đói, trên người tinh khí bị rút kiệt, tự nhiên sẽ cảm thấy bụng đói kêu vang, người được hương khí hoa tương liền lập tức mở mắt ra, Từ Trường Thanh cầm chén lấy đến trước mặt nàng, nàng theo bản năng vươn tay nhận lấy, dùng thìa múc ăn.

Mà Từ Trường Thanh ngồi ở bên giường, nhìn như coi Vân di, nhưng trên thực tế đưa tay đặt ở trên lưng Vân di, chậm rãi vận chuyển đường linh thuật.

linh khí trong đan điền của hắn trước đó đã tiêu tán một hai phần mười, lại giúp Vân di bù đắp linh khí, liền có chút thiếu, mà tinh khí trong cơ thể Vân di hiển nhiên còn chưa đủ, hắn dùng linh khí ôn dưỡng thân thể Vân di, có thể mơ hồ cảm giác được tim đập của thai nhi, tựa hồ còn sống, hơn nữa cực kì hao tổn linh khí, trước đó cho Vân di một ít linh khí cũng đều bị nó hấp thu thất thất bát bát, Vân di cơ hồ không được đến nửa phần, bất quá nghe tim đập ngược lại đã hữu lực hơn.

Dù hải tử được bảo vệ, nhưng Vân di thân thể suy sụp cũng không phải hắn muốn nhìn thấy, nhưng lực tích đã dùng hết, linh khí trong thân thể cũng còn thừa không có mấy, trà cũng đã uống tương cũng đã ăn, cơ hồ là vô kế khả thi, nhưng cứ như vậy, thân thể trong lúc nhất thời không bỏ được, về sau muốn bỏ cũng vô kế khả thi.

Người ta nói cái khó ló cái khôn, Từ Trường Thanh thật là trong đầu linh quang chợt lóe, hắn nghĩ đến trên núi nhỏ trừ bỏ lục dịch có linh khí, còn có thứ có linh khí không kém, cơ hồ có thể nói là gốc rễ của lục dịch, thì phải là ngọc thạch, ngọc thạch trong sơn động lại càng thêm có linh khí.

Từ Trường Thanh luyện đường linh thuật chính là lấy linh khí ngoại vật tồn vào trong cơ thể, khi cần cũng có thể lấy ra bên ngoài cơ thể, như vậy hắn có thể từ ngọc thạch trong hấp thu linh khí, lại đưa vào trong thân thể Vân di hay không.

Tuy rằng nghĩ là hợp tình hợp lý, nhưng chưa từng thử qua như vậy, không biết có thể xảy ra cái gì ngoài ý muốn hay không, không khỏi cảm thấy không yên, nhưng nếu không thử chỉ sợ về sau sẽ hối hận.

Cũng không suy tư lâu, liền cắn răng đưa tay vào trong ống tay áo, vô thanh vô tức từ trong sơn động lấy ra một khối ngọc cỡ bàn tay, nắm ở lòng bàn tay, sau đó tinh tâm vận đường linh thuật, không chế lòng bàn tay từ trong ngọc thạch hấp thu linh khí.

Quá trình hấp thu linh khí từ trong ngọc, cơ hồ không có khúc chiết thuận lý thành chương, không hề trì hoãn hoàn thành.

Hắn dùng một bàn tay nắm ngọc thạch, tay kia thì cách quần áo để ở sau lưng Vân di, đem linh khí trong ngọc chậm rãi đưa vào, trong đó Vu tham quân qua lại nhìn vài lần, phát hiện sắc mặt Vân di so trước đó tốt hơn một ít, mới an tâm hơn.

Tại Từ Trường Thanh qua lại hấp thu ba khối ngọc thạch, lão đại phu kia mới rốt cục san san đi vào, Từ Trường Thanh thấy thế lập tức thu ngọc lại, đứng ở một bên, lão đại phu vội vàng để người giúp Vân di nằm xuống.

Lúc này Vân di, tinh thần đã tốt hơn nhiều, trước đó nàng chỉ cảm thấy trong bụng quặn đau, tứ chi băng lãnh, eo phúc ần ần có cảm giác rút ra, bất quá vừa rồi ăn bát mật tương lại thấy khỏe hơn không ít, trong bụng băng lãnh như trước, còn hơi có chút ấm áp, thân thể cũng yên tĩnh lại, cảm giác rút xuống cơ hồ không còn, nằm ở trên giường còn có thể mở miệng trấn an trượng phu cùng cháu, làm cho bọn họ không cần lo lắng, có lẽ là mấu chốt cho phép, nàng cúi đầu vuốt bụng còn chưa hở ra cảm giác được hải tử vẫn còn.

Lão đại phu chẩn mạch xong, liền nói với Vu tham quân: “Vu phu nhân thân thể suy yếu, lại động thai khí, có dấu hiệu đẻ non, cần nhiều ngày nằm trên giường tĩnh dưỡng, uống thuốc dưỡng thai cùng thuốc bổ tì mi điều trị, chú ý đừng đi loạn, hẳn là không có trở ngại.”

Vu tham quân vừa nghe nhất thời sắc mặt vui mừng, vội vàng để người chuẩn bị giấy mực để đại phu viết xuống thuốc dưỡng thai.

Vân di nằm ở trên giường cũng không khỏi nghĩ mà sợ, nàng nghĩ mình mới vừa rồi là ăn gì đó làm hỏng bụng, nguyên lai đúng là động thai khí, cảm thấy cực kì áy náy, thấy Vu tham quân không có ý trách cứ, mới hơi nhẹ nhàng thở ra, cũng có chút buồn ngủ, thấy Thanh Nhi ở trước giường cẩn thận ém góc chăn cho nàng, liền hướng hắn cười cười mới nhắm mắt lại qua một hồi liền ngủ.

Mà bên kia, Chiến Vô Dã một đường đi vào nội thất, hắc ảnh theo sát ở phía sau nói: “Thiếu chủ, thuộc hạ vừa điều tra rõ, uy áp kia là kỳ môn cửu cung giáp trận.”

“Bố trí khi nào?” Chiến Vô Dã ngẩn trên người hắc sam, phủ thêm ánh vệ giáp, cũng không quay đầu lại hỏi.

“Bây trận thời gian hẳn là trong vòng ba tháng gần đây, ở phụ cận tướng quân phủ, dùng người bắt đồng mỗi ngày bày ra một chút, đến hôm nay vừa lúc đại trận bố thành.”

“Thời gian dài như thế, vì sao không có người phát hiện?”

“Bẩm thiếu chủ, trận này từ nhiều tiểu trận tạo thành, mỗi ngày bày ra một tiểu trận, không khiến cho linh khí rung chuyển, thật sự rất khó phát hiện, bất quá uy lực cũng không lớn, có lão tướng quân và thiếu chủ, quả thực không đáng nhắc tới.....”

“Trận pháp này là nhằm vào nữ nhân ?” Chiến Vô Dã tạm dừng.

“Không, là nhằm vào mọi người, bất quá uy lực được thiếu chủ và lão tướng quân ngăn cản, có thể xem nhẹ không đáng kể, nhưng đối với thai nhi có ảnh hưởng.”

Chiến Vô Dã “Hừ” một tiếng, khó trách thời gian này trong phủ thái bình, cho dù có tin hi truyền ra ngoài, cũng không thấy Bạch Vân Quan có động tác gì, nguyên lai là đánh chủ ý này.

“Thẩm nương liệu có chuyện ?”

“Bẩm thiếu chủ, đại phu nói cần tĩnh dưỡng.”

“Vậy là không có việc gì.....”

“Bất quá nghe nói thân thể thực suy yếu, có dấu hiệu đẻ non.”

.....

“Thiếu chủ chuẩn bị đi đâu ?”

“Bạch Vân Quan.”

“Thiếu chủ chẳng lẽ không đi giúp lão tướng quân một tay sao ? dù sao lão tướng quân tuổi tác đã cao, lần trước lại mất nguyên khí, vừa mới rồi điều dưỡng, chỉ sợ không phải đối thủ của đạo trưởng Cừu Nguyên của Bạch Vân Quan.....”

“Đây là ân oán của hân cùng với Cừu Nguyên, đâu có chuyện gì liên quan tới ta ?” Chiến Vô Dã không có biểu tình gì nghiêng đầu nhìn hân.

Hắc ảnh.....

“Vậy thiếu chủ lúc này vì sao phải đi Bạch Vân Quan..... ?”

“Đương nhiên là lấy ngàn năm linh nhũ.”

Hắc ảnh không khỏi đồ mồ hôi, Bạch Vân Quan phía sau núi có một thạch động, bên trong có một khối thạch bích, thạch bích thường niên nhỏ chất lỏng là ngàn năm linh dịch, mỗi cách hai ngày có một giọt, một năm chỉ có một bình nhỏ, thường bị Cừu Nguyên lấy đến luyện đan, cực kì trân quý.

Bất quá việc này chỉ có Chiến gia cùng Bạch Vân Quan một số ít người biết, thiếu chủ từ nhỏ được lão tướng quân dẫn đến phía sau núi ăn cắp linh dịch của lão đạo kia, hiện tại đi vào sơn động kia giống như đi vào cửa nhà mình, bất quá lão đạo kia cũng là tính như quý, đã sớm đối với hân có phòng bị, bình thường hao tổn tâm cơ cướp được bất quá chỉ có một hai giọt, thiếu chủ lần này đi, rõ ràng là muốn thừa dịp lão đạo cùng lão tướng quân đấu người chết ta sống, chiếm hết tiện nghi của đạo quan kia.

“Thiếu chủ anh minh, nếu nhân cơ hội này cướp được ngàn năm linh nhũ Cừu Nguyên tích góp từng tí một nhiều năm, lão tướng quân chắc chắn thập phần cao hứng, ngày sau được dưỡng thương cũng không cần lo, cũng có thể cho Vưu phu nhân một ít dùng ăn, bảo vệ huyết mạch Chiến gia.”

Chiến Vô Dã hây còn cột chắc đai lưng, đưa tay lấy qua đoản hồn đao, quay đầu ánh mắt sâu thẳm chống lại hắc ảnh, khóe miệng mỉm cười: “Ta không chỉ muốn đi lấy linh nhũ, còn muốn đập kim cương lỗ đỉnh của lão đạo kia, thiếu đan phòng của hân, quật địa mạch của hân, phá nát linh dịch của hân.....”

Nói một câu tiểu ý liền tăng thêm một phần, hắc ảnh nghe được nhin không được rung mình một cái, rốt cục hiểu được, thiếu chủ đi trộm linh nhũ kỳ thật bất quá là lấy có mà thôi, thực tế nhân cơ hội trả thù Cừu Nguyên thủy là thật, ngấm lại cũng đúng, mấy năm nay thiếu chủ ở dưới tay lão đạo kia chịu không ít tra tấn, trong đó có bao nhiêu lần công vĩ mà chạy ? có bao nhiêu lần cả người mang huyết ? lại có bao nhiêu lần chặt vật không chịu nổi, thậm chí thiếu chút nữa chết ? nay thật vất vả đại cơ hội này đưa đến cửa, rốt cục có thể trả thù, làm sao có thể không đại náo một phen.

Chỉ là hân không nghĩ tới thiếu chủ sẽ tàn nhẫn như vậy, há mồm đã nghĩ đào mộ tổ tiên của lão đạo kia .

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Tương Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Khiến Trách

Buổi tối, Chiến lão tướng quân sắc mặt uể oải ngồi ở ghế Tử đàn trăm năm, Chiến lão gia từ cùng Cừu Nguyên ở nhận sơn đại chiến một hồi, làm trọng thương lão đạo kia, vẫn cảm thấy khó chịu, về mặt tức giận chửi ầm lên Cừu Nguyên là một tiểu nhân vô sỉ.

Quân gia nghe chỉ âm thầm lắc đầu, lần này tuy nói Cừu Nguyên đại bại, nhưng trên thực tế là lưỡng bại câu thương, lão tướng quân cũng không tốt lắm, địch thương một ngàn tự thương hại bát trăm mà thôi, bất quá mặt mũi dễ xem hơn, lão gia tử chặt vật trở về, nhìn sắc mặt hần liền biết khẳng định là nguyên khí tổn hao nhiều,

Chiến lão tướng quân mừng xong Cừu Nguyên lại chuyển sang mừng lên tôn tử, “Hào xú tiểu tử vong ân phụ nghĩa, lão phu và con lừa ngựa kia đánh nửa ngày, con lừa ngựa có giúp đỡ một người tiếp một người, lão phu lại ngày nửa người cũng không có, thật sự là giận chết lão phu”

Quân gia ở một bên an ủi nói: “Lão gia, bằng thân thù của ngài, Cừu Nguyên chính là đến có nhiều người nữa cũng bị đánh ngã, thiếu gia không đi, cũng là biết lão gia người khẳng định sẽ không thua”

Chiến lão tướng quân quay đầu “Hừ” một tiếng, nhưng nghe xong lời này sắc mặt dễ nhìn hơn.

Quân gia lập tức lại nói: “Bất quá lão gia, thiếu gia lần này cũng không nhân rồi, vừa trả cho ngài ra khẩu khí, Cừu Nguyên trở về Bạch Vân Quan phòng chừng thương thế nhất thời không trị ngay được.” cũng tức chết rồi.

Chiến lão tướng quân vừa nghe lời này trừng hai mắt hỏi: “Sao lại thế?”

Quân gia hơi khom người nói: “Thiếu gia thừa dịp người cùng Cừu Nguyên đại chiến, đem trận pháp Bạch Vân Quan bài bố phá đi. nghe nói đập đi đàn lô của Cừu Nguyên, còn cướp khỏi thạch bích Bạch Vân Quan phía sau núi kia, khỏi thạch bích kia bị thiếu gia đánh nát mang về.”

“Cái gì ?” Chiến lão tướng quân hô một tiếng đứng lên, “Hắn phá nát nhũ thạch ngàn năm?”

“Đúng vậy, lão gia.....”

Chiến lão tướng quân không vui: “Cái này hỏng.....”

Nói xong liền tại chỗ đi tới đi lui, Vô Dã thật sự là to gan lớn mật, nhũ thạch kia là vận mệnh tử của Cừu Nguyên, đập lô đình của hần không có việc gì, nhưng đập nhũ thạch của hần, hần không liều mạng với người mới là lạ !

Bất quá Cừu Nguyên luôn luôn âm ngoan, đánh xà chuyên đánh 7 tấc, niết người chuyên niết chỗ đau, hần mấy năm nay chuyên môn đối phó Chiến gia tử tự liền có thể nhìn ra được, hần nếu có thù khả năng sẽ không trực tiếp tìm Chiến gia báo, mà là.....

Vừa nghĩ như vậy, Chiến lão tướng quân lập tức lớn tiếng phân phó quân gia, “Người, người ngày mai bảo Hôi nhi mang theo tức phụ hần đi Cừu Lang sơn tránh một chút, đợi đem hải tử sinh hạ hăng về, thừa dịp Cừu Nguyên trọng thương sắp tới, chạy nhanh đi.....”

“Lão gia.....” Quân gia nói: “Kia Cừu Lang sơn cùng Tham Lang nhất mạch bao nhiêu năm không có liên hệ, đi như vậy chỉ sợ.....”

“Sợ gì, Chu Cừu lang năm đó cùng ta cùng nhau uống rượu, trải qua trận, đã cứu mạng của hần còn tặng hần ba vò rượu ngon trăm năm, hiện tại muốn hần chăm sóc con ta lại có gì khó ?” Cừu Lang sơn tuy nói là núi, nhưng đã có thôn xóm, chỉ là đám Thiên Sói kia kiêng kỵ nhất ngoại nhân quấy rầy, gác rất nghiêm, cũng có thể nói là nơi an toàn nhất, cơ hồ không người có thể đi vào được, chính mình còn có chút mặt mũi, nhi tử đi Chu Cừu lang sẽ không chặn ở ngoài cửa.

Quân gia nói: “Vậy còn may, chỉ là thiếu phu nhân thân thể suy yếu, chỉ sợ dọc đường đi không ổn.....”

“Vây đi làm chán đệm mềm, tìm người dán trên cổ kiệu.” Chiến lão tướng quân cực kỳ bất mãn, không khỏi tiếc rên sắt không thành thép trách nằng: “Người nói tiểu tử này sao lại âm ngoan như vậy, cư nhiên đập ngọc bích của đạo quan, gặp phải phiền toái lớn như vậy, còn phải để ta tới chửi ầm cho hần, cha hần khi còn trẻ cũng không cả gan làm loạn, người nói, hần rốt cuộc là giống ai ?”

Còn có thể giống ai ? quân gia nghe xong nhin không được tiểu ý, sau đó trả lời: “Lão nô ngược lại cảm thấy, thiếu gia đập rất tốt, cứ như vậy Cừu Nguyên sẽ không gây họa được, hần luyện đan thành phẩm giảm xuống, không được thánh sủng, tu vi cũng sẽ đình trệ, đến lúc đó lão gia cũng sẽ không cần kiêng kỵ hần.”

Chiến lão tướng quân nghe vậy nhất thời dừng lại cước bộ, ngược lại bị quân gia một câu bưng tỉnh.

Trăm năm trước hần cùng với Cừu Nguyên ân oán quả thật thâm hậu, hơn nửa năm đó cũng thật là mình đuổi lý, cho nên cùng Cừu Nguyên tranh đấu gay gắt nhiều năm như vậy, tuy là mặt ngoài không đội trời chung, nhưng vẫn thủ hạ tình.

Hần nhớ kỹ người trong lòng đã qua đời, nhân tiện mới cho Cừu Nguyên vài phần mặt mũi, lấy việc được chăng hay chớ, lưỡng trước nhân sinh bất quá ngắn ngủn trăm năm, mọi người đều là người một lòng hướng đạo, cần gì lưỡng bại câu thương, bị người thừa dịp hù mà vào.

Nhưng Vô Dã lần này quật mộ tổ tiên của Cừu Nguyên, bị hủy thánh vật luyện đan lão đạo kia, lấy tính tình của lão đạo kia, đối với Chiến gia tuyệt không tha thứ.

Chiến gia cùng Bạch Vân Quan quan hệ sau lần này không có khả năng hồi lại, có thể nói là triệt để xé rách mặt, này cố nhiên then với phó thác của cố nhân, nhưng Cừu Nguyên những năm gần đây chung quanh làm xấu danh dự Chiến gia, dục hại Chiến gia tử tự, đã là khiến hần nhẫn nại đến cực hạn, không thể nhịn được nữa.

Nay chuyện đã phát sinh, nếu không thể cứu vãn, thì là thiên ý, là thiên ý không chịu làm cho bọn họ hóa thù thành bạn, như vậy, hần thà rằng ngày đêm

thẹn với người dưới tuổi vàng, cũng không thể tự tay đem Chiến gia lâm vào tuyệt cảnh, vừa nghĩ vậy, nhất thời bỏ lại tầng tầng cổ kỹ trước đó, tâm cũng liền cứng rắn, Cưu Nguyên lần này không trả thù thì thôi, nếu trả thù hẳn tất nhiên sẽ không nương tay.

Bất quá, Cưu Nguyên lão đạo là người, nếu muốn tu đạo chỉ có thể dựa vào ngoại vật hoặc đan dược nghịch thiên sửa mệnh, nhưng Tham Lang huyết mạch thuộc về trân thủ thượng cổ, từ sinh hạ bắt đầu có thể hấp thu linh khí thiên địa, lấy khí nhập ngôn, lấy cốt nhập đạo, lấy thân nhập đạo, trái lại Cưu Nguyên, lúc này nguyên khí đại thương, tu vi xuống dốc không phanh, không có linh nhũ, thiếu linh đan, an trí tốt tôn nhi chưa sinh ra, cũng không sợ hấn báo thù.

“Vô Dã đem thạch bích phóng tới nơi nào ?”

“Hồi lão gia, lão nô đã để người đem khối lớn nhất đến phòng ngủ của ngài.” Quân gia đáp.

Chiến lão tướng quân lập tức bỏ áo choàng, xoay người đi đến phòng ngủ, linh nhũ ngọc bích không phải vật phẩm, đối với thương thế của hắn lúc này cực có lợi, nhanh chóng khôi phục thương thế, mới có thể khiến Cưu Nguyên không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Nghĩ đến gì đó lại phân phó nói: “Người đi nói với Hồi nhi, đêm nay nhân lúc trời chưa sáng thu thập một phen rồi đi, trước đó để người đem đường dọn sạch sẽ, đừng lưu lại tai mắt, lại để Vô Dã đem năm mươi ảnh vệ tùy tùng, một đường cẩn thận, bước trình phải nhanh, nhưng nhất thiết không thể hại đến tôn nhi của ta”

“Vâng.”

Chiến lão tướng quân dừng một chút hỏi: “Vô Dã đâu ?”

“Hồi lão gia, thiếu gia đánh Bạch Vân Quan bị trận pháp gây thương tích, lúc này đang ở trong viện của Thanh tiểu ca nghỉ tạm.”

“.....”

Chiến lão tướng quân bạch mi run lên, lập tức huy tay nói: “..... Nhớ phân phó hấn của thủ hạ, không được để người tùy ý tới gần sân của Vô Dã, ngoài viện nhất định phải nghiêm mật phòng thủ.”

“Nhưng lão gia, vị Thanh tiểu ca không phải là người của ta, thiếu gia hướng hấn vài lần lộ ra chân thân, chỉ sợ không thỏa đáng.....”

Chiến lão tướng quân nghe vậy vuốt râu, hơi lộ ra đắc ý nói: “Đó là tự nhiên, huyết mạch Bộ tộc Tham Lang quý hiếm, không phải mỗi người đều có thể thấy được, bất quá, có huyết mạch này phần lớn tâm tính đa nghi, sẽ không chủ động cùng người thân cận, nhưng nếu là gặp được người thập phần tín nhiệm, lấy chân thân gặp gỡ cũng là vô phương.”

“Nhưng thiếu gia hấn hiện tại bị thương, chảy không ít máu.....”

Chiến lão tướng quân cũng không bắt mẫn nói: “Người nghĩ rằng tôn tử ta gốc sao ? sẽ dễ dàng đem mệnh của mình giao cho người khác ? nhất định là đã rõ ràng tâm tính đối phương, sẽ không xúc phạm tới hấn, tiểu ca kia, chính là người hấn cho rằng cực độ tín nhiệm.”

“Lão gia ý tứ là.....” Quân gia cũng có chút nghe hiểu, Tham Lang cả đời chịu tin người vô cùng hiếm có, dù là thuộc hạ thân cận nhất cũng sẽ có phòng bị, sẽ không dễ dàng lộ ra chỗ trí mạng cùng người gặp gỡ, trừ phi là.....

“Vô Dã tiểu tử kia từ nhỏ liền khủng hoảng, bất quá lần này ánh mắt không sai, ân, coi như có một nửa của lão phu năm đó.....” Nói xong giống như nghĩ đến cái gì, cứng họng, sắc mặt cũng suy sụp xuống, quân gia thấy thế vội vàng lui xuống.

Từ Trường Thanh vẫn thủ Vân di, đến khi nàng ngủ mới trở về viện, sự tình hôm nay phát sinh rất đột nhiên, hơn nữa tình khí hao tổn nghiêm trọng, vừa rồi uống ly trà hoa mới thoát có chút tinh thần, vào sân, đang định đi tắm rửa nghỉ ngơi, nghĩ đến cái gì quay đầu nhìn lướt qua, liền nhìn thấy dưới góc viện hẻo lánh tựa hồ có bóng dáng màu bạc.

Năm trước tuyết rơi, trời lạnh vẫn chưa tan, bóng dáng kia nằm ở trên tuyết, Từ Trường Thanh không khỏi cảm thấy buồn lòng, đã mấy ngày không gặp ngân sói, ngoài miệng không nói nhưng trong lòng vẫn lo lắng, lần này thấy nó lại xuất hiện, nhất thời an tâm không ít, khẽ nhấc chân đi về phía nó.

Đợi đến gần, ngửi được một mùi máu tươi rất nặng, cho dù bên ngoài băng thiên tuyết địa, cũng vẫn như cũ ngưng mà không tán, dưới tuyết ần ần thấy một vết máu đỏ sẫm, Từ Trường Thanh không khỏi hết hồn.

Hắn nhớ rõ ban đầu nhìn thấy nó thụ thương, tuy là cảm thấy thương tiếc, nhưng trong lòng phần lớn là hờ hững.

Nhưng dù sao người có cảm tình, thời điểm xa lạ có thể không đếm xỉa đến, một khi quen thuộc, hiểu biết, ở chung lâu, trong lòng sẽ có niệm tưởng, có nhớ, lúc nào cũng không yên lòng.

Bởi vì hắn có tâm tiếp cận ngân sói, trong khoảng thời gian này cũng hiểu biết không ít tập tính của nó, tỷ như nó nghe hiểu được tiếng người, không thích bị người nhìn thấy mình, thích nhất ăn thịt hươu cần xương ngón chân, thường lấy móng vuốt cào góc áo hắn, thích ăn xong ghé vào trên đùi hắn ngủ, cũng thường ngửi hương vị trên tay hắn vân vân, chính là bởi vì nhiều hiểu, cho nên càng đem nó đặt ở trong lòng, nếu một ngày không thấy, sẽ nhịn không được nghĩ nó có phải bị người bắt được hay không, nếu nhìn thấy nó, lại sẽ sợ sệt trên người, lo lắng có phải không nghe lời lại bị đánh hay không, hơn nữa mỗi khi nhìn thấy miệng vết thương đều đau lòng lại bất đắc dĩ, loại lo lắng này cũng là tùy thời, một lần so một lần tăng thêm phân lượng.

Lúc này Từ Trường Thanh đã là bước nhanh đến góc tường, cũng bắt chấp tuyết hậu yêm giày, bận rộn ngồi xuống, có chút do dự nâng tay khẽ sờ sờ móng vuốt của nó, vào tay vẫn ấm, không cứng ngắt, tâm bị treo lên mới hoãn lại.

Sau đó nương ánh trăng nhìn kỹ trên người nó, cổ, chi trước, phía sau lưng, thấy đều có thương tích, bộ lông ngân lượng cũng dính máu bết lại một chỗ, không uy phong như trước, bắt quá may mắn, miệng vết thương tuy nhiều nhưng cũng không trí mạng, ngừng chảy hẳn sẽ vô sự, lập tức kiểm tra chi sau.

Vừa rồi vẫn ẩn dưới bóng tường, cho nên cũng không thấy rõ, lúc này lại phát hiện hình như có một thứ cắm ở chân sau, Từ Trường Thanh cảm thấy không khỏi giật mình, bận rộn điều chỉnh tư thế, để sát vào nhìn kỹ xem.

Đúng là một mũi tên, một mũi tên dài bằng bạc, thật sâu đâm vào da thịt, Từ Trường Thanh nhìn xem không khỏi trong lòng lửa giận lan tràn, người nghèo sao có thể sử dụng ngân tên, loại tên này đều là người quyền quý đặt làm, chuyên môn dùng để săn bắn, Từ Trường Thanh trong đầu nhất thời xuất hiện một bức họa, ngân sói liều mạng chạy đào mệnh, mặt sau có người cười ngạo dùng cung tiễn nhắm vào nó, không ngừng khu cần không ngừng bắn chết.

Dù là nó là dã vật, không chịu thuần, đánh liền đánh, sao có thể trêu chọc nó, loại hành vi này căn bản không phải thuần hóa, là đang vũ nhục, giết người cũng bắt quá là đầu điên, dù là sói, cũng có tôn nghiêm, cũng có quyền sinh tồn.

Trước đó thấy trên người nó có quất, trầy da, bong, hẳn chỉ nghĩ ngân sói không chịu thuần, tập kích người, chủ nhân khiển trách nó, nhưng dù sao không có tánh mạng chi u.

Nhưng lúc này đây, sao có thể cho người đem nó trở thành bia ngắm bắn chết làm trò vui?

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngồi Tường Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Rời Đi

Đại khái là Từ Trường Thanh đụng chạm, khiến ngân sói dần dần tỉnh lại, không khỏi hơi giật giật đuôi, khẽ quét mu bàn tay Từ Trường Thanh, mở ánh mắt lam nhạt nhìn hắn, nhưng lại như đau lắm có chút chết lặng chỉ lẳng lẳng nằm ở trong tuyết, không liếm miệng vết thương cũng không kêu to, Từ Trường Thanh thấy không khỏi trong lòng càng đau, nhìn không được sờ sờ đầu ngân sói, ngân sói thấy hắn đưa bàn tay lại đây, liền vờn đầu lưỡi liếm liếm lòng bàn tay hắn, liếm đến lòng bàn tay hắn ẩm ướt một mảnh, bị gió thổi qua có chút lương ý.

Mặc kệ thế nào, phải đem mũi tên lấy ra, mà lúc này thạch nhũ trên núi nhỏ vừa mới mới nhỏ một giọt lục dịch, đây là một giọt duy nhất hắn có trước mặt, trước đó đã cho Vân di toàn bộ dùng toàn bộ, nghĩ nghĩ, xoay người đi phòng bếp tìm chậu gỗ, sau đó múc chút nước trong không gian, lại nhỏ lục dịch vào bên trong, như vậy linh khí còn có thể nhiều chút, sau đó lại tìm một tiểu đao, dùng lửa hơ mấy lần.

Kiếp trước làm khát cái, bị người ấu đã có ngoại thương không có tiền gấp lang trung, cho nên phần lớn đều là tự mình xử lý, hiện tại vẫn coi như thuần thực, lại cảm mấy cái khăn vải sạch sẽ, liền trở lại trong viện.

Ngân sói vẫn đang nằm trong tuyết, nhìn Từ Trường Thanh lấy gì đó, không giẫy dụa cũng không sợ hãi, chỉ là tựa đầu ghé trên móng vuốt, mắt không chuyển tình nhìn hắn. Từ Trường Thanh đem đồ dọn xong, sau đó sờ sờ đầu ngân sói, xem như trấn an, sau đó giúp nó hơi dịch chân sau, hiển nhiên mũi tên bắn vào sâu, động một chút đều tác động đến miệng vết thương, nhìn như cực đau, ngân sói không khỏi rụt chân.

Rốt cục đem miệng vết thương chuyển qua chỗ sáng, Từ Trường Thanh trước dùng tuyết phủ lên miệng vết thương, rất ít người biết dùng tuyết kỳ thật có thể cầm máu giảm đau tiêu sưng, sau lau sạch tuyết, Từ Trường Thanh biểu tình thận trọng, hẳn trước kéo xuống mấy sợi vải, bởi vì sợ một hồi khi rút tên ngân sói sẽ giẫy dụa, cho nên đem chi trước chi sau của nó song song cột chắc.

Cuối cùng mới lấy đao đến, nhìn nửa ngày, ngoan quyết tâm, tay cầm ngân tên.

Ban đêm nhiệt độ không khí cực thấp, cơ hồ thờ ra sương, không biết qua bao lâu, Từ Trường Thanh mới đầu đầy mồ hôi buông đao, sau đó đem ngân tên mang máu tùy tay ném sang một bên, miệng vết thương quả nhiên cực sâu, lúc này chỗ kia sớm đã huyết nhục mơ hồ, bắt quá quá trình rút tên lại càng thêm hung hiểm, khiến hắn thiếu chút nữa đã buông tha.

Hắn thật sự không nghĩ tới thân thể ngân sói lại rắn chắc như vậy, nhất là da lông, cơ hồ là mất hết sức mới dùng đao hơi cắt một chữ thập, đao cắt qua cùng lẳng trỉ cơ hồ không có gì khác nhau, may mắn ngân sói là thú không phải người, tức sẽ không nói cũng không khóc, nằm trên mặt đất lẳng lẳng cũng không giẫy dụa, nếu không hẳn chỉ sợ thật muốn ném đao, lúc này cũng bắt chấp trên tay có máu, vội vàng đem nước trong chậu cho ngân sói súc miệng vết thương, trừ bỏ chỗ trúng tên còn có còn lại mấy chỗ, đều nhất nhất rửa sạch sẽ, đến khi miệng vết thương không còn đỏ máu mới thôi.

Khó có được là khi hắn đang khăn trương vì nó rút ngân tên, ngân sói không kịch liệt giẫy dụa, phảng phất biết hắn làm như vậy không phải ác ý, mà là muốn cứu nó, dù đau lợi hại cũng chỉ là miệng cơ thịt chung quanh vết thương giật giật, không có gây trở ngại đến Từ Trường Thanh xử lý miệng vết thương.

Đối với điểm này Từ Trường Thanh vừa khám phục nó, vừa yêu thương nó, kỳ thật dã thú vào thời điểm nào đó so với người càng thông tình lý, càng đáng kính trọng.

Da lông trên người ngân sói thật dày, cũng đủ ở trong tuyết chống lạnh, nhưng lúc này trên người có thương tích, hơn nữa có nhiều miệng vết thương, bộ lông bị nước lau qua đều có chút ẩm ướt, một hồi vết nước sẽ bị đông lạnh thành băng.

Ngay cả tay Từ Trường Thanh lúc này cũng đông lạnh đỏ bừng, cơ hồ chết lặng, hướng chỉ là miệng vết thương, hắn nâng tay lau mồ hôi lạnh trên trán, lập tức đứng dậy đi vào trong phòng cầm thăm lông đi ra, sau đó trải lên trên người ngân sói.

Lại sợ nó có thương tích không chịu nổi lạnh, liền xoay người về phòng bếp lấy bát đồ chút rượu quả ra, mang đi đổ vào miệng nó, trong rượu có linh khí có thể chống lạnh, chỉ là không biết sói có uống quen hay không.

Ngân sói nằm trên mặt đất vốn có chút ỉu xiu nửa cụp mắt, ngửi được rượu quả vị nhân mới có chút tinh thần, trợn mắt nhìn qua, sau đó đem miệng tiến đến bên bát, trước vươn đầu lưỡi thử liếm liếm, kế tiếp tựa như uống cam lộ mà liếm, thẳng đến một chén lớn toàn bộ uống xong mới đem vết rượu bên miệng liếm sạch sẽ, sau đó lại về nằm trên tuyết, hình như uống không đủ, khát vọng nhìn Từ Trường Thanh.

Từ Trường Thanh không khỏi cười sờ sờ đầu sói nói: “Không thể tham nhiều, đủ chống lạnh là được.”

Ngân sói giật giật đầu, sau đó dùng cái mũi cứng lòng bàn tay Từ Trường Thanh, đầu lưỡi liếm tay Từ Trường Thanh, phảng phất như là tiểu hài tử đùa giỡn, sinh bệnh liền đáng thương hề hề đến chỗ người tối thân cận cầu đường ngọt.

Từ Trường Thanh cuối cùng mềm lòng, trở lại tại trù phòng, từ trong túi nhỏ lấy thêm chút rượu quả đổ vào trong bát, lần này ngân sói uống xong rốt cục thỏa mãn, không đòi thêm, chỉ vươn móng vuốt ôm lấy góc áo Từ Trường Thanh, không để Từ Trường Thanh rời đi, nếu Từ Trường Thanh đứng dậy, móng vuốt bén nhọn chắc chắn sẽ làm quần áo của hắn bộ đồ xé ra sợi.

Từ Trường Thanh thấy thế không phiền lòng ngược lại đáy lòng thầm thở dài một tiếng, đại khái là không ai đối với nó tốt như vậy đi, bình thường không phải bị người đánh thì là dùng tên bắn, dù là dã thú, đáy lòng cũng khát vọng chút ấm áp.

Kỳ thật lúc này sắc mặt Từ Trường Thanh thật sự không thể nói là tốt, ban ngày vội vàng chăm sóc Vân di, hết sạch linh khí, buổi tối lại bị vết thương trên người ngân sói kinh ngạc một phen, xử lý miệng vết thương đến tận khuya còn không ngủ, trên mặt thần sắc mệt mỏi không thể giấu.

Nhưng vừa nghĩ đến muốn đem nó một mình để trong viện, chính mình đi ngủ lại cảm thấy không đành lòng, nhìn sắc trời do dự, liền đành phải ngồi xuống cẩn thận cầm lấy vuốt sói, kỳ thật là sợ chọc giận nó cố chấp đứng lên càng thêm không chịu buông móng vuốt ra, trấn an một câu, rốt cục thành công đem móng vuốt từ trên quần áo cầm xuống, miễn khiến quần áo mới trên người gặp tai họa.

Cuối cùng lại mất sức chín trâu hai hổ, mới đưa nó đến phòng ngủ của mình, trong quá trình miệng vết thương trên người nó chảy ra chút máu, bất quá cũng may trong phòng ngủ mỗi đêm đều đốt mấy bèn than, độ ẩm thích hợp, đối với miệng vết thương khỏi phục cũng tốt.

Ngân sói thân thể phi thường cường tráng, miệng vết thương bình thường đều khép lại cực nhanh, trước đó thụ thương, mỗi hai ngày lại nhìn nó lành lại rất tốt, cho nên rút ra ngân tên Từ Trường Thanh không còn lo lắng.

Hắn từ trên giường lấy đệm giường trải trên mặt đất, để ngân sói nằm ở mặt trên, trên người che lên thăm lông được lửa sưởi đến ấm nóng, lại đem hai bèn than đem tới cách đó không xa, một hồi công phu ngân sói trên người ấm lên, lông cũng khô lại.

Dàn xếp cho nó xong, Từ Trường Thanh mới lên giường, ngay cả tắm cũng không tắm, mơ mơ màng màng liền ngủ, không biết qua bao lâu, cảm giác giống như chỉ thoáng ngủ, bị tiếng đập cửa làm tỉnh.

Muộn như vậy, sẽ là ai? Từ Trường Thanh nửa mở mắt sờ xuống giường, lại phát hiện chậu than bên cạnh ngân sói không biết khi nào rời đi, thậm chí còn lưu lại, nhưng lúc này không kịp tự hỏi, vội vàng tiến lên mở cửa ra, nhìn thấy người đến cư nhiên là đượng Vu Hôi.

ý niệm thứ nhất trong đầu hắn chính là Vân di có phải đã xảy ra chuyện hay không?

Vu Hôi sắc mặt có chút nôn nóng, nhìn thấy Từ Trường Thanh, liền đem ý đồ đến vội vàng nói ra, Từ Trường Thanh nghe xong nhất thời hết sạch buồn ngủ.

“A di thân thể không phải không có việc gì sao?” Sao đột nhiên trong lúc này nói muốn đi tìm danh y? nói xong không khỏi hướng ngoài cửa nhìn, sắc trời còn tối om, ngay cả gà trống cũng chưa dậy.

Vu Hôi giải thích: “Kinh thành lang băm rất nhiều, người thái gia sợ a di của người thân mình chịu không được, liền để người tìm một vị thần y hắn quen từ nhỏ, vừa được tin tức, cho nên mới muốn sớm đi đến trị liệu.....”

Từ Trường Thanh vội vàng hỏi: “Trong kinh thành cũng không tất cả đều là lang băm, huống hồ dù biết được nơi của thần y, hừng đông lại đi cũng không muộn, làm gì cần vội vã đi như vậy? hơn nữa Vân di thân thể vốn suy yếu, lúc này thật sự không thích hợp ra khỏi cửa.....”

Vu Hôi không khỏi sùng sốt, trước kia nghĩ đứa nhỏ này ngày thường nói không nhiều lắm, sẽ dễ nói chuyện, cũng không nghĩ tâm tư kín đáo như thế, ngược lại nhất thời ứng đối không được.

“Có năm mươi hộ vệ Chiến gia đưa, công phu của bọn họ tuyệt không ảnh hưởng đến a di của người, điểm ấy người có thể yên tâm.”

Từ Trường Thanh sao có thể yên tâm, hơn nữa vừa rồi nghe hấn nói, người này đã ở cửa, tùy thời sẽ đi, không khỏi nóng vội, vội nói: “Dùng, một khi đã như vậy, vậy mang ta cùng đi, trên đường ta còn có thể chăm sóc Vân di.”

Vưu Hồi lại nói, “Ta cùng với a di của ngươi nói, nhưng nàng không đồng ý, nàng muốn ngươi an tâm đợi ở trong phủ, không cần bỏ lớp học của phu tử.”

Từ Trường Thanh nơi nào chịu nghe, vội đi theo ra cửa, thấy Vân di đang nằm bên trong kiệu, cổ kiệu rắn chắc lê hoa mộc, hơn nữa còn thay đổi qua, có thể nằm, tám người nâng, Vân di dưới thân đệm hai chân bông cực dày, cực kì bông mềm mại, mặt trong phía trước phía sau đặt bốn lò sưởi, trên đường nếu không quá xóc nảy, cũng là sẽ không chịu tội gì, nhưng Từ Trường Thanh vẫn lo lắng, xem bọn hấn là lập tức muốn đi, nhất thời có chút hoảng hốt, vội cùng Vân di thương lượng dẫn hấn cùng đi.

Vân di lắc đầu, không nói đến dọc đường đi màn trời chiếu đất thập phần không tiện, mình một người đã đủ phiền toái, huống chi còn mang theo Thanh Nhi, vẫn là hài tử, thật sự không cần đi theo nàng chịu khổ, huống chi Thanh Nhi bây giờ còn đang học, vì thể giọng điệu thực kiên định, sao cũng không đồng ý Từ Trường Thanh đi theo, chỉ bảo hấn ở trong phủ đợi, nàng qua mấy ngày sẽ trở lại.

Trời lúc này cũng mau sáng, Vưu Hồi nhìn không được ở một bên thúc giục, thấy bọn họ thật muốn khởi hành, Từ Trường Thanh đành phải chạy tới trù phòng, từ trong núi nhỏ lấy ra ba vỏ hoa tương Từ Từ nướng, một gói trà hoa, dùng đồ đựng lấy chạy đến đưa cho Vân di, muốn nàng mỗi ngày nhớ ăn hai ngụm.

Trong lòng Vân di cũng là cực không nỡ Thanh Nhi, đôi mắt rung rung hai mắt khó xử, cuối cùng vẫn nhận đồ, đồng dạng dặn hấn ở trong phủ nhớ ăn no, trời lạnh nhớ rõ mặc nhiều đồ chăm sóc bản thân.

Đội đoàn người rời đi, trời đã hơi sáng, Từ Trường Thanh ở đại môn nhìn theo kiệu, nhìn bọn họ biến mất trong trời đêm, chỉ cảm thấy trong lòng từng đợt rầu rĩ khó chịu, lúc này mới khó nức, đầu ả ả phát trường, ánh mắt đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Tường Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Ngọc Châm

Bởi vì trước đó hao tổn đại lượng linh khí, lúc ấy không đúng lúc bổ sung, buổi tối vừa ra mồ hôi liền gặp gió lạnh, hơn nữa Vân di đột nhiên vừa đi, Từ Trường Thanh cảm thấy kinh sợ lo âu, trong cơ thể nhất thời âm dương thất hành hư hỏa, không lâu liền bệnh nặng một hồi.

Thân thể nóng đến thần trí không rõ, mông lung cảm giác được miệng có nước đắng tiến vào, sau đó trước mắt tựa hồ có rất nhiều bóng người hoảng hốt, nhưng mơ hồ một mảnh, thấy không rõ lắm, sau đó lại ngủ, ngẫu nhiên có ý thức cảm giác được có người cẩn thận lau mặt và tay cho hấn, lúc ấy Từ Trường Thanh cảm thấy có chút vui sướng, tưởng Vân di đã trở lại, muốn dùng lực mở mắt ra nhìn xem người trước mặt rốt cuộc có phải Vân di không, lại cảm thấy mí mắt hình nặng ngàn cân, hôn trầm lại ngủ.

thời điểm lại mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt là màn Vân di tự tay thêu, hấn tựa hồ nằm ở trên giường trong phòng mình, lập tức hơi giật giật thân thể, chỉ cảm thấy tứ chi mệt mỏi lợi hại, xem ra quả thật bệnh không nhẹ, từ khi có núi nhỏ, bởi vì thường xuyên uống lục dịch, cho nên đã thật lâu không có sinh bệnh, hấn cũng tựa hồ đã sớm quên cảm giác sinh bệnh.

Nghiêng người nhìn phòng ở, lúc này không người, mà trong góc phòng đặt vài bồn than, ngay cả bên giường cũng đặt một chậu, trách không được thấy nóng như vậy, thấy gối đầu sau đầu có đệm không thích hợp, không phải gối da bình thường hay ngủ, không khỏi đưa tay sờ sờ, vào tay lạnh mà cứng rắn, chẳng lẽ là..... ngọc châm?

Đang sờ lại sờ, rốt cục xác định là khối ngọc châm.

Tuy rằng châm có chút không quen, nhưng mặt trên linh khí lưu động cực kì thoải mái, không nói đến ngọc chất, chỉ linh khí đầy đủ, trong một đêm cũng sẽ tốt lên, hơn nữa ngọc có tác dụng trấn tĩnh an thần, kinh lạc thư thông, khí thông lưu sướng, tạng phủ an hòa, một khối ngọc lớn mang linh khí như vậy giá trị nhất định xa xỉ.

Tại Đại Uyển, ngọc châm lớn như vậy dùng để ngủ là xa xỉ, chỉ có thân phận chí cao mới có thể lấy ngọc làm gối, tuy rằng Từ Trường Thanh có ngọc son, nhưng lớn như vậy thật đúng là chưa từng có gối qua một khối ngọc lớn như vậy, lập tức chịu đựng thân thể không thích hợp, động nửa thân, nghiêng đầu nhìn, vừa thấy, nhất thời ngưng thở.

Này, đây là..... Đại hồng bào

Đại hồng bào ở Đại Uyển tục xưng kê huyết ngọc, màu sắc đỏ đến cùng cực được tôn xưng là cực phẩm huyết ngọc, từ xưa hoàng là đế, xích là hậu, là chỉ màu sắc, hai loại ngọc này đều trân quý đến cực điểm.

khối ngọc châm trước mắt này, vừa thấy màu đỏ giống như máu lưu thông trải rộng, ngọc chất sắc, tế, nhuận, ngưng tất cả đều có, châm mặt một mảnh

hà hồng chói mắt, cho dù là màu đỏ, trong đó cũng có đầy đặc sắc thái đậm nhạt sâu cạn không đồng nhất, ở trên thạch dung hợp lẫn nhau, thiên nhiên hồn thành, hơn nữa trong đó còn có khảm mấy khối điển hoàng đồng lạnh, tuy rằng điển hoàng đồng lạnh so kẻ huyết ngọc ít hơn, cũng là màu vàng thuần khiết khó có được, cùng màu đỏ tương đồng tương hợp, cực kì bắt mắt, minh hoàng mang theo huyết hồng, này tuyệt đối là cực phẩm trong đại hồng bào, cực phẩm của cực phẩm.

Toàn bộ ngọc chăm trải qua nhân công điều tạc, đã hình thành hình dáng xinh đẹp. mặt ngoài bị mài bóng loáng, ở giữa mài ra độ cong thích hợp, để mà gói vào.

Từ Trường Thanh nhìn mà kinh diễm, không khỏi có chút nghi hoặc, một khối ngọc lớn trên quý như vậy, sao lại xuất hiện ở trên giường hắc?

Đang nhíu mày nghĩ, tiểu tư bên ngoài bưng được đẩy cửa tiến vào, vừa thấy Từ Trường Thanh ngồi ở bên giường, lập tức kinh hãi bước nhanh tới nói: “Từ thiếu gia, người tỉnh?”

Tiểu tư này Từ Trường Thanh biết, là người bên người Chiến Vô Dã, còn đưa hắn đi học đường, xem như có chút quen thuộc, bất quá người của Chiến Vô Dã sao lại ở trong phòng hắc, Từ Trường Thanh không khỏi nghi hoặc, không hiểu tình huống hiện tại rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

tiểu tư đem được đưa tới bên cạnh bàn, sau đó không đợi hắn hỏi, liền mở miệng giải thích, “Từ thiếu gia, người ngày hôm trước đột nhiên nhiễm phong hàn, bệnh tình hung hiểm, nếu không phải thiếu tướng quân sớm phát hiện bệnh trạng, đúng lúc tìm lang trung đến bắt được cho người, chỉ sợ tánh mạng khó bảo toàn.”

“Cái gì?” Từ Trường Thanh có chút quái dị cùng không tin hỏi, hắn tự nhiên biết thiếu tướng trong miệng quân tiểu tư là Chiến Vô Dã, nhưng hắn rõ ràng khi ngủ cảm giác được toàn thân không thích hợp, sau lại không nhớ rõ, nếu là Chiến Vô Dã sớm phát hiện, thì hắn là đầu tiên vào phòng, nhưng từ khi mình theo Vân đi đến Chiến phủ tới nay, Chiến Vô Dã cho tới bây giờ chưa có tới sân của hắn, lại càng không nói tới phòng hắc, lại sao đột nhiên khi hắn vừa mới sinh bệnh lại phát hiện sớm nhất, thật sự là có chút nói không thông.

“Là thiếu tướng quân phát hiện trước hết, Từ thiếu gia, đây là thuốc do đầu bếp nữ đun, thừa dịp còn nóng hãy uống đi.” Nói xong bưng thuốc lên.

Từ Trường Thanh muốn hỏi chuyện khác, cũng không để ý tới: “Ta ngủ bao nhiêu ngày.”

“Đã mê man ba ngày hai đêm rồi, còn nói mơ.” Tiểu tư trả lời.

“Mấy ngày nay là người luôn chăm sóc ta?” Hắn nhớ có người vẫn giúp hắn lau mặt rửa tay, có khi là nước lạnh, có khi là nước ấm, bàn tay thực ấm áp, cảm giác thực thoải mái, giống Vân đi, lại không giống Vân đi.

“Là thiếu tướng quân vẫn chăm sóc Từ thiếu gia, tiểu nhân chỉ phụ trách canh giữ ở ngoài cửa và đưa nước trà, vừa rồi thiếu tướng quân đột nhiên có việc đi ra ngoài, cho nên mới muốn ta trước đó đem thuốc bưng tới.”

Từ Trường Thanh mặt lộ vẻ kinh ngạc, trong lòng cực không bình tĩnh, nhin không được hỏi: “Vưu phu nhân có hồi phủ chưa?”

Tiểu tư hồi: “Không có, Vưu phu nhân và Vưu gia xuất môn đã ba ngày còn chưa trở về.”

Từ Trường Thanh cảm thấy không còn, có chút thất vọng, bất quá chăm sóc hắn nghĩ đến ai cũng không nghĩ tới sẽ là Chiến Vô Dã, hắn là một đại tướng quân sao lại đến chăm sóc bệnh nhân? thật sự nghĩ không ra ý đồ hành động sau lưng Chiến Vô Dã, lẽ ra Vân đi đi khỏi tướng quân phủ, mình xem như không chỗ dựa vào, bị người trong phủ vắng vẻ cũng là bình thường, nhưng đối phương ngược lại càng nhiệt tình, rốt cuộc là nguyên do gì?

Tiểu tư thấy hắn im lặng không nói gì, nhin không được lại nhắc nhở, “Từ thiếu gia, người nên uống thuốc.”

Nhưng đối với Từ Trường Thanh lúc này, biết rõ hành động của Chiến Vô Dã mới là tối quan trọng, trực tiếp không nhìn bát thuốc kia, chỉ vào ngọc chăm hỏi: “Nó là từ nơi nào lấy đến?”

Tiểu tư thấy nói: “Đây vốn là gói đầu thiếu tướng quân vẫn dùng, bởi vì thấy Từ thiếu gia thân nhiệt không lui, liền bảo tiểu nhân đem ngọc chăm cầm lại đây, cho Từ thiếu gia dùng tới, tiểu nhân nghe thiếu tướng quân nói qua, ngọc chăm này có thể bình trọc tĩnh khí, giảm nhiệt, ngày thường gói ngọc chăm thập phần hữu ích.”

linh khí trong ngọc cực kì nồng hậu, gói đương nhiên sẽ có ích, chỉ là quá mức quý giá, chỉ sợ trên đời này cũng chỉ một cái này, không có chỗ cho hắn, Chiến Vô Dã nhưng lại đem kì trân bực này cho hắn mượn gói, thật không dám tưởng tượng, chỉ sợ một cái mệnh của mình cũng không bằng một góc nhỏ nhỏ của ngọc chăm này.

Tuy dùng thụ sủng nhược kinh đến hình dung tâm tình lúc này có chút không thỏa đáng, nhưng quả thật là chịu chút kinh hách.

Đang sắc mặt biến hóa không chừng, cửa bị một bàn tay đẩy ra, Chiến Vô Dã mặc y bào sa tanh màu đen, đai màu bạc chạm rồng cất bước đi đến.

Ánh mắt cùng Từ Trường Thanh đối nhau, Từ Trường Thanh lập tức cẩn thận, ánh mắt lộ ra phòng bị, không biết hắn lại đây đánh chủ ý gì.

Chiến Vô Dã thấy thế không lên tiếng, chỉ là phát phát tay với tiểu tư, tiểu tư thấy thế lập tức buông chén thuốc xuống bước nhanh ra ngoài, còn xoay người nhẹ nhàng đóng cửa.

Sau đó Chiến Vô Dã quét mắt nhìn quần áo của Từ Trường Thanh, bạch sắc trung y, cho dù ép buộc ba ngày cũng không có nhiều nếp nhăn, mặc ở trên

người sạch sẽ, trên cổ áo tuyết trắng kề sát làn da, không một tia hỗn độn, hiển nhiên trước ngủ đem vật áo thắt chặt, tướng ngủ cũng cực kì thành thật, mới có thể vẫn bảo trì hình dạng hoàn hảo như vậy.

Lập tức ánh mắt lại tới trên mặt Từ Trường Thanh, thấy cảm hần lúc này khăn trương hơi nâng lên, làn da nguyệt sắc cho dù bệnh nặng một hồi, vẫn ôn nhuận sáng bóng, ngũ quan sấm ầm ầm hiện ra ngày sau tuần mỹ, mi nhãn ôn nhã, thần sắc màu hồng, lúc này nhìn đã kinh người, có thể tưởng tượng ra một ngày kia sẽ khiến người kinh diễm.

Từ Trường Thanh bị ánh mắt “Làm càn” của hần nhìn xem có tia tức giận, không khỏi khẩu khí không tốt trách mắng: “Người đang nhìn cái gì?”

Câu hỏi thành công làm Chiến Vô Dã “Tĩnh” lại, lập tức cười nhìn hần, nói: “Huynh trưởng nghiêm mặt không phải là để người xem sao? chẳng lẽ làm người sợ hãi?”

Nói vậy là sao? nếu là xem người bình thường, sẽ như hần nhìn chăm chăm khiến người ta thờ không thông sao? nhưng Từ Trường Thanh cũng không phải người có tính gây sự, nghĩ đến điều tiểu tư vừa rồi nói qua, đành phải đem hỏa khí cường chế, đã biết bệnh thể tới rạo rạt, nếu không có người trước mắt này, chỉ sợ còn phải đến quỷ môn quan tái xông vào một lần, mặc dù không biết hần trong lòng đánh cái chủ ý gì, nhưng không nên cùng hần ác ngôn, vừa nghĩ như vậy, ngược lại trầm mặc xuống, chỉ là cảm thấy ngực đột nhiên khó chịu, vội vàng đến bên giường kịch liệt ho khan.

Chiến Vô Dã biến sắc, lập tức bước nhanh đến mép giường, hai tay khẽ giữ bả vai hần, sợ hần không cẩn thận rớt xuống giường, vào tay cảm thấy thân mình Từ Trường Thanh so trước đó lại gầy đi một ít.

Ho một lúc, uống hai ngụm nước Chiến Vô Dã đưa tới, mới hoãn lại, lúc Chiến Vô Dã vừa vỗ về sau lưng cho hần, vừa có chút khăn trương theo dõi hần, sợ hần có gì không ổn.

Từ Trường Thanh uống xong nước, tùy tay lấy khăn mặt Chiến Vô Dã đưa đến, lau lau vết nước chảy tới cằm, lau xong nắm khăn tay lại đưa trả cho hần, vô tình cùng mắt hần liếc mắt một cái, có thể là bởi vì cách gần quá, gần đến có thể xem thấy Chiến Vô Dã khi nhìn hần, đáy mắt lộ ra lam quang, nhất thời thấy ớn lạnh.

Hần rốt cuộc đang nhìn cái gì? chẳng lẽ mình quần áo không chỉnh? hay là trên mặt ô uest? nhưng cho dù có chỗ không ổn, cũng không nhìn chăm chăm người ta như vậy đi? cho dù đối nam nhân mà nói, này cũng là hành vi cực kì vô lý.

“Chiến Vô Dã, người rốt cuộc đang nhìn cái gì?” Từ Trường Thanh lần này không khỏi đề cao thanh lượng, khẩu khí không tốt hỏi.

Ai ngờ Chiến Vô Dã ánh mắt hơi động, ở trên người hần lại không tha đạo qua một vòng, nửa ngày, trong miệng có chút trêu chọc trả lời: “Người vài ngày không tắm rửa?”

Từ Trường Thanh nghe xong lời này sắc mặt nhất thời trắng, trước đó lo lắng cũng không còn thừa.

Bởi vì làm khát cái, thường niên không tắm rửa, trên người cả ngày chua thối, toàn thân sinh rận, đó cơ hồ là chuyện hần ngày ngày đêm đêm khó chịu nhất, thống khổ nhất, khi đó không có điều kiện, cũng không có nơi có thể tẩy trừ bản thân, hơn nữa hần cùng với người khác bất đồng, trên người tất cả đều là sẹo rỗ xấu xí, đừng nói tắm rửa, chính là vật mái tóc trước mặt gặp người cugn không thể, cho dù khó có được tắm một lần, cũng không dám cùng người khác tắm cùng, cho nên một thân chua thối so với người khác càng đậm, thường xuyên bởi vậy mà bị người khác khinh thường chửi bậy.

Cho nên kiếp này hần mới thường xuyên tắm rửa sạch sẽ, mùa hè một ngày có khi muốn tắm hai đến ba lượt, mỗi lần đi ra ngoài hoặc trở về đều phải rửa mặt rửa tay, cũng đổi lại trung y, ít khi đợi đến khi bẩn mới thay, quần áo mặc trên người vĩnh viễn là sạch sẽ như tuyết, bởi vì hần sợ từ miệng người khác nói hần không sạch sẽ bản thân.

Nay bị Chiến Vô Dã vừa nói như vậy, không khỏi lại nhớ lại chuyện trước đó, tâm tình tự ti cũng đồng loạt vô giúp vui nổi lên.

“Đã ba ngày đi? thân mình sao một chút mùi chua cũng không có? còn thật thơm……” Nói xong liền tiến đến chỗ áo của Từ Trường Thanh ngửi ngửi, đưa tay muốn lật vật áo hần.

Vậy vốn cũng không có gì, nhưng Từ Trường Thanh lập tức che cổ áo, kích động đi về phía sau, nhất thời quên phía sau có khối ngọc chằm không nhỏ, dùng một chút lực như vậy, nửa eo thành linh đập vào ngọc, không khỏi đau đến hít khí.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngủ Tường Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Đi Vào Giác Ngủ

Thấy Từ Trường Thanh có vẻ đau xót, Chiến Vô Dã vội vàng lao qua, đẩy tay Từ Trường Thanh ra, xúc trung y lên, chỉ thấy bên hông một mảnh nhẵn nhụi như ngọc, nơi vừa bị đụng vào kia, màu đỏ phấp phờ rõ ràng, lúc này còn nhìn không ra, chỉ sợ một hồi sẽ hiện ra vết bầm, cũng không có kị Từ Trường Thanh phản đối, trực lật hần qua người, lấy tay xoa eo cho hần.

Từ Trường Thanh thấy hần đột nhiên kéo áo đã kinh hãi, vội vàng muốn dùng tay ngăn trở, còn chưa chờ hần đưa tay, lại bị Chiến Vô Dã lật người ôm đến, đầu choáng não tưởng bị bắt quỳ ở trên giường, tư thế này Nhất thời có chút tức giận, nhin không được muốn đứng dậy chất vấn, lại bị bàn tay Chiến Vô Dã ấn chặt, quay người không được, tiếp đó liền cảm thấy phía sau lưng chợt lạnh, trung y bị Chiến Vô Dã xóc mở ra.

Hần muốn làm gì ? Từ Trường Thanh nhất thời sắc mặt biến hóa, có chút kinh nghi, còn chưa đợi mở miệng chất vấn, tiết khí lại bị kéo xuống một chút, Từ Trường Thanh không khỏi giãy dụa đứng lên, nhưng bệnh nặng mới khỏi, khí lực không đủ, hành động giống như mèo cào vô dụng, lớn tiếng chất vấn: “Làm gì. Người. Đường đường một. Sao có thể. A !”

Nói còn chưa nói đầy đủ, liền đau đến cả người run lên, nhin không được kêu lên, làn da trên người Từ Trường Thanh vốn non mịn, lúc này bị bàn tay thô lệ của Chiến Vô Dã chà xát sinh đau, hơn nữa nơi vừa mới bị đụng phải, nhất xoa lên đau đến đòi mạng.

“Này, Chiến Vô Dã, ngươi làm gì ? ngươi mau buông tay !” Từ Trường Thanh đau đến nước mắt cũng sắp rơi xuống.

Chiến Vô Dã hữu lý trả lời: “Nếu tụ huyết về sau sẽ càng đau, lúc này xoa tan cũng đỡ lại bị một hồi tội.”

Từ Trường Thanh đương nhiên biết đạo lý này, thương tại trên lưng nếu chậm xoa cho tan ra, đợi hình thành vết bầm về sau ngủ đều sẽ đau nhức, nhưng người này xoa cũng quá dùng sức, huống hồ xoa cũng không đúng người, thử hỏi ai sẽ làm một xa lạ, tuy rằng cũng không thể nói là người xa lạ, nhưng chính là người trong lòng không thích, đối với mình làm chuyện thân cận, chuyện như vậy hẳn là người Từ gia làm mới phải, hơn nữa hẳn còn nghiêm trọng hoài nghi người này nhân cơ hội, lấy lý do đường hoàng giáo huấn hẳn bất kính trước đó.

Vừa nghĩ như vậy, đáy lòng một trận tức giận, hần không khỏi một bên rên, một bên không ngừng giãy dụa, miệng cũng không lưu tình chút nào, xé mở thể diện nể: “Ngươi hỗn đản, mau thả ta ra !”

“..... Một người vẫn là tướng quân.”

“Nhưng lại khi dễ người như thế, thật sự là vô sỉ !”

“Chiến Vô Dã, ngươi buông !”

“Ngươi giả nhân giả nghĩa, lấy việc công làm việc tư.”

“Tâm như rắn rết, quan báo tư thù.”

“..... Quả thực là mặt người dạ thú !”

Thành ngữ năm trước học từ phụ tử gần dùng tới hết, dù sao Từ Trường Thanh đã bất cứ giá nào, cái gì khó nghe mắng cái đó, chậm rãi tiếng mắng càng ngày càng nhỏ, chỉ cảm thấy lúc này eo đã sắp đứt, đến cuối cùng chỉ có thể thở hổn hển nằm trên giường, đau đến trán đổ mồ hôi, đã không có khí lực tiếp tục mắng chửi người.

Chiến Vô Dã cũng là vừa nghe vừa nhếch khóe miệng, nghe được câu mặt người dạ thú cuối cùng, lại nhin không được vui vẻ, xuống tay cũng nhẹ lại, chậm rãi xoa xoa.

Bất quá cứ việc như vậy, Từ Trường Thanh vẫn là đau đến run rẩy .

Vì thế Chiến Vô Dã chậm rãi điều chỉnh lực đạo, cũng khép hờ mắt nhin Từ Trường Thanh trước mặt, chỉ thấy tóc đen trên đầu đã hỗn độn, một bàn tay cầm lấy áo ngủ bằng gấm, tay kia thì chống ngang trên giường chống đỡ chính mình, mà hai chân lúc này hạ thấp cuộn tròn quỳ gối trên giường, eo vô lực buông thả, hình thành một đoạn lồi xuống xinh đẹp, nhất là bên hông trắng mịn như ngọc, sờ lên nhần nhụi, xúc cảm thoải mái khiến Chiến Vô Dã có chút nghiện, trong lúc nhất thời, vô luận là tay hay mắt đều có chút không rời đi.

Lẽ ra xoa nhẹ trong chốc lát là được, Từ Trường Thanh cũng cảm giác được eo đã thông thích, chỉ là bàn tay tên kia vẫn còn vuốt ve không lấy ra, có ý như thế nhục nhã hẳn, không khỏi lại khí nộ công tâm, nhưng nên mắng đã mắng, nên nói cũng đã nói, hẳn cũng ý thức được, Chiến Vô Dã không ăn cứng rắn, vốn chính là tướng quân, hơn nữa lại là bên trong phủ của mình, vô luận là làm nhục hay là cái khác, người bên ngoài căn bản là không có đường phản kháng, có mắng nữa chẳng qua là lãng phí khí lực, còn phải chịu khổ mà thôi, cho nên về sau hẳn lựa chọn trầm mặc.

bàn tay Chiến Vô Dã ngay từ đầu nhẹ vỗ về, sau lại nhin không được chậm rãi hướng lên eo sườn, sau đó là bụng, dừng lại chút, lại nhẹ nhàng tham nhập trung y .

Từ Trường Thanh thân thể không khỏi cứng đờ, vừa muốn quay đầu, Chiến Vô Dã liền ngăn cản eo hần một tay ôm lấy, sau đó lấy ra ngọc châm, đem hần ôm ngồi vào bên giường, Từ Trường Thanh thể trọng đối với Chiến Vô Dã giống như là gối thêu hoa, tiếp đó lại lấy qua thảm lông sạch sẽ bên cạnh trải trên người hần.

Nhin Từ Trường Thanh kinh nghi bất định, Chiến Vô Dã giật nhẹ khóe miệng, sau đó xoay người lấy chén thuốc trên bàn trước thử nhiệt độ, cảm thấy có thể, mới nghiêm mặt nói: “Hiền đệ sinh bệnh, làm huynh trưởng nên chiếu ứng, huống chi thăm nương đi trước đó còn thiên đình vạn dặm, muốn ta chăm sóc người nhiều hơn”

Nói xong cầm chén thuốc đưa qua : “Đến, đem được uống.”

Từ Trường Thanh cẩn thận liếc mắt nhin bát thuốc đen ngòm, nội tâm nhất thời rối rắm, tiếp hay không tiếp, tiếp liền tỏ vẻ mình khuất phục dưới sự chiếu

ứng của Chiến Vô Dã, không tiếp lại là thân thể mình không qua được.

Chẳng lẽ muốn hấn ngoạn ngoạn nghe theo Chiến Vô Dã phản phó, chỉ sợ làm không được !

Nhưng nửa ngày sau, vẫn không tình nguyện đưa tay nhận lấy, bởi vì Chiến Vô Dã lộ ra một biểu tình hấn không uống thuốc sẽ cường uy.

Thuốc rất đắng, nhưng từ từ nhắm hai mắt ngửa đầu một hơi liền nuốt vào, cũng có thể chịu được, thấy hấn uống xong, Chiến Vô Dã tiếp nhận bát, sau đó để tiểu tư đem bát không lấy đi, cũng không có cơ lưu lại, đắp chăn cho Từ Trường Thanh, lại để người thêm chút than lửa, mới vội vàng rời đi.

Chiến Vô Dã chân trước vừa đi, Từ Trường Thanh liền một phen xúc chấn lên, phủ thêm ngoại bào đứng dậy, tiểu tư nghe tiếng tiến vào, thấy thế liền cười hỏi: “Từ thiếu gia muốn đi tắm rửa ?”

Từ Trường Thanh vốn đầy mặt oán giận, nghe xong tiểu tư nói hơi kinh ngạc, không biết hấn làm sao đoán được .

“Thiếu tướng quân đã sớm dặn đầu bếp nữ chuẩn bị nước ấm, cũng phản phó nếu Từ thiếu gia muốn tắm rửa, tùy thời đều có thể, chỉ là xuất môn nên mặc một ít đồ giữ ấm”

Từ Trường Thanh không khỏi u ám, thật nhiều chuyện !

Lập tức tiểu tư lấy ra một kiện áo lông cừu lớn tiến lên cho Từ Trường Thanh khoác ở trên người, lông cừu trắng như tuyết vừa dày vừa ấm, khoác lên người liền tỏa hơi ấm, hiển nhiên đã ở bên than lửa hơi qua, Từ Trường Thanh mặc vừa vặn, chỗ cổ áo lông rậm dán vào hai má cực kì mềm mại, hình thức cũng là lưu hành nhất trong kinh thành mùa đông năm nay .

Mặc vào xong, tiểu tư nhìn xem có chút tròn mắt há mồm, tục ngữ nói người dựa vào quần áo ngựa dựa vào ăn, quả nhiên không giả, Từ gia tiểu thiếu gia lớn lên vốn tuấn tú, mặc vào áo lông cừu lại có chút khiến người không dám nhìn thẳng, làn da bạch ngọc cùng lông cừu trắng như tuyết hai bên phối hợp, phẳng phát như trời sinh liền thích hợp mặc đồ trắng, tuấn tú đến mức khiến người ta kinh diễm.

Tiểu tư lập tức tán thưởng nói: “Kiện áo lông cừu này Từ thiếu gia ăn mặc thật dễ nhìn, áo lông cừu là hình thức mới nhất năm nay, từ lúc Từ thiếu gia còn chưa bệnh, thiếu tướng quân đã cho người tìm lông cừu lớn về làm, người xem cổ áo, vạt áo và cổ tay áo đều dùng lông cừu mềm nhất dài nhất trên người, bên trong là lông tơ mềm mại, một kiện thủ công này tốn trăm lượng bạc, vẫn là thiếu tướng quân sai người đi cửa hàng nam phố mua về.”

Hơn trăm lượng bạc..... Từ Trường Thanh có xúc động muốn cởi ra ném tới ngoài cửa, bạc nhiều thì sao ? có cái gì để khoe mẽ ?

Tiểu tư lại nói tiếp: “Thiếu tướng quân nói, đây là lễ vật tân niên hấn đưa cho Từ thiếu gia, còn ở góc áo nhờ Vưu phu nhân khâu cho Từ thiếu gia cái tên.”

Từ Trường Thanh nghe vậy ngăn ra, vội vàng lật góc áo, rốt cục ở dưới góc trong tìm được, tuy nói trong lòng bất mãn, nhưng vẫn mặc đi dự phòng.

Nước ấm đổ vào được một lúc, tường ngọc đã hơi phỏng tay, Từ Trường Thanh đem kiện áo lông cừu cẩn thận cởi ra, tuy rằng đồ là Chiến Vô Dã đưa, nhưng bản thân món đồ không có sai, bởi vì Từ Trường Thanh từng đoán qua, còn thiếu chút nữa đông chết qua, cho nên đối với ăn và mặc hết sức quý trọng.

Đem trung y cởi ra, tiến vào trong nước có hơi nóng, nhất thời cảm thấy huyết mạch giãn ra cả người lạnh lẽo, ngồi không lâu liền vào không gian, Từ Từ có đã vài ngày không thấy hấn, cũng không có tâm tư tu luyện, mỗi ngày ngồi ở bàn vừa nhìn xung quanh, đến khi gặp được Từ Trường Thanh mới an tâm, gắt gao ôm chân hấn làm nũng đủ kiểu, còn đem rượu quả từ tường vi trân quý nàng vẫn luyện tiếu lấy ra, như hiến vật quý cho hấn .

Từ Trường Thanh thoáng uống một ly, cảm thấy linh khí trong cơ thể lập tức tràn đầy, quả nhiên là thứ tốt,

Sau đó lại ở trong sơn động lấy nụ hoa bạch tường vi dùng khăn bao lại ném vào trong nước, không có vội vã luyện dưỡng linh thuật, mà là dùng bó khăn bắt đầu lau thân thể, lau hai lần mới cảm thấy sạch sẽ, khi lau đến eo, cảm giác được một trận đau đớn, tỳ huyết đã tan, nhưng da lại thiếu chút nữa bị Chiến Vô Dã chà xát ra một tầng.

Từ trong bồn tắm đứng dậy, khí lực cũng khôi phục một chút, dùng vải bông lau khô, liền ở chỗ sau eo bôi một chút lục dịch, một hơi liền cảm giác chỗ kia thoải mái hơn, mặc trung y sạch sẽ, lại phủ thêm áo lông cừu, mới trở lại phòng ngủ, đem áo lông cừu gấp lại đặt cách xa chậu than, thoát hài lên giường nghỉ, buổi tối trước khi ngủ tiểu tư đưa tới thuốc và canh ngân nhĩ, Từ Trường Thanh uống thuốc xong, không động tới canh, chỉ lấy từ không gian một bát hoa tương ăn, lại uống một chén nước ấm chứa lục thủy, mới lại ngủ.

Bởi vì thân thể sau khi bệnh quá hư nhược, Từ Trường Thanh không lập tức luyện dưỡng linh thuật, dưỡng linh thuật là giao thân xác làm một khí đỉnh dùng để chứa đựng linh khí, khí đỉnh nếu phá lậu, linh khí cũng không tồn tại .

Cho nên trước phải dưỡng tốt thân thể, trừ bỏ phải ăn nhiều thức ăn có linh khí, sau chính là dựa vào giấc ngủ chậm rãi chữa trị, nằm xuống đột nhiên cảm giác dưới giường tựa hồ có thứ đang cắn góc áo hấn, quay đầu vừa thấy, là ngân sói.

Từ Trường Thanh không khỏi hoảng sợ, nhanh đứng dậy nhìn cửa, thấy cửa đã đóng, mới nhẹ nhàng thở ra, chỉ là không biết nó làm sao mà vào được, lại là ở tình huống bên ngoài có tiểu tư

Ánh mắt có chút nghi hoặc nhìn về phía ngân sói, ngân sói không ngừng đánh hơi hơi thở trên quần áo hấn, như tưởng niệm, vô cùng thân thiết liếm mất cả chân Từ Trường Thanh, sau đó thân thể cuộn tròn ở dưới giường, cái đuôi thỉnh thoảng sực động trên mặt đất.

Từ Trường Thanh nghĩ nó đói bụng, vội vàng lấy canh ngân nhĩ còn chưa động vào và bát canh gà đen còn ấm trên bàn, ai ngờ ngân sói tựa đầu qua một bên, ngửi cũng không ngửi, nhìn như không đói bụng.

Từ Trường Thanh không khỏi cười cười, nhất định là ở đâu đó ăn no rồi chạy tới, sau đó sờ sờ đầu và đuôi của nó, liền đưa tay lấy thăm lông trên người đắp cho nó, lập tức nói nhỏ: “Người cần phải thông minh chút a, nếu có người tiến vào phải trốn đi biết không?”

Hắn biết ngân sói rất tinh táo, trước đó vài lần đều lặng yên không một tiếng động rồi đi, không bị bất luận kẻ nào phát hiện, cho nên Từ Trường Thanh vẫn yên tâm.

Ngân sói lập tức lắc lắc cái đuôi, dùng cái mũi cùng cùng tay hắn ý là đồng ý, vì thế Từ Trường Thanh nằm lại trên giường, ngân sói nằm ở dưới giường.

Bên ngoài không biết khi nào lại hạ tuyết, một người một sói lẳng lẳng trong đêm tuyết, chậm rãi cùng nhau đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Tuồng Vi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Quý Trọng

Khởi bệnh, luyện linh dương thuật hơn nửa tháng, Từ Trường Thanh rốt cục đem linh khí trước đó dùng hết bổ sung trở về, linh khí trong đan điền đã từ dạng sương ngưng kết thành một đám giọt nước, theo bàn viết tay ghi lại, dạng giọt nước là đường linh thuật giai đoạn thứ ba, luyện thành cần hai đến ba năm, nhưng hắn hiển nhiên bệnh nặng một hồi lại luyện thành, không khỏi có chút kinh hi.

Nửa tháng sau, Từ Trường Thanh từ trong tay quản gia Chiến phủ lão nhận được thư của Vân di, sau đó vội vã trở lại thư phòng mở ra, tỉ mỉ đọc từ đầu đến cuối, xem xong rốt cục thở ra một hơi, tảng đá lớn treo trong lòng mới hạ xuống.

Vân di trong thư nói, nàng hiện tại hết thảy đều mạnh khỏe, cũng tìm được thần y, thần y y thuật rất cao, uống hai lần thuốc, thân thể đã không còn trở ngại, chỉ là phải ở nơi đó ở một đoạn thời gian an thai, dặn hắn chớ lo lắng, mỗi ngày phải chăm chỉ hoàn thành việc học chỗ phu tử, không được ham chơi hoang phí vân vân.

Câu nói mặc dù thực nghiêm túc, nhưng giữa những hàng chữ lộ ra quan tâm và không yên lòng đều cực kì rõ ràng, Từ Trường Thanh nhìn cảm thấy không khỏi ấm áp, hắn vẫn lo lắng Vân di đi vội vàng, sợ là có gì biến cố, nay biết được hết thảy đều bình an vô sự, mới tính an tâm xuống.

Đem tin nhìn lại hai lần, xác nhận là bút tích của Vân di, mới cắt giấy, sau đó viết thư hồi âm, trong thư đem tiến độ việc học nhất nhất báo cho nàng biết, hơn nữa muốn a di không cần lo lắng cho mình, hảo hảo dưỡng thai.....

Nghĩ đến gì đó, lại điền một câu, nếu như có thể, hy vọng viết nhiều thư trở về báo bình an.

Viết xong đợi nét mực khô, để vào trong phong thư, sau đó về phía sau viện tìm quản gia, đem thư giao vào tay quản gia, trước đó quản gia đưa thư cho hắn, nói qua với hắn, thư hồi âm chỉ cần viết xong giao cho hắn, hắn sẽ để người nghĩ biện pháp đưa đến tay Vụ phu nhân.

Thấy quản gia nhận, Từ Trường Thanh cảm kích nói cảm ơn.

Chiến Vô Dã tuy rằng ngang ngược, nhưng hạ nhân trong phủ không tệ, tựa như lão quản gia, đối với người luôn cung kính ôn hòa, ngày thường một ít thức ăn quần áo trong viện của hắn sử dụng đều là quản gia phái người chuẩn bị, cũng không cắt xén giám bớt chi phí, không khỏi nghĩ đến khi mình còn ở Từ gia, sắc mặt chanh chua của quản gia, hôm nay phòng a di thiếu gia nào được sủng ái liền ra vẻ đáng thương, ngày mai không được sủng thì lỗ mũi hướng lên trời, nếu so với quản gia và hạ nhân Chiến phủ, cơ hồ là trên trời dưới đất.

Kỳ thật, Từ Trường Thanh không biết, hạ nhân tướng quân phủ sở dĩ đối với hắn không lên mặt, một là Từ Trường Thanh không chủ động sai khiến bọn họ làm việc, vẫn rất bề bộn, tan học trở về cũng chỉ ở trong phòng viết chữ đọc sách, thường tiếp xúc chỉ là đầu bếp nữ mà thôi, cho dù đầu bếp nữ, cũng không ở trước mặt nàng ra vẻ chủ tử, cho dù không thích đồ ăn, cũng sẽ ăn sạch sẽ.

Hai là, a di hắn hiện tại là nữ chủ nhân duy nhất trong phủ, hơn nữa nay có bầu cang là bất đồng, tự nhiên không thể dễ dàng đắc tội cháu của nàng, bất quá hai điểm này nói đến cùng vẫn là tiếp theo.

Chính yếu là, hắn trước khi vào phủ, trong phủ mỗi chủ tử đã chính mồm cảnh cáo bọn họ, nếu ai dám cắt xén chậm trễ hắn, nếu để hắn biết, lập tức ba mươi côn bổng đánh ra khỏi phủ, trong Chiến phủ còn bông thô, bọn hạ nhân đều biết, cho nên không người dám phạm.

Hơn nữa một thời gian sau, bọn họ đều phát hiện, đầu bếp nữ tốt nhất của lão tướng tướng quân phân cho Từ thiếu gia, thiếu tướng quân mỗi lần sẵn đến thứ tốt đều sẽ để người đưa lên một phần cho Từ thiếu gia, ngày thường các loại thịt thú mới mẻ, rau dưa hoa quả gì cũng không thiếu, ngay cả hôm nay Hoàng Thượng thưởng cho Chiến lão tướng quân và thiếu tướng quân hai chum nho hương mật Từ la lan Tây Vực tiến cống đến, mới vừa cảm thiếu tướng quân liền để người đưa tới một chum cho Từ thiếu gia.

Phải biết hiện tại là mùa đông, không có nho, mà vào tiến cống đến tông cộng mới chỉ có mười chum, mà Từ la lan hương mật nghe nói là nho cực phẩm,

người thường rất ít có thể thấy được, bởi vì nó đối với điều kiện khí hậu dị thường mẫn cảm, gieo trồng cực kì khó khăn, cho nên ở Tây Vực cũng rất ít ỏi.

Hoàng Thượng Thái Hậu, hoàng hậu mà chỉ mỗi người phân được một chùm, thường cho tướng quân phủ hai chùm đã là nhiều, đây là mặt mũi bao nhiêu lớn, mà chủ tử lại cho Từ thiếu gia một chùm, đây lại là mặt mũi bao nhiêu lớn? hơn nữa Từ thiếu gia trên người mặc một kiện áo lông cừu lớn thiếu tướng quân đưa

Hạ nhân cũng không phải ngốc tử, Từ thiếu gia địa vị thế nào, ít ngôn mà dụ, dù lại cho vài cái đảm cũng không dám đắc tội, mà lão quân gia càng là tinh anh, không chỉ không để Từ Trường Thanh xem sắc mặt, thậm chí tận tâm kì hảo, đồ đưa đến sân Từ Trường Thanh không chỗ nào không phải hân hạnh kiêu tể tuyền, hơn nữa chọn đến độ là hoa quả tốt nhất trong phủ, cùng bộ phận thịt trắng tốt nhất.

Từ Trường Thanh nhìn một chùm nho dài tiểu tư đưa tới trên bàn, không khỏi ngẩn ngía nửa ngày, người nhà bình thường vật như vậy tuyệt đối ăn không được, có thể ăn được chỉ là chút trái cây sơn dã, hoặc trái cây sấy khô, thật sự chua răng, kẻ nhà có tiền hoặc có thể mua được nhưng là số rất ít, ở Từ gia mặc dù có, cũng không tới phiên hân.

Hơn nữa bây giờ còn là mùa đông, hoa quả thiếu thốn, cho nên khó có thể nhìn thấy trái cây no tròn thủy nhuận như vậy, nhìn không chỉ có thích mắt, trong miệng còn chảy nước miếng.

Chùm này hiển nhiên là thượng phẩm, tự thân còn hơi mang theo chút linh khí, bộ dạng không nhỏ giống nho đại, mà từng quả từng quả lớn như mắt bò, vỏ tím hồng, ngắt một quả lột vỏ ra, bên trong thịt quả trong suốt, còn mang theo nồng đậm mùi hoa Từ la lan.

Cắn trong miệng nước trái cây bắn toé, sau đó miệng đầy hương vị ngọt ngào, mùi mê người, ăn xong một quả còn muốn ăn một quả nữa, bất tri bất giác Từ Trường Thanh không ngờ ăn hơn phân nửa có thừa.

Miền cưỡng dừng lại, kẻ răng còn giữ hương vị Từ la lan, dùng một câu nói, chính là, thật sự là ăn quá ngon.

Từ Trường Thanh đem một nửa còn lại nhất nhất tháo xuống, sau đó lấy vào núi nhỏ cho Từ Từ, Từ Từ thấy, lập tức cao hứng phấn chấn tìm bát ngọc tiếp nhận, đặt ở trên bàn, nếm hai quả, cũng là vẻ mặt tham ăn ướm ắt.

Rất nhanh ăn xong rồi, sau đó đem phun ra mầm móng ở trong tay đùa nghịch trong chốc lát, liền hỏi xin Từ Trường Thanh lục dịch, Từ Trường Thanh đã sớm đã có tâm tư trông nho, vì thế đem hạt nho trước đó phun ra mang vào, cùng hạt trong tay Từ Từ bỏ vào trong bát, dùng nước pha lục dịch, ngâm.

Từ từ nhìn nửa ngày, cao hứng nói, có thể sống hơn mười hạt, tài hạ đợi hơn mười ngày sau có thể ăn rất nhiều nho lớn, Từ Trường Thanh không khỏi cảm thấy vui vẻ, không khỏi nghĩ, nho này ăn vào ngon như vậy, nếu nhường thành rượu, chẳng phải trở thành rượu cực phẩm?

Buổi sáng, Từ Trường Thanh sớm đứng lên, sau đó rửa sạch mặt và tay, búi tóc, chuẩn bị đến tiền đình ăn cơm, bởi vì hôm nay phải đi học đường lên lớp.

Đợi ăn xong cơm xuất môn, lại phát hiện Chiến Vô Dã mặc một thân áo lông cừu đen, đang đứng ở bên ngoài chờ hân, cước bộ không khỏi bị kiềm hãm, mà Chiến Vô Dã thấy hân chỉ xuyên một kiện thanh bào, bên ngoài khoác miên bối tử, không khỏi sắc mặt phát lạnh, nhìn về phía tiểu tư phía sau phân phó: “Đi đem kiện áo lông cừu trắng của Từ thiếu gia mang tới.” Tiểu tư đầu cũng không dám nâng, lập tức thừa vâng, sau đó một đường chạy vào phủ.

Từ Trường Thanh vốn không thích khoe khoang, áo lông cừu trắng mặc dù tốt, nhưng rất quý giá, hơn nữa lên lớp cũng sợ mặc dơ, ai ngờ Chiến Vô Dã nhưng lại khiến hân mặc không thể, không khỏi cảm thấy có chút bất mãn.

Chiến Vô Dã thấy Từ Trường Thanh đầu xoay hướng một bên, cũng cách hân thật xa, mang theo túi sách đứng ở cửa, nhất thời hạ sắc mặt, đến gần nói: “Hôm nay gió lạnh đến xương, thời tiết lạnh như thế, sao có thể chỉ mặc miên phục? nếu như bị gió thổi, sinh bệnh làm sao được?”

Từ Trường Thanh nghe xong, cảm thấy nhất thời có chút khác thường, liếc liếc hân một cái.

Đời trước đời này trừ bỏ Vân di, còn chưa từng có người quan tâm hân như vậy, hơi có chút không quen, lập tức nghĩ đến hân nói qua khi Vân di rồi đi từng nhắc nhở hân chăm sóc cho mình, cũng đã đem vài phần khác thường kia vứt bỏ sau đầu.

Kỳ thật hân cũng không phải không biết tốt xấu, được người quan tâm vẫn hơn bị người răn dạy, giải thích nói: “Áo lông cừu rất quý giá, mặc đi thư viện sợ dơ.”

Chiến Vô Dã nghe xong, không biết sao sắc mặt đột nhiên tốt lắm, nhìn Từ Trường Thanh cúi đầu đuôi mắt đang đánh giá áo lông cừu đen trên người hân, trên đầu tóc đen vẫn giống dĩ vãng búi chỉnh tề, chỗ cổ áo hơi lộ ra một chút cổ, trắng nõn, khiến hân không khỏi nhớ tới vòng eo mềm mại kia, trong miệng ôn hòa nói: “Bản thì vứt đi, nếu ngươi thích, lại làm thêm vài món cho ngươi

Từ Trường Thanh đang đánh giá áo lông cừu đen trên người hân, rõ ràng là thực lông cừu mềm mại, nhưng không biết sao mặc ở trên người Chiến Vô Dã, lại có khí phách như vậy.

Nghe tới hân nói muốn làm thêm vài món cho hân, không khỏi ngăn ra, ngẩng đầu liếc hân một cái, thầm nghĩ Chiến Vô Dã thật đúng là hào phóng, rõ ràng tiểu tư nói qua áo lông cừu chỉ tính phí thủ công đã là hơn một trăm lượng, mao sắc càng khó có được, sao còn có thể bỏ được như vậy, bất quá, hân cũng sẽ không ngốc đem câu này nói ra.

Lúc này tiểu tư đã một đường đem áo lông cừu trắng lấy tới, Chiến Vô Dã tùy tay tiếp nhận, sau đó mở ra, tiểu tư thấy thể cực kỳ thông minh tiếp nhận túi sách trong tay Từ Trường Thanh, Từ Trường Thanh rơi vào đường cùng đành phải cúi miên bối từ, vừa cúi, Chiến Vô Dã lập tức dùng áo lông cừu bao lấy hắn.

Lông ở cổ áo ôn nhu cọ vào mặt, Từ Trường Thanh nhin không được nâng tay khẽ vuốt , trong lúc đó đột nhiên nghĩ tới lông trên người ngân sói, bất quá lông sói mặc dù tốt, lại rất cứng rắn, nghĩ đến cảm giác ngứa ngáy ngân sói mỗi khi lấy cái đuôi cọ tay hắn , không khỏi cười cười.

Chiến Vô Dã sửa sang lại cho hắn, nhìn thấy hắn tươi cười, cảm thấy nhất thời như đông tuyết hòa tan , tâm tình siêu tốt, thuận tay kéo tay hắn qua, phối hợp với cước bộ của Từ Trường Thanh đi đến học đường.

Thăng đến Thanh Tùng thư viện mới buông ra, chẳng biết dọc đường đi Từ Trường Thanh tránh không biết bao nhiêu lần, vô luận hắn mặt như hàn sương thấp xích thế nào, Chiến Vô Dã làm sao cũng không buông tay, vốn hai người mặc một đen một trắng đã cực chộc người chủ mục, tay lại nắm cùng một chỗ, như vậy còn ra thể thống gì ?

Chiến Vô Dã cố chấp đưa Từ Trường Thanh đến cửa thư viện mới rời đi, cách thật xa còn nghe được Chiến Vô Dã phân phó với tiểu tư giữa trưa cho hắn mang chút đồ có chất, đơn giản là một ít thịt dê, thịt trư, thịt cá linh tinh, cư nhiên còn có thịt chó

Từ Trường Thanh nghe lông mi dựng thẳng , bất quá sắc mặt so với vừa rồi dễ nhìn không ít, cho dù đều là chút đồ ăn hắn không thích, nhưng cảm giác được người quan tâm thật sự là rất tốt.

Từ khi Vân di đi rồi, hắn tựa hồ lại thành một người dư thừa, loại quan tâm này cũng thành xa xỉ.

Nhưng lúc hắn bệnh, Chiến Vô Dã mỗi ngày mấy lượt tới thăm, đúng hạn để người ngao thuốc, tặng đồ cũng cực kì tận tâm, tuy rằng Từ Trường Thanh vẫn đối với hắn nói lời lạnh nhạt, nhưng cũng không giận.

Tuy rằng thể còn không thể triệt tiêu hắn từng từng uy hiếp mình , nhưng bất mãn trong lòng rốt cuộc vẫn tiêu tán chút.

Hắn không phải trời sinh tâm địa lạnh lùng, tương phản, hắn không muốn thiếu người, cũng cực quý trọng người khác đối tốt với hắn, thế giới này người nguyện ý đối tốt với hắn thật sự quá ít, cho nên hắn tuy rằng trên mặt lạnh nhạt, nhưng kỳ thật trong lòng lại nhất nhất đều nhớ kỹ .

Cứ việc hắn trong lòng biết, Chiến Vô Dã là xem mặt mũi của Vân di mới bằng lòng đối với hắn quan tâm một hai.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thủ Người Tường Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Thạch Tràng

Từ Trường Thanh tiến vào học đường, vài tiểu hài tử đang ở cửa sổ nhìn lên vội vàng ngồi trở lại vị trí, đứa khác đang khe khẽ nói nhỏ cũng đều không nói, ánh mắt đều nhìn về phía Từ Trường Thanh.

Mà ở chỗ ngồi Giang Quyết đang nháy mắt ngoác mắt, tuy rằng hiện tại là thời gian học buổi sáng, nhưng bởi vì tới sớm, còn chưa có lên lớp, phụ tử cũng chưa tới, cho nên đại đa số đệ tử đều đang trang mô tác dạng cầm giấy bút, ngằm lại trộm nói khẽ, hoặc ở dưới bàn thống đến thống đi cãi nhau ầm ĩ, dù sao đều là tiểu hài tử hơn mười tuổi, đúng là tuổi chơi , không thể trông cậy bọn họ nghe lời.

Đối mặt một ít ánh mắt khác thường, nhưng Từ Trường Thanh không nghĩ nhiều, chỉ là đi qua chỗ ngồi của mình , buông túi sách như bình thường, từ bên trong lục tục lấy ra giấy và bút mực .

Vừa lấy vừa nghe giang Quyết bên cạnh hưng phấn nói với hắn :“Từ Trường Thanh, ngươi mặc áo lông cừu trắng ?” Hỏi xong còn đưa tay vuốt lông cừu trên người hắn,

Từ Trường Thanh gật gật đầu, lập tức giải thích nói là tân niên lễ tướng quân đưa cho hắn, hắn buổi sáng thấy Chiến Vô Dã cũng mặc một thân, ước chừng người Chiến phủ đều có một kiện.

Giang Quyết hâm mộ nói:“Loại lông cừu này là một loại cừu lông rậm ở Tây Vực sinh ra, chịu lạnh cực kì tốt, cha ta mấy năm nay cũng chỉ được một kiện , ta hỏi xin hai năm, cũng chưa chiếm được trên người, Chiến Vô Dã lại bỏ được đưa ngươi một kiện.....”

Từ Trường Thanh vừa nghe như vậy, có chút hiểu được vì sao hắn vừa đến thì nhìn thấy đám ánh mắt quái dị này Đại khái là áo lông cừu trắng này rất đáng chú ý, cũng bắt đầu hồi hận mặc đến.

Giang Quyết ở bên cạnh nhìn hắn nửa ngày, thử nói:“Nghe người ta nói buổi sáng Chiến Vô Dã một đường đưa ngươi tới ? ngươi và hắn cảm tình cũng thật tốt a.....”

Từ Trường Thanh nghe xong, không phủ nhận cũng không thừa nhận, chỉ là lấy ra một chồng giấy đã viết tốt, đặt lên trên bàn, sau đó hỏi: “Hôm nay phu tử muốn kiểm tra việc học, người hoàn thành chưa?”

Giang Quyết vừa nghe, nhất thời khỏ mặt, “Còn kém một nửa, xong rồi xong rồi, trời muốn diệt ta a.....”

Sau đó, Từ Trường Thanh thừa dịp người không chú ý, liền đem áo lông cừu trên người thoát xuống, bởi vì trong học đường đều đốt hỏa thán, cực kì ấm áp, cho nên chỉ mặc miên bào màu xanh bên trong là được.

Kỳ thật hần trong lòng hiểu được ý đồ Chiến Vô Dã đưa hần đến học đường, dù sao thân phận của hần không giống đệ tử quý tộc trực hệ, chỉ là ý vào a di là vợ cả Chiến phủ, cho nên mới miễn cưỡng vào học đường.

Đám đệ tử này tuy rằng nhỏ, nhưng đều chú ý vật hợp theo loài, cũng cực kì bài xích ngoại tộc, tuy rằng thân phận của hần ở mặt ngoài miễn cưỡng tính là không có trở ngại, nhưng thực tế phần lớn là trạng thái quan vọng, nếu thấy hần hơi có không được người Chiến phủ ưa thích, sẽ bị làm bất hòa, bạch nhãn và khinh thường bao phủ, thậm chí còn ngày ngày bị người khi dễ cũng không đủ.

Cho nên, đối với hành động hôm nay của Chiến Vô Dã, Từ Trường Thanh trong lòng vẫn lĩnh phân tâm ý của hần, hần cùng với Chiến gia quan hệ nếu tốt, những người khác tự nhiên cũng chậm chậm có thể nhận thân phận của hần, ít nhất có thể cho hần trong hai năm không chịu người xa lánh, thanh thân ổn định ở đây đọc sách.

Đang nghĩ phu tử cầm sách nhẹ nhàng đi vào, trực tiếp bắt được vài tiểu tử gây sự không chăm chú đọc sách, sau đó hung hăng mỗi người ăn một vọt vào tay, sau đó bắt đầu kiểm tra việc học trong kì nghỉ, kết quả vừa tra, hơn phân nửa người không có hoàn thành, phu tử tức giận đến vỗ bàn lại là một trận [chì, hồ, giả, đã] răn dạy.

Giữa trưa, tiểu tử Chiến phủ lấy thực hạp đến, bên trong đồ ăn không một món nào không khiến người thêm nhõm dãi, Từ Trường Thanh vốn là không thích ăn thịt, vì thế mọi người ngồi cùng nhau, nên phân liên phân,

Buổi chiều, tiên sinh dạy lễ nghi chưa có tới, vì thế phu tử để đệ tử luyện chữ xong liền tan học, bởi vì vừa qua hết năm, đám tiểu thiếu gia trong tay đang có một đồng tiền tiêu vật không có chỗ tiêu, rất ngứa tay, vừa lúc hôm nay tan học sớm, vì thế cũng không tính trở về, mà là đều tụ đôi, ba năm người thương lượng đi đâu chơi.

Giang Quyết đề nghị đi đồ thạch tràng, mấy người khác đều không ý kiến, Từ Trường Thanh giật mình, cũng không lên tiếng.

Đồ thạch ở Đại Uyển chẳng phân biệt được lão ấu, có tiền đồ lớn, không có tiền đồ nhỏ, bởi vì thạch đầu đều là thiên nhiên hình thành, sẽ không gọt người, bên trong che giấu đến tốt cùng là thô phôi hay mã ngọc, là không đáng một đồng hay là giá trị liên thành, người bán không biết, người mua cũng không biết, đều là cược bằng thiên mệnh.

Cho nên đồ thạch cũng có thể nói là trò đánh bạc công bình nhất ở Đại Uyển, từ trên xuống dưới, vô luận là một đêm phát nhanh hay tan hết gia tài đều tâm phục khẩu phục.

Mấy người vốn tồn vài phần tâm tình chơi đùa, cho nên tùy thân đều mang ngân lượng, đem lấy ra nhìn, ít thì mấy chục lượng, nhiều thì hơn trăm lượng, có thể thấy được bọn họ qua năm được mừng tuổi thật sự không ít.

Từ Trường Thanh cũng được Chiến lão tướng quân thưởng sáu mươi lượng, nhưng đều ở chỗ Vân di nơi đó, bởi vì hần chưa bao giờ loạn tiêu tiền, cho nên cũng không có hỏi xin, tùy thân chỉ có tám mươi lượng trên núi nhỏ, kia vẫn là bán một đôi vòng tay vàng khảm ngọc Vân di cho mà được, cùng với tiền nhân rồi trong tay trước đó.

Giang Quyết thấy toàn viên đồng ý, lập tức mang theo bọn họ chậm rãi đi bắc thành.

Kinh thành đồ thạch tràng không chỉ có một chỗ, nhà ở bắc thành này có thể nói là thạch tràng lớn nhất trong kinh thành.

chỗ này hiển nhiên so với nơi Từ Trường Thanh trước kia đi qua lớn hơn, theo tiểu nhị vào hậu viện, liền nhìn thấy ở trên bày một ít khối đá có chút phân tán, chất đồng hoành thất kiên bát, có mười mấy người ở trong đó không ngừng chọn đá.

Chọn đá cũng là một loại học vấn, đồ thời gian dài, đại đa số người đều có thể học được một chút, bởi vì ngọc là chi tinh, phàm là đá có ngọc sẽ mang theo vẻ ngoài hoặc đường vân, có thể thoáng phân biệt, tỷ loại đá nào đó ra ngọc nhiều, loại đá nào đó ra ngọc ít, loại đá nào đó là tứ phôi, căn bản không có ngọc, đó đều là thường thức người đồ ngọc phải biết.

Nhưng cho dù biết, cũng không thể xác định trong đá rốt cuộc có thể ra bao nhiêu ngọc, là ngọc tốt hay ngọc kém, cho nên đồ sập vẫn là rất lớn.

Tiểu nhị Thanh Ngọc Các nhận ra Giang Quyết, biết hần là Tam công tử nhà Thái úy, vài đứa khác cũng đều nhìn quen mắt, là khách quen thạch tràng, không khỏi nhỏ giọng nhắc nhở: “Công tử vẫn là đến lần một đi, nơi đó có đá thật sự.”

Thật sự chính là ý tứ ra ngọc nhiều, đám người Giang Quyết thường đến vừa nghe liền hiểu được, người trong thạch tràng này, mỗi ngày đồ thạch tự nhiên hiểu được bên trong lời nói, ngọc quặng sau khi vận đến thạch tràng, đám đá này đều sẽ trước được phân ba bảy loại chất thành đồng, thường ra ngọc nhất làm một đồng, ra ngọc không chắc làm một đồng, ít ra ngọc lại làm một đồng, ra đá bên trong có ngọc bán tốt là nhất đẳng, đá có khả năng ra ngọc thứ hai là nhị đẳng, đá không chắc sẽ ra ngọc là tam đẳng, như đồng đá bày trong viện không thường ra ngọc là tứ đẳng, giá cũng theo cấp bậc mà leo thang.

Công tử ca nhi kinh thành, trong tay có tiền, sẽ không theo đám binh dân ở trong sân chịu gió lạnh chọn đồng đá rất khó ra ngọc.

Giang Quyết nghe xong lập tức dẫn mọi người theo tiểu nhị đi vào.

Bên trong sân thật lớn, theo thứ tự bày các loại đá lớn nhỏ, người chọn đá cũng không ít, các khối đá theo cấp bậc cũng đều nhất nhất phân ra.

Nguyên thạch nhất đẳng mấy trăm lượng thậm chí hơn một ngàn lượng, tự nhiên không phải tiểu hài tử bọn họ có khả năng mua, cho nên đều thẳng đến nguyên thạch nhị, tam đẳng đi.

Thấy bọn họ gần nhất, chương quỳ liền nhiệt tình tiêu sái tới tiếp đón, tiểu công tử quý phủ nhà giàu giống bọn họ, một là vì đều là tân thủ, không kinh nghiệm, ra tay mau, không giống như là lão thủ một khối mao liễu có thể xem ba ngày, có khi đến nửa tháng đều chỉ nhìn không mua, hai là bỏ được tiền, chỉ cần hơi nói vài câu, bọn họ chuyển biến tốt liền bỏ tiền, không kéo dài, hơn nữa lần này còn năm sáu người, nếu một người ra năm mươi lượng, kia lần này kiếm hai ba trăm lượng liền buồn bán lời.

Từ Trường Thanh đi vào, liền nhìn khắp mọi nơi, bởi vì chỗ sân đặt nguyên thạch nhị, tam đẳng nhiều lắm, hắn tuy rằng đối với linh khí cực kì mẫn cảm, nhưng bởi vì mao liễu có ngọc lẫn bên trong, cho nên cần một khối một khối kiểm tra, nói như vậy rất lãng phí thời gian cũng lãng phí tinh lực, cho nên tốt nhất là có thể chọn một khu vực.

Hiển nhiên, nguyên thạch tam đẳng so với hai bậc đá đầu tiên nghi hơn nhiều, ánh mắt liền nhìn lại đồng nguyên thạch tam đẳng, bởi vì sợ áo lông cừu trên người, liền nâng áo, đi qua vài bước lấy tay tinh tế kiểm tra.

Chương quỳ tới từ trong vải công tử liếc mắt một cái liền thấy Từ Trường Thanh, một là hắn ăn mặc màu sắc cực kì dễ thấy, thạch trang rất ít có người mặc đồ trắng, bởi vì khi chọn đá dễ bị dơ, hai là vải công tử khác đều nhận được, chỉ có hắn lạ mắt.

Vì thế chương quỳ liền hướng Giang Quyết bên cạnh nhỏ giọng dò hỏi: “Tam thiếu gia, vị kia không biết là công tử nhà ai?”

Giang Quyết đang bận rộn xem nguyên thạch, nghe vậy nhìn qua nhân tiện nói: “Là cháu Vụ phu nhân Chiến phủ, cố gắng hầu hạ, không được chậm trễ.”

Chương quỳ vừa nghe, lập tức nhớ ra, Vụ phu nhân không phải là quả phụ tạo ra làn gió trong kinh thành trước đó vài tháng sao? hơn nữa nghe nói vừa có bầu, nữ nhân này có bầu, địa vị liền cao, nhất là Chiến phủ.

Bất quá, đứa cháu này của Vụ phu nhân ngược lại luôn điệu thấp, ít có người thấy, vốn tưởng chủ nhân không thể đưa lên mặt bàn, hôm nay vừa thấy, bộ dáng tốt như vậy, tuổi tuy nhỏ, nhưng màu da giống như ngọc, môi hồng răng trắng, nhìn cực kì cảnh đẹp ý vui.

Chương quỳ trong thạch trang người nào chưa thấy qua, sớm liền luyện ra một đôi hỏa nhãn kim tinh, người có tài tâm cao khí ngạo, nếu là người không được thể, mặt cũng có sắc thái, các sắc diện, các loại biểu tình, hắn liếc mắt một cái có thể nhìn ra được đại khái.

Mà vị Từ thiếu gia trong chiến phủ trước mặt này, nhìn kỹ mặt trắng như ngọc, thần khí hồng nhật, liền biết phương diện ăn mặc vô cùng tốt, chưa từng chịu khổ, đuôi may thoáng héch nhưng không dưng, ngược lại hơi nội liễm, hiển nhiên là người điệu thấp, không thích khoa trương, nhưng vẫn giấu không được tâm tình thư sướng của hắn, động tác không kiêu không nóng nảy, ánh mắt lại cực kì bình tĩnh, hiển nhiên không phải người hẹp hòi, còn rất là dư dả, hơn nữa kiện áo lông cừu trắng trên người kia, chương quỳ có thể khẳng định, vị thiếu gia này ở Chiến phủ cuộc sống hẳn là rất hải lòng, hoặc nói là rất được sung ái.

Chương quỳ nghĩ qua, trên mặt lập tức treo lên chiều bài tươi cười, tân khách đến Thanh Ngọc Các, tự nhiên là muốn lên trước tiếp đón một phen, lập tức phủ phủ nép nhàn trên ống tay áo, tiến lên tiếp đón Từ Trường Thanh đến.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngồi Trong Vải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Đồ Thạch

Từ Trường Thanh hiện tại ý niệm so với khi vừa mới tiến nhập núi nhỏ mạnh hơn nhiều lắm, nhưng có hạn chế hao tổn, dù sao tinh thần niệm hữu hạn, dùng hết cần thời gian khôi phục, nhưng trong thạch trang có rất nhiều mao liễu, không có khả năng nhất nhất toàn bộ sờ thử một lần.

Hướng hồ những mao liễu này cũng không giống như ngọc thạch trong núi nhỏ vô phong hóa mòng, vừa cất liền lộ ra ngọc bên trong, hơn nữa cơ hồ khối khối đều đầy ngọc, không có tí vết.

Ngọc trong thạch trang, phần lớn là đá nhiều ngọc ít, trong mao liễu cực ít có đầy ngọc, thậm chí một khối nhìn rất lớn, thực tế ngọc có thể sử dụng chỉ lớn bằng bàn tay, hơn nữa có ngọc còn có hình dạng bất đồng, các loại ngọc tuyến dày đặc phẩm chất không đồng đều, cho nên nếu đem một khối mao liễu xem đầy đủ, tiêu phí không ít ý niệm.

Từ Trường Thanh chỉ tra xét hai khối, nhưng ý niệm dùng hơn một nửa, vừa mới lúc này chương quỳ tới cùng hắn khách sáo một phen, cũng liền dừng

lại ở bên tỉnh tề nghe, nhân cơ hội này khôi phục chút ý niệm.

Đồ thạch bình thường có ba loại cách đồ, toàn đồ, bán đồ và minh đồ ba loại, toàn đồ là đồ mao liêu vẫn còn lớp vỏ bên ngoài, loại này phiếu lưu lớn nhất, nhưng giá thấp nhất, người đồ rất nhiều.

Tiếp theo chính là bán đồ, bán đồ là mao liêu được người cực kì xem trọng, để tiểu nhị tại nơi có khả năng ra ngọc nhất hơi sát ra lỗ hồng, từ lỗ hồng này có thể nhìn thấy một ít bộ phận ngọc chất, loại đồ này phiếu lưu so toàn đồ nhỏ hơn chút, nhưng giá thường cao vừa đến gấp hai, tuy rằng nói chỉ là mở cửa ngọc, nhưng bên trong ra ngọc bao nhiêu vẫn đang không thể khẳng định, nhưng ít ra có thể xác định trong đá có ngọc, không đến mức bôi cả vốn.

Mà minh đồ chính là vỏ ngoài hoàn toàn bị mài ra, đã biết tình huống đại thể của ngọc, cho nên giá bán cũng rất cao, mua được trong tay, làm thành ngọc sức, kiểm cũng chỉ là chút tiền thù công, không có lợi nhuận gì, bất quá loại này cơ hồ không có phiếu lưu.

Nhưng người muốn đồ thạch nhân đồ chính là thích cảm giác kích thích và thần bí, cho nên minh đồ bình thường không người hỏi thăm, mà giá cả bán đồ cũng khiến người sợ hãi mà lùi bước, bình thường đều là khách quý có tiền có địa vị hỏi thăm.

Cho nên trong đồ thạch tràng người chơi toàn đồ là nhiều nhất, chương quầy vừa nói vừa giới thiệu vài vài nông hộ gần đây mới phát tài, có một khối hắc da thạch chỉ tiêu năm trăm văn tiền mua, kết quả cắt ra mặc lục sắc phi thúy, vận khí tốt nguy rồi, năm trăm văn tiền lập tức liền gấp mấy chục lần, được hơn mười lượng bạc.

Đối với hắc da thạch ra lục, Từ Trường Thanh trước đó khi ở Từ gia thì nghe người ta nói qua, gọi là hắc theo lục, lục dựa vào hắc mà sinh, nghĩ nông hộ kia cũng có chút nhân lực, biết hắc da thạch ra lục cao.

Bất quá, phổ biến đều là một đao cùng, một đao phú, có người mừng có người ưu, vận khí tốt phát tài đương nhiên có, vận khí không tốt táng gia bại sản cũng không ít, Từ Trường Thanh không phải tiểu hài tử, đồ không đến mức bị chương quầy nói mấy câu liền để bụng hăm mộ.

Thừa dịp đang nói chuyện, có lễ hướng chương quầy tế hỏi giá nguyên thạch tam đẳng, chương quầy nghe vậy lập tức hướng Từ Trường Thanh nhất nhất giới thiệu, vô luận là mao liêu nhị đẳng hay là nguyên thạch tam đẳng, đều phải phân lớn nhỏ ưu khuyết, cho nên mỗi đồng giá đều là không đồng dạng.

Từ Trường Thanh theo chương quầy ở chỗ nguyên thạch tam đẳng đi một vòng, nơi này một đồng quý nhất mỗi một khối ba mươi lăm lượng bạc, rẻ nhất mỗi một khối năm lượng bạc.

Từ Trường Thanh hiện tại tuy rằng không hẹp hòi, nhưng cũng chỉ có tám mươi lượng tiền nhân rồi, còn không muốn tiêu hết toàn bộ, liền tính toán trước từ đồng năm lượng bạc chọn xem.

Bất quá người thạch tràng cũng không phải ngốc tử, thạch đầu quý có nguyên nhân quý, tiện nghi cũng có đạo lý tiện nghi, đồng mao liêu bán năm lượng bạc kia, quả thật là cực kém, dù là người không hiểu đồ thạch nhìn, cũng biết khả năng ra ngọc cực thấp.

Bất quá diệu dụng của đồ thạch liền ở nơi này, thường khối đá chẳng có gì đáng giá mới có thể lấy ra ngọc thạch hoa mỹ nhất, chương quầy thấy Từ Trường Thanh đi đến đồng đá rẻ nhất, không khỏi có chút thất vọng, nhưng nghĩ đến, vị Từ thiếu gia này dù sao vừa chơi đồ thạch, muốn cẩn thận chút trước dùng mao liêu rẻ tiền luyện luyện tập cũng không đáng chỉ trích.

Từ Trường Thanh ở trong đồng đá kia, coi từng cái, bởi vì ý niệm của hắn có thể tiến vào trong mao liêu, cho nên cảm giác ra linh khí trong đó.

Nếu có chút ngọc thạch bên trong liền có linh khí, không ngọc thì không có linh khí, linh khí càng thật ngọc chất càng tốt, linh khí yếu, chính là niên đại không lâu còn chưa thành hình ngọc kém.

Chọn đại khái hơn mười khối, phơi thạch nhiều lần, có ngọc quá ít, bất quá trong đó có mấy khối linh khí không tệ, chỉ là màu sắc có chút loang lổ, bởi vì thường luyện dưỡng linh thuật, hắn nay có thể ẩn ẩn nhận thấy được màu sắc linh khí của vạn vật, tỷ như, có linh khí màu đỏ là hồng ngọc, linh khí màu vàng là hoàng ngọc, linh khí đậm nhạt quyết định lục sắc sâu cạn, không một sai lầm.

Bình thường linh khí thuần sắc đều là ngọc thượng phẩm, nhưng dù sao rất ít, phần lớn mao liêu đều là màu sắc so le loang lổ, có khi là hai sắc hỗn độn, có khi là tam sắc trộn, các hữu sâu cạn.

Mao liêu dù sao nhiều lần, kiểm tra giống như mò kim đáy bể, qua không quá lâu, Từ Trường Thanh ý niệm dùng gần hết, nhưng lại không có thu hoạch gì, chỉ tìm được ba khối ngọc tam sắc bình thường, xem như miễn cưỡng có thể kiếm một ít tiền.

Lập tức đứng dậy nhìn lướt qua chung quanh, thấy đám Giang Quyết còn đang ở đồng đá khác chọn lựa, vì thế liền không có làm phiền, chỉ ngắm nghía chung quanh, hắn chọn vị trí này là nơi hẻo lánh nhất trong tràng, đại khái người thường đến đều biết này chỗ mao liêu tuy rằng rẻ, nhưng đều không ra ngọc tốt gì, xem nhiều nữa cũng là lãng phí thời gian, cơ hồ không có người tới, chỉ có vài tân thủ ít ỏi lượn khắp mọi nơi.

Từ Trường Thanh đến đồng đá bên cạnh nhìn nhìn, nửa ngày sau ánh mắt dừng lại trên một tảng đá vỏ màu xám lớn bằng dưa hấu ở trong góc, mặt trên trũng muôi nhìn không nhiều lần, hơn nữa phân bố không đồng đều, trên vỏ có đôi chút là màu lam, mao liêu trong có ngọc màu thiên lam khả năng khá lớn, ở Đại Uyển ngọc thiên lam không nhiều lần, hơn nữa có cũng là các loại thấp kém, hoặc cùng với màu khác trộn lẫn, không quá rõ ràng, cơ hồ không quá xuất sắc, màu sắc không thể lên mặt bàn, cho nên loại mao liêu này rất nhiều người sẽ không đồ, cơ hồ liếc mắt một cái liền trực tiếp phủ định.

Bất quá Từ Trường Thanh cũng là bằng không, hắn ở trong núi nhỏ khi vô sự, thường xuyên tách đá núi, cầm các loại vỏ đá cân nhắc đồ thạch chi đạo,

từng xem qua màu lam ngọc, tuy rằng nó không bắt mắt giống hồng hoàng lục, cũng vẫn nhất sạch sẽ thông thấu, cũng là màu sắc hân thích nhất.

Lúc ý niệm này đã dùng không sai biệt lắm, nhưng vừa nghĩ đến lam ngọc, liền rất muốn xem thử tảng đá này, chuẩn bị ý niệm trong đầu, lập tức đi qua đi ngắm nghía, trách không được bị người vắng vẻ, biểu hiện thật sự khiến người ta không xem trọng.

Tiếp đưa tay đặt ở mặt trên, sau đó điều động ý niệm còn thừa không nhiều lắm, tìm kiếm trong đá, từ nông vào sâu, đến khi tìm được ước chừng một nửa, vẫn không phát hiện chút linh khí nào, không khỏi trong lòng thở dài, đây chỉ sợ thật là khối phế thạch, một chút ngọc đều không có, bởi vì hân vẫn chưa phát hiện có ngọc hình thành, lúc này ý niệm đã sắp dùng đến cực hạn.

Bất quá suy nghĩ có hơi buồn bực, vẫn cần rằng muốn tìm đến cuối cùng, kết quả, không ôm hy vọng tìm tòi, nhất thời trước mắt sáng lên, hô hấp có chút dồn dập, bởi vì hân tìm được bên trong một mảnh linh khí nhu hòa màu lam, nhần nhụi, thuần túy, không một tia tạp chất, ngay từ đầu có chút lam nhạt, hướng vào bên trong màu lam dần dần càng ngày càng thông thấu, cũng càng ngày càng sáng, đến cuối cùng đúng là màu thiên lam đẹp đến mức tận cùng.

Từ Trường Thanh đến khi rời khỏi, trên mặt kinh hi chợt lóe mà qua, một lần nữa lại đánh giá tảng đá này, có thể nói đây thật là một khối đá vô xám thực xấu xí, mặt ngoài không có tinh thể, không có thạch văn, là cái loại ít ra ngọc, loại đá không được người xem trọng nhất.

Lại không nghĩ rằng bên trong thể nhưng sẽ có một khối mã ngọc cực hạn nhỏ như vậy, không hề kém ngọc trong núi nhỏ, chỉ tiếc nuối là, quá nhỏ, đại khái chỉ lớn hơn quyền đầu một vòng, hình trứng gà, bên ngoài từ nông đến sâu đều là màu lam.

Từ Trường Thanh nhìn kĩ, liền bắt động thanh sắc, sau đó giống những người khác, ở trước đồng đá chậm rãi lật xem, kỳ thật tâm tư của hân sớm ở trên khối đá vô xám vừa rồi, thời gian sau đó, tùy tay từ trong đồng đá chọn mấy khối mao lưu bình thường, sau đó lấy ra ba khối trước xen lẫn cùng nhau.

Chương quỳ bện rộn đi quanh, đi ra nhìn một vòng, thấy Từ Trường Thanh xua tay với hân, lập tức bước nhanh qua, cũng đầy mặt tươi cười hỏi: “Từ công tử chọn được rồi?”

Từ Trường Thanh đáp trở về: “Phải.” Sau đó chỉ vào trên mao lưu hỏi: “Thỉnh chương quỳ tính một phen, tổng cộng nên đưa người bao nhiêu bạc.”

Chương quỳ nhìn qua đồng đá vội hi cười hi khai lên tiếng trả lời, xoay người tra xét số lượng nói: “Tổng cộng cửu khối đá tam đẳng đồng đá, này đều là năm lượng bạc một khối, Từ công tử chỉ cần đưa bốn mươi lăm lượng bạc là được.”

Từ Trường Thanh nghe vậy khẽ gật đầu, tiếp lộ ra khẩu khí không sao cả nói: “Vậy tùy tiện chọn thêm một khối, thành năm mươi lượng bạc.”

“Được ngay!” Việc buôn bán thích nhất chính là loại khách mua hào phóng bất kể chỗ nào này, lập tức nói: “Từ công tử người tùy tiện chọn.”

Vì thế Từ Trường Thanh làm bộ như nhìn chung quanh, sau đó đi đến kia khối mao lưu vô xám đầu tiên xem kĩ mới mở miệng nói: “Vậy khối này đi.”

Chương quỳ nghe vậy không khỏi sửng sốt, kỳ thật tảng đá này vốn là nhị đẳng, nhưng bởi vì tương bán thật sự là quá kém, cho nên hoài nghi lúc trước có phải đồng bọn phân sai đồng hay không, đem tam đẳng trộn vào trong mao lưu nhị đẳng, sau lại đồ đến đồ đi, vẫn bán không ra, ngày hôm qua hân mới để tiểu nhị lấy đến góc bên này, xem có thể bán đi không, nếu bán không được, đến lúc đó để cho tiểu nhị mở ra, có ngọc bán ngọc, không ngọc ném xuống.

Ai ngờ hôm nay còn có người muốn mua, chương quỳ tự nhiên cao hứng mừng rỡ, kiểm năm lượng vẫn so với không kiếm tốt hơn, lập tức đáp ứng, Từ Trường Thanh thấy thế cũng không do dự, lúc này từ trong tay áo đem năm mươi lượng bạc đã chuẩn bị ra, chương quỳ tiếp nhận, giao cho tiểu nhị bên người, sau đó ân cần hỏi: “Từ công tử muốn giải thạch không? bởi vì công tử là lần đầu tiên đến, ta có thể cho công tử giảm một nửa tiền giải thạch, mười tảng đá chỉ lấy một lượng bạc, thế nào?”

Từ Trường Thanh tự nhiên muốn giải, tuy rằng nơi này giải thạch đắt, nhưng bởi vì hân không có phủ của mình và xe ngựa, cũng không khả năng mướn xe kéo đến nơi khác, cho nên liền mỉm cười nói: “Vậy làm phiền chương quỳ.”

“Khách khí khách khí.” Nói xong quay đầu liền bảo tiểu nhị nâng này đồng mao lưu đến sân trống bên cạnh, vài người cùng nhau đến thấy Từ Trường Thanh muốn giải thạch, không khỏi đem đá chọn được định xuống, sau đó đều chạy tới vây xem.

Chung quanh người xem giải thạch cũng không ít, vừa lúc có một khối giải xong, chương quỳ lập tức phân phó người đem mười khối này lấy qua.

Giang Quyết thấy thế cũng chạy tới, thấy Từ Trường Thanh mua mười khối, không khỏi quái kêu lên: “Hảo gia hỏa, xuống tay rất nhanh.”

trong giải thạch tiểu nhị Thanh Ngọc Các tất cả có mười mấy người, người người thân cao thể tráng, hai người một người, giải thạch không có vấn đề gì, tốc độ cũng mau, giá giải thạch bên cạnh bây giờ không ít công cụ được đặt làm, có cửa đá, cần mạn lực mới có thể mở, có vài cái lại cần kỹ xảo, dùng công cụ không đến một lúc liền mở.

Hai đại hán đem mười tảng đá Từ Trường Thanh chọn, ngâm nước mà bắt đầu giải, đầu tiên là tại nơi dễ có ngọc mở ra, nếu thấy ngọc sẽ sát thạch, bên cạnh có chuyên gia sát thạch, nếu không thấy ngọc sẽ vẫn giải, giải đến thấy ngọc mới thôi.

ba khối đầu chỉ có mấy tia ngọc, không đáng giá một văn, chính tông bồi tiền, chung quanh đều là người xem náo nhiệt, có người cũng mau miệng nói, ham món lợi nhỏ thiệt thời lớn, xem đi, đây là đến đưa tiền cho lão bản.

khối thứ tư giải ra ngọc, thạch tràng đặc biệt dùng cát sát ngọc, một hồi công phu liền sát ra một khối ngọc tam sắc, mặc lục sắc mang hơi hạt và đỏ sậm, ít nhất giá trị thất tám lượng bạc.

Người chung quanh mới phần chấn chút, kế tiếp cắt ba khối lại không có ngọc, vì thế người chung quanh lại bắt đầu lắc đầu, ngay cả Giang Quyết một bên cũng đợi có chút nóng nảy, Từ Trường Thanh vẫn mặt không đổi sắc.

Đợi khi giải đến khối thứ tám, chỉ thấy tiểu nhị từ trong nước lấy ra một khối mao liễu vỏ xám lớn bằng trái dưa hấu, thường chơi đồ thạch không ít người đều thấy qua mao liễu này, biết khối này ở trong đồng nhị đẳng đề đã lâu, căn bản không có gì để người xem trọng, vẫn bán không được, vì thế đều như xem kịch vui mà nhìn, phỏng chừng sau khi cắt chính là một đồng phế thạch.

Tiểu nhị nhanh chóng đem nguyên thạch cố định tốt, sau đó tìm đúng vị trí, hai người cứ qua lại dát ki vài cái, mao liễu một đầu mờ, không có ngọc, tiếp lại cura, mờ, không có ngọc, tái cura, mờ, đi ?

Người chung quanh đều thấy được ở giữa lộ ra một chút lam, chỉ là một chút, trong khối đá xám xám lại có màu lam uông uông chói mắt, ôm lấy tâm can.

“Là màu lam ngọc ?”

“Đồ ngọc không đồ lam, bởi vì phần lớn là ngọc kém, không đáng tiền.”

“Vây cũng không nhất định, hai năm trước trong Ngọc Viễn Trai không phải ra một chuỗi lam thủy châu liên phẩm chất thượng đẳng sao ? sau lại nghe nói bị thực phi trong cung nhờ người lấy năm trăm lượng bạc mua đi.

“Không thể nào, trong mao liễu năm lượng bạc có thể ra ngọc năm trăm lượng sao ?” Có người nghi vấn.

“Từ phi này khối là lam thủy.”

Mọi người không khỏi đều nhìn về phía tảng đá kia, vài tiểu nhị thấy ngọc, động tác bắt đầu cẩn thận hơn, trước bắt đầu cắt ở góc và cạnh, chậm rãi tiến dần vào trong, kết quả một khối lớn bằng dưa hấu cuối cùng bị hơn mười người cắt chỉ còn lại một phần năm, nơi có ngọc còn không bằng một phần năm toàn bộ khối đá, lập tức đưa cho người sát ngọc bên cạnh.

“khối ngọc này nhỏ như vậy hẳn là không đáng giá đi ?”

“Ai biết !”

“Ngọc tốt không nên nhiều.”

Người sát ngọc bên cạnh nhận lấy, nhanh chóng đem góc cạnh dư thừa trên vỏ nguyên thạch sau đó dùng cát lau một hồi, chậm rãi liền lộ ra một đoàn màu lam thuần túy lớn bằng nắm tay bên trong, giống trong tường tượng của Từ Trường Thanh, không có chút tạp chất, cho dù không gia công, mặt ngoài cực kì thô ráp, nhưng vẫn khó nén một đoàn lam ngập nước kia, màu sắc thông thấu trong suốt giống như là ảnh ngược của trời xanh ở trong nước, làm người ta vui vẻ thoải mái.

“Quả nhiên là lam thủy hiếm thấy.”

“Trời a, lớn như vậy có thể ra một cái vòng tay đi ? một chuỗi châu liên đã năm trăm vạn, vậy một cái vòng tay.”

“Không chỉ vòng tay, ở giữa một khối kia còn có thể làm ngọc bội, còn thừa hai bên, một đôi nhẫn khuyên tai đều có thể, ngọc vụn còn có thể ở trên ngân thoa làm chút hoa điểm tuyết.”

“Vây không phải muốn lên ngàn lượng ?”

“Tính sơ là vậy, không gia công phải một ngàn năm trăm lượng, gia công rồi. Một ngàn năm trăm lượng nhân gia còn không nhất định bán đâu, dù sao loại lam thủy này thật sự hiếm thấy, đáng trân quý, thuộc về có tiền khó mua.”

Mọi người:

Đồ thạch thật sự là món lãi kếp sù a !

Giang Quyết quay đầu ánh mắt tỏa sáng nhìn về phía Từ Trường Thanh, ánh mắt kia trừ bỏ hâm mộ chính là hâm mộ, hơn một ngàn lượng bạc a, hẳn lớn như vậy còn không có thấy qua .

vài người đồng hành khác liền lại càng không nói ra, ánh mắt nhìn Từ Trường Thanh, cũng đều là ghen tị và cuồng nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Tường Vi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Làm Trò Cười Cho Thiên Hạ

Còn lại hai khối nguyên thạch mở ra tuy rằng cũng đều là huyết đào ngọc, nhưng cùng khối lam thủy vừa rồi kia so sánh, lập tức liền không đủ nói, trong lòng mọi người rục rịch, chương quỳ Thanh Ngọc Các là trước hết kiểm chế mọi người, lúc này đeo vẻ mặt cười tới hỏi Từ Trường Thanh đối với khối lam thủy kia có tính toán gì không.

Lam thủy quả thật là cực phẩm trong lam ngọc, cực kì hiếm hữu, màu sắc Từ Trường Thanh cũng thực thích, giả như không có núi nhỏ, chỉ sợ sẽ coi nó trân bảo, tuyệt đối không chịu dễ dàng mở miệng đem nó cùng người mua bán, ý tưởng này không chỉ có Từ Trường Thanh, đối lại bất luận trên người kẻ nào ở đây, đều không chịu dễ dàng ra tay, dù sao nguyên thạch dễ kiếm, mã ngọc khó cầu.

Nhưng bởi vì trong núi nhỏ đã có lam thủy, cho nên tâm tư đem khối lam thủy này lưu lại trong tay cũng liền phai nhạt.

So ra, hần hiện tại cần nhất một khoản tiền làm vài chuyện muốn làm, tuy rằng nói hần hiện tại ở trong phủ tướng quân hết thầy đều tốt, thân thể của Vân di cũng vô sự, nhưng phu tử từng nói qua, trời trời chưa mưa, triết bị tang thổ, vẫn vương dù hộ. Nay hạ dân này, hoặc dám vũ dư.

Ngay cả chim chóc cũng biết thừa dịp trời còn không có trời mưa thời điểm, nhanh dùng cây dâu tằm đem khe hở trong ổ chim quần chặt, chỉ có đem ổ làm chắc chắn, mới không sợ người xâm hại.

Từ Trường Thanh đem những lời này âm thầm ghi tạc trong lòng, hần bây giờ còn không thể an tâm đem tướng quân phủ làm chỗ của mình, địa bàn của mình, cũng vô pháp đem tiền bạc người khác cho làm như tiền bạc của mình, tuy rằng Chiến lão tướng quân làm người luôn hào phóng, nhưng Từ Trường Thanh vẫn là không thể yên tâm thoải mái, thu người đồ của khác, trong lòng sẽ không tự giác nghe người ta bài bố kém một bậc, sống một kiếp như vậy, đời này hần không muốn.

Cho nên bắt đầu từ năm trước, cũng chậm rãi bắt đầu cân nhắc, nghĩ thế nào mới có thể ở trong kinh thành tìm nơi đặt chân tốt nhất thuộc về chính mình, đặt cũng có thể đem vấn đề thu vào ngày sau cùng nhau giải quyết.

Đội khối lam thủy hôm nay vừa xuất hiện, không khỏi khiến hần trước mắt sáng lên,

khối lam ngọc hiện tại bán đi, không sai biệt lắm có thể được một ngàn năm trăm lượng, nhưng nếu có thể tìm được công tượng tay nghề mài ngọc tốt ra sức, lại có con đường có thể bán đi, giả sẽ không thể đoán trước, khẳng định hai ngàn lượng là ít nhất, mà phí mài nhiều nhất bất quá trăm lượng bạc, như vậy không biết có năng thế kiếm được bao nhiêu, nếu hần có thể có một gian cửa hàng ngọc thạch buôn bán tốt, có công tượng mài của mình, một khối ngọc này kiếm được liền xa xa không chỉ một ngàn năm trăm lượng.

Đồ thạch dù sao cũng có phiếu lưu, hơn nữa sẽ không ngày ngày đều có thu hoạch, cực phẩm mã ngọc lại ít, cũng không có nhiều ở đó cho người chọn lựa, cho nên gia công vật phẩm trang sức bán ra, mới bảo đảm nguồn thu ổn định.

Có ý tưởng này, Từ Trường Thanh không khỏi tinh thần rung lên, cảm thấy chuyện phải làm trước mắt hần là lập một cửa hàng buôn bán hưng vượng, ở trong thành khác dừng chân.

Nhưng ở trong kinh thành muốn bày một gian cửa hàng tốt, chút tiền hiện ở trong tay còn xa xa không đủ, vừa mới hôm nay được khối lam thủy phi thủy này, tuy rằng hiện tại bán kiếm được sẽ thiếu một ít, bất quá, đây vốn chính là món lợi ngoài ý muốn, bán đi phí mua cửa hàng liền có.

Lập tức cười trả lời chương quỳ: “Nếu là giá thích hợp, vẫn là có thể bán cho người hữu duyên.”

Chương quỳ vừa nghe, nhất thời sắc mặt vui mừng, hần chỉ sợ vị Từ công tử này không nỡ buông tay, đến lúc đó ra khỏi Thanh Ngọc Các dù muốn bán, cũng không tới phiên hần, chỉ cần có tâm tư muốn bán là được.

Giống chương quỳ Thanh Ngọc Các bọn họ chuyên chơi ngọc, trong tay đều sẽ thường niên tồn vài khối trân điểm chi bảo, nếu bên người không mấy khối cực phẩm mã ngọc, cũng không dám nói mình là chuyên ngọc, bất quá thạch trảng tới tới lui lui nguyên thạch tuy nhiều, nhưng có thể gọi là mã ngọc không có mấy khối, cực phẩm liền càng thiếu, loại lam thủy phẩm chất giống hôm nay là thiếu lại càng thiếu.

Nếu là từ trong Thanh Ngọc Các giải ra, tự nhiên không thể tiện nghi ngoại nhân, huống chi vị Từ tiểu ca này tựa hồ vẫn là tân thủ, mình thế nào cũng kiểm lời.

Nhưng tâm tư này cũng không thể biểu lộ ra, chương quỳ cười ha hả hỏi dò: “Từ công tử không bằng đem khối lam thủy này bán cho Triệu mỗ thế nào?”

Từ Trường Thanh đã sớm nhìn ra dụng ý của chương quỳ, khách sáo hai câu, liền hỏi: “Không biết chương quỳ có thể ra bao nhiêu?”

“Triệu mỗ luôn ra giá công đạo, khách nhân đến Thanh Ngọc Các đều biết, một ngum giá, một ngàn năm trăm lượng, thế nào?”

Từ Trường Thanh nghe xong không lập tức đáp lời, hần biết người làm ăn luôn giả dối, cho giá đều là từ giá thấp nhất, nhưng lần này chương quỳ vừa mở miệng liền cho giá cao như vậy, chỉ sợ là nhất định phải có khối lam thủy, nếu hần có tâm muốn, giá vẫn có khả năng tương.

Bên cạnh có người mở miệng, hiển nhiên cũng là vị khách quen đồ thạch, đại khái nghe được hần và chương quỳ Thanh Ngọc Các nói, vì thế hướng Từ

Trường Thanh cùng tay nói:“Vị tiểu ca này, tại hạ họ Lý, nguyện ý ra một ngàn sáu trăm lượng mua khối lam thủy này”

Từ Trường Thanh nghe vậy quay đầu nhìn người nọ liếc mắt một cái, sau đó cố ý nhất thời ách ngôn,“Này.....”

chường quầy bên cạnh lời kéo nói:“Vị này là Lý phủ nhị công tử đi, không biết bị nhân khi nào đắc tội ngươi? sao còn vô lý chặn ngang một tay?”

Lý công tử sùng sốt, lập tức nói:“Tại hạ và Triệu chường quầy không hề ân oán, càng không dám đắc tội, chỉ là tại hạ đối khối lam thủy phi thủy này thật sự thương thức, lúc vừa rồi nghe vị Từ công tử muốn bán, liền nhất thời nhanh mồm nhanh miệng, bất quá, tại hạ nghĩ, đã bán ngọc, người ra giá cao thì được, cho nên mới cả gan mồm miệng cạnh tranh.”

Chường quầy nghe không khỏi ể khẩu khí, vị Lý công tử này ngược lại nói không sai, chỉ là vừa rồi hẳn cùng với Từ Trường Thanh là nói riêng, vốn tưởng rằng giá cả lập tức có thể thành giao, lại không nghĩ bị người hữu tâm chui chỗ trống, sao có thể không khiến hẳn buồn bực.

Bất quá buồn bực thì buồn bực, lam thủy muốn được đến tay, vì thế cũng không rảnh cùng hẳn lý luận, quay đầu nói với Từ Trường Thanh:“Từ công tử, bị nhân ra một ngàn sáu trăm năm mươi lượng mua xuống khối lam thủy này!”

“Tại hạ ra một ngàn bảy trăm lượng.”

“Bị nhân một ngàn bảy trăm năm mươi lượng!”

“Tại hạ một ngàn tám trăm lượng.”

Từ Trường Thanh tuy rằng có thể nghĩ hai người ra giá mua lam thủy, nhưng không nghĩ tới giá tướng nhanh như vậy, ở một bên nhìn xem có điểm ngốc.

Mà một bên cũng có không ít người nóng lòng muốn thử, dù sao nhiều năm mới có thể ra một khối lam thủy, trân quý đáng tiền, vì thế đều vây quanh đi lên kêu giá, trong lúc nhất thời ứng với câu nói kia, Phong Từ mua, Phong Từ bán, còn có Phong Từ đang chờ đợi.

“Bị nhân ra hai ngàn một trăm lượng!”

“.....” Lần này vị kia Lý công tử rốt cục yên lặng, hai ngàn một trăm lượng đã là cực hạn tiền bạc trong tay hẳn, nhiều nữa sẽ không dễ lấy ra.

Mà những người khác cũng có chút do dự, hơn hai ngàn lượng không phải số lượng nhỏ, lam thủy cố nhiên tốt, nhưng dù sao chỉ có một khối nhỏ, cũng không đáng đem toàn bộ tiền đập vào.

Từ Trường Thanh thấy thế biết giá này hẳn là chính là giá chốt của khối lam thủy này, đang định muốn nói nói.

Đột nhiên phía sau một thanh âm vang lên, trầm thấp mà có chút không vui:“Triệu chường quầy thăm nghĩ dùng hai ngàn một trăm lượng mua khối cực phẩm lam thủy này sao?”

Không chỉ có Triệu chường quầy run run, Từ Trường Thanh cũng đồng dạng phía sau lưng băng lãnh, lập tức bả vai trầm xuống,

Từ Trường Thanh không cần xem cũng biết là Chiến Vô Dã đến, bất quá, hẳn tới hay không đều giống nhau, dù hẳn muốn khối lam thủy này, cũng phải cùng người cho giá, nhiều lắm..... Tính cho hẳn rẻ hơn một ít.

Triệu chường quầy nhìn thấy Chiến Vô Dã, mặt vừa rồi còn cứng ngắt lập tức cười ra một đóa hoa,“Nguyên lai là Chiến thiếu tướng quân a, ngọn gió nào đem ngài thổi tới đây?”

Chiến gia ai dám đắc tội, Triệu chường quầy cũng không dám đắc tội, người khác không biết, hẳn lại biết, mao liễu ngọc tràng trong hàng năm kéo vào đều là từ ngọc quặng, mà ngọc quặng ở Đại Uyên mười nơi có sáu nơi là lấy từ chỗ đá Chiến gia không cần, đây là nội tình không ít người trong đồ thạch tràng đều biết.

Chiến gia ngầm chuyên có một đám người khai thác mỏ, sau khi mở quặng, khối ngọc quặng lớn đều bị cầm đi, còn lại khối nhỏ chường quầy liền bán cho đồ thạch tràng, chỉ là lấy đồng đá bỏ đi của người ta đã có thể phát tài lớn, ai còn dám đắc tội? đắc tội nhân gia có quặng bán cho đối thủ không bán cho ngươi, vậy không phải để ngươi giương mắt nhìn sao, hơn nữa mấy năm nay ngọc quặng chung quanh Đại Uyên càng ngày càng ít, phạm là có thể tìm được một chỗ mọi người đều như hồ rình mồi, lấy lòng còn không kịp, ai còn ngu ngốc tới đắc tội.

Chiến Vô Dã cũng muốn khối lam thủy, lập tức ở trong tay thương thức, cũng không nói, Triệu chường quầy ở một bên xem có chút hết hồn.

Không chỉ Triệu chường quầy, ngay cả người xem giải thạch chung quanh đều mang theo khiếp ý thối lui chút, ngay cả Giang Quyết cũng xê dịch về phía sau.

Triệu chường quầy rốt cục nhìn không được mở miệng giải thích:“Là như vậy, ngài kìa..... A vị Từ công tử này, vừa rồi giải ra một khối lam thủy, cố ý muốn bán, cho nên ta đang cùng vài vị huynh đài cạnh tranh, dựa theo quy củ Thanh Ngọc Các, có ngọc bán ra, người ra giá cao thì được.....”

Chiến Vô Dã nghe xong nâng mi, lập tức cúi đầu để sát vào Từ Trường Thanh, giọng điệu có chút thân thiết hỏi:“Ngươi thật sự muốn bán?”

Chường quầy và vài người khác cách gần thấy được, lập tức lùi trông mắt, Chiến Vô Dã ở Đại Uyên ai chẳng biết, luôn lạnh lùng, hoàng thân quốc thích cũng không cho sắc mặt tốt, khi nào thấy hẳn đối với người ăn nói như thế? lại không nghĩ rằng hôm nay đối với vị kẻ này phá lệ.

Từ Trường Thanh cũng không rõ ý đồ của hắn, Chiến Vô Dã đây là giúp hắn hay là muốn như thế nào ? do dự , đành phải khẽ gật đầu nói:“khởi lam thủy này cũng là ở Thanh Ngọc Các mà được, đã có không ít người thích, vậy bán cùng người có duyên đi.”

Chiến Vô Dã ân hai tiếng, vừa nghe hắn nói, vừa giúp hắn chỉnh vạt áo, giống như sợ hắn chịu lạnh mới nhìn về phía người chung quanh lạnh giọng dò hỏi:“Hai ngàn một trăm lượng bạc, còn có người tăng giá không?”

Nói xong ánh mắt quét một vòng, cuối cùng híp mắt, định ở trên một người mập mạp trong đó.

Mập mạp bị ánh mắt Chiến Vô Dã nhìn trúng lập tức mặt đỏ lên, nửa ngày mới mở quai hàm nói:“Hai ngàn. Một trăm năm mươi lượng.” Nhược điểm của mình nằm trong tay Chiến Vô Dã, nếu thật không mở miệng, chỉ sợ lập tức sẽ cùng mình trở mặt .

Lập tức mập mạp có chút ủ rũ, nghĩ rõ ràng buổi sáng khi xuất môn tìm người tính qua hôm nay là ngày hoàng đạo , sao lại thấy tên ôn thần này

Mập mạp vừa chảy mồ hôi vừa kêu giá, người khác không biết, kỳ thật hắn hiện tại chộp căn bản không phải ngọc, mà là bí mật mình không thể để người khác biết.

Lập tức Chiến Vô Dã lại nhìn về phía chuông quầy, chuông quầy càng không dám đắc tội, lập tức cùng nói:“Hai ngàn hai trăm lượng.”

Mập mạp cắn răng nói:“Một ngàn hai trăm năm mươi lượng.”

“Hai ngàn ba trăm lượng.”

“Hai ngàn ba trăm năm mươi lượng.”

“.....”

“.....”

“Hai ngàn sáu trăm lượng.”

Đến con số này, vốn Chiến Vô Dã vẫn nghịch lam thủy trong tay mới rút cục ngừng đầu, đem lam thủy tùy tay ném lên người chuông quầy :“Tốt, hai ngàn sáu trăm lượng, liền định như vậy.”

Chuông quầy không xong, kinh hãi tiếp được lam thủy, tổ tông a, đây chính là hai ngàn sáu trăm lượng bạc, rút là tiêu, đồng thời cũng nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng không thâm hụt tiền, lấy lòng còn có ba bốn trăm lượng lợi nhuận.

Đồng thời thả một hơi còn có mập mạp, đang dùng ống tay áo không ngừng lau mồ hôi, may mắn may mắn, không cần đập nồi bán sắt làm trò cười .

Từ Trường Thanh tiếp nhận ngàn năm trăm lượng ngân phiếu chuông quầy cho , cũng thấy được đau lòng trong mắt hắn, dừng lại, sau đó rút ra trong đó hai phiếu làm tiền thưởng, dù sao sau vẫn muốn đến chơi, không nên đắc tội .

Chuông quầy thấy có thể trở về hai trăm lượng, nhất thời vui oi là vui, trực tiếp khen Từ công tử tâm địa tốt, không giống có vài người. Kết quả bị ánh mắt của Chiến Vô Dã trừng, lại run rẩy nghẹn trở về.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Trường Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Thần Thái

Từ Trường Thanh cẩn thận thu ngân phiếu, nhân tiện đem ba khối huyết đào ngọc còn lại tiện tay bán cho người khác, khả năng những người này đều nhiep vu dưới dâm uy của Chiến Vô Dã, tuy rằng muốn giá thấp nhất, nhưng đều không dám đưa thiếu chút nào, đến trong tay Từ Trường Thanh đại khái có hơn sáu mươi lượng.

Từ Trường Thanh có chút dở khóc dở cười, ba khối ngọc này cũng không lớn, giới lám cũng chỉ năm mươi lượng, kết quả nhiều ra mười lượng, mà sáu mươi lượng này hắn vốn tính mời vài người cùng trường đi tẩu lầu ăn một bữa, kết quả Chiến Vô Dã vẫn không có ý rời đi, bởi vì hắn ở đây, cho nên mấy người khác cũng không dám tiến lên, chỉ đều vừa nhìn mao liễu vừa xem xét Từ Trường Thanh, chỉ có Giang Quyết tiến lên lên tiếng tiếp đón.

Chiến gia cùng lão gia tử nhà Thái úy quan hệ luôn không tệ, Chiến Vô Dã ngược lại là thực nể tình cùng Giang Quyết nói hai câu, bất quá cũng chỉ có hai câu liền đuổi đi, Từ Trường Thanh thấy Giang Quyết xoay người tiểu nhân thần thiên ngôn vạn ngữ, không khỏi âm thầm muốn cười, hắn đương nhiên biết Giang Quyết muốn nói cái gì, đơn giản chính là tìm mình giúp hắn tham mưu chọn mao liễu, nhân cơ hội tìm lý do muốn hắn mời khách đi ra ngoài làm một bữa, tâm tư tiểu hải tử chính là hai loại này, rất dễ đoán.

Sơ ra, Chiến Vô Dã liền khó đoán hơn, Từ Trường Thanh thấy hắn vẫn đứng ở bên cạnh, không tính rời đi bộ, đành phải kiên trì mở miệng hỏi nói:“Chiến..... huynh, người sao lại đến nơi này?”

Chiến Vô Dã nghe vậy mày căng thẳng, hiển nhiên bị Từ Trường Thanh kêu hai chữ Chiến huynh không thoải mái, quay đầu nhìn hắn, nửa ngày mới nói:“Hoặc là tên, hoặc là kêu Vô Dã.....”

Vô Dã.....

Từ Trường Thanh nghe da đầu nhin không được run lên, vốn hắn tưởng giống trước trực tiếp gọi tên hắn, nhưng xét đến hắn vừa mới giúp đỡ, cho nên mới lâm thời thêm chữ huynh, tuy kêu có chút không thuận, cũng là quá khứ, nhưng hai chữ Vô Dã này

Hắn vịn vịn không thể kêu ra miệng.

Một là bọn hắn còn chưa hiểu biết nhau như vậy, hai là cảm giác không thích hợp, vì thế đành phải dờ daim mắt, trong lòng không tự tại, mà thôi, vẫn trực tiếp gọi tên cho dễ.

Chiến Vô Dã thấy hắn lúc này sắc mặt ửng đỏ, hiển nhiên vừa lòng, chủ động đáp câu hỏi vừa rồi của hắn:“Tôi nơi này vốn là muốn đồ một phen.”

Từ Trường Thanh nghe xong.....

Người này có phải nghĩ lý do sứt sọc như vậy thật lừa được người hay không?

Nào có chút nào giống đến đồ thạch?

Từ Trường Thanh đầy bụng nghi vấn, Chiến Vô Dã phản thủ vỗ vỗ bả vai Từ Trường Thanh, đưa hắn đi đến nơi sạch sẽ mở miệng hỏi:“Sao người có thể tìm ra ngọc cực phẩm?”

Từ Trường Thanh không nghĩ tới hắn sẽ hỏi như vậy, thuận miệng trả lời:“Chỉ là vận khí tốt mà thôi.”

Chiến Vô Dã cúi đầu nhìn hai mắt hắn, lập tức nói:“Ngọc cực phẩm ra một khối không dễ, vì sao không giữ trong tay phải vội vã bán đi?”

Từ Trường Thanh nghe vậy hơi sùng sốt, tâm tư cũng sinh động lên, hắn nghĩ Vân di nếu còn ở trong phủ, việc hắn muốn mua cửa hàng buôn bán, nàng là khẳng định sẽ không đồng ý, nhất định thiên đình vạn dặm, muốn hắn lấy nghiệp học làm chủ, bất quá trước khác nay khác, Vân di hiện tại không ở trong phủ, ngược lại giảm đi không ít miệng lưỡi, nếu hiện tại mua cửa hàng, đến lúc đó gạo nấu thành cơm, Vân di sau khi trở về biết cũng không thể nói gì.

Nhưng chuyện này, hắn cũng không thể ai cũng không nói, gạt người trong phủ tướng quân lên lút lút, làm phải làm quang minh chính đại, cho nên phải đánh một tiếng với người Chiến gia, nay Chiến Vô Dã vừa hỏi như vậy, chẳng bằng đem tính toán nói cho hắn, Chiến Vô Dã đã biết, cũng chẳng khác nào Chiến lão tướng quân đã biết, hắn sẽ không lại đến tìm lão tướng quân nói việc này.

Từ Trường Thanh do dự một trận, liền đem tính toán muốn kinh doanh ngọc khí, chọn chữ, đơn giản nói ra với Chiến Vô Dã, kỳ thật cũng không ôm hy vọng gì, chỉ là xuất phát từ lễ nói nguyên nhân, không muốn bị người ta nói là lên lút lút làm việc sau lưng, hắn vốn nghĩ Chiến Vô Dã sẽ chất vấn hắn hoặc bất mãn, dù sao Chiến phủ không bạc đãi với hắn, ngày thường ăn mặc không lo, hắn còn muốn phải đi buôn bán,

Nhưng kết quả lại hoàn toàn không giống như hắn nghĩ.

Chiến Vô Dã sau khi nghe xong chỉ gật gật đầu, không mở miệng răn dạy, cũng không hỏi sâu hơn, biểu tình không chút kinh ngạc, chỉ đối với một vài ý trong lời của hắn nhủ mũi, nhưng sau xác định ý hắn nói chỉ là muốn mở cửa hàng, mà không phải muốn chuyển ra tướng quân phủ, mới từ bỏ.

Trên thực tế, phản ứng này của Chiến Vô Dã, cũng là bởi vì chính sách nuôi thả của Chiến lão tướng quân, khiến cho hắn từ nhỏ không quá để ý lễ giáo, hơn nữa đối với một ít lễ nghi phiền phức của văn nhân cười nhạt, giống như văn nhân không kinh thương lĩnh tính, luôn thấy chỉ là chó má, cho nên đối với Từ Trường Thanh muốn vừa đọc sách, vừa việc buôn bán, không có nửa phần không vui, thậm chí hoàn toàn không cảm thấy chuyện này có gì không đúng.

Điều ấy khiến Từ Trường Thanh đối với hắn cảm thấy cũng tốt không ít.

Bất quá mong muốn mời bọn Giang Quyết ăn cơm hôm nay xem như ngâm nước nóng, không đợi một hồi đã bị Chiến Vô Dã kéo lên xe ngựa, trực tiếp hồi phủ.

Bất quá, giữa trưa ngày thứ hai, Từ Trường Thanh và vài người Giang Quyết thừa dịp phu tử không chú ý, cùng nhau vụng trộm chuồn ra học đường, đến tầu lâu làm một bữa, tiêu đại khái hơn năm mươi lượng bạc, kết quả sau khi trở về, lập tức bị phu tử phát hiện, mỗi người phạt mười vọt tay, bần tay đều sưng lên, ngay cả đệ tử Từ Trường Thanh này luôn nghe lời cũng không ngoại lệ.

Nếu trong tay hiện tại có đủ bạc, Từ Trường Thanh liền đứng đắn tính toán tìm gian cửa hàng, chỉ là mua cửa hàng không phải nói đơn giản mua liền mua, nhất là trong kinh thành cửa hàng địa điểm tốt, phần lớn đều là địa bàn của người ta, dù trả tiền thuê, nhân gia cũng không tất bán cho người.

Kể từ đó, hắn đành phải lui mà cầu, tìm cửa hàng nhỏ tốt là được, nhưng nhìn đi nhìn lại, cửa hàng nhỏ có thể mua được thật sự quá nhỏ, bày vật phẩm trang sức đều ngại chật chội, lại càng không nói đến đại kiện ngọc khí, mà cửa hàng hơi lớn một chút địa điểm lại có chút hẻo lánh.

Tuy nói việc này không thể nóng lòng nhất thời, nhưng Từ Trường Thanh biết, hiện tại nếu tìm không thấy cửa hàng, về sau nếu muốn tìm được nơi tốt liền khó càng thêm khó, nghĩ tới nghĩ lui, nếu thật sự ở đây tìm không được chỗ vừa ý, vậy chỉ có thể đi hạ phố, nơi đó hẳn là có thể mua được cửa hàng đồ đó không dùng, chỉ là ở chung quanh là bình dân và một ít tiểu phú, chịu hạn chế này, tiền có thể kiếm được cũng là có hạn, hơn nữa ngọc phẩm thượng đẳng là khẳng định bán không được .

Một ngày giữa trưa, Từ Trường Thanh vừa cơm nước xong, đã thấy tiểu tư bên người Chiến Vô Dã vội vàng tiến vào, muốn Từ Trường Thanh theo hắn cùng đi một phen, nói là Chiến thiếu tướng quân có việc muốn mời.

Từ Trường Thanh thấy xe ngựa đứng ở ngoài học đường, còn tưởng rằng trong phủ xảy ra việc gấp, hoặc là Vân di đã trở lại, không khỏi lập tức hướng phu tử xin nghỉ, theo tiểu tư lên xe ngựa.

Kết quả xe ngựa hướng về phía đồ thạch trảng, Từ Trường Thanh không khỏi nghi ngờ, hỏi tiểu tư, tiểu tư chỉ cười nói: “Chiến thiếu tướng quân đang ở Ngọc Bích Uyển lâu hai đời Từ thiếu gia .”

Từ Trường Thanh nghe xong hơi không vui, một hồi vài ngày trước còn đối với Chiến Vô Dã thoảng đãi mới, kết quả hôm nay liền dùng chiêu này gọi đến gọi đi.

Bất quá, đã đến nơi, cũng không thể quay đầu rời đi, dù sao cách học đường có chút xa, chỉ có thể tức đến chi tắc an chi.

Xuống xe ngựa, vuốt áo choàng đi vào sân, lọt vào trong tầm mắt có loại cảm giác quen thuộc, lập tức nhận ra đồ thạch trảng này đúng là một nhà Từ Trường Thanh ban đầu hay đi qua, đi hai bước, quay đầu không tự chủ được nhìn về phía một đồng đá nhỏ ở góc tường xác nhận, chỉ thấy một ít bình dân và tiểu hải tử đang ở trong đồng đá chọn lựa, có biến thành quần áo và mặt đều ô uế cũng không biết mệt.

Bên trong còn có vài bóng dáng quen thuộc, đây là đám tiểu hải tử từng cùng hắn mua mao liễu trước đây, chỉ là giao tình không sâu, chỉ nhớ rõ gương mặt, có đứa trong nhà dệt vải, hoặc là làm mộc, nhưng tên đã sớm nhớ không được.

Thấy bọn họ đang trợn to mắt nhìn mình chằm chằm, Từ Trường Thanh cũng không giả vờ không thấy, quay đầu đi, mỉm cười gật đầu với bọn họ, không quá mức lạnh nhạt, cũng không quá mức thân thiết.

Bất quá không khỏi có chút cảm khái, chỉ cảm thấy hết thảy đều như là mới hôm qua, mà mấy ngày gần đây cũng đã xưa đâu bằng nay,

Lập tức hít một hơi thật sâu, khẽ nâng đầu, theo tiểu tư dẫn đường không nhanh không chậm đi qua.

Mà vài tiểu hải tử từng cùng Từ Trường Thanh cùng mua nguyên thạch cũng là vẻ mặt khiếp sợ, Từ Trường Thanh lúc trước theo a di giả vào tướng quân phủ, bọn họ đám tiểu tư choai choai còn ngấm nghi luận qua, đều cho rằng hẳn sẽ không sống tốt, dù sao chỉ là bình dân, vẫn là tha du bình, đi vào phủ đệ tôn quý, a di của hắn chỉ sợ chính mình cũng khó bảo toàn, còn có thể chăm cho hắn, không chừng ngay cả hạ nhân cũng không thêm liếc hắn một cái, tuy rằng nói ra tên tuổi dễ nghe một chút, nhưng không phải có câu nói sao, thà làm vợ người nghèo, không làm thiếp người giàu, nói ra cũng không ngoài ý tứ này.

Sau lại nghe Hồ tử nói qua, nói Từ Trường Thanh hiện tại sống không tệ, có rất nhiều bạc tiêu còn có sách đọc, bọn họ nghe vào trong tai, kỳ thật đều ở sau lưng cười nhạt, tuyệt đối không tin, hơn nữa, trước mặt người bên ngoài ai không liêu mạng nói mình tốt, chống đỡ mặt mũi ?

Nhưng lần này vừa thấy lại đều choáng váng, nếu không phải Từ Trường Thanh vừa rời hướng về phía bọn họ mỉm cười gật đầu, bọn họ thiếu chút nữa đã không nhận ra được.

Vừa thấy như vậy, Từ Trường Thanh sống ở Chiến phủ khẳng định là tốt lắm, bởi vì hẳn cả người thần thái so với trước đó, đã là thiên địa khác biệt.

Trước đó mọi người đều vẫn là bình dân, khi đó nhìn bộ dạng so với bọn hắn thanh tú hơn, nhưng hơi gầy, vóc dáng cũng lùn, nhìn thực không dễ vào mắt, theo chân bọn họ căn bản cũng chưa khác gì nhau.

Nhưng nay, mới ngắn ngủn một năm, lại đưa bọn họ đặt ở cạnh nhau, liền giống như đưa viên đá đen tuyền trong tay bọn họ đang chọn, và một khối mỹ ngọc sắp mài xong, sớm không thể đồng nhất .

Nhất thời vài người trừ bỏ khiếp sợ ban đầu, nhìn bóng dáng Từ Trường Thanh biến mất, sắc mặt biểu tình đều có chút mất tự nhiên, có hâm mộ, có ghen tị cũng có người thất lạc.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Tương Vi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Tự Tin

Từ Trường Thanh theo tiểu tư lên lầu, lầu hai Ngọc Bích Uyển bài trí cực kì cao nhã, mỗi một tầng đá đều có ngọc tòa tương xứng, nhỏ nhất lớn bằng niệng chậu, lớn thậm chí còn vượt qua nửa mặt tường, cũng không biết làm sao chuyển lên, nguyên thạch được bày cũng cực kì chú ý, lớn nhỏ chẳng chịt tạo hứng thú, để người vừa xem hiểu ngay, phía trên không thấy tro bụi, hiển nhiên có người hầu ngày ngày dọn dẹp, mặt ngoài nguyên thạch cũng đều lau sạch sẽ,

Mà đối diện bãi nguyên thạch, lại có một nhả các, vừa thấy liền biết là chuyên để khoản đãi khách quý, lúc này đang có vài người ngồi ở mặt trên, thanh thần uống mao tiêm thượng phẩm Ngọc Bích Uyển dùng tới nước suối phao chế, thỉnh thoảng còn có tiểu tư cầm ấm đi lên thêm trà.

Từ Trường Thanh liếc mắt một cái liền nhìn thấy Chiến Vô Dã đang ngồi ở mặt phải, tầm mắt đảo qua thấy đến hần, không khỏi lộ ra chút tiểu ý, còn chưa đợi Từ Trường Thanh đến gần, liền đứng lên, cũng chưa nói gì, chỉ nâng tay tự nhiên kéo hần, sau đó đi đến dựa vào gần vị trí chậu than, khiến hần ngồi phía trước hơn tay, ấm áp thân mình.

Xoay người liền để tiểu tư đưa tới một ly trà nóng, trước đó không quen thuộc chỉ cảm thấy Chiến Vô Dã tính tình vừa ấm vừa lạnh, khiến người kính nhi viễn chi, bất quá từ khi Vân đi đi rồi mình bệnh nặng một hồi, Chiến Vô Dã thường đến thăm bệnh, tiếp xúc một đoạn thời gian, lại thấy hần người này cũng không có diện mục khả tăng như trước, tuy rằng không vui như trước, nhưng bất tri bất giác phai nhạt hơn.

Từ Trường Thanh do dự, tiếp nhận uống một ngụm, hơi nhũ mảy, liền thả lại trên bàn, bởi vì uống quen trà hoa Từ Từ làm, lại uống nước trà khác, liền cảm thấy miệng vô vị, đại khái là do thiếu linh khí, ần ần còn có chút vị chất.

“Tìm ta vì chuyện gì?” Từ Trường Thanh cuối cùng nhịn không được mở miệng hỏi, nếu thật chỉ là tìm hần chọn đá, vậy cũng sẽ không lãng phí thời gian, vô luận thế nào, hần sẽ không bỏ lớp trên học đường, tới nơi này bởi quan quý chơi đùa.

Chiến Vô Dã tiến đến bên tai hần, ánh mắt đặt ở làn da như ngọc của hần, chớp mũi vừa ngửi mùi thơm ngát trên người hần, vừa thấp giọng hỏi: “Mấy ngày nay, cửa hàng ngọc khí chọn được chưa?”

Từ Trường Thanh dừng lại, không rõ việc này cùng đồ thạch có gì liên hệ, nhưng vẫn lắc lắc đầu, đại khái là Chiến Vô Dã cách gần quá, nhiệt khí đều bỏ nhào vào trên mặt hần, không khỏi không được tự nhiên hơi cùng hần kéo ra chút khoảng cách.

“Người cảm thấy Ngọc Viễn Trai thế nào?” Chiến Vô Dã thấy thế ánh mắt chợt tắt, thoáng rút thân về, nâng tay cầm lấy trà trên Từ Trường Thanh vừa rồi uống qua, cúi đầu uống ngụm trà.

Ngọc Viễn Trai? Từ Trường Thanh bị ba chữ này hấp dẫn, hần đương nhiên là biết Ngọc Viễn Trai, đó là cửa hiệu ngọc khí lâu đời trong kinh thành, mặt tiền cửa hàng lớn, địa điểm tốt, chỉ là Ngọc Viễn Trai này do đương triều nhị phẩm viện sĩ Cổ phủ sở hữu, người ta đường đường quan lớn, làm sao lại đem cửa hàng bán cho tiểu bối như Từ Trường Thanh?

Dù là Chiến gia, người ta có chức quan có địa vị, cũng không cho mặt mũi lớn như vậy.

Thấy Từ Trường Thanh vẻ mặt nghi hoặc, Chiến Vô Dã buông trà trên, đứng dậy kéo hần xuống phía dưới nhặt một khối mao liêu đi đến.

Ngọc Bích Uyển lầu hai không nhỏ, dựa vào mặt sau cây cột đang có vài người ở bên cạnh một khối nguyên thạch nghị luận, cũng thường ngồi xuống xem xét hướng đi thạch văn, trong đó một người nhìn thấy Chiến Vô Dã, lập tức mở miệng nói: “Chiến huynh đệ, tảng đá này người còn đánh cuộc hay không, chúng ta vài lão gia hoa đều đứng ở chỗ này chờ người đã nửa ngày, người nếu không đi, chúng ta đã bắt đầu.”

Chiến Vô Dã nghe vậy xoay người nói khẽ với Từ Trường Thanh nói: “Người hãy đi trước xem khối mao liêu kia một cái.” Tiếp đó hướng mấy người kia chấp tay khách khí nói: “Xin lỗi, để các vị đợi lâu, chỉ là tại hạ thật sự không am hiểu đồ thạch, muốn cho xá đệ hỗ trợ tham mưu một phen.”

Nói xong liền nghiêng đầu nâng nâng cằm với Từ Trường Thanh, ý để hần đi lên xem đá, Từ Trường Thanh vốn đầy bụng nghi hoặc, nhưng ở dưới ánh mắt nhiều người như vậy, cũng không dễ mở miệng hỏi, chỉ có thể kiên trì, có hơi khó chịu đi lên.

Vài lão nhân đồ thạch nhiều, hơn nữa thường ở đây làm quen lẫn nhau, tự nhiên biết Chiến Vô Dã sẽ không chọn đá, phần lớn thời điểm là thấy ra ngọc chất không tệ liền mua, căn bản không giống bọn họ si mê vu ngọc thạch văn lộ và quý phù thần công của thiên nhiên, bất quá, lần này cư nhiên còn tìm người giúp đỡ, đều có chút hiểu kì, chờ đợi bất mãn cũng đã bị chuyển dời đến trên người Từ Trường Thanh.

Đợi nhìn thấy Từ Trường Thanh, vài người không khỏi kinh ngạc, sau đó trên mặt đều lộ ra chút khinh thường.

Trong giới đồ thạch, tư chất càng lão mới càng nổi tiếng càng kiếm tiền, bởi vì nhân lực và kinh nghiệm đều cần thời gian tích lũy, không có kinh nghiệm muốn chơi đùa, chính là có trăm ngàn gia tài cũng có thể bôi sạch, đây là chuyện mọi người đều biết.

Chiến Vô Dã không có khả năng không biết, nhưng hôm nay cư nhiên tìm người tuổi nhỏ như vậy giúp hần xem mao liêu, này không phải rõ ràng để cho bọn họ lấy sao? cũng không biết ném tiền ra ngoài cửa uống lộn thuốc, hay là quá mức tự tin.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Tàng Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 51: Song Đồ

Tuy rằng trong ánh mắt vài vị kia rõ ràng mang theo trào phúng, nhưng Từ Trường Thanh vẫn rất có cấp bậc lễ nghĩa hướng bọn họ nhất nhất làm lễ, dù sao có thể đến lâu hai Ngọc Bích Uyên thân phận đều không phú thi quý, hẳn là tiêu bối, lễ tiết tự nhiên là cần, không thể để người ta đối với hắn nói ra nửa chữ không phải.

Lập tức hắn liền ở trong ba khối nguyên thạch nhìn chuyên chú, trong ba tảng đá hai khối nhỏ một khối lớn, vô ngoài nhìn đều thật không tệ, hiển nhiên là được người lựa ra.

Từ Trường Thanh dùng ý niệm rót vào trong đó, một khối là hoàng, phần, Từ là lan tam sắc ngọc, ngọc chất thực không tệ, màu sắc cũng thực điểm, hẳn là thượng phẩm, một khối khác mở ra hai phần không tệ, lộ ra chút lục, lục nhìn cực kỳ khả quan.

Đại Uyên phi thủy mãn lục luôn thiếu, cho dù có cũng là pha tạp màu khác, hoặc là màu nhạt, nhưng vẫn có rất nhiều người cực kỳ yêu thích, đối mang thủy lục sắc người người xưa như xưa vệt, nếu tảng đá này thật sự là mãn lục, vậy tuyệt đối là giá trên trời.

Bất quá lúc Từ Trường Thanh rót ý niệm vào trong đó, lại phát hiện, bên trong tất cả đều là thô phối thạch, nơi có ngọc chỉ có một cái ngọc đá nhọt nhạt kia, mà nơi mở thạch chính là chỗ tốt nhất của ngọc đá, tảng đá này nếu là ai mua trở về, phỏng chừng tâm muốn khóc cũng có, về ngoài thật sự rất có tính lừa gạt.

Từ Trường Thanh dừng lại, cuối cùng mới nhìn khối đá lớn nhất, khối nguyên thạch đại khái lớn bằng cái bàn, nói như vậy, Từ Trường Thanh không thể dùng ý niệm xem toàn bộ, bởi vì cần rất nhiều ý niệm, có khi chỉ một khối có thể đem toàn bộ ý niệm hao tổn sạch, loại nguyên thạch này, hao liêu một đêm phát nhanh, kém có thể táng gia bại sản, hơn nữa đại đa số đều là chỉ có chút ngọc tuyến và thô phối, hoặc là có rạn và tí vết, nhưng giá người người sang quý, cho nên, trừ phi là thấp phần được người xem trọng, nếu không, người bình thường không đồ loại này.

Mà này khối đá to như cái bàn này, về ngoài nhìn vô cùng tốt, vô màu đen ruột vàng, dưới còn có chút vô nguyên thạch hồng nâu, chỗ mở miệng lộ ra hồng vụ, người sáng suốt nhìn hẳn là đỏ vàng xanh tam sắc ngọc hoặc vàng đỏ hai sắc ngọc, Từ Trường Thanh ở chung quanh tinh tế nhìn nhìn, trong lòng đánh giá một phen, sau đó mới đưa tay đặt ở trên tảng đá, chậm rãi đem ý niệm thấm vào.

Vừa đi vào, bên cạnh có đôi chút vàng, xuyên thấu qua vô ngoài màu vàng, hướng bên trong hồng vụ lại càng rõ ràng, dần dần hồng vụ tán đi, lọt vào trong tầm mắt đứng là linh khí rắng đỏ, huyết lệ đến tận cùng.

Nếu nói trước đó khối lam thủy kia là một màu thủy thiên thanh nhả, vậy khối hồng màu đỏ này, cũng là tuyệt thế hiếm có điểm lệ vô song, không phải nặng nề đỏ sậm trước đó thấy qua, cũng không phải vàng nâu, mà là lượng hồng tiên điểm.

Đây là một khối lượng hồng phi hiếm thấy!

ở Đại Uyên hồng phi cũng không hiếm thấy, nhưng phần lớn đều pha tạp, hoặc là bị pha đen, rất ít có lượng hồng phi thuần sắc,

Từ Trường Thanh lập tức kiềm chế cảm xúc, vững vàng tiếp tục nhìn, linh khí màu đỏ sáng rõ không chỉ một khối nhỏ, mà là một mảnh, sau đó chậm rãi giảm dần cho đến biến thành đỏ nhạt, Từ Trường Thanh đem cả tảng đá đều nhìn một lần, bên trong cơ hồ không có màu thứ hai, chỉ trừ bỏ bên cạnh có chút hoàng bì ở ngoài.

Lập tức, hắn mới sắc mặt có điểm mệt mỏi thu hồi ý niệm, nhưng vẫn giấu không được đáy mắt kinh dị, khối nguyên thạch lớn tướng này bên trong có một nửa là hồng phi, còn lại đều là phối thạch, mà trong đó hồng phi mình điểm nhất đại khái có lớn bằng cánh tay, đây không phải một khối nhỏ, là một khối lớn kinh người, xanh ngọc hiếm thấy như thế, đã có một khối lớn như vậy, giá trị khó mà đánh giá.

Từ Trường Thanh thu hồi về mặt kích động, sau đó nhìn thoáng qua Chiến Vô Dã, sau đó đi qua, Chiến Vô Dã thấy hắn tới, liền nghiêng đầu thấp giọng hỏi: “Thế nào?”

Từ Trường Thanh do dự, trả lời: “khối lớn nhất cũng không tệ lắm.”

Chiến Vô Dã nghe vậy, quét đôi diện liếc mắt một cái, thanh âm đột nhiên lớn chút hỏi: “Có thể nhìn ra bên trong là ngọc gì hay không?”

Từ Trường Thanh có chút nghi hoặc cũng nhìn thoáng qua hướng đối diện, không biết Chiến Vô Dã rút cuộc đánh chủ ý gì, nhưng vẫn trả lời: “Nhìn thạch da và thạch vân, đại khái là một khối hồng phi.”

Vừa dứt lời, vài lão nhân cách đó không xa vẫn đứng lổ tai nghe, nhất thời đều cười nhạo, chẳng lẽ nhìn chỗ mở là hồng phi vậy cả tảng đá đều là hồng phi? đây cũng không tránh khỏi rất đáng cười.

Đỏ thạch, ai cũng biết hồng phi thuần sắc xác xuất đi ra nhỏ nhất, nhất là khối lớn như vậy, càng là văn sở vị văn, hơn nữa xem mặt ngoài mao liêu, mặt trên rõ ràng có hoàng bì và hắc da, hắc da dễ ra lục, hoàng bì ra hoàng phi, tuy rằng cửa sổ quả thật là có hồng phi, nhưng tuyệt đối không có khả năng chỉ có hồng phi một màu, ít nhất cũng là lưỡng sắc.

Chiến Vô Dã nghe xong không chút do dự, quay đầu liền nói với chương quỳ Ngọc Bích Uyển: “Ra giá hai ngàn lượng.”

Chương quỳ thấy thế lập tức nâng tay nhớ một khoản.

Tiếp đó liền có người miễn cưỡng ra giá nói: “Hai ngàn ba trăm lượng.”

Chương quỳ lại nhớ một khoản.

Chiến Vô Dã nhìn người nọ liếc mắt một cái, lập tức nói tiếp: “Hai ngàn năm trăm lượng.”

Tiếp đó lại có người cùng đồ: “Hai ngàn bảy trăm lượng.”

Chiến Vô Dã một ngụm nói: “Ba ngàn lượng.”

Vài lão nhân đối diện nghe vậy, nhất thời không nói gì, dù sao giá ba ngàn lượng mua tảng đá này đã là cực cao, cao tới đâu phiêu lưu cũng rất lớn, nếu cất sập, bồi càng lớn.

Cuối cùng tảng đá này lấy giá ba ngàn lượng bị Chiến Vô Dã chụp tới tay.

Lúc này vị cùng tranh giá trước tiên, đột nhiên mở miệng nói: “Chiến tiểu huynh đệ, trước không vội mà giải thạch, không bằng chúng ta cùng nhau chơi chút trò khác thế nào?”

Bình thường đồ ngọc chọn trúng khối nào giá thích hợp là có thể mua, nhưng đồ thạch ở lâu hai muốn chơi trò khác, dù sao một người đồ không có ý tứ, thêm chút phần thưởng vài người cùng đồ mới có thú.

Chiến Vô Dã vừa nghe, nâng mày đối với người nọ cười nói: “Không biết Cổ đại nhân muốn chơi thế nào?”

Cổ đại nhân? Từ Trường Thanh bên cạnh nghe xong không khỏi nhìn thoáng qua người nọ, chỉ thấy hắc tóc hoa tiêu, ánh mắt hữu thần, hơi có chút râu, một thân áo bào xám, nhớ đến Chiến Vô Dã trước đó nói qua truyện Ngọc Viễn Trai, cảm thấy nhất thời có chút nghi ngờ.

“Đồ sắc, thêm phần thưởng.” Cổ lão gia nói.

Chiến Vô Dã nghe xong mỉm cười, cũng không đánh mặt mũi hắc, nói thẳng: “Nếu Cổ lão gia có hung trí, vậy Vô Dã liền bồi Cổ đại nhân chơi một phen.”

Thêm phần thưởng, là bỏ qua giá của nguyên thạch, tiền đồ riêng, tiền mua đá về chủ quán, mà tiền đồ sắc thì về bên thắng, cái này gọi là song đồ.

Phần thưởng lên giá là năm trăm lượng, mỗi lần tăng giá không thể thấp hơn năm trăm lượng.

Chiến Vô Dã thêm đến một ngàn lượng, Cổ đại nhân lập tức thêm đến một ngàn năm trăm lượng.

Song phương không phân nhượng, vài người khác nhìn cũng đều ngửa tay, đều mở miệng giục tăng giá, lúc này không tăng giá mới là ngốc tử, bởi vì trong những người này, chỉ có Chiến Vô Dã một mình đồ cả khối hồng phi, những người khác đều đồ hai sắc hoặc tam sắc, bọn họ xem tảng đá này không có khả năng đều là hồng phi, bọn họ chơi đồ thạch nhiều năm như vậy, người người đều là lão thủ, ngọc gì chưa thấy qua, thật đúng là không có người thấy qua khối hồng phi lớn như vậy, cho nên đều nhận định Chiến Vô Dã phải thua không thể nghi ngờ, hiện tại nhà hắc thêm giá càng cao, vậy người thắng kiếm được lại càng nhiều.

Lúc phần thưởng thêm đến ba ngàn năm trăm lượng, Chiến Vô Dã mặt không đổi sắc mở miệng nói: “Sáu ngàn lượng.”

Lập tức bỏ thêm hai ngàn năm trăm lượng bạc, cuối cùng còn lại ba người nhất thời cũng do dự, giá này đã là cực kì điên cuồng, so với nguyên thạch cao hơn nhiều lắm, cuối cùng nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể nhịn đau bụng tha, bất quá, dù buông tha cũng phải bồi vào bó lớn bạc, nghĩ đến mấy ngàn lượng không còn, nhất thời người người đau lòng run run không thôi.

Phần thưởng thêm đến tám ngàn lượng, cũng chỉ còn lại hai người Chiến Vô Dã và Cổ đại nhân, Cổ đại nhân lúc này cái trán đã hơi đỏ mồ hôi, hắc thật sự không nghĩ tới Chiến Vô Dã vẫn kiên trì đến bây giờ, đang không ngừng tăng giá.

Kỳ thật hiện tại giá này đã vượt qua phạm vi hắc tướng tượng, sớm không ở trong giá chốt của hắc, tám ngàn lượng bạc, đây không phải giá người bình thường có thể gánh, nếu không phải hắc trước đó đồ thạch bồi một khoản, hôm nay tham tài thấy tôn tử Chiến Hạo Thiên không hiểu đồ thạch, muốn lợi dụng hắc đem chút phần thưởng về, hắc là thật sẽ không chơi lớn như vậy.

Bất quá việc này vốn là hắc đề suất trước, hiện tại đối ý cũng vô dụng, huống hồ cho dù hiện tại, hắc cũng không cảm thấy mình thất bại, nhìn tảng đá kia, lại cắn chặt răng, kiên định.

“Chín ngàn lượng, Cổ đại nhân, ngài còn cùng sao?” Chiến Vô Dã ở một bên cười nhìn hắc hỏi.

Cổ Úc Cổ đại nhân không khỏi ra một thân mồ hôi, hắc luôn đang đợi Chiến Vô Dã không dám theo mới thôi, bởi vì hắc nếu có thể kiên trì đến cuối cùng, không chỉ tiền của tiểu tử này, ngay cả những người khác vừa rồi tham đồ tiền, đều toàn bộ thuộc về hắc.

Nếu hán hiện tại không chung, thắng chỉ có thể lấy chín ngàn lượng, tiền của những người khác đều thuộc về Chiến Vô Dã, tiền này cộng vào cũng năm sáu ngàn lượng bạc.

Nhưng tiểu tử này rõ ràng không có bộ dáng khiếp đảm lùi bước, Cổ Úc không khỏi cảm thấy run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngủ Tường Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Trúc Hương

Suy nghĩ một lát, Cổ Úc không khỏi cắn răng một cái cứng rắn chống đỡ nói: “Một vạn lượng !”

Bên này đang nói còn chưa hết, Chiến Vô Dã liền lập tức tiếp lời: “Một vạn năm ngàn lượng.” Nói xong khẽ nâng tay, cười nhìn về phía Cổ Úc.

Lúc này không cần phải nói một chữ, Cổ Úc cũng đã thôi râu tròng mắt, hán bị Chiến gia tiểu tử dọa, thấy qua ghé con mới sinh không sợ hổ, nhưng chưa thấy bị hù qua như vậy, uy danh Chiến gia ở trên chiến trường luôn không sợ chết, người Đại Uyển không người không biết, lại không nghĩ rằng đồ thạch cũng là tính tình này, một bộ không đụng tường không quay đầu lại, không táng gia bại sản không bỏ qua .

Dù Cổ Úc là lão thủ đồ thạch, lúc này cũng không khỏi kinh hãi đảm chiến .

Không cần phải nói Cổ đại nhân, chính là vài người chung quanh xem nào nhiệt cũng đều ngây dại, chường quỳ ghi trên giấy kí sổ, tay đều kích động phát run, đây chính là một lần phần thưởng đồ lớn nhất năm qua, nói ra Ngọc Bích Uyển của hán trên mặt có quang a, lập tức nổi bật có thể áp thạch tràng khác một đầu.

Người chung quanh lúc này đều nhìn về phía Cổ Úc, hiểu được hưng tai nhạc họa, còn lại là âm thầm hâm mộ, mọi người đều hiểu được, lúc này Cổ đại nhân thật đúng là lấy đại đầu, kiếm được .

Nhưng Cổ Úc hiện ở trong lòng dày vò, người khác lại không thể nào thể hội, rõ ràng biết mình sẽ thắng, nhưng lại cực độ chột dạ khủng hoảng, cảm giác bất an khiến hán cảm thấy một trận thẹn quá thành giận.

Chiến gia tiểu tử khí thế bức người như vậy, là muốn hán thua Chiến gia ? bất quá, hán thua hết không việc gì, đến lúc đó Chiến Hạo Thiên lão gia hóa kia nếu giận chó đánh mèo đến trên người mình, mình nhưng chịu không nổi, vừa nghĩ như vậy không khỏi ngược lại nhẹ nhàng thở ra, rốt cục tìm được cơ không đồ.

Huống hồ này một phen thắng được một vạn năm ngàn lượng bạc, cũng đủ, mấy ngàn lượng bạc của những người khác cho hán là được, cũng đừng để Chiến Vô Dã thua quá khó xem.

Cuối cùng thêm phần thưởng kết thúc tại Cổ Úc hòa màu, hòa màu chính là khi đồ đến chỉ còn lại hai người cuối cùng, không thể bỏ quyền, trong đó một bên nếu không muốn tiếp tục tăng giá, là có thể hòa màu chấm dứt đồ màu.

Chiến Vô Dã ra giá một vạn năm ngàn lượng, Cổ Úc một vạn lượng, nếu giải thạch ra là hồng phi, Cổ Úc bồi một vạn năm ngàn lượng, nếu ra hơn hai sắc, Chiến Vô Dã bồi một vạn lượng, trong vòng 3 ngày sau khi giải thạch giao phó.

Lầu hai đồ thạch đều là người có uy tín danh dự ở Đại Uyển, thân phận hiển quý, lại có Ngọc Bích Uyển đảm bảo, ở phương diện tiền bạc không cần lo lắng, một khi đối phương kêu ra số lượng, cuối cùng lại không lấy ra ngân lượng, thì sẽ có Ngọc Bích Uyển ra mặt, đem ghi lại giao cho quan phủ, luật lệ Đại Uyển đối với đồ thạch cực kì rộng rãi, cũng có phủ nha chuyên quản việc này, đến lúc đó sẽ cưỡng chế công khai biến bán bất động sản của bên thua, hoạch toán rồi giao cho bên thắng .

Cho nên, không ai dám chơi xấu không trả tiền, nếu là quả thật để quan phủ xuất đầu, ném chân mặt mũi không nói, bất động sản phần lớn đều bị bán vãi, trong đó tư khấu càng thêm vô số kẻ, đối bên thua mất thật lớn.

Một hồi công phu, vài đại hán giải thạch liền mang theo công cụ cúi đầu cung kính tiến vào, trước dùng bình phong vây quanh ở muốn giải thạch đầu chung quanh, sau đó nhanh nhẹn vẩy nước lên trên tảng đá, sau đó liền bắt đầu động thủ giải .

Lúc này không chỉ có Cổ Úc khẩn trương, ngay cả người khác xem nào nhiệt cũng đều vây lên, cũng không để ý có thể có đá vụn rơi đến trên người hay không, đều đều nín hô hấp, muốn biết trận phần thưởng xa xỉ này, rốt cuộc ai mới là người thắng cuối cùng.

Tuy rằng tất cả mọi người biết Cổ Úc dẫn thắng lớn, nhưng đồ thạch phiêu lưu không thể đoán trước, nói không chừng tảng đá này là khối phé thạch, bên trong chỉ có một khối hồng phi nhỏ ở chỗ mở, vậy phần thưởng liền đổi lại là Chiến Vô Dã thắng.

Chiến Vô Dã trở chỗ ngồi, kéo qua tay Từ Trường Thanh vẫn có chút lãnh ý, để trong tay xoa xoa, hơn than lửa, Từ Trường Thanh mấy ngày nay đã quen hán vô cùng thân thiết như vậy, biết cho dù dùng sức rút tay, Chiến Vô Dã cũng sẽ không buông ra, cũng liền đơn giản theo hán .

Ngồi xuống liếc Chiến Vô Dã một cái, thật sự nhìn không thấu hắn, người này làm sao tin tưởng mình như vậy, như thế chắc chắn khối này chính là hồng phi ? nếu một khi không phải, hắn muốn thế nào xong việc ? chẳng lẽ quả thật bởi một vạn lượng bạc ?

Kỳ thật, nói đến cùng hắn vẫn tâm tồn hoài nghi, hoài nghi người Chiến gia có phải cũng giống mình tu luyện công pháp nào đó bá đạo hay không, có thể xem bên trong thạch đầu, nếu không, Chiến gia bởi vì sao thích đồ thạch, trong phủ thường xuyên có thể nhìn thấy có thạch đầu vận đến.

Bất quá hôm nay xem ra, tựa hồ lại không giống, nếu không Chiến Vô Dã sẽ không để mình thay hắn chọn đá.

Nghĩ tới nghĩ lui, có thể là bởi vì mình lần trước chọn được khối cực phẩm lam thủy, cho nên Chiến Vô Dã đơn thuần tin tưởng ánh mắt của mình, cho rằng hắn có đồ thạch vận.....

Đang nghĩ tới, bên kia chỗ giải thạch phát ra từng đợt tiếng than sợ hãi.

“Trời a, là lượng hồng phi.”

“Cổ đại nhân, người thua, đây thật sự là một khối toàn hồng phi, là khối lượng hồng phi cực phẩm.”

“Ít nói bậy, còn có một nửa chưa sát xong, có lẽ phía dưới sẽ mang vàng mang tím cũng không chừng.....”

“Người nói đùa, dưới vỏ nguyên thạch đều là màu đỏ, làm sao có hoàng phi và Tử la lan sắc, khối này rõ ràng chính là khối hồng phi.”

“một khối hồng phi cực phẩm lớn như vậy, ta chơi đồ thạch lâu như vậy là lần đầu tiên nhìn thấy.”

“Hôm nay rốt cục mở nhãn giới.....”

Người chung quanh thất chũy bát thiết, có kinh ngạc, có hối hận, cũng có bỏ đá xuống giếng, mà trong đó rõ nhất là Cổ Úc, mặt trắng như tờ giấy, hai mắt vô thần, thân thể lắc lắc kinh hoàng, nếu không có tiểu tư ở phía sau sáng mắt kéo hắn một phen, chỉ sợ lúc này đã ngã không chừng.

Một lát sau, đợi nguyên thạch cho tới khi giải xong, Chiến Vô Dã mới mang theo Từ Trường Thanh qua nhìn.

Thạch đầu lúc này đã toàn bộ lau một lần, cả khối hồng phi bộ dáng đã đi ra, phi thường tinh thuần chói mắt, bên ngoài là thủy tinh chủng thiên hồng, bên trong là lượng hồng phi, trong suốt trong sáng, loá mắt dị thường.

Nhìn không được có người mở miệng hỏi: “Chiến huynh đệ, khối hồng phi này mấy người chúng ta muốn, người cứ việc ra giá.”

Chiến Vô Dã cũng nói: “Xin lỗi các vị, khối này tại hạ không tính bán, có chỗ dùng khác.”

Mấy người nghe vậy cũng chỉ có thể sờ sờ mũi, đổi là bọn họ, bọn họ cũng sẽ không bán, bởi vì hoàn toàn không biết giá quy định như thế nào, dù sao một khối lớn lượng hồng phi như vậy, tuyệt đối giá trị xa xỉ, vừa rồi mở miệng cũng chỉ là thử vận khí mà thôi.

ánh mắt Chiến Vô Dã quét về phía Cổ Úc đối diện, lúc này tiểu tư chính thức lấy đến ghế dựa, để Cổ Úc an tọa, sợ hắn ngã.

Cổ Úc vừa rồi nhìn thấy cả khối hồng phi, đã mặt xám như tro tàn, hắn trước khi giải thạch nghĩ tới rất nhiều loại khả năng, nhưng chỉ không nghĩ tới đây thật sự là khối hồng phi, bởi vì hồng phi khả năng cực thấp, ít ở trong vòng suy xét.

Lại không nghĩ rằng, cuối cùng ngoài dự đoán của mọi người như vậy, không chỉ có Cổ Úc, tất cả người ở đây đều chưa từng nghĩ đến, vốn đều nghĩ đến Cổ Úc tất thắng không thể nghi ngờ, kết quả lại lật bàn.

Mà một phen này, khiến cho Chiến Vô Dã vốn không được xem trọng, kiếm được măn bôn giai doanh, không chỉ thắng Cổ Úc một vạn năm ngàn lượng bạc, còn được một khối lớn cực phẩm lượng hồng phi, vận khí có thể nói là như mặt trời ban trưa.

Lúc này có mấy người ánh mắt đã lặng lẽ chuyển qua trên người Từ Trường Thanh, nhớ người nói ra đây là khối lượng hồng phi sớm nhất là kẻ đệ của Chiến Vô Dã, lúc ấy mọi người đều nghĩ hắn còn tuổi nhỏ, nhưng hôm nay nhìn không được nghĩ, không biết hắn thật có thể nhìn ra, hay là mèo mù vớ được cá rán.

Có người lúc này cũng nhớ lại, trước đó không lâu tựa hồ có người ở đồ thạch tràng bắc thành lầu một chọn được một khối cực phẩm lam thủy, như đồn đãi cũng là vị kẻ đệ này của Chiến Vô Dã.

Nếu thật là như thế, vị tiểu ca này vận khí không khỏi cũng quá tốt, liên tiếp hai lần đều chọn ra cực phẩm phi thủy, mấy người đều mang theo ánh mắt khác thường nhìn về phía Từ Trường Thanh.

Bất quá Chiến Vô Dã đột nhiên một câu, lại kéo lực chú ý của mọi người.

Chiến Vô Dã khách khí dò hỏi: “Cổ đại nhân, có thể nói vài câu không ?”

Lẽ ra trận đồ thạch này đã kết thúc, Chiến Vô Dã không cần phải nói gì, chỉ còn chờ ba ngày sau lấy tiền, nhưng đưa ra muốn cùng Cổ Úc nói chuyện, chẳng lẽ chuyện này sẽ có chuyện cơ.

Cổ Úc hiển nhiên cũng là nghĩ như vậy, sắc mặt tro tàn lộ ra chút mong chờ .

Cổ gia già trẻ hai đời đều thích đồ thạch, trước đó vài ngày vận khí cực kém, nhi tử liên tục đổ sụp ba tầng đá, bởi không ít tiền, vốn tưởng rằng lần này có thể mượn chuyện xoay người, lại không nghĩ rằng trong nháy mắt liền thành táng gia bại sản .

Một vạn năm ngàn lượng không phải số lượng nhỏ, nếu không biết mao lưu không thể gạt người, đồ màu bằng bản sự, hẳn thậm chí nghĩ có phải Chiến Vô Dã trước đó cho bộ hạ của hắn điều tra mình hay không, bởi vì một vạn năm ngàn lượng vừa lúc là tất cả gia sản của hắn .

Hắn danh nghĩa có một gian hàng ngọc, và mấy gian hàng tơ lụa, bởi vì phụ tử hai người trước đó đồ thạch đều liên tục thất lợi, vài năm tiền kinh doanh ngọc kiếm được phần lớn đều bồi vào, cửa hàng ngọc nay bởi vì kinh doanh không tốt, hơn nữa phụ cận có không ít ngọc điểm quật khởi, tiền thu càng ngày càng ít, cửa hàng tơ lụa lại càng không cần nói, đều chỉ là kiếm được tiền trình.

Nếu bán đi, vài cửa hàng nhỏ đại khái có thể bán được hai ngàn lượng bạc đã cực cao, Ngọc Viễn Trai là đáng giá nhất, nhưng cửa hàng nhiều nhất cũng bất quá bốn ngàn lượng, hơn nữa ngọc kiện bên trong, vạn lượng bạc cũng là cao nhất, trong tay hắn còn có một khối cực phẩm phi thủy, có thể trị giá ba ngàn lượng bạc .

trước không nói cửa hàng của hắn có đáng giá một vạn năm ngàn lượng hay không, lại nói chỉ có ba ngày, để hắn đi tìm người nguyện ý ra giá cả mua cửa hàng, chẳng lẽ thật muốn hắn bán phủ đệ ?

Như thế, dù Chiến Vô Dã không tìm hắn, hắn muốn da mặt dày cầu vị tiểu bối này, ở trước mặt một tiểu bối dọa người, vẫn hơn trước mặt mọi người khiến mặt già của hắn không nhìn được đi.

Vì thế Chiến Vô Dã, Từ Trường Thanh và Cổ Úc được chương quỳ an bài đến bên trong lầu các, tiểu tư phụng trà liền lui xuống.

Nơi này không có ngoại nhân, Cổ Úc liền giống gà trống bại trận, hạ thấp khẩu khí, thương lượng nói:“Chiến tướng quân, một vạn năm ngàn lượng này..... Có thể dàn xếp cho Cổ mỗ một phen, cho thêm chút thời gian, ta tìm người gom ngân lượng, dù sao đây không phải số lượng nhỏ, trong khoảng thời gian ngắn chỉ sợ lấy không ra.....”

Chiến Vô Dã nhìn mắt Từ Trường Thanh bên cạnh, sau đó chậm rì rì cầm lấy trà trần nói:“Cổ đại nhân thường xuyên đồ thạch, tự nhiên là biết quy củ, đồ phần thưởng kỳ hạn đều là trong ba ngày thanh toán tiền, không khát nợ, nếu không càng kéo dài ngày sau đến phủ nha cũng nói không rõ .”

Cổ Úc sắc mặt lại thay đổi, thật muốn là nháo đến phủ nha, bản mặt già của hắn còn để chỗ nào, đang định nói chuyện.

Chiến Vô Dã đang nói vừa chuyển:“Bất quá, ta cùng với Cổ đại nhân đồng triều làm quan, ngài lại trưởng ta đồng lứa, làm tiểu bối nhất định phải cho mặt mũi, không thể để ngài trước mặt người khác khó xử.”

Cổ Úc nghe vậy cảm thấy buồn lòng, nhất thời mặt lộ vẻ cấp bách nói:“Chiến tướng quân ý của ngài là.....”

Chiến Vô Dã buông trà trần nói:“Chỉ cần Cổ đại nhân đem Ngọc Viễn Trai để cho ta, kia một vạn năm ngàn lượng bạc cũng liền thôi, Cổ đại nhân thấy như thế nào ?”

Cổ Úc dừng lại:“Này.....”

Chiến Vô Dã thấy hắn do dự, sắc mặt không khỏi trầm xuống, thân nhiên nhìn về phía hắn nói:“Chẳng lẽ có chỗ khó xử?”

Cổ Úc kỳ thật trong lòng vạn phần không muốn mất Ngọc Viễn Trai, dù sao chỗ kia vô cùng tốt, tuy rằng gần đây hơi kém chút, nhưng nếu có thể giữ vẫn không muốn động, nhưng xem khẩu khí của Chiến Vô Dã, hoặc là một vạn năm ngàn lượng bạc, hoặc là Ngọc Viễn Trai, tựa hồ không có con đường thứ ba cho hắn chọn.

Cuối cùng nghĩ mãi, rốt cục vẫn nhắm mắt lại, mà thôi, dù sao Ngọc Viễn Trai ở trong tay mình, sinh ý càng ngày càng kém, để cho liền để cho, so bán phủ đệ vẫn tốt hơn nhiều lắm.

Từ Trường Thanh đến lúc này, mới rốt cục hiểu được Chiến Vô Dã đánh chủ ý gì, hóa ra quanh co lòng vòng đúng là vì một cửa hàng, còn không phải cửa hàng bình thường, dĩ nhiên là một trong số cửa hiệu ngọc lâu đời ở trong kinh thành, đây không khỏi khiến hắn ngồi ở một bên, có chút vừa sợ vừa nghĩ, người này hỏi cửa hàng này sẽ không là vì mình đi ?

Lập tức Chiến Vô Dã gọi chương quỳ tới, mang tới giấy mực bút nghiên, phác thảo một phần giấy chuyển nhượng, ghi chú rõ Cổ Úc đem Ngọc Viễn Trai để cho Chiến Vô Dã, trong ba ngày giao địa khê, địa khê giao xong, đồ sắc một vạn năm ngàn lượng bạc liền một bút xóa bỏ.

Sao ra ba phần, chương quỳ cũng bảo lưu lại một phần, kế ước này dù có hiệu lực, Cổ Úc cũng không cần lại ăn nói khép nép, hơn nữa hắn càng nghĩ càng cảm thấy hết thảy không thích hợp, lại không thể nói rõ không đúng chỗ nào, cuối cùng chỉ đành không hoà nhã trừng mắt nhìn người phòng trong liếc mắt một cái phất áo rời đi.

Chiến Vô Dã quay đầu mặt vô kì sự nói với Từ Trường Thanh:“Có đôi bụng không, không bằng đi tẩu lâu ăn một chút gì đó, thế nào ?”

Từ Trường Thanh còn có chút hoảng thần, thuận miệng liền do dự nói:“Nhưng lớp của tiên sinh.....”

“canh giờ này học đường cũng đã sớm tan .” Nói xong kéo Từ Trường Thanh, tâm tình vô cùng tốt nói:“Ta mang người đi phụ cận Quy Lâm đường ăn chim quý hiếm, tư vị không tệ, hơn nữa nơi đó có thức ăn chay rất có danh khí, người khẳng định sẽ thích.”

Từ Trường Thanh ngược lại thuận theo đứng dậy, hỏi:“Là đồ ăn gì?”

Chiến Vô Dã nở nụ cười nói:“Hoa mai vui mừng đầy trời tuyết.”

Tên này nghe liền cảm thấy có thi tình nhã ý nói không ra lời Nhất thời gọi lên hứng thú của Từ Trường Thanh,“Làm từ cái gì ?”

Chiến Vô Dã lại thất nút nói:“ người ăn sẽ biết.”

.....

Qua non nửa canh giờ sau, Từ Trường Thanh rốt cục kiến thức đến chân diện mục đồ ăn lư sơn này, cái gọi là hoa mai vui mừng đầy trời tuyết, kỳ thật chính là đem bảy củ sen lỗ quán vào gang thước chưng chín, lại cắt năm củ cà rốt khắc thành hình hoa mai, sau đó bày thành một bức họa.

Bắt quả ăn cực kì tươi mát ngon miệng, hiển nhiên là dụng tâm làm .

Chiến Vô Dã biết Từ Trường Thanh thích nhạt, liền gọi không ít đồ thanh đạm, Quy Lâm đường Từ Trường Thanh trước đó đã biết, nhưng cho tới giờ chưa đến.

Chủ nhân tựa hồ thực thích Trúc tử, bên trong treo không ít mặc trúc họa, không chỉ có thìa đĩa làm bằng trúc, ngay cả bàn cũng tất cả đều là dùng Trúc chế thành, có vẻ cực kì lịch sự tao nhã, đều có một cỗ trúc hương, ăn cơm trong không khí này, khiến người ta không khỏi thêm thêm ăn .

Chiến Vô Dã đặt là nhã gian, chỉ có hán cùng với Từ Trường Thanh hai người, trên bàn trúc bày vài món ăn, còn có một bầu rượu, hạ nhân nói là chủ nhân tặng Chiến tướng quân .

Chiến Vô Dã mở ra cho Từ Trường Thanh một ống trúc, Từ Trường Thanh cúi đầu ngửi, hương vị cực kì thuần hậu, liền biết rượu này có thể là rượu ngon hơn hai mươi năm, rượu hơn hai mươi năm cực ít, lập tức cho một ống như vậy, hiển nhiên có giao tình sâu với Chiến Vô Dã.

Chiến Vô Dã đồ xong thúc giục ,“Đây là dùng sương sớm trên lá trúc nhường rượu quả, uống thử xem, có hợp khẩu vị không.”

dùng sương sớm trên lá trúc nhường ? nghe thấy liền ngạc nhiên, không khỏi uống một ngụm, miệng đầy trúc hương, âm thầm tán thưởng, chủ nhân Quy Lâm đường thật đúng là diệu nhân, làm sao nghĩ đến dùng thân lộ nhường rượu, một chút cũng không kém rượu quả tường vi trong không gian.

Chiến Vô Dã vừa gấp cho Từ Trường Thanh thức ăn chay, vừa nói với hán chuyện Ngọc Viễn Trai, nói là chờ ngày mai lấy địa khê liền trực tiếp sửa thành danh nghĩa Từ Trường Thanh.

Từ Trường Thanh do dự, theo bản năng từ chối một phen, kỳ thật có địa điểm tốt như vậy, hán trong lòng có chút cầu còn không được, nhưng lại không nghĩ chịu nhân tình của Chiến Vô Dã.

Thấy thế, Chiến Vô Dã buông đĩa, giãn mi nói:“Người đã không muốn, vậy ngày mai ta liền bán cho người khác, dù sao đặt ở trong tay ta cũng không có tác dụng gì.....”

Từ Trường Thanh nghe xong liền gấp, miệng canh suất nửa sắc, vội vàng gọi hán,“Vẫn bán cho ta đi, chờ ngày mai ta viết chứng từ, một vạn năm ngàn lượng, ngày sau định trả lại cho người.”

Nghe vậy, Chiến Vô Dã cũng cười cười, thấy hán thích rượu quả này, nâng tay lại rót cho hán :“Không cần trả tiền, đồ sắc vốn là người thắng, Ngọc Viễn Trai chính là của người..... Từ từ uống, rượu này có tác dụng chậm”

Từ Trường Thanh lắc đầu, có ý muốn viết chứng từ, Chiến Vô Dã từ chối cho ý kiến.

Từ Trường Thanh sắc mặt càng ngày càng hồng, mà bình rượu quả kia gần như đều vào trong bụng hán, thấy Chiến Vô Dã vẫn rót rượu cho mình, chính mình lại không uống vài chén, liền chỉ vào hán hỏi:“Người sao không uống ?”

Chiến Vô Dã thuận miệng trả lời:“Ta uống rượu, ai đưa người về nhà ? hơn nữa này rượu rất ngọt, không quá hợp khẩu vị của ta.”

Ngọt sao ? Từ Trường Thanh ngược lại là không cảm thấy, chỉ là càng uống rượu ý càng dày đặc, không nghĩ tới sương sớm nhường rượu, kinh lớn như vậy, uống mấy ngụm liền có men say .

Mơ hồ, cảm giác Chiến Vô Dã gọi hán:“..... Ngoan, đừng ghé trên bàn, một hồi trở về ngủ tiếp.”

Từ Trường Thanh một phen đẩy hán ra, trách hán làm phiền giấc mộng của mình, cuối cùng Chiến Vô Dã đành phải an trí hán ở một bên trúc tháp, cũng may trong phòng có hỏa lò, không đến mức đông lạnh .

Từ Trường Thanh sắc mặt phi hồng, lui thân mình ở trên trúc tháp ngủ say, không biết nói cái gì, than thở, môi liền hơi mở ra .

Chiến Vô Dã nhất thời bị chỗ thủy nộn kia hấp dẫn, do dự, đột nhiên phủ lên, hôn hôn cánh hoa còn mùi thơm ngát kia, rốt cục nhìn không được tư vị

động lòng người, đem đầu lưỡi đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Người Tuồng Vi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Kết Cấu

Từ Trường Thanh ngày thứ hai tỉnh lại, nhớ tới chuyện hôm qua, không khỏi vội vàng đứng dậy, cúi đầu nhìn thấy áo khoác đã bị cởi, trên người đang mặc trung y, ngẩng đầu thấy là đang trong phòng của mình, mới nhẹ nhàng thở ra, chỉnh chỉnh vạt áo, đại khái là tối hôm qua ngủ rất sâu, hơn nữa rượu kia tuy có tác dụng chậm, nhưng không thương thân, uống xong liền ngủ chỉ cảm thấy tinh thần thích khí, không có cảm giác đau đầu sau khi say rượu.

Ngồi dậy, mặc áo khoác liền xuống giường, rửa mặt đột nhiên cảm giác được miệng tựa hồ có điểm không thích hợp, dùng vải bông mềm lau khô mặt, vội lấy gương trên bàn nhìn một cái.

Di ? bên miệng có chút sưng, thần sắc cũng tới thâm hơi ngày thường, hơn nữa đầu lưỡi cũng ần ần có chút cảm giác sâu sắc, soi gương nửa ngày, cũng nghĩ không ra nguyên do, chỉ có thể quy kết đến ống trúc điệp lộ kia.

Tùy tay từ trên bàn lấy qua một hộp ngọc nhỏ, mở ra bên trong là cao màu trắng lấy ra từ không gian, từ khi cho Vân di hai hạp hấn thử dùng, phát hiện này cao trắng dùng cực kỳ tốt, bôi trên mặt không sợ gió lạnh làm nứt da, hơn nữa cũng không khô.

nam tử Đại Uyển thường xuyên đều phải bôi một ít mỡ chần phòng làn da khô nẻ, vì thế Từ Trường Thanh rõ ràng liền đem nó coi như mỡ chần để dùng, bởi vì cao bên trong đựng linh khí, cho nên so mỡ chần dùng tốt hơn.

Lau một ít trên mặt trên tay, lại trên môi bôi một tầng, liền cảm thấy môi đau lạnh tư tư, còn chút tiêu sưng lên.

Đi ăn điểm tâm, thuận miệng hỏi đầu bếp nữ hấn ngày hôm qua làm sao trở về, đầu bếp nữ nói, là Chiến thiếu tướng quân đưa hấn trở về.

Từ Trường Thanh gật gật đầu, cũng không hỏi lại.

Đợi ba ngày sau, trong phủ quân gia tới đưa cho hấn một tấm địa khê và phòng khê Ngọc Viễn Trai, nói là Chiến thiếu tướng quân hôm qua vội vã ra cửa, qua mấy ngày mới có thể trở về, trước khi đi dặn hấn đem mấy thứ này tới.

Từ Trường Thanh lấy đến trên tay nhìn thoáng qua, nghĩ đến gì đó, liền mang tới giấy mực bút nghiên, chuẩn bị viết một biên lai mượn một vạn năm ngàn lượng.

quân gia thấy thế cười nói: “Chiến thiếu tướng quân nói, Từ thiếu gia nếu viết biên lai cho hấn, hấn sẽ thu hồi địa khê và phòng khê.....”

Từ Trường Thanh nghe vậy dừng lại, nhíu mi, thấy quân gia không giống đang nói đùa, liền đành phải buông bút, mà thôi, dù không có biên lai mượn tiền, này một vạn năm ngàn lượng sớm hay muộn cũng trả cho Chiến Vô Dã.

Đem địa khê và phòng khê thu được gửi vào trong núi nhỏ, buổi chiều tan học trở về, liền trực tiếp đi Ngọc Viễn Trai, đi theo còn có đám người Giang Quyết, mấy người kia đã sớm biết sự tình ngọn nguồn, cũng biết Từ Trường Thanh muốn mở tiệm ngọc, đều giật gậy Giang Quyết đi theo quan sát.

Kết quả đi vừa thấy, toàn bộ Ngọc Viễn Trai đều để nhà không vườn trống, ngay cả ghé dựa cũng không lưu lại, Giang Quyết thấy không khỏi mắng to, nhin không được mắng: “Cổ gia thật đúng là thua không dậy nổi, một vạn năm ngàn lượng liền cái xác cũng không lưu!”

Từ Trường Thanh ngược lại không ngoài ý muốn, lúc ấy nói Ngọc Viễn Trai đổi một vạn năm ngàn lượng, cũng quả thật không nói rõ bao gồm ngọc khí và bài trí bên trong hay không.

Bất quá, này chỗ này tốt như vậy, qua ba năm, ít nhất lần không chỉ gấp năm lần, một vạn năm ngàn lượng dư dật, lại nói vẫn chiếm tiện nghi của người ta.

Từ Trường Thanh dạo qua một vòng, có chút phát sầu, nếu một lần nữa mưa sấm cũng có thể, trong tay hấn còn hai ngàn tám trăm lượng bạc, nhưng tìm ai bố trí lại bố trí như thế nào hấn một chữ đều không có, cửa hàng ngọc khí mặt tiền lớn như vậy, bày đồ đều cực kỳ chú ý, nên dùng cái gì nguyên liệu gì, nơi nào nên để nước, nơi nào nên để gỗ, nơi nào để đá, lớn là bố cục, nhỏ là hạp đựng ngọc, hấn đều không biết gì cả, cũng không có người dưới tay.

Giang Quyết lúc này nghĩ tới gì đó tiến đến bên người Từ Trường Thanh nói: “Nhà ta có nô tài, nhà hấn tổ thượng là đại công tượng, tay nghề không tệ, ta bảo hấn bố trí cho người một phen này, hấn là dễ dàng.”

Từ Trường Thanh vừa nghe, nhất thời trước mắt sáng lên, tìm một người hiểu được, so với hấn không đầu không đuôi mạnh hơn, Ngọc Viễn Trai cùng Giang phủ cách cũng không xa, Giang Quyết lúc này để tiểu tư về phủ gọi người.

Chỉ chốc lát công phu, người kia liền tới, một thân áo xám, bốn mươi tuổi, mặt vuông nhìn thông minh đôn hậu, Giang Quyết vênh vào tự đắc phân phó hần vài câu, người nọ đều nhất nhất lên tiếng trả lời, Từ Trường Thanh cũng thuận miệng hỏi, thấy hần quả thật là biết kiến tạo cửa hàng, đối với bố trí như thế nào cũng rất có chủ ý, liền yên lòng, nhưng vẫn sợ hần làm thời mụn người, sẽ làm quản sự Giang phủ không vui lắm.

Giang Quyết cũng là cánh tay vung lên nói:“Bất quá là một cái nô tài mà thôi, yên tâm, điểm ấy việc nhỏ ta nói liền tính, người này tạm thời cho người mụn.”

Thấy hần nói như vậy, Từ Trường Thanh cũng quyết tâm, Giang Quyết ở Giang phủ có tiếng tiểu Bá Vương, ai không biết, cha mẹ sùng ca ca yêu, điều hạ nhân đi, hần không phải việc khó.

Lập tức liền nhiệt tình mời vài người Giang Quyết đến phong mã lâu bên cạnh ăn cơm, còn gọi một vò nhũ rượu

Đợi đến ngày thứ hai, công tượng kêu Phùng Mãn sáng sớm liền đến Ngọc Viễn Trai, sau đó phía trước phía sau nhìn một lần, dùng thời gian một buổi trưa vẽ ra sơ đồ phác thảo, đợi tới khi Từ Trường Thanh tan học, hần liền đem suy nghĩ của mình nhất nhất nói cho Từ Trường Thanh nghe.

Từ Trường Thanh tuy rằng không biết gì cả, nhưng vẫn chuyên chú nghe, càng nghe càng cảm thấy Phùng Mãn này thật sự là một nhân tài, hần không chỉ đối với trong phòng tiến hành bố trí, thậm chí còn tu chỉnh một ít chỗ ngoài phòng, đều đưa ra ý kiến của mình, Ngọc Viễn Trai dù sao cũng là cửa hiệu ngọc lâu đời, thấy thời gian còn sớm, vừa lúc nhân cơ hội này đem những nơi cũ một lần nữa tu sửa một phen, đại môn cũng cần đổi, phòng trong toàn bộ từ trên xuống dưới đều cần một lần nữa tu chỉnh, không chỉ cửa hàng của Ngọc Viễn Trai, còn có hậu viện, Phùng Mãn cũng đưa ra suy nghĩ của mình.

Từ Trường Thanh theo Phùng Mãn đến hậu viện nhìn, sân lại rất lớn, chỉ là cỏ dại mọc tùm lùm, chỉ có mấy gian phòng gỗ, tựa hồ trước đó dùng để cất tạp vật, có thể thấy được người Cổ gia đã sớm hoang phế hậu viện.

Ý Phùng Mãn là, hậu viện có thể xây thành phòng ở cùng tiền sảnh nối cùng một chỗ, tu một tòa lương đình, trong viện lại trồng một ít hoa cỏ, càng thêm mỹ quan.

Chủ ý này làm Từ Trường Thanh trong đầu linh quang chợt lóe, nghĩ tới gì đó.

Hoa cỏ lương đình, bất quá là vì mỹ quan, không có thực tế sử dụng gì, chẳng bằng ở trong sân xây một ít phòng ở, để người hầu ở lại, về sau mình nếu đồ được nguyên liệu tốt có thể chuyển vào, để người trực tiếp gia công ngọc thành đồ trang sức, sau đó lấy đến Ngọc Viễn Trai bán, sẽ không cần lo đầu ra.

Đem ý tưởng này nói ra, Phùng Mãn sùng sốt, không nghĩ tới tiểu thiếu gia này cư nhiên nghĩ tự mình gia công ngọc, có thể thì có thể, nhưng đồ thạch phiêu lưu thật lớn, rất ít người có thể làm thế, bất quá mua mao liễu bán đồ vẫn có chút bảo đảm, liền gật đầu nói:“Nói như vậy, chung quanh tường viện sẽ xây cao hơn, dày hơn, để ngừa có tặc, phía nam có thể mở cửa, đến lúc đó phái người gác.....”

Từ Trường Thanh nghe liền tục gật đầu, lập tức hỏi Phùng Mãn đại khái ngân lượng cần dụng, Phùng Mãn đại khái tính ra, một lát sau mới ngẩng đầu nói:“Từ thiếu gia nếu muốn nguyên liệu bình thường, đại khái cần sáu trăm lượng đến tám trăm lượng bạc, nếu là trung đẳng nguyên liệu, là một ngàn lượng đến một ngàn ba trăm lượng, thượng đẳng hơn nữa hậu viện này, cần đến hai ngàn lượng.”

Dù sao một lần nữa tu chỉnh Ngọc Viễn Trai cũng cần một khoản bạc, mà quý nhất trong cửa hàng là bài trí trang bị, vô luận kết cấu là phong nhã hay quý khí, sau lưng đều cần vô số bạc đến xây.

Từ Trường Thanh không do dự lâu lắm, chuyện sửa sang không thể so với việc khác, dù sao cũng là chỗ của mình, không phải dùng một năm hai năm, mà là lâu dài, nếu lần đầu làm không vừa lòng, về sau muốn sửa tiêu phí sẽ càng lớn, cũng càng thêm phiền toái.

Vì thế trịnh trọng mở miệng nói:“Nhất định phải là nguyên liệu thượng đẳng, tìm người triệt để cải biến một phen, tốt nhất tu chỉnh đại khí một chút, phương diện này cũng không cần phải rất hoa lệ, nhưng nhất định phải lịch sự tao nhã, muốn cho người vừa tiến đến liền cảm thấy thoải mái, hậu viện cũng không cần thật mỹ quan, nhưng nhất định phải thực dụng, không cần tiết kiệm tiền, đều dùng tới nguyên liệu tốt, vách tường phòng ở trong viện nên giữ ấm chút, trong phòng xây thêm hồ đất, cái khác người xem rồi làm là được.”

Phu tử nói qua, phu có hiên mà không biết, biết mà không cần, dùng mà không tin là.

Từ Trường Thanh cảm thấy mình nếu cảm thấy Phùng Mãn là một người tài, sẽ tuyệt đối tín nhiệm hần, khiến hần lớn mật buông tay đi làm, đối với ý kiến hần đưa ra cũng đều cẩn thận suy xét, cơ hồ đại bộ phận đều chọn dùng.

Phùng Mãn hiển nhiên cũng đối với Từ tiểu thiếu gia này rất có hảo cảm, hần lúc trước đến kinh thành, vô căn không đáy, thăm đến đi làm khát cái nửa năm, sau lại dựa vào chút tay nghề, nương Giang phủ tu kiến, lăn lộn kiếm ngum cơm ăn, ký khế bán mình mười lăm năm, nửa năm sau Giang phủ tu kiến hoàn tất, hần không tác dụng gì, liền luôn ở trong phủ làm hạ nhân, thủ công tượng sống vốn kém một bậc, không được người để mắt tay nghề, cũng không có câu oán hận.

Bất quá nhiều năm thế này, vẫn là lần đầu được người coi trọng như vậy, rõ ràng Từ tiểu thiếu gia này nhìn cùng Giang thiếu gia tuổi tương đương, nhưng nói chuyện cực kỳ có lễ, cho dù đối với hạ nhân như hần cũng không bày ra cái giá thiếu gia nhà quan, đối với mình ánh mắt cũng cực kỳ chân thật, có thể nhìn ra hần thật tại suy xét ý kiến của mình đưa ra, thỉnh thoảng còn đề vài câu ý nghĩ của mình, so với chủ tử ương ngạnh trong phủ, quả thực một trời một vực.

Mang theo tâm tình cảm ơn, Phùng Mãn không khỏi càng thêm đề bụng.

Ngừng lại, Từ Trường Thanh từ trong lòng lấy ra hai trăm lượng bạc, đưa cho Phùng Mãn, hẳn từng nhiều năm làm người nghèo, tự nhiên biết lực dụ hoặc của bạc đối với người nghèo.

Vô luận là làm chuyện gì, không có tiền chính là ngoài miệng bày binh, dù là hạ nhân, trong lòng cũng đều có tính toán nhỏ nhặt, cho bao nhiêu bạc, đáng giá ra bao nhiêu lực, tần bao nhiêu tâm, đều cho rõ ràng.

Phùng Mãn nhìn bạc sừng sốt, Từ Trường Thanh nói: “Tu kiến Ngọc Viễn Trai chỉ sợ mất mấy ngày, người ở đây ăn mặc ngủ nghỉ cũng không hoàn toàn dùng đồ của Giang phủ, hai trăm lượng bạc này người lấy mà dùng, đợi Ngọc Viễn Trai bố trí tốt, ta phá lệ còn có tiền thưởng.”

Phùng Mãn nhất thời cảm thấy run lên, sao còn không hiểu được ý tứ của Từ Trường Thanh, đây rõ ràng là trước cho hẳn tiền thưởng, an tâm hẳn, hai trăm lượng là tiểu hộ nhân gia hơn mười năm tích góp từng tí một, mình chỉ là ăn mặc ngủ nghỉ nào cần nhiều như vậy, tiểu thiếu gia này rõ ràng không xem hẳn là nô tài thô bỉ, còn nhìn mặt mũi hẳn, đem nói uyên duyên.

Hắn vốn cũng không phải trời sinh nô tài, đương nhiên biết tốt xấu, vì thế lập tức hai tay tiếp nhận, trong miệng thề son sắt nói: “Tiểu nhân, nhất định sẽ không để Từ thiếu gia thất vọng.”

Từ Trường Thanh mới yên tâm gật gật đầu, dặn nói: “Ngày mai ta sẽ để tiểu tư đến cố công, nếu cần ngân lượng có thể trực tiếp hỏi hẳn, có chuyện gì cũng có thể cho hẳn nhả dùm ta.”

Phùng Mãn vội vàng nói được.

toàn bộ bố trí Ngọc Viễn Trai rốt cục giao vào trong tay người tinh thông, Từ Trường Thanh xem như nhẹ nhàng thở ra, nhưng ngày kế tiếp lại vẫn bận rộn, mỗi ngày không chỉ có việc học, còn cần nghĩ biện pháp trừ thêm tiền bạc, Phùng Mãn nói cần hai ngàn lượng, ít hơn thì thôi, nếu nhiều hơn, trong tay mình chỉ dư năm sáu trăm lượng bạc chỉ sợ không đủ, hơn nữa chính thức khai trương cũng cần một đám ngọc kiện, đó đều giá trị xa xỉ.

Nếu muốn có tiền trong thời gian ngắn, không gì bằng đồ thạch, cho nên trong khoảng thời gian này hẳn vừa tan học liền thường xuyên cùng Giang Quyết ra vào đồ thạch tràng.

Nguyên thạch trong đồ thạch tràng nhiều lắm, xác xuất ra ngọc cực phẩm thiếu lại càng thiếu, mà Từ Trường Thanh ý niệm hữu hạn, cho mấy mấy ngày nay cộng vào đứng lên cũng chỉ buôn bán lời tám trăm lượng, hơn nữa vì không thu hút chú ý của người khác, còn phải vài lần tay không mà về.

Mỗi ngày đồ thạch xong, Từ Trường Thanh cũng không nhàn rồi, mà là ở các cửa hàng ngọc trên phố tìm một ít phi thủy ngọc kiện trong tay tiểu phiến, Đại Uyển sản lượng phi thủy tốt ít, đều cực kì thương thù, người người đặt ở trong tay không bán, nhưng ngọc kém có rất nhiều, dù giá thực tiện nghi, cũng không dễ bán, cho nên đặt ở trong tay tiểu phiến số lượng không ít, chủng loại cũng nhiều, đều dùng sợi miên buộc lại, lâu một một bó to, đi có thể tùy tiện chọn.

Từ Trường Thanh liền mua mấy cái hộp gỗ, mỗi lần đi đều sẽ chọn một ít để vào trong hộp, hẳn chỉ chọn chủng tốt, sắc tốt, mặc kệ vết rạn tí vết, cho nên mua cực nhanh, hơn nữa đi một lần mua không ít, cơ hồ thành khách quen nơi đó, đám tiểu phiến cho hẳn giá cũng phá lệ tiện nghi.

Mua về Từ Trường Thanh đem ngọc bỏ vào trong núi nhỏ, dùng nước mang linh khí chậm rãi nuôi, bình thường dưỡng vài ngày, này vết rạn và tí vết sẽ không còn.

Nếu ngọc vốn có thể bán một lượng bạc, từ trong núi nhỏ đem lấy ra thấp nhất cũng gấp năm lần, nếu sắc tốt, gần như có thể bán mấy chục lượng.

Đại khái qua vài ngày, ngọc chủng tốt sắc tốt trên phố này gần bị hẳn chọn hết, lại nói tiếp ngọc kém tuy nhiều, nhưng trên thực tế có thể lấy ra chủng tốt sắc tốt cũng không nhiều lắm, chỉ tích ba hộp, còn tất cả đều là một ít kiện ngọc, bất quá hảo hảo dưỡng, cũng có thể kiếm một khoản nho nhỏ.

Giải quyết vấn đề ngọc bán khai trương, lại nhìn sửa sang cửa hàng bên này, hơn nửa tháng toàn bộ Ngọc Viễn Trai đều khăn trương, ngồi lưu ly màu vàng, màu xanh và màu lam, phía dưới vài tầng cẩm thạch điểm trắng như tuyết, mà cửa sổ là lam, hơn nửa điểm tuyết kim tuyến và kim điểm, dưới bầu trời xanh thẳm, có vẻ vô cùng vui mắt động lòng người.

Cửa và cột đều dùng cây trầu son hết một lần, màu sắc sáng rõ, từ bên ngoài nhìn đường nét độc đáo, đại khí quý giá, đi vào nghênh diện lại là tú lệ thanh nhã, khiến người ta thoải mái nói không nên lời, hai loại cảm giác đối lập càng thêm khiến người ta ấn tượng khắc sâu.

Từ Trường Thanh không khỏi than một tiếng mình vận khí tốt, cư nhiên gặp được nhân tài tuyệt hảo như vậy, chỉ thời gian ngắn ngủn, có thể đem Ngọc Viễn Trai triệt để thay hình đổi dạng.

Chỉ không khỏi thâm than, đáng tiếc có tay nghề tốt như vậy, lưu lạc đến Giang phủ làm hạ nhân, thật sự là lãng phí.

Hiện tại bên trong Ngọc Viễn Trai cơ bản bố cục đã gần xong, chỉ còn lại trang điểm cuối cùng, còn có xây phòng ở hậu viện, khiến Từ Trường Thanh cảm thấy kinh hi là, sân hậu viện toàn bộ trải đá thạch đầu, đi lên hài không dính bùn đất, còn ở góc tường xây lương đình, ngày mùa hè có thể đi vào che gió tránh nóng, nghỉ tạm uống ly trà lạnh.

Phùng Mãn vốn đang lo lắng mình tạo đường đá và lương đình, dùng mất hơn một trăm lượng bạc sẽ bị răn dạy, nhưng thấy Từ Trường Thanh vẫn chưa trách cứ, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Hắn mặt khác lo lắng cũng là bởi vì bên trong Ngọc Viễn Trai ngăn tù và bàn đều chọn nam mộc tốt nhất, các loại bài trí cũng đều là thứ quý giá, cho nên

tiền bạc đã xa xa vượt qua hai ngàn lượng, gần đến ba ngàn lượng .

Mấy mướn Từ Trường Thanh có nghĩ cách vượt qua, mấy ngày nay đồ thạch thu hoạch coi như pha phong, cũng đủ tiền trả phí xây dựng, nhưng người liên tiếp không ngừng hao phí ý niệm mà không được khôi phục đầy đủ, thân thể thường xuyên có chút mệt mỏi, bất quá cũng may tiền bạc đầy đủ, đồ thạch cũng liên hoàn lại, có thể nghỉ ngơi mấy ngày.

Ngọc Viễn Trai xây xong, ngọc kiện mua giá rẻ trong núi nhỏ cũng đã dường không tệ, hiện tại chỉ còn lại có chuông quỳ và tiểu nhị biết ngọc.

Nghĩ vậy, trong đầu Từ Trường Thanh đột nhiên nhớ đến một người.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Từ Trường Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Lương Thù

Tan học Từ Trường Thanh đi vào hạ phố, lúc này Túy Tiên lâu đã xây lên, sinh ý hưng vượng, mà cửa hàng thịt heo đối diện sinh ý lại có chút ế ẩm, hóa ra Túy Tiên lâu mỗi ngày dùng thịt lượng rất lớn, liên mướn đồ tể chuyên môn giết heo, giết một đầu cho hai lượng bạc.

Cho nên sinh ý của tiệm thịt cũng liên phai nhạt, mà cha Hồ từ Triệu đồ tể, đã nhiều ngày xuất môn giết heo cho người ta làm chút việc, cửa hàng chỉ chứa nướng Hồ từ chiếu khán .

Từ Trường Thanh đi tìm Hồ từ, nướng Hồ từ mặt đều nở ra hoa, nhà bọn họ đều biết Từ Trường Thanh hiện tại nhưng dính hào quang của a di, hương vinh hoa phú quý, bình thường đều rất ít thấy, không nghĩ tới hôm nay lại chuyên môn tìm đến Hồ từ chơi, không khỏi quay đầu vào trong phòng lớn tiếng nói:“Hồ từ, Hồ từ mau ra đây, xem là ai tới tìm ngươi”

Hồ từ đang ở hồ lý ăn thịt heo băm, nghe tiếng trong tay nắm, miệng cũng nhò, vén màn đi ra gây chú ý vừa thấy cư nhiên là Từ Trường Thanh, lập tức mặt khổ qua biến thành mặt cười, đem miếng thịt lung tung nuốt đi vào, kích động nói:“Từ Trường Thanh, ngươi sao tới rồi.”

Từ Trường Thanh cười nói:“Mau lau miệng của ngươi .”

nướng Hồ từ bên cạnh nghe thấy, lập tức lấy ra khối vải bông ném cho Hồ từ:“Đều nói cho ngươi bao nhiêu lần ? ăn cái gì đừng lấy tay bốc, chính là không nghe chính là không nghe, ngươi xem xem nhân gia Từ Trường Thanh sạch sẽ bao nhiêu, lời thôi như ngươi vậy, không không, hiện tại hẳn là Từ thiếu gia.”

“Triệu thẩm, không cần khách khí như vậy, lúc trước nhà ta ở đối diện, ta và a di còn nhờ ngươi chăm sóc, đưa thịt heo cho nhà chúng ta, hương vị thịt lỗ tai đầu heo rất thơm, ta đến bây giờ còn nhớ .”

Một câu liền đem nướng Hồ từ nói tâm hoa nộ phóng, xoay người liền từ buồng trong lấy ra lạc rang muối, và một đĩa thịt băm nhỏ đặt lên trên bàn, tiếp đón Từ Trường Thanh đến ăn, Hồ từ cũng vui vẻ ha ha cầm chén đũa hai chén cơm.

Từ Trường Thanh giữa trưa đã ăn qua, bất quá vẫn tiếp đưa gấp hai cù lạc, lửa rang vô cùng tốt, ăn thơm thơm, lúc này có người đến mua thịt heo, nướng Hồ từ liền vội đi ra ngoài.

Hồ từ miệng lớn ăn nửa chén cơm mới nâng mặt cười nói:“Từ Trường Thanh a, một hồi chúng ta đi chỗ nào chơi a ? ta biết gần đây có chỗ muốn mở ngọc điểm, xây dễ nhìn, rất nhiều công tượng đều ở cửa làm cửa lớn, tay nghề thật tốt, chúng ta đi nơi đó xem nào nhiệt đi.”

Từ Trường Thanh vừa nghe không khỏi nở nụ cười, lập tức nói:“Đó ngọc điểm nào a ?”

Hồ từ nghĩ nghĩ:“Hình như gọi Ngọc Viễn Trai gì đó?” Lập tức hâm mộ nói:“Nghe nói bị kẻ có tiền mua xuống, chuẩn bị còn mở ngọc điểm, chỉ là không biết có chiều mộ tiểu nhị”

Từ Trường Thanh liếc mắt nhìn hắn, hỏi:“Ngươi muốn đi a ?”

tốc độ ăn thịt của Hồ từ nhất thời chậm lại, lập tức hắc hắc cười nói:“Muốn đi thì muốn đi, nhưng nhân gia sẽ không muốn ta, mẹ ta nói ăn như vậy, cả đời chỉ có thể theo ta cha bán thịt.” Nói xong đem đầu chôn ở trong bát, nhưng lại không và mấy đũa cơm.

Từ Trường Thanh tùy tay buông đũa hỏi:“Vậy về sau ngươi đã nghĩ học giết heo bán thịt với ngươi cha?”

Hồ từ lại giật giật đũa, lay hai miệng cơm:“Vậy còn có thể làm sao ? tốt xấu cũng là tay nghề.”

“Chẳng lẽ không muốn làm tiểu nhị cửa hàng ngọc khí ?”

“Đương nhiên muốn, làm tiểu nhị cửa hàng ngọc khí, việc vừa sạch sẽ vừa nhẹ nhàng, còn có thể mỗi ngày sờ ngọc, thật tốt, nhưng nhân gia làm sao lại

muốn ta ? đều phải ăn ít lắm nhiều, ta ăn như vậy có thể” Nói xong ngẩng đầu nếu có chút cánh giác nhìn về phía Từ Trường Thanh: “Ngươi, ngươi sao đột nhiên hỏi cái này ?”

Từ Trường Thanh nở nụ cười, kỳ thật Hồ tử bên ngoài tuy rằng ngốc hồ hồ, nhưng kỳ thật trong lòng một chút cũng không ngốc, tâm tư rất tinh tế , nhân duyên cũng không tệ, mỗi ngày thường cười , vẻ mặt chiêu tài hưởng phúc , hảo hảo huấn luyện làm tiểu nhị sẽ là hảo thủ, nhìn gương mặt hàm hậu của hắn, nói vài câu thành thật , phỏng chừng khách nhân đều đem tiền đảo ra, ai nói tiểu nhị nhất định phải bát khiêu linh lung ?

nguyên nhân chủ yếu vẫn bởi vì hắn là đứa bạn mình quen biết đầu tiên khi vào kinh thành tới nay , mình hiện tại có cửa hàng, tự nhiên trước hết muốn dùng đến hảo hữu.

“Ngươi biết là ai mua Ngọc Viễn Trai không ?” Từ Trường Thanh hỏi.

Hồ tử nghĩ nghĩ, “Này, hình như không có nghe người ta nói qua.....” Lập tức nghi hoặc nhìn về phía Từ Trường Thanh, thấy Từ Trường Thanh cười nhìn hắn, lập tức hiểu được : “A..... Chẳng lẽ, ngươi.....”

Từ Trường Thanh cũng không quanh co lòng vòng, chỉ nói: “Ngươi có nguyện ý đến hay không?”

Hồ tử sững sờ , sau đó kích động lớn tiếng nói: “Muốn, ta muốn đi !” Nói xong hắc hắc cười đem lạc đầy đến trước mặt Từ Trường Thanh, chính mình lại nuốt hai miếng thịt, sau đó nghĩ đến gì đó, cao hứng quát ra ngoài cửa hàng : “Nương, ta muốn đi làm tiểu nhị ngọc điểm, ta không cần đi giết heo bán thịt.....”

nương Hồ tử nóng vội tiến vào , biết ngon nguồn sự tình, không khỏi dùng ống tay áo xoa xoa khóe mắt, mình có một nhi tử như vậy, coi như tâm can bảo bối, năm nay mười bốn tuổi, không để hắn cùng cha hắn giết heo, cũng muốn tìm cho hắn đi em nghề nghiệp tốt hơn, nhưng đứa nhỏ này ăn nhiều lắm, thân thể béo, người ta vừa thấy đều ghét bỏ, lại không thể khiến hắn đi làm cu ly, ngày hôm qua còn thương lượng với cha hắn, muốn năm nay để cho Hồ tử đi theo hắn học giết heo, cũng không thể mãi chơi bởi lêu lổng như vậy, kết quả Hồ tử còn náo loạn một phen , ai ngờ hôm nay quý nhân liền tới cửa .

Từ Trường Thanh lần này tới quả thật là muốn đưa Hồ tử qua, nghĩ là người quen, ngày thường ở trong cửa hàng cũng có thể giúp hắn chiếu khán, nhưng thấy nương Hồ tử cảm ơn mang đức như vậy, thật sự có chút ngượng ngùng, cũng sợ nhất như vậy, vội vàng an ủi nàng nói: “Thím ngươi không cần lo lắng, Hồ tử là bằng hữu của ta, ta giúp hắn, hắn giúp ta, ngày sau sinh ý tốt , bảo đảm để hắn thú tức phụ mua nhà cũng không thành vấn đề.

Vừa nói như vậy nương Hồ tử càng thêm cảm ơn mang đức, ép buộc một phen mới đi ra, nhân tiện Hồ tử cũng theo ra, vừa đi còn vừa ánh mắt phát sáng nhìn Từ Trường Thanh nói: “Từ Trường Thanh, ta hiện tại có phải cần gọi ngươi thiếu đông gia hay không.”

Từ Trường Thanh dùng đã thật lâu mới cố nén xúc động muốn đánh hắn.

cửa hàng giải thạch thành nam một nhà kề một nhà, cách thạch tràng xa nhất có gian cửa hàng nhỏ, cửa gỗ hơi mở ra, mặt ngoài gấp ghe, hiển nhiên là bị đá đập, đáy đường còn lộ một cái lỗ hồng.

Từ Trường Thanh cùng Hồ tử từ trên mã xa xuống , Hồ tử nhìn , nhìn không được hỏi: “Có phải đi nhầm không a ? đây không phải cửa hàng giải thạch chúng ta trước kia từng đến sao ?” Hắn có chút hiểu không được sờ đầu, rõ ràng Từ Trường Thanh nói là muốn đi mượn chường quầy, đảo mất sao lại đến cửa hàng giải thạch ?

Từ Trường Thanh khoát tay với hắn, trước bước lên bậc thang kéo cửa ra , bên trong còn cùng khi giải thạch một năm trước không sai biệt lắm, chỉ là thêm bốn than lửa, có hai cái tiểu nhị đang ngồi vây quanh sưởi ấm, một người còn nướng khoai lang, hiển nhiên sinh ý không tốt, nếu không cũng sẽ không nhàn như vậy.

Tiểu nhị nghe được cửa mở, nhìn qua liền thấy Từ Trường Thanh, thấy cách ăn mặc, tưởng đại sinh ý đến , lập tức đứng lên, một tiểu nhị hỏi: “Vị công tử này cần giải thạch sao ?”

Từ Trường Thanh đi vào , liếc nhìn bên trong một cái, không thấy được lão nhân kia, liền mở miệng hỏi : “Nơi này là có phải có vị lão tiên sinh, hơn năm mươi tuổi, có một chòm râu ?”

tiểu nhị vừa nghe trả lời: “Ngươi nói là Trần gia đi, hắn đang ở bên trong điều khắc ngọc.” Nói xong liền hướng buồng trong la lớn: “Trần gia, có vị công tử tìm ngươi.....”

Dứt lời, nửa ngày sau, cửa chi dát một tiếng bị đẩy ra, một lão nhân đi ra, trên người mặc kiện áo choàng xám trắng, vạt áo còn dính chút bụi đá, trên mặt rõ ràng không vui vì bị ngắt quãng: “Ai tìm ta a.....” Lập tức ánh mắt quét một vòng, cuối cùng nhìn về phía Từ Trường Thanh.

Hiển nhiên hắn đã không nhớ rõ Từ Trường Thanh, dù sao năm đó Từ Trường Thanh chỉ là bình dân, ăn mặc quần thô áo vải, hiện tại là cảm y ngọc đới, không nhận ra được là cực kì bình thường.

Từ Trường Thanh chấp tay nói: “Trần lão tiên sinh, tại hạ hôm nay tới đây có việc thương lượng, có thể mượn một bước nói chuyện không?”

Lão nhân đánh giá hắn một cái, đại khái là cảm thấy người tới có cấp bậc lễ nghĩa, mới thuận mắt chút nói: “Bỉ nhân nơi này đơn sơ, vị công tử này nếu không chê đi vào nội thất nói chuyện đi.” Nói xong xoay người vào buồng trong.

Từ Trường Thanh cùng Hồ tử lập tức theo vào , đi vào mới phát hiện bên trong là một gian làm ngọc sức , các loại đá bị mở ra, dùng bút vẽ hoa , có cái

là xử lý một nửa, còn lại là đã điều khắc ra hình .

Lão nhân thấy thế giải thích nói:“Giải thạch sinh ý không tốt, ngày thường chỉ có thể làm chút chạm ngọc .” Nói xong lau ghế sạch sẽ cho hai người bọn hắn, đợi ngồi xuống, liền trực tiếp hỏi:“Không biết vị công tử này tìm ta có chuyện gì ?” Trên mặt rõ ràng lộ ra ta còn có việc phải làm, không thể chậm trễ nhiều thời gian .

Từ Trường Thanh dời tầm mắt từ điều thú được điều khắc một nửa trông rất sống động trên bàn khắc, mặt mang mỉm cười nói:“Tại hạ muốn mượn lão tiên sinh làm chương quỳ ngọc điểm, không biết lão tiên sinh ý như thế nào ?”

Lão nhân ngẩn ra, không khỏi lại đánh giá Từ Trường Thanh , cuối cùng hỏi ngược lại:“Người muốn mượn ta ?”

Từ Trường Thanh gật gù đầu, lặp lại nói:“Đúng vậy, ta muốn mượn Trần gia làm chương quỳ ngọc điểm.”

Lão nhân trên mặt tựa hồ trong nháy mắt ngưng trệ, không lập tức lên tiếng trả lời.

Kỳ thật Từ Trường Thanh cũng không biết Triệu gia này có lai lịch gì, chỉ là lúc trước đến đồ thạch , nhìn ra hắn là người cực yêu thích ngọc, tại Từ Trường Thanh cảm thấy một chương quỳ tiệm ngọc khí, có thể không tính dùng bàn tính, nhưng tuyệt đối phải có tâm yêu ngọc , hiểu được ngọc khí quý giá, tính bàn tính có thể học, nhưng người có tâm tình này rất khó tìm .

Vừa rồi tiến vào mới biết hắn tính thông chạm ngọc, đối với mình ngày sau tự sản tự bán rất có ích, trong lòng trong nháy mắt cơ hồ chắc chắn muốn hắn làm chương quỳ ngọc điểm, cho dù trả nhiều chút cũng nguyện ý.

Thấy lão nhân do dự, Từ Trường Thanh liền từ trong lòng lấy ra khối kê du hoàng phi thủy kia, chỉ một khối lớn bằng bàn tay , lúc trước chính là trong cửa hàng giải thạch này giải ra, lão nhân lúc ấy nghĩ ra mười lượng bạc mua xuống , Từ Trường Thanh không bán, vẫn đặt ở trong không gian đường .

Thời gian dài như vậy, kê du hoàng vàng nhạt đã biến thành tiên hoàng, so trước kia không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

“Triệu lão tiên sinh còn nhớ khối phi thủy này không ? lúc ấy người muốn ra mười lượng bạc mua xuống , ta không bán, vẫn giữ đến bây giờ, kết quả tảng đá này dạo qua một vòng , không ngờ trở lại trong tay người, ngọc tìm người hữu duyên, nghĩ đến duyên phận nó cùng tiên sinh cũng là sâu, không bằng liền thuận theo thiên ý, cùng nó kết thiện duyên.”

Lão nhân thấy ngọc trước mắt sáng lên, trịnh trọng đem nó nhận vào trong tay, nhìn kỹ , tựa hồ nghĩ tới, có một tiểu hài tử như vậy đến giải một khối mao liêu, bởi vì không mua xuống được còn hối hận một trận, hắn nhớ rõ hài tử kia tính tình cực kỳ trầm ổn, dùng mười lượng bạc vẫn đem này ngọc lưu lại, cho nên ấn tượng khắc sâu , không khỏi lại nhìn kỹ Từ Trường Thanh .

Quả nhiên cảm thấy có chút nhìn quen mắt:“Nguyên lai là người.”

Từ Trường Thanh chỉ vào Hồ tử bên cạnh nói:“Lúc trước ta chính là cùng hắn đến, tiên sinh còn có chút ấn tượng đi ?”

Lão nhân nhìn Hồ tử , tên béo này ngược lại đến không ít, tự nhiên là nhớ rõ, Hồ tử thì vừa ngây ngô cười vừa cẩn thận thưởng thức tiểu chạm ngọc lão nhân đã khắc, yêu thích không buông tay.

“Trần lão tiên sinh nếu nguyên ý đến , khối cực phẩm kê du hoàng này liền đưa tặng cho lão tiên sinh, hàng năm lương thù cũng gấp hai chương quỳ ngọc điểm khác , ăn ở tất cả đều tính của ta, tiên sinh chỉ cần giúp ta xử lý tốt tiệm ngọc khí là được, người xem thế nào ?” Từ Trường Thanh tự nhiên biết dụ hoặc của khối ngọc cực phẩm này đối với người yêu ngọc,

Quả nhiên lão nhân do dự, tại nhìn thấy khối kê du hoàng , lập tức có chút buống lỏng, hắn thậm chí đã bắt đầu cân nhắc vài điểm đỏ trên mặt kê du hoàng , hoàn toàn có thể điều ra một khối chim khách đáng mai.

Cơ hồ không cần phí thêm miệng lưỡi, lão nhân đáp ứng , kỳ thật hắn chính mình có một tiệm ngọc, nhưng bởi vì khi đó còn trẻ xúc động, cực thích đồ thạch, cuối cùng bỏ đi vào, mấy năm nay dựa vào khắc ngọc kiếm được một khối đất dung thân, nhưng bởi vì sinh ý lạnh lùng, còn muốn nuôi sống hai đồ đệ, ngày dần dần ăn không tiêu , Từ Trường Thanh không thể nghĩ ngờ là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Lão nhân đáp ứng thống khoái, cũng không có yêu cầu khác, chỉ muốn mang hai đồ đệ đi cùng , chỉ cần quần ăn ở là được, không cần lương , dù sao khối kê du hoàng giá này trị rất cao, lại muốn lương của người ta là không biết tốt xấu .

Từ Trường Thanh dừng một chút, nhận lấy hai đồ đệ của hắn bất quá là nhiều hơn hai cái miệng, hơn nữa làm ngọc sức còn có thể giúp được , lương là nhất định phải cho, nhưng không cần hiện tại tại đây cùng hắn tranh chấp, liền vui vẻ đồng ý, chờ ngày mai cùng này Trần lão tiên sinh trước ký thượng vài năm khế ước, hết thảy liền đều thỏa đáng, lập tức cảm thấy cũng liền nhẹ nhàng thờ ra.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Người Tường Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Dưỡng Người

Trần lão nhân ngày hôm sau biết Từ Trường Thanh là đồng gia Ngọc Viễn Trai, không chỉ kinh hãi, dù sao làm trong giới ngọc khí này, từ khai ngọc quặng, đến bán ngọc khí, tai mắt đều cực kì linh thông, Trần lão nhân chơi ngọc thạch vài thập niên, người trong giới cũng biết một ít, lại không đoán được vị tiểu công tử này cư nhiên là lão bản ngọc điểm hàng đầu trong kinh thành.

Lại nói tiếp cũng quả thật có duyên phận, từ nhỏ Ngọc Viễn Trai chính là Trần lão nhân gia mở tiệm ngọc khí, sau lại thua cược đem mặt tiền cửa hàng bồi cho người thắng, người thắng lại đem địa khế bán cho Cổ gia, Cổ gia bởi vậy đem Ngọc Viễn Trai trùng kiến môn quy lớn đến bây giờ,

Từ Từ Trường Thanh tiến vào trong cửa hàng, không khỏi trước mắt sáng lên, nhìn không được liên tục gật đầu khen ngợi, Ngọc Viễn Trai tuy là cửa hiệu ngọc lâu đời, nhưng gần đây sinh ý năm nay không bằng năm sau, hơn nữa về ngoài cũ kĩ, so với ngọc điểm mới khác đã không thu hút, nay cải biến một phen, đúng là lập tức lại thu hút, lại nhìn bố trí lịch sự bên trong, kiện kiện bố cục đều lộ ra linh động lịch sự tao nhã, là rất dễ khiến người sinh ra hảo cảm, địa điểm hợp ý là bắt đầu việc buôn bán tốt nhất.

Lập tức nghĩ đến gì đó, Trần lão nhân liền cùng Từ Trường Thanh nói ra, tuy nói Ngọc Viễn Trai là cửa hiệu lâu đời, tiếp tục dùng tên này có thể dính chút hào quang trước đó, nhưng dù sao cửa hàng là cược thua, một là đối với ngọc khí rất không may mắn, hai là nếu đổi chủ nhân, lại dùng tên cũ thì không thích hợp.

Từ Trường Thanh kỳ thật cũng có ý cải danh, tỏ vẻ sẽ thận trọng suy xét.

Lúc này bố trí trong ngọc điểm đã hoàn thành, Trần lão nhân vuốt nam mộc tốt nhất làm quầy bày ngọc, cùng các loại hộp gỗ để đặt ngọc khí, trong đó có đủ đàn mộc quý giá, hoàng hoa lê, nam mộc tinh điều chế tác, mỗi hộp trị giá ít nhất năm lượng bạc, để đặt bình thường đều là ngọc khí cực kì quý giá, còn lại là một ít hộp gỗ kém một chút.

Nhưng ngọc điểm là trọng yếu nhất không phải chiếc hộp đựng ngọc, mà là ngọc trong chiếc hộp, không có ngọc khí tốt, có hộp là vô dụng, lập tức Từ Trường Thanh để Hồ tử lấy ra ngọc kiện chủng tốt sắc tốt hẳn trước đó đã chọn, đã ở trong không gian ôn dưỡng chút thời gian, kiện kiện quang hoa dật thải, so với khi mua, không hề đồng nhất.

Trần lão nhân một kiện kiện đem lấy ra tinh tế xem, vừa gật đầu vừa lắc đầu, gật đầu là ngọc kiện này tỉ lệ vẫn không tệ, tuy rằng đều là một ít ngọc kiện, nhưng đều chút chủng nước tốt, sắc tốt, hảo ngọc không tỳ vết, hơn nữa có vài món còn mang theo ánh huỳnh quang, có thể nói đều là ngọc kiện trung thượng phẩm, lắc đầu lại là những ngọc kiện này gia công kém, hẳn bản thân am hiểu chạm ngọc, nói như vậy, một khối ngọc tốt thượng phẩm, đều sẽ mời chạm ngọc sư tay nghề tốt đến làm, trung phẩm cũng sẽ mời người không tệ lắm, mà chỉ có ngọc thạch hạ phẩm, không có bán tương gì, mới có thể để tân thủ đến tạo hình, nói như vậy một khối ngọc trung phẩm chủng tốt sắc tốt có thể bán được ba trăm lượng bạc, nếu chạm trở xuất sắc khiến người yêu thích không buông tay, ít nhất bán được bốn trăm lượng đến bốn trăm năm mươi lượng, cho nên, chạm trở tốt xấu cũng là cực kì trọng yếu.

Nhưng điều Trần lão nhân buồn bực là, đây rõ ràng đều là hảo ngọc trung thượng phẩm, sao chạm trở lại so le không đồng đều, thậm chí có Tỉ Hưu cái đuôi cũng chưa khắc xong đã thu công, một đôi khuyên tai giọt nước hình dạng cư nhiên không đồng nhất, càng làm cho người ta cảm thấy không nói gì là một chuỗi dây xích tay phi thúy Từ la tỉ lệ vô cùng tốt, chủng tốt, nhưng hạt châu cư nhiên không tròn, thật sự là để người nhìn không được muốn bắt tên chạm ngọc sư rác rưởi được đánh một trận, loại tay nghề này còn dám đem lấy ra mặt mặt xấu hổ, thuần túy là đang đập hư mĩ ngọc.

Trần lão nhân không biết là, chỗ ngọc kiện này kỳ thật vốn đều là chút ngọc kém, ngọc kém tự nhiên sẽ không tìm chạm ngọc sư tốt đến làm, nếu không tiền phí so với bản thân ngọc còn cao hơn, thượng nhân không có khả năng biết rõ bởi tiền còn làm như vậy, cho nên tự nhiên tìm vài chạm ngọc tân thủ, như vậy tiền công ít, mặc dù năng lực điêu khắc không đa dạng, chỉ nói như vậy, Trần lão sẽ không oán khí.

Nhưng đám ngọc kém này bị Từ Trường Thanh chọn ra bỏ vào trong nước mang linh khí trong núi nhỏ ôn dưỡng hơn mười ngày, ngọc rạn liền đường không còn, chủng thủy cũng so với trước đó tốt hơn nhiều, cho nên phẩm chất sẽ không giống nữa,

Từ Trường Thanh ở bên cạnh nhìn, cũng không khỏi có chút chột dạ, nhưng việc này cũng không có cách giải thích nào khác, chỉ có thể mơ hồ cho qua.

Trần lão nhân cũng không chất vấn Từ Trường Thanh ngọc kiện từ nơi nào mua, chỉ là cùng Hồ tử cùng hai đồ đệ cùng nhau đem chủng loại nhất nhất phân chia, cũng ghi lại vào danh sách, sau mới cùng Từ Trường Thanh đàm đạo vấn đề chạm trở ngọc, có vài ngọc kiện có thể có giá trị rất cao, cần một lần nữa gia công lại, cũng may hai đồ đệ của lão nhân chạm trở tuy rằng không nói tình, nhưng đều học chút da lông, chỗ sửa không nhiều lắm, bọn họ có thể nổi lên công dụng.

Từ Trường Thanh liền đem việc mình ngày sau muốn mua thạch tự mình gia công ngọc kiện nói cùng lão nhân, Trần lão nhân vốn không tán thành, bởi vì đồ thạch phiêu lưu, hẳn so với ai khác đều biết, nhưng Từ Trường Thanh nói mua minh thạch, ngược lại là có thể, có thể kiếm chút tiền thủ công, chẳng qua hiện tại nhân thủ quá ít.

Từ Trường Thanh cũng biết, quả thật là nhân thủ thiếu, không cần nói đến mướn chạm ngọc sư, riêng tiểu nhị cũng không đủ, thêm Phùng Mãn tổng cộng mới năm người, năm người ăn dùng đều cần người xử lý, cũng may phòng ở hậu viện đều tốt lắm, Phùng Mãn cũng ấn yêu cầu của hắn, đem xây tường mấy gian phòng ở thật dày, có thể chống đỡ mùa đông rét lạnh, bàn ghế giường sượt thỏa đáng, Từ Trường Thanh cũng đã sớm mua vài bông thêu, để tú nương trong cửa hàng thêu làm mấy chăn bông dày, giường sượt vừa đốt, đệm chăn lấy đến, có thể ngủ tốt.

Nơi ở giải quyết, quần áo hiện mua cũng không vội, dụng cụ khác đều có, chỉ còn lại có chuyện ăn cơm, phòng bếp là xây riêng, trong viện vốn còn có giếng, nấu cơm cũng tiện, nhưng thiếu người nấu cơm, người sinh trên đời, ăn cơm là đại sự, người từng chịu đói hiểu bữa cơm quý giá.

Thuê công nhân nếu không cho người ăn được cơm, làm không tốt không nói, cũng sẽ không trung tâm với người.

Cơm trọng yếu, nhưng người nấu cơm lại không phải dễ tìm, chủ yếu là vài người này tất cả đều là nam nhân, tìm nữ nhân tới làm khẳng định là không ổn.

Mà để cho bọn họ tự mình làm lại không được, Trần lão nhân yêu ngọc thành tính, căn bản sẽ không làm cơm, hai đồ đệ theo lão nhân nói làm được cơm có thể khiến người ăn xấu bụng, càng không được, mà Phùng Mãn cũng không thiện trừ nghệ, Hồ tử liền càng đừng nói nữa, chẳng lẽ muốn chính mình lưu lại nấu cơm cho bọn hắn? làm sao có thể!

Trước mắt cần giải quyết nhất chính là người nấu cơm, Từ Trường Thanh suy nghĩ, liền đổi áo khoác mang theo Hồ tử rồi đi Ngọc Viễn Trai, đi thẳng đến bắc thành.

Lúc này nạn hạn hán đã lan tràn, tuy rằng khoản chẩn tại triều đình đã thông qua, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, vẫn có rất nhiều nạn dân vào kinh thành, sau này nạn dân đó đại bộ phận đều được triều đình an trí thích đáng, chỉ còn lại một ít lớn tuổi bệnh suy giữ lại, thành ăn mày xin cơm.

Từ Trường Thanh năm đó chính là trong số đó, trong vài năm không ngừng trần trọc nghĩ đến các khát cái trong kinh thành, người biết tuy nhiều, nhưng hắn chịu nhân tình lạnh nhạt, phần lớn cùng người không có giao tình gì, trong đó có mấy người cũng đều lần lượt chết, lão khát cái dạy hắn trừ nghệ là người cuối cùng, trước khi chết Từ Trường Thanh còn đem một khối bánh duy nhất chính mình xin đến đưa vào trong miệng hắn, nhưng hắn đã không có khí lực nhấm nuốt, hàm chứa bánh bột ngô chết đói.

trước kia nghĩ vậy, chỉ cảm thấy lòng người dễ thay đổi, nhân tình lạnh nhạt, khi đó khắp nơi đông chết đói chết, cũng không biết là khổ, nhưng hiện tại nhớ tới, trong lòng chua xót.

Từ Trường Thanh cùng Hồ tử ở phụ cận vài ổ khát cái hắn quen thuộc chuyển chuyển, hắn nhớ rõ lão khát cái nói qua, hắn vào kinh thành thời gian so với hắn sớm hai năm, tính ra, hắn chính là hiện tại.

Hồ tử không biết Từ Trường Thanh tìm người nào, nhưng từng mắt nơi nơi nhìn, Từ Trường Thanh thấy thế liền đem về ngoài lão khát cái kia, cùng đặc điểm chân có hơi thọt nói cho Hồ tử nghe, để hắn cũng lưu ý.

Thẳng đến đi đến khu vực thứ tám hay chín, Từ Trường Thanh tìm đến lòng như lửa đốt, Hồ tử đột nhiên lớn tiếng mở miệng nói:“Từ thiếu gia, người xem lão nhân ở góc tường kia có phải người người nói hay không, an vị cái kia, bên cạnh có một quả.”

Từ Trường Thanh vội vàng nhìn lại, đợi thấy rõ, nhất thời cảm thấy buồn lòng, sắc mặt vui mừng, cao hứng vỗ vỗ bả vai Hồ tử,“Người buổi tối có lộc ăn.” Nói xong liền bước nhanh qua.

Lão khát cái họ Tiền, danh Tiền Viễn, tóc hỗn độn, đen lẫn vài sợi trắng, dưới bụng lộ cộc, chân bôi vôi chạy nạn trên đường ngã không hảo hảo trị liệu, một đường đi tới trở thành cái dạng hiện tại, khắp khiêng.

Hắn đang chuẩn bị ngồi nghỉ chân một chút, một hồi lại đi xin chén nước uống, liền thấy hai người đi tới đánh giá hắn nửa ngày.

Tiền Viễn ngẩng đầu nhìn hai người một cái, thấy đều là tiểu hài tử choai choai, mặc cực kì bình thường, nhưng không biết vì sao luôn theo dõi hắn, hắn một lão nhân, trên người không bạc không tiền, lại chưa từng đắc tội ai, nhưng vẫn cảm thấy không yên.

Người khi nghèo túng, vốn là kém một bậc, gặp chuyện cũng không dám đứng lý hợp tình quát lớn, sợ một khi đắc tội người không nên đắc tội tính mệnh khó bảo toàn, cho nên ngồi ở chỗ kia nửa ngày không dám lên tiếng, rốt cục nhìn không được lạng lẽ lấy qua một quả muốn chạy, đột nhiên bị người gọi lại.

Bởi vì Tiền Viễn cùng hai năm sau có chút khác nhau, Từ Trường Thanh ngay từ đầu sợ nhận sai người, luôn mãi đánh giá sau, mới tiến lên ôn thanh dò hỏi:“Lão nhân gia, người biết trừ nghệ?”

Tiền Viễn trong nhà có mấy đồ đều là làm đồ ăn cho nhà quan gia, chỉ là mình tuổi lớn, đi đứng lại không tốt, không có tay nghề cũng tìm không thấy người chịu thuê hắn, lúc này nghe vậy, mới vội hỏi:“Lão hủ trước đó đã làm đầu bếp, biết được chút trừ nghệ.”

Từ Trường Thanh gật đầu, lập tức nói:“Ta đây liền muốn người làm đầu bếp, cung cấp ăn ở, nhưng muốn ký khế bán mình, không biết người có bằng lòng hay không?”

Tiền Viễn hiện tại ba bữa không đủ, nay đột nhiên có người muốn mượn hắn làm công, còn cho ăn cho ở, kinh hi còn không kịp, làm sao lại không muốn, lập tức kích động nói:“Không không không, ta nguyện ý ta nguyện ý.....” Cũng liền xem nhẹ chuyện đồng gia trước mắt này làm sao biết hắn biết trừ nghệ.

Từ Trường Thanh và Tiền Viễn nói chuyện, khiến một ít người bên cạnh vênh tai nghe được, nghĩ đến hắn là tiểu tư nhà có tiền, đều cầu xin xem có thể cũng thuê bọn họ hay không, Từ Trường Thanh do dự nhìn lướt qua, cường tráng hữu lực đều đi làm cu ly, còn lại đều là vài người xanh xao vàng vọt, có mấy gương mặt, Từ Trường Thanh nhìn quen mắt, trong đó có hai người cùng hắn quan hệ cũng không tệ lắm, chỉ là sau lại bị triều đình an trí, kỳ thật nói là an trí, cũng là phái bọn họ đi làm cu ly, dùng sức lao động đổi miếng cơm ăn, cũng sẽ không là chuyện gì tốt.

Từ Trường Thanh hơi dừng lại, trong lòng liền có chủ ý, hai người kia tính tình hắn biết, đều cực kì thành thật hàm hậu, trong đó một người còn rất khéo, có một tay vẽ đẹp, thích nhất nói về đồ án khắc hoa, không có việc gì liền lấy cành cây khoa tay múa chân, vẽ ra khiến rất nhiều khát cái đều vây quanh

xem, chỉ là thời vận không tốt, bị an trí đi làm cu ly, chỉ sợ vừa đi, hai tay cũng cầm không nổi bút vẽ, một người khác rất có kiên nhẫn, hai người bồi dưỡng cho tốt đều sẽ là nhân tài, Từ Trường Thanh tính toán cho Trần lão tiên sinh làm đồ đệ, xem có thể đi theo học một tay chạm ngọc hay không, dù sao số tiền lớn mời chạm ngọc sư cũng không lâu dài.

Mang theo ba người trở về Ngọc Viễn Trai, Từ Trường Thanh để người trước nấu nước, để ba người đến nhà tắm tắm rửa sạch sẽ, lại để Hồ từ đi mua mấy bộ quần áo, thuận tiện mang chút rau thịt trở về.

ba người Tiền Viễn tắm rửa xong, thay quần áo sạch sẽ, nhìn về phía Từ Trường Thanh ánh mắt cảm kích đến cực điểm, chỉ kém đồ lệ, cũng không cần Từ Trường Thanh phân phó, cúi đầu liền thi đi phòng bếp, một rửa rau rửa thịt, một nhóm lửa, Tiền Viễn cầm thìa, một hồi công phu liền nấu ra một bàn mỹ thực.

Hậu viện buồng trong, giường lò đốt đến nóng hổi, trên còn có bồn than, trong phòng nóng hầm hập, vài người tính cả Trần lão nhân đều ở trên giường, vây quanh một bàn đồ ăn, ăn đến đầu lưỡi sắp đứt, Hồ từ càng lang thôn hồ yết, cực kì hưng tàn, Trần lão nhân vừa ăn vừa nói: “Ta nói đông gia, người đây là từ chỗ nào tìm được một đầu bếp tốt như vậy, tay nghề thật sự là tuyệt, tuyệt không kém đồ ăn trong kim ngọc mãn đường từ lâu a.....”

Hồ từ ở một bên cũng nói: “Đúng vậy đúng vậy, ta cho tới giờ chưa ăn đồ ăn tốt như vậy, so với nương của ta ta làm tốt hơn một trăm lần.....”

Tiền Viễn bụng bát cơm hóc mắt đều đã uon ướt, chỉ kém không lão lệ tung hoành.

đồ đệ Trần lão với hần thu liêm hơn, vẫn cẩn thận gấp đồ ăn, có thể là bởi vì không quen, cũng không nhiều lời, chỉ thỉnh thoảng nhìn về phía Từ Trường Thanh, từ khi biết hần là đông gia của hàng ngọc khí phái này, ánh mắt cảm kích lại có chút kính sợ.

Từ Trường Thanh vừa uống trà vừa nhìn bọn họ, trên mặt vẫn ôn ôn mang theo tiểu ý, không thấy bọn họ vô lễ, cảm giác có chút âm áp, những người này kiếp trước phần lớn vận mệnh đều kiệt, kiếp này có thể tụ cùng một chỗ thật sự không dễ, về sau ngọc điểm là nhà bọn họ, nhân nuôi ngọc điểm, ngọc điểm nuôi người, nếu sinh ý hưng vượng, hần cũng tuyệt không bạc đãi những người này.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Người Tường Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Thời gian vội vàng mà qua, đảo mắt đã là ba lần hàn thử.

Nguyên lai cửa hiệu ngọc Ngọc Viễn Trai lâu đời, hiện tại đã cải danh là Đại Uyển Mĩ Ngọc, cái tên càng thêm dễ đọc thuộc lòng, cũng càng đại khí, chỉ ngắn gọn thời gian ba năm, chiêu bài so trước đó càng thêm vang dội.

trong ngọc điểm bài trí lịch sự tao nhã, tiểu nhị hàm hậu, giá công đạo, cùng với ngọc khí tạo hình tinh mỹ, đều khiến cho Đại Uyển Mĩ Ngọc dần dần ở trong kinh thành thờ đầu ra chân.

Ban đầu, ngọc điểm không được người xem trọng, không chỉ có ngọc sức bộ đáng trung cấp, gia công thậm chí có thể nói là thô ráp, nếu không phải ngọc chất cũng không tệ lắm, cũng xác thực vật mĩ giới liêm, cần bản là không có gì khách mua, cứ như vậy giăng co một năm, bên trong ngọc tốt không biết đập hư bao nhiêu, ngọc phẩm cũng không biết thâm hụt tiền bán vài bao nhiêu, nhưng gần hai năm, thế càng ngày càng vượng, trong cửa hàng hiện tại đã thuần một sắc hảo ngọc thượng phẩm, ít nhất cũng ngoài trung phẩm, dù là ngọc trung phẩm, vô luận là ngọc tính chất chừng thủy, hay là chạm trở đa dạng đều có thể nói là số một số hai trong kinh thành, tên tuổi cũng càng ngày càng vang.

Ngọc khí lớn như vật trang trí, nhỏ như hạt châu, tính chất, chạm trở đều là càng ngày càng bỏ ra sắc, kiện kiện có thể nói tinh phẩm, ngọc kiện đa dạng cũng liên tiếp bước phát triển mới, đều là mới mẻ độc đáo rất khác biệt, hơn nữa chỉ có một nhà, không có chi nhánh, giá cũng tự nhiên là nước lên thì thuyền lên.

Trong kinh thành bao nhiêu tức phụ tiểu thư nhà giàu gặp mặt, đều so trang sức mới có được trên người, nếu phát hiện có người mang ngọc sức của Đại Uyển Mĩ Ngọc, đều phải tiến lên hâm mộ lật đến xem đi, yêu thích không buông tay.

Bởi vì trong cửa hàng các loại ngọc thạch chủng thủy kì giai, chạm trở và đa dạng đều là tinh mỹ tuyệt luân, nếu mang một kiện ở trên người ít nhất tăng thêm ba phần lịch sự tao nhã và linh khí, cho nên thực được người yêu ngọc Đại Uyển truy phùng.

Ngày mùa hè sau giờ ngo, trong ngọc điểm sau chấn song, phóng một cái ghế mây, trên ghế mây trải một tấm ngọc liêm lớn, ngọc liêm vốn là một khối hoàng hoa trọng, sau đó cắt thành khối hình tứ phương dài bằng ngón cái, lại đem mấy trăm khối ngọc mài tốt ghép vào, dùng cầm ti phủ cùng một chỗ, trở thành một tấm liêm để bên người.

phẩm chất khối hoàng hoa trọng vốn vô cùng tốt, là trước đó vài ngày Từ Trường Thanh từ đồ thạch tràng kéo trở về, cả tảng đá từng trình nộn lan sắc, hơi trong suốt, chỉ là loại ngọc này có chút rạn nứt, A Đức liền đơn giản dùng nửa tháng công phu, toàn bộ cắt thành miếng ngọc nhỏ, sau đó mỗi

khối tinh tế mài, khắc hoa, chỉ thủ công phí liền giá trị xa xỉ, huống chi trong đó đều chọn ngọc xanh tốt, cuối cùng xuyên thành một tấm ngọc liềm lớn chuyên lưu cho Từ Trường Thanh tránh nóng dùng.

A Đức chính là một trong ba người cùng Tiền Viễn cùng nhau từ bắc thành mang về , coi như là Từ Trường Thanh xem rõ tính tình bọn họ, ngay từ đầu liền để hắn đi theo Trần chương quây, chỉ một năm liền có tay nghề, A Đức nói không nhiều lắm, nhưng làm việc rất có kiên nhẫn, đầu óc linh hoạt, tay cũng thực khéo, có sở trường khắc ngọc nhất.

Mà một người khác kêu A Thuận, thủ nghệ điêu khắc ngọc hơi hơn A Đức, đối với điêu khắc đa dạng cũng cực kì tinh thông, hắn vốn am hiểu về hoa ngư điêu thú, ngọc sức càng cho hắn không gian phát triển, trước đó không ngừng tích lũy, lúc này hậu cực bạc phát, mỗi khi vẽ ra , chế tác thành ngọc sức đều sẽ bị người tranh mua, cực kì mời gọi, trong cửa hàng hiện tại bán được nhiều mặt hàng cũng đều là xuất từ tay hắn .

Từ Trường Thanh cầm trong tay nửa cuốn sách, dựa vào trên hoàng hoa trượng liềm tịch , mặc một thân bạch sắc quyên sam, tính chất cực kì mỏng nhẹ ôn nhuận, chỗ cổ áo cổ tay áo, đều thêu hoa tường vi bạch sắc, làm công cực kỳ tinh mỹ, chỉ là không nhìn kỹ, cũng không thấy được.

Ngoài cửa sổ lúc này trông vài gốc phượng tử tường vi hiếm thấy, một trận gió nhẹ thổi vào cửa sổ, mang đến mùi hoa, Từ Trường Thanh liền ở trong mùi hoa dựa ghế mây thiên miên một hồi.

Trong cửa hàng Trần chương quây và lão trưởng phòng nhìn nhau liếc mắt một cái, không khỏi cười, Hồ tử đã là mười bảy tuổi, bởi vì ở trong cửa hàng ăn ngon ngủ kĩ, tuy rằng vóc dáng cao, nhưng vẫn đang là một tên béo , vừa tiến bước một vị nam tử mua ngọc bội, thấy Từ Trường Thanh đọc sách xem ngủ, cũng không biết nhẹ tay nhẹ chân.

Từ Trường Thanh ngủ một lát, liền tỉnh lại, dưới thân mặc dù đệm ngọc liềm, cực kì thanh lương, nhưng hơi cứng rắn, dù trải một tầng cảm tử, vừa động lại vẫn đang có chút phát ngứa, lập tức trong tay nắm chặt sách, đập lên người.

Trần chương quây thấy Từ Trường Thanh tỉnh, liền đem chén lạnh trà tối, trà lạnh là trước đó Từ Trường Thanh dùng nước ấm pha , đặt ở nước giếng vừa mức lên, vừa được Tiền Viễn đem ra.

“Đọc sách mệt rồi liền uống một ngụm trà đi, băng vừa mới tan.” Trần chương quây cười tủm tỉm nói, vài năm nay hắn tuy rằng thu thêm vài đồ đệ, cũng bận rộn chút, nhưng mọi thứ hài lòng thư thái, đồ đệ người người có tiền đồ, trong cửa hàng sinh ý lại tốt, mỗi tháng đông gia cho hắn lương cũng cao.

Vị Từ thiếu gia này đối với mình ra tay hào phóng, cũng không bạc đãi thủ hạ , hơn nữa nấu cơm sư phó tay nghề tuyệt hảo, mỗi cơm ăn ngon, hiện tại người đều béo, cũng so với trước đó trẻ ra không chỉ mấy tuổi, ngay cả tóc trắng đều biến đen.

Từ Trường Thanh hướng hắn xin lỗi cười nói:“Phiền chương quây, còn bắt người đặc biệt phí công lực đưa tới.” Đêm qua ngân sói phạm vào tính tình, cùng hắn hàn huyên , cho nên ngủ có chút muốn, ban ngày mới có chút buồn ngủ, nói xong nâng tay tiếp nhận chén ngọc , thấy bên trong pha cánh hoa son trà , đã là thâm lạnh, không khỏi cúi đầu uống một ngụm, miệng đầy lưu hương.

“Xem ngài nói gì này, thu lão nhân ta ở trong này dưỡng lão, ta cảm kích còn không kịp, chút việc nhỏ ấy căn bản không đáng nói.” Trần chương quây nói là lời nói thật, hiện tại dù Từ Trường Thanh không cho hắn lương bổng, hắn vẫn cam tâm tình nguyện lưu lại nơi này, không rời đi cũng không chạy đi, đi chỗ nào có thể tìm đông gia tốt như vậy, cùng một đám người hòa khí như vậy, dù cho hắn cũng không đi .

Lúc này trong cửa hàng có hai người đến , Hồ tử vội vàng đi ra tiếp đón, chương quây thấy bọn họ mặc xa xỉ, mặt mũi có chút linh hoạt, phỏng chừng là thượng khách có tiền ngoại lai, vội cùng Từ Trường Thanh nói một câu, xoay người giúp Hồ tử tiếp một người trong đó, hai người quả thật như chương quây sở liệu, đến kinh buôn bán, biết được Đại Uyên Mĩ Ngọc là cửa hàng ngọc khí nổi danh kinh thành, riêng tới nhìn xem, có ngọc khí vừa ý hay không.

Nhưng hiển nhiên hai người ánh mắt cực cao, chương quán lấy ra các loại ngọc bội và ngọc sức nam tử tính điều thượng phẩm, nhưng bọn hắn lại chỉ gạt đầu chưa ra tay mua.

Trong đó có một người ánh mắt trong lúc vô ý thoáng nhìn, thấy được cửa sổ chỗ Từ Trường Thanh, nhất thời ánh mắt kinh diễm, lập tức bị nam tử một thân bạch y ngồi đọc sách phẩm trà hấp dẫn ánh mắt, cử chỉ ôn nhuận như ngọc, nhưng lại khiến người thân cận khó nói hết, làn da trắng nõn cùng đầu tóc đen như vân tuyền hình thành tiên minh đối lập, cùng với trăm gài tóc lục sắc chính tề gài lên tóc, đúng là khiến nam nhân đương trường nhìn không được thất thanh nói:“Người kia là ai ?”

Chương quây ngược lại là thấy nhưng không thể trách, cũng không ngẩng đầu lên trả lời:“Vị kia là đông gia Đại Uyên Mĩ Ngọc của chúng ta.”

nam nhân nuốt nước miếng nói:“Kia..... trăm gài tóc trên đầu hắn” Khó trách hắn cả kinh lắp bắp, trăm gài tóc lục sắc kia, hắn không nhìn lắm, hắn là chỉ để vương lục, đây chính là cực phẩm trong cực phẩm mỹ ngọc, rất nhiều người chơi ngọc, cả đời đều chỉ sợ khó gặp, nam nhân sờ đi xác định như vậy là vì hắn trước đó trong lúc vô ý có xem qua một kiện ngọc bội để vương lục, chỉ là xa xa không có màu sắc nồng đậm như cây trầm này, nhìn từ xa như vậy, một cây trầm xanh biếc nhân ý gài trên tóc đen , toàn thân thông thấu giống như nhô đầu, dưới ánh mặt trời , tựa như lục thủy lưu động, đẹp đến nhân tâm nhận nhạo.

Lúc này nam tử còn lại cũng thấy được, đều không rời tầm mắt, dưới sự thúc giục của chương quây , mới bắt mắt lại nhìn ngọc kiện khác, nhưng ngọc kiện trước đó cảm thấy không tệ so với ngọc trầm kia liền không lọt vào mắt.

ánh mắt không ngừng nhìn về phía bên cửa sổ, cũng cùng chương quây luôn mãi hỏi thăm, ngọc trầm trên đầu đông gia nhà bọn họ có ý muốn bán không, hỏi xong cũng biết là làm điều thừa, ngọc cực phẩm vốn khó có được, cực phẩm trong cực phẩm càng là dưới trời chỉ một, hơn nữa nhân gia là lão bản cửa hàng ngọc khí nổi danh trong kinh thành, trong tay không thiếu tiền, tự nhiên sẽ không ra tay .

Quả nhiên chuông quầy lắc lắc đầu, nhưng nghĩ nghĩ, lại để bọn họ chờ một chút, xoay người vào trong, qua một hồi, lấy ra một hộp gỗ từ đàn khắc hoa, cẩn thận đưa tới trên quầy, sau đó mở ra, bên trong song song đặt hai ngọc trầm, một cây thông tâm lục, một cây hoàng dương lục, đều là lục phi thúy cực phẩm hiếm thấy, tuy rằng không bằng cây để vương lục trên đầu Từ Trường Thanh, nhưng cũng không tệ, chỉ là giá cực kì xa xỉ.

không được đưa hấu lấy ngọc, hơn nữa hai người đã thật sâu bị cây trầm gài tóc trên đầu Từ Trường Thanh, gài trên tóc đen tuấn lãng thoai mái mê tâm hồn, dường như chính mình gài ngọc trầm cũng sẽ như thế, cho nên cũng không trả giá nhiều, liền mỗi người mua một cây, vừa lòng mang đi, chuông quầy thu hộp, về mặt vui tươi đem một chồng lớn ngân phiếu giao cho trưởng phòng nhập sổ.

Lập tức nghĩ đến gì đó, Trần chuông quầy xoay người từ quầy trong lấy ra một cây ngọc trầm thúy tinh chủng, vui tươi hơn hờ đi qua nói: “Công tử, cây ngọc trầm này người hãy giúp mang hai ngày.”

Từ Trường Thanh cười mà không nói nhìn hấn một cái, Trần chuông quầy không có việc gì liền thường xuyên để hấn đổi trầm gài tóc trên đầu và ngọc bội trên người, theo hấn nói, một ít ngọc trầm ngọc bội bán không được trong cửa hàng, chỉ cần cho hấn đeo ở trong cửa hàng đi dạo qua, trên đường đi một chút, liền phá lệ dễ bán, cơ hồ đều không còn hàng.

Từ Trường Thanh mỗi lần nghe thế đều dở khóc dở cười, Trần chuông quầy lợi dụng hấn bán ngọc kiện không phải ngày một ngày hai, hấn cũng là tính tình tốt, nhiều lần đều đáp ứng, bất quá hấn nói tuy rằng khoa trương, nhưng ngọc khí trong cửa hàng thật là tiêu thụ phi thường tốt, cơ hồ không có hàng cũ, Từ Trường Thanh giơng mắt nhìn, trong tay hấn lúc này là một ngọc trầm thúy tinh chủng.

Nhìn thấy cây trầm này, Từ Trường Thanh mơ hồ nhớ khối phi thúy lần trước đổ thạch kéo về, lúc ấy hấn mua khối phi thúy vô sắc thúy tinh chủng này, vốn cảm thấy linh khí rất không tệ, cùng linh khí cực phẩm phi thúy tương xứng liền mua, nhưng mở ra Trần chuông quầy lại nói là một khối vật liệu bồi tiên, bởi vì người Đại Uyên yêu thích ngọc mang sắc, vô sắc giống như vậy, rất ít có người mua. Sau đó A Đức thử làm một bộ trang sức, Hồ tử nói vẫn không bán được, liền cất vào kho phòng trong hậu viện.

Vốn việc này đã qua đi thật lâu, Từ Trường Thanh cũng sắp quên, hôm nay Trần chuông quầy đột nhiên đem ra, hấn không khỏi có chút xấu hổ cười, lập tức liền nhận lấy.

Sau đó tùy tay tháo xuống cây trầm để vương lục để vào trong hộp gỗ, cây lục trầm này là kiện ngọc sức hấn thích nhất, trước đó trong không gian, hấn ngẫu nhiên nhớ lại, lúc trước mình lần đầu tiên vào thạch động trong núi nhỏ nhìn thấy nhũ thạch lục dịch nhỏ trên một tảng đá, sau đó lại có nhiều việc, liền quên mất tảng đá kia, sau khi kinh doanh ngọc thạch lại đột nhiên nhớ đến, sau đó tìm đến tảng đá kia đánh giá, ý niệm cũng thử thấu nhập trong đó.

Tảng đá này lớn bằng nửa căn phòng, toàn thân để vương lục, không một tia tạp chất hay vết rạn, nhất là vị trí nhỏ lục dịch, càng là xanh như nước, Từ Trường Thanh vừa thấy liền yêu thích, do dự mãi, vẫn ở một chỗ trên đó cẩn thận cắt xuống một khối nhỏ, muốn làm một cây lục trầm cho mình.

Trần chuông quầy nhận được ngọc liêu, kích động đến tay run, mất suốt năm ngày dùng một khối ngọc liêu nhỏ hấn đưa, làm ra trầm gài tóc hấn hiện gài trên đầu, đầu thừa đuôi thẹo làm một cái Trường Sinh khóa, lúc này còn đeo trên cổ trong áo Từ Trường Thanh, sau đó là một miếng ngọc bội, còn lại đầu thừa đuôi thẹo, Trần chuông quầy một chút cũng chưa động, tất cả đều dùng hộp ngọc cất lại đưa trả cho Từ Trường Thanh.

Từ Trường Thanh biết hấn thích cất chứa ngọc, liền từ bên trong lấy ra một khối nhỏ bằng móng tay cho Trần chuông quầy, về sau lại nghe nói hấn đem khối ngọc nhỏ kia, mài thành một viên ngọc châu, mang theo bên người.

Người khác không biết, Từ Trường Thanh lại rõ ràng, đừng nhìn chỉ có một chút lớn bằng móng tay như vậy, nhưng trong đó tất cả đều là tinh hoa lục dịch, chuông quầy hai năm nay sắc mặt rõ ràng trẻ ra mấy tuổi, đây không chỉ liên quan đến tâm tình tốt, để vương lục châu bên người là một lý do lớn.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Tuồng Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Từ Trường Thanh đem ngọc trầm thúy tinh chủng gài lên, chuông quầy ngắm nghía nửa ngày không ngừng gật đầu, theo lý mà nói, đại đa số người mua ngọc là muốn dùng ngọc sức nữ hóa chính mình, mà đồng gia hoàn toàn cùng người tương phản, ngọc sức mang trên đầu hấn, đều rất xuất sắc, cho dù là khối ngọc kém khó lọt vào mắt, cũng có thể phá lệ phát ra ba phần mỹ cảm, loại khí chất năng ngọc này giống như kia để vương lục, cực kì hấn hữu, đối với giới bán ngọc, có thể ngộ không thể cầu, thật sự là khiến người tức kinh hi, lại hâm mộ.

Từ Trường Thanh bản thân nhìn không tới, cho nên cũng không hề có cảm giác, gài ngọc trầm cũng là làm theo phép bình thường, trong lòng nghĩ vài món này đều là phi thúy thúy tinh chủng nếu bán không được, vậy để cho người đem khối thúy tinh chủng lớn trong kho kia mở ra lại làm một tấm ngọc tịch, cái dưới thân hấn không biết bị bao nhiêu người mắt thèm, bởi vì là mình dùng, cho nên chuông quầy vẫn không bán, đơn giản liền làm thêm một tấm, sau đó đem tấm lan sắc bán đi, lại là một khoản lớn, kỳ thật so ra, Từ Trường Thanh càng thích thúy tinh chủng có linh khí, dù nó vô sắc, nhưng chủng đủ lâu, chất đủ tốt, thể nước càng thật, màu sắc trong suốt càng thêm nội liễm tự nhiên.

Đúng lúc buổi chiều không cần đến học đường, bởi vì lễ nghi đã học xong, chỉ cần học đến trưa là có thể tự do hồi phủ, thời gian cũng đầy đủ, bất quá,

một năm đầu đồng thí hán đã là tú tài, hai năm sau sẽ chính thức tham gia khoa cử, học nghiệp tuyệt không thể hoang phế, ngược lại càng phải bỏ tâm tư, cho nên khi rảnh phần lớn đều ở phía sau viện hoặc viết chữ, nhưng chương quây vẫn muốn hán ở phía trước cửa hàng lộ mặt, nói không chỉ một lần, vì thế, cũng chỉ đem chỗ đọc chuyển qua tiền sảnh.

Quả nhiên, qua một buổi trưa có người vào cửa hàng, lại có một người hỏi thăm gài tóc thủy tinh chùng trên đầu Từ Trường Thanh, Trần chương quây vui vẻ đem vài mẫu A Đức làm lấy ra cho người ta xem, bởi vì vô sắc chùng luôn không được người xem trọng, nhưng khối Từ Trường Thanh mua về, có thể nói là cực phẩm trong vô sắc, ngay cả như vậy, người mua cũng không nhiều, cho nên A Đức ở trên phương diện chạm trở hạ công phu.

Bỏ qua ngọc chất, kiện kiện chạm trở tinh mỹ, lại bởi vì thủy tinh chùng là trong suốt, khi khắc cang phí công phu, bán đi trước hết là một cái trạm cái đầu cho nữ quyền, thân thoa độ cong tự nhiên, giống như một nhánh cây, đuôi sinh ra một mảnh lá cây đón gió pháp phối, thân thoa cùng lá cây toàn thân trong suốt, trên gần lá cây có mấy lục ti, phá lệ dễ nhìn, mà trên phiến lá, có một con kim thiên trông rất sống động, toàn bộ đều dùng vàng ghép thành, thập phần tinh xảo, ngay cả hoa văn trên cánh đều thấy rõ, nữ quyền kia vừa thấy liền yêu thích không buông tay.

Từ Trường Thanh ngồi nhìn, cũng có chút mệt, liền đứng dậy hoạt động, đến hậu viện nhìn, bên tường viện là một chỗ phòng ở, có ý để Phùng Mãn xây tường dày, không chỉ mùa hè che nắng, mùa đông cũng có thể chống lạnh, người trong phòng đều khắc ngọc đỡ phải chịu khổ.

Từ Trường Thanh không bỏ được đem Phùng Mãn đưa trở về, Giang Quyết cũng liền quên chuyện này, về sau đề cập muốn thay Phùng Mãn chuộc thân, hán mới nhớ tới, sự tình cũng thuận lợi, dù sao Phùng Mãn tại Giang phủ chỉ là một hạ nhân tạp vụ, mà Giang phủ không thiếu hạ nhân, tự nhiên cũng không để ý ít một hai người, cầm bán một người cũng chẳng là chuyện gì lớn.

Sau đó Giang Quyết cũng không ít theo Từ Trường Thanh lấy ngọc trong ngọc điểm, tân phẩm mới ra đều sẽ để cho hán, đều cho hán giá tiện nghi nhất, hán lấy đến về phủ lấy lòng mẫu thân cùng vài ca ca muội muội, vài năm nay trong nhà càng nổi bật hơn.

Phùng Mãn vẫn ở trong cửa hàng, tuy rằng khế bán mình vô luận ở trong tay ai đều là làm hạ nhân, nhưng rõ ràng ở chỗ Từ công tử nơi này so với Giang phủ tốt hơn nhiều.

Bởi vì trong cửa hàng tiêu thụ rất nhiều ngọc, cho nên hộp nhanh hết, Từ Trường Thanh cách mỗi đoạn thời gian đều sẽ mua một tài quý cho hán, Phùng Mãn mỗi ngày cần phải dùng một tài chế tạo ra hộp gỗ tinh mỹ để đựng ngọc, có thể nói Đại Uyển Mĩ Ngọc không chỉ có ngọc sức tinh mỹ số một số hai, hộp đựng ngọc cũng có thể nói là tinh phẩm, bộ dạng, dài ngắn, vuông, tròn, lục giác đủ loại, không loại nào không có.

Bên trong toàn bộ phủ bạch cầm mềm mại, tuy rằng hộp cũng không lớn, nhưng mỗi một hộp đều thiết kế đa dạng, từ vẻ ngoài đến bên trong đều hết sức tinh xảo,

Khi Từ Trường Thanh đi, Tiền Viễn đang mang sang canh đậu xanh dùng nước giềng trần nửa ngày, bên trong sớm bỏ đường phen, lúc này uống thấm ngọt giải nhiệt, liền đến lương đình, cầm bát ra, tiếp đón người trong viện tới uống, thấy bọn họ uống hăng say, Từ Trường Thanh cũng thử một chén, dùng nói, tay nghề của Tiền Viễn dù bụng tới bát nước sôi, cũng dễ uống hơn nước sôi bình thường.

Mấy người đều tới chào hỏi Từ Trường Thanh, trong đình đặt ghế đá, Từ Trường Thanh để bọn họ đều ngồi xuống uống, không cần đứng, vừa lúc Hồ tử chùy sầm, sớm ngửi được mùi, cùng chương quây nói vài câu chạy tới, hai ba hạm uống sạch, uống xong chẹp miệng, thích ý.

Từ Trường Thanh lấy tay gỗ hán một cái, sau đó để hán bung lên mấy bát đưa đến chỗ chương quây và tiểu nhị trưởng phòng ở tiền sảnh, lại từ trong tay áo lấy ra thỏi bạc, sai hán đi mua chút trái cây điểm tâm, hôm nay quá nóng, khiến người không dậy nổi tinh thần, mua điểm này nọ để mọi người nghỉ ngơi một chút.

Sau đó đứng dậy muốn đổ chút nước cho mấy con chó hoang hán mang về trong viện, vừa mức nước, liền bị A Thuận và A Đức một bên đoạt đi.

Từ Trường Thanh đành phải đi phòng bếp, vài năm nay Tiền Viễn lại dạy hán không ít, tuy rằng Tiền Viễn không biết đồng gia vì sao đối với làm đồ ăn cảm thấy hứng thú như vậy, nhưng hiển nhiên cũng tinh thông, làm đồ ăn hương vị không kém mình mấy, nếu đây không phải đồng gia, hán sớm nổi lên tâm tư thu đồ đệ, bất quá hán có thể cảm giác được tiểu đồng gia tựa hồ gần như coi hán là sư phó, đối với hán cực kỳ tôn kính, Tiền Viễn tự nhiên cũng thân cận với hán, vừa là ân nhân vừa là đồng gia vừa là nửa đồ đệ, muốn không thân thiết cũng khó, một ít tay nghề áp đáy hòm đều không hề giữ lại dốc túi dạy bảo, lại nói tiếp tay nghề Từ Trường Thanh hiện tại đã dày công tới luyện, so với mình không kém là bao.

Vừa rồi để Hồ tử mua trở về hai khối thịt chân dê nửa nạc nửa mỡ còn tươi, Từ Trường Thanh tẩy sạch, dùng nước trong không gian ngâm, sau đó thừa dịp lúc này chuẩn bị một ít đồ gia vị, ngân sồi thích nhất ăn thịt, chỉ cần là thịt hán làm, không món nào không ăn, hơn nữa thích ăn cay, cuối cùng lại từ trong không gian lấy ra ba bình rượu quả nhỏ, mứt quả và mật.

Sau đó đem chân dê lao ra, đem thịt cắt thành khối, lại dùng que trúc xiên lấy, bôi đồ gia vị, liền đưa tới trên bếp lò chậm rãi quay, hán để Phùng Mãn tìm người làm một cái bếp sắt như vậy để tiện nướng thịt, thịt nướng là sở trường của Tiền Viễn, thứ này chú ý nhất là hòa hậu và gia vị, nhất là nướng thịt dê, Từ Trường Thanh đi theo hán cơ hồ học được không mười mười, trò giỏi hơn thầy mà thắng.

nướng một hồi, liền đem rượu quả cùng mật quét lên thịt, để sang bên cạnh, chờ thêm một hồi hai loại chậm rãi thấm vào thịt, lại tiếp tục nướng, nướng một hồi lại bôi một tầng, tới tới lui lui như vậy vài lần, hương vị liền lan khắp hậu viện, hương vị thơm đến mức ngay cả Tiền Viễn cũng không khỏi nuốt nước miếng, thầm khen đồng gia nướng thịt thật đúng là so với mình còn đỉnh hơn, lập tức nghĩ có nên vào nhà trộm một xiên ăn không, ai ngờ Hồ tử lại đoạt trước.

Kết quả Từ Trường Thanh nửa cây cũng không cho, đưa tay đem thịt nướng rồi thu ở một bên, để bọn họ ai muốn ăn thì tự mình nướng, chân dê mua về còn rất nhiều, dùng để hán nướng là được.

Tiền Viên thấy thế biết hẳn sợ nóng, liền vui tươi hơn hờ hững áo tay ra trận, đem thịt còn lại nướng sạch, toàn bộ người trong cửa hàng ăn đến người người miệng đầy mỡ, mặc dù mặt đầy mồ hôi, vẫn cố mà ăn.

Ngày nóng như vậy, Từ Trường Thanh nếu không phải nghĩ làm đồ ăn cho ngân sói, căn bản cũng không muốn tới gần bếp lò, biến thành một thân mồ hôi không nói, quần áo cũng mang theo mùi khói, đương nhiên không thể đem thịt xiên vất vả ngồi nướng chấp tay nhường cho.

Đem hơn mười xuyên thịt dê nguội lại quét một tầng mùt quả, liền cẩn thận dùng giấy dầu gói lại, thấy không còn sớm, liền đứng dậy hỏi phủ,

Vừa về một lúc, đầu bếp nữ liền lấy đến một phong thư, là quân gia mang tới, Từ Trường Thanh đem xiên thịt dê đặt lên trên bàn, lập tức tiếp nhận mở ra, không ngoài dự kiến, là thư của Vân di, mặt trên là chữ viết của nàng.

Ba năm Vân di tổng cộng đã trở lại hai lần, lần đầu tiên là sinh xong hậu sản không lâu, bởi vì trong lòng lo cho Từ Trường Thanh trở về nhìn xem, khi đó sắc mặt không tốt lắm, hiển nhiên là sinh hài tử đại thương nguyên khí, hài tử cũng bởi vì một lần mấy thai, tuy rằng sau đã được bảo vệ nhưng sinh ra thể chất ốm yếu, may mắn có thần y ở đó, nếu không chỉ sợ sinh ra liền tắt thở.

Cho hài tử điều trị một tháng, mới chậm rãi chuyển biến tốt, nhưng không thể thấy gió hay đi xa, liền lưu lại nơi đó không có mang về, Vân di chỉ ở trong phủ ở mấy ngày, thấy Từ Trường Thanh hết thấy đều tốt, liền buông tâm, ở vài ngày cảm thấy tinh thần mình tốt hơn, trên người cũng có sức, bắt quả trong lòng lo lắng nhĩ tử bên kia, ở ba bốn ngày liền vội vàng trở về.

Lần thứ hai trở về là năm trước, cố ý trở về qua năm, sau đó nhìn cháu, cười nói sợ mình đi lâu, Từ Trường Thanh sẽ không nhận ra nàng, sau đó cho Từ Trường Thanh mang về mấy bộ quần áo hài miệt nàng làm, chỉ là không nghĩ tới hẳn lớn nhanh, quần áo làm hơi ngắn, lần này ở hơn nửa tháng.

Nhưng kỳ quái, thần sắc nhìn về phía Từ Trường Thanh thường xuyên lo lắng, Từ Trường Thanh ảm ảm cảm thấy lần này trở về Vân di giống như thay đổi, ánh mắt có ý tứ nói không rõ, thần sắc phức tạp, thường nhìn Từ Trường Thanh không kìm được rơi lệ, làm hại Từ Trường Thanh nghĩ tiểu đệ hại không thấy mặt lại có gì biến cố, kết quả Vân di sờ sờ đầu của hắn, nói mình không phải, còn nói rất nhiều về Từ Trường Thanh mới trước đây, tiếp đó vừa muốn hẳn chăm sóc chính mình, đọc sách cho tốt, còn ảm ảm đề cập Chiến Vô Dã, ý tứ dù không rõ, cũng là ám chỉ không cần đến gần.

Từ Trường Thanh nghe có chút nhị trọng sờ không tới đầu, trước đó Vân di là hy vọng hẳn có thể cùng Chiến Vô Dã ở chung tốt đẹp, nhưng đi xa hai năm, thái độ lại tương phản, khiến hẳn bất hòa, loại thật sự là có chút khó hiểu.

Hắn và Chiến Vô Dã vài năm nay mặc dù không nói thân cận bao nhiêu, nhưng ít ra không giương cung bạt kiếm, không vừa mắt giống trước đó, hơn nữa cùng ở một phủ, ngang đầu không thấy cúi đầu gặp, đột nhiên vô sự bất hòa, chẳng lẽ không phải biểu hiện mình là người hi nộ vô thường.

Bất quá những lời này, cũng không nên nói với Vân di, hẳn cảm thấy tự biết là được, ngày thường bảo trì quan hệ bình thường, tự nhiên sẽ không cùng hẳn thân cận.

Năm trước Vân di ở hơn nửa tháng mới về, Từ Trường Thanh cũng không có buộc nàng tái ở lại, dù sao tiểu đệ không thấy mặt kia thân thể yếu nhược, mỗi ngày đeo ầm sắc thuốc, nếu lại không có mẫu thân ở bên người, chẳng phải càng làm cho người ta thương tiếc, nghe a di nói hẳn so với mình mới trước đây còn gầy yếu hơn, bất quá hiện tại đã tốt hơn nhiều, nhưng vẫn đang chịu không nổi lặn lội đường xa mệt nhọc, nghe Vân di nhắc tới, Từ Trường Thanh trong lòng hơi tưởng niệm, thật sự là muốn đi theo xem, nhưng lại đi không được, cũng không biết khi nào thì mới có thể gặp mặt, Vân di đi, Từ Trường Thanh đem kén ngọc tằm trong không gian vài năm nay, kéo tơ dệt thành một cuộn lụa trắng cho Vân di mang theo, để nàng bình thường không có việc gì làm chút quần áo cho tiểu đệ, ngọc tằm ti đổi thân thể hẳn cũng có ích.

Bởi vì Vân di hai năm không ở bên cạnh, cho nên cho hẳn gọi thư cũng thực thường xuyên, trong thư nói với hẳn một ít chuyện áo com cần chú ý, cùng vài chuyện vật vãnh thông thường của tiểu đệ, Từ Trường Thanh xem, đợi đem thư hồi âm viết xong, thời khô mực để vào phong thư, sắc trời đã tối muộn.

Từ Trường Thanh đem thư giao cho quân gia, trở về ăn cơm chiều, liền đi tắm rửa một cái, thay một thân nội sam ngọc bạch bằng ngọc tằm ti, ngọc tằm trong núi nhỏ bởi vì có linh khí ôn dưỡng, trưởng thành nhanh, hơn nữa tơ phun ra cũng thật tốt, nay đã tích cóp không ít kén tằm, trước đó vài ngày lại dệt một ít lụa.

Người dệt lụa thấy đều nhìn không được tán thưởng nói là tơ tốt hiếm thấy, dùng ngọc tằm ti dệt thành lụa lại làm thành nội sam, mặc không chỉ thoải mái, còn cực kì nhẹ nhàng không dính thân,

Hồi ốc liền nhìn thấy ngân sói đang ghé vào trên ngọc điểm dưới giường hẳn, khẽ phất cái đuôi, vừa thấy Từ Trường Thanh đẩy cửa đi vào, liền lập tức dùng miệng ngậm giấy gói dầu trước mắt, đứng lên.

Sau đó bốn chân giống như đế vương tuần tra lãnh thổ của mình, thông thả bước tới, sau đó cúi đầu miệng buông lỏng, đem giấy gói dầu ném tới trên sàn, ném đương nhiên lăn đến bên chân Từ Trường Thanh cùng cùng chân hẳn, ý tứ trong động tác là nó đói bụng, muốn Từ Trường Thanh mau mở ra giấy gói dầu cho nó ăn.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Tuồng Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Từ Trường Thanh xoay người cười khê kéo lỗ tai ngân sói, mới lấy chiếu trúc , khoanh chân ngồi xuống, lấy ra một bàn ngọc bạch để thanh, cũng đem một khối miến mỏng lam nhạt trải trên đùi, sọ dính dầu mỡ lên quần áo, mới xắn tay áo đem giấy gói mở ra, lấy ra hơn mười xiên thịt dê nướng quết ớt quả.

Bởi vì có ớt quả giữ tươi, thịt dê mặc dù nguội, vẫn bảo lưu hương vị thơm ngon ngon miệng, vờn tay vẩy ngân sói tới, vuốt vuốt bộ lông bóng loáng trên người nó, ngân sói lại đem chân trước khoát lên đùi phải Từ Trường Thanh, sau đó đầu cọ cọ trong lòng bàn tay Từ Trường Thanh, liền phục thấp thân mình, ánh mắt thẳng nhìn chăm chăm thịt dê trong bao giấy trước mắt, nhưng không lập tức dùng miệng cắn xé.

Từ Trường Thanh sao không biết tâm tư của nó, bắt đắc dĩ cười cười, tùy tay liền mang tới một cây, đem một khối thịt dê kéo xuống, để bên miệng nó, trong lòng lại thầm than , cũng không biết ngân sói thiên tính thích sai sử người, hay là mình tạo thói quen cho nó , mỗi khi cho ăn, đều phải làm sạch sẽ, hơn nữa giống như hải tử muốn hấn dứt, nếu không theo ý nó, sẽ thấy các loại bá đạo tùy hứng, không đạt mục đích không chịu bỏ qua.

Ngân sói thấy thế xoay qua, lập tức đem đầu lưỡi liếm một cái, đem thịt giữa ngón tay Từ Trường Thanh đưa vào trong miệng, thuận tiện đem ngón tay Từ Trường Thanh cũng liếm sạch sẽ, sau đó thu hồi đầu lưỡi linh hoạt, ánh mắt chuyển hướng khỏi tiếp theo, Từ Trường Thanh tất nhiên là sáng tỏ, lại kéo xuống một khối đưa cho nó, ngân sói đưa đầu lưỡi lại liếm một cái liền thu vào trong miệng, vừa ăn thơm ngon xiên thịt nướng , cái đuôi vừa ở sau người thanh thản phất đến phất đi, hiển nhiên là cực kì vừa lòng.

Không lâu sau, hơn mười xiên thịt dê đã bị nó biến thành hư không, Từ Trường Thanh mới đem giấy dầu thu thập , lấy vải bông đưa tay lau dầu mỡ dính trên quần áo, đứng dậy đi rửa tay.

Quay đầu liền thấy ngân sói trở về trên chiếu ngọc dưới giường, đã không còn sớm, hẳn nên nghỉ ngơi, vì thế xoay người về giường, nghĩ một hồi lại ngồi trên giường tu luyện dưỡng linh thuật.

Ai ngờ ngân sói một ngụm cắn góc quần hần , Từ Trường Thanh mặc trung y là hai kiện đồ tơ, đồ tơ cần giữ cẩn thận, đừng nói là cắn, có khi không chú ý cũng sợ sẽ kéo tơ, vội vàng đỡ ngân sói một trận, mới rút về góc quần của mình , nhìn kỹ thấy cũng không cắn nát mới yên lòng, dù sao ngọc tằm nhà ngọc tằm ti không dễ, số lượng cũng có hạn, cực kì trân quý, hơn nữa kéo tơ, lại dệt đồ tơ tằm, tìm thợ may phí thù công cũng cực kỳ xa xỉ, cắn hỏng không chỉ đau lòng, cũng thập phần đáng tiếc.

Ngân sói lúc này nằm ở trên chiếu ngọc, toàn thân mọc ngân mao, tròn bóng như nước, so với lông cáo tốt nhất còn chói mắt hơn ba phần, nó nghiêng thân mình, phía sau lưng không ngừng cọ chiếu ngọc dưới thân mang theo luồng ý, sau đó lộ ra ngân mao thiên bạch mềm mại dưới bụng.

Từ Trường Thanh thấy thế liền hiểu , đây là làm nũng với mình, không khỏi có chút dở khóc dở cười, hình tượng uy vũ hùng mãnh trước đó nhất thời sụp đổ.

Bất quá nghe nói loài sói chỉ lộ bụng đối với người mình tín nhiệm, những người khác muốn nhìn hoặc động vào, đều phải qua thi thể nó, cũng không biết mình nên cảm tạ nó cho phần vinh hạnh này hay không.

Cuối cùng vẫn bắt đắc dĩ ngồi xuống ở bên chiếu ngọc, dựa vào giường lấy tay chậm rãi lông mềm dưới bụng cho nó, lông bụng cơ hồ là phần lông mềm nhất toàn thân sói, vừa mềm vừa mảnh, tương phản ngân mao thô cứng trên lưng nó, còn mang theo hơi ấm trên người nó , ngón tay Từ Trường Thanh động tác không nặng không nhẹ, cơ hồ mỗi lần đều gãi đến chỗ thoải mái trên người nó, thay đổi tư thế tựa đầu vào trên đùi Từ Trường Thanh , vẫn không nhúc nhích dê Từ Trường Thanh gãi, cũng khi không hít một hơi hương khí thanh nhã trên người hần, cái đuôi bắt đầu trên mặt đất mạnh mẽ chụp đến chụp đi.

Từ Trường Thanh gãi một hồi, liền ngừng tay, mang tới một quả cầu bằng ngọc mã não rất có linh khí, đặt trên xỏ dây tơ hồng, sau đó đặt ở trước mặt ngân sói, lắc lư lắc lư đùa với nó một lát.

Bình thường ngân sói thấy quả cầu bằng ngọc, cực kì tinh thần, không ngừng dùng móng vuốt truy đuổi, thường há miệng cắn, mà hôm nay hiển nhiên là thiếu hứng thú , nửa ngày mới dùng móng vuốt hất một cái.

Thấy nó thành thật hiếm có, Từ Trường Thanh cười lại đùa một hồi, đem quả cầu bằng ngọc đưa tới lỗ tai nó trên không ngừng lăn đến lăn đi, ngân sói vốn không để ý , nhưng tránh nửa ngày , cũng không thấy Từ Trường Thanh thu tay lại, rốt cục mờ mắt, rung rung một thân ngân mao, đứng lên, sau đó chuyển hai vòng quanh Từ Trường Thanh, ánh mắt bắt đầu chuyên chú nhìn chăm chăm quả cầu bằng ngọc kia , chân sau chậm rãi di chuyển về phía sau , loại về mặt và động tác này, hiển nhiên là bị trêu có chút giận, bắt đầu nghiêm túc lên.

Từ Trường Thanh thấy thế cảm thấy có chút không ổn, vì thế muốn thu lại quả cầu bằng ngọc, đỡ bị nó cắn, ngọc châu chứa linh khí không phải dễ tìm .

Kết quả vừa đứng lên, ngân sói đột nhiên lui về phía sau mấy bước, sau đó chồm trên người Từ Trường Thanh , khiến hần cả người cả cầu đè ở trên giường.

Cũng may trên giường trải đệm bằng gấm mềm mại, nếu không sau lưng khẳng định lại bầm một mảnh, một trận đầu vầng mắt hoa , mới giương mắt nhìn ngân sói đang đứng phía trên hần, tứ chi hữu lực chộp vào giường bên cạnh người hần, trong miệng ngoạm sợi dây xuyên qua quả cầu ngọc, quả cầu bằng ngọc ở phía dưới miệng nó lắc đến lắc đi, lập tức đem ngọc châu vút đến một bên, một đôi đồng tử triệt lam theo dõi hần.

trong nháy mắt, Từ Trường Thanh thấy không ổn, ngân sói bình thường lười nhác, cực ít nghiêm túc, bất quá nghiêm túc lên chính là một mãnh thú hàng thật giá thật, mà lúc này ánh mắt nó khiến cho Từ Trường Thanh cảm giác được áp bách rõ ràng, phảng phất vừa rồi là một hồi thắng bại chỉ chiến, mà

mình là con mồi sau thắng lợi, nó hiện tại đang ở trên người con mồi tìm kiếm nơi có thể xuống miệng, trong chốc lát triệt để nuốt hẳn vào trong bụng.

Bất quá, sự tình hiển nhiên là hẳn nghĩ nhiều, ngân sói trước đó tuy là hung mãnh, nhưng nửa ngày sau, chỉ cúi đầu nhẹ nhàng người hai má hẳn, sau đó ôn ôn dùng chóp mũi đỉnh đỉnh cảm hẳn, lưu luyến một hồi, đáy mắt triệt lam chớp mấy chớp, mới ở trên người hẳn giật giật, rồi sau đó thu hồi thân thể, nằm nghiêng ở một bên trên giường.

Từ Trường Thanh có chút kinh hồn chưa định đứng dậy, quay đầu nhìn về phía ngân sói, đã thấy nó chiếm cứ giường mình tựa hồ tính buổi tối ở nơi này qua đêm, cái đuôi cọ đến cọ đi, phui đi đánh dấu địa bàn, chớp mắt, cặp mắt kia chính nửa híp, nhìn lên biểu tình của Từ Trường Thanh.

Từ Trường Thanh thấy thế, kinh hách lui đi rất nhiều, không khỏi bật cười, ngân sói hiểu tính người cũng không phải chuyển ngày một ngày hai, lúc này bộ dáng rất giống tiểu hài tử chọc giận người khác, cố tự trấn định, kết quả trốn ở một bên chột dạ vụng trộm đánh giá phản ứng của người ta.

Tuy rằng sau lưng ần ần có cảm giác đau đốn, nhưng không giận đuổi ngân sói ngủ lại, chỉ là cời giày chân trần ngồi vào trên giường, tùy ý để nó chiếm cứ hơn nửa giường, buông mản, liền ngồi xếp bằng bắt đầu tu luyện dưỡng linh thuật.

Bởi vì mấy năm hẳn tu luyện chuyên cần, vận hành một đại chu thiên đã tùy ý như hô hấp, cho dù là ngủ, thân thể vẫn nhớ lộ tuyến vận hành, mà trong đan điền, linh khí như sương năm đó, lúc này đã ngưng tụ thành một lục đoàn lớn bằng trứng gà, chung quanh có sương màu xanh vòng quanh, mà ở trung tâm lục đoàn có một hạt châu màu xanh lớn bằng đậu tương, xuyên thấu qua lục vụ có thể thấy nó có màu xanh đậm nhất, hạt châu bằng hạt đậu nhưng lại như có sinh mệnh, như thủy ngân chậm rãi di động, mỗi một đại chu thiên sau khi ngưng tụ linh khí đều sẽ hóa thành sương, hộ tại chung quanh lục châu, lục châu cũng không ngừng hấp thu lục vụ để ngưng hình, từ bản sở tay ghi lại, lục châu này tên là sinh đan.

Về phần vì sao tên là sinh đan, Từ Trường Thanh có chút không rõ, bản tập cũng không giải thích cụ thể, hơn nữa càng luyện hẳn càng phát hiện, dưỡng linh thuật ghi lại cũng không đủ, sau phần luyện ra sinh đan không ghi lại gì khác, Từ Trường Thanh hoài nghi bản thuật pháp này có thể là không trọn vẹn, bất quá nay đã luyện thành sinh đan, tất nhiên không thể buông, huống hồ hẳn luyện thành viên lục đan, thân thể nhận được vô cùng nhiều ưu việt, hơn nữa ý niệm cùng trước kia cũng không thể so sánh.

Một đại chu thiên sau, Từ Trường Thanh thanh tỉnh, phát hiện ngân sói không biết từ khi nào ghé vào người hẳn, trách không được hẳn cảm thấy trên đùi hơi nặng, đây đã không chỉ là một lần hai lần, mỗi khi luyện dưỡng linh thuật, có khi tỉnh lại đều sẽ phát hiện ngân sói ở trên người mình ngủ say, Từ Trường Thanh lúc này cảm thấy một mảnh âm áp và an tâm, ở trong bóng tối đưa tay nhẹ nhàng thuận thuận bộ lông trên người ngân sói, trong thức hải một mảnh yên tĩnh.

Hẳn biết khi mình tu luyện dưỡng linh thuật, trên người chung quanh sẽ ngưng tụ không ít linh khí trời đất, đối với linh khí, có đôi khi động vật so với con người càng thêm nhạy cảm, mà ngân sói lại cực kì hiểu tính người, chỉ nhìn nó theo bản năng tới gần mình, biết tiếp cận nguồn linh khí, liền biết là bất phàm, cũng tốt, như vậy có thể đi theo hấp thụ linh khí, đối nó cũng có lợi, lập tức liền nhắm mắt lại, lại vận hành đại chu thiên.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Tương Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

ngày thứ hai Từ Trường Thanh cảm ngọc trầm thủy tinh chủng vô sắc ở trên búi tóc, đến học đường quả nhiên khiến cho học sinh khác chú ý, bởi vì toàn bộ trong học đường mang trầm vô sắc, nhưng còn không có người mang thủy tinh chủng vô sắc, nguyên lai bọn họ cho rằng phi thủy thủy tinh chủng vô sắc tuy có chủng nhưng không sắc, mang khẳng định không hay, nhưng Từ Trường Thanh mang lại nội liễm hàm súc, mấy người nhìn kỹ cây trầm kia, thật sự không nghĩ ngọc trầm thủy tinh chủng vô sắc lại cũng có thể trong suốt như vậy, ngọc sắc không chỉ làm màu da người trắng nõn, cả người thoát nhìn cũng càng thêm linh động.

Giữa trưa qua đi, liền có vài học sinh vội vàng đi cửa hàng ngọc chung quanh tìm mua, cửa hàng ngọc bình thường phi thủy thủy tinh chủng vô sắc cơ hồ là không có, bởi vì chủng gạch liêu này khi mở ra phần lớn đều ném đi, không có người tiêu tiền làm thành ngọc khí bán ra, dù số ít mấy nhà có, cũng đều chỉ là mặt hàng thấp kém, bán mấy chục văn là cao nhất, chạm trở càng là thậm không đành nhìn.

Cuối cùng, mấy người rốt cục ở trong cửa hàng Đại Uyển nữ ngọc tìm được, chỉ có hơn mười món, kiện kiện giống tính chất cây trầm trên đầu Từ Trường Thanh, trong suốt thủy nhuận, một buổi trưa hơn mười món ngọc kiện bị người đảo qua sạch sẽ, thậm chí còn có người gửi ngân lượng đặt trước, chương quấy tâm hoa nô phóng, vội vàng để A Đức dùng khắc khối ngọc đài cá chép hí thủy, thành khắc thủ sức thủy tinh chủng vô sắc, vô luận nam nữ đều làm mấy bộ, ngọc trầm thì làm nhiều một ít.

Sau đó không lâu, trong kinh thành liền phát ra một trận thị hiếu đeo trang sức thủy tinh chủng vô sắc, phía trước bởi vì hảo chủng vô sắc là gạch liêu, cũng không tiết nhất cổ, đợi có người đeo vài ngày phát hiện ngọc kiện thủy tinh chủng vô sắc trong suốt, so với có sắc càng trong sáng, nó mặc dù không minh diễm như có sắc, lại đều có vẻ đẹp thông thấu, mỗi khi nhìn ngọc kiện trong suốt khiến cho người mang tâm sinh vui mừng, hơn nữa ngọc kiện càng mang càng sáng, người mua ngọc cũng càng đeo càng yêu thích không buông tay.

Bởi vì có người cầu, tất nhiên có người cung, vốn là gạch liêu đảo mắt biến thành thượng phẩm mỹ ngọc, hơn nữa phong trào cũng càng ngày càng nghiêm trọng, giá liêu tăng cực nhanh, cùng phi thủy có sắc thượng phẩm tương xứng, một khối mao liêu bình thường cắt đến đều sẽ ném đi, đến khi đáng giá làm sao cũng mua không được, mới có người phát hiện, thượng phẩm thủy tinh chủng vô sắc giống ngọc mang sắc thượng phẩm, cực kỳ ít ỏi.

Vì thế không ít cửa hàng buôn bán ngọc khí ném đi phi thủy vô sắc đều đắm ngực đậm chân, trách mình có mắt không trông, bắt quá, việc này cũng không trách được bọn họ, dù sao ai cũng không nghĩ phi thủy vô sắc sẽ có một ngày xoay người.

Không chỉ bọn họ không nghĩ tới, ngay cả Trần chương quỳ cũng không có nghĩ đến, phi thủy thủy tinh chủng vô sắc Từ Trường Thanh lần trước chụp về là một khối lớn hiếm có, đủ lấy làm trăm bộ trang sức, các người đều không có, chỉ có ta có ưu thế, khiến cửa hàng ngọc lại một lần nữa kiếm đầy chậu, không chỉ bán sạch phi thủy vô sắc, cũng gián tiếp kéo theo ngọc kiện khác, kiếm được đã không phải một chút hai chút, hơn nữa không chỉ là buôn bán lời tiền, cũng kiếm được càng nhiều danh khí, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Từ Trường Thanh hôm nay tra xét trường phòng, biết khối mao liêu dùng năm mươi lăm lượng bạc mua được kia, qua một năm đảo mắt bán mấy ngàn lượng cũng kinh ngạc, tuy rằng Trần chương quỳ nói đây đều là công lao của đồng gia, nhưng Từ Trường Thanh lại gương sáng trong lòng.

Phi thủy vô sắc có thể lưu hành, nguyên nhân rất lớn là thị hiếu người chơi ngọc kinh thành nồng đậm, nhưng mà thường chơi ngọc chỉ có vài chủng vài sắc, sớm không thể thỏa mãn nhu cầu của mọi người, cho nên xuất hiện một người mang ngọc kiện vô sắc sẽ cảm thấy kinh ngạc, mới có thể phát hiện hóa ra phi thủy không có màu sắc trong suốt tự nhiên cũng có thể đẹp như vậy, về thuyết pháp hẳn nâng giá trị phi thủy thủy tinh chủng vô sắc, cũng không phải, kỳ thật đây chỉ là xu thế tất nhiên, cuối cùng sẽ có một ngày như vậy, có một người mang, dù không phải mình cũng sẽ có những người khác.

Nói đến công lao, ngọc tuy là mình mua về, nhưng cắt thạch, thiết kế, khắc ngọc, chế hộp, bán, đều là tiểu nhị trong cửa hàng dụng tâm làm, bọn họ nếu không có tâm, ngọc cũng sẽ không bán được như vậy, nói rộng ra, không có bọn họ từng giọt từng giọt tâm tư, cửa hàng ngọc này cũng không khả năng có danh khí như bây giờ.

Ngày đó giữa trưa, Từ Trường Thanh liền đề người tại Tường Hòa từ lâu đặt mấy chục món đất tiền nhắm rượu, tất cả đều là đồ ăn chiêu bài của Tường Hòa từ lâu, kẻ không có tiền không thể ăn đến.

Thanh toán ngân lượng xong để bọn họ đưa đến trong cửa hàng, sau đó để tiểu nhị nhà mình ở trong sân bày ba bàn lớn.

Đồ ăn vừa đến, mọi người cười ngồi xuống, ngày thường cùng một chỗ ăn ở sớm đã thành quen, cầm lấy đĩa ly rượu mà bắt đầu hết lớn thách uống, Tiền Viễn ở trù phòng làm tám tô com, thích uống rượu thì uống rượu, thích ăn com thì ăn com, muốn ăn canh có canh, muốn ăn thịt có thịt.

Náo nhiệt rất nhiều, Từ Trường Thanh cũng cùng ăn chút thốc cao và canh suông, Tiền Viễn còn cố ý làm cho hẳn một chén đậu hoa, ăn xong sau liền đứng dậy đi tiền thính, hậu viện để bọn họ náo loạn, đến lúc đó thu thập sạch sẽ là được.

Mà Tường Hòa từ lâu bên kia, Giang Quyết đang cùng vài bằng hữu ngày thường giao hảo tại nhà gian nhắm rượu, bởi vì hẳn buổi sáng đồ một khối mao liêu, mở ra là thủy tinh chủng vô sắc đang nóng hừng, nhưng một khối to như vậy, thuần thủy tinh chủng cũng chỉ có lớn bằng hai nắm tay, chỗ khác là bằng chủng vô sắc, bằng chủng so thủy tinh chủng độ trong suốt kém một ít, bên trong có chút sương, không hoàn toàn thông thấu, nhưng vô sắc thủy tinh chủng bán chạy hàng, bởi vì rất ít ỏi, bằng chủng vô sắc cũng liền lên mặt bàn, theo thứ tự hàng nhái cũng bán được, chỉ là giá cả ít hơn nhiều.

Khối phi thủy kia ít nhất cũng có thể bán năm trăm lượng đến tám trăm lượng, cho nên mới mời người tới từ lâu ăn com, vài người vừa ăn vừa uống, đề tài dần dần từ ngọc thạch chuyển tới nơi phong nguyệt.

Mọi người đều là mười tám, mười chín tuổi, tinh lực tràn đầy, lại đều là thiếu gia công tử, không ít ngân lượng, bình thường đọc sách phiên muộn, liền kết bè kết đảng uống rượu đồ thạch hoặc đến nơi phong nguyệt chơi đùa hưởng lạc, đều đã sớm thấy nhưng không thể trách, bình thường như com bữa.

Giang Quyết uống có chút men say, lập tức mở miệng khinh thường nói: “Ta nói a, vừa rồi nói cô nương này không có ý tứ, chơi đến chơi đi cũng đều như vậy, các người có biết ta ngày hôm qua đi đâu không?”

Có người cười tiếp lời nói: “Khó trách ngày hôm qua không thấy Giang huynh, hóa ra là đi nơi khác phong lưu khoái hoạt, rốt cuộc phải đi chỗ nào, nói ra ngày sau chúng ta cũng đi chung giúp vui.”

Giang Quyết hắc hắc cười nói: “Nói ra dọa các người nhảy dựng, Vân Lương Quán các người biết không.”

Nghe vậy vài người bên cạnh hồ thị liếc mắt một cái, đều lộ ra biểu tình ý vị thâm trường, trong đám người Giang Quyết tuổi nhỏ nhất, những người khác đều so với hẳn trên hai ba tuổi, vì thế có người trêu ghẹo nói: “Giang huynh cũng đến tuổi, có một số việc cũng nên thông khí, ở Đại Uyển vài năm trước không phải có thư sinh phong lưu nói qua một câu sao, Nam nhân không đi Vân Lương Quán, duyệt hết mỹ nhân cũng không phong lưu a.”

Giang Quyết nghe xong xoay quanh liếc mắt nhìn bọn họ một cái, buồn bực chỉ chỉ: “A, hóa ra các người đều đi qua?”

Mấy người khác lập tức thấp ho khan vài tiếng, đều giả bộ ngậm miệng dùng bữa ghen miệng cười mà không nói.

Đại Uyển nam phong cực kỳ hưng thịnh, chủ yếu là do lịch đại hoàng đế Đại Uyển hảo nam phong, trong cung nuôi nhiều nam sủng luyện đồng, thể cho nên dân gian nhà giàu nạp vài nam thiếp cũng có khối người, thị hiếu như thế, Đại Uyển nữ nhân cũng đều mở một mắt nhắm một mắt.

Bởi vậy không ít đệ tử từ nhỏ hảo nam phong, mà thanh lâu cũng sẽ có nam nữ, nữ là lâu, nam là quán.

Vân Lương Quán là một nam quán trong đó, ngày hôm qua Giang Quyết cùng người khác lần đầu tiên đi, bởi vì bằng hữu hẳn nói kinh thành tứ đại nam đứng đầu, chính là xuất từ Vân Lương Quán, hẳn cực kì hiếu kì, liền đi theo kiến thức một phen.

“Vậy các người gặp qua Bộ Yên Đài không?” Giang Quyết mở miệng hỏi.

Bộ Yên Đài chính là đầu bài của Vân Lương Quán, cũng là chiêu bài lớn nhất của Vân Lương Quán, cầm kỳ thư họa không gì không giỏi, i bộ dạng cũng cực kỳ tuấn tú mỹ mạo.

“Đương nhiên thấy qua.” Trong đó có một người nói:“Thanh lâu hoa khô và hấn vừa so sánh liền thấy rõ khác biệt, một đôi mắt đào hoa đặc biệt câu nhân, nghe nói công phu trên giường của hấn là nhất tuyệt, làm người đứng đầu tứ đại mỹ nam hoàn toàn xứng đáng.” mấy người khác hiển nhiên cũng biết đến, không khỏi gật đầu phụ hợp.

Nhưng Giang Quyết muốn nói lại thôi, cuối cùng nhịn không được nói:“Chẳng lẽ các ngươi đều cho rằng như vậy?” Nói xong lấy quạt xếp vỗ bàn bất mãn nói:“Cũng không biết là người mù nào ở kinh thành xếp thứ tự.” Phần thanh thì thầm:“Vân Lương Quán đầu bài Bộ Yên Đài, bắc thành Liễu gia nhị công tử Liễu Như, con trai phú thương trung phố Trịnh Kỳ Thứ, còn có Tề gia tiểu công tử nổi danh, hảo, ba người sau xem như đại gia chi tử, cũng tuấn tú, nhưng Bộ Yên Đài kia, không nói đến hấn là nam kỹ, chỉ có bộ dạng các ngươi cảm thấy hấn xếp hạng đầu thật sự không thành vấn đề ?”

Vài người tay cầm đũa hai mặt nhìn nhau, sau đó đồng loạt khó hiểu hỏi:“Này có vấn đề gì?”

Giang Quyết nhất thời chán nản, cảm giác say có chút nồng, “mỹ nam chó má, bộ dạng cũng chỉ so với ta mạnh hơn chút, tính mỹ nam đứng đầu cái gì a, nhất là đại hắc chí trên mặt hấn, thật sự là để người cười đến rụng răng.” Lập tức bi phẫn nói:“nói không dễ nghe, hấn ngay cả nửa đầu ngón tay của bằng hữu cùng trường của ta cũng không bằng, Từ Trường Thanh các ngươi biết không ? chính là đồng gia Đại Uyển Mĩ Ngọc, các ngươi cảm thấy hấn thế nào ?”

Mấy người vừa nghe Giang Quyết đem Bộ Yên Đài mỹ nhân nói thành đại hắc chí, đều có chút muốn cười, nhưng nghe hấn đề cập đến Từ ba chữ Trường Thanh, mới đều thu tiểu ý nghiêm túc gật đầu:“Đương nhiên thấy qua.”

“Bộ dạng thế nào ta sẽ không khoa trương, nhưng trong tứ đại mỹ nam cư nhiên không có hấn ? các ngươi nói người bài danh kia ánh mắt có mù không ?”

Mấy người kia không khỏi liếc mắt nhìn nhau một cái, cũng có chút không được tự nhiên, trong đó có một người nhịn không được xua tay nói:“Giang huynh, ngươi uống say.....”

“Ngươi mới uống say !” Giang Quyết chỉ vào hấn nói:“Ngươi nói, ngươi tới nói, diện mạo Từ Trường Thanh có thể so được với bất cứ một tứ đại mỹ nam kia không?”

Bốn người đều nói:“Đương nhiên so được .” người giống như trích tiên, làm sao kia dong chi tục phần có thể bằng được.

Giang Quyết nghe vậy càng bất bình nói:“Nói đúng là nha, bài danh này hoàn toàn không đúng, một đồng cốt chó, càng đáng giận là, Bộ Yên Đài thật đem mình thành kinh thành tứ thủ, nhìn bộ dáng dâm đảng của hấn tối hôm qua, người khác khen tặng cư nhiên ai đến cũng không cự tuyệt, thật đúng là đem mình thành thiên tiên, trên mặt còn bôi son, ta nhìn mắt cả khẩu vị.”

Vài người nghe vậy lại nhìn qua nhau, không khỏi cười khỏ, Vân Lương Quán chính là cái loại này, tiểu quan đương nhiên muốn bôi chút son phấn đãi khách, kỳ thật trong kinh thành người có tâm chọn ra tứ đại mỹ nam này coi như là công đạo, bộ dạng đều cực kỳ tuấn mỹ, hơn nữa đều có đặc sắc, chẳng qua đây đều là mỹ nam tử trong mắt người bình thường, Giang Tam công tử là ngoại lệ, một là hấn trước kia chưa đi qua chỗ của nam xướng, không hiểu nhiều lắm, hai là thường nhìn người giống như trích tiên, ánh mắt tự nhiên liên cao, lại nhìn mỹ nam bình thường liền cảm thấy bài danh thật không hợp, nhưng chuyện cùng người bài danh không có quan hệ gì, chủ yếu là chính hấn ánh mắt cao mới là vấn đề.

Nửa ngày, một người trong đó do dự nói:“Kỳ thật, ban đầu khi bài danh tứ mỹ đứng đầu là Từ Trường Thanh, chỉ là sau lại hạ đến đây.” Nói xong ánh mắt do dự nhìn về phía mấy người khác, vội vàng lại giải thích nói:“Đại khái là Từ Trường Thanh ngày thường không quá lộ mặt, cũng không giống chúng ta thường đến nơi phong nguyệt chơi đùa, cho nên người gặp qua hấn ít, nổi tiếng không cao.....”

“Phải không ?” Giang Quyết hơi khó tin hỏi.

“Đương nhiên .” vài người khác đều gật đầu phụ họa chính là như thế.

Giang Quyết cảm lấy chén uống một ngụm rượu, mở ra quạt xếp trên bàn, nghĩ nghĩ mở miệng vẫn chưa hết giận nói:“Hừ, một khi đã như vậy, đợi ngày mai ta liền đem Từ Trường Thanh đến Vân Lương Quán, đi diệt ngạo khí của Bộ Yên Đài, cũng cho hấn biết, trong kinh thành thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, vị trí đứng đầu kinh thành tứ mỹ của hấn, so với người ngồi cùng bàn với ta, cũng bất quá là như vậy mà thôi.....”

Người khác nghe vậy thiếu chút nữa đem thứ trong miệng phun ra, khăn trương sau gáy đều ra mồ hôi, Giang công tử này là nhi tử của quan nhất phẩm trong triều, địa vị tự không phải bọn họ có thể so sánh, cho nên một ít nội tình cũng liền không có người báo cho hấn biết, không biết nguyên do trong việc này cũng là bình thường.

Nhưng vì sao Từ Trường Thanh không có nằm trong bài danh tứ mỹ ? vì sao bài danh lại bị hạ xuống đến đây, cẩn thận ngẫm lại có thể phát hiện manh mối trong đó cực kỳ rõ ràng.

Nếu không phải là có người âm thầm động tay chân, không muốn để hấn trước mặt người khác bị người ta phẩm đầu luận chân, sao trong bốn người lại không có chỗ của Từ Trường Thanh ?

Mà người động tay chân, căn bản không khó đoán, ngẫm lại sẽ biết, mấy người bọn họ lúc trước cũng chịu liên lụy không hay ho, bị người cảnh cáo, hơn nữa tra được người phía sau màn cảnh cáo là ai, càng là nửa phần không dám nhắc lại, Giang Tam công tử này cư nhiên muốn dẫn Từ Trường

Thanh đi Vân Lương Quán.

Mấy người một trận ác hàn qua đi, lại nhìn thoáng qua nhau, sau đó đều cúi đầu giả bộ uống rượu, sau đó trong đầu nhanh chóng cân nhắc ngày mai nên tìm có nào đóng cửa không ra, việc này cũng không thể trách bọn họ không phúc hậu, nếu hiện tại ngăn trở thì sẽ đắc tội Giang gia Tam công tử, nếu cùng đi lại chỉ sợ làm ngửa rằng vị đại nhân làm việc không nương tay kia

So ra, cũng chỉ có thể hai mặt đều không đắc tội, huống chi bọn họ cùng Giang Quyết chẳng qua là bạn nhậu, Giang Quyết muốn như thế nào liền như thế đó, nhưng vị kia không giống, dù sao bọn họ lần này là khẳng định không dính nước, đánh chết cũng sẽ không đi

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Tương Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

Ngày thứ hai giữa trưa, học đường tan sớm, Giang Quyết cùng với vài hảo hữu cùng rủ Từ Trường Thanh đi đồ thạch, Từ Trường Thanh đã nhiều ngày chưa đi thạch tràng, không nghĩ nhiều liền cùng đi.

Lần này hiển nhiên vận khí không tệ, thạch tràng hôm qua mới nhập thêm tân thạch, Từ Trường Thanh dùng ý niệm tìm được một khối phúc lộc thọ màu sắc cũng không tệ, bình thường phi thúy phúc lộc thọ tam sắc cơ bản đều là một màu điểm hai màu đậm, tốt nhất cũng là hai màu điểm một màu đậm, chủng nước so le không đồng đều, tính thông thấu hơi thấp, mà tảng đá này cũng là phúc lộc thọ thượng phẩm rất khó thấy được, không chỉ ba màu giai điểm, còn là băng chủng gần đến thủy tinh chủng, một khối này mặc dù không lớn, nhưng lại có thể bán được ba ngàn lượng bạc, nếu gia công thành ngọc sức, liệu thủ tốt, chạm trổ tốt, chỉ sợ không chỉ gấp hai.

Từ Trường Thanh cũng không đương trường giải thạch, mà mượn xe ngựa, cùng hai kiện phế liệu khác xen lẫn cùng nhau, cùng vận trở về cửa hàng ngọc.

Từ Trường Thanh luôn cẩn thận, đồ thạch cơ bản bảo trì xác xuất mười đồ năm thua, bình thường cũng không giải thạch trong thạch tràng, một là phí giải thạch của thạch tràng đắt, không bằng kéo về để người của mình giải, hai là vô luận là hấn đồ tăng hay đồ suy sụp, ngoại nhân đều không thể nào biết được, cũng sẽ không khiến người khác chú ý, người của mình đương nhiên cũng sẽ không nơi nơi nói lung tung.

Ký sự như vậy, người trong cửa hàng đối với đồ thạch vận của Từ Trường Thanh vẫn khiếp sợ, tuy rằng đá kéo về có một nửa mở ra là phế liệu không đáng một đồng, nhưng nếu giải ra ngọc, không khối nào không để người sợ hãi than thượng phẩm hảo ngọc, cho dù có đồ sụp cũng đều bù lại được, ba năm nay thượng phẩm ngọc bán trong cửa hàng, phần lớn đều là Từ Trường Thanh đồ thạch được, căn bản không cần mua mình liệu đến gia công, tự sản tự tiêu vậy là đủ rồi, tiền vốn cũng đều áp đến thấp nhất, kiếm được so với cửa hàng ngọc khác không chỉ vài lần, có thể nói thủ hạ thủ nghệ tốt, toàn bộ cũng đều thành lập trên sự cung ứng ngọc thạch sung túc của Từ Trường Thanh, không đủ ngọc thạch thì không thể luyện ra chạm trổ thượng đẳng.

vận khí Giang Quyết cũng cực kỳ không tệ, mở ra một khối băng châu nửa mặt, phi thúy băng chủng mặc lục sắc tỉ lệ tốt, đồ thạch tràng lão bản đương trường muốn dùng ba trăm lượng thu mua, Giang Quyết cũng không để ý tới, đem ngọc trực tiếp để lại cho Từ Trường Thanh, băng chủng xanh thẩm rất ít có tỉ lệ tốt, thuộc loại ngọc thượng đẳng khó có thể tìm thấy, mở ra một khối không để, Từ Trường Thanh rất là cảm kích, từ trong tay áo lấy ra sáu trăm lượng bạc cho Giang Quyết, đây là hai lần giá lão bản đồ thạch tràng đưa ra, lão bản đồ thạch tràng thấy thế lúc này cũng không lên tiếng, đối với Từ Trường Thanh làm người trong lòng chịu phục.

Từ Trường Thanh sở dĩ cho Giang Quyết giá cao như vậy, một là phi thúy xanh thẩm này thật không tệ, làm ra ngọc kiện giá sẽ không thấp, hai là Giang Quyết không nói hai lời đem khối phi thúy qua tay cho mình, Từ Trường Thanh chưa bao giờ nguyện ý thiếu nhân tình người ta, người khác đối với hấn có một phần tốt, hấn tất hồi báo hai phần, vốn khối ngọc trị giá ba trăm lượng, hấn ra hai lần giá mua về, chính là không khát nợ nhân tình.

Giang Quyết tay cầm sáu trăm lượng ngân phiếu, miệng cùng với người khác nói: “sáu trăm lượng này là ta cùng với Từ Trường Thanh kết nhóm, cùng mời mọi người đi trung phổ chơi đùa, ta nói rõ luôn, tiền chúng ta ra, trong chốc lát ai cũng không cho nửa đường rồi đi làm mất hứng, đêm nay chúng ta mấy người cùng trường không say không về.”

Quay đầu hướng Từ Trường Thanh nói: “Mấy người chúng ta đã lâu không tụ tập, người ngày thường ở cửa hàng ngọc không đi, hôm nay không thể không đi a, nếu nửa đường rồi khỏi, ta nhưng không nhận người làm bằng hữu.”

Giang Quyết trực tiếp đem cự tuyệt của Từ Trường Thanh đẩy về, nói đến mức này, cũng chỉ có thể cười khổ đáp ứng, hấn quả thật không thích cùng người đi sống phóng túng, lãng phí tiền bạc cũng không thích thú, nhưng mấy năm nay hấn cùng với Giang Quyết cùng trường, quan hệ cũng giao hảo, hấn một khi đã thịnh tình mời như vậy, mình cũng thật khó cự tuyệt.

Mấy người đầu tiên là đi một tầu lâu kêu một bàn đồ ăn, cơm no rượu say, Giang Quyết mới đề nghị đi Vân Lương Quán chơi đùa, Từ Trường Thanh tuy là không thường đi đây đó, nhưng có nghe thấy tên tuổi Vân Lương Quán, lập tức chân chờ, Giang Quyết nói: “Vân Lương Quán đi ngồi chút, sau đó ăn chút điểm tâm, nghe tiểu khúc giải sầu, nơi đó tiêu quan đều đa tài đa nghệ, trong kinh thành không ít văn nhân nhã khách đều đến nghe khúc xem

họa, mọi người đều là nam nhân, cũng không có gì nha.”

Từ Trường Thanh nghe hắn nói như vậy, liền cũng thôi ý niệm rời đi trong đầu, liền mình bồi quân tử .

Vân Lương Quán cách tửu lâu cũng không xa, vài bước liền đến, bố trí thoạt nhìn hiển nhiên so với thanh lâu kỹ viện văn nhã hơn nhiều,

Vào đại sảnh , quả thực như Giang Quyết nói, bên trong trên tường tranh chữ không ít, văn nhân nhã khách ở trong đó như nước chảy, Vân Lương Quán chính là nam quán thượng đẳng, người bình thường vào không được, phần lớn là người có mặt mũi trong kinh thành , hoặc tài tử phong lưu linh tinh.

đám người Giang Quyết vừa tiến đến, lập tức có tiểu tư lớn lên tuần tú tiến lên tiếp đón, biết được thân phận liền dẫn đến đường, dâng chút trà rượu cùng điểm tâm, Giang Quyết ánh mắt ở trong đám người nhìn một vòng sau, liền hỏi tiểu tư :“Sao không thấy Bộ Yên Đài ?”

Tiểu tư lập tức trả lời:“Bộ đầu bài vừa mới bị khách nhân gọi, trong chốc lát mới có thể đi ra.”

“Hắn đêm nay yết giá bao nhiêu ?”

“Ba trăm lượng bạc.....”

Giang Quyết từ trong ống tay áo lấy ra năm trăm lượng chụp trên bàn:“Bảo hắn hiện tại tới, đến giúp chúng ta ca vài bài uống trà tâm sự .”

Tiểu tư lập tức do dự, tựa hồ cảm giác được giọng điệu của Giang Quyết không tốt, sau đó ánh mắt nhanh chóng nhìn bọn họ vài lần, cuối cùng dừng ở trên người Từ Trường Thanh, Từ Trường Thanh đương nhiên không biết tính toán của Giang Quyết, chỉ là cầm lấy chén uống ngụm trà, thầm khen hương vị cực phẩm Bích Loa Xuân cũng không tệ.

Tiểu tư do dự không lâu lắm, lập tức nhận ngân lượng sau đó khách khí nói:“Tiểu nhân đi gọi bộ đầu bài, mời các vị gia chờ.”

Đợi một lúc, một tiểu quan thẳng văn chương được cả sảnh đường ủng hộ hấp dẫn ánh mắt Từ Trường Thanh, không khỏi đi qua nhìn thoáng qua, chữ viết cực kì nho nhã, băng cơ ngọc cốt phong nhã chí chí, thật là một thiên tác phẩm xuất sắc.

Mà khách nhân bao tiểu quan giống như lấy bảo , ôm mặt tiểu quan trước mặt mọi người ôm hôn mạnh một trận , bộ dáng tiểu quan muốn nói còn xấu hổ khiến Từ Trường Thanh nhìn xem một trận ngạc nhiên không nói gì, phi lễ vật thị, đang định xoay người rời đi, cánh tay bị người cầm lấy, Từ Trường Thanh quay đầu liền thấy trung niên nam tử một thân mặc tử trù, miệng đầy mùi rượu, mắt lộ ra dâm sắc cầm lấy hắn nói năng lộn xộn :“Vân Lương Quán cư nhiên còn có tuyệt sắc như thế, trước kia sao không có thấy người ? người là tiểu quan mới tới? yết giá bao nhiêu ta mua người.”

Từ Trường Thanh nghe vậy nhất thời đem mày dựng thẳng, ánh mắt nhìn hắn, khẩu khí cực kì lạnh nhạt nói:“Vị công tử này, mời người buông tay ra.”

“Nói nha, bao nhiêu ngân lượng có thể mua người ?” móng vuốt nam tử càng nhanh, sắc mặt hiển nhiên có chút cấp bách, không dễ dàng buông hắn ra, trên người Từ Trường Thanh quần áo là ngọc tâm ti tốt nhất, không chịu được bản, cũng không nói hai lời, đem linh khí vận đến chỗ móng, sau đó hơi chấn động, liền đem tay nam tử đánh văng ra, thừa dịp nhiều người xoay người rời đi.

Trở về chỗ ngồi , Từ Trường Thanh giương mắt nhìn mấy người Giang Quyết , thấy bộ dáng hưng phấn, muốn rời đi vọt tới bên miệng vài lần muốn nói lại thôi, cuối cùng đành phải rót trà uống hai ngụm.

Lúc này, người đại sảnh bắt đầu rối loạn , đám người Giang Quyết cũng theo xem , chỉ thấy từ cầu thang lầu hai chỗ đi xuống đến một người.

Đại sảnh tất cả mọi người ngừng tay, hoặc đứng hoặc ngồi đều nhìn xem ánh mắt đăm đăm

“Hắn chính là Bộ Yên Đài.” Giang Quyết nhỏ giọng mở miệng cùng Từ Trường Thanh nói.

Từ Trường Thanh liếc Giang Quyết một cái, vốn là không có hứng thú, bởi vì người này là ai cùng hắn không có quan hệ gì, nhưng nghe vậy vẫn là miễn cưỡng giương mắt nhìn qua.

nam tử Đại Uyển phần lớn bộ dạng tuần tú, bởi vì từ nhỏ cạo mặt, vô luận nam nữ đều hết sức bảo dưỡng , cho nên dù bộ dạng không ra sao, chỉ cần làn da bảo dưỡng trắng nõn, một trắng che trăm xấu, thoáng trang điểm đều có thể nhìn được, mà Vân Lương Quán đầu bài đang đi xuống lầu trước mặt, hiển nhiên màu da cực trắng, trên đầu mang thúc phát lam ngọc quan, chỗ mi điểm tuyết kim sức nhị long thương châu, trên người mặc một kiện áo dài đỏ thẫm điệp song sắc, bên hông đeo kết hoa bằng tơ nhiều màu, áo khoác một kiện thạch thanh lữ hoa , trên chân là giày thanh đoạn phấn đế, phu bạch như tuyết, đuôi mắt hơi nhếch lên, mục hàm thu thủy, một đôi mắt đào hoa như xuân liễu chi hoa, hai gò má có mỹ nhân chí, khi cười cực kì xinh đẹp, thị nhân mà hữu tình.

Trách không được tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn theo, quả thật là tuấn mỹ thiếu niên lang, vừa có vóc người của nam tử, vừa có quyền rũ của nữ tử, được người ánh mắt kính ngưỡng cũng là hợp lý, chỉ là mặt thoa son phấn, ăn mặc giống nữ nhân, khiến Từ Trường Thanh lần đầu tiên nhìn thấy loại này hơi không quen, bất quá người ta ăn mặc như thế nào, cùng hắn cũng không can hệ, cũng không muốn chỉ trích.

Bộ Yên Đài đi xuống lầu, theo tiểu tư dẫn đường , đi tới trước bàn đám Giang Quyết , lập tức thi lễ nói:“Bộ Yên Đài gặp qua các công tử gia.” Thanh âm không nặng không nhẹ cực kỳ dễ nghe.

Giang Quyết tâm tình đậm không tốt, khẩu khí có chút kỳ quái nói:“Bộ đầu bài cái giá thật lớn, năm trăm lượng bạc còn mời không được, còn khiến huynh đệ chúng ta đợi nửa canh giờ.”

Nói nửa canh giờ hiển nhiên là rất khoa trương, nhưng Bộ Yên Đài một chút hỏa khí cũng không, cười nói: “Kiến Giang công tử cùng các vị đại nhân, đây là Yên Đài không phải, vì bởi tội Yên Đài có ý mang tới một vò rượu ngon hơn ba mươi năm, mời các vị gia nhấm nhấp một phen.” Nói xong để tiểu thư lấy ngọc hồ đựng rượu đến.

rượu hơn ba mươi năm, dù là đệ tử nhà giàu cũng không thường uống, đương nhiên có vài phần thêm nhỏ dãi chờ mong, Giang Quyết vốn không định uống, nhưng nể hà vị rượu thật sự câu nhân, cũng liền nâng chén cùng mọi người, Từ Trường Thanh là người cuối cùng cầm lấy chén, tất cả mọi người uống hẳn không uống thật không tốt, đành phải giả bộ uống hai ngụm, miệng đầy hương rượu, thần kỳ không có cảm giác xé họng.

Giang Quyết uống xong, vui lòng ca ngợi rượu một câu, lập tức nói: “Đây là vài đồng học cùng trường của ta, muốn trước giới thiệu một phen cùng Bộ đầu bài làm quen.”

Bộ Yên Đài cười nói: “Giang công tử cứ gọi tại hạ Yên Đài đi, Bộ đầu bài chỉ là danh hào để ngoại nhân gọi.”

Bộ Yên Đài rất biết nói, Giang Quyết nghe sắc mặt hòa hoãn, bắt đầu nhất nhất đơn giản giới thiệu, khi đến phiên Từ Trường Thanh, Giang Quyết cố ý tiến hành giới thiệu một phen, Từ Trường Thanh nghe giọng điệu hẳn không ngừng khen ngợi mình, trên người cực không được tự nhiên, rốt cục không thể chịu đựng được đứng lên, chấp tay nói: “Tại hạ Từ Trường Thanh gặp qua Yên Đài huynh.” Thành công đánh gãy Giang Quyết.

Bộ Yên Đài ngay từ đầu nghe Giang Quyết giới thiệu, nhìn thấy Từ Trường Thanh, tươi cười trên mặt đã có chút miễn cưỡng, khi biết được Từ Trường Thanh là Chiến phủ chủ thiếu gia, ánh mắt đột chuyển hướng Từ Trường Thanh, thần sắc có chút phức tạp.

Mà mấy người khác nhìn xem có chút sững sờ, Từ Trường Thanh không đứng lên thì thôi, vừa đứng đứng dậy liền cùng Bộ Yên Đài song song, mấy người không khỏi nhìn Bộ Yên Đài lại nhìn Từ Trường Thanh, muốn không so sánh một phen cũng khó.

Này một tí mỉa mai giả dạng, một tùy hứng, cao thấp cùng so lập tức liền biết.

Giang Quyết ở một bên nhìn cực kỳ đặc ý, nhất là nhìn thấy Bộ Yên Đài dùng ánh mắt ghen tị nhìn chằm chằm Từ Trường Thanh, trong lòng càng sáng khoái vô cùng, giải uất khí hôm qua nhận được.

Từ Trường Thanh tựa hồ đã nhận ra không khí không ổn, có chút co quắp, lập tức liền buông tay ngồi xuống.

Mọi người mới thu hồi ánh mắt, lúc trước đối với dung mạo Bộ Yên Đài sợ hãi than cũng phai nhạt, Bộ Yên Đài thật là có một đôi mắt đào hoa câu nhân, nhưng so cùng Từ Trường Thanh mỹ thiếu niên đứng đắn kinh tuấn, có chút oai môn tà khí, mặc dù dậy được sóng gió, lại khó đáng nơi thanh nhã.

Đúng lúc này, một vị kim y nam tử cùng Bộ Yên Đài xuống lầu đột nhiên đi tới, chấp tay nói với Từ Trường Thanh: “Xin hỏi vị này là đông gia Đại Uyển Mĩ Ngọc Từ Trường Thanh Từ công tử đi? tại hạ từng ở trong cửa hàng mua mĩ ngọc, không biết Từ công tử còn nhớ rõ tại hạ hay không.”

Từ Trường Thanh nghe vậy xoay người nhìn lại, trong trí nhớ giống như quả thật có một người như vậy, vài lần muốn mua lục trâm trên đầu hắn, thậm chí nhiều lần tới cửa hàng ngọc mua ngọc, chỉ là về sau lại không thấy qua.

Nếu là khách nhân cửa hàng ngọc, Từ Trường Thanh liền đứng dậy khách khí chấp tay cười nói: “Các hạ khí độ bất phàm, tại hạ đương nhiên là nhớ rõ.”

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngủ Trong Vĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Kim y nam tử lập tức thập phần có lễ nói: “Không nghĩ tới hôm nay sẽ ở đây gặp được Từ công tử, trong lòng vui mừng, riêng tiến đến lên tiếng tiếp đón, chỉ là không biết đã quấy rầy nhã hứng của Từ công tử và các vị.”

Thấy hẳn mặc không tầm thường, nói chuyện cũng có lễ, đám người Giang Quyết đương nhiên không để ý, đều tỏ vẻ không ngại.

Kim y nam tử thấy thế, nhân tiện nói: “Vừa vừa lúc, tại hạ trước đó không lâu vừa ngẫu được một khối mĩ ngọc, muốn mời Từ công tử hỗ trợ giám thường một phen, không biết Từ công tử có thể nể mặt hay không?”

Bộ Yên Đài nghe vậy, hết sức nặn ra tươi cười, giảng hòa nói: “Kim công tử là văn nhân nhã khách thiện ngọc khí, trong tay rất có mấy khối ngọc tốt, nếu các vị không chê, không bằng cùng dời bước đến nhà các cách vách, ẩm trà cùng nhau thưởng thức cực phẩm mĩ ngọc Kim công tử hôm nay mang đến.

Từ Trường Thanh trong lòng máy động, hẳn vốn tính đợi một hồi rồi đi, lúc này nếu đi nhà gian không biết còn muốn trì hoãn bao lâu, chưa mở miệng, Giang Quyết liền lên tiếng, mang theo mấy người khác sáng khoái đứng dậy, cho Kim công tử kia mặt mũi.

Kim công tử càng nâng tay mời Từ Trường Thanh, ngôn ngữ cực kỳ khiêm tốn cung kính, Từ Trường Thanh rơi vào đường cùng, đành phải vượt trường

bào theo những người khác cùng nhau đi đến cách gian.

Nhã gian thiết kế rất khéo cứu, trong phòng thiết có đàn mạn cùng kì đài, trên bàn giấy mực bút nghiên cũng đều chuẩn bị, ba kiện đồ sứ lớn bày biện khéo léo, bình phong đa dạng thù thập phân tinh xảo, người xem cực kỳ vừa lòng, đợi mấy người ngồi xuống, Kim công tử liền gọi tiểu tư, lấy ra một hộp gấm đỏ lớn bằng bàn tay, sau đó mở ra để tiểu tư đưa đến trước mặt Từ Trường Thanh.

Chỉ thấy trong hộp gấm có khối ngọc bội huyết hồng loá mắt, nhìn kỹ bên trong dường như có văn lộ, ánh sáng không rõ nhìn thoáng như máu đang lưu động, Từ Trường Thanh cũng không khỏi âm thầm lấy làm kỳ, không nghĩ ngờ nâng tay cẩn thận lấy ra, muốn nhìn kỹ một phen.

Ai ngờ vừa lấy đến tay, dính đầy tay tinh hồng thủy dịch, nếu chỉ là như thế thì thôi, thủy dịch vừa tiếp xúc vào da, liền cảm thấy từng trận ghê tởm nảy lên trong lòng, thiếu chút nữa ném đi huyết ngọc cầm trong tay, Kim công tử ở một bên nhanh tay lẹ mắt tiếp qua, sau đó răn dạy tiểu tư tùy thân, quay đầu hướng Từ Trường Thanh giải thích: “Tại hạ vốn muốn để Từ công tử giám thưởng, nhất thời lỡ mồm quên lau đi hồng chỉ trên thượng, bàn tay Từ công tử, trong lòng thật sự băn khoăn.....”

Từ Trường Thanh lúc này đã bất chấp cấp bậc lễ nghĩa, thăm nghĩ tìm miến khăn lau thủy dịch trên tay.

Mà mấy người khác thấy hồng ngọc cũng vây quanh tới, vừa nhìn liền chắc chắn lấy làm kỳ, có người nghe được cẩn thận dò hỏi: “Hồng chỉ là thế nào?”

Kim công tử vội vàng để người mang tới ti bố cho Từ Trường Thanh lau tay, cũng giải thích nói: “Đây là từ Tây Vực truyền đến, dùng cao chi của động vật luyện ra hồng chỉ, đem ngọc khí tẩm nhập bên trong hồng chỉ có thể dưỡng ngọc, ngọc thượng phẩm dưỡng vài năm sẽ thấy biến thành ngọc cực phẩm.”

Mấy người vừa nghe hiển nhiên không tin nói: “Cư nhiên có thứ thần kỳ như vậy?”

Kim công tử cười không nói cũng không giải thích, chỉ quay đầu thân thiết dò hỏi Từ Trường Thanh: “Từ công tử cảm thấy khối ngọc này của tại hạ, có thể coi là cực phẩm hay không?”

Từ Trường Thanh thừa dịp lau kẽ tay, cường chế ghê tởm trong lòng, hơi dừng lại mới miễn cưỡng mở miệng nói: “Quả thật là một khối chu sa huyết mã nào cực phẩm.”

“Chu sa huyết mã nào?” Mấy người nhất thời khiếp sợ, chu sa huyết ở Đại Uyên luôn rất ít ỏi, chỉ nghe kỳ danh không thấy vật, nay cư nhiên hữu duyên được thấy đã là cực khó có được, vì thế mấy người không khỏi hăm mộ lại nhìn thêm vài lần.

So với những người khác hiểu kỳ, Từ Trường Thanh tránh được khối ngọc kia, chỉ cảm thấy vừa rồi sờ vào hồng dịch trên chu sa huyết ngọc, vẫn cảm thấy không ổn, cảm giác ghê tởm tuy rằng mất đi, nhưng toàn thân bắt đầu mệt mỏi, đây là linh khí bên trong không thoải mái, lập tức muốn vận linh khí trong bụng, lại phát hiện không thể đẩy nổi, mình như là chặt đứt liên hệ cùng linh khí đan điền, khiến hắn không khỏi sợ hãi.

Mà lúc này Bộ Yên Đài đột nhiên mang theo năm sáu tiểu quan đồng loạt đi đến, các tiểu quan người người tuần mỷ, mặc quần áo cang câu nhân, vốn mấy người Giang Quyết chỉ tính ở dưới ngòi một chỗ liền đi, nay vào nhả gian, lại có tiểu quan ở bên, có chút tâm viên ý mẫn, ý niệm rời đi trong đầu cũng dao động.

bên cạnh Từ Trường Thanh cũng ngồi một tiểu quan, ăn mặc cực kỳ thanh lương, vừa tới ngòi, cánh tay lập tức chủ động vòng qua Từ Trường Thanh, hiển nhiên là cực thích bộ dạng Từ Trường Thanh, Từ Trường Thanh cũng không tránh hẳn, cũng không phải hẳn không muốn tránh, mà là toàn thân ngay cả khí lực cũng không có, lúc này chỉ có thể duy trì tư thế ngồi, trong lòng giống như kinh đảo hải lăng.

Hắn không ngừng giương mắt nhìn về phía mấy người Giang Quyết, thấy bọn họ người người huyết khí phương cương ôm tiểu quan trong lòng trêu đùa, tựa hồ không một ai khác thường, chỉ trừ chính mình.

Hồi tưởng một phen, tiến vào Vân Lương Quán, hắn chỉ uống chút rượu và trà, hai loại này vài người khác cũng đều uống qua, hắn là không có vấn đề, mà duy nhất chỉ có mình tiếp xúc, mấy người khác không tiếp xúc qua, cũng chỉ có hồng dịch trên chu sa huyết ngọc, bất quá, vừa rồi hắn tận mắt thấy hồng dịch cũng dính một ít trên tay Kim công tử, mà lúc này thấy hắn đang cùng đám người Giang Quyết đàm cười, không có nửa điểm không thích hợp, chẳng lẽ cũng không phải hồng dịch có vấn đề.

Nghĩ đến đây, Từ Trường Thanh chỉ cảm thấy một trận đầu vầng mắt hoa, trán toát ra mồ hôi tinh tế, trong lòng nhất thời dâng lên một ý niệm khiến hắn kinh hải trong đầu, chớ không phải là có người muốn tính kế hắn?

tiểu quan bên cạnh rốt cục nhìn ra Từ Trường Thanh không ổn, ra tiếng hỏi: “Từ công tử, người làm sao vậy? có phải nơi nào không thoải mái hay không?” thanh âm hắn không lớn không nhỏ, vừa lúc để Kim công tử cách đó không xa nghe được, xoay người hướng Từ Trường Thanh đi tới, về mặt thân thiết hỏi: “Có phải vừa rồi uống rượu mạnh quá hay không, nặng đầu?”

Từ Trường Thanh thấy hắn tới, vốn định đứng lên, nê hà là hai chân không phải của mình, chỉ ngồi tại chỗ, tuy nói rượu có thể nặng, nhưng rượu kia hắn chỉ uống hai ngụm, những người khác đều là cạn ảm, So ra mình uống ít nhất, cho dù là vì rượu, cũng không nên chỉ có một mình mình mới đứng, hắn tuy rất ít uống rượu mạnh, nhưng rượu quả của Từ Từ mỗi ngày vẫn uống một chén, tửu lượng không kém như thế.

“Một khi đã như vậy, không bằng ta giúp Từ công tử đến nhả gian cách vách nghỉ ngơi?” Nói xong một bàn tay liền nâng tới.

Lúc này Từ Trường Thanh biết sự tình hung hiểm, mà khả nghi nhất chính là Kim công tử chỉ gặp vài lần trước mắt, nếu hắn thật sự là người ám toán mình, mình lại nghĩ không ra hắn muốn cái gì, chẳng lẽ là vì trăm gài tóc để vương lực trên đầu mình?

Từ Trường Thanh hơi giật giật tay, mở miệng muốn gọi Giang Quyết đối diện, lại phát hiện Bộ Yên Đài không biết cùng Giang Quyết nói gì đó, Giang Quyết ôm tiểu quán vội vàng đứng lên hướng cửa đi đến, mấy người khác cũng là về mặt ta đây công tâm đứng dậy rồi đi, Từ Trường Thanh trong lòng biết không ổn, vừa muốn quát to một tiếng, lại cảm thấy sau đầu chấn động, trước mắt tối đen, ngất đi.

Lúc này Bộ Yên Đài đã đi tới, thấy người đầu đi ra ngoài liền khép cửa, lại nhìn Kim công tử, như cùng vừa rồi thay đổi thành một người khác, gương mặt có chút âm trầm hỏi: “Mấy người kia đều rồi đi?”

Bộ Yên Đài gật gật đầu: “Bọn họ uống rượu hồ tiên trăm năm, là một nam nhân đều sẽ vội vã giải quyết, nhất thời không trở lại nơi này, bất quá.....” Ánh mắt nhìn về phía Từ Trường Thanh ngất xỉu nói: “Yên Đài có chút không rõ, Từ Trường Thanh không chỉ uống rượu, còn dính huyết tinh, sao lại chậm chạp không có phản ứng?”

Kim công tử hắc hắc cười nói: “Bởi vì hân thân thể đã không phải phạm nhân, vài thứ kia sẽ chỉ làm hân nhất thời ma túy mà thôi, tất nhiên là sẽ không dễ dàng có phản ứng.”

“Không phải phạm nhân?” Bộ Yên Đài nhin không được hỏi ngược lại, nhìn về phía Từ Trường Thanh trong mắt càng là lộ ra ghen tị.

Kim công tử trong mắt có tia đắc ý, “Nếu không phải ta tu công pháp, còn không phát hiện hân toàn linh thân thể hiếm thấy.”

“Cái gì?” Bộ Yên Đài kinh hãi nam thanh nói? “Hân cư nhiên là toàn linh thân thể?”

“Mặc dù không biết hân tu được loại công pháp nào, nhưng có thể tu thành toàn linh thân thể thể gian hân hữu, toàn linh thân thể so được với linh chi vạn năm, đối với ta luyện tà công chính là đại bổ vật tốt nhất, còn là một toàn linh thân thể chưa phá bích, một đêm thời gian liền có thể giúp ta tăng trăm năm công lực, lúc này cơ hội được đến không dễ, tuyệt đối không thể thất thủ.” Nói xong lạnh lùng nói: “Người đi ra ngoài nhìn, đừng để tạp vụ tiến vào, chờ ta tà công đại thành, chắc chắn không thiếu chỗ tốt cho đám người các ngươi.”

Bộ Yên Đài ánh mắt nhìn về phía người ôn nhuận tú nhĩ trên bàn, nhất thời trong lòng phức tạp.

Chiến Vô Dã mấy năm nay thủ người này vẫn chậm chạp không xuống tay, chỉ sợ là sợ người trước mắt này khó có thể thừa nhận nỗi đau phá bích, như thế mới có thể ẩn nhẫn thương tiếc như thế. Tâm tình như vậy mình cầu mà không được, thật sự khiến hân không cam lòng.

Nhưng thủ đoạn của Chiến Vô Dã hân biết, mình tuy có lợi với người trước mắt, nhưng cũng sợ lửa giận của Chiến gia ngày sau, cân nhắc lợi hại, chỉ có thể cường tự nhẫn nại ghen tị trong lòng, mở miệng nhắc nhở: “Kim gia, Chiến Vô Dã cũng không phải dễ đối phó, thực lực của hân ngài lần trước cũng là đã lĩnh giáo rồi, nay cường ngạnh đoạt người trong lòng bàn tay hân, chỉ sợ đến lúc đó lại là một hồi người chết ta sống.....” Còn chưa có nói xong, liền đột nhiên bị Kim Hiến một cái tát đánh cho té ngã trên đất, nhẩn mao kim tĩnh.

“Tiểu tiện nhân, dám trường chí khí của người khác diệt uy phong của lão tử, Kim Hiến ta nếu tăng trăm năm công lực, còn có thể sợ Tham Lang chi thú huyết thống không đủ kia? lập tức cút ra ngoài cho ta! nếu không ta sẽ đem ngươi nghiền xương thành tro trộn đời không được siêu sinh!”

Kim Hiến tàn nhẫn, Bộ Yên Đài sớm lĩnh giáo qua, nếu không phải mình bây giờ còn có tác dụng, chỉ sợ đã sớm động thủ, lập tức che mặt sung đau nửa đầu cũng không dám lên tiếng đi ra ngoài, quay đầu còn cẩn thận đóng cửa lại.

Thấy Bộ Yên Đài rồi đi, Kim Hiến mới tiêu đốt lửa giận, nhìn về phía thiên hạ ghé vào trên bàn khiến hân ngày tư nguyệt tượng thêm nhỏ dãi, trên mặt lập tức nổi lên tươi cười, sau đó đem Từ Trường Thanh ôm lấy đặt trên bàn.

Vừa muốn mở quần áo, lập tức nhớ tới gì đó, từ trong ống tay áo lấy ra một dược hoàn hồng nhạt lớn bằng đầu tương, tùy tay để vào trong miệng Từ Trường Thanh, sau đó bắt đầu cởi quần áo, lộ ra bán lục bán hắc trên thân, chính là thân thể cụ tiết thi, hiển nhiên là luyện tà công, thân thể tiết thi hấp linh thật là lợi hại, cùng người thường giao hợp, chỉ trong chốc lát liền có thể đem người hấp cạn.

Kim Hiến cởi quần áo, vội đưa tay đi cởi áo Từ Trường Thanh, khẩn cấp muốn cho ô uế trên người lấy dính khối thân thể tinh thuần khiến hân tự tiệt hình uế này, nhìn hân ở dưới thân mình héo rũ, nghĩ một chút toàn thân cơ nhục liền bành trướng.

Bất quá, thân thể này không phải người thường, lần này hân là có thể cho mình chơi thật lâu.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngủ Tường Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

Đang lúc Kim Hiến định thò người ra, một đạo kiếm khí đột nhiên từ cửa sổ chỗ đánh úp lại, giống như tia chớp nhanh đến nỗi khiến người ta không kịp phản ứng, Kim Hiến kinh hãi cứng rần dùng màu đen cánh tay cản xuống

Chiến Vô Dã nhất chiêu giống như cuồng phong mà đến, không lưu tình chút nào nhắm vào Kim Hiền.

Kim Hiền sai một chiêu, từng bước sai, đột nhiên một tiếng leng keng, kim cương hồ cân trong tay hắn bị Truy Hồn kiếm cắt thành hai đoạn, mà kiếm của Chiến Vô Dã vô tình chỉ thẳng vào cổ họng hắn.

Kim Hiền trong tay vô khí, chỉ có thể cuống quýt lui mấy bước về phía sau, bất đắc dĩ lấy hắc tì ngăn trở cổ họng, Chiến Vô Dã đối diện lạnh lùng cười, mũi kiếm đột nhiên đâm vào khoa hạ của Kim Hiền.

*khoa hạ – mình không tra được đây là chỗ nào, nhưng có hai khả năng, một là cái phần hõm xuống ở cổ họng, hai là JJ.

Kim Hiền luyện công chính là chí tà công pháp hấp dương tinh của người, khoa hạ chính là tinh căn sở tại, cũng là chỗ trí mạng, nếu đâm vào khoa hạ của hắn, không bao lâu, hắn sẽ tự hành tan hết tinh khí, trở thành một khối hủ thi tan tưởi.

Lúc này Kim Hiền đã hoàn toàn không còn cứng rắn như ban đầu, hét lên một tiếng cảm Chiến Vô Dã mũi kiếm bị ai cầu xin: “Từ Trường Thanh ta không hề động một sợi lông, nếu ngươi là hiện tại thả ta, ta liền đem công pháp toàn bộ nói cho ngươi, còn có bảo vật ta nửa đời đoạt được, đều toàn bộ đưa cho Chiến đại nhân.”

Chiến Vô Dã mày kiếm nhấc lên: “Công pháp ?”

Kim Hiền tinh thần rung lên, biết có cửa, lập tức vui vẻ nói: “Phải phải, hấp dương đại pháp, còn có song tu công pháp thượng đẳng” Lời còn chưa dứt, kiếm của Chiến Vô Dã liền đâm vào, Kim Hiền giương miệng, mở to hai mắt nhìn, dựa vào trên tường chết không nhắm mắt.

Chiến Vô Dã thu hồi Truy Hồn kiếm, khinh thường nói trở về: “Đồ của ngươi, ta đương nhiên sẽ lấy.”

Cơ hồ ngay lúc rút kiếm, Kim Hiền da thịt liền nhanh chóng biến đen hư thối, cuối cùng thành một khối thi nhục.

Kim Hiền vừa rồi thét chói tai hiển nhiên đã truyền đến dưới lầu, dưới lầu không ít người bắt đầu rối loạn, lúc này ngoài cửa hắc ảnh không tiếng động tiến vào, người được mũi thịt thối, không khỏi che mũi lại, lập tức nhắc nhở nói: “Thiếu chủ, người của chúng ta đã ở bên ngoài, chỉ là giữ không được lâu lắm, chỉ sợ một hồi sẽ có người đi lên, vẫn nên đi trước.”

Chiến Vô Dã xoay người đi tới trước bàn, đưa tay đem Từ Trường Thanh mê man ôm lấy, sau đó ánh mắt nhu hòa xem kỹ quần áo trên người hắn một lần, cuối cùng trên hai má hắn nhẹ nhàng hôn lại hôn.

Lúc này hắc ảnh đã từ trên quần áo Kim Hiền cõng ra rồi ra mấy khối tà ngọc và hai bản công pháp, một quyển là chí tà hấp dương đại pháp, một quyển là đỉnh cực song tu công pháp.

Chiến Vô Dã tùy tay thu bản song tu công pháp, sau đó nói: “Đi lên đem thi thể thiêu, đừng lưu lại bất cứ dấu vết nào.”

Hắc ảnh lập tức trả lời: “Vâng, thiếu chủ.”

“Còn có, đêm nay tất cả người tham dự chuyện này, một mực không thể xem nhẹ dù.”

“Vâng, thiếu chủ.”

Chiến Vô Dã mới nhìn chung quanh một vòng, thấy không bỏ sót gì khác, liền ôm chặt người trong lòng, dùng áo choàng bao ở chỗ lộ ra, nhanh chóng ra khỏi Vân Lương Quán, đi vào bên trong đêm tối.

Từ Trường Thanh tỉnh lại lần nữa, toàn thân cao thấp cực khó chịu, thần trí cũng không minh bạch, chỉ thấy giống mới trước đây mắc thiên họa, cảm giác ngứa ngáy khó nhịn, nhưng khi đó bệnh chỉ là chịu khổ da thịt, không giống lúc này, hiện tại hắn cảm thấy thân mình từ trong tới ngoài khó chịu, loại khó chịu này so với thiên họa càng thêm khó có thể nhẫn nại.

Đội ý thức thoáng có một chút khôi phục, cảm giác thống khổ lại càng sâu thêm, bất quá hắn còn nhớ mang máng chuyện phát sinh tại Vân Lương Quán, cũng nhớ lại cái người kêu Kim Hiền, vừa nghĩ đến hắn, không khỏi toàn thân mồ hôi lạnh mới thanh tỉnh một ít, vừa có ý thức lập tức gãy dựa đứng dậy.

Lúc này có một cánh tay nâng hắn dậy, khiến cho thân thể hắn có chỗ chống đỡ không đến mức yếu đuối.

Không khỏi giương mắt nhìn lại, cũng không biết là say hay là đau, khiến tầm mắt hắn có chút mờ lung, bất quá khẳng định người giúp hắn không phải Kim Hiền, mà là người hắn quen thuộc.

Thẳng đến khi đối phương mở miệng, hắn mới nghe ra người nọ là Chiến Vô Dã, không khỏi cảm thấy nhẹ nhàng thở ra, trước kia cùng Chiến Vô Dã bất hòa, chỉ cảm thấy người này rất là đáng sợ, sau lại vào Chiến phủ, cùng hắn quan hệ tốt hơn, có khi lại cảm thấy hắn vô cùng tin cậy, tỷ như lúc này.

Chiến Vô Dã khẽ giúp đỡ bả vai hắn giọng điệu ôn hòa tiến đến bên tai hắn khẽ hỏi: “Thân mình còn khó chịu? muốn tắm rửa rồi ngủ tiếp hay không?”

Từ Trường Thanh vừa nghe tắm rửa nhất thời có tinh thần hơn, cúi đầu nhìn nhìn tay, thấy không có gì giống nốt mụn thiên họa, mới an tâm, trong lòng tuy biết người mắc thiên họa cả đời sẽ không lại mắc lần thứ hai, nhưng khó tránh sợ hãi ôn lại ác mộng.

thở ra một hơi, liền càng thêm muốn dùng nước gội đi một thân ngứa ngáy khó nhin, cơ hồ không suy xét liền gặt đầu.

Sau đó cảm giác được Chiến Vô Dã phía sau đứng lên, song chường hữu lực giúp đỡ mình đi lại, lúc này tuy tay chân như nhũn ra, nhưng cũng có thể đi lên vài bước.

phòng tắm rửa của Chiến Vô Dã hiển nhiên so với của hắn lớn hơn nhiều, nước đã để người đồ đầy một ao, Chiến Vô Dã đưa hắn vào phòng, liền phân phó hạ nhân chuẩn bị đồ dùng tắm rửa, sau liền đuổi rồi người ra ngoài.

Từ Trường Thanh vội vã đứng ở bên ao tắm cởi áo sam, nhưng lập tức nghĩ đến Chiến Vô Dã còn ở đây, tay liền do dự, hắn tắm rửa chưa bao giờ có người ngoài, bởi vì lúc trước mình sinh đây người mặt rõ sợ gặp người, cho nên đường thành thói quen sợ hãi thể cho nên đến bây giờ cũng sửa không xong.

Chiến Vô Dã thấy thể khẩu khí mềm nhẹ hướng dẫn nói:“Nước trong ao vừa đủ ấm, không lạnh không nóng, lúc này người thân mình vô lực, không thể cách người, ta không nhìn nếu có chuyện, đến lúc đó người cũng không tiện.” Lập tức liền nâng tay nhẹ nhàng tháo lục trâm trên đầu hắn, cởi bỏ búi tóc, sau đó ngón tay chậm rãi trải một đầu tóc đen của hắn.

Việc này nếu vào ngày thường, Từ Trường Thanh nhất định cảm thấy kỳ cục, nhưng hôm nay lại chỉ cảm thấy những ngón tay kia làm hắn vô cùng thoải mái, cũng thoáng giảm bớt một chút ngứa ngáy trong cơ thể, nhất thời không dậy nổi nửa điểm cự tuyệt trong đầu, thậm chí nghĩ hắn có thể tiếp tục như thế.

Đội Chiến Vô Dã trải xong ngừng lại, cảm giác ngứa ngáy kia nháy mắt lại bao phủ hắn, Từ Trường Thanh khó nhin cũng sẽ không cố kị Chiến Vô Dã ở sau người, bắt đầu vội vàng cởi bỏ quần áo, muốn nhanh tiến vào bên trong thủy trì.

Lại không biết Chiến Vô Dã phía sau nhìn xem thân thể cứng lại.

Lúc này toàn bộ thân thể Từ Trường Thanh non mịn ngọc bạch, cần cổ xinh đẹp tuyệt trần, trước ngực hai điểm phấn hồng ở trong tóc đen ẩn hiện, eo nhỏ, hai chân thon dài như tinh điêu ngọc mài, thân mình mặc dù gầy, nhưng cánh mỏng rất tròn, mà vật giữa hai chân như phấn ngọc mềm mại, Chiến Vô Dã nhìn xem dâng lên một trận dục hỏa, mắt thâm mâu ám, thiếu chút nữa liền phá vỡ lý trí.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Người Tường Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Từ Trường Thanh trần trụi thân mình, từ bậc thang chậm rãi đi vào trong nước, dưới chân đi không xong, thường sẽ lao đảo một phen, đội đi đến đoạn nước ngập hết cẳng chân, Chiến Vô Dã đã từ phía sau đỡ eo hắn, bàn tay nóng ấm nắm lấy làn da có chút lạnh của hắn, Từ Trường Thanh liền cảm thấy ngực cứng lại, tay chân như nhũn ra, kim lòng không được yếu đuối ở trên người Chiến Vô Dã, thân mình nướng tựa hắn.

Chiến Vô Dã đương nhiên đưa hắn lăm tiến trong lòng, người mùi hoa trên tóc hắn, mà kẻ sát làn da non mịn ôn nhuận khiến hắn hạ thân hắn lại từng đợt tưởng đau, kim lòng không được đưa tay nắm thật chặt.

Từ Trường Thanh nửa mờ mắt, mặt đỏ suy yếu quay đầu nhìn về phía Chiến Vô Dã, thần sắc kinh ngạc và khó hiểu, dò hỏi:“Người sao lại xuống dưới?”

Chiến Vô Dã lúc này dục hỏa đốt người, lại chỉ có thể ôm hắn trong miệng hàm hồ nói:“Sợ người một hồi chân nhuyễn không đứng được, không bằng cùng nhau tắm đi.....” ngoại sam trên người Chiến Vô Dã sớm đã bỏ, chỉ dư mỗi cái tiết khó che thân, sợ kinh đến người trong lòng.

Từ Trường Thanh sau lưng tiếp xúc bờ ngực cực nóng của Chiến Vô Dã, không khỏi giảm bớt chút không thích hợp, thân mình thư thái hơn, mà dương cũng tan một chút, thấy vậy hiệu quả, đúng là không tự chủ được mặt sau lại cọ cọ, tay cũng theo bản năng để lại cánh tay Chiến Vô Dã đặt ở bên hông hắn, vào tay chỉ cảm thấy cơ nhục tay thượng cánh cứng lại, giống như sắt thép.

Mê muội có chút nghi hoặc hơi bất mãn nói:“Nơi này, sao lại cứng rắn như vậy?”

Lời này nghe vào trong tai Chiến Vô Dã, tuy rằng biết hắn nói không phải cái ý mình nghĩ trong cơ thể lại vẫn bởi vậy dục hỏa lan tràn, sắp không chế không được, đơn giản cũng sẽ không không chế, nếu lại tiếp tục nhẫn, chỉ sợ không chỉ người trong lòng nguyên khí đại thương, mình cũng sẽ nổ tan xác mà chết, nghĩ thế nhất thời đem người trong lòng xoay người, sau đó một cánh tay ôm lấy hắn, vội vàng đi vào trong nước.

Thân mình dán thân mình, làn da thân làn da, tiếp xúc phạm vi lớn như thế, Từ Trường Thanh chỉ cảm thấy thân mình so trước lại thư thái hơn, hơi trợn mắt, thấy thể không khỏi đưa tay khăn trương ôm lấy Chiến Vô Dã, sợ hắn nhất thời vô ý đem mình ngã văng ra ngoài, trong miệng lại cứng ngắt hỏi:“Ngày lại là muốn làm gì?”

“Mang người đi tắm rửa.....”

Nhớ tới lúc trước Chiến Vô Dã nói qua muốn cùng tắm, cũng không nghĩ nhiều, chỉ bắt đắc dĩ nằm ở đầu vai Chiến Vô Dã, nhủ mi nói:“Cái gì chọc ta vậy?” Từ Trường Thanh tuy là sống hai thể, nhưng từ nhỏ thân thể thâm, cũng thường không hợp với người khác, luôn là mình cô đơn, mỗi ngày bốn

ba lo sinh kế và cơm canh , đối chuyện nam nữ biết rất ít, cho nên nhất thời cũng không nghĩ tới gì kia là cái gì, chỉ tưởng đao kiếm cứng rắn linh tinh .

Chiến Vô Dã lúc này ôn nhuận hương ngọc trong ngực, đã nhả đến trên trán gân xanh bạo xuất, lại còn phải vừa đi vào trong nước vừa ôn thanh hồng người trong lòng, nói sang chuyện khác :“Nước có lạnh không ? có cần thêm nước ấm không?”

Từ Trường Thanh lắc lắc đầu, một đầu tóc đen từ động tác khinh tao tại vai và ngực Chiến Vô Dã, quả thực là câu nhân như thế, Chiến Vô Dã vội vàng thô suyễn vài tiếng lại đi mau vài bước, ôm Từ Trường Thanh cùng nhau tiến vào trong ao.

Chiến Vô Dã đưa hân cẩn thận đặt đến bên cạnh ao , đại khái là vì nước ao có một chút linh khí , Từ Trường Thanh khôi phục qua tình thần, bắt quá khô nóng trong cơ thể lại càng ngày càng rõ ràng, mặc dù hiện tại đặt trong nước, mặt lại càng ngày càng hồng, hân đã ý thức được mình trúng quỷ kế của Kim Hiền, chỉ không biết rốt cuộc là cái gì , chỉ phải nâng tay không ngừng vốc nước đến trên mặt, lấy đó giảm bớt.

Vốn tưởng rằng dùng nước ít nhất có thể thoải mái một ít, nhưng phát hiện khô nóng càng ngày càng mãnh liệt, tựa hồ vừa rồi chỉ là sống lại, lúc này mới là thức tỉnh chân chính, cứ tiếp tục trong lòng không khỏi kinh hoảng, sợ còn như vậy mình sẽ bị tảo hỏa bao phủ, nửa điểm lý trí cũng không còn.

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên đi lên một người, hơi thở quen thuộc, hân biết là Chiến Vô Dã, cũng không quay đầu, chỉ là hai tay Chiến Vô Dã kỳ quái ở trên người hân không ngừng du tấu

Tuy rằng thế này làm giảm tảo hỏa trên người, lại càng có vẻ kỳ quái, không khỏi quay đầu hỏi:“Ngươi đang làm cái gì ?”

Chiến Vô Dã cúi đầu ghé vào trên gáy ngọc của Từ Trường Thanh không ngừng hôn lên, miệng hàm hồ nói:“Ta tới giúp ngươi chà xát thân mình.”

Từ Trường Thanh không tự chủ khép hờ mắt nửa vрон cổ, để Chiến Vô Dã hôn , nhất thời không nói chuyện, cũng không phải hân không muốn nói, mà là hành động của Chiến Vô Dã lúc này khiến hân toàn thân cực kỳ khoái hoạt, khiến hân không muốn lên tiếng đánh gãy cảm giác ôn tồn này .

Chiến Vô Dã thấy thế cười đưa tóc đen của hân chải đến phía sau, đem hân toàn thân sờ soạng, mới lật người hân , khiến hân vui đầu trong lòng mình, mà Trán Từ Trường Thanh đã hơi thấm mồ hôi, mí mắt nửa mở nửa tỉnh , khóe miệng khẽ há không ngừng phát ra tiếng thở dốc nhỏ vụn.

Chiến Vô Dã cúi đầu thấy hân lúc này mặt nhợt đào lý, ánh mắt giống như sương như nước, ẩm ướt giống nai con , đó là lòng tràn đầy tình yêu, kìm lòng không được cúi đầu tiến đến bên môi khẽ nhếch của hân, đem đầu lưỡi tiến vào trong đó không ngừng giao duệ.

Người trong lòng nước bọt trong miệng dị thường tươi mát ngọt lành, còn mang theo mùi hoa thân nhiên, khiến Chiến Vô Dã lưu luyến rồi đi, thẳng đến khi đem nước trong miệng triệt để cướp đoạt một phen mới bỏ qua.

Một nụ hôn qua, Từ Trường Thanh có mơ hồ cũng tỉnh táo lại, thở hổn hển hư hư , không khỏi sắc mặt hàm sương, không dám tin trừng mắt nhìn về phía Chiến Vô Dã:“Ngươi, ngươi đồ cầm thú, hạ lưu !”

Chiến Vô Dã nghe xong nở nụ cười, dùng lực đạo đưa hân dựa vào bên cạnh ao, vừa cắn hân lỗ tai vừa vô cùng thân thiết hỏi:“Ta hạ lưu chỗ nào?”

Từ Trường Thanh lúc này cổ họng có chút khàn khàn, đối với hành vi của hân không khỏi tức giận, nói:“Ngươi vừa rồi nói giúp ta tắm rửa, hiện tại lại làm chuyện ti bỉ bực này với ta”

Chiến Vô Dã không khỏi cười khẽ ra tiếng, dùng thân thể giữ chặt hân, cánh tay chặt chẽ nắm cả vòng eo tế hoạt* của hân, trong miệng lại nói:“Ngươi chạy tới kỹ quán, kết quả bị Kim Hiền hạ thối tình tán, nếu ta hiện tại không giúp ngươi giải, ngươi cho là dựa vào chính mình có thể qua được sao ?”

Từ Trường Thanh lại bị Chiến Vô Dã cắn ngực nộn hồng, hô hấp không thông, toàn thân mềm yếu, thoi cũng thoi bất động, tránh cũng tránh không ra, nghe lời ấy nhất thời kinh hãi, Kim Hiền quả nhiên là có ý đồ gây rối, lại không nghĩ rằng đối với mình tổn tâm tư xấu xa, không khỏi âm thầm hối hận , lúc trước không nên đi Vân Lương Quán.

Bất quá Kim Hiền tuy rằng tiểu nhân, nhưng Chiến Vô Dã trước mắt cũng không phải quân tử, nếu không làm sao lại làm ra loại chuyện giấu đồ bìm leo này?

Tay Chiến Vô Dã ở phía sau hân ân xoa kiêu mông no đủ của hân , trong miệng còn nói thêm:“Nếu ngươi quả thật không thích, ta cũng có thể thay ngươi tìm nữ nhân tới, chẳng qua ngươi hiện tại thân mình vô lực như thế, chỉ sợ có nữ nhân trong ngực cũng sẽ lòng có dư mà lực không đủ.”

Thấy Chiến Vô Dã trêu đùa mình , Từ Trường Thanh càng dâng lên hỏa khí, đầy mặt giận dữ, bất quá dưới được tính, sắc mặt giận dữ lại chỉ có thể khiến cho hai gò má đỏ bừng, ánh mắt đen bóng, giống như giận dữ, đối với người thật sự không có uy lực gì .

Chiến Vô Dã cúi đầu không ngừng hôn cổ bả vai và bên tai hân, thấy trên mặt hân thật có chút buồn bực , cũng không giải thích, chỉ là hơi tách ra , sắc mặt giả bộ bất đắc dĩ nói:“Nếu ngươi quả thật không hài lòng cùng ta giao hợp, ta đây đành phải lại đi tìm một người nam nhân đến cùng ngươi, hoặc là, tiểu tư vừa rồi thế nào ? người ngay ở bên ngoài, sau việc này, ta sẽ khiến hân không tuyên dương khắp nơi, thay ngươi giữ bí mật.”

Từ Trường Thanh vốn phẫn nộ, nhưng vừa nghe xong, đầu quả tim run lên, tức giận nhất thời không cánh mà bay, ánh mắt lộ ra kinh sợ , nhìn về phía vẻ mặt nghiêm túc Chiến Vô Dã lúc này, lại càng hoảng vừa sợ, ngón tay đều khẽ run đầu, nhất thời không thể nói bình thường , sợ mình không chịu nổi để cho người khác biết được, càng sợ hân quả thật đem tiểu tư bên ngoài chiêu tiến vào cùng mình làm chuyện cầu thả , không khỏi thất thanh nói hai chữ:“Ngươi, ngươi.” Nói xong trong chớp mắt nước mắt rơi như mưa.

Chiến Vô Dã vốn chỉ làm bộ , lúc này thấy hân kinh hãi rơi lệ, nào còn có lòng trêu tức vừa rồi, sớm đã đau lòng gắt gao ôm hân vào trong ngực, bàn

tay không ngừng nhẹ vỗ về tóc dài sau lưng hắn, vội vàng ôn thanh giải thích:“Chớ khóc chớ khóc, mới vừa rồi ta chỉ nói đùa với ngươi, cũng không phải thật, hơn nữa, ta làm sao có thể để tiểu tư tiến vào nhìn ngươi? hẳn nếu là dám nhìn ngươi một cái, ta liền lấy tròng mắt hắn cho chó ăn.....”

Từ Trường Thanh nhất thời tránh hắn không được, trong lòng lại đối với Chiến Vô Dã giận mà không dám nói gì, rất sợ chọc giận hắn gọi tiểu tư canh cửa bên ngoài tiến vào, đột nhiên nghe được hắn nói lời này, hơn nữa thân thể lại là từng đợt khô nóng vội vã giấu bó, mới không khỏi thấp giọng không cam lòng nổi giận mắng:“Ngươi đồ cầm thú, đồ vô sỉ, tí bi tiểu nhân, dơ bẩn hạ lưu.....”

Tuy là mắng không dễ nghe lắm, nhưng Chiến Vô Dã tuyệt không giận, ngược lại sắc mặt vui mừng ôm Từ Trường Thanh đưa hắn đi ở trên vách ngọc, thừa dịp hắn mở miệng mắng chửi người, thân thiết cúi đầu hôn trụ đôi môi đỏ mọng của hắn, đầu lưỡi tiến quân thân tốc, cũng ở bên trong không ngừng cắn hút, mà tay lại ở trên người hắn yêu thích không buông nhu niết, trêu chọc.

Từ Trường Thanh thân mình còn non nớt, lại chưa bao giờ trải qua chuyện nam nữ, tất nhiên là miễn cảm dị thường, mà giữa hai chân bị Chiến Vô Dã tùy ý trêu chọc, đã toàn thân mềm nhũn, mặt đỏ như nước.

Không lâu, tại dưới mọi thủ đoạn đa dạng của Chiến Vô Dã, Từ Trường Thanh đầu não hỗn loạn, ý thức không rõ, toàn thân cao thấp nóng không chịu nổi, cả người mềm mềm rũ vào người Chiến Vô Dã chỉ có thể tùy ý hắn trêu đùa, cũng tại dưới thân hắn nhẹ nhàng rên rỉ thờ dốt, không ngừng lắc lư đầu, toàn bộ thân thể đều như là hóa thành một bãi xuân thủy mặc hắn quấy.

Ý thức hỗn loạn là lúc thân thể khoái cảm chiếm cứ tất cả lý trí, mỗi khi cử động thân mình chủ động đón ý nói đùa, gắt gao dây dưa, mang theo lệ khổ khóc cầu xin tha thứ, cuối cùng gắt gao leo lên trên người Chiến Vô Dã cùng hắn mấy lần tận hưởng hoan lạc.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Trường Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Từ Trường Thanh ngủ cực trầm, đột nhiên giữa mộng lung chuyển tỉnh, chỉ cảm thấy thân mình nặng nề đau nhức, tuy rằng lụa tơ tằm trắng bạch trên người vừa mỏng vừa mềm, lụa dưới thân cũng vừa nhẹ vừa mượt, nhưng vẫn cảm thấy đặt ở trên người như có ngàn cân, nhìn không được giấy dựa lật người, thân mình nơi nào đó lại truyền đến một trận đau đớn bén nhọn, khiến hắn bỗng nhiên bừng tỉnh.

Mở mắt ra có tia mê hoặc nhìn về phía bốn phía, phòng tuy là có chút xa lạ, nhưng vẫn đang như là bãi trí của Chiến phủ, dưới đầu hắn còn gối khối kê huyết ngọc chấm kia, cúi đầu thấy trên người có mặc trung y, nhẹ nhàng thở ra, trong đầu đột nhiên nhớ lại chuyện hôm qua, nhất thời sợ hoảng mờ to mắt.

Nhớ rõ mình hôm qua gặp được Kim Hiền, sau đó bị Chiến Vô Dã mang về Chiến phủ, ở bên trong bể Chiến Vô Dã tuy thề son sắt nói là giải tội tình độc cho mình, nhưng hắn đối với mình làm chuyện xấu xa khiến người xấu hổ mở miệng.

Rõ ràng mình sau đó đã miễn cưỡng có thể vận dụng một chút linh khí đan điền chống đỡ được độc, nhưng Chiến Vô Dã không chịu buông, cứ lặp đi lặp lại ôm mình không chịu bỏ qua, động tác hung mãnh giống như phải xé rách cả người mình, sau đó nuốt vào trong bụng, hoàn toàn không có kị mình dưới thân hắn khàn khàn khóc lóc cầu xin, dám buộc mình đối với hắn khom lưng tách chân, thừa nhận Hắc Long của hắn, chỉ có thể mặc hắn không chế rong ruổi, ở dưới thân hắn dâm dục liên tục, hơn nữa không gián đoạn muốn hắn cả đêm.

Nghĩ tới gì đó, sắc mặt Từ Trường Thanh lập tức trở nên tái nhợt lại khó coi, giấy dựa đứng dậy, cũng không biết hôm qua tiểu tư canh bên ngoài kia có nghe được gì không.

một khi để người biết mình cùng người làm hành vi cầu thả, không biết lại phỉ báng hắn ra sao, mấy năm nay khổ tâm kinh doanh danh dự vẫn khó tránh cái danh yên hoa, dù ngày sau thi đậu khoa cử, hắn có thể trở thành Trạng Nguyên lang, đến lúc đó cũng không có người tôn trọng hắn, thậm chí còn bị người ám chỉ nhạo báng sau lưng cũng không chừng.

Nghĩ vậy, Từ Trường Thanh liền một khắc cũng ngồi không yên, nhưng eo phía sau chân cùng chỗ kia hơi vừa động liền đau đến khiến hắn mồ hôi lạnh ứa ra, chỉ sợ là đêm qua bị Chiến Vô Dã làm hỏng, chỉ phải chống giường, từ trong núi nhỏ vội vàng lấy ra một giọt lục dịch ngưng tại đầu ngón tay, sau đó cố sức cỡi ra tiết khô, đem nó bôi loạn đến chỗ đau đớn phía sau, qua một hồi, liền cảm thấy đau đớn tiêu đi một ít, mới kích động khoác áo, chỉ mở cửa ngoại tiểu tư, thấy trước sau không người, liền một người chịu đựng thân mình không thích hợp vội vàng xuyên qua tiểu viện vụng trộm ra Chiến phủ.

Mấy ngày kế tiếp, Từ Trường Thanh đều ở hậu viện cửa hàng ngọc, chưa từng về Chiến phủ, thậm chí ngay cả đường về Chiến phủ cũng không tới gần, đường đi học đều là đi vòng.

Lúc này hắn còn không thể tâm bình khí hòa đối mặt với Chiến Vô Dã, bởi vì chỉ cần vừa nghĩ tới hắn, sẽ nhớ lại mình đêm đó cùng hắn làm đủ loại chuyện không chịu nổi, Chiến Vô Dã tuy là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nhưng mình sau đó lại..... cũng thật sự là khiến hắn không còn thể diện.

Nếu nói lúc trước làm việc đứng ngồi thẳng lưng, nhưng hiện tại cả người như ngã xuống bùn đất, thậm chí còn ở học đường gặp hạ nhân Chiến phủ đưa tới cơm sẽ run như cây sậy, sợ việc này đã truyền khắp toàn bộ Chiến gia, sợ toàn bộ hạ nhân Chiến phủ, đều lấy ánh mắt khác thường nhìn hắn, coi hắn như nam kỹ ngay cả hạ nhân cũng không bằng

Nhưng hiển nhiên, hắn có chút quá lo, trừ bỏ chuyện mình rời đi Chiến phủ, chuyện khác đều như thường, tiểu tử Chiến phủ vẫn tất cung tất kính với hắn, không có chỗ nào khinh thường, trong kinh thành cũng không truyền ra bất cứ chuyện gì hủy danh dự của hắn, không khỏi khiến Từ Trường Thanh cảm thấy định tâm, tạm thời buộc mình không cần nghĩ thần nghi quỷ.

Mà khác thường là Giang Quyết, đám người Giang Quyết lúc trước cùng Từ Trường Thanh đi Vân Lương Quán, đều bị người đánh cho mặt mũi bầm dập, ở nhà nghỉ ngơi hai ngày mới dám lên lớp, So ra trong mấy người Giang Quyết bị người đánh cho thảm nhất, móng cũng không dám ngồi, Từ Trường Thanh kinh ngạc hỏi, mấy người đều áp ứng, ánh mắt không ngừng né tránh, thậm chí không dám nhìn thẳng mặt hắn, nửa ngày nói không nên lời.

Giang Quyết ngày thường cùng hắn luôn không nặng nề, nhưng việc này qua đi, rõ ràng bắt đầu cẩn thận lên, giờ ngọc cũng không dám tùy ý ăn đồ ăn Từ Trường Thanh cho, có một lần đêm của Từ Trường Thanh trong lúc vô tình rớt đến dưới chân hắn, hắn như chịu kinh hách nhanh chóng lấy đến cho Từ Trường Thanh, thần sắc không khỏi khiến người khả nghi, bất quá những chuyện khác lại không khác bình thường, đến đó đình chỉ, cũng không nghĩ nhiều.

Mà kể từ đêm sau, hắn thân mình cũng bắt đầu phạm tiểu mao bệnh, lúc trước người luyện dưỡng linh thuật, trong cơ thể thời khắc chứa đầy linh khí, mặc dù không nói là thân vô bệnh, nhưng cũng là bách bệnh bất xâm, nhưng rời đi Chiến phủ mới mấy ngày, ngày càng sa sút, không chỉ toàn thân rất dễ mệt mỏi, khẩu vị cũng kém đi nhiều, một ngày chỉ có thể uống một chút rượu quả lấp bụng, đồ ăn khác ngay cả xem cũng không muốn liếc mắt một cái, chỉ khổ Tiên Viên mỗi ngày làm đa dạng món ăn cho hắn, hắn nửa điểm khẩu vị cũng không có, món canh động cũng không động một lần, sắp lo chết Tiên Viên cùng đám người trong cửa hàng.

Ban đêm cũng thường ho khan, thân mình hơi kị lạnh, càng mệt mỏi, mỗi ngày cái gì cũng không muốn làm, ngủ ngái không đủ, đến học đường lên lớp cũng không có tinh thần.

Từ Trường Thanh cuối cùng đem điều này đổ tội đến trên người Chiến Vô Dã, bởi vì đêm đó hắn rõ ràng cảm giác được linh khí đan điền của mình bị Hắc Long của Chiến Vô Dã quấy đảo mà dần dần tiêu tán, trong đan điền hiện tại trống trơn một mảnh, lực sắc linh khí vài năm dùng linh rượu linh hoa trên núi nhỏ, cùng dưỡng linh thuật tu luyện ra đã không còn, đương nhiên là bởi vì không có linh khí trong người, cho nên thân thể mới dễ dàng sinh bệnh mệt mỏi, cũng khiến cho hắn không thể nhanh chóng khôi phục lại.

Bất quá khiến hắn vui mừng là sinh đan lớn bằng đậu tương trong đan điền vẫn còn, cũng có chút chút biến hóa kỳ quái, nguyên bản sinh đan xanh biếc cũng không biết từ khi nào thì thấm vào màu xám gì đó, hình dạng cũng lớn gấp đôi.

Bởi vì trên bản viết tay chỉ viết đến sinh đan hình thành, đối chuyện này căn bản không có bất cứ ghi lại nào, cho nên Từ Trường Thanh cũng không thể nào biết được, sinh đan này làm sao có biến hóa như thế.

Bất quá làm hắn cảm thấy nghi hoặc và kinh hoàng là mình mỗi ngày nuốt lục dịch tu linh khí, vừa tồn đến đan điền liền bị một đoàn đậu xanh xám kia hấp sạch sẽ, mình đúng là nửa điểm cũng không có, lúc trước tu sinh đan, nó cũng sẽ nuốt chút linh khí, nhưng cũng không nhiều, chưa từng giống lúc này nuốt lợi hại như vậy.

Từ Trường Thanh kinh nghi rất nhiều, chỉ có thể tiếp tục không ngừng tu ra linh khí, thăm nghĩ khi nào có thể uy nò nó, liền có thể còn lại một chút lưu lấy, nhưng đoàn lục xám này như là không đáy, vô luận bao nhiêu linh khí đều một mực hấp nửa điểm không dư thừa, Từ Trường Thanh bình thường mỗi ngày chỉ vận hành một đại chu thiên, mà hiện tại mỗi ngày vận hành hai hoặc ba đại chu thiên, cũng may núi nhỏ không biết vì sao thạch nhũ nhỏ lục dịch nhiều hơn, lúc trước một ngày chỉ có hai giọt, hiện tại một ngày đã có hơn năm giọt.

Ngay cả Từ Từ cũng hoan hô nói với hắn, trên núi nhỏ đột nhiên có thêm hòn đồn khí, Từ Trường Thanh đối với hòn đồn khí trong miệng nàng nói hoàn toàn không hiểu, hỏi qua, Từ Từ biết cũng rất là mơ hồ, chỉ nói là linh khí thượng cổ rất lợi hại, chỉ một chút cũng có thể khiến cho vạn vật sinh trưởng.

sau đó liền kéo Từ Trường Thanh cho hắn xem hoa cỏ mấy ngày nay, một khối nhỏ trên đỉnh núi sớm đã mọc tràn đầy, một nửa là đầy tường vi xanh vàng trắng tím hồng, một nửa là nho h đại và nho ngư mất lần đó Từ Trường Thanh mang vào, lúc này đang có vô số ong mật ở trong hoa bay lượn tìm mật, sau đó Từ Từ liền chỉ tay nói với hắn mình lại nhường bao nhiêu rượu nho cho hắn, còn có bao nhiêu hoa mật, tồn bao nhiêu mật hoa tường vi.

Từ Trường Thanh đều theo nàng nhất nhất nhìn nhìn, không thể không thừa nhận, Từ Từ quả thật là một tiểu gia hỏa khả nhân có khả năng, bởi vì trên núi nhỏ hoa quả sinh trưởng mau, kết quả nhiều, cho nên trái cây ngày ngày đều có sản xuất, làm vô đã không kịp, đơn giản liền trực tiếp ở trong thạch động cắt một chỗ làm ra hồ ngọc một lớn một nhỏ, có thể trực tiếp gửi rượu quả và hoa tương, nếu muốn ăn, chỉ cần dùng bát ngọc múc lên một ít là được, cũng bởi vì linh khí thạch động rất thật, tồn một ly rượu quả mấy tháng, liền so được với một vỏ rượu ngon trăm năm.

Mà Từ Từ mỗi khi có trái cây mới liền thêm vào trong hồ ngọc, thêm ba năm, vị rượu nồng đậm đã là thể gian hân hữu, linh khí cực chân, rượu dịch cũng đã thành màu hổ phách, ngã vào trong chén ngọc đã có chút dính.

Mà kia hồ nhỏ hoa tường ngoài Từ Từ và mình ăn, đã tồn hơn phân nửa, hoa tường vi đã bị những lạn thành dạng thủy tinh, nếu đông lạnh, vào miệng liền tan, hương vị ngọt ngào đầy miệng, mật cũng không cần phải nói, mà thạch động còn có một đồng kén ngọc tằm, nếu lại tích góp thêm một ít, là có thể dệt ra một tấm ngọc tằm ti.

Từ Trường Thanh sau khi xem xong, biết Từ Từ thu thập không dễ, càng quý giá, hắn hỏi thạch nhũ trong thạch động nhỏ lục dịch có gì biến hóa, Từ Từ mê mang lắc đầu, nàng cho tới giờ cũng không động thạch nhũ trong thạch động, bất quá lại nói, tự mấy ngày trước đây, trong núi nhỏ đột nhiên có

thêm hồn đồn khí, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng núi nhỏ sau khi hấp thu , hoa quả đều mọc rất mau.

Đề cập mấy ngày trước đây, Từ Trường Thanh không khỏi ần ần đầu đầu, chứ không phải là chỉ chuyện hấn cùng với Chiến Vô Dã ngày ấy sao ? chỉ là chuyện đó cùng ngọc son có liên quan như thế nào, mà trong miệng Từ Từ cái gọi là hồn đồn khí lại là từ đâu mà đến, nghi vấn này hấn suy nghĩ mấy ngày cũng không rõ.

Từ Trường Thanh rời Chiến phủ, vốn có tâm né tránh Chiến Vô Dã, lại không ngờ Chiến Vô Dã thật cũng không tìm hấn, cho dù hấn hiện tại có nghi vấn, nghi hời để hiểu được hồn đồn linh khí kia, nhưng không có mặt mũi chủ động tìm hấn, lại càng không biết nói từ đâu.

qua thử hạ, nóng một ngày lạnh một ngày, ẩm lạnh luân phiên , Từ Trường Thanh thân mình càng thêm yếu không thể ra gió, may mắn lục dịch trên núi nhỏ trong thức hải so với lúc trước sung túc không ít, mỗi ngày có thể uống năm giọt, sớm muộn lại dùng nước âm ngâm nộ hoa tắm rửa, trước khi ngủ lại uống một ly rượu quả, kham kham còn có thể chịu đựng được, chỉ là linh khí mình có được chẳng qua thiếu thiếu một chút, còn lại lại đều bị sinh đan xanh xám trong đan điền hấp thu .

Cứ như thế , cho dù có hơn mười giọt lục dịch chống đỡ cũng chỉ sợ là có vào không có ra.

Trời lạnh lại nổi lên gió bắc, Từ Trường Thanh từ học đường trở về vô ý chịu gió, buổi chiều không ngờ ho khan , buổi tối uống một chén canh táo đỏ với gừng Tiễn Viễn ngao cho hấn, thân mình mới nóng lên một chút , trong phòng cũng thả chậu ấm, vốn định tắm rửa xong lên giường nghỉ tạm một phen .

Có người từ sau ôm lấy hấn, Từ Trường Thanh quá sợ hãi , lập tức liền há mồm gọi người, người tới tiến đến bên tai hấn nói:“Hừ, là ta.”

Từ Trường Thanh nghe ra người đến là ai , nhất thời toàn thân cứng đờ, nhin không được cúi đầu ho khan , người sau lưng nghe được hấn khụ thanh, nhất thời một tay ôm lấy hấn chuyển đến bên cạnh giường ấm áp, giọng điệu mang quan tâm nói:“Đã nhiều ngày có ngủ ngon không? sao lại ho khan ?”

Từ Trường Thanh tránh đi tay hấn, trong lòng kinh hoàng rất nhiều, trên mặt lại cố trấn định chất vấn :“Người tới nơi này làm cái gì ?”

Chiến Vô Dã quay đầu nhìn mọi nơi , trên mặt không có trêu tức Từ Trường Thanh e ngại trong lòng, chỉ bình thường nói:“ phòng này nhỏ như vậy, cũng không có hạ nhân hầu hạ, làm sao so được với người trong phủ chăm sóc chu đáo, không bằng sẽ theo ta trở về đi.”

Từ Trường Thanh nghe xong giọng điệu cẩn thận nói:“Phải về chính người trở về , ta ở đây rất quen.”

Chiến Vô Dã sờ sờ giường hỏi ngược lại:“Chỉ trải một tấm chăn, vuốt cứng rắn như thế làm sao quen ?”

Từ Trường Thanh nghe có tia tức giận, quay đầu không vui trả lời:“ Giường cứng của ta cùng người có quan hệ gì đâu ?”

Chiến Vô Dã thấy hấn kích động, vội hạ thanh âm kéo hấn ngồi xuống nhuyến thanh thương lượng nói:“Đã nhiều ngày người giận cũng đã giận, buồn cũng đã buồn, vốn nghĩ người hết giận sẽ hỏi phủ, nhưng đợi mấy ngày vẫn không trở về, người ở đây ở mặc dù tốt, nhưng dù sao trong cửa hàng nhiều người hỗn tạp, trong viện âm thanh tạc thạch mài ngọc nghe xong không tâm phiền ý loạn ? mọi người chuyện của mình còn làm không xong nào còn có thời gian chăm sóc người ? mà hôm nay cũng lạnh, sớm muộn gì hai bữa tắm rửa cũng không tiện, nào tự tại như ở trong phủ, dẫn tới ngọc bích thủy tri trong viện của ta tất cả đều là son tuyền dùng để pha danh trà tốt nhất, nếu người thích, có thể ngày ngày ở bên trong ngâm mình.”

Không đề cập tới cái thủy tri kia cũng không sao, nhắc tới Từ Trường Thanh càng tức giận đến mảy mưng thảng, nửa ngày mới lạnh giọng hừ nói:“Chiến tướng quân, tiểu nhân nơi này tiểu, dung không được đại giá của người, xin thứ cho không tiễn xa được.”

Chiến Vô Dã nghe xong ngăn ra, nhưng cũng không để tâm, chỉ không có nghe đến, ánh mắt giống như nhìn Từ Trường Thanh không đủ thẳng tắp đặt ở trên mặt hấn, nghe hấn nói chuyện không khỏi khuyển thân hướng bên người hấn lại gần, cố ý bỏ qua hấn dò hỏi:“Vì sao không muốn hỏi phủ ?”

Từ Trường Thanh vừa nghĩ tới chuyện ngày ấy , sắc mặt liền kém vô cùng, vốn khê nâng âm lượng, cũng nháy mắt hạ xuống :“Đừng hỏi ta ? người đã làm cái gì tự mình rõ ràng !”

Chiến Vô Dã nâng mi , trong tay thường thức vạt áo hấn, hỏi ngược lại:“Ta đã làm cái gì ?”

Từ Trường Thanh quay đầu nộ trùng:“Người. Biết rõ còn có hỏi !”

Chiến Vô Dã cười cười nói lại:“Bất quá là giúp người giải độc thôi tình tán mà thôi, việc này chỉ có người biết ta biết, trong phủ tiểu tư kia đã sớm bị phải trở về, căn bản không lưu lại bên ngoài, người đang lo lắng cái gì ?”

Từ Trường Thanh nghe vậy, sắc mặt nhất thời lúc xanh lúc trắng, nghe Chiến Vô Dã đúng lý hợp tình nói mà buồn bực, nhưng tiểu tư không ở ngoài lại khiến hấn khoan tâm, biết rõ hấn là nương danh nghĩa giải độc , chuyện xấu xa kia là thật, lại không thể đem chỉ trích nói ra miệng, đến mức sắc mặt hấn hự hồng, cúi đầu lại ho khan vài tiếng.

Chiến Vô Dã thấy thế cũng là khẩn trương ngồi qua vổ lưng cho hấn, cũng đem tay Từ Trường Thanh cầm lấy, lại nắm tay đầy lãnh ý, đuôi mắt lại đảo đến một chùm nho chưa trên bàn , không khỏi thần sắc biến đổi, ánh mắt có chút tìm tòi nghiên cứu nhìn về phía Từ Trường Thanh.

Từ Trường Thanh lúc này ho rồi lại nôn khan, ép buộc nửa ngày mới tốt hơn một chút chút.

Chiến Vô Dã nghĩ đến gì đó, đáy mắt rõ ràng mang theo khiếp sợ và mừng như điên, lập tức đem Từ Trường Thanh lăm tiến trong lòng như che chở trân bảo , miệng kiên quyết nói:“Một hồi liền theo ta hồi phủ đi.”

Từ Trường Thanh vô lực né tránh , trong miệng kiên quyết nói:“Tuyệt không hồi phủ.”

Chiến Vô Dã thần sắc có chút phức tạp nói:“Ta đây ngày mai liền vào triều báo cáo Thánh Thượng đem người tử hôn cho ta.”

Từ Trường Thanh nghe xong tròn to mắt không dám tin nhìn hắn nói:“Người điên rồi ?”

“Chúng ta đã chuyện vợ chồng , ta không ngại gánh thêm cái danh vợ chồng !” Chiến Vô Dã giọng điệu kiên định nói.

Hắn nói lảng lảng, Từ Trường Thanh nghe được sắc mặt trắng bệch, hắn biết Chiến Vô Dã không phải người hư ngôn, thân ở địa vị cao đương nhiên là nói được thì làm được, không khỏi run giọng nói:“Ta làm sai chuyện gì, người muốn nhục nhã ta như thế”

Chiến Vô Dã thấy hắn tức giận đến thân mình đều run rẩy, sợ hắn khí nộ bị thương thân mình, cuối cùng mềm lòng sửa lời nói:“Vậy theo ta hồi phủ, việc này tạm thời không đề cập tới.”

Từ Trường Thanh nghe vậy mới thôi run sợ , nhưng tay vẫn đang run kinh khủng, thân mình càng lạnh thêm ba phần, Chiến Vô Dã lập tức nhận thấy không thích hợp, vội vàng hỏi:“Toàn thân linh khí sao lại tiêu hao lợi hại như vậy ?”

Từ Trường Thanh chỉ không ngừng run rẩy hàm răng, cũng là lập cập nói:“Nếu không phải tại người, làm sao hại ta như thế.....”

Chiến Vô Dã cũng không nhận, lập tức đem áo choàng trên người cởi xuống bao lên trên người Từ Trường Thanh , sau đó cẩn thận ôm lấy hắn.

Từ Trường Thanh nặc dù thân mình như rơi xuống hầm băng, vẫn nắm chặt vạt áo hắn, gian nan nói:“Đừng để người nhìn thấy.....”

Chiến Vô Dã sớm đã lòng nóng như lửa đốt, lúc này hận không thể đem đỉnh tạp ra động đến, nghe vậy lại kiềm chế cảm giác nôn nóng, thân hình hóa làm một đạo hắc ảnh, tránh đi những người khác lùi thẳng vào bầu trời đêm phía trên.

Chiến phủ trong phòng lúc này bày ba chậu than, trong phòng cực kỳ ấm áp, trên giường trải thật dày hai tầng cảm ti tốt nhất, vừa mềm vừa ấm, không biết qua bao lâu, Từ Trường Thanh thân mình rốt cục cảm thấy ấm áp hơn, sau khi tỉnh lại, trong miệng đã có mùi máu làm hắn buồn nôn ra, không khỏi muốn phun ra.

“Đừng phun, một ngụm này là mấy ngàn lượng bạc.”

Từ Trường Thanh nghe được mấy ngàn lượng bạc mới miễn cưỡng nuốt xuống, không lâu thân thể liền truyền đến một cỗ ấm áp, linh khí tuy dư thừa nhưng hương vị thật sự không dám khen tặng, cau mày nhìn về phía Chiến Vô Dã bung bát bên cạnh, nhin không được hỏi:“Người cho ta ăn là cái gì ?”

Chiến Vô Dã đem một thìa nước canh cuối cùng trong bát đưa đến miệng bên hắn :“Ngoan, há miệng, ăn liền nói cho người.”

Từ Trường Thanh trừng hắn nửa ngày, mới dòi tầm mắt nhìn về phía cái thìa , màu đỏ giống huyết hồ , còn mao một cỗ mùi tanh, như là máu heo gì đó, vừa muốn há mồm hỏi lại, Chiến Vô Dã thuận thế uy vào trong miệng hắn, mới nói:“Vật ấy dùng huyết linh chi ngàn năm ngao chế mà thành, là dược đại bổ , ăn vào thân mình có cảm thấy tốt hơn hay không?”

Từ Trường Thanh cau mày nuốt xuống, vội vàng đứng dậy uống mấy ngụm ôn thủy Chiến Vô Dã truyền tới, hương vị trong miệng mới hòa tan chút, lập tức liền cố ý chọn thứ khác bạc nói:“Việc này nếu không phải người, ta cũng không cần uống linh chi ngàn năm khó nuốt này, đừng tưởng tìm cớ đòi bạc của ta.”

Chiến Vô Dã nghe cũng nhin không được nở nụ cười, buông chén nước nói:“Nói có lý, vô luận chuyện ra vì ai, nói đến cùng là ta đoạt linh khí của người, làm người thừa nhận nỗi khổ hôm nay , không bằng, ta lại đem linh khí nhất nhất trả người như thế nào ?”

linh khí tu luyện vài năm vô duyên vô cớ bị người cướp đi, nói không nội thương học máu là giả, nay nghe được còn có khả năng trả, Từ Trường Thanh nhất thời nhìn về phía Chiến Vô Dã, trong mắt có ti nghi hoặc nói:“Việc này là thật ?”

Chiến Vô Dã gật đầu:“Đương nhiên là thật.”

Từ Trường Thanh nhất thời đại hỉ, nhưng có chút phòng bị hỏi:“Cách thế nào ?”

Chiến Vô Dã ngồi vào bên người hắn, mặt lộ vẻ tiêu ý từ trong lòng lấy ra một quyển công pháp đến đưa cho Từ Trường Thanh nói:“Chiếu theo mà luyện là có thể.”

Từ Trường Thanh không nghi ngờ , lập tức mở ra giản lược xem xét , không cần một lát liền như phồng tay về mặt đỏ ửng đem sách dứt bỏ, trong miệng lại nổi giận nói:“Người hôn đản này, đây rõ ràng là dâm thư !”

Chiến Vô Dã ghé vào bên tai hắn dụ hống nói:“Nơi nào là dâm thư ? đây là bản đỉnh cực song tu công pháp, người đại khái không biết công pháp mình vẫn luyện là một loại đồng tu công đi, phá thân mình, công lực nhiều năm sẽ thất bại trong gang tấc, không công đưa cho đối phương.....”

Từ Trường Thanh thần sắc kinh nghi bất định, điểm ấy trên bản viết tay căn bản không có viết, hắn tất nhiên là không biết, cũng vẫn sờ vịn.

“Người cam tâm đem nhiều năm khổ tu tặng không ta sao ?”

Đương nhiên là không cam lòng !

“Vậy cùng ta luyện song tu công pháp này, đem thứ của ngươi đoạt lại là được.” Chiến Vô Dã dụ hoặc nói.

Từ Trường Thanh nhìn bản danh thư kia, lại liếc Chiến Vô Dã một cái, không khỏi hỏi ngược lại: “Ngươi quả thật coi ta ngốc như thế? muốn ta một người nam nhân cùng ngươi luyện tà môn ma đạo công này, nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Chiến Vô Dã ngửi hương vị trên người hắn lại nói: “Được, như thế danh bất chính ngôn bất thuận, ngược lại là ủy khuất ngươi, không bằng ta ngày mai liền tiến cung, đi thỉnh cầu Thánh Thượng vì ngươi và ta tứ đoạn lương nãi giai duyên, đến lúc đó lại cùng nhau luyện công pháp này, cũng liền danh chính ngôn thuận”

Thấy ánh mắt Từ Trường Thanh căm tức nhìn hắn, cười khề lại nói: “Nay ngươi ta đã là quan hệ như thế, muốn phủ nhận cũng không thực tế, nếu ngươi không muốn việc này công khai, ta cũng nguyện ý thay ngươi che giấu, vẫn tiếp tục cùng ngươi duy trì quan hệ lúc trước, ngươi vẫn là ngươi, không cần phải sợ hãi người ở sau lưng nói huyền thuyên.”

“Mà song tu công pháp này chỉ là một loại luyện công pháp môn mà thôi, đối với ngươi chỉ có lợi mà vô hại, cũng không phải khi dễ ngươi, ngươi hiện tại thân thể yếu đuối, đúng là thời điểm cần linh khí, chính mình mỗi ngày tu luyện chỉ sợ ngay cả duy trì thân thể di chuyển bình thường cũng không đủ, mà được thảo lại là ngoại vật, giải biểu khó hiểu bản, cho nên trước mắt , chỉ có luyện công pháp này từ trên người ta thái dương bổ hư mới là thượng sách, mà chuyện cá nước thân mật vốn là bản tính con người, trên đời nam tử tâm hoa vấn liễu đều là chuyện thường, không cần áp lực cũng không cần cảm thấy si nhục, thần tiên cũng là như thế, huống chi nhân hồ, tư vị giao hoan tuyệt vời ngươi cũng thử qua, như thế có thể gia tăng công lực, có thể từ trong đó có được khoái hoạt, có sao mà không làm?”

Từ Trường Thanh bị hắn nói một búng máu phun không được nuốt không đi, cảm thấy hắn nói những câu hữu lý, lại cảm thấy hắn nói những câu vô lý, muốn mắng chửi lại nói không nên lời , bất quá, hắn biết mình nếu không thuận theo hắn, vạn nhất hắn quả thật xin chỉ thị Thánh Thượng tứ hôn, về sau chỉ sợ không còn mặt mũi gặp người

lời của hắn vừa rồi tuy nói uyển chuyển, nhưng hiển nhiên không cho mình lựa chọn đường sống, ý tứ trong lời nói vô luận như thế nào đều phải cùng hắn luyện nam nam song tu thuật, Từ Trường Thanh dù mọi cách kháng cự, lúc này cũng không khỏi dao động .

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngủ Trường Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65

Mà trang đầu tiên của bản song tu công pháp có chữ thiên dương, tổng cộng chia ra bốn cuốn, mỗi cuốn mặt trên đều là văn hay tranh đẹp, mặt sau có giải thích chi tiết công pháp, mỗi trang đồ đều họa nam nam tương thụ chỉ pháp, trong đó thích hợp nhất cho Từ Trường Thanh tu luyện một quyển kia, Chiến Vô Dã đã mở ra cùng hắn đọc.

Cuốn đầu tiên tên là Cố Dương thức, chính là một loại thuật pháp thượng thừa hấp thu nguyên dương người khác để sử dụng cho tự thân , giảng giải chi tiết, đơn giản dịch học, tranh vẽ cũng sinh động, biểu tình động tác của nhân vật đều trông như thật, các loại tư thế hết sức miêu tả chuyện giao hợp, cái gì Chi tâm hướng phật, Quan âm tọa liên, Tim u tham mật, Ngự tường thiên đề, Vô không bất nhập, Di hoa tiếp mộc, Trong lòng lăm nguyệt, Uốn mình theo người vân vân, hơn mười thức, nhìn qua liền khiến Từ Trường Thanh cả người khó nóng mặt đỏ tai hồng, cũng có chút cảm thấy lo sợ không yên.

Đang định trở mặt đổi ý, Chiến Vô Dã đem sách khép lại ném tới một bên, sau đó nâng tay đem Từ Trường Thanh muốn đứng lên vô cùng thân thiết kéo đến trong lòng, nhẹ nhàng hôn hai má và mí mắt nóng bỏng của hắn, vừa nói với hắn , ngón tay cũng thừa dịp không chú ý vụng trộm từ trung y tham nhập trong tiết khố của hắn ngả ngón chậm niết, miệng hồng : “Đừng sợ, nếu không thích xem vậy thì không xem, đợi ta nhất nhất dạy ngươi là được, rất đơn giản.....”

Từ Trường Thanh mặc dù đã hưởng qua chuyện ái ân, nhưng trong lòng vẫn cho rằng lúc ấy mình bị được vật che lấp trí, thân bất do kỷ, bất quá, chưa từng nghĩ hiện tại thanh tỉnh là lúc bị Chiến Vô Dã khiêu khích như vậy, thân mình vẫn nóng lên, mà trong người ngứa ngáy, toàn thân yếu đuối vô lực, cho dù có tâm cự tuyệt, cũng vô lực chống cự, chỉ có thể ôm ở bị Chiến Vô Dã nhất nhất cởi quần áo, sau đó buông rèm, đưa hắn ôm đặt trong chăn gấm giờ trò, vuốt ve không ngừng, như kích thích một giai điệu động lòng người, dẫn tới Từ Trường Thanh thân mình xụi lơ một đoàn, trong miệng rên khẽ, mắt hàm xuân thủy, toàn thân biến thành hồng sắc.

Nếu nói Chiến Vô Dã mặc vào quần áo nhân khuôn nhân dạng, vậy thoát quần áo liền triệt để xé mở nguy trang ngày thường, lộ ra một thân cơ nhục và phức hạ như gang thép, chỗ khoe khoang kia càng thể hiện thân thể hắn khác hẳn với bản năng người thường, vật kia giống như đối mặt với bữa cơm mỹ vị , đối với người lúc này trần trụi mê người trên giường , lộ ra bản tính dã thú bản cuồng mạnh mẽ.

Chiến Vô Dã lúc này ngón tay tìm kiếm mọi cách tạo lộng, dưới tay mỗi một tác da thịt đều nhả nhụi nhìn không rõ hoa văn, ôn nhuận non mịn, khiến Chiến Vô Dã nhìn không được miệng lưỡi dán lên yêu thích không buông tay, mà thứ giữa hai chân xuất hiện một vật tím đen, càng làm cho người ta sợ

hải.

Từ Trường Thanh vừa rồi trong lúc vô tình coi trọng liếc qua cái đó dọa đến giữa mông run rẩy, nhưng lúc này là tên đã trên đây, đổi ý không được, Chiến Vô Dã thấy hấn hoảng sợ liền lấy chân bông giấu đi, cúi xuống nhỏ giọng mềm tiếng mọi cách trấn an, sau đó mới lấy một ít cao bôi vào trong đó, mà thứ tím đen tại giữa mông hấn không ngừng thử đi thử lại, chỉ chạm mà không vào, đợi vài lần ba phiên cuối cùng mới phá trận xông vào, Từ Trường Thanh nhất thời toàn thân kẹp chặt, đầu đến nước mắt rơi như mưa, há mồm muốn kêu lại kêu không ra tiếng, trên người ứa ra mồ hôi lạnh.

Chiến Vô Dã nâng tay vẫn che chở eo hấn, thấy hấn đau đón cảm thấy thương tiếc, không khỏi dừng động tác lại, sau đó đưa cánh môi đỏ mọng của hấn nhét vào trong miệng, mọi cách trêu đùa liếm mút, thẳng đến khi hấn mềm cả người, cổ gian trắng mịn, sắc mặt đỏ tươi, mới bắt đầu nhẹ nhàng lướt động, cũng tùy theo dần dần nhanh hơn, động tác mãnh liệt Từ Trường Thanh chỉ cảm thấy giữa hai mông vừa đau vừa ma vừa ngứa, hàng trăm tư vị nảy lên trong lòng, tỳ vào trong lòng Chiến Vô Dã, trong miệng càng khốc liên tục, dâm ngữ không ngừng bên tai, nghe Từ Trường Thanh động tình lãng thanh tiêm ngữ, Chiến Vô Dã chỗ kia kim lòng không được phía dưới lại trưởng lớn thêm một vòng, dọa Từ Trường Thanh sợ hãi càng không ngừng bầu lấy hấn, mà hấn cũng cảm cánh tay Từ Trường Thanh, cắn răng hấp khí, động tác càng nhanh đến nỗi ngay cả giường cũng kêu ken két, ở trong phòng lung lay sắp đổ.

Không biết qua bao lâu, đợi hai người tương tục động tình hoãn xuống, là lúc dương tân quán nhập, Chiến Vô Dã mới cúi xuống nhỏ giọng chịu hấn vận hành Cổ Dương thuật, Từ Trường Thanh lúc này mồ hôi thay nhau nổi lên, thờ hồng học cả người mềm mại như nước, hai chân mềm mềm khoát lên bên hông Chiến Vô Dã, vô lực bán huyền vào không trung, ngay cả khí lực buông ra không có, thẳng đến khi bàn tay lớn của Chiến Vô Dã dán lên bụng hấn, mới mang về mặt khăn trương mở mắt ra, theo lời làm theo, mãi cho đến khóa tinh hấp dương xong mới cảm thấy đan điền tiến vào một dòng nước ấm, cả người đứng là ảm áp nói không nên lời, ảm áp này khiến cho thiếu hụt của hấn giảm hơn phân nửa, sắc mặt nhuận hồng, thân mình cũng có chút khí lực, cơ hồ xem như thời khắc linh khí nhiều nhất trong cơ thể mấy ngày nay.

Mà Chiến Vô Dã cúi đầu nhìn mỹ nhân khiến người yêu thương phía trên chân thiên lam ti bạch, lúc này đầu đầy tóc đen tán loạn, một thân da thịt ngọc bạch quang lõa, cực kỳ non mịn, thân mình dụ nhân ngang dọc, giữa hai chân có hoa phấn nộn, eo thon mông tròn, khe hở tiểu hốn ở giữa thân mình Từ Trường Thanh run nhẹ như ản như hiện, nghĩ lại vừa rồi luyện Cổ Dương thuật, nơi đó như miệng lưỡi phun ra nuốt vào, tư vị tuyệt vời, nháy mắt khiến yết hầu Chiến Vô Dã ngứa lên.

Nhớ lại Thiên Dương Hợp trong ba cuốn có một thức Ngư tường thiên đề, không khỏi tâm dương khó nhịn, vì thế đem Từ Trường Thanh chặn ngang ôm lấy, trong tay không ngừng xoa nắn đoàn phấn nộn dưới thân kia, miệng hàm chứa vành tai hấn cười nói: "Còn khí lực không, vừa rồi chiêu Tim u tham bí này đã luyện qua, không bằng chúng ta lại thay bằng một thức....."

Từ Trường Thanh bị hấn nhu niết đến mức cả người mềm oặt, tuy rằng thân mình bị chòng ghẹo có chút mất cảm, nhưng ý thức đã khôi phục. nghe nói thế cô dựng thẳng mi muốn mở miệng cự tuyệt, còn chưa kịp nói ra, thân mình đã bị đột nhiên lật qua, biến thành nằm sấp, phía sau mông tròn bị bắt nhếch lên, mà chỗ tiểu huyết cũng bị hấn dùng ngón tay tách ra.

Tùy theo Chiến Vô Dã cả người nằm ở sau lưng hấn, trong chớp mắt tiến vào, sau đó chậm rãi cọ xát, đến khi Từ Trường Thanh bị đâm thanh xuân tình dâng, không chịu nổi miệng phun ngậm thanh, cả người eo thon nhũn ra, nước suối tràn đầy chảy ra mới dần dần nhanh hơn.

Chiến Vô Dã tuy nằm ở trên người hấn, vẫn dùng song chưởng chống giường, không dám đem nửa điểm khí lực trên người đè ở trên người hấn, chỉ là kẻ sát sau lưng hấn, phiến da thịt trên tám lưng kia vô cùng tế nộn trơn nhẵn, xúc cảm còn hơn cả lụa tơ tằm tốt nhất, mà nơi cất chứa phát nhiệt, hơn nữa luyện song tu thuật pháp càng không ngừng bao hấn hấp nạp nuốt phun, một hé một lui, vào trong đó liền như trong cảnh cực lạc, khiến người dục tiên dục tử.

Lúc này phía trên giường, hai người đang gất gao quấn chặt, vừa lên một trận, như bóng với hình, tựa như một đôi cảm lí, nước chảy bèo trôi, đùa thủy đồng hoan, dù Từ Trường Thanh hai chân càng thêm vô lực, eo thon trùng xuống, lại vẫn rên khẽ theo động tác mạnh mẽ của Chiến Vô Dã trái phải xoay mông, giống như cá chép vẩy đuôi, không ngừng đón ý nói đùa với tiến công của Chiến Vô Dã, tiếng động kích tình vang vọng trong phòng, không dứt bên tai.

Thẳng đến khi luyện được bốn thức, Chiến Vô Dã mới bằng lòng để hấn ngủ yên, mà song tu thuật cũng thật hữu hiệu, nếu là bình thường, hấn lần này giao hợp chỉ sợ sớm chết ngắt, nhưng hiện tại chỉ cảm giác được có tia môi một chút buồn ngủ, ngay cả miệng huyết cũng cực kỳ sạch sẽ, bất quá khiến hấn dễ ý là hấn buồn ngủ Chiến Vô Dã cũng gất gao ôm hấn không chịu buông tay, Từ Trường Thanh tuy bất mãn trách cứ, nhưng thấy thế đột nhiên trong lòng ảm áp, bởi vì bộ dáng Chiến Vô Dã hiện tại hơi giống ngân sói có được món đồ chơi, bảo hộ ôm trong người không chịu để người động vào, tùy theo liền an tâm ngủ.

Mà Chiến Vô Dã lúc này không phiền cúi đầu nhìn dung nhan khi ngủ của Từ Trường Thanh, càng nhìn càng thích, nhớ tới bộ dáng hấn vừa rồi cùng với mình ngọt ngào triền miên, càng thêm thỏa mãn, cánh tay giữ lấy chặt hơn, trần ái hôn môi, thẳng đến khi tay vươn đến chỗ bụng hấn mới tạm dừng.

Lúc trước lão nhân miệng luôn nhắc hấn nhớ kỹ nói dối tông đường đối với Chiến gia trọng yếu như thế nào, vì thế tám tuổi vì hấn định hôn nhân, mười hai tuổi liền để hấn cưới vợ quá môn, nhưng đối với Chiến Vô Dã từ nhỏ nuôi thả khó thuận, chuyện quan trọng không gì ngoài tu luyện và thực lực, so ra kết hôn sinh đều không đáng nhắc tới, cùng người giao hợp cũng bất quá là thư giải dục vọng của mình mà thôi, mà người đến thư giải bất quá là công cụ, đối với có từ tự hay không càng lạnh lùng, không hề cái gọi là tình cảm.

Nhưng từ khi gặp được người trước mắt này, chậm rãi từ hoài nghi đến âm thầm chú ý hấn, từ thích đến ghen tị giữ lấy, giận dữ hoặc cười không một động tác không hấn để tâm, khi biết được người âu yếm luyện công pháp đặc thù, cũng có mang từ tự hậu đại của mình, nội tâm thế nhưng đại bi đại hi thay đổi rất nhanh, lúc trước gọn sóng lạnh lùng không sợ hãi ở trên người hấn đã không còn nữa điểm, lo được lo mất căn bản không giống chính mình, sợ hấn hoài từ tự đối thân thể không ổn, vừa vui đến có thể thông qua chuyện này đem Từ Trường Thanh chặt chẽ khóa chặt bên mình, rốt cuộc không lý khai hấn.

Đã nhiều ngày thấy hần gầy đi trong lòng nôn nóng, thấy hần nhũu mảy lại cảm thấy khủng hoảng, biết hần thân mình hư nhược, liền chạy đến ngàn dặm ở ngoài Hoàng Nguyên Phong đại khai sát giới cùng các thủ cướp đoạt huyết linh chi, chỉ để người trong lòng bỏ thân thể, khi biết được hần nguyện ý cùng mình song tu thì vui sướng ngập trời, nghe hần kêu đau thì đau lòng thương tiếc, thấy hần động tình thì như uống mật, càng thêm ra sức, thậm nghĩ đem thứ tốt nhất mình có được toàn bộ cho hần, chỉ hy vọng hần ở bên mình, không rời không chê.

Tay chậm rãi vỗ về bụng Từ Trường Thanh, nghĩ đây là cốt nhục của mình, là hần cùng Từ Trường Thanh cộng đồng, đột nhiên liền có tia chờ mong, nghĩ có thể âu yếm như người bình thường hay không, lại sợ hần lạnh, vội vàng phủ thêm chăn bông, không dám đánh thức hần, chỉ có thể nắm một đầu tóc đen mọi cách hít ngửi yêu thích không buông tay.

Rất nhanh đã vào đông, Từ Trường Thanh đã từ tiểu viện ban đầu chuyển đến chính viện, ăn mặc chỉ dùng không chỉ không khác trước, thậm chí còn tốt hơn, trong phòng mỗi ngày đều tốt ba mặt tường nhiệt, cửa còn đặt chậu than, so với bên ngoài trời giá rét đông lạnh vào phòng ấm áp như xuân, dù chỉ mặc trung y cũng không cảm thấy lạnh, bên trong bố trí bình ngọc đồ sứ cảm liêm ti đoạn ấm áp lịch sự tao nhã, dù là một cái ghế, mặt trên cũng là trải đệm bông thật dày, ngồi lên trên tuyệt không làm người ra cảm thấy lạnh hay cứng, còn chuyên vì Từ Trường Thanh làm một cái giường, viết chữ một môi có thể nằm xuống nghỉ ngơi, mặt trên cũng trải thật dày, tuyệt đối sẽ không làm thân mình hần khó chịu, ngay cả ở trên cũng trải hơn mười tấm da hổ, tất cả đều là Chiến Vô Dã lúc trước săn trở về chuyên để người xử lý tốt trải trong phòng Từ Trường Thanh, cho dù đi chân trần trên mặt đất cũng sẽ không cảm thấy lạnh, cực kì xa xỉ.

Bất quá, Từ Trường Thanh không quá nhận tình của hần, hần bố trí như thế cũng là có ý đồ khác mà thôi, bởi vì cách sân của Chiến Vô Dã gần, buổi tối dễ đến, cho lui hạ nhân tiến vào, liền biến đổi cỡi quần áo hần muốn làm chuyện mây mưa, nhiều lần không làm ba bốn hồi liền không chịu bỏ qua, đem thân mình hần trở thành đồ chơi lăn qua lộn lại, cần đến tấp tểi, ngay cả chỗ bần kia cũng không buông tha, thật sự là cực kì cảm thú.

Nghĩ đến đây, Từ Trường Thanh vừa tựa vào giường dựa vừa cầm sách, trong lòng vừa âm thầm mắng chửi hành vi vô sỉ của Chiến Vô Dã.

Nhìn hần ban ngày mặc quần áo vào ra khuông ra dạng, buổi tối vừa cỡi quần áo, liền như sói như hổ quá thú tính, quần quít lấy hần luyện Cố Dương thức.

Có một lần lại muốn hần tập thức Phiên vân phúc vũ, ép hần tự tay cảm thành giường, hần ở phía sau trung bình tấn đưa vào trong hần, chân mình không vững chỉ có thể quỳ gối ôm lấy đầu gối hần, nửa đặt vào không trung mặc hần khi dễ, đến cuối cùng khóc kêu cổ họng phát ách, mới tính từ bỏ, mắng hần là cảm thú hần không ngại, rõ ràng lúc trước tính tình rất xấu, bất quá lần đó nguyên dương lấy được của Chiến Vô Dã là nhiều nhất.

Ngay cả giường dựa dưới thân cũng không có may mắn thoát khỏi, ở trên mặt Chiến Vô Dã đã ít nhất hơn mười lần ôm hần, hai gò má giao thiệp, cổ giao hôn, cùng hần loan phượng song ngoạn, cảm sát hòa mình, lật các loại tư thế phiên lãng hình hài.

Vốn lúc trước ngày hôm sau mình còn xấu hổ phiền não đủ loại, nhưng mấy ngày nay không biết vì sao, có chút quen, cảm thú kia gần đây, chỉ hơi một câu, thân mình liền không thể không chế bần rùn vô lực, chỉ có thể mặc hần muốn làm gì thì làm, lại như ăn xuân được ở trên người hần rung đùi đắc ý, nức nở khẽ khóc, thật là không có tôn nghiêm.

Bất quá khiến Từ Trường Thanh nghi hoặc là mỗi lần giao hợp, nguyên tinh của mình đều khóa chặt chưa từng phân cho Chiến Vô Dã mảy may, mà nguyên tinh của Chiến Vô Dã hao tổn rất nhiều, ăn theo song tu chỉ pháp, nguyên tinh của nam tử chính là linh khí đại bổ, đương nhiên trân quý vô cùng, tuy lúc trước từng nói muốn bắt hần trả lại linh khí đã mất của mình, nhưng cũng không nên cung cấp như là không cần bạc, may là Chiến Vô Dã nhiều nguyên dương, không sợ khô kiệt, nếu không phải thế Từ Trường Thanh hơi cam tâm ở trước giường cho hần đùa nghịch như vậy, vì quả thật mình được rất nhiều chỗ có ích.

Ít nhất trong cơ thể linh khí tràn đầy, công lực đại tăng, tuy là ngẫu nhiên trong bụng sẽ cảm thấy không quá thoải mái, nhưng cũng có thể xem nhẹ, lúc này trong đan điền đã lục ý dạt dào, tất cả đều là linh khí mình dùng lực dịch tu được, trong xanh còn pha tạp một chút khí xám.

Khí xám này là sau mỗi lần mây mưa cùng Chiến cảm thú đoạt được, biết màu xám là nguyên dương của hần, một lần chỉ hấp thu rất ít, nhưng có thể khiến đan điền linh khí đầy đủ, tụ mà không tán, dùng cực kỳ tốt.

Trong thời gian đó sinh đan xanh xám tựa hồ lại lớn lên không ít, chung quanh quay mấy tầng sương linh khí xanh xám mờ mờ, Từ Trường Thanh nhìn không thấu vật trong đó, bất quá sinh đan dần dần tăng lớn, Từ Trường Thanh vẫn cho rằng là mỗi ngày hấp thu linh khí nhiều hình thành, vẫn chưa cảm thấy không ổn.

Bởi vì Từ Trường Thanh tiếp xúc song tu công, đã ẩn ẩn ý thức được mình đang rảo bước tiến đến đường tu đạo, hần từng xem qua về lý thuyết tu đạo, biết người tu đạo theo đuổi là trường sinh bất lão thiên đạo, trong đó tựa hồ có một câu, trong cơ thể thiên địa hình thành một đan, đợi đan phá hóa anh, duyên thọ ngàn năm, chỉ không biết sinh đan mình tu luyện có thần kỳ như lời người tu đạo hay không.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Tương Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66

Từ Trường Thanh ban ngày đi học đường nghe phụ tử giảng bài, buổi tối cùng Chiến Vô Dã luyện thuật song tu, ngày qua cực nhanh, đảo mắt qua ba

tháng, thời tiết đã vào đông khác nghiệt, có thể bởi vì thời gian này vạn sự hải lòng, cũng có thể là mỗi ngày tràn đầy tinh khí trong cơ thể, Từ Trường Thanh cực kì khác với bình thường, nếu lúc trước cả người ôn nhuận như ngọc, tình nhược xử nữ, nhưng nay không thể nghĩ ngờ ánh mắt minh lưỡng, sắc mặt hồng nhuận, nhắc tay nhắc chân đều dẫn người chú mục.

Bất quá đây chỉ là Từ Trường Thanh trong mắt ngoại nhân, mà hần bản nhân không cảm thấy khí sắc cùng ngày thường có khác, chỉ cảm thấy mình tựa hồ béo, nhất là bụng, hơi hiện ra bụng nạm, tuy rằng không nhìn kỹ, nhìn không ra, nhưng lấy tay sờ, vẫn là có thể cảm giác được.

Cẩn thận ngẫm lại, có thể là gần đây ăn nhiều, lúc trước thập phần phản cảm ăn thịt, không biết làm sao lại yêu thích lên, người vị thịt mà chảy nước miếng, món thích nhất là thịt xương đầu ngao lão thang, và máu hươu làm dồi, lúc trước thích đồ ăn mộc mạc, hiện tại gì cũng không chê, không khỏi khiến Từ Trường Thanh tâm sinh quái dị, nhưng nghĩ đến tiểu sinh đan lớn bằng nắm tay trong đan điền, chỉ đành đem thay đổi của mình quy về nó, có khi cũng lo sợ bất an nghĩ, hay là thật sự sẽ phá đan hóa anh?

Mà Chiến lão tướng quân thường xuyên bề quan, gần đây lại thường xuyên xuất quan đến thăm Từ Trường Thanh, lão tướng quân lúc trước cảm thấy uy nghiêm bức người, nhưng trên thực tế nói chuyện cực kỳ khôi hài, lúc trước đối với Từ Trường Thanh đã thực không tệ, hiện tại càng quan tâm đầy đủ, mỗi khi tới nhìn hần đều tươi cười đầy mặt, tựa hồ đối với Từ Trường Thanh vừa lòng ngay rồi.

Trong phủ một ít nguyên liệu nấu ăn trân quý đều không keo kiệt đưa đến trong viện của hần, điều này làm cho Từ Trường Thanh ần ần cảm thấy không đúng, nếu nói Chiến Vô Dã đối với mình biểu hiện như bụng trong tay sợ bay, ngâm trong miệng sợ tan, còn có thể giải thích tên kia luôn tinh trùng thượng não muốn cùng mình, nhưng Chiến lão tướng quân làm sao cũng không có lý do gì, nếu quả thật biết được tôn tử cùng nam nhân hoan hảo thì không nên có thái độ như vậy. Người khác không biết, Từ Trường Thanh lại biết, Chiến lão tướng quân muốn ôm tôn tử, chất trai tâm tình cấp bách như thế nào, Từ Trường Thanh dù trong lòng nghi hoặc, nhưng nghĩ không ra nguyên do.

Mấy ngày trước Chiến lão tướng quân còn để người đưa tới một kiện áo lông hóa hồ ly tốt nhất cho hần chống lạnh, mà Chiến Vô Dã thiên cương lạnh lùng đã cho hần làm một kiện áo lông bạch hồ, hai người trịnh trọng như sợ hần bị lạnh, càng khiến hần cảm thấy nghi hoặc.

Bất quá mấy ngày sau một chuyện khiến Từ Trường Thanh đem điểm đáng ngờ này buông xuống.

Bởi vì thời tiết rét lạnh, gần đây không thường đi đồ thạch tràng, ngẫu nhiên mà đi, Chiến Vô Dã bắt vài tên tiểu tư cùng đi, phô trương khiến người chú mục, vậy còn không bằng không đi, huống hồ trong kho ngọc thạch của cửa hàng sớm tồn vật liệu mua về một năm nay, đủ cho bọn A Đức bận rộn hai mùa đông.

Kỳ thật mua bán ngọc khí cũng phải nhìn thị trường, bình thường đều là loại nào ngọc bán được nhanh liền ngọc kiện loại đó, cho nên cũng không phải mua về một khối vật liệu liền toàn bộ làm thành ngọc sức, bình thường đều làm trước một chút thử thị trường, bán được mau liền tiếp tục làm, bán chậm liền đem liệu cất vào thạch khố, có khi cách mấy tháng nhu cầu với vật liệu này lại tăng, cho nên vật liệu chưa mài trong thạch khố còn có rất nhiều đều để đó chờ bán, cho nên không vội mua thêm đá về.

Từ Trường Thanh tan học, mặc áo lông bạch hồ Chiến Vô Dã đưa mang theo túi đi ra, ở cửa lập tức liền có hai gã tiểu tư tranh nhận, mà cổ kiệu thiên lam đang ở ngoài chờ, lúc trước đi học, nếu thấy nhà ai dùng kiệu đưa thiếu gia đi học, Từ Trường Thanh đều cười nhạt, cảm thấy là nuông chiều từ bé ngay cả vài bước cũng đi không được.

Kết quả vài năm sau cũng đến phiên mình, cổ kiệu này là Chiến lão tướng quân thường xuống, nói là hiện tại trời giá rét, ngồi kiệu có thể an ổn hơn, đối mặt với hảo ý của lão tướng quân, Từ Trường Thanh nhất thời không thể cự tuyệt, hơn nữa gần đây cũng không biết vì sao, tuy toàn thân linh khí dư thừa, nhưng không thích đi đường hoạt động, thậm chí muốn nằm trên giường dựa ấm áp chợp mắt, cho nên liền vừa đẩy lòng tự giễu sống lớn như quan lão gia đi đường đều phải có người hầu hạ, vừa ngồi vào trong kiệu trải hai cái chăn miên cầm, tay cầm noãn lô đã sớm chuẩn bị tốt một đường buồn ngủ.

Vừa hồi phủ, liền nghĩ thấy từng trận mùi thịt trong viện mình, nhất thời bụng đói kêu vang, cởi áo lông liền đi phòng bếp, đầu bếp nữ cùng hạ nhân đã sớm chuẩn bị cơm trưa khi hần tan học, tất cả hơn mười món, hần không chỉ một lần cười nói với đầu bếp nữ, đây là muốn đem hần cho ăn thành đại mập mập, đầu bếp nữ lại cười đáp: “Đây đều là thịt tươi Chiến thiếu tướng quân mỗi ngày săn trở về, khối thịt tốt nhất trên người con mỗi đều đưa tới săn chúng ta, hôm nay nếu không làm thức ăn tươi, ngày mai cũng sẽ không còn tươi.”

Từ Trường Thanh ăn thịt trong chén thịt hầm, nghe xong khoe miệng cong lên, nghĩ Chiến Vô Dã có phải mỗi ngày nhàn không có chính sự đi làm hay không, ngày ngày đi săn chim bay cá nhảy, động vật thấy được hần là mệnh trung sát tinh, bất quá nghe đầu bếp nữ nói, đưa đến nơi này đều là phần tươi nhất trên người con mời lại, cảm thấy vui rạo rực, nhưng miệng cũng không thừa nhận, trực tiếp nói: “Bất quá là hần không thích ăn đưa đến chỗ ta mà thôi.....”

Đầu bếp nữ ở bên cạnh thêm canh thịt cho hần, nghe vậy cười mà không nói, thầm nghĩ khẩu thị tâm phi, ai nhìn không ra.

Ăn no cơm, về phòng từ không gian lại lấy một ly rượu quả uống, tan đi vị vị trong miệng, lại pha ly trà hoa tường vi, uống xong trà dư cũng không lãng phí, ăn ăn trong miệng rồi súc miệng phun ra, trong miệng tràn đầy mùi hoa.

Cởi ngoại sam liền vào trong phòng ấm, nằm lên trên giường dựa chợp mắt nửa canh giờ. Chiến Vô Dã sau khi trở về nhìn thấy một bức mỹ nhân đi vào giấc ngủ đồ, mà nằm nghiêng thế kia, eo ở sau trung y hơi lộ ra bụng nạm, càng khiến Chiến Vô Dã cảm thấy ấm áp, bỏ đi gián giáp cùng tí khẩu trên người, lại nhẩn nại ở bên cạnh chậu than hơi đi một thân lãnh ý, mới cất bước đi đến người trên giường.

Từ Trường Thanh ngủ rất say, đối với hơi thở trên người Chiến Vô Dã thật là không có phòng bị, cho nên Chiến Vô Dã ngồi ở bên người hần, vỗ về tóc đen của hần, bả vai, bụng, hần chỉ theo bản năng than thở một câu, sau đó nhịn không được hướng chỗ nguồn ấm cọ cọ.

Chiến Vô Dã vốn chỉ tới nhìn xem, không muốn đánh thức hần, nhưng người này không thể nghĩ ngờ khiến hần trong lòng đột nhiên dấy lên dục hỏa, tâm

đương khó nhin , liền chống ở hai bên giường , sau đó ngửi mùi hoa trong tóc hân , mà hơi thở kia càng thổ khí như lan, không khỏi khiến hân ngửi thấy lại hít vào, miệng lưỡi tiên điểm cực kì mê người khiến hân không tự kìm hãm được tiến lên, ngậm vào miệng nhẹ nhàng hấp cần.

Từ Trường Thanh đang trong lúc ngủ mơ, liền cảm thấy vật khác thường trong miệng, thân mình hơi lạnh liền rơi vào trong lòng một khối nhiệt nằng, hân theo bản năng mở rộng chân, đợi giữa chân truyền đến ma dương ấm áp, mới toàn thân hư nhuyễn mở mắt ra, nhìn thấy Chiến Vô Dã đã bỏ áo, chỉ dư tiết khố, quỳ gối giữa hai chân hân, mà mình thì toàn thân lơ lửng, quần áo không thấy bóng dáng, chỗ kia giữa chân hoàn toàn bại lộ trước mặt Chiến Vô Dã , nhất thời liền vừa thẹn vừa giận nói:“Đường đường đại tướng quân đối với ta làm loại chuyện cầu thả này, cũng không sợ bị người biết được, trị tội ngươi ban ngày tuyên dâm, phóng dâm loạn !”

Chiến Vô Dã cười hắc hắc, nói:“Loại sự tình này truyền ra bất quá là để người gãi ngứa, ta thanh danh không tốt cũng không chỉ có cộc này, chỉ là phóng dâm dâm loạn, lại không phải một mình ta có thể làm được.....” Nói xong liền cúi đầu tay miệng cùng sử dụng.

Hấp đến khi Từ Trường Thanh cả người vừa nóng vừa ngứa, trong miệng rên rỉ không thôi, nhin không được mở rộng chân, khom lưng khê động trước Chiến Vô Dã, muốn để hân ở nơi sâu thẳm chất hẹp của mình.

Chiến Vô Dã lúc này không vội không chậm, lật tới lật lui vài lần, liền tiến đến bên tai hân nói:“ Bộ dáng ngươi cầu hoan như bây giờ, cũng muốn ta trị tội ngươi phóng dâm loạn hay không, ần ?”

Từ Trường Thanh nghe hân nói hạ lưu, không khỏi sắc mặt hồng trướng, vừa định khép chân lại, Chiến Vô Dã đem hân từ phía sau ôm lên, sau đó ngồi xuống giường , Từ Trường Thanh lúc này đưa lưng về phía Chiến Vô Dã ngồi ở trên người hân, mà hai chân bị Chiến Vô Dã hướng hai dạng ra, mở to chân đối diện mặt sàn, không khỏi khiến Từ Trường Thanh rất là xấu hổ, vừa muốn tránh ra, đã thấy Chiến Vô Dã đưa tay lấy ra kia một mặc bông bằng tử ngọc mới khắc hoa , một đầu vuông, một đầu tròn, đầu tròn khắc chính một gốc tử trường vĩ, là Từ Trường Thanh trước đó vài ngày bảo A Đức làm, hôm nay vốn muốn dùng để đâm lưng, thấy Chiến Vô Dã cầm đến, liền cảm thấy không ổn.

Quả nhiên, Chiến Vô Dã nhìn nhìn, cười, cúi đầu hôn hôn vành tai đỏ bừng của người trong lòng nói:“ Có Dương quyền một còn có một thức chưa thử qua, hôm nay nhân đến vô sự, liền dùng nó thử một lần.”

Từ Trường Thanh vẫn cảm thấy họa đồ trong sách ngày đó cực kỳ dâm loạn không chịu nổi, cho nên rất ít lật xem, đương nhiên không nhớ rõ còn có thức nào chưa làm, còn đang nghi hoặc, Chiến Vô Dã đã đem đầu tròn khắc hoa ở giữa hai chân rộng mở của Từ Trường Thanh không ngừng cọ sát, khê ần mà không vào, chơi đến bất diệc nhạc hồ, lặp lại mấy lần mới chậm rãi đẩy mạnh, chỗ khắc hoa gấp gheñh, cọ vào nơi đó của Từ Trường Thanh cực kỳ ngứa ngáy, nhin không được run chân.

Chiến Vô Dã không chịu buông tha, từ trên xuống dưới, trái trái phải phải, không ngừng chuyển động, làm Từ Trường Thanh không ngừng vận vẹo, vừa tức vừa giận, nhưng Chiến Vô Dã ôm hân thực chặt, tránh thế nào cũng tránh không ra, đến khi mắt hân nước mắt mắng hân mấy tiếng cảm thụ, mới đem ngọc bông rút ra, sau đó cho Từ Trường Thanh xem.

Bởi vì tu song tu chi pháp, chỗ kia không cần bôi cao chỉ, có thể non mịn, lúc này chỗ khe ngọc chạm rồng có không ít thanh dịch trong suốt ở trong đó, lấy đến hân trước mắt kéo tở đi ra, cực kỳ thối nát, Từ Trường Thanh nhìn thoáng qua, sắc mặt đỏ bừng dôi tằm mắt, bắt hân lấy đi, trong lòng lại nghĩ thứ này về sau tuyệt đối không được giữ lại, ước gì hiện tại liền ném đi.

Mà Chiến Vô Dã ghé vào lỗ tai hân nói:“ Chiêu này gọi là Tra đao vào vò, chỉ là chuỗi đao rất nguy hiểm, ngọc bông khắc hoa này ngược lại không tệ, không cho ngươi vụng trộm ném đi, về sau ta muốn lấy ra nhiều hơn vì ngươi mài mới tốt.....” Vừa trêu đùa, vừa là kéo tiết khố, lên tư thế công tiến vào.

Từ Trường Thanh không phòng bị không khỏi kêu một tiếng đau, chỗ kia bị hân biến thành run rẩy không ngừng, liền nâng tay cầm lấy hân nói:“Đừng, đừng quá sâu.....”

Một lát sau lại ai thanh cầu xin tha thứ:“Đừng, đừng nhanh như vậy, để ta nghỉ một chút.....”

Lại một lát sau Từ Trường Thanh đã liên tục kêu khóc, cả người đều mềm yếu thành một bãi nước, vật kia của Chiến Vô Dã ở trong thân thể hân đảo loạn vừa mau vừa sâu vừa ngoan, kim lòng không được không khỏi bật khóc kêu mắng, cũng quên song tu thuật, cuối cùng biến thành chỗ hai người tương liên bạch trọc phủ đầy bờ mông trắng mịn.

Sau đó Chiến Vô Dã lau sạch sẽ cho Từ Trường Thanh, mặc trung y cho hân ẩm giường, hôn hôn mới rời đi, Từ Trường Thanh mệt chết lại ngủ một canh giờ, mới miễn cưỡng đứng dậy đi cửa hàng ngọc .

Bởi vì ngày thường ngọc trong cửa hàng đều Trần chương quỳ một mình trông giữ, cho nên Từ Trường Thanh cho hân lương cực cao, đã gấp ba cửa hàng ngọc khác, chỉ trong vài năm , cửa cái của Trần chương quỳ đã pha phong, tiền bạc trong tay mặc dù không thể nói là đại phú đại quý, nhưng đã có thể tự lập tiểu hộ, nhưng tuổi hân đã lớn, dưới gối lại vô từ, có đồ đệ hiểu thuận bên người liền không muốn ép buộc nhiều .

Từ Trường Thanh vào cửa hàng ngọc thấy chương quỳ đang một thân tú bào tơ lụa ám lục, rạng rỡ cùng người giới thiệu ngọc trầm xanh thắm cho nam tử, nhìn thấy Từ Trường Thanh lập tức xoay người hành lễ nói:“Đồng gia hảo.”

Lúc này trong cửa hàng có người, Từ Trường Thanh chỉ gật gật đầu, sau đó ám chỉ tiểu nhị khác không cần tiếp đón mình, liền tìm xích đu ngày thường đặt ở bên cạnh chậu than ngồi xuống, lại từ trên bàn lấy qua Kính Thi sớm đã được tiểu nhị chuẩn bị tốt, lật đến đoạn lần trước , từng câu từng chữ thăm dòc.

Mà người bên ngoài vừa rồi nhìn thấy Từ Trường Thanh, đều hướng chương quỳ hỏi:“Đây là đồng gia nhà các ngươi, sao lại trẻ như vậy?”

Trong đó vài cô nương tiểu thư chưa lấy chồng, đều nương xem ngọc mặt mày đồ ửng nhìn lên Từ Trường Thanh, càng xem càng tâm nghi, đáy mắt đều lộ ra thần sắc ái mộ.

Trong đó một vị tiểu thư và một nha hoàn bên cạnh ngồi xa nhất, cũng liên tiếp đưa mắt qua, tiểu thư kia dung mạo tốt đẹp, nhìn về phía Từ Trường Thanh so với người khác thần sắc có thêm khiếp sợ và hồi ý.

Nàng đó là nữ nhi của thương nhân từ nhỏ dính thân cùng Từ Trường Thanh kia, ở nhà là con gái út, tuy là thương nhân, gia giáo lại vô cùng tốt, bởi vì lúc trước gia hương náo loạn thiên tai, sinh ý trong nhà đình trệ, Lâm phụ muốn mượn việc hôn nhân của tiểu nữ cùng Từ gia Tam công tử xin Từ phủ giúp đỡ, kết quả lại nghe Từ phủ Tam công tử nhiệm thiên họa bị đưa đến ở nông thôn, đã không thể khỏi, đành phải bắt đắc dĩ bán vải hàng hóa và gia sản, mang theo người nhà ngồi thuyền tìm đường ra khác.

Trong vài năm không ngừng biến hóa chỗ ở, Lâm phụ cũng chuyển sang làm ngọc khí có chút tiền tài, ngoài ra huynh trưởng trong nhà càng không chịu thua kém, vài năm gian khổ học tập khổ đọc, vừa mới khảo trúng Thâm Hoa, lần này trong nhà đưa đến kinh thành định cư, một là ngọc khí kinh thành phồn thịnh, hai là nàng đã đến tuổi hôn phối, đến kinh thành xem có thể vì nàng mưu một cửa hôn nhân tốt hay không, theo lời Lâm phụ, huynh trưởng ở kinh thành làm quan, không có thể lực gì, nếu nàng có thể gả vào nhà quan trong triều, có lẽ có thể giúp đỡ huynh trưởng sĩ đồ thuận lợi.

Mọi người đều biết trong kinh thành bất kể góc dòng dõi cao thấp, lại thập phần có quyền thế không ai qua được Chiến phủ, mà người Chiến phủ không dễ gần, muốn cùng bọn họ kéo lên quan hệ cũng là khó càng thêm khó, nhưng vừa khéo là Lâm phụ đến kinh vẫn kinh doanh cửa hàng ngọc khí nhỏ, nghe được cửa hàng ngọc khí nổi danh Đại Uyên, trong đó Đại Uyên Mĩ Ngọc có danh tiếng nhất đồng gia tên lại là Từ Trường Thanh.

Ngay từ đầu vốn tưởng rằng là đồng danh cùng họ, nhưng tuổi không kém mấy, mà trước đó vài ngày huynh trưởng có ý đi cửa hàng ngọc khí, Từ Trường Thanh tuy là khác trước, nhưng vẫn có thể nhìn ra mi nhân bại hoại của nương Từ Trường Thanh năm đó, cho nên thập phần khẳng định người này chính là Từ gia tam thiếu gia cùng muội muội dính hôn sự, nhưng mà càng khéo là vị Từ thiếu gia này cũng không biết vì sao thành Chiến phủ chất thiếu gia, nghe nói cùng Chiến thiếu tướng quân cực kỳ tốt, cửa hàng mặt tiền Đại Uyên mĩ ngọc lúc trước là Chiến thiếu tướng quân đặc tội quan lớn, vì hấn thắng được.

Nhưng làm cả nhà buồn rầu là năm đó Lâm phụ biết Từ gia tam thiếu gia chết đi, cố ý đi tìm Từ gia chủ mẫu giải trừ hôn sự của hấn cùng với tiểu nữ, nhưng hôm nay người ta chẳng những không chết còn nhảy trở thành người có tiền có thế, sao không khiến người oán giận sinh hi nộ vô thường.

Mới trước đây khi định cửa hôn nhân này, nàng cũng vừa đến tuổi hiểu biết, nghe tỷ tỷ nói cho mới biết được tam thiếu gia Từ phủ xinh đẹp tương lai chính là vị hôn phu của mình, vốn cao hứng thật lâu, dù sao Từ phủ là nhà phú giáp, gia đại nghiệp đại, đi vào là làm thiếu nãi nãi, cũng không nghĩ đến trời treu người, Từ gia tam thiếu gia nhưng lại mắc thiên họa, nàng đương nhiên biết thiên họa, hạ nhân tây bồn cầu nhà nàng đã mắc qua, mặt đỏ khiến người buồn nôn, vì thế nàng đối với Từ Tam thiếu gia lui bước, không lui lại nữa chứ, biết hấn đã chết càng nhẹ nhàng thờ ra.

Lại không nghĩ rằng sinh thời còn có thể tái kiến, nhưng nhân vật sự nhân phi, nghe huynh trưởng nói Từ Tam thiếu gia mở cửa hàng ngọc khí, là thương nhân cũng không cần tiếc, dù sao có mặt rồi, cho dù có tiền, cũng sẽ không được người ưu ái, không nghĩ tới là nhân vật phong thái như vậy.

Lúc này thanh nhĩ ngồi ở chỗ kia không coi ai ra gì, một thân áo lông trắng nõn, bên trong lộ ra áo bào vải bông màu xanh tốt nhất, gấu áo thêu hoa văn trúc điệp lịch sự tao nhã, mà lông cáo trắng như tuyết hoà lẫn cùng trăm gài tóc ngọc màu xanh trên đầu hấn như lam thủy tinh thuần trong ngày tuyết, hai gò má hồng nhuận như điểm phấn, trên mặt ôn nhuận như ngọc không điểm mà choáng, mi thanh mục tú môi hồng răng trắng, cả người nhìn như mực như họa, phong thái siêu quần xuất chúng, cùng tươi cười như có như không nơi khoe miệng, một người xuất sắc như vậy, mình làm sao lại bỏ lỡ hấn.

Vũ Dao nghĩ đến đây trong lòng ần ần đau, âm thầm ảo tưởng, nếu lúc trước hôn sự không hủy bỏ thì thật tốt, gả cùng một vị công tử tuấn mỹ như vậy, sẽ được bao nhiêu danh môn khuê tú hâm mộ ghen tị.

Nhưng vì sĩ đồ của huynh trưởng, cho dù Từ Trường Thanh bộ dạng có xuất sắc hơn cũng không thể, Từ Trường Thanh tuy là người Chiến gia, nhưng cùng Chiến gia khác họ, vẫn là cháu người ngoài, tương lai nếu đón dâu sẽ chuyển ra Chiến phủ, tự lập môn hộ, tuy nói có được cửa hàng ngọc khí ở kinh thành này, xem như phủ thượng, nhưng không cách nào có ích với huynh trưởng.

Mà cha nàng chỉ có thể để mình gả cùng nhà quan, quyền thế như Chiến gia, mà không phải thương nhân giống hấn.

Cho dù Chiến tướng quân có tiếng khác thế

“Vị tiểu thư này, không biết người cần mua ngọc sức dạng gì.” Trần chương quỳ tiền khách đi rồi lại cao thấp đánh giá hai vị cô nương thất thần tại quỳ tiền, không khỏi vót râu mỉm cười, biết là bị đông gia nhà mình mê hoặc, đợi một lát còn không thấy hoàn hồn, mới khụ một tiếng mở miệng dò hỏi.

Vũ Dao hoàn hồn thấy chương quỳ cửa hàng ngọc tiếp đón, liền đành phải thu thập tâm tình phức tạp, đến xem ngọc sức, biết Chiến tướng quân thích ngọc, phụ thân hôm nay cố ý cho nàng một khoản ngân lượng, là muốn nàng đến mua một bộ ngọc sức thượng phẩm hiếm thấy, hy vọng ngày sau có thể mượn nó đạt được ưu ái của Chiến tướng quân mà leo cây đại thụ Chiến gia này.

Nhưng nhìn nửa ngày, trong đầu vẫn bồi hồi ngọc trăm phi thủy màu lam tinh thuần trên đầu Từ Trường Thanh.

Không khỏi mở miệng hỏi chương quỳ.

Chương quỳ cười nói: “Tiểu thư nói là cây lam thủy trên đầu đông gia nhà ta đi? cây ngọc trăm lam thủy chúng thủy kia nhưng ở kinh thành khó có được, mặc dù không thể xưng là vô giá, nhưng cũng cực kỳ hân hữu, không đối gat tiểu thư, có người ra ba ngàn lượng hoàng kim, đông gia cũng không

bán.”

Vũ Dao nghe xong nhất thời quá sợ hãi, nhà nàng gần hai năm nay cũng chơi ngọc khí, nhưng luôn chỉ bán chút ngọc thấp phẩm, trung phẩm đều cực ít, một bộ trang sức tốt nhất của mình trị giá hai trăm lượng bạc, nhưng so cùng danh môn tiểu thư trong kinh thành là không đáng nhắc tới.

Cho nên gia phụ liền căn nhắc cho nàng một ngàn lượng bạc để nàng mua một bộ trang sức thượng phẩm, miễn để người cảm thấy khinh thường, tuy biết ngọc khí kinh thành cực đắt, nhưng lại không nghĩ rằng một cây ngọc trầm vậy mà giá trị ba ngàn lượng hoàng kim, từng đó bạc không chỉ nhà mình, chỉ sợ Từ gia to như vậy cũng không nói lấy liền lấy ra.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Người Tường Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67

Cây trầm lam thủy kia Lâm Vũ Dao không dám nhắc lại, mà là nhìn về phía ngọc sức khác được bày trong hộp, Đại Uyển Mĩ Ngọc nổi danh đứng đầu, không chỉ ngọc chất không hề tí vết, màu sắc hoặc đậm rực rỡ hoặc thanh nhã, tinh mỹ vô song.

Lúc này Lâm Vũ Dao nhìn không chuyển mắt, tiểu nha hoàn bên cạnh là một nha đầu giản dị ở nông thôn, thấy mĩ ngọc tròn tròn ánh mắt, ở phía sau tiểu thư hăm mộ nói: “Tiểu thư tiểu thư, trang sức cửa hàng ngọc này thật sự dễ nhìn a, so với ngọc sức chúng ta trên chợ bán năm lượng bạc dễ nhìn hơn.....”

Lâm Vũ Dao nghe vậy không khỏi quay đầu phần nộ trừng mắt nhìn nha hoàn một cái, tiểu nha hoàn lập tức cúi đầu ngậm miệng, quay đầu Lâm Vũ Dao hơi có chút xấu hổ nói với chủ nhân: “Nha đầu ở nông thôn không hiểu quy củ, vừa rồi nếu có mạo phạm, còn xin chủ nhân đừng để ý.”

Trần chủ nhân nghe nha đầu kia nói, vốn có chút không vui, Đại Uyển Mĩ Ngọc là cửa hàng ngọc thượng đẳng tốt nhất trong kinh thành, ngọc kiện thấp nhất cũng đều là trăm lượng trở lên, mấy kiện ngọc kém vài lượng bạc mấy mai đồng tiền sao có thể bằng được.

Bất quá nếu là nha đầu ở nông thôn, cũng không cần so đo cùng nàng, trên mặt mặc dù tươi cười không giảm, nhưng ánh mắt đã âm thầm đánh giá, tiểu thư tiểu hộ môn gia từ nông thôn đến thật có thể mua được ngọc sức tốt ở đây hay không, đừng trách Trần chủ nhân nghĩ như thế, đối lại bất cứ tiểu nhị một cửa hàng ngọc nào lúc này cũng đều là nhìn mặt mũi, ai cũng không muốn đem ngọc sức thượng phẩm lấy ra cho người ta, chịu phiền lưu rơi rớt ném hỏng, kết quả đối phương cũng chỉ nhìn lại mua không nổi, dù sao ngọc kiện thượng phẩm cũng không phải đồ ngọc kém rơi một kiện mấy vạn mấy lượng, một bộ ngọc sức thượng phẩm sẽ lên đến ngàn lượng bạc thậm chí trên vạn lượng.

Mà Lâm Vũ Dao vừa rồi xem mấy bộ ngọc khí giá đều từ một ngàn năm trăm lượng đến ba ngàn lượng, nàng xem giá rất đắt mới giả bộ không thích, kỳ thật là trong túi ngượng ngùng, lại lấy ra lấy vào nhìn mấy bộ dù Trần chủ nhân kiên nhẫn vô cùng tốt, cũng mất kiên nhẫn, bất động thanh sắc thấy nàng lại nhìn một bộ dương chi bạch ngọc, rốt cục nhìn không được mở miệng khách khí hỏi: “Không biết tiểu thư vừa ý là màu sắc và chủng thủy dạng gì, hoặc là phạm vi giá cả, ta có thể giúp tiểu nhị lấy ra món thích hợp để tiểu thư chọn lựa.”

Chủ nhân tuy rằng nói uyển chuyển, nhưng Lâm Vũ Dao vẫn xấu hổ, vốn định tức giận xoay người rời đi, nhưng nghĩ đến gì đó, chân như đóng đinh trên mặt đất, cuối cùng không đi, chỉ phải cùng chủ nhân nói yêu cầu thực tế của mình.

Đã biết cái giá khách nhân muốn mua ngọc sức, hết thảy cũng dễ làm, bất quá, có lẽ trong cửa hàng ngọc khác ngọc sức một ngàn lượng không ít, nhưng ở trong Đại Uyển Mĩ Ngọc, đầy đủ trang sức một ngàn lượng bạc, cơ hồ ít lại càng ít, chỉ có một bộ chủng thủy kém hơn một chút, và một bộ hơi có chút tí vết còn đang bán, vì thế liền mang theo Lâm Vũ Dao đi bên trái quầy ngọc khí.

Từ Trường Thanh vừa lúc đọc sách lật một tờ, nhận thấy phía trước có người liền hơi ngừng đầu liếc mắt một cái, thấy Trần chủ nhân mang theo vị nữ tử đi tới, mà nàng kia ánh mắt cũng đang nhìn hắn, Từ Trường Thanh đã sớm quen ánh mắt người khác như thế, cũng không để ý, chỉ là vừa thấy nàng, lại cảm thấy có chút quen mặt, vì thế không khỏi nhìn thêm hai lần.

Nàng kia cũng là đồng dạng mỉm cười với hắn, Từ Trường Thanh nhất thời cảm thấy nghi hoặc, không khỏi có chút thất lễ lại đánh giá một lát, cử chỉ hiền thực cùng khuôn mặt khéo léo, cũng khiến hắn đột nhiên nghĩ đến một người.

Ba năm trước đây trong tay hắn có chút tiền bạc, liền từng mướn người hỏi thăm Lâm gia tiểu nữ Lâm Vũ Dao năm đó, nhưng lúc ấy nơi nơi loạn đói, dân chạy nạn khắp nơi, muốn từ trong đó nghe được tin tức một vị nữ tử hơn mười tuổi, há có dễ dàng, hơn nữa Lâm gia vẫn không ổn định, trong ba năm liên tục thay đổi bốn năm chủ, càng không thể nào biết được.

Sau lại không có kết quả, liền đành phải để người đi hỏi thăm Từ gia, thế mới biết, Lâm phụ đã cùng Từ gia mẹ cả hủy bỏ hôn ước trong lúc đó của hắn cùng với Lâm Vũ Dao, tất nhiên như thế Từ Trường Thanh cũng không sao, mà trên thực tế hắn còn nhẹ nhàng thở ra, sở dĩ lúc trước vẫn chấp nhất như thế, đó là bởi vì mẫu thân khi còn sống vì hắn đính hôn sự này, hắn cần phụ trách danh dự của mẫu thân, đối với người giữ tín mới có thể làm tròn chữ hiếu, mà nay đối phương hủy bỏ hôn ước, ước định đã không tồn tại, vậy hắn cũng không cần lại vì thế áy náy với mẫu thân, một thân thoải mái.

Hơn nữa vài năm nay trôi qua cực kì thur thái, nhất thời đem việc này quên đi, nay đột nhiên nhìn thấy người, không khỏi khiến hấn ngẩn ra, lại nhìn mi nhân, bộ dáng tiểu nữ Lâm gia năm đó mơ hồ trong trí nhớ, cũng dần rõ ràng .

Là cố nhân gặp nhau, nghĩ một chốc, liền đứng dậy nghênh đón, đầu tiên là ra tiếng gọi Trần chương quây, sau đó quay đầu mỉm cười hướng Lâm Vũ Dao ôn ngữ hành lễ dò hỏi:“Thứ tại hạ mạo muội, cô nương họ Lâm?”

Lâm Vũ Dao thấy Từ Trường Thanh, tâm nhất thời đập bịch bịch, vừa rồi xem từ xa cảm thấy hấn phong thái nhất lưu, hiện tại thấy gần , càng như trích tiên trong họa , tuy là bộ dạng khi đó so người khác tuần tú, lại không nghĩ rằng ngày sau không tầm thường như vậy, nhất thời thanh âm kích động lại có chút mất tự nhiên, vội vàng che dấu trả lời:“Gia phụ thật là họ Lâm.”

Từ Trường Thanh nghe vậy dừng một chút, sau đó nhìn về phía nàng:“Vậy tiểu thư khuê danh là Lâm Vũ Dao?”

Lâm Vũ Dao cuối cùng từ dung mạo Từ Trường Thanh hồi thần, sau đó hào phóng cười, làm một hồi lễ nói:“Vốn nghe nói Đại Uyển Mi Ngọc đông gia họ Từ, tưởng rằng là cùng tên cùng họ, lại không nghĩ rằng thật là Từ Tam thiếu gia, còn xin thứ cho tiểu nữ thất lễ vừa rồi không dám tùy tiện đến nhận thức”

Biết được thật là cố nhân, mi gian Từ Trường Thanh ngược lại là có vài phần tiểu ý, dù sao Vũ Dao mới trước đây cùng mình từng có hôn ước, lại là bạn chơi, coi như là thanh mai trúc mã, tuy Lâm phụ giải hôn ước, nhưng Từ Trường Thanh đối với nàng không để ý , dù sao mình khi đó thân mắc thiên họa, sinh tử chưa biết, đôi lại ai cũng sẽ không dễ dàng lấy chung thân đại sự của nữ nhi ra vui đùa, lúc trước mình lún quẩn trong lòng quả thật là nhân giới nhỏ hẹp, mấy năm nay lại sớm trong lòng vô vị, trên thực tế chuyện này cũng là không quan hệ cùng Vũ Dao, tuy lúc đầu nghe được có chút không thoải mái, nhưng vật đổi sao dời, nhân sự vật phi, thật sự không nên ghi hận .

Thấy nàng quý gồi thi lễ, Từ Trường Thanh vội hừ nâng cười nói:“Vũ Dao không cần cùng ta đa lễ như vậy, cũng đừng gọi ta Từ Tam thiếu gia, Từ Tam thiếu gia trước kia đã mất.”

Lâm Vũ Dao nghe xong khó hiểu, nhưng đầu óc thông minh, sau đó hiểu được ý tứ trong lời nói của Từ Trường Thanh, liền nói:“Vậy Vũ Dao về sau liền gọi tam thiếu gia là Từ công tử đi?” Nàng vốn muốn gọi Thanh ca, lại cảm thấy nhiều năm sau lần đầu gặp mặt, cách gọi chủ động như thế, khiến đối phương nghĩ mình có ý leo lên, đành phải tạm thời làm thấp.

“Cũng tốt.” Từ Trường Thanh hơi gật đầu, sau đó hỏi chương quây Lâm Vũ Dao vừa rồi muốn mua ngọc sức gì, Lâm Vũ Dao sợ chương quây nói ra mình thầm muốn mua một bộ trang sức ngàn lượng bạc, vội vàng nói mình sẽ không chọn lựa, đã chậm trễ thời gian của chương quây , cắt đứt câu chuyện.

Từ Trường Thanh nghe xong, đầu tiên là lui một bước ngắm nghía Lâm Vũ Dao, thấy nàng sắc mặt trắng nõn, gương mặt nga đàn, dáng người tinh tế có độ, nhân tiện nói:“nữ tử Đại Uyển thích hồng phi , nhưng màu đỏ điểm lệ trương hiển, cùng khí chất dịu dàng của Vũ Dao tương phản, không bằng hồng nhạt cùng màu tím càng thêm thích hợp.”

Mà Lâm Vũ Dao thích nhất hai màu hồng tím, không khỏi lộ ra sắc mặt vui mừng, lập tức do dự nói:“Vũ Dao tuy rằng thực thích, chỉ là thù sức hồng tím khẳng định giá xa xỉ, mà hôm nay trên người không mang nhiều ngân lượng lắm, vẫn là đợi ngày sau cầm đủ ngân lượng lại đến chọn mua.....”

Từ Trường Thanh cười cười, quay đầu để Trần chương quây đem hai bộ phi thúy thượng phẩm tinh phần và thẩu tử không bán trong cửa hàng lấy ra.

Trần chương quây tuy lên tiếng trả lời, xoay người lấy ngọc về mặt đau lòng, hai bộ này nhưng giá cực cao, bởi vì phi thúy lên giá một ngày lại hơn một ngày, nhất là phi thúy thượng phẩm, kẻ có tiền kinh thành thật nhiều, có quan quý phú giáp nguyện ý vì nữ ngọc vùng tiền như rác, mà trong cửa hàng hiện tại chỉ còn có mấy bộ ngọc sức thượng phẩm, hấn vẫn nắm ở trong tay, gần đây không ít khách nhân nhìn trúng muốn mua, cũng chưa bỏ khỏi tay, thầm nghĩ đưa giá cao tới đâu tuyệt không bán vội, kết quả cũng là để tiêu cô nương trên người chỉ có một ngàn lượng bạc chiếm đại tiện nghi, lấy ngôn ngữ của đông gia nhà mình vừa rồi, tặng không cũng có khả năng, điều này sao không khiến hấn hối hận lại đau lòng, bất quá, nếu đông gia lên tiếng, vô luận bất mãn thế nào cũng vẫn đem ra.

Đem hai bộ ngọc sức đặt quây , Lâm Vũ Dao xem yêu thích không buông tay, một kiện cầm ở trong tay lẩn qua lộn lại, lại một kiện không nỡ bỏ xuống

Lâm Vũ Dao lựa chọn không được, đành phải quay đầu cầu cứu Từ Trường Thanh, Từ Trường Thanh nhìn hai màu phi thúy, lập tức cười chỉ vào một bộ Từ la lan nói:“Này không cóc u lan, thích hợp nhất với cô nương gia chưa lấy chồng, hơn nữa cùng thiên tử y sam trên người người thập phần xứng đôi.”

Lâm Vũ Dao mới lưu luyến không rời buông bộ ngọc hồng tươi, nhìn về phía Từ la lan, kết quả nhìn kỹ lại càng thích, không khỏi cầm lấy một cây trâm khắc ngọc lan hoa , yêu thích không buông tay.

Mà chương quây bên cạnh nội tâm đã đâm ngực dậm chân, Từ la lan này gần đến băng chừng cực kì ít ỏi, cho nên bán giá trên năm ngàn lượng cũng không tính cao, mà bộ hồng tươi kia cũng bất quá là ba ngàn lượng, nhưng đông gia nhà mình vô tâm nhắm mắt tham khảo như vậy, đúng là không duyên có lại bởi thêm hai ngàn lượng bạc, nếu không phải Từ Trường Thanh bình thường rất ít như thế, hấn phải mắng to đông gia là một bại gia tử .

Bên này Lâm Vũ Dao đem Từ la lan trâm đeo thử , lại cầm gương đồng soi, mặt lộ vẻ tâm nghi , trâm hoa lan quả thật đúng với khí chất của nàng, cả người đều lộ ra một vẻ đẹp nhân tĩnh .

Yêu thích không buông tay , do dự mãi mới ngẩng đầu hỏi chương quây:“Không biết bộ ngọc sức này cần bao nhiêu ngân lượng?”

Từ Trường Thanh nói:“Ngươi và ta mới trước đây cùng một chỗ chơi đùa, ta gọi là ngươi tiểu muội, ngươi gọi ta đại ca, nay đại ca đưa ngươi một bộ

ngọc sức, sao lại muốn tiêu muội trả tiền.” Nói xong liền hướng nha hoàn phía sau Lâm Vũ Dao nói: “Còn không tới đem ngọc sức cất đi cho tiểu thư nhà người.”

Nha hoàn kia nghe nói tăng không hiểu lại choáng váng, nửa ngày mới hoàn hồn luống cuống tay chân tới, mà Lâm Vũ Dao sợ nàng bản thủ bản cước làm rơi ngọc sức dọa mình dọa người, vội vàng nói không cần, lại cùng Từ Trường Thanh luôn khách khí mãi.

Cuối cùng vẫn bướng bỉnh không được, thu ngọc sức, lại nghe Từ Trường Thanh nói, đem ngọc sức đeo lên xem thích hợp hay không, nếu nói nàng vốn có ba phần đẹp, vậy hiện tại không thể nghi ngờ là gấp đôi, Từ la lan thông thấu nội liễm sẽ không đoạt phong thái của nàng, không lẩn át lẩn da như tuyết của nàng, cực kỳ đẹp, ngay cả nha hoàn gốc kia cũng nhìn không được khen ngợi một câu.

Mà trâm cài tóc trong lúc vội vàng cài có chút không ổn, Từ Trường Thanh thấy thế không khỏi nâng tay nhẹ nhàng rút ra, muốn giúp nàng cài lại.

Kết quả khi Chiến Vô Dã tiến vào, liền nhìn thấy tình cảnh như vậy.

Một vị nữ tử đang cúi đầu xấu hổ, mà bảo bối của hắn đang mất hàm mỉm cười, cực kì chuyên chú một tay cầm trâm một nâng ống tay áo, dịu dàng thăm thiết vì nàng kia cẩn thận cài trâm, một bộ lang tình muội ý khiến Chiến Vô Dã vốn đầy mặt tươi cười nhất thời đành mặt, sắc mặt cơ hồ đen thành khối than củi.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Tương Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Đội Từ Trường Thanh điều chỉnh tốt vị trí ngọc trâm, mặt mang theo tiểu ý buông tay, liền nghe chuông quây bên cạnh mở miệng nói: “Đồng gia, Chiến tướng quân đến đây.....”

Một câu đồng thời khiến Từ Trường Thanh và Lâm Vũ Dao đều trong lòng rung mình, nhìn về phía cửa chỗ Chiến Vô Dã, ba người nhìn nhau, ngẩn ngẩn trong nháy mắt tâm tư lại khác nhau.

Nhưng ba người tuy là tâm tư khác nhau, trên mặt lại đều dấu đi, Chiến Vô Dã thông thả bước đến gần hơn, mặt mang tiểu ý, nhưng trong ánh mắt lại ảm ảm có chút âm lãnh, sau đó nhìn về phía Lâm Vũ Dao, miệng cực kì thân thiện hiền hoà hỏi Từ Trường Thanh: “Vị tiểu thư này nhìn quen mặt như thế, không biết là hậu nhân của danh môn nào?”

Từ Trường Thanh nghe hắn nói cùng Lâm Vũ Dao quen mặt, nhất thời cảm thấy không thoải mái, hơi mở tầm mắt, sau đó mở miệng giới thiệu nói: “Vị cô nương này là nữ nhi của cố nhân của mẫu thân ta, hôm nay vừa mới gặp nhau, qua lại nói vài câu.”

Chiến Vô Dã xuất hiện, Lâm Vũ Dao liền luôn ở bên cạnh dịu dàng cúi đầu, nghe vậy nhất thời nhột nhạt thi lễ, cực kỳ có lễ bổ sung nói: “Gia huynh cử trúng Thám Hoa lang, ở kinh nhậm chức soạn thư.” Lập tức thi lễ rồi hơi ngẩng đầu, nhìn lại Chiến Vô Dã, đang tiểu ý doanh doanh chuẩn bị giới thiệu Lâm gia cùng phượng danh của mình, lại nhìn thấy một đôi mắt băng lạnh đến cực điểm, tuy mang theo tiểu ý, lại có thể khiến người lạnh đến trong khung nhất thời trên người như ngã xuống một chậu nước lạnh, khiến cho Lâm Vũ Dao kim lòng không được rung mình, đem câu nói kế tiếp nuốt trở vào, vội vàng cúi đầu, không biết mình vừa rồi có chỗ đắc tội hắn hay không.

Chiến Vô Dã nghe xong cười lạnh nói: “Nga, hóa ra là đích muội của một tiểu tiểu Thám Hoa lang, chỉ là ca người bắt quá mới nhậm chức nửa năm, lương tháng không hơn năm mươi lượng bạc, gia đệ không hiểu quý, ở kinh thành cũng không có quý nhân họ hàng xa, sao có thể cung cấp được một bộ ngọc sức mấy ngàn lượng bạc trên đầu người?”

Lời nói này cực không nề mặt, chữ chữ như đao, nam tử bình thường mặt mũi cũng không biết để vào đâu huống chi là một nữ tử, Lâm Vũ Dao nghe được sấm mặt đỏ tai hồng, lúc này nếu vì gia huynh biện giải, ngọc sức trên đầu liền đúng như vẽ mặt không thể nào giải thích, nhưng nếu nói ngọc sức là Từ công tử tặng cho, lại rơi vào thanh danh nữ tử nghèo kiết hủ lậu chiếm tiện nghi người ta, nàng tuy là tiểu hộ môn gia, từ nhỏ cũng chịu không nổi uy khuất, bị người lãnh ngôn phúng ngữ như thế, lại giải thích không ra miệng, trong lúc nhất thời gấp đến độ nước mắt thiếu chút nữa hạ xuống.

Từ Trường Thanh thấy thế, cũng thấy được Chiến Vô Dã nói không đúng, lập tức nhíu mày trả lời: “Bộ Từ la lan này là ta tặng Lâm tiểu thư, thật sự không có liên quan cùng bổng lộc của huynh trưởng nàng.”

Lâm Vũ Dao nghe vậy nghiêng đầu nâng tay nhất nhất tháo ngọc sức xuống, sau đó bỏ vào trong hộp, mặt đỏ hồng thấp giọng nói với Từ Trường Thanh: “Từ công tử, hôm nay Vũ Dao mang không đủ ngân lượng, đợi ngày sau lại đến mua ngọc sức của người.” Nói xong liền đơn giản quý gối lễ với hắn cùng với Chiến Vô Dã, liền xoay người mang theo nha hoàn vội vàng rời đi, vừa đi vừa không ngừng lấy khăn tay lau lệ.

Từ Trường Thanh ngẩn ra, lập tức quay đầu trừng mắt nhìn Chiến Vô Dã vô sự ở một bên giả bộ đánh giá chung quanh, vội vàng để chuông quây đem ngọc sức đuổi theo đi đưa cho Lâm Vũ Dao.

Lập tức quay đầu giọng điệu cực kỳ không tốt nói: “Chiến tướng quân luôn là đại nhân, hôm nay sao có thời gian rảnh tới đây? còn cố ý dọa khóc khách nhân mua ngọc trong cửa hàng, không biết rốt cuộc dụng ý ra sao, Hay là bất mãn với ta?”

Vị tiểu thư kia đã bị dọa chạy, Chiến Vô Dã lại từ trong miệng chương quây biết được chân tướng việc này, sắc mặt sớm đã mây đen chuyển tình, bắt quá quay đầu thấy bộ dáng Từ Trường Thanh, cũng sợ hãi chột tấc thân mình, vừa nghĩ vừa thuận miệng giải thích nói:“Việc này..... Ân, tất nhiên là có nguyên nhân, nhưng nguyên nhân cũng không ở chỗ ngươi, ngươi cũng biết tính nết làm người của ta, bình thường không quan tâm chuyện của người khác, vừa rồi cũng chỉ vì nàng là cố nhân của ngươi, nói thật vài câu với nàng, ta đang ở triều đình sàng lọc, có một số việc so ngươi biết rõ hơn, chuyện trong triều ngừ long hỗn tạp, nhi tử của cố nhân của mẫu thân ngươi hiện tại bất quá là một tiểu tiểu Thám Hoa trong triều, chỉ có thể xem như một con cá nhỏ trong bát, không hề biết có thể bị sóng to gió lớn chụp chết, cuối cùng chỉ sợ ngay cả xương cá cũng không còn, mà đích muội hân không thành thật đợi trong khuê các, đi rêu rao khoe ra như thế, nếu một khi bị người có tâm biết được, viết tấu thư lên chức quan liên không còn, nếu không phải xem mặt mũi nàng là bạn cũ của ngươi,lời này muốn ta nói, ta cũng lười nói”

Từ Trường Thanh dao động, cẩn thận nghĩ lại, Chiến Vô Dã nói cũng quả thật là có điểm đạo lý, không khỏi hơi thả lỏng mặt mày, con mắt liếc Chiến Vô Dã một cái, người này ngày thường nói không nhiều lắm, so với mình miệng lưỡi trơn tru,có khi vô lại trên phố còn không bằng,nhưng việc này cũng đã tin hơn phân nửa.

Chỉ trách cứ nói:“Ngay cả như vậy, cũng không nên nói khó nghe như vậy, nàng bất quá là một cô nương gia, sao có thể chịu được lời nói nặng của ngươi?”

Chiến Vô Dã nghe vậy biết hân tiêu khí, thừa dịp những người khác không chú ý,cúi đầu cười ngử ngử mũi trong tóc hân,trong miệng nói nhỏ:“Lời nhẹ người ta không để trong lòng, hưởng hồ ở đây nghe được,bất quá là hai người ngươi và ta, có quan hệ gì? còn nữa, ta coi như là gián tiếp giúp cố nhân của ngươi, sao, ngươi cũng nên lộ khuôn mặt tươi cười nhìn ta đi.”

Hân hành động thân thiết,Từ Trường Thanh nhất thời khản trương nhìn bốn phía, thấy chương quây và tiểu nhị đều bận rộn, không người nhìn thấy, nhìn thấy cũng chỉ nghĩ hai người lặng lẽ nói cái gì, đều dời đi tầm mắt, liền nhẹ nhàng thở ra, trong lòng biết mình nếu không thuận theo lời lộ ra tươi cười Chiến Vô Dã tuyệt không bỏ qua, đành phải hơi cười với hân,không biết vì sao, cảm thấy so với vừa rồi lại hơn chút vui mừng.

Lập tức hỏi:“Ngươi vừa rồi vội vàng mà đến là có chuyện gì ?”

Chiến Vô Dã mới thu thần sắc mặt hồn mất vía, đứng đắn nói:“Tiếp qua hơn mười ngày chính là thọ đàn của hoàng thái hậu, tới cùng ngươi đặt hai trường thọ bình làm thọ lễ.”

Từ Trường Thanh suy nghĩ, nói:“khối lượng hồng phi lúc trước ta vẫn không động vào, đặt ở trong kho hậu viện, không bằng dùng hồng phi làm hai thọ bình đi, mặt trên điêu khắc đồ án Phụng hoàng niết bàn bản, Phụng hoàng thượng tất kim”

Chiến Vô Dã không có ý kiến, chỉ gật đầu nói:“Trong nhà lão nhân đã để người làm trăm điều triều phụng, ta bất quá là theo hân ra tay một chút, ngươi quyết định đi.”

Tuy nói như thế,nhưng lễ vật dù sao cũng là Chiến Vô Dã tiến hiến cho hoàng thái hậu chúc thọ, quá kém hoặc quá keo kiệt đều mất mặt,hai khối lượng hồng phi kia không nhỏ, đủ có thể lấy làm hai thọ bình cao bằng hải đồng năm tuổi, mặt khác còn thêm một bộ ngọc sức phúc lộc thọ, vừa lúc trong cửa hàng làm một bộ, liền để chương quây lấy ra cho Chiến Vô Dã nhìn .

Chiến Vô Dã lúc này vừa lòng gật đầu, bộ phúc lộc thọ này vô luận chủng thủy tính chất màu sắc đều là cực phẩm, có thể nói là hân hữu, hoàng thái hậu luôn thích ngọc điểm sắc, mà phúc lộc thọ lại cực phù hợp thân phận thọ tinh của nàng, cái tên cũng cực kỳ thảo màu, ngay cả người ngoài nghề như Chiến Vô Dã,cũng nói không ra cái gì không phải .

Bất quá Từ Trường Thanh vừa vội vã đem chuyện thọ bình để chương quây nói một chút với A Đức A Thuận ở hậu viện, vừa đối với Chiến Vô Dã đang trộm uống nước trà của hân, khác bạc nói:“Chiến tướng quân, bình ngọc này điêu khắc không dễ, lâu thì tám chín ngày, chậm thì bốn năm ngày, cửa hàng nhỏ của ta chỉ làm một ít sinh ý, mấy ngày không làm ra tiền, không chịu nổi khách nhân ăn không trả tiền lấy không.....”

chương quây bên cạnh ghi lại nghe được, không khỏi dưới tay run lên, nước mực nhất thời nhỏ xuống trang giấy, trong lòng âm thầm kêu khổ, đông gia nhà mình thật đúng là càng ngày càng cân nhắc không ra, Chiến tướng quân là quan to nhất phẩm trong triều, người nhà bình thường muốn nịnh bợ còn nịnh bợ không được, đông gia lại luôn không hoà nhã,người khác không biết, hân lại biết,Chiến tướng quân mỗi lần đến bàn chuyện ngọc kiện, đông gia đều không chỉ không giảm tiền, thậm chí còn hợp thời nâng giá.

Nhưng đông gia nhà mình rõ ràng không phải một người keo kiệt như vậy, vừa rồi còn tặng vị kia nữ tử một bộ ngọc sức năm ngàn lượng, sao liền đối với Chiến tướng quân hà khắc như thế, tình lý bình thường không phải nên có thể giảm thì giảm sao, vô sự cũng lấy lòng sao, sao đến đông gia nơi này liền tương phản,chương quây có chút lo lắng nhìn Từ Trường Thanh một cái, kéo đông gia ra nhắc nhở, dù là từ nhỏ quen biết,nhân tình này cũng phải làm đúng chỗ mới lâu dài a.

Bất quá khiến chương quây đánh mất ý niệm trong đầu là thái độ của Chiến tướng quân, nhưng lại đối với đông gia không chút nào để ý, còn cười nói buổi tối sẽ đem tiền đưa tới, cũng không hỏi giá bao nhiêu.

Từ Trường Thanh hừ một tiếng, quay đầu tiếp tục nghiên cứu bộ ngọc sức kia, vừa lúc trong kho còn có nửa khối phúc lộc thọ, để A Thuận hảo hảo thiết kế một phen, khắc ra một Phụng hoàng ngọc thoa cách điệu từ cây không tước ngọc thoa, hân là được, cùng hai thọ bình lượng phi cũng hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

Chương quây nghe xong không khỏi ách nhiên thất tiểu, lập tức mím cười không nói bắt đầu nhất nhất đem yêu cầu của Từ Trường Thanh ghi lại,đông gia nhà mình tuy là ngoài miệng khác bạc,nhưng rõ ràng tận tâm hết sức, những người khác nhưng không có đãi ngộ bực này.

Mà hộp đựng lễ cũng phải chi tiết làm cho tốt, Từ đàn tuy quý giá, đối với người trong cung đến nhưng cũng không thần kỳ lắm, sao có thể ở trong thọ lễ trở hết tài năng khiến Từ Trường Thanh chút khó xử.

Giống như biết suy nghĩ của hân, Chiến Vô Dã khoát tay chặn lại, ngoài phòng vài tiểu tư liền đem đồ nâng vào, vài khách nhân xem ngọc chung quanh đều lấy ánh mắt hiếu kì nhìn vật ấy, Từ Trường Thanh cũng ở bên cạnh tinh tế nhìn.

Thô tròn một khối, toàn thân đen như mực, mùi hương khác thường, tức không giống Từ đàn cũng không giống than củi, hơn nữa rất nặng, không biết là gỗ phẩm tính nào, Từ Trường Thanh không khỏi mang theo ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Chiến Vô Dã, Chiến Vô Dã thấy hân hiếu kì, cảm thấy nóng lên, trong miệng giải thích nói: “Đây là ta trên đường đi thấy khúc hải, trên một đảo hoang vắng về lấy được, giống mộc không phải mộc, giống đá không phải đá, chỉ một khối này, không khó tạo hình, có thể dùng nó làm thành hộp gỗ.”

Từ Trường Thanh nghe vậy lấy tay miết miết, không giống như quặng chất linh tinh gì đó, cũng mềm hơn đá, hân là một loại gỗ hiếm thấy, vừa lúc cũng định để Phùng Mãn ra tay khắc gỗ, khối lớn như thế để hân cắt thành hộp, lại ở trên nắp hộp khắc một thọ tinh lão, dùng vàng tô điểm, hai màu vàng đen tôn nhau lên thực độc đáo.

Lập tức Chiến Vô Dã lại từ trong tay tiểu tư mang tới một trụ xanh biếc lớn như cánh tay anh nhi, “Vật ấy cũng là tại đảo phát hiện, nhìn màu sắc không tệ, lấy đến để người làm máy cây mộc trầm gội tóc.”

Từ Trường Thanh thích nhất màu trúc xanh này, vội nhận vào trong tay tinh tế xem xét, chỉ cảm thấy gỗ này vào tay cực nhẹ, lại là thực vật, mà mộc chất cũng cực kì nhẫn nại, không thấu thông như ngọc, lại mang theo hoa văn của mộc chất thiên nhiên, mùi thơm ngát, nếu điều thành ngọc trầm, vừa nhẹ như không, màu sắc lại thủy diễm, cũng không sợ giống ngọc dễ vỡ, thật sự là vật thích hợp để mang ở nhà.

Thấy Từ Trường Thanh thích, Chiến Vô Dã tâm tình đại sướng, trời biết hân chặt cành gỗ này phải trả giá bao nhiêu đại giới, nếu không thấy nó sắc diễm, muốn mang tới làm Từ Trường Thanh vui, căn bản là sẽ không trì hoãn lâu ở nơi đó, hơn nữa vật kia đúng là có chút thần thông, nếu xuất bao nhiêu lực chặt cây nó, liền cho ra hai lần lực phản chấn, vì khối gỗ một tắc này ngay cả hân này xương cứng như thép cũng thiếu chút nữa bị chấn thành một bãi bùn nhão, cũng may sau khi chặt bỏ lực mộc, lực phản chấn liền biến mất, mà linh khí sung túc không dễ héo rũ.

Từ Trường Thanh yêu thích không buông tay vỗ về thủy mộc, cùng một lực chi bên cạnh, không biết vì sao nhưng lực chi dường như không héo rũ, hai phiến lá non vẫn đang cực kì xanh biếc.

Sờ soạng nửa ngày, mới khẩu thị tâm phi nói: “Mộc chất này cũng bình thường, cùng Từ đàn mộc không kém nhiều lắm.” Lập tức lại nói với chương quây: “Àn, bộ thủ sức phúc lộc thọ kia sẽ không thu ngân lượng của hân.” Sau đó lại bổ sung nói: “Nhưng phí thủ công bình ngọc không thể giảm.”

Chương quây ở một bên nghe được mặt co rúm rỏ, lại tới nữa! rõ ràng là một phen ý tốt, cũng nói không được tự nhiên như thế, khiến người nghe được dở khóc dở cười.

Mà Chiến Vô Dã bên cạnh nghe được tâm hoa nở phóng, thấy Từ Trường Thanh thích, liền cảm thấy mình một phen khổ tâm không uổng phí, nào còn để ý chút tiền thủ công phí mua ngọc, lúc này dù đem cả nhà mình đều cho Từ Trường Thanh cũng không hề hai lời, lại thấy bộ dáng hân không được tự nhiên, càng hận không thể lập tức mở ra thân thể vừa đáng hận vừa đáng yêu này, hung hăng yêu thương một phen.

Một bên Từ Trường Thanh không chú ý tới dự vọng chi hòa trong mắt Chiến Vô Dã, đợi hân đi rồi, liền đem chuyện giao cho chương quây, một người đi trong phòng hậu viện, lấy ra căn gỗ xanh biếc kia, sau đó tiến vào bên trong núi nhỏ.

Hân sờ dĩ vội vã như thế, là vì hân vừa lấy đến lực mộc này, liền phát hiện linh khí bên trong tựa như biển, tuy chỉ một khối nhỏ, lại so được với cả khối đế vương lực tích đầy linh dịch.

Trong núi nhỏ Từ Từ đang tu luyện, bởi vì gần đây trên núi nhỏ ngày ngày đều có hỗn độn linh khí, tuy rằng năng hấp thu không được, nhưng bởi vì linh khí này đối với núi nhỏ cực có lợi, hỗn độn linh khí gián tiếp khiến cho linh khí ẩn chứa trong núi nhỏ cũng nhiều hơn trước, tự nhiên ưu việt cho linh vật trong núi nhỏ cũng nhiều, cho nên mấy ngày nay đang gia tăng tu luyện.

Lúc này mới có mấy tháng, thân thể Từ Từ đã là lớn một chút, cỏ cây tinh tu luyện vốn không dễ, bình thường đều là ngàn năm vạn năm mới có thể tu luyện thành, cho nên thân hình biến hóa thông thả, nhưng nay tu luyện một ngày là thành quả lúc trước tu luyện một tháng, cho nên Từ Từ cực kì quý trọng, ngày thường không đi ra, thẳng đến khi Từ Trường Thanh gọi nàng, mới từ gốc hoa chui ra, vừa thấy vật trong tay Từ Trường Thanh, vội tới vây quanh, ôm lấy tay nhỏ muốn xem.

Từ Trường Thanh đem gỗ đưa tới trong tay nàng, Từ Từ cẩn thận lấy tay bung, thấy lực mộc, liền vẻ mặt vui sướng.

“Từ từ cũng biết đây là vật gì?” Từ Trường Thanh hỏi.

“Nó là hồi xuân mộc!”

“Hồi xuân mộc?”

“Àn, là hồi xuân mộc, sinh tại nơi có nước có đá, nếu là hồi xuân mộc vạn năm, sẽ sinh nước, nơi có nó sẽ có nước.” Từ từ bung một đoạn ngắn hồi xuân mộc ngửa đầu vui rạo rức nói: “Đây chính là hồi xuân mộc vạn năm, nó sinh nước có thể tắm bổ vạn vật, khởi từ hồi sinh.”

Từ Trường Thanh ngăn ra, hân mặc dù cảm thấy vật này không phải phàm vật, không nghĩ tới lại có kì hiệu như thế, sau đó liền hỏi: “Lúc này xuân mộc đã bị chặt xuống, không biết là còn có thể sống lại không?”

Từ từ nghe vậy gật đầu:“Có thể, dùng lục dịch tưới, trồng bên trong đá ngọc có thể sống, xem, nơi này có một mộc chi, nó là chồi, còn có thể lớn lên.....”

Từ Trường Thanh nghe vậy tất nhiên là đại hỉ.

Từ từ lúc này lại nghi hoặc cảm đầu gối lật xem nói:“Di ? hồi xuân mộc vạn năm không thể chặt đi, đoạn này làm thế nào chặt bỏ ?”

Từ Trường Thanh sùng sốt:“Sao không thể chặt ?”

Từ từ theo bản năng nói:“Muốn lấy mộc, trước vong nhân.” Thấy Từ Trường Thanh khó hiểu, nhân tiện nói:“Hồi xuân mộc vạn năm rất lợi hại, nếu muốn động nó, sẽ giết chết nó, bởi vì nó sống là cả cây sống, nếu chặt đứt một cành, sợ là một cây sẽ héo rũ, nhưng nó sẽ lưu lại một cành tiên lục, tạm gác lại ngày sau hồi xuân, cho nên mới gọi hồi xuân mộc, cành này chính là chồi hồi xuân mộc chết đi lưu lại.”

Từ Trường Thanh mới nghĩ lại khi nói chuyện với Chiến Vô Dã, mu bàn tay vẫn ở sau người, chỉ sợ là một tay thương, không khỏi cảm thấy mềm mại .

Từ từ vui thích kéo Từ Trường Thanh nói:“Ca ca, Từ Từ phải trên núi nhỏ trồng hồi xuân mộc, được không ? có cây hồi xuân trên núi nhỏ còn có nước, Từ Từ thích nước.....”

Từ Trường Thanh nghe vậy nhất thời áy náy,Từ Từ tuy vẫn không nói, nhưng hẳn cũng biết núi nhỏ thiếu nước, nước mình từ bên ngoài mang vào,lại không phải của ngọc sơn,chỉ có thể uống không thể dùng rễ của mình hấp thu, cũng làm khó cả núi hoa hoa thảo thảo này.

Nay Từ Từ nói có nguồn nước, liền không hai lời ản theo yêu cầu của Từ Từ, ở một chỗ trên đỉnh núi, đào một hồ hình chữ nhật,lại đem ngọc thạch đào ra toàn bộ giã thành cát mịn, sau đó trải ở trong hồ rồi đem cành cây hồi xuân mộc đặt xuống bên trong cát ngọc .

Từ Trường Thanh nhìn khối gỗ xanh biếc hỏi Từ Từ :“Thứ này vô không cần dùng sao?”

Từ từ hỏi nói:“ khối gỗ là chất dinh dưỡng cho cành cây sinh trưởng, hiện tại có ngọc sa thay thế, có thể lưu lại nó, không đổi sắc không hư thối, có thể làm thành trang sức,có thể dưỡng thần cũng có thể định hồn, nếu không cũng bị cành cây chậm rãi hấp thu hết, quá đáng tiếc.....”

Từ Trường Thanh nghe xong nhất thời sáng tỏ, sau đó cúi đầu yêu thích không buông tay đánh giá này khối gỗ, phỏng chừng có thể tiết kiệm làm bốn cây mộc trầm

Cùng Từ Từ vui cảnh hồi xuân mộc xong liền mang tới nửa chén lục dịch, bởi vì núi nhỏ gần đây linh khí không chỉ nồng đậm, ngay cả ngọc nhũ cũng một ngày hơn mười giọt, hơn nữa cách mấy ngày liền nhiều thêm một giọt, dùng rất là đầy đủ, rót lục dịch cho hồi xuân mộc không lâu, Từ Từ liền dùng tay nhỏ sò sò lá cây, sau đó cao hứng nói:“Mộc mộc vừa mới ở trong này cắm rễ, nó nói thực vui vẻ, thực thích nơi này.....” Nói xong lại bỏ thêm một câu:“Từ từ cũng thực thích nơi này, có hỗn độn linh khí liền càng thích.....”

Từ Trường Thanh vui mừng cũng nghi hoặc,theo lời Từ Từ, hỗn độn linh khí là linh khí thượng cổ, hiện tại đã không tồn tại, nhưng linh khí màu xám trong đan điền của mình mỗi ngày một nhiều,mà trong núi nhỏ khí màu xám cũng càng ngày càng nhiều, thật sự không biết rốt cuộc từ đâu mà đến, lúc trước tưởng khi song tu theo nguyên dương của Chiến Vô Dã mà đến, nhưng thời gian lâu lại phát hiện sinh đan biến dị trong đan điền của mình, tựa hồ cũng đang không ngừng tản mát ra loại sương mù màu xám này, trong đan điền càng tích càng nhiều, tại chung quanh nó hình thành mây tầng khí xám che lấp, ngay cả Từ Trường Thanh cũng vô pháp nhìn vào trong đó.

Mà hình dung của Từ Từ lại khiến Từ Trường Thanh nổi lên nghi ngờ, Từ Từ nói trên người hắn có chứa hỗn độn linh khí, không phải xuất từ hắn, mà là một sinh mệnh khác, nói sâu hơn lại áp ứng nói không rõ,chỉ nói là một sinh mệnh khác, giống mầm mống của nàng, hái xuống chính là một sinh mệnh khác.

một sinh mệnh khác này khiến Từ Trường Thanh hồ nghi, nghĩ đến đan phá hóa anh liền miễn cưỡng đáp được,nhưng đan phá hóa anh xong sẽ hình thành một sinh mệnh khác, cái này càng nghĩ càng cảm thấy có điểm không đúng, lại không thể nói rõ không đúng chỗ nào.

Mà bên kia Chiến Vô Dã để người tra gia thế Lâm Vũ Dao nhất thanh nhị sở.

Hắc ảnh đem kết quả tra được giao cho Chiến Vô Dã,Chiến Vô Dã sắc mặt xanh mét, vốn tưởng rằng hai người chỉ là cổ nhân, lại không nghĩ rằng nàng là thanh mai trúc tùng đính thân với Từ Trường Thanh, tuy đã lui việc hôn nhân, nhưng hôm nay Từ Trường Thanh đối với nàng vẫn bảo hộ như thế, có tâm tư nhắc lại cửa hôn nhân này hay không?

Bất quá khi hắc ảnh báo cho biết Lâm phụ nhiều lần tìm người điều lộ ra ý muốn gả nữ nhi vào tướng quân phủ,Chiến Vô Dã sắc mặt càng đen, không biết liêm sỉ, loại nữ nhân xuất đầu lộ diện cùng người câu tam đáp tứ nhưng lại muốn vào tướng quân phủ ? nực cười !

“Người đi tìm người đem chức vị của Lâm Khổng Cấp kéo xuống,sau đó đuổi cả nhà bọn hắn khỏi kinh thành.” Lấy ý tứ của hắn, tốt nhất toàn bộ giết chết tuyệt hậu hoạn, nhưng lại sợ Từ Trường Thanh biết thì không thể lý giải, thành khéo quá hóa vụng.

Hắc ảnh nói:“Vâng, thiếu chủ, thuộc hạ lập tức thì đi làm.” Vừa muốn xoay người rời đi.

Chiến Vô Dã lại đột nhiên nói một tiếng:“Chậm !”

Hắc ảnh dừng lại, không khỏi ngẩng đầu nhìn chủ thượng một cái, vẫn đợi mệnh tại chỗ.

Chiến Vô Dã ở trước mặt thuộc hạ tích chữ như vàng, nhưng mỗi câu mệnh lệnh đã nói ra đều lập tức chấp hành, rất ít do dự không dứt như thế.

Mà Chiến Vô Dã lúc này nhũn nhũn, suy tư một lát cuối cùng mới nói: “Lâm gia muốn lợi dụng chung thân đại sự của nữ nhi vì nhi tử trái đường, ta đây sẽ thanh toán hẳn, nhìn xem trong triều tam phẩm trở lên trong nhà có tài tử chưa nghị hôn hay không, vì tiểu nữ Lâm gia tìm một mối nhân duyên tốt nhất.”

Hắc ảnh nghe xong có chút kinh ngạc, nếu nói mệnh lệnh của thiếu chủ trước đó đối với Lâm gia là từ lộ, câu sau không thể nghi ngờ là cho con đường sống ở kinh thành, đột nhiên từ bi đối xử tử tế với đối thủ như vậy, thật sự là không giống tính cách làm người của thiếu chủ, nhưng hắn vẫn cung kính nói: “Vâng, thuộc hạ lập tức đi làm.”

Chiến Vô Dã ngón tay không ngừng gõ hoa lê bàn gỗ, cân nhắc lợi hại xong, khóe miệng mới lộ ra tia cười lạnh, ngược lại tiện nghi cả nhà Lâm gia.

Lúc trước hắn nghĩ, nếu thật sự đem Lâm gia đuổi ra kinh thành, cũng không phải kế lâu dài, không đuổi tận giết tuyệt, vẫn có một ngày bại lộ, một khi Từ Trường Thanh biết chắc chắn oán mình, nói không chừng bởi vậy mà áy náy nhớ mãi không quên tiểu nữ Lâm gia, vậy mình chẳng phải là mất nhiều hơn được, chẳng bằng đem nữ nhi của Lâm gia thúc đẩy nhân duyên tốt đẹp, ngày sau có thân phận có địa vị, cũng sẽ không dây dưa Từ Trường Thanh nữa, dù về sau hắn biết, cũng chọn không ra nửa điểm xấu với mình, nữ nhi Lâm gia gả cho người ta, có nơi dựa vào, Từ Trường Thanh dù trong lòng có ý thì cũng sẽ tuyệt niệm tưởng này, cho nên muốn tách bọn họ, căn bản không cần khu trục, chỉ cần ở trước mặt bọn họ xây một bức tường cao, tự nhiên liền tuyệt vọng đôi bên.

Vì thế, Chiến Vô Dã lấy áo choàng, hơi có chút đắc ý đứng dậy dẹp đường hồi phủ.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Người Trùng Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Thời gian chỉ hơn một tháng, Lâm gia đột nhiên truyền ra tiểu nữ Lâm Vũ Dao cùng một vị tam phẩm quan viên trong kinh thành định hôn, quá môn là chính thể, ít ngày nữa sẽ xuất giá, khiến cho kinh thành không ít danh khuê ái mộ âm thầm hối hận, khóc cắn khăn tay.

Từ Trường Thanh nghe nói thì lấp bắp kinh hãi, bởi vì trong trí nhớ của hắn kiếp trước, Lâm Vũ Dao là gả cho Chiến Vô Dã, thành tướng quân phu nhân, mà không phải gả cho tam phẩm trong triều, nếu nàng tái giá người khác, vận mệnh chẳng phải là liền khác với kiếp trước?

Từ Trường Thanh không rõ cũng không biết chỗ nào xảy ra vấn đề, vì sao sẽ có kết quả như thế, bất quá ngẫm lại rất nhiều, trong lòng vẫn nhẹ nhàng thở ra, chuyện Lâm Vũ Dao lần trước, một khoảng thời gian hắn đối với Chiến Vô Dã đều có chút lạnh nhạt, trong lòng lo lắng không vui khó hiểu khiến hắn không thể nói ra, cũng nghĩ qua nếu người này cưới thì, về sau sẽ thôi muốn cùng mình tu song tu thuật, bất quá tuy là nghĩ như vậy, nhưng thân thể không chịu thua kém lại luôn đi ngược với lý trí, cũng không biết là bị Chiến Vô Dã cho uống thứ canh bổ dương gì, thân mình một ngày so một ngày tham lam, nhất thời không làm gì đó là cơ khát, hơi bị Chiến Vô Dã châm ngòi vài lượt liền toàn thân phần hồng hực như muốn khó nhịn, rõ ràng lúc trước không phải như thế, từ khi nào lại trở nên dâm dăng không chịu nổi, mỗi khi để ý, hơi có vài câu nói ngọt liền không sót lại chút tự chủ nào, sau đó nghĩ lại thật sự là đáng giận.

Ngày như thế trôi đi, rất nhanh liền qua đông, ngênh đón mùa hè, chuyện khác đều coi như thư thái, chỉ là có một chuyện khiến Từ Trường Thanh càng ngày càng không thể bỏ qua, đó là trạng thái kỳ quái của sinh đàn trong đan điền, lúc này đã lớn như bát miện, đã đem bụng hơi đẩy lên, nhưng bởi vì thân mình hắn béo một ít, lại thường mặc áo choàng rộng thùng thình, không thích đeo đai lưng, ngoại nhân không dễ nhìn ra, nó nếu chỉ ở đan điền cũng thôi, nhưng sinh đàn này lại thường thích mập mạp một phen, bởi vì bên ngoài đều rải rác từ sương mù màu xám nồng đến nhạt, trở ngại ý niệm, khiến cho Từ Trường Thanh nhìn không ra bên trong sinh đàn lúc này rốt cuộc có gì.

Mà nó mấy ngày gần đây mập mạp tần suất càng ngày càng nhiều, hình dạng sương mù màu xám cũng theo nó thường xuất hiện biến hóa, có khi tròn, có khi biến, có khi dựng thẳng, khiến Từ Trường Thanh cân nhắc không ra, càng ngày càng có dự cảm không ổn.

Trước đó vài ngày đi cửa hàng ngọc, Từ Trường Thanh trong lúc vô ý gặp được lão khất cái kiếp trước từng nói luyện qua chính khí quyết, năm đó mình giống người khác chỉ coi hắn là đồ mất dạy, hiện tại nghĩ đến lại cảm thấy hắn quả thật có vài lời nói thật, bởi vì lão khất cái này từng đói bụng ba ngày, người thường sớm là hữu khí vô lực, hắn vẫn tỉnh thần chán hưng, không thể không khiến người hoài nghi hắn thật sự có công pháp trong người.

Từ Trường Thanh đang ở trong đình hậu viện uống trà đọc sách, đột nhiên sinh đàn trong đan điền lại kịch liệt động, chọc dạ dày Từ Trường Thanh có chút không thoải mái, nhất thời buông sách, ôm bụng về mặt kinh nghi bất định.

Lão khất cái Thái Tuấn kia tuổi lớn, có thể tìm được một chỗ có ăn có uống có ở đã thấy đủ, cho nên đối với Từ Trường Thanh cực kỳ cảm ơn, thấy hắn ôm bụng liền lấy đến ôn thủy nói: “Đồng gia khổ hạnh vị không thoải mái sao? uống chút nước ấm đi.”

Từ Trường Thanh nào có tâm tư uống nước, sinh đàn dần dần thành thạo ở trong đan điền đánh tới đánh lui, số lần thường xuyên thật sự là khiến hắn hoảng sợ, hơn nữa nó mỗi khi giật mình, mình đều cực không dễ chịu, biến thành một thân mồ hôi.

Thầy Từ Trường Thanh đứng ở nơi đó, sắc mặt có chút kém, cũng không tiếp lời, Thái Tuần liền lẩm miệng nói: “Đông gia không cần khẩn trương, có thể là anh đan trong bụng buồn chán, dẫn hấn đi đi lại lại hoạt động, nó liền không nháo người.”

Một câu này không thể nghi ngờ khiến Từ Trường Thanh mặt đầy kinh ngạc ngẩng đầu, chuyện sinh đan hấn chưa từng nói cùng bất luận kẻ nào, nay lại bị lão khất cái một câu nói toạc ra, khiến hấn sao có thể không cảm thấy khiếp sợ bối rối.

Lấy lại tinh thần lập tức cảnh giác nhìn mắt bốn phía, thấy cách đó không xa trong viện đang có tiểu nhị lấy nước lau đá, mang thứ muốn hỏi ra miệng nuốt xuống, chỉ nói với Thái Tuần: “Theo ta vào trong phòng nói chuyện.”

Thái Tuần hóa ra vốn là một người cả ngày vui vẻ, nói chuyện diên diên khùng khùng, cũng không phải nói hấn ngốc, chỉ có lúc luôn nói một ít chuyện người bình thường không thể lý giải, cho nên cửu nhi cửu chỉ, người khác liền cho rằng hấn nửa điên.

Bất quá Thái Tuần làm người không tệ, là một khất cái tốt chỉ người làm trước mặt, không làm quỷ sau lưng, điểm ấy Từ Trường Thanh vẫn biết, hai người vào nhà, Từ Trường Thanh do dự nhìn về phía hấn mở miệng hỏi: “Anh đan theo lời người vừa rồi, đến tột cùng là vật ra sao?”

Thái Tuần cười ha hả nói: “Anh đan là ta xem từ một trên quyển sách, chính là một loại tiếp kinh chi pháp tu được Nguyên Anh của đạo gia, vì lão nô trước đây ở một gian đạo quan lớn lên, quét tước tro bụi ở tầng thư các trong đạo quan mười năm, cho nên nhân đến vô sự liền xem qua không ít phép tu luyện cùng quỷ thần thuyết của đạo gia, chỉ vì hiếu kì học trộm chính khí thuật của quan chủ, mới bị đuổi, hiện tại lại nói tiếp thật sự là cảm thấy thẹn với quan chủ thu lưu……”

Từ Trường Thanh nghe xong im lặng, khó trách hấn biết nhiều chuyện cổ quái như vậy, tao ngộ như thế có thể nói là, nghĩ đến gì đó trước mắt nhất thời sáng lên, lập tức hỏi: “vừa rồi người nói anh đan, quả thật là tu thành Nguyên Anh sao? lại làm sao có thể nhìn ra trên người ta có chứa anh đan?”

Thái Tuần nghe xong, nhất nhất giải thích nói: “Lão hủ năm đó ham chơi học trộm nửa thiên chính khí thuật, tuy chỉ có thể xem như nửa điều lực, nhưng đối vạn vật sinh linh vẫn có tia hiệu, cho nên có thể mơ hồ cảm giác được trên người đông gia có hai luồng sinh mệnh, mà cùng hơi thở của quan chủ đạo quan cực kì tương tự, khi đó quan chủ cũng tu được anh đan, cho nên mới kết luận đông gia có thể cũng có mang anh đan, về phần anh đan có phải là Nguyên Anh…… có thể phải nhưng cũng không phải.”

Từ Trường Thanh nghe không khỏi có chút nóng vội, không biết hấn sao một hồi nói phải, một hồi lại nói không phải, nhin không được nói: “anh đan này rốt cuộc là vật ra sao?”

Có thể là bởi vì từ nhỏ tại đạo quan lớn lên, Thái Tuần tính tình cũng mang theo nho nhã của đạo gia, ở trong mắt người bình thường thật sự có chút không hợp nhau, mà là một người chậm chạp khiến người ta gấp muốn chết, Từ Trường Thanh đang sốt ruột, hấn nghĩ nghĩ mới có nề nếp gần từng tiếng trả lời: “Cái này là lão hủ xem bản Thăng Lan hóa anh thuật……”

trong sách giới thiệu, Thăng Lan là một thôn trang nhỏ gần cách với bên ngoài, mỗi người từ khi vừa sinh ra liền bị dạy dỗ nạp thuật trường sinh bất lão, chính là công pháp hít thở đạo gia hiện tại hay nói, bất quá từ trên xuống dưới tu chân đều là con đường nghịch thiên, người có thể tu được thành quả trong trăm người chỉ có một hai người, đắc đạo thành tiên càng là không dễ dàng, Thăng Lan tộc vốn nam nhiều nữ thiếu, hơn nữa tại tu đạo nữ nhân vốn sinh ra đã kém cỏi, gốc chi nam nhân càng khó có thành quả, vì thế dần dần già đi, từ đó trong trang dần dần chỉ dư nam mà không có nữ, Thăng Lan trước có bao nhiêu người tu đạo thành, sau vô từ tự chỉ sợ nhiều năm sau sẽ xu vu diệt tuyệt.

Lúc này, trong Thăng Lan có tu sĩ liền tổn mấy trăm thâm niên vì hậu nhân Thăng Lan viết ra một bộ khác hóa anh chi pháp với tu đạo, pháp này có thể kéo dài từ tự của Thăng Lan, có năng lực tu thành, được đến hóa anh sau ngàn năm thọ mệnh……”

Từ Trường Thanh nghe đã hơi buồn ngủ, đợi nghe được chỗ cuối, không khỏi chuyển tỉnh, kiên trì hỏi: “Rốt cuộc làm sao không giống hóa anh chi pháp?”

Thái Tuần người không có mặc khất cái phá y, lúc này chấp tay sau lưng, rất có vài phần tiên phong đạo cốt nói: “Cụ thể lão hủ đã là quên, chỉ nhớ rõ là khiến nam tử đem linh khí theo vài đường âm kinh cố định dẫn vào đan điền, ở trong bụng hình thành đan cung, luyện thành bạch sắc sinh đan liền có thể cùng nam tử kết hợp, dẫn nguyên dương của nam tử nhập đan điền, cùng sinh đan thai lạc tử, sau đó tiếp tục hút nguyên dương của nam tử để mà đường thai, đợi một năm có thừa, thay động liền thành anh, đến lúc đó sẽ trải qua chín tiểu thiên kiếp, kiếp sau cùng kết Nguyên Anh có được thọ ngàn năm, mà từ tự được sinh hạ cũng rất dễ nhập đạo, công pháp này có thể bảo vệ Thăng Lan vạn năm bất hủ, chỉ là lúc ấy người Thăng Lan tâm cao khí ngạo, không chịu luyện công pháp này cùng người hạ mình làm thiếp, trăm năm sau Thăng Lan diệt vong, bộ công pháp này cũng thất lạc, ta tại đạo quan chi tìm được một quyển tàn cuốn, trước sau không được đầy đủ……”

Từ Trường Thanh lúc này đã nghe đến ngốc tại chỗ, hồi lâu mới lấy lại tinh thần, giọng điệu đã hoảng hoảng, hơi thờ không xong nói: “Kia…… Công pháp kia tên là gì, người có nhớ rõ?”

Thái Tuần nói: “Lão hủ nhớ rõ gọi là anh hóa chi pháp, hình như phân ba cuốn, quyển một dẫn linh, quyển hai thành đan, quyển ba anh hóa……”

Nghe xong Từ Trường Thanh chỉ cảm thấy đầu óc giống bị vô số sấm rền đánh trúng, hóa tinh tán loạn tặc mà chỗ trống một mảnh, thân thể giống như hoá thạch, chỉ mơ hồ nghe được Thái Tuần ở một bên quan tâm nói: “Đông gia hiện tại đúng là anh hóa giai đoạn đầu, nhất thiết không thể động khí, nam nhân nạp anh không thể so với nữ tử, rất nhiều chuyện đều phải chú ý một hai……”

Từ Trường Thanh cuối cùng nâng tay vô lực khoát tay với Thái Tuần, ý là hấn có thể đi ra ngoài, lập tức nghĩ đến gì đó lại gọi trở về dặn nói: “Việc này…… Vạn vạn không thể nói cùng bất luận kẻ nào.”

Thái Tuần vội nói: “Đông gia yên tâm, lão hủ biết đúng mực, việc này sẽ không nói lung tung.”

Thấy hắn đi ra ngoài, Từ Trường Thanh lại ngồi yên nửa ngày, cuối cùng cúi đầu nhìn nhìn bụng, lúc này bởi vì trên người có y bào che lấp, căn bản nhìn không ra khác thường, nhớ tới lời Thái Tuần về chân tướng anh hóa, không khỏi trong lòng lộn xộn một mảnh, chuyện nam tử lạc thai, cơ hồ vượt qua tất cả tưởng tượng của Từ Trường Thanh.

Cả sự kiện đối với hắn đều vô vấn quý dị đến cực điểm, dù sinh đan biến hóa như thế nào, hắn nửa điểm cũng chưa nghĩ tới sẽ có khả năng có thai, thử hỏi một nam tử sao có thể giống nữ tử Không không, điều đó không có khả năng, khi Từ Trường Thanh lắc đầu phủ nhận không thể tin tưởng, sinh đan trong bụng giống như phủ nhận suy nghĩ của hắn, cũng như muốn chứng minh tồn tại của mình, bắt đầu không an phận, một trận chống đối.

ép buộc đến khi Từ Trường Thanh sắc mặt trắng bệch, mồ hôi đầm đìa mới thôi, Thái Tuần thật đúng là một lời bưng bít người trong mộng, hoạt động trong bụng này từ trước còn không phải là hiện tượng máy thai? nếu không phải hắn hôm nay nghe được thì căn bản làm sao cũng nghĩ không ra sinh đan cư nhiên là thai nhi.

Tin tưởng rồi Từ Trường Thanh sắc mặt càng xanh trắng lần lượt thay đổi, chuyện nghe hôm nay đối với hắn thật sự quá mức quý dị, đến bây giờ hắn vẫn đang tiêu hóa không được, lại nghĩ đến Thái Tuần nói nam nam kết hợp, lạc tử thành thai, mà người cùng mình từ đầu tới cuối ngày ngày kết hợp chỉ có Chiến Vô Dã một người, vậy anh thai trong bụng của mình chẳng phải chính là cốt nhục Chiến gia

Nhất thời hiểu ra, khó trách Chiến gia trên có Chiến lão thái gia Chiến Vô Dã, dưới có tiểu tư đầu bếp nữ, đều đối với mình ân cần đầy đủ như thế, hóa ra là vì anh thai trên người mình, Chiến gia từ từ luôn rất ít ỏi đây là chuyện cả Đại Uyển đều công nhận, chỉ là không nghĩ tới, ngay cả anh thai của nam tử cũng không ghét bỏ.

Dù Từ Trường Thanh trong lòng tràn ngập không dám tin, buồn nản, buồn bực, chua xót, cũng đối với Chiến gia Chiến Vô Dã cùng hành vi giấu diếm của bọn họ bất mãn rất nhiều, nhưng xét đến cùng cũng là mình tu luyện thuật pháp quái dị.

Từ Trường Thanh cúi đầu ngơ ngác nhìn bụng, trong đầu đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng, đó là tản linh khí đan điền, mỗi ngày tản mất một ít, mấy ngày sau trong đan điền không có linh khí, anh thai liền không thể thành hình, đến lúc đó thai tử trong bụng, cũng miễn đi một ngày kia đối mặt với khủng hoảng cùng xấu hổ nam tử sinh con.

Nhưng ý niệm này vừa nảy ra trong đầu liền toát ra một cỗ tâm hỏa, hắn nhìn sinh đan lúc này thực ngoan, đang lẳng lẳng ở trong bụng, trong lồng ngực có một cỗ khó có thể nói thành lời, sinh đan là hắn dùng vô số giọt lục dịch trên núi nhỏ lấp lại hấp thu, dùng vô số đêm tu tập công pháp đoạt được, ngày ngày tích lũy, hàng đêm tu tập vài năm mới được, trả giá nghị lực cùng gian khổ trong đó không ai rõ hơn hắn .

một khi đơn giản tán đi, hắn sao có thể thân nhiên, theo bản năng tính ngày, sinh đan lạc thai đã nửa năm có thừa, hắn lại sao có thể ý niệm quyết tâm tước đoạt sinh mệnh nó vừa mới hình thành.

Nó ngày ngày ở trong bụng treu chọc chàng động, hiển nhiên sinh mệnh lực rất mạnh, cực kỳ hoạt bát, tuy thỉnh thoảng sẽ đâm hắn từ trong mộng bưng bít, mồ hôi chảy ướt lưng, nhưng nói không chừng nó là muốn dùng hành động đến cầu được mình chú ý, hướng mình chứng minh nó tồn tại, không để mình bỏ qua nó, cũng không muốn mình xóa đi nó.

Từ Trường Thanh cứ như vậy sắc mặt hốt bi hốt hi ngồi một buổi trưa, buổi tối khi rời đi sắc mặt đã có chút tiêu tụy.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Người Tường Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

Buổi tối Chiến Vô Dã trở về, trực tiếp liền đi sân của Từ Trường Thanh, lúc này hắc ảnh lẳng yên không một tiếng động lờ lờ, sau đó lập đến bên cạnh hắn thấp giọng nói: “Gặp qua thiếu chủ, đầu bếp nữ nói Từ chủ từ sau khi trở về, không ăn cơm chiều, sớm liền đi ngủ.”

Chiến Vô Dã nghe vậy hạ xuống tiểu ý, nhú mi nói: “Cái gì cũng chưa ăn ?” Sau đó không đợi hắc ảnh đáp lại, liền nâng y bào vội vàng vào phòng.

Mấy ngày gần đây thời tiết càng ngày càng khô nóng, mà Từ Trường Thanh lại càng thêm không chịu được nhiệt, cho nên Chiến Vô Dã liền ở trong phòng hắn đặt mấy khối hàn ngọc, lại không dám đặt nhiều làm thương thân mình hắn, trong phòng so với phòng khác mát mẻ hơn nhiều, nhưng vẫn giải không được cái nóng trên người, cho nên bình thường rất ít sớm lên giường như vậy, bình thường đều sẽ ở dưới tàng cây sân hải đường hóng mát đến khi mình trở về.

giường trong phòng hướng về cửa sổ, tuy là trái chiếu ngọc và rèm trúc, nhưng Từ Trường Thanh trong bụng hoài dương thai, trong cơ thể dương khí cực thịnh, nếu ở trên giường nằm không nhúc nhích, cơ hồ sẽ chịu nhiệt độ gấp hai đến ba lần người bình thường, không ai so với Chiến Vô Dã càng thêm rõ ràng, mỗi đêm đều biết hắn phải lật thân vô số lần, mấy ngày này đều cơ hồ không ngủ ngon một đêm .

Lúc này Từ Trường Thanh đang đưa lưng về phía hắn cuộn mình nằm ở trên giường, trên người chỉ mỏng manh một tầng ngọc tâm ti, vừa đến mùa hè Từ Trường Thanh chỉ có thể mặc ngọc tâm ti, vì nó xuất mồ hôi không dính thân, còn hơi lộ ra một cổ mát mẻ, Chiến Vô Dã nhẹ giọng đưa tay đóng cửa, thu lại tiếng động ở chân mới đi qua.

Bên giường trên bàn đặt một ngọc bát, Chiến Vô Dã vốn không thèm để ý, nhưng nghĩ đến hắc ảnh nói hần buổi tối không dùng cơm, không khỏi ngừng chân bước, nhìn về phía cái bát trên bàn, chỉ thấy bát có chút cặn thuốc màu đen, lập tức chau mày, đưa tay lấy bát qua đèn dưới mũi người ngồi, sắc mặt nhất thời máy động, cảm thấy không ổn.

Từ Trường Thanh bình thường rất ít uống thuốc, lại càng không muốn nói thuốc cầm từ bên ngoài mang về, hần đường thai đã nửa năm có thừa, gần mấy ngày nay ngày ngày bị thai nhi trong bụng nháo không thể ngủ không thể ăn, Chiến Vô Dã nhìn trong miệng không nói, trong lòng đã cực kì đau lòng, lúc trước không phải không nghĩ tới đem anh hóa thuật sớm báo cho hần biết, bởi vì việc này cũng không có khả năng hoãn đến cuối cùng, hơn nữa mấy ngày nay thai nhi thành hình trong bụng hần, cũng càng ngày càng bất an, vẫn muốn tìm cơ hội cùng hần nói việc này.

Nhưng mà một lần rồi lại ba lần kéo dài, cho tới bây giờ vẫn không giải thích, bởi vì Chiến Vô Dã thật sự không biết nên mở miệng như thế nào mới để Từ Trường Thanh không buồn, càng sợ hần một khi biết được chân tướng không chịu nhận anh thai trong bụng, hoặc muốn xoá sạch nó, anh hóa chỉ pháp vốn là thai đan đồng sinh, thai còn đan còn, thai mất đan mất, mà nam tử kết thai không dễ, xoá sạch đan thai không chỉ ngàn năm thọ mệnh không còn, thân thể so người thường càng không bằng.

Nhưng lo cái gì đến cái đó, nay thấy chén thuốc trên bàn, Chiến Vô Dã nhất thời sắc mặt băng lãnh, buông bát liền xoay người đi đến bên giường.

Lúc này Từ Trường Thanh hô hấp chậm dài, nhưng toàn thân mồ hôi như mưa, trên người mặc quần áo dệt bằng ngọc tâm ti đã ẩm ướt, sắc mặt trắng như tờ giấy, Chiến Vô Dã thấy thế tâm trầm xuống, hô hấp không thông trong lồng ngực, tay đặt ở bên giường cũng chậm chậm nắm thành quyền, một lát sau mới buông ra, đầu ngón tay có chút không xong vỗ về bả vai Từ Trường Thanh đem hần nâng lên.

Từ Trường Thanh bị hần làm tỉnh, thấy là hần liền hạ mắt, miệng oán thanh nói: “Ba ngày thì hai ngày đến ép buộc ta, hiện tại ngay cả ngủ cũng không cho ngủ?” Bị Chiến Vô Dã ôm lên, trên sàng đan tơ tằm dính vết máu, đỏ tươi nhìn thấy ghê người, Chiến Vô Dã nhìn, đáy mắt nhất thời đỏ đậm một mảnh.

Không khỏi nắm cổ tay hần gầm nhẹ: “Ngươi sao lại không biết nặng nhẹ như thế, nếu không muốn anh thai này ít nhất cũng nói một tiếng với ta, sao có thể chỉ nghĩ đến mình như thế……”

Từ Trường Thanh nghe vậy khó hiểu giương mắt nhìn Chiến Vô Dã, giọng điệu cực kì bình tĩnh nói: “Hóa ra ngươi sớm biết chuyện anh thai, ta còn nghĩ ngươi muốn kéo dài, nhưng hôm nay sao lại đột nhiên nói ra, còn chỉ trích ta chỉ nghĩ đến mình?”

Chiến Vô Dã lúc này tuy đau lòng, lại càng nóng lòng như lửa đốt, sao có thời gian cùng hần đấu võ mồm, vội vàng đưa tay đem Từ Trường Thanh ôm khỏi giường, sau đó cất bước liền đi đến giường bên ngoài.

Từ Trường Thanh còn tưởng hần sẽ nói gì đó, đã chuẩn bị tốt vài câu châm chọc, cũng không nghĩ gia hỏa dã man này kéo tay hần một trận đầu văng mặt hoa, liền bị ôm xoay người, không khỏi chán kinh nâng tay tóm lấy cổ áo Chiến Vô Dã lớn tiếng nói: “Chiến Vô Dã ngươi muốn làm gì, buông ta ra!”

Chiến Vô Dã thấy hần không thành thật, sắc mặt đã xanh mét, cúi đầu hồng mắt quát hần: “Ngươi lỗ mãng lạc thai như vậy, chẳng lẽ là ngay cả mệnh cũng không muốn sao?”

*lạc thai: phá thai

Lạc thai? Từ Trường Thanh sửng sốt, không khỏi khẽ buông lỏng lực đạo nắm vạt áo hần, khó hiểu hỏi: “Ngươi vừa rồi nói cái gì?”

Chiến Vô Dã ôm chặt hần, đáy mắt có tia bối rối, trong miệng lại tàn khốc nói: “Ngươi cho là có thể giống nữ nhân lạc thai chỉ cần uống bát thuốc là có thể đem anh thai đẩy đi sao, anh thai đã thành hình làm sao một bát thuốc có thể đẩy xuống, nếu không phá được thì ngươi cùng hài tử đều phải chịu khổ, ngươi dù không quý trọng hài tử, cũng không thể không quý trọng thân thể của mình, đây không phải nói đùa, đây chính là muốn mệnh ngươi!”

Từ Trường Thanh nghe xong trên mặt tức giận phai nhạt hơn, sắc mặt trở nên âm tình bất định, nửa ngày mới nói, “Ai nói với ngươi ta uống thuốc phá thai?”

Chiến Vô Dã vốn muốn mở cửa rồi đi, nghe được Từ Trường Thanh hỏi như thế, không khỏi dừng lại, sau đó nhìn về phía chén thuốc không trên bàn nói: “Ta nhớ rõ ngươi luôn không thích vị thuốc, hôm nay chủ động uống thuốc, mà thuốc không mang về cho đầu bếp nấu lại muốn mang từ ngoài phủ vào, nếu không phải thuốc phá thai cần gì phải che lấp như thế……”

Từ Trường Thanh nghe xong dựng thẳng mi, lập tức xen lời hần: “Hôm nay thời tiết nóng bức, eo lưng sinh nhiệt chần, Tiễn Viễn liền cắt cho ta hai bữa thảo dược tiêu trừ nhiệt chần, nhưng thuốc này uống vào sẽ ngủ, cho nên mới cầm đến uống, uống xong liền có thể nằm xuống nghỉ ngơi, kết quả vừa ngủ không lâu liền bị ngươi lay tỉnh, còn là chuyện này, nghe quả thực mặc danh kỳ diệu……”

Chiến Vô Dã nhất thời ngẩn ra, sau lại chỉ vào vết máu trên sàng đan hỏi: “trên giường rõ ràng có máu……”

Từ Trường Thanh liếc liếc mắt một cái: “Nhiệt chần đương nhiên không thoải mái, cảm thấy ngứa liền gãi, máu đại khái chính là gãi rách da dính vào sàng đan……”

Chiến Vô Dã nghe xong lập tức lộ ra vẻ mặt khản trương và kinh hãi, vội vàng nói: “Thì ra vậy, hài tử không bị phá mất?” Nói xong cũng không đợi Từ Trường Thanh đáp lại liền bước trở lại giường, đem hần khẽ đặt lên trên giường, sau đó lật ao xem xét sau lưng hần.

Từ Trường Thanh vốn định tránh đi, thấy tay hần nhẹ nhàng khó có được, liền cũng mặc hần, quả nhiên eo lưng một mảnh đỏ bừng, nổi lên chút điểm nhỏ màu đỏ tươi, rõ ràng là mẩn ngứa do bị nóng, loại bệnh này thân mình rất ngứa, hơn nữa làn da hần phá lệ non mịn, sinh bệnh trên thân lại luôn lưu mồ hôi, liền càng thêm khó chịu, khó trách sẽ nhịn không được lấy tay gãi, đem mẩn đỏ gãi rách ra

Mà dưới giường ẩm ướt hẳn nhiên là vì phía sau lưng gái ra huyết, lại bị mồ hôi làm lan ra mảng lớn, vậy bản lụa trắng dưới thân, cho nên mới thấy nhiều điểm máu lan ghê người.

Chiến Vô Dã đã biết vừa rồi là mình hiểu lầm, nửa điểm xấu hổ cũng không có, chỉ để tiểu tư bên ngoài đưa tới lụa sạch sẽ, sau đó lại lấy bộ quần áo mềm mại, để Từ Trường Thanh thay.

Sau đó lại để người mang tới băng, đặt một chậu đặt ở bên giường tán nhiệt. Quả nhiên, thay đổi quần áo sạch sẽ, trong phòng lại đặt chậu băng, trong khoảng thời gian ngắn chỉ cảm thấy không khí trong phòng đều mát hẳn lên, Từ Trường Thanh mới cảm thấy mồ hôi chảy ít hơn, thân mình cũng khô ráo, vì thế miễn cưỡng đưa tay đi lấy được cao trên bàn, Chiến Vô Dã ở bên cạnh sớm nhanh tay lẹ mắt giúp hắn lấy tới, lập tức biết dụng ý của hắn, vội nói: “Ta giúp ngươi bôi.” Sau đó nhẹ nhàng giúp hắn lật người, để cho hắn ghé vào trên giường, sau đó cẩn thận vén quần áo sau lưng, bắt đầu cẩn thận bôi bạch cao cho hắn.

Chiến Vô Dã một buổi trưa trên lưng đều khiêng băng, trên đường không thể dừng không thể nghỉ, chỉ có thể bằng tốc độ nhanh nhất mà chạy, vì băng có thể tan, nhất thời có thể tan mất ba phần, nếu không đẩy nhanh tốc độ mang về, chỉ sợ trên đường thành dùng ống trúc múc nước công dã tràng, băng trong phủ đã không còn thừa, cho nên nghìn dặm đường trình này, Chiến Vô Dã không chỉ mệt mỏi, còn phải thừa nhận sức nặng và lạnh lẽo của khối băng lớn, sau khi hồi phủ toàn bộ thân thể đều như từ trong nước băng thủy đi ra, tóc còn mang theo hơi nước hóa băng.

Từ Trường Thanh dù không rõ quá trình gian nan này, cũng biết lúc này có băng không dễ, nếu trong phủ vốn có, mấy ngày trước Chiến Vô Dã đã có thể lấy ra, cũng không chờ tới bây giờ, về sau Đại Uyển căn bản không có băng, có cũng chỉ trong cung có, mà băng trong cung chỉ có thể do hoàng đế ban cho, lại không phải đơn giản có thể đưa tay xin, cho nên, hiện tại khối băng trong phòng, vô cùng có khả năng là Chiến Vô Dã từ nơi khác mang tới, thời tiết nóng bức này nếu muốn mang băng tới, đương nhiên không phải chuyện dễ.

Cho nên trong lòng mặc dù tràn đầy oán thán đối với hắn, lại không thể bỏ qua phen gian khổ của hắn, do dự cũng liền thuận thế lật người để hắn bôi, biết tâm ý này là vì an đản trong bụng mình, cũng biết được lợi cũng là mình, nhưng ngực lại cảm thấy chua chua, khiến hắn nghẹn tại yết hầu, phun không ra cũng nuốt không xuống, nhưng cũng vô pháp nói ra, vì mình không phải nữ tử, cũng không thể tùy tiện cùng người khóc sụt sùi.

Mà Chiến Vô Dã lúc này đang ngồi phía trên giường, cẩn thận bôi cao cho Từ Trường Thanh, bởi vì thân mình hắn như băng cơ ngọc cốt, làn da cực kỳ non mịn, ngày thường khi hoan ái cũng không dám nặng tay xoa nắn, lúc này thấy có chỗ phá da, Chiến Vô Dã càng xuống tay bớt đi một hai phần lực, như sờ lên bông, sợ làm hắn bị thương.

Lúc trước hắn tung hoành sát tràng, đao nhỏ mặt nhục, mười tên xuyên bụng cũng không tính là gì, nhưng hiện tại làn da dưới tay chỉ là hơi có chút sưng đỏ cũng là khiến hắn khó chịu, trán ứa ra mồ hôi.

Cũng may trên người Chiến Vô Dã vì khiêng băng đến bây giờ vẫn còn lương ý đầy người, ngón tay vuốt sau lưng Từ Trường Thanh mát lạnh, Từ Trường Thanh không cảm thấy đau, ngược lại cảm thấy rất là thoải mái.

Nửa ngày, mới miễn cưỡng mở miệng không lạnh không nhạt hỏi Chiến Vô Dã: “Ngươi làm sao biết ta tu được là anh hóa thuật?”

Chiến Vô Dã dừng tay đang bôi loạn lại, mới trả lời: “Lần đầu tiên sinh hoạt vợ chồng, bởi vì ngươi vẫn là đồng tử thân, một cái chớp mắt đánh vào linh khí, ta cảm giác được đến sinh đan trong đan điền của ngươi……”

Từ Trường Thanh im lặng trong chốc lát, mới có chút mệt mỏi thay đổi vấn đề nói: “anh thai phải làm sao mới có thể sinh ra.”

Chiến Vô Dã vốn không biết nên làm sao giải thích cùng Từ Trường Thanh, vừa rồi vào nhà nghĩ rằng Từ Trường Thanh phá thai, cảm thấy tựa như vạn tiền xuyên tâm, nhưng sau lại biết được thai vẫn chưa phá mới nhẹ nhàng thờ ra, nhưng hắn biết đây không có nghĩa là kết quả cuối cùng, hắn vừa rồi vừa bôi cao vừa nghĩ cách mở miệng, Từ Trường Thanh đột nhiên hỏi như vậy, sao có thể không khiến hắn mừng như điên, vội vàng nói: “chuyện sinh anh không cần lo lắng, trong phủ liền có một vị tinh thông Thăng Lan sinh tử, chính là hậu nhân duy nhất của Thăng Lan, nhờ hắn hỗ trợ nhất định vạn vô nhất thất, hắn cũng nói với ta, nam tử sinh con cũng không khó, chỉ cần dùng linh khí chuyển vị trí thai nhi, sau đó mở ra hơn một tác miệng ở bụng lấy ra là được, cũng không nguy hiểm, nguy hiểm nhất là lôi kiếp, bất quá lôi kiếp ta thay ngươi đỡ.” Nói xong liền buông quần áo, sau đó nhẹ nhàng đưa hắn ôm vào trong lòng, cuối cùng dùng cằm đỉnh đỉnh đầu Từ Trường Thanh, trong miệng ôn thanh lại cực kỳ kiên định nói: “Ngươi yên tâm, dù bỏ mệnh, ta cũng nhất định bảo vệ ngươi cùng hài tử.”

Từ Trường Thanh nghe thầm thở dài, nhắm mắt lại, mềm lòng, trong lòng yên lặng nói với mình, chuyện anh thai Chiến gia đối với hắn nhiều chỗ giấu diếm, bất quá là muốn lừa mình sinh tử tự cho Chiến gia bọn họ, mà Chiến Vô Dã hiện tại đối với mình tốt như thế, ngày ngày nhân nhượng cũng bất quá là vì huyết mạch trong bụng hắn mà thôi.

Nếu chuyện anh thai trong bụng hiện tại kết cục đã định, vậy hắn không cam lòng cùng người khó xử cũng đã khó xử, hắn cũng không muốn mất cái mạng không dễ có được lần thứ hai, nếu quả thật rơi xuống trong bụng đan thai, nhiều năm tu luyện của mình thành hai bàn tay trắng, không chỉ ngàn năm thọ nguyên không còn, thậm chí còn muốn bồi cả tánh mạng, hắn sẽ không ngoác đến bức mình nhảy vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Cho nên, về sau chỉ có thể đi một bước xem một bước, nếu cuối cùng thật có thể tìm được đường sống trong chỗ chết đem mệnh giữ lại, được Nguyên Anh thọ nguyên, đem hài tử mang đi khỏi Chiến phủ, từ nay về sau cahcs Chiến Vô Dã xa tận chân trời, tuyệt không vào Chiến gia nửa bước

Từ Trường Thanh lúc này trong lòng chuyển động tâm tư, Chiến Vô Dã cũng nửa điểm không biết, chỉ biết hắn đã không trách mình lúc trước giấu diếm, trong lòng mừng như điên tất nhiên là không cần phải nói, càng thêm cảm thấy áy náy mà tâm sinh yêu thương, càng thêm quý trọng, vì để Từ Trường Thanh buổi tối có thể ngủ tốt, Chiến Vô Dã vừa ôm hắn vừa quạt hắn, vẫn duy trì tư thế này quạt cả một đêm.

Mà một đêm này, anh thai trong bụng cũng rất phối hợp không loạn đá lộn xộn, có thể nói đây là đêm Từ Trường Thanh ngủ trầm nhất, cũng thoải mái nhất trong một tháng qua.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngủ Trùng Vi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Ngày nắng gắt, thời tiết phá lệ nóng bức, lấy Từ Trường Thanh thân mình tác càng sâu, khiến hần tâm tình cực không thư sướng, tâm không thư sướng sẽ thấy không thèm ăn, mấy ngày nay ăn không vô, chỉ uống chút trà hoa đỡ đói, hai ba ngày người liền gầy một vòng lớn, Chiến Vô Dã có khi trộm ôm một phen, liền cảm thấy người trong lòng nhẹ như một tờ giấy, tựa hồ tùy thời đều sẽ cách hần mà đi.

Hắc ảnh thấy thiếu chủ đau lòng Từ thiếu gia, liền ra chủ ý nói:“Thuộc hạ nhớ bên cạnh chỗ thiếu chủ lấy băng kia có tiểu đảo, đảo kia có chút bí mật, hơn nữa trên đảo không có mãnh thú, nhiệt độ mát mẻ, không bằng chúng ta mang Từ thiếu gia qua bên kia tránh nóng, cũng có thể giúp hần ít chịu thêm khổ.”

Chiến Vô Dã nghe xong giật mình, lập tức nhú mày nói:“Hần hiện tại thân mình không tiện, ăn mặc chi phí đều phải tinh tế, tiểu đảo kia là chỗ hoang dã, mà cách kinh thành xa ngàn dặm, không chỉ không tiện, dọc đường đi còn xóc nảy mệt nhọc, chỉ sợ hần ăn không tiêu.”

Hắc ảnh nghĩ nghĩ nói:“Theo ý kiến của thuộc hạ, chúng ta có thể phái hơn hai mươi hắc y đi trước một bước, mang theo vật dụng đi lên tiểu đảo, thanh trừ hiểm thú nguy thạch trên đảo nhỏ, lúc chúng ta đi lại mang một ít vật phẩm, như vậy liền có thể giải quyết vấn đề vật tư trong thời gian ngắn, mà trên đảo nhỏ cũng có rau cùng thú ăn cỏ vô hại, rau thịt có thể cam đoan tươi mới, lấy băng cũng tiện. Nếu muốn đi tiểu đảo tránh nóng, trên đường Từ thiếu gia khẳng định chịu chút mệt nhọc, nhưng chúng ta có thể cách hai canh giờ thay đổi người, tận lực đẩy nhanh tốc độ, nhiều nhất năm ngày liền có thể đến, có lẽ sẽ càng sớm.”

Vào lúc ban đêm, Từ Trường Thanh nóng đến ngủ không được, sắc mặt đỏ bừng ở trên giường lăn qua lộn lại, Chiến Vô Dã tỉnh lại, thấy hần nóng đến khó chịu, cúi đầu thấy băng trong chậu đã tan thành nước, lúc này mặc xong quần áo tự mình cắt tới một chậu.

Thừa dịp này, liền thử thăm dò khơi mào câu chuyện:“Lúc trước ở Quỳnh đảo lấy băng thấy bên cạnh cách đó không xa có một tiểu đảo, trên đảo thanh trúc um tùm, cũng cực kì mát mẻ, so kinh thành không biết mát mẻ hơn bao nhiêu, chỉ là chênh lệch nhiệt độ không khí có hơi khác biệt, buổi tối so ban ngày hơi lạnh.”

Từ Trường Thanh nghe hần nói trên đảo nhỏ cực kì mát mẻ, đã bị quyến rũ tâm tư, không khỏi dò hỏi:“Thực sự có nơi như vậy?”

Chiến Vô Dã cười:“Cần gì lừa ngươi?” Sau thấy Từ Trường Thanh lấy mắt liếc hần, không khỏi nhớ tới chuyện anh đàn, đành phải khề khệ một tiếng nói sang chuyện khác:“Vì ở bên cạnh Quỳnh đảo, cho dù là giữa hè tiểu đảo kia cũng không nóng, lúc này còn có thể lấy được măng, ngươi không phải thích ăn măng nhất? đến lúc đó có thể săn gà rừng, sau đó để đầu bếp ngao cho ngươi một chén canh măng gà, còn có, ngươi thích ăn mứt quả nhất, tiểu đảo kia thường niên không người ở, cây ra trái đều đã ngoài trăm năm, dùng trái cây này làm mứt quả, tự vị tất nhiên sẽ rất ngon.”

Chiến Vô Dã không thích ăn mấy thứ này, nhưng biết Từ Trường Thanh thích ăn, cũng thường xuyên dùng chén nhỏ múc một chút, không có việc gì liền múc hai thìa vào miệng, cho nên liền cố ý nói đến thứ hần thích, nghĩ đến gì đó còn bổ sung:“Trên núi hoa cỏ cực thịnh, cho nên ong rừng cũng không ít, có thể lấy không ít mật rừng, lại quét lên trên thịt, dùng lửa từ từ nướng.”

Nói đến khi nước miếng Từ Trường Thanh tràn ra, không khỏi nói:“Nói tốt như vậy, chỉ không biết tiểu đảo kia cách kinh thành có xa lắm không, lại ở nơi nào?”

Chiến Vô Dã đương nhiên sẽ không nói là xa ngàn dặm, làm Từ Trường Thanh sinh ra ý muốn lui, nhân tiện nói:“Chỉ có bốn năm ngày lộ trình, vừa lúc gần đây trong triều vô sự, ta ngày mai liền xin Thánh Thượng nghỉ mấy tháng, cùng ngươi đi tiểu đảo tránh nóng, ở bên kia một đoạn thời gian lại trở về.”

Từ Trường Thanh biết Chiến Vô Dã sẽ không để mình đi mạo hiểm, dù sao trong bụng hần còn có cốt nhục của Chiến gia, nói như vậy là có vài phần nắm chắc.

Hơn nữa kinh thành lại thật sự là nóng kinh người, chờ một ngày chính là thêm một ngày chịu tội, nay có chỗ tốt, đương nhiên là có muốn đi, nhưng nghĩ đến cửa hàng ngọc lại có chút do dự.

Chiến Vô Dã luôn bàng quan sát sắc mặt hần, thấy thể nhân tiện nói:“chuyện ngọc điểm ngươi giao cho chương quỳ xử lý, ta đương nhiên sẽ để người bên cạnh chiếu ứng nhiều hơn, không có chuyện gì.”

Có những lời này của Chiến Vô Dã, Từ Trường Thanh tự nhiên mày giãn ra, cửa hàng ngọc vài năm nay sinh ý sò dĩ phát triển không ngừng, không có chuyện phiền toái gì, trong đó có vài phần là uy danh Chiến gia, cho nên không có người dám trêu chọc.

Nghĩ đến gì đó lại không buông nói:“Ta nếu đi, ngân sói đến sẽ không thấy ta.” Hai năm trước hần nói cùng Chiến Vô Dã chuyện ngân sói, dù sao

hắn ở Chiến phủ, hơn nữa ngân sói đến thường xuyên, cho nên nghĩ kĩ mới mở miệng báo cho biết Chiến Vô Dã một phen, cũng nghĩ để Chiến Vô Dã nhìn xem ngân sói, dù sao ngân sói là thú người khác đường, lấy lực lượng của mình muốn đường nó bên người chỉ sợ không có khả năng, mà Chiến gia thì khác, nếu Chiến Vô Dã cảm thấy thích ngân sói, có lẽ có thể hỏi mua người ta, đến lúc đó nuôi ở Chiến phủ, hắn liền có thể quang minh chính đại chăm sóc nó, chỉ là trời không chiều lòng người, mỗi lần ngân sói đến, Chiến Vô Dã đều không ở, Chiến Vô Dã ở, ngân sói liền không đến, hơn hai năm không có một lần đụng mặt, mấy tháng gần đây tới càng ít, Từ Trường Thanh trong lòng cực kì lo lắng.

Chiến Vô Dã nghe vậy sắc mặt bị kiểm hãm, thuận miệng nói: “Không thấy được người, thì nó sẽ rời đi, người không cần vì nó lo lắng.” Lập tức nhìn thấy Từ Trường Thanh hạ mắt có chút bất an, nhất thời ánh mắt cũng trở nên nhu hòa, đưa tay vỗ về đầu đầy tóc đen của hắn nghĩ nghĩ nói: “Nó nếu đến đây, ta sẽ để người trong phủ chăm sóc một hai, sẽ không chậm trễ nó.”

Từ Trường Thanh trong miệng thì thảo nói: “Nếu muốn đi tiểu đảo, ít nhất cũng muốn thấy nó, cùng nó trò chuyện rồi mới đi.”

Kết quả không quá hai ngày, ngân sói ở một buổi trưa từ cửa sổ nhảy vào bên giường Từ Trường Thanh, Từ Trường Thanh lúc ấy đang chớp mắt, nhìn thấy ngân sói không khỏi mừng rỡ, vội vàng ôm vào trong ngực trấn an một trận, thấy ngân sói toàn thân lông dày bao trùm, Từ Trường Thanh càng cảm thấy thương hại, mùa hè này chỉ sợ nó so với mình càng thêm không dễ sống, liền dính một ít nước băng, cẩn thận lau bộ lông cho ngân sói, ít nhất có thể mát mẻ một ít.

Ngân sói so với ba năm trước đây càng mạnh mẽ hơn, đã là một sói vương trưởng thành, hình thể cực lớn, lỗ tai dựng cao cao, vì các loại thanh âm thật nhỏ chung quanh mà không ngừng chuyển động, cực kì có tinh thần.

Từ Trường Thanh đứng dậy từ trong hồ đồ ra bát rượu quả, đặt tới bên miệng ngân sói, ngân sói ghé vào bên cạnh băng chậu có chút miễn cưỡng liếm liếm lòng bàn tay Từ Trường Thanh mới bắt đầu chậm rãi uống, Từ Trường Thanh ngồi ở bên cạnh nâng tay khẽ bóp lỗ tai nó, xem nó vừa uống rượu quả, lỗ tai vừa ở trong tay mình tránh tránh, không khỏi nở nụ cười, sau đó vuốt ve cái đuôi dài của nó vì mới nói ra chuyện ly biệt.

Ngân sói giống như nghe hiểu được, lắc lắc cái đuôi với hắn, đem đầu kê sát sàn, nức nở hai tiếng tỏ vẻ không nỡ, sau đó liền đứng dậy vòng quanh Từ Trường Thanh hai vòng, cuối cùng liếm liếm hai má hắn, Từ Trường Thanh trong lòng đột nhiên có chút khó chịu, nhân tiện nói: “Ta ở trong phòng đặt hai vỏ rượu quả, đến lúc đó đến đây nhớ uống hăng đi.”

Ngân sói liếm xong xoay người đi hai bước, quay đầu lại nhìn Từ Trường Thanh, thấy hắn trong mắt chảy lệ, không khỏi ngẩn ra tại chỗ, lập tức liền không quay đầu chỉ từ cửa sổ chạy ra.

Đại khái là vì trời nóng, Từ Trường Thanh gần đây cảm xúc rất không ổn, vừa rồi nhìn thấy ngân sói rời đi bất tri bất giác chảy lệ, thú vật so người khó sống hơn không biết bao nhiêu lần, buồn không thể nói, khổ không thể nói, chịu đánh chửi cũng chỉ có thể cạp đuôi chạy trốn, Từ Trường Thanh lau khô lệ yên lặng nghĩ, ngày sau nếu có thể cho ngân sói tự do, nhất định đem nó thả lại bên trong núi rừng, chỉ có nơi đó mới là nơi chúng nó vui vẻ.

Trước khi Từ Trường Thanh đáp ứng đi tiểu đảo, Chiến Vô Dã đã tay bắt đầu chuẩn bị. Đến khi hết thấy đều chuẩn bị tốt, tức khắc liền có thể lên đường, Từ Trường Thanh đem chuyện trong cửa hàng giao cho chương quỳ, thay đổi quần áo sạch sẽ thượng cổ kiêu, đi theo ngoài Chiến Vô Dã cùng bốn hắc y nhân nâng kiệu, còn có một vị trung niên tuổi chừng nửa trăm, mặt đen nhỏ gầy, Chiến Vô Dã nói cho hắn đó là Thắng Quý hậu nhân của Thắng Lan, vài thập niên nhậm chức Chiến gia thủ hạ, trước đó vài ngày vừa bị Chiến lão tướng quân chiêu trở về, lần này cùng đi là sợ hắn khi ở trên đảo có biến cố, có người hiểu được không đến mức rối loạn tay chân, Thắng Quý vừa thấy Từ Trường Thanh liền thi lễ, sau đó tỉnh tể coi Từ Trường Thanh nửa ngày, liền tục gật đầu: “sinh đan Từ công tử tu luyện tuy là không giống sinh đan Thắng Lan, nhưng linh khí cũng là so bạch sắc sinh đan tốt hơn không chỉ mấy lần, cho nên anh thai này mới có thể hiểu động nháo người như thế, công tử nên thả lỏng tâm tình. Không có việc gì nên đi lại chung quanh hoạt động thân thể, tiểu gia hỏa ở trong bụng hòa mẫn, cũng sẽ thành thật, theo lão sinh thấy, anh thai này bộ dạng vô cùng tốt, hẳn là không có gì sai lầm.”

Từ Trường Thanh vốn đối với chuyện anh đan có chút xấu hổ, nhưng nghĩ đến đối phương là người Thắng Lan, đối loại sự tình này đã thấy nhưng không thể trách liền thôi, cảm tạ hắn sau đó liền bắt đầu lên đường.

ở trong kiệu tuy oi bức, nhưng không thể không biết có xóc nảy, hiển nhiên hắc y nhân đi đường cực ổn, không gian nan như trong tưởng tượng.

Mà trong Chiến phủ, chỗ Chiến lão tướng quân tu luyện, lúc này lão tướng quân toàn thân quanh quần sương trắng, nghe có người tiến vào liền thu công, đem sương mù hút vào trong cơ thể, hạ vận đan điền, lập tức mở mắt ra nhìn về phía quán gia, vuốt chòm râu nói: “Vô Dã cùng Trường Thanh đã rời phủ?”

Lão quán gia lập tức nói: “Đúng vậy lão gia, thiếu chủ và Từ công tử vừa mới rời đi, lão nô đã phái người đi theo sau, vẫn chưa phát hiện người khả nghi, nghĩ lão tặc đạo quan kia còn chưa phát hiện sinh đan trong bụng Từ công tử.”

Chiến tướng quân gật gật đầu, sau đó từ trên ngọc tòa đứng dậy, một phen vuốt y bào ánh mắt lóe ra, sắc mặt bình tĩnh nói: “Lão phu qua ba tháng liền có thể luyện thành công pháp này, vì chất trai của Chiến gia ta cùng hậu đại Chiến gia, ta Chiến Hạo Thiên chính là liều mạng một cái mạng già, cũng phải khiến lão đạo kia chết không có chỗ chôn.” Nói xong ánh mắt đột đột kiên định xoay người đi xuống ngọc thất, từ đó bề quan ba tháng, trong phủ việc vật đều do lão quán gia xử lý.

Bên này Từ Trường Thanh ở trên đường đã được hai ngày, ngồi ở trong kiệu thân mình cực không được tự nhiên, Từ Trường Thanh xóc nảy trán đều là mồ hôi, vừa lúc phía trước có một thôn trang, liền ngừng kiệu dừng chân.

Hai ngày lộ trình đã rời xa kinh thành, nơi này đều là sơn dã ở nông thôn, cũng không có khách điếm, chỉ có thể liền đến ở nhà thôn dân, cũng may ở nông thôn mặc dù khốn cùng nhưng thu thập sạch sẽ, trong phòng ngủ là hồ đất, mặt trên trải chiếu cỏ.

Từ Trường Thanh hạ kiệu liền thở ra một hơi, cảm thấy ở nông thôn so với kinh thành mát mẻ hơn nhiều, nhện không được ở trước sau chung quanh phòng ốc đi lại, quả một hồi liền cảm thấy trong bụng đói khát, hương đã nhân gia đều là chút cơm rau dưa, không đồ ăn ngon gì có thể chiêu đãi, Chiến Vô Dã lúc này để người đi hơn mười dặm sẵn đã vật vờ, lấy con thú trong đó non mịn nhất mang đến để đầu bếp chiêu chế.

Kết quả đêm đó Từ Trường Thanh liền ăn suốt một chén cơm, lại uống một chén canh thịt, cực kỳ rượi chân cơm ăn no, ăn no tâm tình liền tốt, có lẽ là ở nông thôn cây cối nhiều, không khốc nhiệt như kinh thành, có lẽ là lần này du lịch khiến anh thai trong bụng cảm thấy mới mẻ, một ngày cũng không ép buộc Từ Trường Thanh, vẫn im lặng, hơn nữa trên đường quả thật có một chút mệt mỏi, ăn cơm xong liền ở trong sân đi một hồi, sau đó lấy ôn thủy ở trong một phòng cỏ lau người, khi đi ra nổi lên khốn ý, vào phòng liền nhìn thấy trên chiếu có đã được người trải một tầng thật dày tằm ti nhụa, Từ Trường Thanh biết chiếu hồi hương kia nếu mặc kệ tảo, liền dễ dàng sinh côn trùng cắn người rất ngoan, mấy ngum liền có thể cắn một mảnh hồng, cũng nghe nói đến tằm ti nhụa, Chiến Vô Dã ngược lại không sao cả, chỉ trải cây lác mà nằm, tay cầm quạt xếp nhẹ lay động, canh cho Từ Trường Thanh.

Dựa vào bên người hần, Từ Trường Thanh một hồi liền chìm vào mộng đẹp, ngủ cực trầm đến hừng đông.

Từ Trường Thanh rửa mặt xong, đẩy cửa đi ra, đầu bếp đã ở trong sân nấu cháo, thấy hần liền lập tức dùng nước dập lửa, cháo đã nấu khá được, sợ làm Từ Trường Thanh nóng, vội vàng gọi người đến đem bàn đặt đến chỗ râm mát, sau đó đem đồ ăn bung lên, Từ Trường Thanh một đêm ngủ ngon, khẩu vị không tệ, ăn non nửa chén cơm, lại ăn mấy khối thịt hầm, khi đang ăn liền nhìn thấy góc tường có tiểu hài tử năm sáu tuổi mặc quần áo đầy mụn và đứng ở nơi đó, ngón tay ở miệng, nhìn nhìn bàn chăm chăm

Tiểu hài tử này Từ Trường Thanh biết, là tiểu tôn tử nhà này, nhà này cuộc sống cũng không giàu có, nhìn bộ dáng hài tử chỉ sợ ngày thường khó ăn được một bữa thịt, dùng lại liền cười vẩy vẩy tay với hần, tiểu hài tử hiển nhiên được người nhà dăn dò, không dám tới, nhưng cuối cùng không chịu nổi thức ăn dụ hoặc, từng bước một đi tới.

Khi Chiến Vô Dã trở lại sân liền nhìn thấy một tiểu hài tử ngồi ở trước bàn Từ Trường Thanh, đang lang thôn hồ yết cắn xương, trên mặt lập tức liền không vui, bất quá thấy Từ Trường Thanh tinh thần không tệ, còn cười tìm giúp tiểu hài tử lóc xương mới để ép hòa khí, lại nhìn hần về mặt tiểu ý, nghĩ đến gì đó cảm thấy lại mềm nhũn, không vui cũng liền tan thành mây khói.

Chạy, Từ Trường Thanh lấy chút bạc cho lão thái thái trong nhà xem như phí dùng chân, con mỗi hôm qua không động tới cũng lưu cho người nhà này không lấy đi, người trong nhà đương nhiên thiên ân vạn tạ, có bạc này, bọn họ có thể mua bán cải thiện sinh hoạt, cũng có tiền để tôn nhi đi học đường trên trấn đọc sách.

Từ Trường Thanh lên cổ kiệu không lâu, liền bị anh thai trong bụng ép buộc sắc mặt trắng bệch, Chiến Vô Dã sớm lưu ý lập tức vội vào kiệu, vì cổ kiệu làm được hào phóng cho dù hai người ngồi cũng không chật.

Chiến Vô Dã đầu tiên đưa tay lau mồ hôi trên trán Từ Trường Thanh, lo lắng nói:“Hay là đồ ăn vừa rồi không có ăn được? rõ ràng lúc trước không có việc gì, sao vừa lên kiệu liền đau dữ vậy?” Lập tức lại nói:“Ta đi để Thằng Quý vào xem một phen.”

Từ Trường Thanh vội vàng kéo hần, vừa rồi sắc mặt trắng bệch, lúc này đã có chút hồng nhuận, ánh mắt trốn tránh lại phiền não, chuyện linh khí trong bụng không đủ, gọi người đến xem có thể như thế nào? còn không phải làm trò cười.

Thấy Từ Trường Thanh muốn nói lại thôi, cuối cùng đổi liếc khai tâm mắt nằm xuống, Chiến Vô Dã mới hơi hiểu, ba ngày này luôn ở trên đường, lo Từ Trường Thanh thân mình mệt nhọc hao tổn, buổi tối cần bản không dám vượt qua, sợ hần thân mình ở trên đường sẽ càng thêm không thích hợp.

Cho nên song tu chi pháp đã ba ngày chưa luyện, người lớn có thể nhẫn, nhưng thai nhi trong bụng không thể ba ngày không có nguyên khí tắm bổ, mới làm âm ỉ, Từ Trường Thanh đối với song tu công pháp vốn không tích cực lắm, chưa bao giờ chủ động yêu cầu Chiến Vô Dã song tu, lúc này thấy hần để ý liền biết hần nói không nên lời, nhất thời động tâm đưa tay ôm hần mặt đối mặt khóa ngồi trên người mình.

Từ Trường Thanh thấy hần làm vậy liền mặt đỏ tai hồng, hai người hoan ái thời gian đã không ngắn, sao không biết tâm tư của hần, vội để hần nói:“Đang ban ngày ban mặt, lại là ở trong kiệu, người muốn cho thuộc hạ của người mắng người là tướng quân cuồng dâm sao? việc này hiện tại vạn vạn không thể.....”

Chiến Vô Dã gắt gao ôm eo hần nói:“Nếu lúc này không làm, vậy anh thai chẳng phải sẽ ồn ào người một ngày, vốn khí sắc người vừa mới tốt, sao có thể chịu được nó ép buộc? còn hai ngày mới đến tiểu đảo, nếu trên đường bị nó ép buộc bị bệnh lại làm thế nào cho phải?” Lập tức thanh âm giảm thấp một ít, nằm ở bên tai hần nói:“Huống hồ, cổ kiệu này thiết kế cực kì giảm xóc, chỉ cần ta cẩn thận một ít, người không phát ra âm thanh, bọn họ sẽ không phát hiện.”

Từ Trường Thanh nhất thời mở to hai mắt, nhưng trong bụng quả thật đã mất nguyên khí cung cấp nuôi dưỡng, anh thai sờ đi làm âm ỉ cũng là bởi vì đói bụng không có thức ăn, hỏi xin hần, dù là người lớn đói bụng cũng biết xin đồ ăn, huống chi vẫn là anh thai trong bụng.

Không khỏi cảm thấy mềm nhũn, để Chiến Vô Dã cởi quần áo trên người, hai chân mở rộng bị hần dùng hai cánh tay nâng đặt trong không trung, mặt đối mặt, Từ Trường Thanh sắc mặt thiếu hồng một mảnh, ánh mắt không dám nhìn Chiến Vô Dã, chỉ theo dõi cô áo vạt áo hần.

Chiến Vô Dã sớm mở rộng vạt áo, vì Từ Trường Thanh thân thể cực nhẹ, cho nên cánh tay thác tại giữa không trung cũng không cố sức chút nào, cổ kiệu hiện tại đang đi son đạo không bằng phẳng, dù hắc y nhân đi đường ổn định, cũng vẫn sẽ có rung xóc, vừa khéo che dấu chuyện hai người sắp làm.

Từ Trường Thanh xấu hổ, hai chân mở to, khóa ngồi bên trong cánh tay Chiến Vô Dã, tuy nói trong lòng kinh hoảng, mặt sau đã hơi nhuận thấp, nhân hai người quần áo vẫn chưa cởi hết, Chiến Vô Dã vội vàng dưới chỉ thoát tiết khổ Từ Trường Thanh, áo tẩn ở bên hông, cho nên liền che một chút cảnh xuân.

Từ Trường Thanh bị đặt tại giữa không trung, tay nắm áo Chiến Vô Dã, chịu hấn miếng lưỡi hấp hồn, có vài phản động tình, tay chân cũng trở nên mềm yếu, toàn thân cân bản không có chút sức nào, vốn thân mình còn có thể cử động, nay lại không nghe sai sử, cũng cảm giác cái thứ cứng rắn như sắt đang ở chung quanh chậm rãi tìm vị trí, biết ý của nó, chỗ dưới thân cũng không khỏi hơi rung động, đang để vào cổ kiệu đột nhiên hự xuống, vừa khéo đẩy vào một đoạn, không có phòng bị, Từ Trường Thanh nhìn không được “Án” một tiếng, nhất thời che miệng, sắc mặt kinh hoàng, sợ bị thủ hạ của Chiến Vô Dã bên ngoài kiệu nghe được.

Chiến Vô Dã cong môi cười cười, sau đó điều chỉnh tư thế, đem hấn chậm rãi ngồi xuống, Từ Trường Thanh chỉ cảm thấy mình như bị một khối sắt đâm vào, mấy ngày không làm có chút không thể thích ứng, dưới thân tưởng đặc có chút đau đớn, không khỏi khê hít vào một hơi, trong mắt ngập nước.

Chiến Vô Dã cũng mấy ngày chưa từng hoan hảo, nhẫn nhịn có chút vất vả, khi tiến vào thấp giọng thở hắt ra, sau đó ma động vài cái, liền bắt đầu vội vã, động tác thô lỗ dần lên.

Một lát sau, Từ Trường Thanh thân mình liền không ngừng cao thấp lên xuống, trong miệng lại không thể quát to ra tiếng, chỉ có thể cắn răng, cảm thấy nơi đó bị Chiến Vô Dã chọc vừa ma vừa đau vừa ngứa, ở chỗ sâu bị khuấy đảo như gặp lửa, nhất thời có chút khó có thể thừa nhận, vội vàng nắm vạt áo hấn thấp giọng cầu xin: “Nhẹ một ít, đừng vào sâu như vậy.....”

Chiến Vô Dã nghe vậy đành phải hoãn lại động tác, sau đó bắt đầu chín nòng một sâu nhưng điều này làm cho Từ Trường Thanh càng thêm khó chịu, cảm thấy mình ở giữa không trung không ở trên cũng không ở dưới, sau đó cả người bỗng nhiên lên bỗng nhiên xuống, chỗ giữa chỉ có một cây côn đang hung hăng khuấy đảo hấn, giống như muốn đem hấn phá tan, không khỏi hoảng sợ đưa tay vòng qua cổ Chiến Vô Dã, muốn ngăn cản động tác nhanh chóng lúc này hấn, Chiến Vô Dã cũng quả thật bối rối dừng lại, nhưng động tác của Từ Trường Thanh rõ ràng ám chỉ hấn điều khác, tiếp tục nắm thật chặt eo nhỏ của người trong lòng, càng thêm cao thấp lăm lăm, vừa mau vừa sâu phía trước phía sau trái phải phải loạn động.

Từ Trường Thanh hận không biết nên thế nào cho phải, cuối cùng một ngụm cắn vào trên cổ hấn, nhưng khoái cảm như đại hải đảo lãng, từng đợt từng đợt chen chúc tới, chỉ ba hiệp sau, Chiến Vô Dã cuối cùng mới buông hấn, lúc này tuy uy no anh thai, Từ Trường Thanh lại toàn thân mệt mỏi, giữa hai chân càng tưởng đau lợi hại, hai chân nhàn mở thật rộng có chút không hợp lễ, bất quá hấn đã không cần hình tượng lúc này, mệt đến nhắm mắt là ngủ, ngay cả xoay người cũng không có khí lực.

Chiến Vô Dã bồi cao cho Từ Trường Thanh, sửa sang lại quần áo trên người, thấy một thân băng cơ ngọc cốt, lại tâm sanh dâm dục một trận, nhưng thấy Từ Trường Thanh mệt mỏi chỉ có thể cưỡng chế trở về, bình tĩnh lộ mặt ra ngoài cổ kiệu, bốn hắc y nhân nhất thời cảm thấy rung mình, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, thấy hấn rồi đi mới đều tự nhẹ nhàng thờ ra.

Ban đầu bọn họ không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, nhưng về sau lại nghe được rành mạch, Từ thiếu gia không biết vì sao đột nhiên khê khóc, sau đó liền mắng tướng quân là cầm thú, tiếp đó cổ kiệu liền có chút không ổn định, tần suất quá nhanh làm bọn họ không nghĩ đến việc kia, nhưng về sau Từ thiếu gia ý thức mơ hồ, thanh âm khi thì thấp giọng nức nở, khi thì cao giọng mắng chửi, khi thì vừa kiêu vừa nị, mềm yếu cơ hồ làm cho bọn họ đi đường run lên, bước đi không nổi.

Cũng may bọn họ tố chất rất mạnh, không yếu đuối, không chỉ không thể yếu đuối, càng không thể hiện ra bất cứ điều gì không thích hợp, ánh mắt và đầu cũng không thể lộn xộn, sau lưng hắc y thấp lại lăm, lăm lại thấp, dù biết tình hình thực tế cũng chỉ có thể giả ngu không biết, lại càng không dám chỉ trích, chỉ có thể buồn đầu chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Người Tường Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72

hai ngày sau, thân thể Từ Trường Thanh đã chuyển tốt, bởi vì đến gần bờ biển, khí hậu đã không nóng bức như trước, hơn nữa đan thai trong bụng đã nhiều ngày thật thành thật, ngược lại khiến hấn hơi nhớ sự hiếu động của anh thai.

Hơn nữa hấn chưa bao giờ thấy biển, nay thấy thủy vực xa bát ngát, trong miệng sợ hãi than, tâm tình sướng, loáng thoáng nhận thấy nơi này tựa hồ cách kinh thành rất xa, bởi vì lộ trình càng gần, ngay cả người ở cũng dần dần rất thưa thớt.

hai ngày này, hắc y nhân vẫn tìm chỗ có đường mà hành tẩu, bất quá khi đi hết đường trong nội địa chỉ có thể dùng kiệu đối mặt với hải vực bát ngát, Chiến Vô Dã từ trong kiệu giúp Từ Trường Thanh đi ra, ánh mắt ở chung quanh tuần tra một vòng, lập tức nói với hắc y nhân: “Lưu lại hai người đem cổ kiệu mai điệu, những người khác đi lên đảo an trí trước.”

Tiếng nói vừa dứt, trước mặt bọn họ liền đột nhiên xuất hiện hơn bốn mươi hắc y nhân, cùng mở miệng nói: “Vâng, thiếu chủ.” Lập tức biến mất tại chỗ.

“Bọn họ chính là hắc ảnh quân của Chiến gia?” Từ Trường Thanh kinh ngạc hỏi.

Chiến Vô Dã hơi ngừng tay, “Mỗi một từ tự Chiến gia từ khi ra đời, đều có năm mươi từ sĩ làm bạn.” Lập tức dừng lại: “Bọn họ đã theo ta hơn hai mươi năm, mỗi người đều có thể dùng như trăm người.”

Từ Trường Thanh vốn chỉ thuận miệng hỏi một chút, nghe vậy ngẩn ra, gật gật đầu, nhất thời đối với việc hẩn lộ ra chuyện từ sĩ với mình có chút không được tự nhiên, lẽ ra loại sự tình này nên là chuyện bí mật của Chiến gia, không thể tùy tiện lộ ra, lập tức liếc mắt nhìn mặt biển, lại xem xét giày vải trên chân, dò hỏi: “Chúng ta phải vượt biển thế nào ?”

Chiến Vô Dã thấy hẩn nhìn xung quanh, tựa hồ đang tìm thuyền, vì thế cười cười đáp: “Đương nhiên là ta mang người qua.” Nói xong động tác lưu loát cởi xuống hắc bào trên người, chỉ có trung y bạch sắc và hắc khổ bên trong, đem hắc bào kín Từ Trường Thanh, Từ Trường Thanh vội kháng nghị giày dựa nói: “Trời nóng như thế, người đem ta bao thành như vậy, chẳng phải muốn nóng chết ta ?”

Chiến Vô Dã mắt liếc tai ngoi, lúc này ôm ngang hẩn lên, dưới chân nhẹ nhàng, liền nhảy đến phía trên khối nham thạch cao nhất bên bờ biển, nhất thời từng đợt gió biển thổi đến có chút ý lạnh, hẩn mới mở miệng giải thích: “Trên biển gió to, khi vượt biển nếu không mặc nhiều, chỉ sợ sẽ cảm lạnh.”

Từ Trường Thanh lần đầu tiên thấy biển, lại đứng ở nơi cao như vậy, nhìn từ xa cảnh sắc mặt biển rất đẹp.

Chiến Vô Dã thấy hẩn xem ngây người, liền đem hẩn ở trong tay ôm thật chặt, sau đó thả người, bóng dáng thoải mái phóng về phía mặt biển, trên biển phong cảnh tuy đẹp, tư vị đặt mình trong trong đó lại có chút khủng bố.

Từ Trường Thanh nhất thời không đề phòng, kinh hách liền lập tức đưa tay ôm chặt lấy cánh tay Chiến Vô Dã, sợ hẩn sẽ trả thù mình mấy tháng trước giọng điệu không tốt với hẩn, khi ngủ không được cố ý lấy chân đá hẩn, đem mình ném vào trong biển, nghĩ đến đây càng sợ nhắm mắt lại, nửa ngày thấy đem Chiến Vô Dã hẩn ôm càng chặt, không có dấu hiệu buông tay, mới âm thầm mở mắt ra, đảo nhãn châu, tiếp theo liền bị phong cảnh chung quanh làm cho kinh ngạc.

Hẩn vẫn biết công pháp Chiến gia sở tu rất cao, nếu không cũng sẽ không trở thành Đại Uyển hộ quốc tướng quân mấy trăm năm, mấy thế hệ đem người Hung Nô bên kia quan ép tới gắt gao, chỉ là không nghĩ tới đứng là lợi hại như vậy, cư nhiên có thể tung hoành trên biển.

Lúc này Chiến Vô Dã tốc độ rất nhanh, cho nên hai gò má gió biển thổi qua vù vù có chút lạnh, bắt quả trên người bọc áo choàng, hơn nữa bị Chiến Vô Dã hộ vào trong ngực vẫn có thể kháng được.

Nhìn biển từ trên cao xuống, ngay từ đầu có chút sợ hãi, nhưng phát hiện động tác của Chiến Vô Dã cực ổn, mới thu kinh hách, hiếu kì xem phong cảnh.

so với lầu quỳnh vũ cao ở trên đất bằng, phong cảnh trên biển càng bao la hùng vĩ cùng rung động lòng người, sóng biển phía dưới khi thì bình tĩnh khi thì mãnh liệt, toàn bộ thiên không và mặt biển nếu dùng bốn chữ hình dung đó là bích thủy lam thiên,

Bay thật lâu, Từ Trường Thanh thiếu chút nữa nghĩ mình cũng biến thành chim, Chiến Vô Dã không ngừng chân điểm mặt nước động tác chọt cao chọt thấp, mà anh thai trong bụng tựa hồ cũng cảm giác được tâm tình khiếp sợ mà sung sướng lúc này của hẩn, ở trong bụng ần ần muốn động, tựa hồ đang vui mừng nhảy nhót.

Nửa ngày sau, Từ Trường Thanh cuối cùng hơi lạnh, Chiến Vô Dã thấy Từ Trường Thanh vừa rồi còn hưng trí bừng bừng, lúc này đem bụng kề sát mình, sắc mặt trắng bệch ôm cánh tay hẩn muốn hấp thu ấm áp từ trên người hẩn, không khỏi bay chậm hơn, ánh mắt cũng trở nên nhu hòa, đem người trong lòng ôm thật chặt mới nói: “Nhấn nại một chút, cũng sắp đến tiểu đảo rồi.”

Nghe vậy Từ Trường Thanh mới lại lên tinh thần, quay đầu lại nhìn về phía mặt biển, tìm kiếm tiểu đảo xinh đẹp Chiến Vô Dã nói, quả nhiên sau đó không lâu, liền nhìn thấy xa xa có một điểm xanh nhỏ, theo khoảng cách càng ngày càng gần, điểm xanh cũng càng lúc càng lớn, đợi bay đến gần lại thật sự là một tiểu đảo xanh mướt, khiến người hướng tới.

Từ Trường Thanh nhìn đi nhìn lại, nhìn không được hỏi: “ là tiểu đảo người nói?”

Chiến Vô Dã gật gật đầu, “ phụ cận vài trăm dặm chỉ có một đảo xanh này, trên đảo thường niên không người ở lại cho nên vật chất cực kì phong phú, về sau vấn đề đồ ăn cũng không cần lo lắng.”

Nói xong dưới chân liền điểm vài cái, nhanh chóng hạ xuống trên đảo, vừa tới đảo Chiến Vô Dã liền đem người trong lòng nhẹ nhàng đặt tới chỗ trơn nhẵn sạch sẽ nhất, Từ Trường Thanh ngồi bên trên nham thạch ấm áp không dám lộn xộn, vì tay chân bị gió biển đông lạnh có chút cứng, đợi một chốc mới có thể đứng lên, khi ngồi ánh mắt quan vọng chung quanh, đảo ven biển này cơ hồ tất cả đều là nham thạch đất cát đi lên hẩn là rất xộp.

Mà đối diện hẩn, lọt vào trong tầm mắt là một mảnh rừng cây thông xanh um tùm, trên đảo không ngừng truyền đến tiếng kêu của các loại chim chóc, dương quang tuy lớn, nhưng người dựa vào biển, gió biển không ngừng thổi tan nóng bức, Từ Trường Thanh chỉ ngồi một hồi, cảm giác tay chân không lạnh liền đứng lên.

Chiến Vô Dã vội giúp đỡ hẩn, Từ Trường Thanh đẩy tay hẩn ra muốn tự đi, nhưng cát xộp đi vài bước trong giày liền dậm đầy hạt cát, vì thế do dự, nghĩ đã đảo không người, vô câu vô thức vén vạt áo, cởi giày chân trần đi ở trong cát, vì tiết khô trong y bào cực kỳ mềm mòng, khi đi bộ khẽ sát đôi chân thon dài của hẩn, mà ở dưới dương quang chiếu vào, tuy có quần lụa che, nhưng một đôi chân cân xứng vẫn nhìn không sót gì, hơn nữa lộ ra hai chân tế bạch thông thấu, hình dạng càng đẹp đến hận không thể với tay vào trong không rời.

Cho dù đảo này không có người, Chiến Vô Dã ở phía sau nhìn cũng cực kì bất mãn.

Nhưng nhìn thấy Từ Trường Thanh trên đảo tâm tình liền tốt, cũng vốn không có lên tiếng ngắt đi hưng phấn của hẩn, hai người đi qua bờ cát, hạt cát bị nước biển không biết rửa qua mấy ngàn mấy vạn lần rất sạch sẽ, chút tro bụi đều không có, chân đi lên vẫn sạch sẽ, có thể trực tiếp đi giày vào.

mười hắc y nhân lên đảo trước, non nửa tháng tới nay, đã thanh lý tiểu đảo triệt để một lần, mảnh thú có uy hiếp trên núi đã toàn bộ liệt sát, còn tạo ra một con đường nhỏ.

Từ Trường Thanh biết Chiến Vô Dã đã phái người lên đảo, nhìn thấy đường nhỏ càng đối với hắc y nhân bội phục có thêm, mới mười mấy ngày có thể mở ra một thạch lộ, tốc độ cực nhanh thật sự khiến người lưu luyến.

Vừa thăm than vừa theo đường nhỏ đi trong chốc lát, lộ trình chưa được một phần ba hắc liên có chút thở hổn hển, nếu là lúc trước dựa vào linh khí trên người nhất định sẽ không suyễn, chỉ là anh thai trong bụng mỗi ngày hao tổn linh khí càng ngày càng nhiều, hắc sử dụng cũng có hạn.

Chiến Vô Dã vẫn cùng đi ở bên, thấy thế liền yên lặng ôm lấy hắc đi đến trong núi, Chiến Vô Dã không biết luyện được công pháp gì, thịt trên người cứng rắn vô cùng, ngay cả chỗ kia cũng giống như khối sắt, nếu không phải tu công pháp song tu trên đám thư ngày đó, Từ Trường Thanh chỉ sợ tiếp nhận không được vài lần, lúc này bị hắc ôm vào trong ngực quả nhiên không thoải mái lắm, nhiều nhất chỉ mạnh hơn cổ kiêu chút,

Nhiệt độ trên núi so với trên bãi biển càng thêm mát mẻ, bên trong quả như lời Chiến Vô Dã, cuối đường nhỏ có một mảnh rừng trúc xanh, mấy khối thạch bích, dưới thạch bích còn có hai gian trúc ốc tinh xảo, thập phần đơn giản tao nhã, Từ Trường Thanh vừa thấy liền thích.

Đẩy cửa vào trúc ốc, liền thấy trong phòng bày đồ hắc bình thường hay dùng, giường cùng bàn đều là lâm thời dùng tre trúc chế ra, tuy nói không tinh mỹ nhưng không đơn sơ, có hương vị lười nhác thanh thản, bốn phía mở cửa sổ rất là thông gió mát mẻ,

Này dọc đường đi Từ Trường Thanh đã có chút mệt mỏi, thấy được địa phương, liền nhất thời mí mắt không mở ra được, vào nhà liền tìm trúc tháp nằm xuống, trên người bị Chiến Vô Dã cái một tầng bạc bị, này vừa cảm giác hắc ngủ thật sự là hương vị ngọt ngào, tuyệt không cảm thấy nóng bức, đợi đứng dậy khi, đã là tịch dương đầy trời, bên ngoài chính truyện đến từng đợt mùi thịt vị, nghe không khỏi khiến hắc bụng đói kêu vang, vội vàng đẩy ra trúc ốc cửa tìm vị đi ra ngoài.

Lần này tới Chiến Vô Dã cùng dẫn theo ba gã đầu bếp, đầu bếp tay nghề không tệ, hơn nữa Từ Trường Thanh cũng tham ăn món ăn thôn quê, đem hai chân gà ăn sạch sẽ, lại bóc một ống com lam, ăn một ít điệp măng sao thịt thỏ, nửa chén canh măng nhỏ, ăn đến mỹ mãn mới thôi.

Lập tức đứng dậy đi quanh rừng trúc, phát hiện bên người không có bóng dáng Chiến Vô Dã, hình như tỉnh lại liền không thấy hắc, nhất thời nói thầm không biết hắc đi nơi nào, tuy nói Chiến Vô Dã lạnh huyết lãnh khốc, da dày cốt rắn, bất quá mấy ngày nay đối đãi hắc ngược lại không tệ, ai cũng biết trong bụng là huyết mạch Chiến gia.

Từ Trường Thanh đợi ở trong rừng trúc trong chốc lát, vẫn không thấy bóng dáng Chiến Vô Dã, không khỏi cảm thấy hoảng hốt, trong lòng không vui nói người này trăm phương nghìn kế lừa mình tới đảo, đến đây người cũng chạy trốn không thấy bóng dáng, rõ ràng muốn đem hắc ném tới trên đảo, không quan tâm tự sinh tự diệt.

Càng nghĩ càng cảm thấy khủng hoảng, mà sắc trời đã đen, trên đảo ban đêm lạnh, Từ Trường Thanh toàn thân phát lạnh, liền không dám đi vào sâu trong rừng trúc, vội vàng lui lại mấy bước, muốn về trúc ốc tìm kiếm áo choàng, vừa quay người lại, liền thấy đối diện có người đi tới chỗ mình, cảm thấy cả kinh, nhìn kỹ là Chiến Vô Dã, trên tay hắc là áo choàng lam của mình.

Từ Trường Thanh thấy người khác mới cảm thấy buồn lòng, không khỏi đến gần hắc vài bước, trong miệng nhin không được khắc bạc nói:“Chẳng lẽ trong tiểu đảo còn có bảo vật gì, khiến tướng quân vội vàng dẫn người đào bảo vật, cả trưa không thấy bóng dáng, ngay cả com chiều cũng không ăn.”

Chiến Vô Dã cảm thấy ảm áp, giọng điệu tuy không tốt, nhưng rõ ràng lộ ra thương nhớ, liền cười nghiêm túc trả lời:“trên đảo nhỏ quả thật là có bảo vật, một hồi liền mang người qua nhìn xem”

Từ Trường Thanh nhất thời ngẩn ra, gạt người, có bảo vật tự mình tàng còn không kịp, còn có thể đưa cho hắc xem? sẽ không là muốn tìm cơ giết hắc diệt khẩu đi?

Lại muốn xem bảo vật theo lời hắc đến tột cùng sẽ là vật gì, chẳng lẽ là kì thụ hoặc thông linh chi thú giống ngân sói?

Chiến Vô Dã nói được thì làm được, mang Từ Trường Thanh đi nhìn, đi đến nơi, xác thực khiến Từ Trường Thanh mừng rỡ, bảo vật Chiến Vô Dã nói là ôn tuyền thiên nhiên trên đảo, hắc lúc trước còn đang nghĩ tiểu đảo buổi tối lạnh tắm rửa chỉ sợ sẽ không tiện, lại không thể tắm nước lạnh, đang không biết buổi tối nên tắm rửa thế nào, lúc này có ôn tuyền giống như vật trên trời rơi xuống xuất hiện ở trước mặt hắc.

Từ Trường Thanh nhìn một lát, cảm thấy làn da trên người ngứa ngáy, bắt tri bắt giác đã ở trên trúc tháp cởi quần áo, sau đó chậm rãi đi vào trong nước, nước suối cũng không sâu, chỉ đến chân, ngâm mình trong đó liền cảm thấy máu toàn thân dịch chuyển, không khỏi hưởng thụ nhắm mắt lại.

Bên tai nghe được Chiến Vô Dã ở bên ngoài phân phó vài câu, sau khi trở về nhẹ tay đóng cửa trúc lại, thuận thế cũng lột quần áo trên người xuống nước, Từ Trường Thanh vốn ngâm đến toàn thân biếng nhác, biết hắc xuống nước cũng không để ý, kết quả mới vừa ở trong nước thay đổi tư thế, sau eo liền bị một cánh tay sát ôm lấy.

Đến khi hắc ôm mình có chút chặt mới mở mắt ra, nhưng chung quanh hơi nước lượn lờ, thấy không rõ mặt Chiến Vô Dã, chỉ nghe hắc cười ở bên tai nói:“Chậm một chút đến nằm bên ngọc thạch này, ta gột rửa thân mình cho người.”

Từ Trường Thanh quả thật đã nhiều ngày không tắm rửa cho tốt, tuy rằng thân mình luôn sạch sẽ, nhưng nghe được có người cấp tẩy thân mình, không cần chính mình động thủ, cũng liền ồm ồm nằm ở trên thạch ngọc chờ Chiến Vô Dã hầu hạ.

Chiến Vô Dã bắt đầu thật là nghiêm túc tấy, vừa thấy người phía trên ngọc thạch toàn thân làn da tể hoạt trắng nõn, cả người thần thái so khối ngọc thượng phẩm dưới thân còn tốt hơn, hai điểm trước ngực bị bọt nước âm làm nhuộm màu đỏ thắm, phần hông giữa hai chân như ẩn như hiện trong sương mù, lúc này nằm ở nơi đó tựa như một khối ngọc mỹ nhân cực phẩm, khiến tầm mắt Chiến Vô Dã không rời dời, lưu luyến ngắm nghía từ trên xuống dưới.

Lúc Chiến Vô Dã đang rửa chân trong suốt như bạch ngọc cho Từ Trường Thanh, nghe được hân thoải mái hử nhẹ trong miệng, không khỏi nóng lên, vật kia đã là cao cao dựng thẳng, mà nước ôn tuyền không thể nghi ngờ càng là lửa cháy thêm dầu, nhần đến toàn thân hân cơ nhục đều dúm cùng một chỗ.

Từ Trường Thanh vốn đang hưởng thụ, nhưng Chiến Vô Dã đang rửa lại đột nhiên thú tính, đem chân hân cuộn tròn áp lên trên ngọc thạch, cổ họng còn khàn khàn hỏi hân: “nguyên dương trong đan điền còn đủ hay không?”

Đêm qua làm nhiều như vậy, dù là luyện thuật song tu, chỗ kia cũng đã sung đồ đến hôm nay mới tiêu, phân lượng cũng đủ anh thai dùng tới hai ngày, nhưng Chiến Vô Dã hiển nhiên không cho hân cơ hội cự tuyệt, không đợi hân nói chuyện liền ngăn chặn miệng hân, đại thủ từ ngực cọ xát đến eo, vài lần tại trên eo xoa xoa bóp bóp không tha, Từ Trường Thanh vốn bụng hơi lộ ra cảm thấy xấu xí vô cùng, nhưng Chiến Vô Dã cực thích sờ bụng hờ ra của hân, mỗi lần hoan ái đều là đặt tay ở đó, nhẹ nhàng xoa rồi xoa, niết rồi niết, cũng không biết là thích thịt nộn ở chỗ này hay là thích cốt nhục Chiến gia trong bụng hân.

Mà Từ Trường Thanh không biết Chiến Vô Dã hành động như vậy cũng là thỏa mãn hân hoài thương cốt nhục của mình, trong lòng yêu thương cho nên mới yêu thích không buông tay.

Bụng dưới Từ Trường Thanh bị hân mò đến động tình, cánh môi bị cắn thành màu đỏ cũng hơi buong lỏng, đón nhận Chiến Vô Dã miệng lưỡi cuồng mãnh, mặc hân khuấy đảo trong đó, đến khi Từ Trường Thanh ý thức tan rã, mới, hướng hai điểm chu hồng mà đi, khiêu khích người dưới thân liên tục khấn cầu mới thôi.

Vì thường luyện song tu thuật, chỗ kia của Từ Trường Thanh càng luyện càng chặt, cho nên mỗi lần tiếp nhận Chiến Vô Dã đều cực kì vất vả, mà nay không biết vì sao, cảm thú so ngày xưa lại càng cự đại, khi mới vào ngay cả eo cũng nhịn không được run rẩy, đau đến liều mạng nhớ kỹ khẩu quyết song tu thuật, không ngừng co rút lại có quy luật, mới là miễn cưỡng nạp hạ.

Ngày thường hoan ái một canh giờ, lần này lại kéo dài đến hai canh giờ, Từ Trường Thanh khóc kêu nức nở cổ họng đều nghẹn, cầu hân bỏ qua, nhưng Chiến Vô Dã hiển nhiên tình càng nồng càng quật khởi, càng nghe hân cầu xin tha thứ càng ôm hân mãnh trạc, Từ Trường Thanh chỉ có thể tận lực giãn mở thân thể, mặc tay hân cùng vật kia nhu lỏng tàn sát bừa bãi, cánh tay thì gắt gao vòng quanh cổ hân cũng theo động tác của hân, khi thì đặt lên chỗ cao, khi thì dang lạc thung lũng, trăm chuyển ngàn hồi rên rỉ không thôi, cuối cùng trở về phòng như thế nào cũng không biết được.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngừi Trùng* Vi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73

Ở tiểu đảo vài ngày, Từ Trường Thanh tâm tình tất nhiên so với khi ở kinh thành như hai người, có lẽ trên đảo nhỏ tràn ngập sinh cơ linh khí bùng bùng, lại có lẽ nơi này hoang tàn vắng vẻ khiến bất an trong lòng hân chợt giảm, cho nên mỗi ngày thập phần thoải mái, trên mặt cũng thường xuyên tươi cười.

Rừng trúc không chỉ là nơi chống lạnh tránh nóng tuyệt hảo, trúc ở đây so với trúc nơi khác có chỗ không giống, lúc này còn có thể lấy măng tươi.

Từ Trường Thanh mỗi ngày sáng sớm vừa tỉnh, đầu tiên là đổi một thân quần áo sạch sẽ, sau đó rửa mặt, cùng Chiến Vô Dã ở trong sân ăn đồ ăn đầu bếp tỉ mỉ nấu, ăn xong liền ở trong sân đi một hồi, sau đó cầm cuốc nhỏ vào trong rừng trúc lấy măng.

hậu nhân của Thảng Lan có nói qua, anh thai ngày thường phi thường tốt, thành hình cũng rất nhanh, lúc này hân đã có ý thức, cho nên càng thêm hiếu động, nếu là Từ Trường Thanh không thường xuyên đi lại, chỉ sợ sẽ nháo nhân.

Lời ấy cùng những gì lão khát cái nói không mưu mà hợp, cho nên Từ Trường Thanh vì ngày sau đỡ phải chịu khổ, mỗi ngày cần cù đi rừng trúc lấy măng, bình thường đều là Chiến Vô Dã cùng đi ở bên, giúp hân cầm giỏ đựng măng và công cụ, măng trong rừng trúc rất nhiều, cho dù Từ Trường Thanh lấy thật chậm, có khi còn lấy một hồi nghỉ một hồi, vừa đến trưa cũng có thể lấy cả một giỏ.

Giữa trưa ăn cơm xong, Từ Trường Thanh ở trong rừng trúc ngủ một canh giờ. Mỗi lần tỉnh lại, đều sẽ thấy Chiến Vô Dã canh ở bên cạnh cẩn thận xoa vuốt trong rừng cho hân, Từ Trường Thanh tuy rằng trong lòng xúc động, nhưng nghĩ đến hân để ý có lẽ chỉ là anh thai mà thôi, mình tự mình đa tình như thế thật đáng cười, liền cố ý xem nhẹ mà giả bộ không biết. Buổi chiều, Chiến Vô Dã sẽ dẫn hân đến bờ biển câu cá.

Chỗ câu cá bên biển này cá vừa béo vừa to, thu hoạch to lớn khiến Từ Trường Thanh rất nghiện, mỗi ngày đều phải đến thả câu, hôm nay trên biển tựa hồ không có sóng gió, xuống nước chỉ chốc lát Từ Trường Thanh ngồi câu cá liền đứng dậy chuẩn bị nghỉ ngơi, cởi hài sấn ống quần, đem chân ngâm vào trong nước biển, nhất thời cảm thấy nước mát mẻ vô cùng, miệng lại ăn mấy khối thịt làm điểm tâm, thật sự thích ý.

Chiến Vô Dã sợ hấn không ổn, vẫn canh bên người hấn, che chở để ngừa vạn nhất, lúc này thấy hấn chân ngọc ở trong nước treu chọc, cùng bộ dáng mỹ mấn ăn điểm tâm, con người không khỏi tối sầm lại, giương mắt nhìn tứ phía, chung quanh đều là biển rộng mờ mịt, chỉ có mấy con chim biển cách bọn họ không xa thường bay qua mặt biển bắt cá. Lập tức tay dài duỗi ra đem Từ Trường Thanh lăm vào trong ngực, miệng nói: “Đầu bếp chuẩn bị cho người đồ ăn gì, ăn ngon như vậy.....”

Từ Trường Thanh sớm đã quen hấn thân mật, thuận miệng trả lời: “Là thịt thược tô, cũng không tệ lắm, bắt quá chỉ còn lại một khối trên tay ta” Nói xong không đợi Chiến Vô Dã đáp ứng, đã đem nửa khối thịt thược tô cuối cùng trong tay nhét vào miệng, sau đó buông tay nhìn hấn, ý tứ là muốn cướp cũng không còn.

Chiến Vô Dã nhìn thấy hấn chân trần lộ liễu, bụng dưới vốn đã muốn động, môi hồng lại ở trước mặt cong lên, hơn nữa ngày hôm qua Từ Trường Thanh ngủ sớm, hấn thật sự chưa tận hứng, thâm nghĩ không bằng bù lại đi, liền cười trả lời: “Vậy cũng không nhất định. Nói xong liền nâng gáy Từ Trường cái, dán lên cánh môi hấn không ngừng nhắm nuốt.”

Từ Trường Thanh vừa thấy hấn để sát vào liền hoảng, vội vã bảo vệ thức ăn trong miệng, trong lòng thầm mắng, cảm thú này luôn vô si như vậy, cứ nhiên đi cướp đồ ăn, ngay cả thịt trong miệng cũng không buông tha, cũng không ngại bẩn. Hiên nhiên trong lúc miệng lưỡi đánh nhau, hấn đánh không lại Chiến Vô Dã, đầu lưỡi bối rối có thể che chở thức ăn càng ngày càng ít, đến cuối cùng để Chiến Vô Dã triệt để cướp sạch.

Ngay cả đầu lưỡi của hấn cũng liếm đến liếm đi, hấp đến ngay cả cặn thịt cũng không còn, khiến hai cánh môi bị liếm cắn đều sưng lên, mới nhin không được lấy chân đá hấn, vừa đập lại phát hiện quần áo trên người không biết từ khi nào bị lột hết, không khỏi vừa tức vừa giận xối xả mắng: “Người đồ hỗn đản, háo sắc như vậy, chẳng lẽ trong lòng không có nửa điểm xấu hổ?”

Chiến Vô Dã ánh mắt ở trên người hấn không rời, miệng lại trả lời: “Sao lại xấu hổ? người xưa cũng nói qua trời là chăn, đất là giường, người nằm trong đó, vừa rồi là thiên đạo tuần hoàn.”

Từ Trường Thanh chưa bao giờ lơ là thân thể dưới dương quang như vậy, không khỏi e lệ, muốn dùng quần áo che thân mình, nghe lời này của Chiến Vô Dã nhất thời trừng mắt liếc hấn một cái.

Thấy Từ Trường Thanh không ngừng né tránh, Chiến Vô Dã lúc này trườn ở trên người hấn không để hấn nhúc nhích, Từ Trường Thanh thật sự là vừa tức vừa ức, ánh mắt bối rối nhìn chung quanh, nói: “Ồ đây sao có thể làm, nếu bẽ trức tan chẳng phải sẽ rơi vào trong nước sao?”

Chiến Vô Dã cúi đầu liếm cảm hấn nói: “Yên tâm, bẽ trức này làm rất rắn chắc, không tan được.....”

Từ Trường Thanh nghe xong miệng hừ lên: “Lấy mạn lực của người, không tan được nhưng có thể lật” Hấn ngửa đầu, khiến Chiến Vô Dã càng thêm thông thuận ở chỗ mấn cảm trên cổ hấn du tẩu, Từ Trường Thanh thân mình đã không còn ngại ngợ như khi vừa sinh hoạt vợ chồng, khiêu khích vài đã có thể tìm góc độ thoải mái nhất, trong tay tuy chống cự, nhưng cũng không có lực.

Chiến Vô Dã nghe được lời nói mâu thuẫn của hấn sau nhất thời dừng lại, tỉnh tể nhìn mặt hấn, con người cũng trở nên u ám nói: “Một khi đã như vậy, không bằng chúng ta thử xem bẽ trức này có đúng như người nói không chịu nổi hay không.....”

Từ Trường Thanh vừa rồi vốn là nhanh miệng, lúc này có hơi bất an, đang không biết nên cãi lại như thế nào, liền thấy Chiến Vô Dã lấy tới đai lưng của hai người, trong đó một cái buộc vào eo Từ Trường Thanh, một cái khác buộc trên người mình, cuối cùng đem hai đai lưng kết cùng một chỗ.

Thấy thế Từ Trường Thanh nhất thời giật mình, đừng thấy bình thường hấn trong miệng hết sức khắc bạc với Chiến Vô Dã, nhưng trong khung vẫn e ngại hấn ba phần, thấy hấn như vậy lại không biết ép buộc mình thế nào, có chút nghĩ mà sợ.

Vốn định dùng anh thai trong bụng xin tha, nhưng trọng đất còn có ba phần thổ tính, trong lòng nghĩ miệng vô luận thế nào cũng không há.

Chiến Vô Dã đem hai đai lưng thắt cùng một chỗ, khoảng cách bằng một cánh tay, một phen ôm cái eo không một tia thịt thừa của Từ Trường Thanh, khiến hấn ngồi vào trên đùi mình, mặt đối mặt ngồi trên bẽ trức, Từ Trường Thanh lúc này đưa lưng về phía nước biển, mông như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, không chỉ vật kia của Chiến Vô Dã dính hấn khó chịu, càng vì nửa người tiếp cận mặt biển mà lạnh run, liền tiếp kinh hoàng, thanh âm chiến chiến nói: “Người đây là đang làm cái gì? ta vừa rồi bắt quá là nói người hai câu, người đã muốn đem ta ném vào trong biển sao?”

Chiến Vô Dã thấy hấn bị dọa đem hai đùi gắt gao kẹp trên lưng mình, tựa hồ sợ mình đem hấn bỏ vào trong biển, không khỏi cười nói: “Ta làm sao có thể đem người ném trong biển? ở giữa không phải có đai lưng sao? người vừa mới nói bẽ trức này không bền chắc, hiện tại bắt quá là cùng người chơi một ván cược mà thôi. Nói xong nâng tay liền đưa hai chân trên lưng hấn tháo ra, sau đó cong chân đè xuống thân mình Từ Trường Thanh.

Từ Trường Thanh không đề phòng bị hấn lạnh lùng nâng chân lên, nhất thời thân mình đổ về phía sau sợ tới mức kinh hô, nhưng vì đai lưng hai người gắt gao thắt cùng một chỗ, đúng là không lập tức rơi vào trong nước, chỉ nín giữa Chiến Vô Dã và mặt biển, xuống mấy tấc nữa thân mình liền đụng tới nước, không khỏi gắt gao nhắm mắt lại, anh thai trong bụng cũng không biết là kinh hách hay là hưng phấn ở trong bụng muốn động, sợ tới mức hấn trong miệng không ngừng mắng to Chiến Vô Dã lãnh huyết vô si tiểu nhân ti bỉ cảm thú không có nhân tính, thấy hấn bất động, sau đó lại sửa thành ai ai khẩn cầu, cầu hấn mau mau buông mình ra.

Chiến Vô Dã khăn trương kiểm tra chỗ nối trên đai lưng, thấy không có gì không ổn, mang theo một tia tiểu ý tà tà néo néo bụng Từ Trường Thanh nói:

“Vật nhỏ này tinh thần như vậy, bẽ trức này nếu không thử một phen nó làm sao bỏ qua người? nói xong liền đem chân Từ Trường Thanh đè lên.

Từ Trường Thanh thân mình cực mềm dẻo, nhẹ nhàng áp lên liền đem chân đè đến trước ngực, hai nơi phần nộn nhìn một cái không sót gì, lúc này trừ

mông còn ngồi trên đùi Chiến Vô Dã, cùng đai lưng trước ngực, cả người cơ hồ nửa chơi vui trên mặt nước, mà Chiến Vô Dã lại giờ hai chân Từ Trường Thanh, một bàn tay xoa nắn chỗ kia, lúc này nhìn dưới dương quang càng phá lệ rõ ràng, lúc trước cảm thấy vật kia của Từ Trường Thanh bộ dạng cực kì phản nộn, lúc này vừa thấy lại càng thanh tú khả ái.

Từ Trường Thanh sợ tới mức gấp gấp kêu, không ngừng lấy tay núm cánh tay Chiến Vô Dã như cầm lấy cọng cỏ cứu mạng duy nhất, Chiến Vô Dã bị động tác lộn xộn của hắn làm cho hít vào một hơi, cũng không quản hắn giãy dụa, nâng kiêu đồn trong tay đi thẳng vào.

noi đó của Từ Trường Thanh tiếp nhận vốn sẽ ăn đau, lúc này càng tránh không được, nhưng không dám mắng Chiến Vô Dã như vừa rồi, dù sao dây lưng trước ngực nhìn tuy rắn chắc, nhưng chọc giận hắn, nói không chừng thật sự sẽ chém rớt dây lưng đem mình bỏ lại, mà lúc này hạ thân đã quen thứ này nọ của cầm thú kia, làm vài cái hai cái liền nhũn thành một bãi nước, không có khí lực, chỉ có thể tùy ý hắn nhu niết bài bố.

Qua một hồi, Từ Trường Thanh bị chọc đến sắc mặt ửng đỏ, vừa thẹn vừa giận, nhưng ngại thân mình nửa trôi trên nước, đối với Chiến Vô Dã chỉ dám giận mà không dám nói, vừa thừa nhận cuồng dã của hắn, vừa bị trường nhiệt dưới thân làm cho thở không ra hơi, nhưng mắt lại không dám chớp, vừa sợ vừa hoảng nhìn chằm chằm bề trên, rất sợ nó thật không chịu nổi sức nặng hai người mà lật.

sau đó Chiến Vô Dã một phen ôm eo mông hắn bung ở trong tay, trong người không khỏi mãnh đảo một trận, như thế tăng thêm trọng lực, bề trên dưới thân hai người nhất thời không ngừng dập dềnh.

Từ Trường Thanh đầu tiên là mặt đỏ tai hồng tình tứ rên rỉ, thẳng đến khi bị đỉnh gần chết, mới rên ra tiếng, nhịn không được toàn thân vận vận không ngừng quyền đâm cạo đá Chiến Vô Dã.

Đến khi đem Từ Trường Thanh ôm ngoạn cả canh giờ Chiến Vô Dã mới tiết ra, mà Từ Trường Thanh sớm đã quên công pháp song tu, nguyên dương tiết ra đều dính lên chân, cũng vô lực thanh lý, hai chân mở to nhìn cực kỳ trắng mịn. Chiến Vô Dã cúi xuống đai lưng bên hông hai người, một phen ôm lấy lưng và eo Từ Trường Thanh, đứng dậy rời khỏi thành bè đi đến dưới tán che nắng.

Từ Trường Thanh ở trên bè trúc nghỉ ngơi một buổi trưa mới trở về, đầu bếp lúc này đang chờ hắn đem cá về, lại chỉ thấy vài con trong khuôn, không khỏi kinh ngạc hỏi:“Từ công tử hôm nay cá sao lại ít như thế? còn không bằng một phần mười hôm.

Từ Trường Thanh nghe mặt đỏ tai hồng một trận, nhân lúc người khác không chú ý, trừng mắt nhìn đấng Chiến Vô Dã về mặt đứng đắn bên cạnh, vừa nghĩ tới hắn trước đó bức mình ở trên biển phóng đảng, càng thêm xấu hổ vô cùng, trong miệng lại chỉ có thể ấp úng nói hôm nay trên biển có sóng gió, không dễ thả câu..... Lập tức không đợi đối phương đáp lại liền lấy cớ xoay người chạy trốn, đến khi cơm chiều cũng không ra ăn

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Tường Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74

Từ đó về sau, Từ Trường Thanh nói sao cũng không chịu theo Chiến Vô Dã lên bè trúc thả câu, đi cũng chỉ ở bên bờ biển quyết không xuống bè trúc, bất quá cũng có ngoại lệ, có khi bị Chiến Vô Dã miệng lưỡi khéo léo khuyên bảo, cũng sẽ theo hắn đi dạo chung quanh tiểu đảo, nhìn phong cảnh trên biển.

Ở trên đảo ngày qua rất nhanh, đảo mất đã qua hai tháng, Chiến Vô Dã để Thăng Quý tới nhìn tình huống anh thai trong bụng Từ Trường Thanh, vì gần đây anh máy thai v cực kỳ thường xuyên, ngay cả khi Từ Trường Thanh ngủ cũng không v thành thật, Thăng Quý tình tứ dò xét, về mặt trầm tư, qua một hồi mới ngẩng đầu nói với Chiến Vô Dã cùng Từ Trường Thanh:“anh thai trong bụng Từ công tử cùng anh hóa chi pháp Thăng thị ghi lại có chỗ bất đồng.”

Chiến Vô Dã nâng mày, đuôi mắt khẽ nhếch lên tiếng, trên mặt không có biểu tình gì, nhưng hiển nhiên giọng điệu đã lãnh lệ, chỉ nói:“nói tiếp.”

Thăng Quý có chút không yên, càng thêm chăm chú nói:“anh hóa chi pháp Thăng thị ghi lại, khi anh đan tu luyện thành hình nên là màu trắng, cùng người tương hợp thành công anh thai sẽ biến thành đen trắng hai màu, một năm sau thành thai, nhưng anh thai trong bụng Từ công tử ngay từ đầu là màu xanh, tương hợp rồi trở thành xanh xám, tự nhiên, anh đan màu xanh so với anh thai màu trắng càng thượng thừa, mà hỗn độn khí màu xám cũng là thể gian hân hữu, thai nhi dụng dục ra huyết mạch hẳn càng tinh thuần, chỉ là thời gian của anh thai cũng không chuẩn xác ~~~~”

Từ Trường Thanh nghe được Thăng Quý nói đến hỗn độn khí màu xám, Từ Từ lúc trước cũng nói cho mình không khác lắm, vốn có tia nghi hoặc, nghe thấy thời gian không dễ nắm chắc, không khỏi ngáy ngẩn cả người, nhịn không được mở miệng dò hỏi:“Lúc trước Quý bá không phải nói một năm thành thai sao? nay đã là tám tháng, cách thời gian thành thai còn bốn tháng ~” Nay sao lại nói thời gian không dễ nắm chắc?

Thăng Quý lắc lắc đầu nói:“anh thai trong bụng Từ công tử cùng anh hóa chi pháp Thăng Lan ghi lại lực không giống, tình trạng trước sáu tháng thật không khác mấy, nhưng hai tháng tiếp đó biến hóa thật lớn, anh thai đã thành hình trước thời gian, lúc này đã sớm tiến vào thu khí chi cảnh.”

Thu khí chi cảnh Từ Trường Thanh biết, vì lúc trước Thăng Quý nói qua với hắn, vốn thu khí chi cảnh ba tháng sau mới có, hôm nay vừa kiểm tra lại phát

hiện thai nhi trong bụng hẳn đã có hiện tượng thu khí, nói cách khác, nhanh thì nửa tháng, chậm thì một tháng, liền phải sinh ~

Thắng Quý thấy Từ Trường Thanh không nói, cũng sợ hẳn có gánh nặng, liền an ủi: “anh thai này tốt hơn rất nhiều, đây là dấu hiệu linh khí đầy đủ, thai nhi phong phú, hơn nữa về thời gian tương quân cùng Từ công tử cũng không cần băn khoăn, bởi vì đan anh xuất thể tương đương với tu sĩ kết anh, đến lúc đó nhìn thiên tượng là được.”

Từ Trường Thanh lúc này trong lòng mừng lo nửa nọ nửa kia, mừng là rốt cục có thể giải thoát thân nam tử mang thai này, lo là sinh non có khiến đan anh không ổn hay không, thời gian vội vàng như vậy.

Đội Thắng Quý đi rồi, Chiến Vô Dã ngồi bên người hẳn, đưa tay khẽ xoa bụng Từ Trường Thanh, bởi vì là nam tử mang thai, anh thai thực ra là linh khí tinh thuần, cho nên cũng không to ra như nữ tử mang thai thời gian cuối, thai hình rất nhỏ, lúc này sờ lên chỉ hơi lớn hơn lúc trước.

Từ Trường Thanh cảm giác được ấm áp trong tay Chiến Vô Dã, nâng mắt nhìn hẳn một cái, Chiến Vô Dã đưa tay ôm eo hẳn, nửa ngày mới thấp giọng nói: “Đừng sợ, còn có ta ở đây, sẽ không để người có việc.”

Từ Trường Thanh chỉ cảm thấy sau lưng phát mồi, đội Chiến Vô Dã xoa xoa cho hẳn, mới tốt hơn một chút, sau đó tránh khỏi cánh tay hẳn, trên mặt có trấn định nói: “Bất quá là cái bụng đã mở miệng, có gì đáng sợ, đường đường nam tử sao lại ngại cả phụ nhân cũng không bằng ~” Nói xong chột dạ, liền bị ánh mắt Chiến Vô Dã nhìn chằm chằm dưng cả lòng, thêm can đảm nhìn thẳng hẳn một cái, hẳn đã dòi tâm mất, nhẹ giọng nói: “Đã nhiều ngày trời lạnh, đắp thêm chăn trên người, miễn bị cảm lạnh ~”

Quả thực như lời Chiến Vô Dã, gió trên biển đột nhiên có chút lớn, sáng sớm hoặc tối đúng là lạnh hơn, cũng may mỗi ngày có lò sưởi là Chiến Vô Dã, mỗi khi ngủ đều ôm eo hẳn, kẻ sát hẳn nên không biết lạnh, vì anh thai bắt đầu thu khí, linh khí trong bụng từ từ giảm bớt, ý tứ của Thắng Quý là một tháng này tốt nhất nằm trên giường, bởi vì lúc này linh khí bị anh thai hấp thu, thân mình Từ Trường Thanh sẽ hơi yếu, trước khi lấy thai trăm ngàn lần không thể cảm lạnh hay sinh bệnh, bất quá cũng may trong núi nhỏ có lục dịch, hiện tại mỗi ngày có thể nhỏ hơn một chén nước, dựa vào linh dịch thân mình cũng không ngại, chỉ là không tiếp tục để Chiến Vô Dã dẫn hẳn đi du lãm tiểu đảo.

Ngày thường chỉ ngồi trong viện đọc sách, cùng đầu bếp nói chuyện món ăn trong ngày, bắt tri bắt giác lại học được vài món, đầu bếp cũng không nghĩ tới Từ công tử học vấn tốt, về mặt trù nghệ cũng hiểu được rất nhiều, cảm thấy càng kính nể.

Vì làm ba cây mộc trầm, hồi xuân mộc còn lại chút đầu thừa đuôi thẹo, nhân đến vô sự, liền muốn làm một ít vật tốt đeo bên người cho anh thai trong bụng.

Mặt chạm trở Từ Trường Thanh có chút trụ cột, dù sao khi ở trong không gian dùng một phần nhỏ ngọc làm đồ cho Từ Tử, mà A Đức khi điêu khắc ngọc, cũng thường xuyên ở bên quan sát, lúc này tuy là khắc gỗ, nhưng cũng có thể làm bảy tám phần giống.

Không có cát mài, chỉ là thuần dùng đao tước khó tránh khỏi sẽ có chút thô ráp, tước mấy hạt gỗ, cũng không thật tròn, nhưng thiếu hụt như vậy, cũng là một loại lạc thú tùy hứng, cũng có thể tránh lãng phí vật liệu gỗ, dù sao lúc này có được xuân mộc không dễ, rất ít ỏi tạo ra tuy nhìn không hoàn mỹ, nhưng cũng tận lực bảo lưu lại đầy đủ tính chất của vật liệu gỗ, không lãng phí nhiều nguyên liệu.

Này ngày Từ Trường Thanh đang dùng đao tinh tế dùng một khối hồi xuân mộc làm mặt dây chuyền trên cổ khắc một đôi cảm lí, Chiến Vô Dã lúc này xóc màn trúc đi đến, thấy Từ Trường Thanh trên bàn bày không ít món điêu khắc gỗ, hạt gỗ lớn nhỏ cũng có hơn mười hạt, không khỏi nghi chân quan sát, nửa ngày liền thuận miệng trêu tức nói: “Mấy vật nhỏ này điêu khắc tuy hơi khó coi, nhưng cũng dùng tâm, không bằng cho ta một kiện thường thức như thế nào?”

Từ Trường Thanh nghe vậy vốn kinh ngạc, hẳn bình thường đối với vật phẩm trang sức không để ý, hôm nay ngược lại chủ động mở miệng hỏi xin, nhưng nói thật sự khó nghe, không khỏi cảm thấy không vui, nếu đổi là người khác chỉ sợ là nửa món cũng không cho, bất quá hồi xuân mộc là Chiến Vô Dã cho hẳn, cũng chỉ hừ một tiếng, không tình nguyện đem mấy món ở trên bàn lật lên lật xuống, nhìn cái này nhìn cái kia, tựa hồ khó mà bỏ được, cuối cùng lấy một món được khắc sớm nhất hình là cây lớn bằng một bàn tay, là món làm ra xấu nhất, lật xem hai cái, liền đem lá cây bằng gỗ ném qua nói: “Không lùi không đổi, nếu ngại xấu thì đem trả.”

Vốn nghĩ Chiến Vô Dã xem xong còn châm chọc vài câu, lại không nghĩ rằng hẳn cầm ở trong tay vuốt đến vuốt đi, cuối cùng nói: “Thứ này tựa hồ không đeo vào hông được, không bằng giúp ta tìm sợi dây luôn qua, ta bỏ vào trong áo, cũng đỡ để ngoại nhân nhìn thấy ~”

Từ Trường Thanh vừa nghe, không khỏi cảm thấy mềm nhũn, đứng dậy tìm mấy sợi ngọc tằm ti se thành sợi cho hẳn, kết quả liền nghe được hẳn bỏ thêm câu: “~~ cái lỗ tai chó này khắc đặc xấu ~”

Nghe vậy Từ Trường Thanh nhất thời tức giận lấy mắt trừng hẳn, cuối cùng keo kiệt từ bên y bào rút ra mấy sợi bông màu lam, sau đó dùng tay vân vẽ, cũng không thèm nhìn tới liền ném qua ~

Một tháng nói nhanh không nhanh, nói chậm cũng không chậm, Từ Trường Thanh cứ từng ngày như vậy mà qua.

Mà linh khí trong bụng càng ngày càng mỏng manh, sương mù xanh xám lúc trước vẫn quay chung quanh anh đan cũng đều bị hút vào bên trong anh thai, cho nên vật ngăn cản tầm mắt cũng càng ngày càng ít, Từ Trường Thanh mỗi khi đan nội thị đều đặn sẽ sinh ra một cổ nghê hoặc, hẳn biết anh thai trong đan điền của mình sinh ra sẽ nhỏ, nhưng tựa hồ cũng quá nhỏ, loáng thoáng cảm giác như là một đoàn nhỏ mang theo màu bạc thân nhiên.

Không khỏi nói thầm, đây là mô dạng của tiểu hài tử bình thường ở trong bụng sao? nhỏ như thế còn không nói, nhưng thành hình đã lâu làm sao lại tròn tròn một khối, còn hơi lộ ra màu bạc.

Bất quá hẳn có thể cảm giác được vật nhỏ thực thích cùng hẳn thân thiết, nhất là nửa tháng cuối cùng, càng ngày càng rõ ràng, cơ hồ chỉ cách một tầng sa móng, Từ Trường Thanh nhất thời càng xem càng cảm thấy không thích hợp, ngoại hình nhỏ chút không sao, nhưng thể này cùng trẻ mới sinh cơ hồ khác nhiều lắm, thể nhưng có chút giống ~ thật sự là nói không nên lời.

Từ Trường Thanh tuy càng nghĩ càng hoài nghi, bất quá nghĩ đến lấy nam tử thân dụng tử cũng quả thật là vi phạm thiên đạo, mà anh thai này ở trong bụng mới tám tháng rưỡi, còn không đủ tháng, bộ dạng có chút kỳ quái cũng ~ có lẽ là bình thường, chỉ là trong lòng cũng hơi lo lắng, mình dù sao không phải nữ nhân, có thể sinh ra quái thai hay không.

Thời gian này Chiến Vô Dã cũng cực kì bận rộn, tối khuya mới về ngủ, buổi sáng Từ Trường Thanh tỉnh lại, hẳn đã sớm không ở trên giường, nhin không được hỏi, hẳn chỉ nói là làm chút chuẩn bị cho chín tiểu lôi kiếp .

Này ngưng kết Nguyên Anh lôi kiếp chính là chín tiểu thiên lôi nhưng nhân anh hóa chi pháp không phải ngưng kết Nguyên Anh bình thường cho nên mỗi người chín đạo thiên lôi mạnh yếu là bất đồng, theo lời Thăng Quý, hẳn thấy được anh hóa thiên lôi lợi hại nhất chính là chín đạo tiểu thiên lôi ngưng kết thành Lục đạo, so chi chín đạo uy lực càng là đại tăng.

Nghe xong càng lo lắng, vì anh đan Từ Trường Thanh tu luyện chính là màu xanh, chỉ sợ sẽ sinh biến, uy lực có thể so với Lục đạo thiên lôi càng kinh người, lấy huyết mạch Tham Lang của Chiến Vô Dã, chín tiểu lôi kiếp hẳn là có thể hóa giải đi, nhưng cẩn thận đề ngừa vạn nhất, sớm liền tìm một khối huyền thiết ngăn năm, luyện ra ba chuỗi huyền thiên đạo, thoải mái để vượt lôi kiếp ba lượt.

Đã nhiều ngày thời tiết âm trầm, có gió mà không mưa, Từ Trường Thanh đợi trong phòng vẫn không đi ra ngoài, mà anh thai ở trong bụng cũng ần ần muốn động, cực kỳ bất an, Từ Trường Thanh trấn an rất nhiều, cảm thấy cũng không yên.

Chiến Vô Dã lúc này đứng ở chỗ cao nhất trên tiểu đảo, giương mắt trầm mặc nhìn trên không gió nổi mây phun, ngẩn ngẩn trong mấy ngày đứng là từ bốn phương tám hướng ngưng kết không ít mây đen lốc xoáy, đông nghin nghịt nặng nề đặt ở đỉnh đầu, Thăng Quý bên cạnh nhìn lại càng lo lắng, xem thiên tượng liền nói với Chiến Vô Dã:“Tướng quân, chín tiểu lôi kiếp không nên cậy thế như thế này, nhiều nhất là đêm trước hóa anh ở trên trời xoay quanh một ngày liền tan ra, mà từ mấy ngày trước liền bắt đầu ngưng kết lôi kiếp như vậy, ở Thăng thị cũng chưa từng thấy qua, theo lão nô thấy, đây chỉ sợ là đại lôi kiếp, không bằng phái người đi thỉnh Chiến lão tướng quân có lẽ còn kịp ~”

Chiến Vô Dã trầm tư, mở miệng đánh gãy hẳn nói:“Không cần, hẳn cũng có chuyện phải làm.” Lập tức ngẩng đầu nhìn trời, sắc mặt kiên quyết nói:“Dù là đại lôi kiếp cũng không ngại, bất quá là tổn hại nửa tu vi, ngày sau luyện lại là được.”

Thăng Quý nghe Chiến Vô Dã nói như thế, cũng chỉ có thể thờ dài lắc đầu không khuyên can thêm, bất quá hẳn cảm thấy lại có nghi hoặc khác, huyết mạch Chiến gia cổ nhiên trân quý, nhưng dù sao đến đời này đã rất thừa thớt rất nhiều, căn bản sẽ không xuất hiện đại lôi kiếp hung mãnh như thế, nghĩ tới nghĩ lui, thiên tượng đại lôi kiếp này chỉ sợ không chỉ nhằm vào huyết mạch Tham Lang, còn có Từ công tử hoài thượng Tham Lang ~

Từ công tử chỉ tu anh hóa chi pháp, làm sao có đại bản sự này, khiến Thượng thiên cũng ghen tị với hẳn, muốn đánh xuống lôi kiếp này trừng phạt.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Người Tường Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75

Đảo mất qua ba ngày, sau giờ ngo, trên đảo bốn phía bắt đầu sóng gió ngập trời, lúc trước liền vẫn không thấy sắc trời sáng sủa, lúc này càng u ám giống như hắc trú, Từ Trường Thanh ở trong phòng trúc càng thêm bất an, mà Thăng Quý đã sớm bị đem tới chỗ hẳn, trong tay còn mang theo một hạp màu tím, Từ Trường Thanh dù không thấy qua, cũng có thể đoán ra hôm nay chỉ sợ là lúc thủ anh, cảm thấy không tự chủ được khăn trương một trận, sắc mặt tái nhợt .

Chiến Vô Dã lúc trước đang ở trong phòng cùng hẳn, sắc trời phát ám liền khoác áo choàng vội vàng đi ra ngoài, đến giờ vẫn không thấy nhân ảnh, chỉ nghe chung quanh trúc ốc không thiếu bước chân đi lại, nghe kĩ, bởi vì trời gió lớn ngược lại có chút không đúng .

Thăng Quý thấy thế ở bên an ủi nói:“Từ công tử không cần khăn trương, lấy Thăng thị thủ anh chi pháp, chỉ cần tìm được vị trí anh thai, không cần chịu khổ quá nhiều, Chiến tướng quân ngoài phòng cũng đã an bài thích đáng, bên ngoài năm mươi chín hộ pháp lúc này đang bày trận, đạo thiên lôi thứ nhất đánh xuống là lúc huyền thiết kiếm trong tay bọn họ sẽ chặn đứng giữa không trung, để nó không rơi đến nơi đây. Chiến tướng quân thì sẽ đem thiên lôi kiếp dẫn tới trên người mình, Từ công tử sẽ không có nửa phần nguy hiểm.”

Thăng Quý nói đơn giản, Từ Trường Thanh nghe lại hết hồn, tuy rằng miệng không nói, nhưng trong lòng lo lắng, khi đi đến cửa sổ nhin không được mở miệng nói:“Trong phòng có phải hơi ngột ngạt hay không, không bằng đem cửa sổ mở ra.....”

Thăng Quý lại lập tức mở miệng ngăn cản:“Từ công tử, vạn vạn không thể mở cửa, bụng này vốn là nguyên khí căn bản của thân thể, mở bụng đã đại thương nguyên khí, nhất thiết không thể lại nhiễm phong hàn.....”

Từ Trường Thanh nghe vậy nhìn hai lượt, cũng chỉ có thể từ bỏ, ánh sáng trong phòng càng ngày càng ám, trên đầu ầm ầm tiếng sấm rền, cửa sổ đều đóng kín, Từ Trường Thanh nhìn không thấy tình cảnh bên ngoài, Thăng Quý lúc này đã chuẩn bị, nam tử thủ anh lần khác biệt, nhiều người ở bên không ổn, cho nên trong phòng lúc này chỉ dư một mình hắn.

Hắn từ trong tráp lấy ra một ít công cụ bằng kim loại, Từ Trường Thanh không dám nhìn kỹ, ngẫu nhiên liếc mắt một cái, liền thấy Thăng Quý đang dùng rượu trắng tẩy sạch tay, sau đó cầm lấy một thanh liễu đao bằng bạc dài một tấc, bôi một loại thuốc màu xanh lên mặt đao, miệng giải thích: “Đây là thuốc gây tê, có hiệu quả giảm đau, bôi lên đao rồi dùng lửa thiêu, khi hóa anh sẽ không cảm thấy đau.” Nói xong liền đem đao hơ trên lửa vài lượt, rồi đặt lên vải trắng sạch.

Nước cùng vải sạch đều chuẩn bị tốt, nhìn mặt sắc trời và canh giờ đã đến, muốn Từ Trường Thanh nằm ở trên giường xóc trung y lên lộ ra phần eo, Từ Trường Khanh tuy sợ hãi, nhưng cũng biết hôm nay nhất định phải làm, cắn răng một cái liền nằm xuống theo lời mà làm.

Thăng Quý sống đến gần nửa trăm năm nam tử thấy qua cũng không ít, nhưng Từ công tử một thân da ngọc và dáng người như trước mắt vẫn là lần đầu, cũng khó trách có thể được Chiến tướng quân sủng ái như thế, Từ công tử này quả thật trời sinh tuần tử, tính tình ôn nhuận, lại biết bảo dưỡng thân mình, ngay cả hắn hơn bốn mươi tuổi thấy cũng không khỏi có chút ý động, càng miễn bàn tướng quân tinh lực tràn đầy, vừa nghĩ vậy vội vàng thu liễm tâm trí, ổn định hô hấp. Vì dùng đao không thể để quần áo cản tầm mắt, nhưng cũng không dám để Từ Trường Thanh cởi quần, chỉ tận lực đem cặp quần cỡ eo kéo xuống, trong lúc vô tình nhìn thấy ba tấc dưới bụng có dấu vết hấp cần đỏ tươi, nhất thời lại xấu hổ một trận, lập tức thu tầm mắt, chỉ đành giả bộ kiểm tra đao, thầm nghĩ có thể khiến Chiến tướng quân cúi người thôi tiêu, quả nhiên là cực sủng.

Từ Trường Thanh lúc này nằm ở nơi đó cực kì khấn trương, cũng không biết dấu vết hoan ái mình đem qua cùng Chiến Vô Dã đã bị Thăng Quý nhìn thấy, nếu không trong lòng chắc chắn đã nặng to hành vi hoang đâm vô sỉ lúc trước của Chiến Vô Dã.

Bên ngoài tiếng sấm rền tựa hồ càng lúc càng lớn, Thăng Quý không dám lại trì hoãn, vội vàng vận dụng mật pháp Thăng thị muốn dụ anh thai trong bụng Từ Trường Thanh đến vị trí cần, nhưng dùng ba lượt, nửa điểm động tĩnh cũng không có.

Từ Trường Thanh cũng cảm thấy kỳ quái, anh thai đã nhiều ngày vốn thường xuyên động giống như biết mình phải đi ra, mà hôm nay lại thành thành thật thật đợi sâu trong đan điền, không động cũng không nháo, co thành một đoàn ở bên trong dựa vào Từ Trường Thanh.

Thăng Quý đầu đầy mồ hôi, lúc này ngoài phòng đột nhiên sáng lên một mảnh tia chớp, tiếp là một đạo giống như như ánh sáng ban ngày nháng lên khiến trong phòng kìa trắng một mảnh, nổ vang từ phía trên, Từ Trường Thanh nhất thời cảm thấy tia chớp này như thể đánh đến chỗ mình, như muốn hủy thiên diệt địa khiến hắn tan thành mây khói, không khỏi cảm thấy đại e ngại

Tiếp đó tiếng sấm đột nhiên di động đến nơi khác, ở trên vách núi đá bên phải trúc ốc nổ vang, nghe tiếng chỉ cảm thấy chân nhân phê phủ, bên tai ừ ừ.

Thăng Quý không khỏi lau mồ hôi, trấn an nói: “Tướng quân đã đem thiên lôi cướp đi, chuyện lấy anh phải nhanh lên, đợi thiên lôi qua mà chưa lấy ra liền không ổn.”

Từ Trường Thanh nghe vậy cũng nôn nóng, vội vàng nhìn vào, đã thấy anh thai bất an dựa vào hắn mấp máy, nửa phần không dám tới gần bụng, Thăng Quý tựa hồ cũng nhận thấy được, không khỏi giật mình, dĩ vãng khi lấy anh thai, thai nhi còn chưa có khai trí, vừa dụ liền ứng, nhưng anh thai lần này bất đồng, ở trong bụng đã mở tâm trí, hiểu được nguy hiểm, biết đợi ở trong bụng an toàn nhất, cho nên không chịu nghe hắn dụ dỗ.

Thăng Quý bất tri bất giác mồ hôi đầm đìa, đợi hiểu được không khỏi sợ hãi than, tiểu gia hỏa Chiến gia này ở trong bụng khôn lỏi như thế, vậy về sau còn thế nào, bất quá hắn biết lúc này không phải thời điểm nghĩ chuyện này, nếu không thể gọi anh thai tới gần bụng, liền không thể xác định vị trí, suy tư một lát liền chỉ có thể coi ngửa chết làm ngửa sống, nói: “Từ công tử, người thử gọi nó xem.”

Từ Trường Thanh sùng sốt: “Ta thử?”

Thăng Quý gật gật đầu, anh thai này là sinh đan Từ Trường Thanh tu luyện ra biến thành, cho nên rất ý lại người dưỡng thai, thậm chí so quan hệ anh nhi và mẫu thân bình thường còn thân thiết hơn.

Lúc này nghe được thiên lôi thứ hai đã nổ vang cách đó không xa, Từ Trường Thanh cũng biết không ổn, bị Thăng Quý liên tục thúc giục, không do dự, đưa tay phóng tới vị trí hắn chỉ định, sau đó miệng do dự khẽ gọi: “Đừng sợ, đến, đến trong tay phụ thân ~”

anh thai cùng Từ Trường Thanh vốn là nhất thể, Từ Trường Thanh nói xong liền giật mình, sau đó nghe ngóng thanh âm Từ Trường Thanh, tiếp đó liền giống như đáp lời chiêu gọi, đảo mắt không ngờ đi đến chỗ lòng bàn tay hắn, giống như cảm giác được áp áp trong lòng bàn tay Từ Trường Thanh, không ngừng dùng đỉnh đầu húc húc.

Từ Trường Thanh nhất thời dâng lên một trận ảm áp, khóe mắt nhìn thấy Thăng Quý ở bên cạnh đánh thủ thế, sau đó vỗ nhẹ nhẹ anh thai dưới bụng, ra tiếng an ủi nói: “Ngao ngoãn nghe lời, đợi ở trong này đừng nhúc nhích ~” Nói xong vuốt vài cái, mới đưa tay chậm rãi rời đi.

Thăng Quý lúc này liền nhân thời cơ tốt, cầm lấy đao tìm vị trí, ở nơi đó nhẹ nhàng cắt ra ~

Lúc này Chiến Vô Dã đang ở phía trên vách núi cách trúc ốc mấy trăm thước tiếp đạo lôi kiếp thứ hai.

Trước khi lôi kiếp đánh xuống, nhiều ngày ngưng tụ mây đen lấy hoang đảo làm trung tâm, bắt đầu xoay tròn. Mang theo tia chớp màu bạc cùng kinh lôi đình tai nhức óc, cuồng xà loạn vũ quay cuồng, cuối cùng hóa thành năm cự long ở thiên không rít gào khởi động, Chiến Vô Dã liền biết chín đạo tiểu thiên lôi đã hóa thành năm đạo.

Bất quá ngay cả như vậy, trong lòng hắn cũng không sợ. Nhưng khi đạo thiên lôi thứ nhất nện xuống, sắc mặt Chiến Vô Dã bỗng nhiên trầm xuống. Không nghĩ tới đạo thiên lôi thứ nhất uy lực lại thấp như thế, hoàn toàn ngoài ý liệu của hắn, chỉ dùng Huyền Thiên Kiếm ngăn cản, cư nhiên chỉ đem thân kiếm đánh ra một vết rạn mỏng.

Tiếp đó là đạo thiên lôi thứ hai, hạ xuống đem chuỗi huyền thiết kiếm trăm thành hai đoạn, mà còn dư một đạo sóng điện Chiến Vô Dã lấy huyết mạch Tham Lang đón đỡ, cũng không có uy lực gì đáng nói, không khỏi sắc mặt càng trầm thêm ba phần.

Này chín tiểu lôi kiếp hóa thành năm lôi kiếp, uy lực tuyệt đối không chỉ như vậy, mà hai cái lôi kiếp trước uy lực nhỏ như thế, thật khác thường, chỉ sợ ba đạo lôi kiếp cuối cùng mới là đáng sợ.

Quả thực như Chiến Vô Dã sở liệu, tia chớp lúc trước ảm ảm màu bạc lúc này đã biến thành màu vàng, đột nhiên đạo lôi kiếp thứ ba đánh xuống, Chiến Vô Dã mạo hiểm lấy huyền thiết kiếm thứ hai chống đỡ, huyền thiết kiếm đoạn, lôi điện còn lại rơi xuống song chưởng của Chiến Vô Dã.

Hắn sở dĩ không sợ hãi, là vì huyết mạch Tham Lang là huyết mạch thượng cổ kỳ thú lưu lại, một thân thép thiết cốt cứng rắn, so với huyền thiết kiếm cứng rắn hơn ba phần, lại vẫn bị dư điện kia đánh cho song chưởng tê cứng.

Ngay lúc Chiến Vô Dã thở ra một hơi, đạo lôi kiếp thứ tư cơ hồ theo sau liền đến, ngay cả thời gian thở dốc cũng không lưu, Chiến Vô Dã thấy thế liền đem trụ hồn nắm trong tay, song chưởng tê cứng vẫn đem hết toàn lực xuất ra một chiêu vạn lôi bốn nguyệt đánh vào đạo lôi kiếp thứ tư kia.

đạo lôi kiếp này hiển nhiên so với đạo thứ ba còn hơn vài phần, đánh vào mặt thạch bích đã không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại khối đất nửa vòng tròn dưới chân Chiến Vô Dã, mà trụ hồn trong tay đã quang sắc ảm ảm, kiếm trụ hồn vốn có linh vật, ở trong tay hơn hai mươi năm, linh còn kiếm còn, linh vong kiếm vong.

hai cánh tay Chiến Vô Dã lúc này đã huyết nhục mơ hồ, nâng tay sờ sờ kiếm, cảm giác được linh khí trong kiếm khốc thảm, thần sắc im lặng, không nghĩ tới hôm nay sẽ cùng hắn tận duyên như thế, lập tức ánh mắt nhìn về phía trúc ốc cách đó không xa, cảm thấy an ủi, liền sắc mặt quyết tuyệt nhìn về phía cự long còn đang quay cuồng trên không trung, màu vàng hồ quang ở trong đó đã ảm ảm dục hiện, chậm chạp không chịu hạ xuống.

Lôi kiếp tri hoãn hạ xuống, uy lực lại càng lớn.

Cự Long càng không ngừng ở không trung cắn nuốt mây đen chung quanh tăng sức cho mình, mà màu vàng hồ quang cũng càng thêm chói mắt.

Lúc này lại dùng Trụ Hồn kiếm chắn lôi kiếp, hiệu quả sẽ không còn, vốn hắn vẫn chưa nghĩ tới hóa thành nguyên hình chống đỡ lôi kiếp, nhưng xem khi thế một đạo lôi kiếp cuối cùng này, tựa hồ muốn hắn hồn phi phách tán, nghiền xương thành tro mới chịu bỏ qua, lập tức liền thu hồi linh kiếm trong tay, mắt lộ ra ảm ảm lam quang, giữa đầu lạnh lùng ngang nhìn vật màu đen quay cuồng trong không trung.

Vật kia cũng hình như có sinh linh, cảm giác được tầm mắt của Chiến Vô Dã, dùng nuốt mây nhô đầu ra ở không trung cùng Chiến Vô Dã xa xa đối diện. Cũng khiêu khích lắc lư long vĩ dạng sương, hình thành một đoàn đoàn sương đen.

Chiến Vô Dã một phen quăng quần áo trên người, bỗng nhiên ngẩng đầu ngửa mặt lên trời hét dài, quanh thân ngân quang chói mắt tỏa ra, theo tiếng hô hóa thân thành Tham Lang, đứng ở đỉnh thạch bích, hồ hững nhìn hư ảnh trong mây kia.

Mà trong phòng Từ Trường Thanh lại bởi vì trên đảo có thuốc gây tê, có chút buồn ngủ, cố gắng khởi tinh thần thừa dịp Thăng Quý tẩm cho anh thai, từ không gian lấy lục dịch ra vẽ loạn ở miệng vết thương đã khâu lại trên bụng, đang định bảo Thăng Quý đem anh thai mang tới cho hắn nhìn, liền nghe được ngoài phòng một tiếng sói tru làm người ta kinh hồn táng đảm.

Từ Trường Thanh ngẩn ra, đột nhiên nhớ đến ngân sói, thanh âm quen thuộc như thế làm hắn không khỏi giãy dụa đứng dậy tìm tòi đến tận cùng, mà Thăng Quý bên kia cũng khựng lại, trong lòng biết không ổn, Chiến Vô Dã nếu lấy thân Tham Lang đối chọi với lôi kiếp, lôi kiếp này nhất định không hề nhỏ, trừ hóa thân không còn cách nào ứng đối.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên trên trúc ốc không một trận điên cuồng cười to, có người lạnh lùng nói: “Thật sự là đập phá thiết hải vô mịch xử, đắc lai bất toàn phí công phu*..... Chiến gia lão nhân, người nghĩ rằng Cừu Nguyên ta sẽ dễ dàng chết trong tay người như vậy sao? dù là liều một hơi cuối cùng, ta cũng muốn tìm được căn nguyên Chiến gia nhà ngươi, đem Chiến gia bọn ngươi đoạn tử tuyệt tôn. Nay, ngay cả trời cao cũng giúp ta, Chiến gia tử từ các ngươi nhất định đoạn tuyệt trong tay ta, ha ha ha....”

nôn nóng tìm kiếm một thứ gì đó, mất bao nhiêu công sức cũng không thấy, nhưng trong lúc vô tình lại có được

Nói xong cười to, đột nhiên từ trong tay áo bắn ra ngàn vạn ngân châm, hắc y nhân ở trái phải trúc ốc tiến đến thủ hộ ngăn lại, trải qua ngăn cản cuối cùng có mấy người trúng ngân châm, mất đi phòng thủ.

Cừu Nguyên nhất thời một trận cuồng tiếu, vừa cười vừa giống người điên dùng kiếm phách đem trúc ốc đánh vỡ. Tùy cơ phi thân mà vào, một bàn tay đánh ra liền đem Thăng Quý cả người hất ra ngoài phòng, cuối cùng đem anh thai vừa lấy ra không lâu trong tay hắn bắt vào trong tay, khi bay ra khỏi ốc, không khỏi phun ra ngụm máu, hiển nhiên đã bản thân bị trọng thương, mà ánh mắt vẫn mang huyết tinh nhìn về phía Từ Trường Thanh ở trong phòng, đang che bụng, sắc mặt tái nhợt nằm ở trên giường.

Mà Chiến Vô Dã đang chuẩn bị gáng lôi kiếp cuối cùng phía trên vách núi thấy được cảnh này, nhất thời cả kinh, tim đập đều đau.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngủ Tường Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 76

Tựa hồ cảm nhận được Chiến Vô Dã tức giận ngập trời, Cưu Nguyên đem ánh mắt từ trên người Từ Trường Thanh dời về phía hắc, lại thấy thiên lôi trên đỉnh đầu hắc, về mặt biến ảo không tự kìm hãm được ngửa mặt lên trời cười to.

Sau một lát, khẩu khí tàn nhẫn nói:“Chiến gia làm nhiều việc ác, sát lục vô số, đã sớm phải gặp quả báo này, trước mắt cuối cùng lão thiên có mắt, đánh xuống đại thiên kiếp này, đoạt mệnh tặc từ nhà ngươi.”

Đang nói, ngách gian hiện ra hắc vụ, hiển nhiên đã tẩu hỏa nhập ma, ánh mắt biến thành màu đen, lộ ra hận ý vô tận nói:“Chỉ là để cho ngươi chết như vậy thật sự quá mức dễ dãi, hôm nay thiên ý theo ta, ngày xưa Chiến Hạo Thiên đoạt người ta yêu, lại khiến nàng thân hãm hiểm cảnh, khiến vợ hắc thê thảm mà chết, hôm nay ta liền khiến đồ tử đồ tôn của hắc cũng ném thủ tư vị mất đi người trong lòng.” Dứt lời, nâng ngón tay hướng về Từ Trường Thanh điên cuồng nói:“Ta trước giết hắc, tái bóp chết hài nhi vừa mới sinh ra của ngươi, đợi ngươi chịu xong thiên kiếp ta sẽ đưa ngươi cùng đến hoàng tuyền gặp bọn họ.”

Nói xong liền từ bên hông lấy ra một thanh đoản kiếm, kiếm này chính là hắc trong trăm năm, dùng vô số lôi điện luyện ra, lúc trước cùng Chiến Hạo Thiên đại chiến, mặc dù bị tổn hại thành hai đoạn, nhưng còn dư một đạo lôi lực, có thể nháy mắt đem mục tiêu hóa thành hư vô.

Cưu Nguyên lúc này y bào nhiều chỗ vết máu, tóc hỗn loạn, sắc mặt âm độc khủng bố, lấy ra lôi kiếm sau đó là hung hăng nhìn chằm chằm Từ Trường Thanh, dữ tợn nhẹ nhàng cười nói:“Oan có đầu nợ có chủ, muốn trách cũng chỉ có thể trách ngươi mệnh không tốt, kiếp sau đầu thai nhớ kỹ, không cần thành người họ Chiến, lại càng không nên tiếp cận bọn họ.”

Từ Trường Thanh thấy trúc ốc đã lung lay sắp đổ, lúc này bụng quặn đau, mà sự tình phát triển như thế cũng khiến hắc phản ứng không kịp, đối với Cưu Nguyên nói một phen càng nghe như lọt vào sương mù, nhưng biết lão đạo này tựa hồ chính là địch nhân của Chiến gia lần trước làm hại Vân di, mà xa xa trên vách núi đá xuất hiện bóng dáng quen thuộc càng khiến hắc như trong sương mù, nhưng giờ này khắc này, lão đạo giống như muốn tánh mạng hắc khiến hắc không kịp nghĩ kỹ, trấn định gian lại liền hoảng hốt nhìn về phía anh thai trong tay lão đạo, nhưng vì lão đạo tay áo che, hơn nữa tia chớp trong không trung khiến cho lúc sáng lúc tối, thế nào cũng nhìn không được.

Nhưng mắt thấy thời gian cấp bách, lại nghe lão đạo nói một phen, vội vàng kinh hoảng mở miệng nói:“Vị đạo trưởng này, nếu ngươi thật muốn giết ta, ta cũng vô lực phản kháng, nhưng hãy đem hài nhi trả lại cho ta, để ta thấy nó một lần cuối cùng.” lời nói này bất quá là để kéo dài chút thời gian, trong đó cũng ý bảo hộ, cho dù mình là nam tử, nhưng hoài thai mấy tháng, cảm tình đã thâm hậu, làm sao bỏ nó trong độc thủ của người này, hắc thậm chí ngay cả mặt còn chưa thấy được liền bị người đoạt đi.

Cưu Nguyên thấy Từ Trường Thanh có chút chật vật đứng ở bên giường, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lộ ra không nổi và khẩn cầu, tuy diện mạo bất đồng, lại không biết vì sao nhất thời cùng người trong trí nhớ hợp nhất, động tác nhất thời trì hoãn, mà lúc này anh thai trong tay ngay cả mắt cũng không mở, nằm ở trong tay Cưu Nguyên, móng vuốt non mịn hướng về phía Từ Trường Thanh, miệng tinh tế anh kêu.

Cưu Nguyên thần trí trong nháy mắt có chút hỗn loạn, khiến hắc không khỏi nghĩ đến người âu yếm khi sinh hạ anh thai, anh thai kia cũng nhỏ như vậy, trong mắt có một tia ôn nhu như vậy, trong đầu nhất thời lại xuất hiện cảnh tượng người trong lòng máu rơi đầy đất, hơn nữa bản thân bị trọng thương, luyện công lại là tẩu hỏa nhập ma, trong phút chốc một luồng nhu tình vừa rồi trong mắt đã nửa điểm không thấy, trên mặt nhất thời khủng bố, mắt hung tợn nhìn chằm chằm Từ Trường Thanh, trong miệng nói rõ :“Yêu nghiệt, đừng có mê hoặc ta, hôm nay ta nhất định đem ngươi trăm dưới kiếm, để mạng lại.”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, lôi kiếm trong tay đã nhấc lên.

Từ lúc Cưu Nguyên lấy kiếm, ngân sói đã mất lộ ra hoảng sợ nhìn về phía bên này, Nộ Long mở thần trí trên không không hề tính buông tha nó, nhắm mắt theo đuôi, như hồ rình mồi cùng hắc xa xa canh chừng, không ngừng phun ra nuốt vào sương khói chung quanh, tìm kiếm nhược điểm Chiến Vô Dã, cho một kích trí mệnh.

Ngân sói vốn cố kỵ một đạo lôi kiếp cuối cùng không biết lúc nào sẽ đánh xuống, cũng nghe được Cưu Nguyên nói khiến hắc ném thủ tư vị mất đi người trong lòng, nghe vậy trong lòng đau nhức, khiến cho hắc liều lĩnh thả người hướng về phía Từ Trường Thanh chạy đến, dù lôi kiếp trên không mọi cách khiêu khích, điện thiểm lôi minh, lúc này cũng đã không quan tâm.

Vì sợ lôi kiếp liên lụy, hắc lúc trước chọn dẫn lôi ở chỗ cao, nhìn như gần lại cực xa, đợi vọt tới nửa đường, Cưu Nguyên đột nhiên đem lôi kiếm đánh xuống trúc ốc.

Hắc tuy tại không trung hóa thành một đạo ngân tên, cũng không kịp ngăn cản, nhất thời ngửa mặt lên trời rống giận, tim mặt đều liệt gia chi tức giận ngập trời, toàn thân ngân quang đột nhiên giống như lửa, trở nên đỏ một mảnh, ngân phát trải rộng màu đỏ, toàn bộ mình sói đang ở trên không giống như nổi lên đại hỏa đầy trời, ở trong bóng tối hùng hực thiêu đốt

Ngay lúc Cưu Nguyên điên cuồng bỏ về phía trúc ốc, bên tai đột nhiên truyền đến một trận rống giận chấn thiên.

Xa xa vài hắc y nhân thân trúng ngân châm không thể động dậy sớm bị tình cảnh trước mắt kinh ngạc, thiếu chủ biến thành Tham Lang thượng cổ lúc này

quanh thân trần ngập hóa diễm ngập trời, di động càng nhanh như lôi điện, ngay lúc Cưu Nguyên giờ lên lôi kiếm trong tay, Tham Lang đã hô lên chấn thiên, cử trào oanh địa một đạo Tham Lang chỉ ăn, hình thành năm đạo lửa đỏ như điện đánh tới.

Lập tức, sau một tiếng nổ hồng bạch lưỡng sắc quang mang tăng vọt, mọi người chói mắt không thể nhìn thẳng, không thể không nhắm mắt lại.

Đội hào quang biến mất, ngân sói sớm mất đi toàn thân hóa diễm đang nằm trên đất, giấy dựa như muốn đứng lên, đột nhiên không trung sáng như ban ngày, đạo lôi kiếp thứ năm trên trời hình thành một đạo màu vàng đánh thẳng đến nơi ngân sói đang nằm.

Tiếp đó lại là một tiếng nổ tê thiên liệt địa, toàn bộ tiểu đảo đều lâm vào chấn động.

Đội hết thấy bình tĩnh trở lại, mây đen trên không tự tiêu tan, mưa to đổ xuống, mưa lạnh như băng khiến tất cả mọi người trên đảo cứng ngắc đứng tại chỗ.

Hắc ảnh trước hết đi qua, nhìn thấy thân sói vô cùng thâm, đương trường quỳ trên mặt đất từ hầu gian chỉ phun ra hai chữ “Chủ thượng.”

Lúc trước tại trong phòng, Cưu Nguyên khi giờ kiếm, Thắng Quý không biết từ khi nào đi đến sau lưng Từ Trường Thanh, kéo hắn một đường chạy trốn, đến khi đằng sau truyền đến nổ mới mang theo hắn lăn trên đất, lăn ngã vào bụi cỏ.

Đội khi Từ Trường Thanh đi ra, trong lòng tựa hồ hiểu được gì đó,, chỉ mờ mịt lao đảo mà đi về hướng hắc y nhân quỳ xuống.

Mọi chuyện phát sinh hôm nay không ai nói cho hắn, đối với hắn giống như vô số mảnh nhỏ loạn cùng một chỗ, khiến hắn không thể trong nháy mắt đem chúng nó ghép lại, nhưng hắn còn có mắt, còn có thể phán đoán, thậm chí trong lòng đã ẩn ẩn ý thức được chuyện nào đó, chỉ là cho tới bây giờ cũng không thể tin được.

Cước bộ một cao một thấp đi đến chỗ đất cháy đen kia, chỉ thấy ở giữa một thân sói huyết nhục mơ hồ vẫn không nhúc nhích nằm ở nơi đó, không ngừng chảy ra máu tươi dù bị mưa cọ rửa, đỏ đến chói mắt, ngân lưỡng bộ lông từng khiến Từ Trường Thanh yêu thích không buông tay, vuốt ve không biết bao nhiêu lần, lúc này đã âm đậm trở thành màu xám đất, thậm chí còn cháy rụng, nơi ngực bị xuyên một cái lỗ cùng thịt nát, khiến nước mắt Từ Trường Thanh không chịu khống chế chảy xuống.

Lúc này hắn rốt cục hiểu được vì sao nhiều năm như vậy, mình vẫn không có tìm được chủ nhân của ngân sói, vì sao mỗi lần Chiến Vô Dã xuất hiện lại không thấy ngân sói, vì sao mỗi khi sờ hắn bụng đều có một khối sẹo lớn bằng bàn tay, vì sao một người một sói đều thích ăn thịt như vậy

Thắng Quý cũng khập khiễng đi đến, trong tay cẩn thận dùng vải dầu nâng một vật, khi nhìn thấy ngân sói lại lao lệ tung hoành, đương trường quỳ xuống, trong miệng bi thanh kêu to: “Thiếu chủ.”

Run giọng sau đó mặt xám như tro tàn nói: “Từ công tử, lão nô vừa tìm Cưu Nguyên, đã bị thiếu chủ trảm thành ngũ đoạn, may mắn phát hiện Cưu Nguyên khi chết trong tay còn hộ ảnh thai Từ công tử sinh hạ, Chiến gia. chỉ còn cốt nhục này, Từ công tử nhất định phải chiếu khán.” Nói xong đặt vào trong tay Từ Trường Thanh.

Từ Trường Thanh giật mình chuyển tinh, cảm giác được nhiệt độ trong lòng bàn tay, thậm chí còn hơi có chút run rẩy, hắn đầu tay cung eo nhẹ nhàng xóc lên bên trong nắm một sói con nhỏ lông xù chỉ lớn bằng bàn tay, ánh mắt nhắm chặt mang theo hô hấp, trên người một tầng lông tơ màu bạc lúc này bị mưa làm ướt dính sát ở trên người, không ngừng lui thân mình, tựa hồ biết Từ Trường Thanh ở trước mắt, sói con vẫn không lên tiếng, lúc này đang tỉnh té khóc kêu Từ Trường Thanh.

hai người bên cạnh nghe tiếng, nhìn thấy Từ Trường Thanh mặt trắng bệch, vài hắc y nhân đã tìm ván gỗ đến vì thiếu chủ che mưa, cho dù là thi thể, cũng không nguyện ý để hắn phơi thấy hoang dã.

Từ Trường Thanh đem sói con gất gao hộ vào trong ngực, trong miệng chỉ hỏi một câu: “Hắn vì sao vẫn đối ta.”

Hắc ảnh nghe vậy nửa ngày mới cúi đầu nức nở nói: “Thiếu chủ lúc trước hoài nghi ngươi là mật thám, cho nên đối đãi ngươi không tốt, sợ ngươi biết thân phận hắn càng thêm bất hòa hắn, sau lại sợ ngươi biết rõ chân tướng sẽ hận hắn lừa gạt ngươi, lúc mang thai lại sợ ngươi sẽ làm chuyện thương thân, cho nên liền nghĩ chờ qua lôi kiếp sẽ cùng ngươi nói rõ, lại không nghĩ rằng.”

Nghe vậy Từ Trường Thanh thanh âm có chút run rẩy nói nhỏ: “Hắn như thế thân người thân sói hai mặt treu chọc ta, ta đương nhiên hận hắn lừa gạt.”

Hắc ảnh nghe xong nhịn không được bị thương nói: “Thiếu chủ từ nhỏ không người quan tâm, cùng người càng không có ôn nhu, đối với hắn sói bên cạnh người cũng chỉ có đánh chửi bắn chết, cho tới khi không có người nguyện ý tiếp cận, từ khi gặp Từ thiếu gia, không chỉ không chê thiếu chủ là dã sói, càng mọi cách đối tốt với hắn, thiếu chủ thích ngươi, nhưng vì ngươi đối với người khác thân cận cực kỳ chán ghét, liền đành phải lấy thân sói làm ngươi vui, thân cận ngươi, nó ngày ngày đều phải lên núi săn thú, mỗi ngày chạy vài trăm dặm qua lại chỉ để săn một dã thú thịt ngon cho ngươi, thấy được thứ tốt đều đưa cho Từ thiếu gia trước, nếu ngươi cười với hắn, thiếu chủ liền cả ngày tâm tình sung sướng, nếu là ngươi nhíu mày, hắn sẽ cả ngày đứng ngồi không yên, thiếu chủ quá thật tâm với ngươi, nếu không cũng sẽ không vì cứu ngươi cạn hết huyết mạch Tham Lang, rơi vào kết cục như thế”

Từ Trường Thanh nghe nước mắt đã rơi như mưa, nửa ngày mới thì thào trong miệng: “Ngươi đối với ta như vậy, lại cái gì cũng không nói cho ta biết, ngươi không nói cho ta biết, ta làm sao biết tâm ý của ngươi.”

Lập tức cúi đầu nhìn sói con tựa vào trong lòng mình, cuối cùng cảm xúc phá vỡ, đại bi đại đồng, ở trong mưa gất gao ôm tiểu Tham Lang cực kỳ bị thương gào khóc.

Chương 77

Lúc này Từ Trường Thanh luống cuống khóc lớn, mưa cũng càng rơi càng lớn, vài hắc y nhân luống cuống tay chân trong lúc vô tình đem một khối gỗ khắc hình lá cây lục sắc làm rơi, Từ Trường Thanh nhìn thấy, hồng mắt kinh ngạc nhìn phiến lá cây kia.

Kia rõ ràng là khối hồi xuân mộc mình khắc ra bị Chiến Vô Dã giẫm cột thành lỗ tai chó, hóa ra hẳn thật sự đem nó đeo trên cổ, đoạn sợi màu lam sớm bị lôi hỏa đốt thành tro tàn, chỉ dư khối hồi xuân mộc này vẫn hoàn hảo, may mắn vô thương, lúc này ở trong mưa phát ra hào quang lục sắc.

ánh mắt kinh ngạc của Từ Trường Thanh khiến vài hắc y nhân nghi hoặc, lập tức cũng nhìn qua, lại không biết hẳn đang nhìn cái gì, trong tai lại nghe Từ Trường Thanh run rẩy mở miệng nói:“Đội đã, nó còn chưa chết.....”

Hắc ảnh cùng Thăng Quý bên cạnh vừa nghe nhất thời nhãn tình sáng lên, nhưng nhìn thi thể sói lại là vẻ mặt suy sút, như thế, dù là huyền thiết cũng tan thành khối bụi, huồng chỉ là huyết nhục.

Từ Trường Thanh vừa rồi nhìn thấy hồi xuân mộc, lại đột nhiên nghĩ đến Từ Từ từng nói một hồi xuân mộc chính là vật trấn hồn, có thể khởi từ hồi sinh.

Nay thấy hồi xuân mộc ảm ảm sáng lên, khiến hẳn trong lòng lại dấy lên hy vọng, muốn đứng lên đi ôm ngân sói.

Hắc ảnh thấy Từ Trường Thanh trên mặt chợt lóe vui mừng, do dự nhớ lão quân gia từng phân phó hẳn một phen, Từ công tử này là người đại quý của thiếu chủ, các người nhất thiết không thể chậm trễ.

Hơn nữa nghĩ đến một lọ vạn năm linh nhũ trong tay hẳn lúc trước, mặc dù không biết có thể dùng không, nhưng thiếu chủ đã như thế, cứ coi ngựa chết làm ngựa sống, cố gắng còn có một đường sinh cơ cũng không chừng.

lập tức rống lớn nói:“Mau đem thiếu chủ nâng vào nhà trong, chẳng lẽ các người thật muốn để thiếu chủ nằm ở nơi này chịu mưa to gió lớn.”

Vài hắc y nhân nhất thời như ở trong mộng mới tỉnh, đều ném xuống ván gỗ trong tay bắt đầu di chuyển, rất nhanh liền đem thân sói bị tàn phá nâng vào trong trúc ốc, Từ Trường Thanh đem hồi xuân mộc đặt vào trong miệng ngân sói, vào trúc ốc liền để người mang tới chậu gỗ lớn, đem ngân sói cẩn thận để vào trong chậu gỗ, lúc này xem miệng vết thương càng dữ tợn, vài hắc y nhân cũng không đành lòng nhìn, bị Từ Trường Thanh đuổi ra, ở ngoài phòng thủ hộ.

Tùy cơ lau sạch mưa và nước mắt trên mặt, hít mũi, cũng không đổi quần áo sạch sẽ, nửa quỳ ở bên chậu gỗ, sau đó vào không gian, lúc này hồi xuân mộc trong không gian vì được hỗn độn khí trên núi nhỏ tâm bồ, bộ dạng hơn phân nửa đã cực kì lớn, toàn thân lục sắc, Từ Trường Thanh vòng quanh hồi xuân mộc hai vòng, vội vàng gọi Từ Từ hỏi chuyện hồi xuân mộc.

Từ từ nghe xong nói:“Hồi xuân mộc là thân mộc, nếu ta chết héo chỉ cần uống nước nó sinh ra là có thể sống lại, nhưng thú, cần dùng nước hồi xuân mộc và quả nó kết ra mới có thể khởi từ hồi sinh.....”

Từ Trường Thanh nghe vậy ngẩn ra, lại vội vàng hỏi:“Vậy nó có từng kết quả chưa?”

Từ từ nghe vậy lắc lắc đầu:“Từ từ cũng chưa thấy trái cây của nó..... Chỉ là lúc trước ở trong sơn cốc nghe rất nhiều hoa hoa thụ thụ nói, hồi xuân mộc có trái cây, trái cây hình như là màu cam.....”

Từ Trường Thanh vội vàng nói:“Vậy làm sao có thể khiến nó mau kết quả?”

Từ từ thấy Từ Trường Thanh sốt ruột, liền cũng vội vàng chạy đến bên hồi xuân mộc, tay nhỏ vỗ về thân cây mới quay đầu nói:“Mộc mộc muốn kết quả ít nhất cần vạn nhất năm, bất quá trên núi nhỏ có hỗn độn khí, hấp thu một chút hỗn độn khí liền bằng trăm năm tu hành, mộc mộc hấp thu rất nhiều, cho nên bộ dạng rất nhanh, hiện tại không sai biệt lắm đã thành cây, nó nói qua không lâu có thể nở hoa kết quả, đại khái cần thời gian hơn một tháng.”

“Hơn một tháng thời gian?” Đây đối với vạn năm, quả thật thực ngắn, nhưng đối ngân sói chưa biết sống chết, cũng là thật dài, Từ Trường Thanh nhất thời cấp bách vây quanh hồi xuân mộc, nửa ngày hỏi:“Vậy ngoài dùng nước và trái cây, còn có phương pháp khác không, người vào đem hồi xuân mộc cắt một cành của nó?”

Từ từ lập tức xua tay nhỏ nói:“Không thể, không thể, hồi xuân mộc cắt đi sẽ chết, có hồi xuân chi cũng cứu không được người.....”

“Vậy làm sao mới được đây.....” Vốn nghĩ có hy vọng, kết quả lại là một hồi thất vọng, sắc mặt Từ Trường Thanh nhất thời thương tụy đi nhiều.

Từ từ thấy Từ Trường Thanh cần dùng gấp hồi xuân quả, nghĩ nghĩ mới nói:“Hỗn độn linh khí có thể sinh mộc, vạn năm linh nhũ có thể kết linh, nếu rót linh nhũ cho hồi xuân mộc, không biết hồi xuân mộc có thể kết quả nhanh hơn hay không?”

Từ Trường Thanh nghe vậy nhất thời trước mắt sáng lên, vì nửa năm qua lục dịch mỗi ngày đều nhỏ không ít, ngoài phần hần uống còn lại đều còn, nửa tháng gần đây càng là mỗi ngày một bát lớn, lúc này nghe Từ Từ dứt lời, vội lòng như lửa đốt đi thạch động lấy tới nguyên một cái bình lớn.

Xốc nắp lên là một trận linh khí nồng đậm đập vào mặt mà đến, Từ Trường Thanh tinh thần rung lên, vội vàng bụng đến dưới tàng cây, Từ Từ lấy ra một gáo thạch, Từ Trường Thanh múc một gáo đổ vào rễ cây hồi xuân thụ, chỉ trong chốc lát liền bị rễ cây hút vào, Từ Từ lấy tay vuốt thân cây cảm thụ được, vừa sờ vừa nói: “Mộc mộc hấp thu rất nhanh, nó nói thực thích linh nhũ ~”

Tiếp Từ Trường Thanh lại đổ thêm hai gáo, ngừng lại, Từ Từ quay đầu chỉ vào ngọn cây vui vẻ nói: “Mộc mộc nở hoa rồi, người xem ~”

Từ Trường Thanh vội vàng nhìn lại, chỉ thấy chỗ ngọn cây đang có ba nụ hoa thò đầu ra, nhất thời cảm thấy kích động, vừa muốn múc lục dịch, Từ Từ liền nói: “Mộc mộc còn chưa hấp thu xong linh nhũ, nên đợi chút.”

Sau đó Từ Trường Thanh dưới chỉ dẫn của Từ Từ, vừa tưới cho rễ cây một gáo vừa dừng lại một lát, nụ hoa thật sự chậm rãi mở ra, chỉ nửa ngày đã là kết ba trái màu chanh đỏ lớn bằng quả nho.

Lúc này một vò vạn năm linh nhũ chỉ còn lại có non nửa, lại múc hai lần, trái cây cuối cùng rốt cục cũng chín, bị Từ Trường Thanh cẩn thận nắm trong tay, vội vàng vỗ vỗ hồi xuân thụ nói cảm ơn, lại cùng Từ Từ nói hai câu, vội lấy một vò nước hồi xuân mộc đi ra ngoài.

Đi ra thấy lá cây trong miệng ngân sói còn lộ ra lục quang, cuối cùng nhẹ nhàng thờ ra, hồi xuân mộc sáng, thuyết minh hồn phách Chiến Vô Dã vẫn còn, cũng chưa tiêu tán. Tiếp đó liền theo lời Từ Từ, đem kia hồi xuân quả lấy ra, sau đó lột vỏ, nghiền nát cho vào trong miệng ngân sói, Từ Từ nói qua hồi xuân quả cực kì đặc thù, không cần nuốt để vào trong miệng, một hồi liền có thể tự tiêu hóa.

Lập tức tại trung châu gối ngả vào hồi xuân thủy vi ngân sói súc miệng vết thương. Súc một hai lần, hần thấy không có hiệu quả, liền vội lấy hồi xuân quả thứ hai nghiền nát cho vào trong miệng nó, đợi súc đến ba bốn lần, ánh sáng lá cây trong miệng ngân sói âm ảm đi nhiều.

Từ Trường Thanh kinh hãi, vội vàng lại lấy hồi xuân quả cuối cùng, không kịp nghiền kỹ, gấp đến độ trực tiếp đổ vào trong miệng ngân sói, đến lần thứ năm thứ sáu, lá cây kia triệt để không còn ánh sáng.

Không biết lại súc bao nhiêu lần, sau lưng ngân sói đột nhiên động đậy, Từ Trường Thanh tay run lên, vội nâng tay lau đi nước mắt, có chút không dám tin, nghĩ vừa rồi hoa mắt, lập tức buông gáo nước, đưa tay khẽ vuốt dưới bụng hần, trong lòng bàn tay ngoài ý muốn cảm giác được một tia nhiệt độ, mà không phải lạnh băng như vừa rồi.

Từ Trường Thanh nhất thời đại hỉ, nghĩ đến gì đó vội vàng từ trong núi nhỏ lại mang tới nửa chén lục dịch, sau đó quỳ gối bên châu, dùng một khối vải bông hút nước thấm lục dịch vắt vào miệng ngân sói, cuối cùng đem nửa chén lục dịch toàn bộ rót vào trong miệng ngân sói mới đem khối vải để sang một bên.

Lại trực tiếp lấy cho mình nửa chén lục dịch, sau đó mạnh mẽ vận hành dẫn linh thuật, vừa vận hành đại chu thiên, vừa là đem linh khí trong kinh mạch từ tay trái không ngừng chữa trị miệng vết thương.

Khi bắt đầu, miệng vết thương vô luận đưa vào bao nhiêu linh khí đều không hấp thu, đợi uống thêm nửa chén vào bụng, sau đó bảm riết không ngừng lặp lại vô số lần, miệng vết thương trên ngực ngân sói mới rốt cuộc chậm rãi khép lại, Từ Trường Thanh nhất thời trong lòng run rẩy, dưới tay lập tức đem tinh khí toàn thân không hề giữ lại mà dốc hết ra.

Qua một đêm, sắc trời đã hơi tỏa sáng, hắc ảnh chờ một đêm bên ngoài cùng chúng hắc y sớm nôn nóng trong lòng, nửa đêm từng vài lần muốn đẩy cửa mà vào, đều bị Từ Trường Thanh quát lớn trở ra.

Mà lúc này trời đã sắp sáng, trong phòng vẫn nửa điểm động tĩnh cũng không có, vài hắc y nhân nhin không được lại kéo cửa, thấy trong phòng không có người lên tiếng trả lời, cảm thấy nghi hoặc lại ở cạnh cửa chờ một lát, lần này đúng là ngay cả tiếng nước cũng không có, trong phòng một mảnh yên tĩnh.

Hắc ảnh cùng Thăng Quý nhất thời cảm thấy kinh hãi, không để ý gì khác vội vàng đẩy cửa mà vào, liền thấy một châu tất cả đều là huyết thủy, mà một khác châu đều là lục thủy xanh biếc như ngọc bích, mà trên giường đặt một con ngân sói, trên người đã dùng vài bông sạch sẽ băng lại, bên cạnh có một tiểu ngân sói lớn bằng bàn tay, trên người đã được rửa sạch lau khô, đang nửa giương mắt, giương một thân lông tơ màu bạc, ở góc chân đập đập móng vuốt còn non, lấy cái mũi không ngừng cùng chần.

Mà Từ Trường Thanh nằm ở bên cạnh ngân sói không nhúc nhích.

Hắc ảnh cùng Thăng Quý vội vàng vọt qua, một người xem thiếu chủ, một người xem Từ Trường Thanh.

Nửa ngày mới ngẩng đầu, hắc ảnh vẻ mặt khiếp sợ cùng kinh hãi, mà Thăng Quý cũng nhẹ nhàng thờ ra, hai người nhất thời vui mừng quá đỗi, nếu không phải sợ làm tỉnh một người một sói, bọn họ thiếu chút nữa đã muốn ôm nhau lớn tiếng kinh hô.

Sau đó Thăng Quý nhin không được đem tiểu ngân sói đón vào trong tay, rộng miệng cao hứng sờ soạng, tiểu ngân sói tựa hồ không quá thích hần, thân mình lui về phía sau, cố sức ở trong tay tránh đi, lấy cái móng nhỏ quay về phía hần, thân mình hướng tới chỗ Từ Trường Thanh đi đi, tựa hồ cực muốn rời khỏi Thăng Quý mang theo mùi rượu thoai vị cùng bàn tay thô ráp.

Mấy người cuối cùng lặng lẽ rời khỏi trúc ốc, đóng cửa lại, sau đó chạy vội tới phía sau núi đâm ngực dậm chân. Phát tiết xong cũng không cần người

phân phó, đều bắt đầu tự sẵn thú nhóm lửa, vẻ mặt tươi cười chuẩn bị điểm tâm phong phú ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Tuồng Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78

Một năm sau vào đông, Từ Trường Thanh từ học đường vội vàng trở về, vừa vào phòng liền thấy trên sàn trải da hổ hai ngân sói một lớn một nhỏ đang ngủ.

Từ Trường Thanh thấy thế không khỏi nhếch miệng cười cười, nhưng cũng không đánh thức chúng nó, chỉ buông túi sách, thoát áo lông trên người, khinh thủ khinh cước thay đôi quần áo vải bông dày, xoay người liền đi ra ngoài.

Đi vào phòng bếp, đầu tiên là dùng ôn thủy rửa rửa tay và mặt, một năm này, cơm canh của ngân sói lớn nhỏ cơ hồ đều là Từ Trường Thanh xử lý, vì Chiến Vô Dã lần trước thụ trọng thương từ hoang đảo về, thương thế rất nặng, sở dĩ khôi phục nhanh như vậy, tất cả đều dựa vào Từ Trường Thanh làm cơm canh điều trị.

Tiểu sói con cũng theo cha hân, lúc mới ban đầu có thể uống chút nước lục dịch, sau khi nếm qua thịt thì thành không thịt không vui, ngày thường chỉ cần ngửi mùi thịt liền tiết nước miếng, đem nó ôm đến sẽ thấy chảy một suối nước miếng, khiến người dờ khóc dờ cười.

Từ Trường Thanh hôm nay ninh một bát thịt tô, độ lửa thích hợp, thịt cho tiểu ngân sói chọn là thịt non mềm nhất, nấu như nó ăn mới dễ nuốt xuống, con lớn thì chỉ thích thịt hơi chắc một ít, ngược lại là không cần ninh lâu lắm.

Đội hương vị lan ra toàn bộ sân, ngân sói một lớn một nhỏ nhất thời từ trong mộng dựng thẳng cái mũi, sau đó tròn tròn mắt, nhất tề run run ngân mao trên người.

Từ Trường Thanh đem thịt ninh xong tới, Chiến Vô Dã đã đứng dậy mặc vào y bào, mà tiểu ngân sói còn ở trên mặt đất lăn qua lăn lại đoán thủ đoán cước chậm mất một bước, nhưng lại chơi xấu dùng đầu ngón chân dẫm lên góc y bào của Chiến Vô Dã, lúc này nó thân mình đã so với khi mới sinh ra lớn một vòng, đặt trên quần áo giống như một cục lông, tuy cả ngày chỉ biết ngủ say chơi đùa, đầu nhưng cũng cực kì thông minh, đã là có thể nghe hiểu được tiếng người và động tác đơn giản.

Chiến Vô Dã đi hai bước, lúc chợt nhú mảy quay đầu lại, liền thấy nó thế nhưng ôm lấy góc áo choàng không buông trao, áo choàng này là quần áo Từ Trường Thanh đưa hân, nếu bị cào hồng sẽ đau lòng không thôi, không khỏi đại chưởng đuổi ra đem tiểu ngân sói không khách khí tóm lên, tháo tiểu móng vuốt của nó, ở trên không trung lắc hai cái, trực tiếp đem nó từ góc y bào gỡ xuống.

Chiến Vô Dã thấy y bào lòi ra sợi tơ, sắc mặt trầm xuống, quay đầu thấy nó muốn trốn, liền một phen tóm lấy nó, muốn giáo huấn một phen, vừa nâng tay liền nghe được tiếng bước chân, lập tức lại hạ tay xuống, ánh mắt nhìn về phía cửa, trên mặt cũng là thay đổi thành khuôn mặt tươi cười, Từ Trường Thanh bụng đồ ăn vừa tiến vào liền nhìn thấy Chiến Vô Dã đang lộ ra vẻ mặt vô hại tươi cười, trong tay làm bộ vuốt tiểu sói con, tiểu sói con không cho mặt mũi nhe răng với hân, thấy thế nào cũng có một loại hòa cảm.

Từ Trường Thanh sao không rõ nguyên do trong đó, không khỏi từng mắt nhìn Chiến Vô Dã một cái, bắt quá miệng cũng không nói gì, hồ dừ không ăn thịt con, Chiến Vô Dã tuy thường xuyên khi dễ Thiên nhi, nhưng dù sao cũng là huyết mạch Chiến gia, xuống tay đương nhiên có chừng mực, cũng không đến mức đánh hồng chỗ nào, đối với chuyện này cũng liền mở một mắt nhắm một mắt.

Vì tiểu ngân sói vừa ra sinh liền gặp chín đạo thiên lôi, Chiến lão tướng quân liền đặt tên cho nó là Chiến Cửu Thiên, Từ Trường Thanh tuy rằng nghe được nhú mảy, nhưng người Chiến gia đặt tên luôn không cầu văn nhã mà cầu bá đạo, cũng liền thôi.

Lúc này thấy mỹ thực trong tay Từ Trường Thanh, tiểu sói con ngửi mùi ngon tiểu hân thần mềm xuống, thành thật ghé vào trong tay Chiến Vô Dã, chòm mọng nó qua ăn ngon.

Từ Trường Thanh buông đồ ăn, tiếp lấy tiểu ngân sói vẫn hướng hân vẩy trào trong miệng không ngừng ô ô làm nũng từ trong tay Chiến Vô Dã, mà Chiến Vô Dã cũng cực kì ăn ý giúp hân cởi áo bông đặt sang một bên, hai người một thú liền ở bên cạnh bàn kê bên nhau ngồi xuống.

Tiểu ngân sói vì nửa ngày không thấy Từ Trường Thanh, cực kỳ ủy khuất bĩu môi, nước mắt lưng tròng nhìn hân, thấy Từ Trường Thanh kéo lỗ tai nó mặt không đổi sắc giáo huấn nó có phải lại không nghe lời hay không, tựa hồ biết chiều già vờ đáng thương này không dùng được, liền lập tức thu ánh mắt ủy khuất, sửa thành giả ngu, lắc lắc cái đuôi với hân sau đó dùng móng vuốt gãi gãi lòng bàn tay Từ Trường Thanh, lập tức lấy lòng nằm ngửa lộ ra cái bụng, muốn dùng bụng trắng nhỏ của mình giả làm bán mao, thấy Từ Trường Thanh không phản ứng, lại dùng móng vuốt bao lấy Từ Trường Thanh ngón tay, sau đó thẳng quẩy hai chân sau, ý là muốn hân gãi chân giúp nó.

Lông tơ màu trắng trên cái bụng phấn hồ hồ lúc này nhìn cực kỳ khả ái, vì mỗi ngày đều dùng linh thủy tắm rửa cho hân, cho nên màu lông ngân lượng, có thể là vừa mới ngủ dậy, lông dưới bụng ngả trái ngả phải, Từ Trường Thanh nhìn không được đưa tay sờ cho nó.

Lúc này Chiến Vô Dã đã ngồi xuống lau tay giúp Từ Trường Thanh súc canh, biết Từ Trường Thanh thích món thanh đạm, liền đem canh súp lơ nấu múc một chén đưa tới trước mặt hắn, tiểu ngân sói vốn đang nằm yên vị nhất thời mở mắt ra, sau đó nhút nhát lông lóc từ lòng bàn tay Từ Trường Thanh bò lên, mắt to ở trên bàn quét một vòng, cuối cùng rơi xuống chỗ của nó, một chung đựng thịt tước .

Từ Trường Thanh cũng biết nó đói bụng, liền đem nó đưa đến bên cạnh chung thịt, tiểu ngân sói lập tức tinh thần chấn hưng rung rung lông trên người, sau đó vây quanh chung thịt chuyển hai vòng, cuối cùng trong miệng ngoạm quai chung, thuận thực đem chung thịt tha đến bên cạnh Từ Trường Thanh, kéo tới nơi nó cảm thấy an toàn, mới bắt đầu ăn đồ trong chung .

Từ Trường Thanh sớm đã thấy mà không trách, vật nhỏ này thông minh lại bảo hộ thức ăn, từ khi Chiến Vô Dã trộm của nó hai khối thịt, khi ăn cơm đều cách Chiến Vô Dã rất xa, phải ở bên người mình ăn cơm mới an tâm, hai tiểu móng vuốt lúc này đang ăn thịt, miệng thì đang cắn xé, động tác có chút ngốc, vì vừa mới có thể ăn một ít thịt, lúc trước đều chỉ dứt canh thịt cho nó, cho nên nó ăn có chút chậm.

Thịt tước cực nộn, mà thịt đã bị Từ Trường Thanh ninh rất nhừ, tiểu ngân sói cắn lên cũng không có sức, chỉ là ăn xong hai móng vuốt vừa mỡ vừa dính, bôi ra chung quanh, đợi hai người một thú cơm ăn no, tiểu ngân sói liền bị Từ Trường Thanh ôm đi dùng ôi thủy rửa móng vuốt, vừa rửa xong liền buồn ngủ, lão tướng quân mang theo quân gia vào đến sân .

Chiến lão tướng quân sau khi biết được Từ Trường Thanh cứu Chiến Vô Dã, lão lệ tung hoành, nhớ tới người toán mệnh quỷ tượng năm đó quả thực nửa điểm không giả, Từ Trường Thanh quả nhiên là đại quý nhân của Chiến gia, lần này giữ được Chiến gia hai đời không chết, sao không khiến hắn cảm kích không thôi.

Kỳ thật Chiến gia chính là huyết mạch Bộ tộc Tham Lang, vốn có thể ẩn cư núi rừng tiêu điều tự tại mà sống, nhưng vì năm đó Đại Uyên tổ hoàng đế từng cùng cha hắn từng có ân cứu mạng, liền đáp ứng lưu lại Đại Uyên bảo vệ giang sơn con cháu của hắn ngàn năm vô ưu, mấy năm nay người Đại Uyên thịnh quốc, nhưng con cháu Chiến gia lại mỏng manh, hắn từng thăm oán trời bất công, Chiến gia ở biên quan uy chấn Tây Nô, trong mấy trăm năm không biết miễn đi bao nhiêu chiến tranh nhân họa, sao cuối cùng lại phải rơi vào kết cục đoạn tử tuyệt tôn.

Cho đến lúc này mới giải khúc mắc, thiên đạo luân hồi, Chiến gia là quý nhân của Đại Uyên, vậy thì sẽ có quý nhân bảo hộ Chiến gia của hắn, để Chiến gia con cháu hóa dữ thành lành, bình an hưng thịnh.

Mà người này, không ai ngoài Từ Trường Thanh .

Lúc trước Chiến lão tướng quân đối với Từ Trường Thanh khắp nơi quan tâm, sau việc này càng là một lòng hướng tới, bề quan trọng một năm, đem toàn bộ chìa khóa trong phủ đều giao cho Từ Trường Thanh xử lý, ra phủ không lâu lại ba ngày thì hai ngày tới thăm.

Một là đưa cho hắn vài thứ hiếm thấy, xem có thể sử dụng được hay không, hai là tới nhìn chất trai nhỏ của hắn. Nói đến chất trai nhỏ này, chớ hỏi vì sao hắn coi nó như tâm can bảo bối, đây chính là huyết mạch Tham Lang thuần khiết nhất của Chiến gia mấy trăm năm qua.

huyết mạch Tham Lang có bao nhiêu từ biến hóa có thể nhìn ra, nếu huyết mạch nồng hơn vừa sinh ra sẽ thấy lấy hình sói, hình người cực ít, nếu huyết mạch mỏng hơn hoặc cực ít, vẫn sẽ lấy anh nhi hình người xuất hiện, thời gian hóa thành sói rất ít, thậm chí vài năm không có, hoặc là biến hóa không được đầy đủ.

Hiển nhiên đứa con Từ Trường Thanh sinh ra, từ khi sinh ra đến bây giờ vẫn là hình sói, nửa điểm cũng không hóa thành người, vậy sao không khiến Chiến lão tướng quân vừa mừng vừa sợ, huyết mạch Tham Lang thuần khiết đại biểu năng lực sống cường đại, là nguyên căn gia tộc Chiến gia hưng vượng ngày sau, là hy vọng huyết mạch trường tồn vạn năm.

lão tướng quân nặng nhất chuyện huyết mạch, sao không đem nó sủng đến đâu quả tim, chỉ kém phái thiên binh gác, ngày ngày đặt ở dưới mí mắt.

Tiểu Tham Lang ăn no xong lại ở trong lòng Từ Trường Thanh ánh mắt đã có chút nửa mở nửa khép, cái đuôi nhỏ cũng cụp xuống, ai ngờ lão tướng quân đến, còn mang theo món đồ chơi, một cái lồng chim bằng vàng.

“Tiểu Thiên nhi, tiểu quai quai, đến xem thái gia gia tìm tới lục hoàng điều cho ngươi” Loài chim này bản thân là di tộc Phượng hoàng, trên người huyết mạch cũng là cực kì thuần khiết, là Chiến lão tướng quân lấy giá cao từ trong tay đương triều nhất phẩm Tể tướng ngắt đến.

Tiểu ngân sói thấy lục hoàng điều, mở to mắt từ trong tay Từ Trường Thanh đi lên, sau đó lão đảo ở bên cạnh lồng vàng vừa đi vừa nghiêng đầu nhìn lục hoàng điều, mà lục hoàng điều vốn vẫn lạnh lùng cao ngạo lúc này đã xảy ra chuyển biến, phòng bị nhìn chăm chăm tiểu sói với móng vuốt vào trong lồng, lần đầu tiên trước mặt người khác mở miệng.

“Chiêm chiếp” Thanh âm nhưng lại như thiên tốc, vừa thanh thúy vừa dễ nghe, nhiều lương ba ngày cũng không dứt.

Tiểu ngân sói thu hồi móng vuốt hướng về phía lục hoàng điều:“Ồ”“Chiêm chiếp”

“Ồ”

Cuối cùng lão tướng quân dùng lục hoàng điều này thành công đem tiểu ngân sói lừa đến trong viện của hắn, Chiến Vô Dã đã sớm muốn thấy hỗn đản kia bị người mang đi, đỡ phải mỗi ngày bám Từ Trường Thanh không rời. Đợi một già một trẻ đi rồi, Chiến Vô Dã phá lệ đi ra ngoài, khi trở về cảm thấy lúc này thế giới xem như thanh tĩnh, sau đó đem cửa khóa lại, mang theo Từ Trường Thanh lần lên trên giường ngọt ngào mật mật ngủ trưa .

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngươi Tương Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 79

Vì khoa khảo đầu xuân sắp tới, nửa tháng sau Từ Trường Thanh đã ngừng đến học đường nghe phu tử giảng bài, còn lại hai tháng chuyên tâm ôn sách.

Chiến Vô Dã ở trong phủ thanh nhàn hơn một năm, nay sự vụ chất đống, cũng bắt đầu lu bù lên.

Vào đông thời tiết đã là dần dần chuyển ấm, Từ Trường Thanh thấy vừa đến trưa, ném qua com trưa liền mang theo tiểu ngân sói đi cửa hàng ngọc, may mắn năm đó Từ Trường Thanh sợ mình đắm vào vết xe đổ của Túy Tiên lâu lão bản.

Cho nên, sớm đề người lưu ý cửa hàng hai bên cửa hàng ngọc, cơ duyên xảo hợp, trong đó một gian cửa hàng vải dệt chính là sản nghiệp Giang gia, lúc ấy kinh doanh cũng không tốt lắm, Từ Trường Thanh liền cùng Giang Quyết sớm đánh tiếng, xem xét đúng thời cơ ra số tiền lớn mua lại, vào lúc ấy giá mua là giá gấp ba của cửa hàng lúc ấy.

Từ đó đến nay, kiếm lại không chỉ gấp mười, Giang Quyết cũng không chỉ một lần ở trước mặt Từ Trường Thanh vẽ mặt đau khổ nhắc tới bán lỗ, bất quá mời ăn uống vài lần, Giang Quyết com no rượu say rồi cũng liền nhận mệnh.

cửa hàng kia vẫn để đó không dùng, chuyên bán một ít vật nhỏ không lên được mặt bàn A Đức cùng vài đồ đệ của hắn luyện tập, trong đó ngọc tốt đầu thừa đuôi theo cũng không ít, tốt nhất vật phẩm trang sức nhỏ bằng gỗ cũng không ít, tiểu ngọc hạt châu đủ màu, bộ dáng tinh xảo, cũng có một ít ngọc sức khắc hồng, thoáng sửa một chút đặt ở chỗ này bán, giá so trong cửa hàng tiện nghi hơn phân nửa, hấp dẫn không ít bình dân, cơ hồ vừa bày ra đã bị người cướp sạch, cực kỳ dễ bán.

Nay cửa hàng ngọc sinh ý đã là không như dĩ vãng, về việc xây dựng thêm Từ Trường Thanh toàn bộ giao cho Tiền Viễn, vì việc này Tiền Viễn trước đó vài ngày thật là bận tới mảy tới mọt, vì cửa hàng cũ vài năm trước tu chỉnh qua một lần, không cần tái động, cho nên tâm tư liền toàn đặt vào cửa hàng bên cạnh, cửa hàng này muốn xây thành dạng gì mới có thể cùng cửa hàng cũ hỗ trợ lẫn nhau, tốt nhất có thể đã thông vách tường hợp hai làm một, màu sắc phối hợp cùng hình thức kiến trúc đều phải tốn nhiều tâm tư hơn.

Cuối cùng Tiền Viễn cùng vài người giỏi tay nghề trong kinh thành nghiên cứu, vẽ ra bản vẽ, mời công tượng nổi danh theo bản vẽ xây lên, Từ Trường Thanh trước đó vài ngày còn tham khảo, càng xem càng vừa lòng, thiết kế không chỉ khéo léo, nguyên liệu sử dụng cũng vừa tinh xảo vừa đại khí, hoa quý mà không xa xỉ. Ngay cả như vậy phí tổn cũng cực kì lớn, nhưng đó đối Từ Trường Thanh đã không đáng nhắc đến.

Vì cửa hàng ngọc vài năm nay thu vào đã gần đến con số thiên văn, dù là cả mười đời chỉ sợ cũng tiêu không hết, bởi vậy hắn ở trong kinh thành đã xếp vào mười đại cự phú, tiền xây dựng thêm so ra bất quá là con số lẻ mà thôi, cũng không để ở trong lòng.

Đã nhiều ngày chỗ xây dựng đã hoàn công, bên trong cũng cùng vách tường cửa hàng ngọc cũ đã thông, hình thành một đại sảnh hai bên, không gian trở nên rộng rãi, toàn bộ tiểu nhị của cửa hàng ngọc cả ngày đều bận bày biện đồ mới, thu thập sắp đặt, ngày ngày bận rộn đến mức chân không chạm đất, đầu óc choáng váng. Đội toàn bộ sửa sang lại tốt, Từ Trường Thanh liền mang theo mọi người đến thăm lâu chúc mừng một phen.

Khai trương ngày đó, Chiến lão tướng quân cùng Chiến Vô Dã trình diện sớm nhất, quan lại cùng Chiến gia giao hảo cũng đều đưa tới hạ lễ, khiến cho Đại Uyển Mĩ Ngọc vốn nổi danh, lúc này càng thanh danh đại tào.

Mà Từ Trường Thanh đồng ý khai trương trong vòng 3 ngày phạm là khách nhân mua ngọc ở cửa hàng ngọc, mỗi người đều có tiểu ngọc sức kèm theo, ngọc sức cũng tự nhiên không phải hàng thường, đều là ngọc trụ cùng nhẫn và ngọc bội chạm trổ tinh mỹ, ngọc chất thượng thừa, mỗi một kiện đều lên đến trăm lượng, kể từ đó môn khách càng nối liền không dứt, sinh ý tốt vô cùng, cửa cũng thiếu chút nữa bị đập hỏng, khiến một ít lão bản cửa hàng ngọc chung quanh nhìn xem vừa hâm mộ vừa đỏ mắt ghen tị.

Ngọc điểm phát triển đến như thế, đã có vị thế hàng đầu kinh thành, dùng người cũng tự nhiên nhiều hơn, mỗi ngày đều sẽ có tiểu nhị tiến đến hỏi có cần nhân thủ hay không, nhiều lần đều bị chương quây đuổi đi, vì Từ Trường Thanh trong vài năm nay, cố ý vô tình chọn không ít khát cái phẩm tính không tệ, tính tình thành thật, có thể chịu khổ nhọc, cho bọn họ ký khế bán mình, lưu lại hậu viện cửa hàng ngọc làm tạp vụ.

Nếu có chút tâm linh khéo tay sẽ bị A Đức và A Thuận thu làm đồ đệ, còn lại tính tình hàm hậu tay chân chịu khó để cho chương quây chọn đến phía trước làm tiểu nhị, biết chữ biết số cho vào trường phòng nhập sổ, tuổi hơi lớn liền lưu lại hậu viện làm chút việc nhẹ nhàng nhóm lửa, nấu com, múc nước, thu dọn.

Vân di trong khoảng thời gian này cũng trở về thường xuyên hơn, bởi vì tiểu Hối Sinh thân thể đã tốt hơn nhiều, mặc dù vẫn không thể chịu xa mã một nhọc, nhưng chú ý giữ ấm vẫn giống hải tử bình thường, hơn nữa thân y cực kì thích Hối Sinh, cơ hồ yêu thương không khác gì chính mình sinh dưỡng, cho nên vợ chồng Vân di mới có thể có thời gian thường xuyên trở về.

Vân di biết tiểu ngân sói tồn tại, cũng đau lòng Từ Trường Thanh một phen, tất nhiên lần đó Hối Sinh đột nhiên biến thân, hơn một đôi tai và cái đuôi, mấy năm nay Vân di đã biết không ít về chuyện Chiến gia, nhìn thấy ngân sói cũng không quá mức kinh ngạc.

Ngọc điểm xây dựng thêm, Vân di còn thường xuyên tới nhìn xem hỗ trợ, làm vài món cho công tượng, những ngày này Từ Trường Thanh đi vào cửa hàng ngọc, ngồi vào chỗ ngồi giành riêng cho hắn, vừa đọc sách vừa vỗ nhẹ cổ tay áo.

Tiểu ngân sói giữa trưa ăn cơm xong, liền bị Từ Trường Thanh đưa đến cửa hàng ngọc, chơi đùa một hồi liền chui vào cổ tay áo Từ Trường Thanh làm ổ. Từ Trường Thanh vỗ về nhẹ nhàng, nó nằm ở bên trong lật cái bụng trắng nhỏ đã vu vu ngủ say, còn thường lật thân cọ cọ Từ Trường Thanh, để Từ Trường Thanh vỗ chỗ khác.

Lúc này Vân di cũng đã qua, giúp đỡ chương quây bận việc trong cửa hàng, vì nàng rời đi vài năm, chăm bên kia không chăm được bên này, đối với Từ Trường Thanh quan tâm không đủ, cho nên khi biết Từ Trường Thanh tự mình kinh doanh cửa hàng ngọc lớn như vậy, có chút xót xa, sau khi trở về liền thường tới hỗ trợ.

Chương quây lúc này lấy ra một hộp trang sức đi ra, sau đó nói với Vân di: “Đây là đồng gia mười ngày trước lấy một khối ngọc thạch để A Đức làm một bộ trang sức, nói là cho chuẩn bị phu nhân.”

Vân di nghe xong lộ ra kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Từ Trường Thanh đang đọc sách cách đó không xa, lập tức do dự mở chiếc hộp ra, vừa thấy trong lòng vui sướng, đúng là ngọc sức hồng nhạt nàng thích nhất, một đôi vòng tay trong suốt hồng nhạt, hai ngọc hồng đậm, một ngọc thoa màu phấn hồng, hình thức đều cực kì khiến người yêu thích.

Chương quây ở bên nhìn xem không ngớt tán dương: “Một bộ này tính chất tinh thuần như vậy, ngọc sức hồng nhạt như vậy, trong kinh thành cũng chỉ có một bộ này, tuyệt đối sẽ không ngọc sức có ngọc tốt tương đương, phu nhân thử đeo xem.....”

Vân di cảm thấy thích, liền đưa tay lấy từng món đeo thử, soi gương nhìn bản thân, vốn khuôn mặt có vẻ trẻ trung thêm trang sức hồng nhạt càng trẻ ra mấy tuổi, cùng bộ đồ màu trắng hồng trên người hợp với nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

Chương quây nhìn liên tục khen ngợi: “Phu nhân mang màu hồng nhạt chính là dễ nhìn, so với diện ngọc màu trắng nguyên lai dễ nhìn hơn.”

Hai người đang nói, lúc này từ ngoài cửa tiến vào vài người.

Vừa thấy liền biết là người từ bên ngoài, vì quần áo và vật trang sức không phải hình thức đang lưu hành trong kinh thành, nhưng cũng cực kì quý giá, hiển nhiên là nhà đại phú, ở giữa là một vị phu nhân hơn bốn mươi tuổi, một thân đồ bằng gấm Giang Nam cầm tú màu hồng, rất là hoa quý, ngọc sức trên đầu cũng có hơn sáu món, hai vị bên người đều là thanh niên tài tuấn hơn hai mươi tuổi.

Ba người vừa tiến vào liền hướng về phía ngọc sức mà đến, phu nhân hơn bốn mươi tuổi kia đầu tiên là mắt nhìn ngọc sức trong quây, tiểu nhị tiến đến tiếp đón nhưng cũng không để ý tới, mà là trực tiếp gọi chương quây.

Chương quây thấy thế vội đón, “Phu nhân, không biết ngài muốn chọn loại nào ngọc sức nào?”

Phu nhân kia sắc mặt rõ ràng mang theo vài phần ngạo khí, nói: “Đem ngọc sức tốt nhất trong cửa hàng của các ngươi đem lấy ra ta xem xem.”

Chương quây một ngày xem vô số người, đương nhiên trong lòng có phẫn, người như thế tuy là người từ bên ngoài, ngược lại là có chút tiền tài, căn cứ ý niệm người từ bên ngoài tiền dễ kiếm trong đầu, lập tức để tiểu nhị mang tới ba kiện trang sức thượng phẩm, một kiện thủ sức cực phẩm.

Phu nhân kia nhìn không lờ ra được lỗi gì từ ngọc chất hay chạm trổ, chỉ nói màu sắc có vẻ lớn tuổi, đào xuân lại rất hoa, chương quây không khỏi lại nhìn nàng, mấy thứ này là ngọc sức được các phu nhân tiểu thư hoan nghênh nhất trong kinh thành, hào hoa khéo léo tinh xảo, chúng cũng đều trên băng chùng, món cực phẩm là thủy tinh chùng mang theo lam phiêu hoa và màu lục hiếm thấy, vừa phần chắn vừa hiển quý, sao lại có vẻ già?

Mà vị phu nhân trước mắt này, khỏe mắt đã là vết chân chim, trán cũng không bóng loáng, làn da tuy là bảo dưỡng trắng trẻo, cũng đã không phải bộ dáng trẻ tuổi, màu sắc này thừa xứng với nàng, bất quá mua bán vừa muốn kiếm tiền cũng muốn khiến khách nhân vừa lòng. Chương quây lại lấy ra một bộ thủy tinh chùng vô sắc tôn da trắng cùng một bộ ngọc màu hồng non, vị phu nhân hơn bốn mươi tuổi này nhìn hai lượt, ngại thủy tinh chùng vô sắc khó coi, màu hồng sắc rất già, không đủ tự nhiên.....

Dù chương quây tốt tính cũng không khỏi ghen lời, ngọc thạch vốn là tự nhiên hình thành, chùng khác nhau màu sắc khác nhau, hẳn có thể không khoa trương nói phạm là ngọc trong cửa hàng đều là ngọc không nơi khác có, chạm trổ cũng đều là số một số hai kinh thành, màu sắc và phẩm chất cũng so với cửa hàng ngọc khác càng thêm tốt, có thể ở trong cửa hàng của hắn lấy ra thứ làm cho người ta không nói được lời xấu nào, hẳn có chút hoài nghi vị phu nhân này là cửa hàng ngọc khác phái tới phá đám hay không.

Cũng không nghĩ vị phu nhân này vừa chuyển đầu lại nhìn thấy Vân di cách đó không xa, trước mắt sáng lên, sau đó chỉ vào vòng tay thủy tinh chùng màu hồng nhạt trên tay nàng thủ hỏi: “Thủ sức hồng nhạt kia là trong cửa hàng của các ngươi?”

Chương quây vừa thấy sắc mặt khựng lại, lập tức nói: “Là xuất từ trong cửa hàng.....”

“Vậy còn không?”

“Ngọc sức này chính là vật đồng gia đưa tặng Chiến phu nhân, ngoài ba kiện này, đã là không có.....”

Vị phu nhân từ bên ngoài đến này hiển nhiên vừa đến kinh thành, không quá hiểu biết về Chiến gia, hỏi chương quây: “Có thể để nàng bán cho ta hay không.....”

Chương quây hẳn nhiên bị những lời này của nàng làm cho phát ngốc, thật không hiểu nàng đang nói đùa hay là gì khác, lập tức chấp tay nói: “Đây là đồng gia của chúng ta đưa tặng Chiến phu nhân, chỉ sợ là sẽ không bán”

Vị phu nhân từ bên ngoài đến hẳn nhiên nhìn món đồ hồng nhạt không chuyển mắt, cũng không chờ hắn nói xong, chủ động tiến lên hỏi: “vòng ngọc trong tay ngươi cần bao nhiêu ngân lượng có thể mua.....” Vừa rồi mắt nàng vẫn chăm chú vào món đồ hồng nhạt, lúc này nhìn thấy mặt người mang, nhất thời biến sắc, “Ngươi là.....”

Vân di đang vội giúp cửa hàng thu thập hộp không, nghe được có người hỏi, vừa quay đầu lại cũng sững sờ, vị trước mặt này nhìn cực kỳ quen mắt, sau đó liền nhớ lại, đây là đích phu nhân Từ gia Giang Nam, năm đó khi tỷ tỷ xuất giá nàng đã gặp qua.

Nay thỉnh linh gặp mặt, nếu nói không hoảng hốt là giả, mình lúc trước mang theo Từ Trường Thanh rồi đi cũng không thông tri Từ gia một tiếng, là lạng lẽ suốt đêm rời khỏi, vốn tưởng chạy đến kinh thành cách Từ gia xa như vậy, từ nay về sau sẽ bình an vô sự, cũng chưa từng nghĩ lại sẽ ở nơi đây gặp gỡ.

Bất quá Vân di rất nhanh bình tĩnh lại, Từ gia năm đó đã buông Trường Thanh, tuy rằng Trường Thanh hiện tại ở trong kinh thành đã là người có chút mặt mũi, nhưng Từ phu nhân này cũng không tất yếu nhận hắn trở về cùng nhi tử của nàng cùng phân chia sản nghiệp Từ gia.

Huống chi mình cố chấp không nhân, cũng không sợ Từ phu nhân này có thể thế nào.

Vì thế chỉ tỏ ra không biết nói: “Phu nhân, ngươi có chuyện gì?”

Từ phu nhân nhất thời bắt đầu nghi hoặc, nàng nhớ đôi Hoa tỷ mười năm đó, tỷ tỷ ngày thường cực đẹp, về sau bị lão gia nhìn trúng, gả vào Từ phủ được lão gia sủng ái, sinh ra tam tử trong phủ, tên là Từ Trường Thanh, mà muội muội hơi kém hơn, nhưng thắng ở tuổi trẻ tú lệ, bất quá nàng nhớ hai tỷ muội kia hơn kém nhau không quá ba tuổi, mấy năm nay qua, muội muội này cũng đã ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi có thừa, dù còn sống, cũng không còn bộ dáng như chưa xuất giá năm đó khi.

Ngay khi nàng nghĩ mình nhận sai người, không xa đi tới một nam tử mặc một thân thiên lam băng trụ, mi mục như họa ôn nhuận như ngọc, nhìn kỹ, một đầu tóc đen búi tóc chỉnh tề đơn sơ, trên búi tóc cắm một ngọc trâm xanh băng như nước, nhìn vừa nhân tĩnh vừa văn nhã, gấu quần áo có một vòng lông hồ màu trắng càng tôn lên gương mặt trắng như ngọc của nam tử, bên hông mặc ngọc đai, sườn đeo ngọc bội lam thủy tinh có ngọc chất giống trâm cài tóc, theo bước đi, khí chất vững vàng, phong tư thuần thích, đứng là vô cùng ôn nhuận.

Bất quá Từ phu nhân nhìn xem sắc mặt đại biến, nếu nói vừa rồi còn hoài nghi thân phận của Vân di, nhưng nhìn thấy Từ Trường Thanh sau đó là rồi thì không còn một tia hoài nghi, cũng càng thêm kính sợ, vị nam tử này mi nhãn lớn lên có bảy tám phần giống thiếp thất năm đó gả nhập Từ phủ, nếu nói không phải mẫu tử nàng cũng không tin.

Lập tức liền thấy Từ Trường Thanh trên mặt mang theo tiểu ý nói với Vân di: “Phiền Vân di chăm sóc Thiên nhi, ta về phía sau viện làm chút điểm tâm thôi.”

Tiểu ngân sói tuy là tuổi nhỏ, nhưng là huyết mạch Bộ tộc Tham Lang, trời sinh đối với loài sói hay chó có uy áp, cho nên mỗi khi vừa vào hậu viện, mấy con chó hoang nằm dưới sàn cả người run rẩy, nửa điểm tinh thần cũng không có, tiểu ngân sói càng điều võ dương oai như tướng quân tuần tra, dẫm lên đầu chó chương hiển khí vương bát của nó một phen mới bằng lòng bỏ qua, cho nên Từ Trường Thanh tận lực rất ít mang nó vào hậu viện quấy rối.

Tiểu ngân sói lúc này đang ghé vào trong tay Từ Trường Thanh ngủ say, Từ Trường Thanh nâng tay triu mến khẽ vuốt vài cái sau lưng nó, liền gửi cho Vân di, chuyển ánh mắt qua, lại thấy được Từ phu nhân bên cạnh sắc mặt đỏ trắng lần lượt thay đổi.

Từ Trường Thanh nhất thời dừng tay lại, trong lòng đều là chấn động.

Mà đi theo sau Từ phu nhân, hai vị công tử đang nhìn ngọc nhìn thấy Từ Trường Thanh cũng sững sờ, lập tức nói: “Nương, hân, hân không phải mắc thiên họa, đã chết cái kia.....”

Từ Trường Thanh đương nhiên nhận ra bọn họ, hai người đều là nhi tử mẹ cả Từ gia, không ít dẫm lên đầu khi để hân, lập tức giương mắt nhìn Vân di một cái, thu được của ánh mắt của Vân di, liền hơi đổi thân, coi như không biết các nàng, tìm lý do liền cùng Vân di rời đi.

Rồi sau đó Từ phu nhân nhìn chăm chăm hai người, trong mắt từ nghi hoặc đến khẳng định lại đến ghen tị, biểu tình biến hóa cực nhanh.

Năm đó tiểu tiện nhân quyền rũ lão gia đã chết, mà nay nhi tử tiểu tiện nhân thế nhưng còn sống, không chỉ tránh thoát thiên họa, tránh được mặt rỗ, cư nhiên còn xuất sắc như thế, dám đề ép nhi tử của mình một đầu, này sao có thể khiến nàng cam tâm.

Còn ở trong kinh thành mở cửa hàng ngọc, càng là khiến nàng ghen tị không hiểu, mà muội muội của tiểu tiện nhân vốn cùng mình kém không được mấy tuổi, nay nhìn xem chỉ có bộ dáng hai mươi tuổi đầu, mình cùng nàng đứng chung một chỗ, tựa như mẹ con, làm sao có thể không để nàng tức giận đến phát cuồng.

hai nhi tử phía sau Từ phu nhân càng hòa thượng thiêu du nói: “Thật là thứ vong ân phụ nghĩa, rõ ràng là người Từ gia, lại vờ như không biết chúng ta, chớ không phải là bởi vì bọn họ ở trong kinh thành có chút bộ dạng, liền đã quên mình là ai.....”

Từ phu nhân nghe xong trong lòng càng hận, ngay cả ngọc sức cũng không mua, oán hận nhìn bóng dáng bọn họ, nói: “Đi!”

Từ khi gặp qua Từ phu nhân, Vân đi cùng Từ Trường Thanh trong lòng hơi bất an, Vân đi lo lắng không phải gì khác, sợ là Từ Trường Thanh sắp khoa khảo, không nên nháo xảy ra chuyện gì mới tốt, mà Từ Trường Thanh cũng lo lắng Từ phu nhân sau lưng trà đũa.

Cho nên, ngày đó liền để người hỏi thăm Từ phu nhân vì sao đến kinh thành, cùng chuyện Từ gia Giang Nam tra xét, nguyên lai hai năm trước phụ thân Từ Trường Thanh nhiễm phong tật qua đời, hiện tại Từ gia là do Từ phu nhân đương gia.

Một nữ nhân đương gia có thể nghĩ, sinh ý làm thất linh bát lạc, gần hai năm càng ngày càng đi xuống, đám nhi tử của mẹ cả, người người bần nhảo không thể trất tường, không chịu thua kém cũng liền thôi, lại đánh bạc thành tánh phóng đảng đâm loạn, gia tài bị nợ sở nhiều vô cùng, không ít sinh ý cửa hàng địa khê đều vô có bị thua người khác, cứ như vậy, dù có gia tài bạc triệu cũng không đủ cho bọn họ vung tiền như rác.

Cho nên sinh ý Giang Nam bên kia đã làm không ra gì, nhân dịp hai nhi tử tham gia khoa cử, Từ phu nhân liền đem gia tài bán đi, mang nhi tử đi tới kinh thành, mới có chuyện gặp nhau lúc trước.

Từ Trường Thanh vốn đối với phụ thân không có hảo cảm gì, nay người đó đã qua đời, đối với Từ gia càng nửa phần cảm tình cũng không có, hắn từng hoài nghi chuyện mẫu thân bệnh chết có liên quan cùng mẹ cả Từ gia, lúc trước khi tìm Lâm Vũ Dao, cũng tiêu tiền để người ngầm điều tra qua, năm đó Từ gia không ít nha hoàn tựa hồ đều biết việc này, nhưng không muốn lộ ra nhiều, ngay cả chuyện hấn mắc thiên họa, Từ Trường Thanh cũng hoài nghi có phải là mẹ cả Từ gia gây nên hay không, bởi vì lúc ấy khi mình phát sốt, mẹ cả một mực chắc chắn là thiên họa, cũng đưa hấn tống khỏi phủ, lúc ấy toàn bộ Từ gia đều không có người nhiễm thiên họa, vì sao có tình là hấn ? nhưng cũng không có chứng cứ.

Bất quá việc này đều giấu ở đáy lòng hấn, ngay cả Vân đi cũng không có nói cho biết, một là mình khi đó ở kinh thành vô căn không đáy, bất quá là tiểu hài tử ăn nhờ ở đậu mà thôi, dù bẩm báo nha môn, cũng chỉ sợ là đá thảo kinh xà, bại lộ còn có thể bị răn cấm, hai là sợ liên lụy Vân đi, tuy Vân đi gả vào Chiến phủ, nhưng cũng là làm kẻ thất, cũng cần khắp nơi cần thận không thể tùy ý trêu chọc thị phi, sau lại sinh hạ hài tử càng bận rộn thêm.

Bất quá lần này ngoài ý muốn gặp mặt, lại gọi lên kiếp trước kiếp này thù mới hận cũ của Từ Trường Thanh, trời làm vậy có thể tha, người làm vậy không thể sống. Vốn Từ gia phu nhân nếu thành thật ở Giang Nam thủ Từ gia, hấn muốn làm gì nàng cũng không thể, kết quả hôm nay tự mình tán gia tài đưa lên đến cửa, năm đó phản động gia phò cổ kị Từ gia nàng, không dám nói lung tung, nay rồi đi Từ gia tự nhiên sẽ không còn vì nàng giữ bí mật, mà Từ phu nhân không phải người lương thiện gì, cho tiền bạc chỉ sợ cũng không nhiều lắm, chỉ cần hấn hơi tốn chút ngân lượng phái người tìm hiểu, chuyện năm đó cũng liền rành mạch rõ ràng .

Quả nhiên sau đó không lâu, kinh thành liền truyền ra Chiến phủ nhân tướng quân phủ là muội muội của thiếp thất Từ gia Giang Nam, mà người ngoại chất kia thân sinh nhi tử của thiếp thất Từ gia, tỷ muội này ở Giang Nam có tiếng khắc thân, tuổi còn nhỏ liền khắc cha mẹ chết sớm, tỷ tỷ khắc chết cả nhà, nhi tử liền khắc chết nàng, muội muội khắc chết trượng phu, hiện tại lại đang khắc nhi tử, tiếp đó lại truyền ra tỷ muội đều cực biết quyền rũ nam nhân.

Lời này trong ít ngày liền truyền khắp kinh thành, trở thành đề tài phụ nhân nhàn hạ trong thành nói chuyện giết thời gian.

Bất quá sau đó mấy ngày, lại có người viết đơn kiện đem đích phu nhân Từ phủ Giang Nam thượng cáo nha môn, người nọ xưng là người đính thân với nha hoàn Hoa Lan uống mạng trong Từ phủ, cáo Từ phu nhân hạ độc bức tử thiếp thất Từ phủ cùng nha hoàn Hoa Lan, lại dùng lửa đốt thi, sau đó lại ngược đãi tam nhi tử Từ gia, để người hạ độc thiên họa đuổi hấn ra phủ.

Mặc dù kia Từ phu nhân hô to oan uổng, nhưng nhân chứng vật chứng đều đầy đủ, chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, năm đó khi bức thiếp thất uống độc được hai nha hoàn đều ở đây, ngược đãi Tam công tử cũng là bao nhiêu người thấy, hạ độc thiên họa càng có người tận mắt nhìn thấy, hơn nữa nàng nhiều năm qua khát khe hạ nhân, đuổi các nàng chạy một xu cũng không cho, đến lúc này không có một người thay nàng biện giải, ít ngày sau liền chịu không nổi cung hình, đồng ý cung khai, vài ngày sau hỏi thẩm, nhất thời toàn bộ kinh thành đều ồ lên.

hướng gió nhất thời biến hóa, không ít người bắt đầu lau nước mắt cực kì đồng tình thiếp thất bị hại chết kia, cũng có người mắng to mẹ cả lang tâm câu phế, cũng có người nói Từ Trường Thanh mệnh khô, mẫu thân bị người hại chết, mình lại bị mẹ kế làm hại.

Bất quá càng nhiều người cho rằng ác có ác báo, người tốt luôn sẽ khổ tận cam lai, chỉ nhìn Từ Trường Thanh liền biết, lúc này theo a di ở Chiến phủ hưởng vinh hoa phú quý, mà kẻ hại người kia cũng nhận hình phạt. Có câu thiện ác đều có báo, thiên đạo hảo luân hồi, không tin ngẩng đầu nhìn, trời chẳng bỏ qua ai.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Người Tường Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Từ Trường Thanh lúc trước vốn đã là Giải Nguyên, hai tháng sau sẽ tham gia đại khảo ba năm một lần .

Khoa cử vốn là chuyện quyết định tiền đồ, Từ Trường Thanh đương nhiên sẽ không chậm trễ, hai tháng này bỏ chuyện cửa hàng ngọc, chuyên tâm đọc sách, tiểu ngân sói tuổi còn nhỏ, đúng là thời điểm cần quan tâm quản lý.

Từ Trường Thanh mỗi khi đọc sách không thể chú ý đến nó, đem nó cho người khác mang, tiểu gia hỏa nổi tính đùa giỡn nơi nơi tìm hấn, luôn có thể người

mùi tìm được đến bên người hân, nếu mạnh mẽ để người mang đi, sẽ thấy một đôi mắt đen to bóng trừng mình, một ngày không ăn cũng không uống, chỉ là quỳ rạp trên mặt đất cũng không chơi đùa, cứ như vậy, sợ tới mức Văn đi vội vàng đem nó lại đưa đến bên người Từ Trường Thanh.

Đến khi nhìn thấy Từ Trường Thanh mới có động tĩnh, dùng tiểu nha tinh tế, đáng thương hề hề cắn cổ tay áo Từ Trường Thanh không rời, miệng ủy ô ô khua .

Từ Trường Thanh tuy biết tiểu kỹ xảo giả đáng thương này của nó, nhưng nghĩ vật nhỏ quả thật còn nhỏ, đại khái chỉ có tâm trí hải tử hai tuổi, đừng nhìn ngày thường tinh thần không tệ, nhưng dù sao cũng là từ trong bụng nam tử sinh hạ, cũng không biết sẽ có chỗ gì vốn sinh ra đã thiếu hụt, nếu là thật đem nó mặc kệ mấy ngày, Từ Trường Thanh miệng không nói, trong lòng cũng cực không yên lòng, rơi vào đường cùng, đành phải trong lúc đọc sách cũng đem nó mang theo trên người.

Ngân trời sinh nghịch ngợm, một khắc cũng không thành thật, luôn quấy rối, không phải làm bản chữ Từ Trường Thanh đã viết, chính là móng vuốt dính mực lên sách, mỗi lúc như thế Từ Trường Thanh đều sẽ không chút nào nương tay nhắc nó, sau đó tết cho vài cái, vật nhỏ giống như biết mình phạm lỗi, nhiều lần đều thành thành thật thật bị Từ Trường Thanh chop tới đánh, đánh xong liền lộ ra vẻ mặt ủy khuất hề hề, có đôi khi còn lui thành một đoàn cách Từ Trường Thanh rất xa, nước mắt uông uông.

Đội Từ Trường Thanh thăm nghĩ có phải mình xuống tay quá nặng không, xoa xoa cho nó một phen, cho uống chút lục dịch, một lát sau, lại lộ nguyên hình, ở trong phòng nghịch long trời lở đất, Từ Trường Thanh vỗ gân xanh trên trán, không thể nhìn được nữa lại bắt lấy nó tết mông.

Hai tháng sau kinh thành thi hội, cử nhân các tỉnh cùng giám sinh trình diện dự thi, có người bằng thực học, cũng có người dựa vào hậu trường bối cảnh thậm chí còn có người dùng tiền, do thám biết đề thi hồi lộ giám khảo hơn nửa y bảo giáp vật, thủ đoạn cần cái gì cũng đều có, các hiền thần thông.

Từ Trường Thanh sớm đã xua đầu bằng nay, dù không chuẩn bị, dựa vào bối cảnh của hân, cũng không có người dám cùng hân gờ trờ, hơn nữa gian khổ học tập nhiều năm, sự học đã thành, vừa mới trúng hội nguyên.

Tháng sau là thi đình, khéo là ngày đó lại là ngày sinh của hoàng đế, đại thần chủ quản thi đình quyết định thi đình lần này mười tên đứng đầu đều là ngày đó định đoạt, bài danh tiếp theo ba ngày sau sẽ yết bảng thông cáo.

Đại thần phụ trách thi đình cùng Chiến lão tướng quân luôn giao hảo, tất nhiên là thiên vị Từ Trường Thanh, mà thấy Từ Trường Thanh cũng cũng là có thực học, một tay viết chữ cực kì phong lưu hào hoa, đối với vấn đề cũng trả lời lưu loát, liền không hề nghi ngờ trở thành đứng đầu tam giáp, trúng khảo Trạng Nguyên.

Từ Trường Thanh đời này mong ước lớn nhất đó là một khi trúng Trạng Nguyên, không vì làm rạn vỡ tổ tông, chỉ vì không cô phụ kỳ vọng của mẫu thân đối với hân khi còn sống.

Khi tam giáp đã định muốn lui ra, hoàng đế đột nhiên sách lâm, tuyên gấp tam giáp.

Một phen hành lễ, hoàng đế Đại Uyển đánh giá ba người, cũng bắt đầu nhất nhất hỏi, trong ba người trẻ nhất là Từ Trường Thanh, hiển nhiên hoàng đế cũng xem qua bài thi của hân, đối với người này khen không dứt miệng, mà đối nhị vị khác tài hoa khẳng định cũng không keo kiệt chút nào.

bối cảnh ba người đều không phải kẻ đầu đường xó chợ, đều đã chuẩn bị thọ lễ, lúc này thấy hoàng thượng vẻ mặt ôn hoà, liền đều khẩu tố cát ngôn đem thọ lễ nhất nhất dâng lên, để thân tín của hoàng đế kiểm tra rồi giao đến trong tay hoàng thượng.

Đệ tam danh Thám Hoa đưa lên là một bức Đại Uyển giang sơn đồ, ngụ ý hoàng đế thiên thu muôn đời, nhất thống giang sơn đại khí dũng cảm, hoàng đế duyệt tất gật gật đầu.

Đệ nhị danh Bảng Nhân đưa lên là một khối kì thạch, cũng giống giang sơn đồ, cùng với ý của Thám Hoa không mưu mà hợp, hoàng đế mở miệng khen ngợi vài câu.

Cuối cùng Từ Trường Thanh cung kính dâng lên một hộp gỗ, thái giám tiếp nhận xem, liếc Từ Trường Thanh một cái, sau đó xoay người cẩn thận giao cho Thánh Thượng.

Hộp này gia công tinh xảo, ngay cả hoàng đế cũng nhìn thêm hai lượt, mở hộp ra, bên trong thiết kế khéo léo, là hộp hai tầng, mặt trên đặt phía trên vài màu vàng là một ngọc đàn phi thủy xanh biếc lớn bằng quả trứng gà, hoàn viên nhất thể, hoàn mỹ vô song.

thái giám thấy thế lập tức nói:“Hoàng Thượng, đây là đế vương lục trăm năm khó gặp, dân gian gọi là Trường Thanh ngọc, nay xuất hiện ở ngày sinh của hoàng thượng, chính là ngụ ý Đại Uyển của chúng ta giang sơn bền vững, thọ duyên của hoàng thượng kéo dài vạn năm”

Hoàng đế vốn là cực kì thích ngọc, đương nhiên biết đế vương lục, nhớ khối lúc trước xuất hiện là vào sáu mươi năm trước, mà nay lại vào ngày sinh của hân tái hiện, lúc này nghe thái giám nói, nhất thời mặt rộng đại duyệt, gương mặt lại nhìn Từ Trường Thanh tất cung tất kính bên dưới liếc mắt một cái, sau đó trực tiếp nhìn vào một tầng phía dưới, là một khối ngọc bội mình hoàng, sắc chính vô hạ, ôn nhuận thanh thấu, thật sự hân hữu.

hai khối ngọc vô luận là màu sắc hay hình thức, đều là cực phẩm làm hoàng đế yêu thích, nhìn nửa ngày mới buông hộp, vẻ mặt tiểu ý nhìn về phía Từ Trường Thanh cúi đầu phía dưới nói:“ hai kiện ngọc khí này không biết người từ chỗ nào có được?”

Từ Trường Thanh trả lời:“Hồi hoàng thượng, ngọc khí vốn là trấn điểm chỉ bảo trong cửa hàng ngọc của thân, biết được hôm nay là thọ đàn của hoàng thượng, đặc đưa tới chúc thọ Thánh Thượng.”

Hoàng đế nghe vậy liên tục nói hão, lập tức nâng mắt nhìn về phía Từ Trường Thanh, trong lòng gương sáng, hần hôm nay cố ý bãi giả tới, bất quá là muốn nhìn một cái người tôn tử của Chiến lão tướng quân nhìn trúng bộ dáng đến tốt cùng ra sao, nay xem ra quả thật là tài mạo song toàn, nhân trung long phượng, Đại Uyển hoàng đế mặc dù không phải người hoang đường dâm loạn, nhưng đối nam phong cũng rất chuộng, đối Từ Trường Thanh tuần mỹ tài hoa cũng cảm thấy thích, chỉ tiếc giai nhân có chủ, cũng không nên đoạt thứ người ta thích.

Lập tức nhìn chữ khắc trên hộp: “Đại Uyển Mĩ Ngọc, thật là một cái tên hay !” Gật đầu liền nâng tay lấy tới giấy và bút mực, sau đó nâng ống tay áo lưu loát trên giấy Tuyên Thành để lại bốn chữ lớn, viết tên cửa hiệu.

Khi đại thái giám tay cầm quyền tự đi xuống điện, Từ Trường Thanh đã quỳ xuống, hai tay tiếp nhận tạ chủ long ân, không khỏi cảm thấy một trận kích động, sắc mặt mỉm cười, hiển nhiên là đạt thành mong muốn, đây cũng không phải là một cuộn giấy bình thường, mà là vật đảm bảo Đại Uyển Mĩ Ngọc trăm năm trường tồn, có thể so với kim bài miễn tử, thử hỏi trong thiên hạ ai dám can đảm đi đập ngừ thư hoàng đế tự tay viết.

Mà nhị vị khác trong tam giáp đã nhìn về phía Từ Trường Thanh, ẩn ẩn lộ ra ánh mắt hâm mộ ghen tị.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Ngừ Tường Vi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81

Từ Trường Thanh đem ngự bút đưa đến cửa hàng ngọc giao cho chương quỳ, chương quỳ mở giấy ra xem hai tay run rẩy, thật sự không nghĩ tới đông gia của mình trúng khảo Trạng Nguyên, trở về lại mang đến một kinh hi lớn như vậy.

tờ giấy này không chỉ là ngự bút của hoàng đế, còn là tượng trưng của cửa hàng ngọc đệ nhất Đại Uyển, từ nay về sau Đại Uyển Mĩ Ngọc một bước lên trời, hoành áp cửa hàng ngọc khác một đầu, trở thành nổi bật nhất.

Từ Trường Thanh thấy chương quỳ bung giấy thồn thức không thôi, không khỏi cũng cảm thán, cửa hàng ngọc này từ ngày đầu cực kì vắng vẻ đến được như bây giờ, nếu nói chua ngọt khô bụi trong đó, không ai so với lão nhân trước mắt này hiểu hơn, nên phần vinh quang không dễ có này với hần lại càng bao nhiêu bạc cũng không thể đổi lấy .

Hần nhất định là chương quỳ cửa hàng ngọc đệ nhất Đại Uyển, đây không thể nghi ngờ.

Chương quỳ lau nước mắt, cũng không cần Từ Trường Thanh phân phó, vội vàng tìm công tượng, đem ngự bút của hoàng thượng thác thành bảng hiệu treo bên ngoài cửa hàng ngọc, đến lúc đó phong cảnh tất nhiên là không đồng nhất .

Đội Từ Trường Thanh bận rộn xong chuyện cửa hàng ngọc, giữa trưa lại cùng người trong cửa hàng tại tửu lâu mở mấy bàn chúc mừng hần trúng Trạng Nguyên một phen, khi trở về đã là buổi chiều, tiến vào sân liền nhìn thấy Chiến Vô Dã lười nhác ngồi ở dưới tàng cây, lưng dựa tây phù hải đường, cầm trong tay một ngọn cỏ đuôi chó, đang đùa với tiểu ngân sói.

Tiểu ngân sói ngồi xồm bên chân Chiến Vô Dã, ải thân oai đầu nhìn bông trên cỏ đuôi chó, mỗi khi đuôi chó đánh tới nó, nó lại đưa móng vuốt ở giữa không trung vọt, nhưng ngọn cỏ này là Chiến Vô Dã cầm, nó khó có thể vọt được .

Cho nên nó liền đem tiểu móng vuốt đã mọc rất tốt, ở giữa không trung vọt nửa ngày cũng vọt không được, trong lúc đó lại bị đuôi chó đánh vài cái vào đầu, nhất thời đứng lên ngửa đầu vẫy quanh kia ngọn cỏ, trừng mắt giống hai khóa đầu đen, tuy là tuổi nhỏ, nhưng không biết là kích khởi thiên tính, hay là thiên tính cho phép, thân mình nho nhỏ đã có chút khí thế, ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm, sau đó thừa dịp chưa chuẩn bị, vọt tới cắn cỏ lông chó nó ghét, đem nó đặt ở dưới thân cắn xé,

Kết quả không tóm được ngọn cỏ kia, còn ngã xuống hai cái, đè nặng chân, lập tức liền ngồi xồm ô ô với Chiến Vô Dã .

Lúc này nếu đổi lại là Từ Trường Thanh, hần nhất định sẽ tiến lên xem nó có té bị thương hay không, nhưng hành động của Chiến Vô Dã khiến Từ Trường Thanh hận nghiêng rằng, người này đúng là chẳng quan tâm, liền đem cỏ đuôi chó trong tay ném lên đầu tiểu ngân sói, tùy tay lại nhặt một cành cây.

Khiến Từ Trường Thanh càng hận là, bộ dáng tiểu ngân sói vừa rồi hoàn toàn là nguy trang, nhìn thấy cỏ rơi, sớm không thấy bộ dáng suất đau trước đó, lập tức đem cỏ đuôi chó dẫm dưới thân, dùng hai trảo nhỏ đè dùng răng cắn xé, phát tiết chuyện nó vừa rồi trêu chọc mình.

Đội cắn thất linh bát lạc, Chiến Vô Dã đã đổi thành cành cây, tùy ý vọt tiểu ngân sói một phen, tiểu ngân sói lập tức cảnh động theo dõi cành cây, chịu vài đánh sau, cuối cùng dùng móng vuốt nhỏ đem cành cây đặt ở dưới trảo, liều mạng cắn thế nào cũng không chịu buông tay.

Từ Trường Thanh từ vừa rồi tức giận đến bây giờ đã là dở khóc dở cười, con sói này thật gian trá, ngày thường nhẹ nhàng đánh mông nó hai cái, liền tiểu nhân tình đầy nước, cho hần xem mông, động tác rõ ràng chính là đau đau, muốn sờ sờ.

Nay ở trong tay Chiến Vô Dã, bị đánh trúng vẫn v sinh long hoạt hổ, nào có nửa điểm nước mắt, hóa ra tiểu nhân lệ của nó đều là lưu cho mình.

Sau đó Từ Trường Thanh vừa đi vào sân, tiểu sói con liền ngửi được hơi thở hắt, lập tức quay đầu trừng mắt đen chung quanh tìm hắt, thấy hắt vị trí liền ném cành cây, miệng ô ô xoay mình tạt hoan chạy tới chỗ hắt, một đoàn màu bạc nhỏ nhỏ dưới ánh mặt trời cực kì chói mắt.

Từ chỉ nhỏ chỉ chốc lát liền chạy đến bên người hắt, Từ Trường Thanh cuối cùng không đành lòng, xoay người đưa tay ôm lấy nó, tiểu ngân sói vui mừng liếm ngón tay Từ Trường Thanh, không ngừng cọ vào trong lòng hắt.

Chiến Vô Dã đã đứng dậy đi tới, còn chưa đợi mở miệng, Từ Trường Thanh liền giương mắt trách cứ nói: “Nó còn nhỏ, ngươi sao có thể lấy cành cây vọt nó?”

Từ Trường Thanh hiển nhiên là hộ độc sốt ruột, nhưng hắt không biết Chiến Vô Dã sớm bị Chiến lão tướng quân ném tới núi hoang tự sinh tự diệt, cho nên sau này mới có thể còn tuổi nhỏ đã vào chiến trường, được danh hiệu lãnh huyết vô tình dũng mãnh thiện chiến.

Chiến Vô Dã nghe vậy nhưng cũng không tranh cãi, chỉ là nâng tay kéo tai tiểu ngân sói nói: “Không đập nó, về sau chẳng phải muốn vô pháp vô thiên, không biết trời cao đất rộng……”

Tiểu ngân sói hiển nhiên là cực kì sợ hắt, bị nhéo một phen liền nhắm thẳng trong lòng Từ Trường Thanh mà cụng, chỉ đem mộng lộ ra cho Chiến Vô Dã, Từ Trường Thanh biết ý tứ trong lời của Chiến Vô Dã, đạo lý là đúng, nhưng đến phiên mình lại không nỡ, liền theo bản năng che chở mộng nhỏ nó, sợ Chiến Vô Dã chụp mộng nó.

Chiến Vô Dã thay đổi đề tài, thấp giọng hỏi: “Hôm nay đã gặp hoàng thượng?”

Từ Trường Thanh liếc mắt nhìn hắt, ừ một tiếng, cũng không để ý móng vuốt tiểu ngân sói có sạch sẽ không, đưa tay sờ bộ lông trên người cho nó.

“Món ngọc có tặng?”

“Có.”

“Hắt nói như thế nào?”

“Từ bốn chữ……”

Chiến Vô Dã gật gật đầu, “Đây cũng là phải……”

Tuy rằng Từ Trường Thanh rất ít hỏi Chiến Vô Dã chuyện trong triều đình, nhưng biết vị trí Trạng Nguyên của mình Chiến Vô Dã nhất định chuẩn bị không ít, nếu không giám khảo thi đình cùng bên người hồng nhân hoàng đế làm sao lại vì hắt nói đủ lời hay, nghĩ đến việc này, mặc dù không thể nói cảm kích, nhưng trên mặt thần sắc đã có biến hóa, sau đó liền giảm âm lượng nói: “Ta đi phòng bếp nhìn xem, nếu là có cá tươi, buổi tối liền làm chút thịt cá giáo cho ngươi và Thiên nhi……” Nói xong không do dự liền đem tiểu ngân sói giao cho Chiến Vô Dã.

Chiến Vô Dã cũng có chút dỗi bụng, nghe vậy một tay xách cổ tiểu ngân sói. Cũng không biết là nghe xong Từ Trường Thanh nói thịt cá giáo mà nổi tính tham, hay là thấy Chiến Vô Dã có chút sợ, tiểu ngân sói tránh né vài lượt, đang khi hai người đều không có phòng bị, đột nhiên thay đổi hình người.

Hù cả hai người đều sững sốt, Chiến Vô Dã dẫn từ tiểu nhục hài giống như khi con trong tay trong lúc nhất thời giật mình, mà Từ Trường Thanh cũng lập tức tiến lên đem hài từ bé vào tay, biến thành hình người đại khái cần hao phí không ít tinh khí, cho nên tiểu ngân sói sau khi biến thân liền vù vù ngủ.

Từ Trường Thanh lập tức vui sướng ôm vào lòng trong, thầm nghĩ lúc trước tú nương trong phủ làm được một ít quần áo tiểu hài tử, lúc này rốt cục có chỗ dụng võ.

Mà Chiến lão thái gia biết tôn tử của mình biến thành người, càng vui đến nhếch lông mày, nhi tử hắt không thấy nửa điểm yêu thương, đến phiên chất trai, lại đau đến khảm vào tâm, nghe quân gia nói xong, từ chỗ bề quan phong trần mệt mỏi mà đến, thế nào cũng muốn trông thấy chất trai nhỏ của mình, vừa thấy bộ dáng nhỏ đáng yêu kia, nhất thời ôm ở trong tay không chịu buông.

Ngày đó cơm chiều là tổ tôn ba đời cùng nhau ăn, tiểu ngân sói biến thành người càng hiếu động, đem món canh đánh nghiêng trên phục bào của Chiến lão tướng quân, lão tướng quân vẫn tươi cười không giảm, thậm chí vuốt râu ôm nó hôn hai ngụm.

Rất nhanh Từ Trường Thanh liền nhậm mệnh, Trạng Nguyên chức quan tốt nhất không gì bằng đến địa phương làm tri huyện, nhưng Từ Trường Thanh lúc này mang theo tiểu ngân sói hóa hình người thật là không tiện, mà Chiến phủ ở kinh thành, Chiến Vô Dã tuyệt đối sẽ không để hắt đi xa nhậm chức, cuối cùng lưu lại kinh thành, nhậm chức tu soạn Hàn Lâm viện.

Nhậm chức hai ngày sau mới phát hiện, chức tu soạn này cực kì thoải mái, mà mỗi người một gian phòng sách, cũng không có người dục tiến độ, ngày thường chỉ bảo quản sách vở.

Một ngày Từ Trường Thanh đang ngồi ở trước bàn đối chiếu điển tịch cũ mới, thấy Chiến Vô Dã mặc triều phục tướng quân đi đến.

Từ Trường Thanh vốn muốn đứng dậy, thấy là hắt cũng liền mắt không rời sách, thuận miệng hỏi: “Hạ triều? Thiên nhi đâu?”

Chiến Vô Dã nhìn chung quanh phòng sách một cái, sau đó đi đến trước bàn đáp: “Bị lão nhân ôm đến hậu cung, Thái Hậu nói muốn gặp gặp.”

Từ Trường Thanh nghe xong dừng tay, biết Chiến lão thái gia thích Thiên nhi, lại không nghĩ đến ôm đi khoe với lão Thái Hậu, bất quá Thiên nhi ở bên

người Chiến lão tướng quân cũng an toàn, lại chuyên tâm vào bộ sách. trước mặt

Chiến Vô Dã không quá rầy, chỉ kéo ghế bên cạnh qua ngồi trên bên hán.

Từ Trường Thanh lúc này đầu thúc phát ngọc quan, mặc quan phục thống nhất trong cung, y bào bạch sắc mang lam điều vừa người, đai lưng màu lam, cổ áo trung y trắng như tuyết, lúc này cực kì nghiêm túc cúi đầu tra mục lục sách, vẻ mặt trang trọng đoan chính.

so với bộ dáng đêm qua ở dưới thân mình khác xin tha, lúc này quần áo chỉnh tề lại có một loại mỹ cảm cảm dục, Chiến Vô nhìn xem Dĩ nhin không được hạ phúc nóng lên, da mặt cũng căng thẳng.

Thấy Từ Trường Thanh không có phản ứng, đến gần hơn chút, đưa tay bắt một bàn tay Từ Trường Thanh ở dưới bàn vuốt ve, Từ Trường Thanh vốn cực kì chuyên tâm, bị hán như vậy, có chút phân tâm, vì thế khó hiểu nâng mắt nhìn hán một cái,“Người không có chuyện gì, hãy đi về trước đi.”

Chiến Vô Dĩ nghe vậy nghiêm mặt nói:“Không vội, ta chờ người.” Tuy nói như thế, cũng không buông tay.

Từ Trường Thanh cứng rắn kéo vài không có kết quả, cũng chỉ có thể mặc hán, bắt quá qua một hồi không thể nhin được nữa, vừa muốn chất vấn hán sao không để mình đứng đắn làm việc, vừa quay đầu lại, liền thấy Chiến Vô Dĩ khoe miệng mang ý cười kéo tay hán đến giữa hai chân mình.

Từ Trường Thanh nhất thời cả kinh, mày dựng đứng, lập tức bỏ qua tay hán, có thể là khí lực đột ngột Chiến Vô Dĩ không phòng bị, eo đánh lên phía sau giá sách, có vẻ đau đớn, mặt căng thẳng nâng tay đỡ eo.

Từ Trường Thanh vốn muốn trách cứ vài câu, nhưng thấy hán như vậy lại hoảng, vội vàng xoay người xem.

mệnh của Chiến Vô Dĩ là hán từ quý môn quan cứng rắn tha về, hiện tại nhìn là một người hoàn hảo, nhưng lúc trước thiếu chút nữa thất linh bát lạc, miệng vết thương trí mệnh trên lưng và ngực nhiều nhất, bình thường Từ Trường Thanh lau cho hán đựng tới miệng vết thương hai nơi này cũng không dám mạnh tay, lúc này nếu đập hông thì phải làm sao.

Mặt mang nồn nóng muốn lật áo xem, Chiến Vô Dĩ đã mâu trung tối sầm lại, bắt tay hán dòi xuống.

tay Từ Trường Thanh đột nhiên đụng đến một chỗ cứng rắn phát trướng, sao không hoàn toàn tỉnh ngộ, nhất thời vẻ mặt từ lo lắng biến thành tức giận, đỏ mặt trừng mắt nhìn Chiến Vô Dĩ một cái, từ hàm răng ném hai chữ:“Cầm thú.....” Ngay cả nơi này cũng có thể nổi thú dục, không phải cầm thú thì là cái gì?

Chiến Vô Dĩ cười đến thâm trầm, nâng tay ôm eo Từ Trường Thanh, tiến đến bên tai hán nói:“Ta vốn là cầm thú, người ngày ngày cùng cầm thú hoan hảo, nay mới biết sao?” Nói xong đại chương vén lên vạt áo Từ Trường Thanh, đưa tay tham nhập trong đó.

trên người Từ Trường Thanh cực kỳ mẫn cảm, lúc này bị Chiến Vô Dĩ ôm lấy, đã có chút mềm yếu, nhưng lý trí vẫn còn, ánh mắt vội vàng nhìn về phía cửa, đưa tay đẩy hán nói:“Nơi này há là nơi có thể xằng bậy, mau buông tay.....”

ngón tay Chiến Vô Dĩ đã chui vào tiểu huyết tiêu hồn, ba nông hai sâu khiêu khích, trong miệng cũng bóc lột miệng lưỡi Từ Trường Thanh hàm hồ nói:“trong cung xằng bậy rất nhiều, đây có là cái gì.....” Thấy Từ Trường Thanh vẫn toàn thân căng thẳng, cực kì khẩn trương, liền vỗ cái móng căng mẩy của hán nói:“Một khi đã sợ như vậy, vậy không bằng ta thì đi tìm Thánh Thượng cho người cùng ta sớm ngày thành hôn, cũng đỡ lão nhân phải nơi nơi nói Thiên nhi ta bên ngoài làm loạn sinh ra, đến lúc đó để Thánh Thượng ở đây thưởng một chỗ ở, người và ta liền có thể làm tân phòng, ngày ngày hoan hảo, như thế cũng danh chính ngôn thuận, không cần ở trước mặt người khác chiêm tiền cổ hậu, sợ mất thể diện.....”

Từ Trường Thanh vừa nghe xong càng sợ hãi, trong lòng biết Chiến Vô Dĩ nói được làm được, sắc mặt biến hóa, nhất thời làm mềm giọng nói:“Nhất định không thể, quan hệ của người và ta trong lòng biết là được, sao có thể lộ ra trước công chúng?” Lập tức lại nói:“Nếu người làm như thế, ta làm sao còn thể diện tiếp tục nhậm chức này?”

Chiến Vô Dĩ cúi đầu thấy Từ Trường Thanh khẩn trương, không khỏi ngăn khoe môi, thầm nghĩ không nhậm chức tốt hơn, ngày ngày ở nhà chăm sóc Thiên nhi, cũng đỡ hán không yên lòng.

Kỳ thật chuyện vừa rồi cũng bắt quá là hán thuận miệng nói một chút, không nghĩ tới Từ Trường Thanh tin thật, hán luôn biết Từ Trường Thanh coi trọng mặt mũi, nếu hán thật muốn làm như thế đã sớm làm, cũng sẽ không chờ tới bây giờ.

Nhìn hán nửa ngày, mới yêu thương hôn cánh môi hán ôn thanh khuyên:“trong cung vốn là nơi ăn thịt người, lục dục với nhau, cũng không thích hợp với người, mà chức tu soạn lại thật không thú vị, không bằng qua mấy ngày từ chức vụ, mang theo Thiên nhi cùng ta đến biên quan xem phong cảnh tái ngoại, đến lúc đó trời xanh mây trắng giục ngựa giờ rồi, chẳng phải khoái hoạt sao?”

Chiến Vô Dĩ nói khảm vào đáy lòng Từ Trường Thanh, nháy mắt bị nói đến động tâm, nghĩ đến cửa hàng ngọc lúc này đã đi lên quỹ đạo, mà mình khổ học mấy năm nay khảo trúng Trạng Nguyên cũng đã làm tròn kỳ vọng của mẫu thân khi còn sống đối với hán, lại nghĩ đến phong cảnh tái ngoại Chiến Vô Dĩ vừa nói, trong lòng nhất thời lại bị hấp dẫn. Trong lúc mơ hồ đã bị Chiến Vô Dĩ coi tiết khó, mở hai chân bạch ngọc, ôm ngồi trên đùi.

Vài lượt liền làm Từ Trường Thanh triệt để ý loạn tình mê.

Lúc trước hai người luyện song tu thuật, phần nhiều là Từ Trường Thanh hấp thụ nguyên dương của Chiến Vô Dĩ, mà từ khi sinh hạ Thiên nhi, mới bắt đầu chính thức luyện song tu, hán tức có thể lấy nguyên dương của Chiến Vô Dĩ, Chiến Vô Dĩ cũng có thể từ đan điền của hán lấy linh khí.

Vì Từ Trường Thanh trong bụng vẫn đang có hỗn độn khí, song tu càng ngày càng đậm lên, tuần hoàn như thế, huyết mạch Tham Lang của Chiến Vô Dã lại thuần túy hơn nhiều, nên cũng làm càng nhiều hơn, chỉ cần hai người cùng một chỗ, vô luận ban ngày ban đêm, Chiến Vô Dã luôn muốn hân ba, bốn lần mới bằng lòng bỏ qua.

Lần này ngay cả nơi này cũng không buông tha, muốn Từ Trường Thanh hai lần mới thôi, sáng sớm ngày thứ hai Từ Trường Thanh từ chức tu soạn, không phải vì lý do gì khác, chỉ vì hôm qua Chiến Vô Dã cùng mình ở chỗ này phóng đăng, khiến hắn thật sự không mặt mũi tiếp tục nhậm chức .

Vì việc này, Từ Trường Thanh mấy ngày không để ý tới Chiến Vô Dã, cho đến khi hân lại nhiều lần nhuyển ngôn khinh ngữ hai người mới hòa hảo, tùy ý liền mang theo Thiên nhi cùng Chiến Vô Dã đi Ngọc Môn quan.

Nhiều năm sau, có người ở Tây Vực nhìn thấy một tuấn mỹ nam tử thân mặc kỳ trang, chân kẹp thiên lý mã, cùng hai ngân sói một lớn một nhỏ, tung hoành chạy khắp đại thảo nguyên mênh mông vô bờ, nam tử mặt mang y cười đón thái dương lặn xuống mà về, bóng dáng cũng dần dần biến mất bên trong chân trời đỏ rực, chỉ dư ba điểm đen, hình thành một hình ảnh vừa trắng lẹ vừa mỹ mãn hạnh phúc.

Chính văn hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Người Tường Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.